

Giới thiệu Cẩm Tú Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác

Đọc Truyện Cẩm Tú Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác của tác giả Dạ Tư Tình là một tác phẩm mang đậm dấu ấn hận thù khi mà hai nhân vật chính trong truyện như là đang tham gia một trò chơi số phận...

Cô từ lúc sinh ra đã phải rời xa cha, sống vui vẻ với mẹ, nhưng. Từ bao giờ, hằng năm cứ vào 28 / 7 thì cô lại gặp một con ác mộng giống hệt nhau suốt 10 năm, một con ác mộng mang ý nghĩa của sự thù hận sâu đậm...

Hắn là một vị giám đốc từ nhỏ đã có tất cả, nhưng vì lí do nào đó hắn bảo rằng vì cô mà hắn phải trắng tay, sự đời trở trêu. Cuộc chơi mang tên số phận bắt đầu !!!

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Tú Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Tại sao hỏi như vậy?

“Đừng.không.đừng, buông ra.um um.buông tôi ra.” Ánh sáng ảm áp xuyên qua cửa sổ chiếu vào, làm cho căn phòng nhỏ vốn đơn giản lại càng thêm đơn giản.

Trên chiếc giường nhỏ màu hồng có một cô gái chừng 17, 18 tuổi đang nằm, trên gương mặt trắng nõn rịn đầy mồ hôi, trên trán cũng còn dính một ít tóc trông có vẻ lộn xộn, xem ra là ngủ không được yên giấc, đôi mày thanh tú nhíu chặt trông có vẻ đau khổ, từ trong miệng thoát để ra vài tiếng kêu, rất dễ nhận thấy cô đang gặp ác mộng.

Trong mơ, có một người đàn ông không ngừng đuổi theo cô, cô không thấy rõ dáng vẻ của hắn, nhưng trực giác nói cho cô biết người đàn ông này không phải đẹp trai bình thường! (==” sốc)

Cho đến khi cô không còn sức để chạy, người đàn ông kia đột nhiên dùng sức bóp chặt cổ của cô, nói cho cô biết, đến lúc trả nợ rồi! Nhưng ngay lúc cô cho là mình sẽ nhanh chóng bị bóp chết, thì người đàn ông với diện mạo hung tợn đó ném cô ra ngoài.

“A-----” Một tiếng kêu thảm thiết, người đang nói mơ trên giường đột nhiên tỉnh táo ngồi lên, miệng thở hổn hển, đôi mắt mở to nhìn mọi thứ xung quanh.

Trong căn phòng đơn giản ngoại trừ chiếc giường cùng chiếc bàn đọc sách thì không có gì cả, trên bàn có một khung hình, người đàn bà chừng 30 tuổi đang ôm một đứa bé, nhìn qua thật ảm áp, nụ cười cũng rất hạnh phúc, cửa sổ rộng khoảng 1 mét được che bởi chiếc rèm màu xanh lá.

Nhắm thật chặt hai mắt, cũng may, cũng may, đó chỉ là mơ, mặc dù giấc mơ này đã theo cô suốt 10 năm, nhưng mỗi lần nằm mơ đều khiến cô thật sự kinh hãi, bởi vì cô sợ tình cảnh trong mơ rồi có ngày sẽ trở thành sự thật.

Bởi vì người con trai kia đến bây giờ chắc cũng đã trưởng thành, kể từ khi xảy ra sự việc kia, ngày này hằng năm, Tưởng Niệm đều gặp giấc mơ này, mỗi lần cô đều đến cùng một nơi, giống như là đi sám hối.

Từ trên giường Tưởng Niệm đứng lên đi về phía cửa sổ, mở cửa sổ ra, mặt mỉm cười nhìn những đứa trẻ chơi đùa trên cánh đồng, nụ cười hồn nhiên như vậy.

Cô cũng đã từng vui vẻ như vậy, nhưng tất cả đã bị một cuộc tai nạn giao thông phá hủy!

Xoay người, quỳ trên mặt đất, mười ngón tay đan chéo đặt ngay dưới cằm, thành tâm khấn cầu: “Mẹ, đã 10 năm rồi, mẹ ở trên thiên đường có khỏe không? Con rất tốt, mẹ, người không cần phải lo lắng cho con biết không? Chú An đối xử với con rất tốt, anh Nguyệt Lê cũng đối xử với con rất tốt, con rất hạnh phúc, thật đấy, nhưng mẹ, con rất nhớ người! Nếu như 10 năm trước không phải vì con, người cũng sẽ không đi sớm như vậy, thật xin lỗi, thành thật xin lỗi, mẹ, con nhất định nhớ kĩ lời người nói, người yên tâm, ngoài ra xin người hãy phù hộ cho người con trai kia, để cậu ta cũng có thể tìm được hạnh phúc.” Nói xong, Tưởng Niệm nhắm chặt hai mắt giống như cầu nguyện, một lát sau cô chậm rãi đứng lên.

Đi về phía một chiếc giường nhỏ đặt trên mặt đất, từ bên trong lấy ra một chiếc váy màu đen mặc vào. Hôm nay là ngày giỗ của bọn họ, cô nhất định phải đi bái tế, mặc dù một năm chỉ có một lần.

Sau khi chỉnh đốn ổn thỏa đi xuống lầu đã thấy An Nguyệt Lê đang chuẩn bị lấy nước rửa mặt, trên mặt nở nụ cười để lộ chiếc lúm đồng tiền, có chút khéo léo giống như bản tính ca, có phần sâu rộng yên ắng: “Anh Nguyệt Lê.”

“Tưởng Niệm, em dậy rồi! Tối hôm qua ngủ có được hay không?” Một người đàn ông ở phía xa mặc bộ trang phục hươu canh màu trắng, mặt ôn hòa, dáng người cao 1m83, đôi mày kiếm rậm, đôi môi dày mỏng vừa phải, nhìn qua cả người khiến người ta có cảm giác rất thân thiết, dĩ nhiên đẹp trai là

không thể phủ nhận.

Nhìn cô gái trước mắt có đôi mắt sáng răng trắng, An Nguyệt Lê có chút tự hào, mấy năm nay hần bảo vệ cô rất tốt!

“Ngon! Đương nhiên được! Anh Nguyệt Lê sao lại hỏi như vậy?” Nghe lời của hần, gương mặt trắng nõn của cô có chút run rẩy, Tưởng Niệm rất không tự nhiên mà lúng túng dùng tay trái sửa lại một chút tóc trên trán.

Cô biết hần đang lo điều gì, mười năm nay mỗi lần đến ngày đặc biệt hần đều thức dậy rất sớm đứng ở chỗ này chờ cô, chỉ muốn nhìn xem cô có tốt hay không! Mà cô không muốn khiến hần lo lắng.

“Không có gì, chỉ thuận miệng hỏi thôi.” An Nguyệt Lê lắc đầu trả lời, lúc sáng còn để tảng đá đè ở trong lòng, bây giờ đã an toàn rồi.

Giống như nghĩ đến điều gì đó, chợt ngừng đầu hỏi cô: “Đúng rồi! Không phải hôm nay em muốn ra ngoài sao? Đúng lúc anh cũng muốn ra ngoài, đợi ăn cơm xong chúng ta cùng đi, anh cũng tiện đường tiễn em.” An Nguyệt Lê cực kì xấu hổ gãi gãi tóc sau gáy.

Hần và Tưởng Niệm có thể nói là thanh mai trúc mã, hai người từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, tình cảm rất tốt, về sau hai người cũng dần trưởng thành, tình cảm của An Nguyệt Lê đối với Tưởng Niệm cũng dần dần xảy ra biến hóa, khi còn bé nhìn Tưởng Niệm sống cùng mẹ cô, cuộc sống gian khổ như vậy, nhưng trên gương mặt nhỏ nhắn không có chút nào gọi là căm ghét cuộc đời này, ngược lại, trên mặt cô còn thường xuyên nở nụ cười hạnh phúc.

Từ đó, mặc dù nhà không giàu nhưng hần luôn mang những gì có thể ăn được, có thể sử dụng được đưa cho bọn họ, cùng bọn họ ở chung với nhau hần cũng thấy rất hạnh phúc, rất vui vẻ, về sau có một thiếu gia đến nơi này, mọi thứ liền trở nên thay đổi.

Nhưng điều duy nhất không thay đổi chính là hần muốn bảo vệ cô, tình yêu dành cho cô mãi mãi không thay đổi, trong lòng nghĩ phải tìm một cơ hội thích hợp để nói cho cô biết, từ mười năm trước hần đã để lại chỗ trống trong tim mình dành cho cô.

“Vậy sao? Ngày hôm qua đâu có nghe chú An nói hôm nay phải đi ra ngoài giao hàng?” Đối với lời của hần, Tưởng Niệm thật sự nghi ngờ, nghi ngờ hần chẳng qua chỉ là lo lắng cho mình.

Bởi vì ngày nay mỗi năm hần sẽ thay đổi đủ thứ cách để được ở bên cạnh cô, nhưng cô cũng không từ chối, đối với hần, trong lòng Tưởng Niệm tràn đầy cảm kích cùng mãn nguyện, đây là anh của cô, từ nhỏ đến lớn anh luôn che chở cho cô, nếu không có hần, bây giờ cô sẽ như thế nào? Cô vẫn thường suy nghĩ-----

“Thật! Tôi qua trước khi đi ngủ, cha có nói với anh, em lại không ngủ cùng anh, dĩ nhiên em không biết!” Nhìn bộ dạng đáng yêu của cô, An Nguyệt Lê muốn trêu chọc cô.

Vì vậy ‘tâm chơi’ nổi lên, nhưng không nghĩ đến bản thân mình nói xong cũng có chút ngại ngùng.

“Anh Nguyệt Lê, anh nói lung tung vậy nữa em sẽ không thèm để ý đến anh.” Ngắn người một lúc, Tưởng Niệm luống cuống nói xong xấu hổ che mặt chạy ra ngoài.

Trốn sau cây đại thụ ở sau nhà, trái tim của Tưởng Niệm không ngừng đập mạnh, không thể bình tĩnh được.

Nghĩ đến lời vừa rồi của hần, nghĩ đến hần đã che chở mọi mặt cho mình từ nhỏ cho đến khi trưởng thành, Tưởng Niệm rối loạn, hần nói câu đó rốt cuộc là có ý gì? Hần thích cô sao? Giống như Chú An thích dì Thu sao? Hay là chỉ xem cô như em gái mà đối xử, trong lòng thật là loạn à!

Trời ơi! Không muốn, không muốn, đến đâu thì đến đó đi!

Nghĩ vậy, dùng sức vỗ vỗ gương mặt, Tưởng Niệm vội vã chạy vào trong phòng. Cô còn có việc cần làm, hiện tại cũng không có thời gian mà nghĩ những thứ này.

-----hết chương 1-----

Bạn đang đọc truyện *Cầm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Em cũng muốn đi xem

Chiếc xe hàng nhỏ có chút cũ nát đang đi đến công viên tưởng niệm Thanh Sơn, ngoài cửa sổ gió hơi lớn, làm người ta cảm thấy mát lạnh và thoải mái, mà không khí bên trong xe lại vô cùng xấu hổ, hiển nhiên sự việc xảy ra ban sáng, khiến hai người trong xe có chút ngượng ngùng, vì vậy suốt đường đi chẳng có ai mở miệng.

“À.....lâu rồi cũng chưa vào thành phố, thật sự có thay đổi lớn, rất nhiều tòa nhà trước kia trên con đường anh đi qua giờ cũng không còn, hi hi” An Nguyệt Lê thấy Tưởng Niệm dọc đường chỉ ngồi một bên cúi đầu xoắn ngón tay im lặng không lên tiếng, nghĩ là cô vì chuyện lúc sáng mà có chút tức

giận, cho nên đi tiên phong phá vỡ bầu không khí yên lặng trong xe.

“Anh Nguyệt Lê, không phải tháng trước anh cùng chị Tiểu Miêu giao hàng vào thành phố sao?” Tường Niệm hoàn toàn không hiểu ý của hắn, cho nên câu nói đầu tiên đã khiến An Nguyệt Lê vốn cảm thấy có chút ‘lạnh’ có ý nghĩ: stupid idea rồi. Trời ạ! Thật không biết nên nói cô ngây thơ hay là đần đây? Đây rõ ràng là vì muốn giải tỏa bầu không khí!

Mặt của An Nguyệt Lê có chút giật giật, mồ hôi.không trách cô, thật không trách cô, cũng tại hắn à...., buổi sáng không có chuyện làm hay sao mà đùa giỡn như vậy! Bây giờ không có chuyện làm hay sao mà nói lời ngu ngốc như thế!

An Nguyệt Lê đang muốn nói một chút gì khác, lại cảm thấy điện thoại trong túi quần vang lên, vì vậy hắn lấy một tay điều khiển tay lái, tay còn lại lấy điện thoại đi động ra.

“Này, có chuyện gì sao? Cái gì? Cô...mọi người còn ở chỗ đó sao? Được...được... tôi lập tức đến ngay.” Vội vã cúp điện thoại, An Nguyệt Lê dùng sức đem tay xoay sang phải, ngay lập tức thắng (dừng) lại ở ven đường.

Nhìn vẻ mặt lo lắng này của An Nguyệt Lê, Tường Niệm biết nhất định đã xảy ra chuyện, hơn nữa có thể là chuyện lớn.

“Anh Nguyệt Lê, sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao?” Nhìn An Nguyệt Lê có chút hoảng loạn thay cô tháo dây an toàn, cô có chút sợ hãi, cô đoán nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi, mới có thể khiến người luôn xử sự không sợ hãi như anh Nguyệt Lê vội vã như vậy.

“Chình là số hàng lúc sáng xảy ra chút vấn đề nhỏ, không có gì lớn, Tiểu Miêu vừa gọi điện thoại nói anh nhất định phải đi một chuyến, cho nên anh không thể đưa em đi, em ở đây, lát nữa đón xe đi công viên tường niệm đi, một mình cẩn thận một chút, biết không?” Thay cô mở cửa, An Nguyệt Lê dùng tốc độ nhanh nhất nói xong những lời này.

Bởi vì giờ phút này hắn thực sự rất lo lắng, Tiểu Miêu gọi điện thoại nói cha ở công trường xảy ra tranh chấp với người ta, còn đánh người, hắn biết cha chỉ cần đánh nhau với người ta, không thấy máu nhất định sẽ không dừng tay, hắn sợ, hắn sợ sẽ mất đi cha, nhưng dù như thế hắn vẫn không muốn cho Tường Niệm biết, hắn sợ cô sẽ lo lắng.

Lúc này có thể thấy được người đàn ông này có bao nhiêu là không nỡ đối với cô gái trước mặt.

“Nhưng em cũng muốn đi xem!” Ngăn lại bàn tay đang mở cửa của hắn, Tường Niệm nói.

“Nghe lời!” Giọng nói của An Nguyệt Lê có chút nặng nề, hắn biết Tường Niệm đi nhất định sẽ đau lòng, điều này-----hắn không muốn nhìn thấy, hắn thà để lưng mình gánh vác mọi thứ, cũng không muốn nhìn thấy Tường Niệm lại nức nở khóc một lần nữa.

Bởi vì hắn yêu cô gái này hơn 10 năm, đã từng thề phải bảo vệ cô thật tốt, chăm sóc cô, không muốn nhìn thấy tình cảnh của mười năm trước lặp lại lần nữa.

Thấy An Nguyệt Lê có chút tức giận, cô bĩu môi xuống xe, cô biết An Nguyệt Lê nhất định biết chuyện gì xảy ra, nhưng không dám cho cô biết, sợ cô sẽ lo lắng. Lát nữa cô gọi điện thoại cho chị Tiểu Miêu sẽ biết xảy ra chuyện gì, không phải sao?

“Có chuyện gì phải gọi điện thoại cho em biết không? Không được gạt em.” Thấy hắn đang muốn rời đi, Tường Niệm không nhìn được lắm lắm, chuyện của An gia cũng chính là chuyện của cô, mười năm dưỡng dục (nuôi dưỡng và dạy dỗ) cô, cô có thể không khắc sâu trong lòng sao?

Nhưng An Nguyệt Lê lại giống như không nghe thấy lời của cô, không có lên tiếng, nhanh chóng đạp chân ga mà phóng đi như mũi tên được bắn ra.

Nhìn chiếc xe dần dần đi xa, cuối cùng biến mất trong tầm mắt của mình, Tường Niệm thất vọng hạ sput vai, cô thật sự lo lắng a! Không biết xảy ra chuyện gì, có nghiêm trọng hay không?

Không chút do dự lấy điện thoại từ trong túi ra, bàn tay nhỏ bé mềm mại như không xương lướt trên màn hình.

“Chị Tiểu Miêu! Mọi người ở đâu? Cái gì? Rồi...em lập tức đến liền.” Che môi, không thể tin được mà lắc đầu một cái, Chú An bị thương! Làm sao lại bị thương?

Nhìn con đường vắng bóng xe chạy đến đáng thương, Tường Niệm hết sức sốt ruột, tay cầm điện thoại đi động cũng bắt đầu có chút run, ai có thể chờ cô qua đoạn đường này? Nơi này cũng không nhìn thấy taxi!

Cách chỗ Tường Niệm đứng 1km có một chiếc xe Maybach 62S màu đen đang đậu, ngồi ở vị trí tay lái là một người đàn ông thoát nhìn cũng chừng 27,28 tuổi, mang mắt kính lớn màu cà phê che hơn nửa gương mặt, nhưng nhìn qua vẻ anh tuấn, cánh mũi rõ ràng thể hiện sự sắc sảo, môi mỏng, còn có một mái tóc đen thoải mái, hơi lộn xộn, không khó nhìn ra nhất định là được ông trời chiếu cố.

Tuy chỉ lẳng lặng ngồi như vậy, nhưng cũng không che dấu được khí chất vương giả cao quý trời sinh.

Nhìn cách đó không xa, Tường Niệm vừa gọi điện thoại vừa bắt taxi, môi mỏng của người đàn ông anh tuấn giương lên nở nụ cười yếu ớt có phần toan tính.

Khởi động xe, chậm rãi chạy về hướng Tường Niệm cách đó không xa.

Đưa bé dỗi trá, đến lúc em trả nợ rồi, đời này, em cũng đừng nghĩ thoát khỏi tôi.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Cô còn không lên xe?

“Tiểu thư, xin lỗi đã làm phiền, cho hỏi vào nội thành thì đi như thế nào?” Tưởng Niệm đang buồn phiền không biết làm thế nào để đến bệnh viện thì bị giọng nói bên cạnh của một người đàn ông thu hút, giọng nói rất có từ tính, tựa như muốn thừa lúc người ta bị say mê mà mang người ta hút vào thật sâu giữa vòng xoáy.

Nhìn người đàn ông ngồi bên trong xe một chút, Tưởng Niệm có chút do dự đi về phía hắn: “Tiên sinh, người cần vào nội thành sao?”

“Phải, tôi mới vừa về nước, đối với đường xá ở nơi này không mấy quen thuộc.” Giọng nói của người ngồi trong xe có chút dịu dàng mà trả lời.

“A, như vậy sao!” Nghe được câu trả lời của hắn, như suy nghĩ điều gì đó Tưởng Niệm gật đầu nghĩ nghĩ: “Không bằng như vậy đi, đúng lúc tôi cũng muốn đi đến bệnh viện thành phố, anh cũng muốn vào nội thành, vừa lúc thuận đường, tôi ngồi xe của anh nhé!”

Sợ hắn nghe sẽ hiểu lầm, nghĩ là cô muốn quyến rũ hắn, Tưởng Niệm lại tranh thủ thời gian để giải thích thêm: “Anh yên tâm, tôi không phải loại con gái kia.....như anh nghĩ, tôi có người thân được đưa vào bệnh viện, tôi có ý định đi xem một chút, thế nhưng nơi này lại tương đối vắng vẻ không có xe, cho nên....”

“Tôi hiểu, lên xe đi.” Không hiểu lời của cô ‘Tôi không phải loại con gái kia.....như anh nghĩ’ Là có ý gì, cũng không chờ cô nói xong, người đàn ông trong xe đã thân thiện mở lời.

Không nghĩ là hắn dễ dàng đồng ý như vậy, nhất thời Tưởng Niệm đứng ngây ngốc ở chỗ đó, không biết làm sao cho phải.

“Cô còn không lên xe?” Thấy cô bất động, người đàn ông có chút buồn cười, thúc giục cô.

“A, được.” Tưởng Niệm lấy lại tinh thần, gật đầu một cái mở cửa xe ngồi vào, vừa ngồi xuống liền bị thiết kế sang trọng trong xe làm cho chấn động, nhìn qua thiết kế từ bên trong xe cho đến bên ngoài xe, không khó nhận thấy đây chắc chắn là một chiếc xe hơi sang trọng.

Trời ơi...thiệt là! Giờ là lúc nào rồi, cô còn nghiên cứu cái này, vừa rồi Tiểu Miêu gọi điện thoại nói Chú An đánh nhau với người ta rồi vào bệnh viện, bây giờ không biết còn nghiêm trọng không đây? Lúc này cô còn nghiên cứu xe của người ta, còn là xe của một người đàn ông cô không quen biết, có chút buồn phiền vỗ trán của mình, cô tự nhắc bản thân nên tỉnh táo.

Không biết một cảnh này bị người đàn ông bên cạnh nhìn thấy, xem ra cô còn là một gái đàn đến đáng thương, lại giả dối khiến cho người ta phải học máu, có chút giễu cợt nhìn Tưởng Niệm ở một bên phiền não, người đàn ông đeo kính hạ tầm mắt nguy hiểm, híp mắt một cái.

Xe hơi sang trọng quả nhiên tốc độ không bình thường nha! Rất nhanh xe đã chạy đến bệnh viện thành phố, xe vừa mới dừng hẳn, Tưởng Niệm liền nóng lòng mở cửa xe đi ra ngoài.

“Thật cảm ơn tiên sinh đã bằng lòng cho tôi đi nhờ đoàn đường này.” Nói xong liền niềm nở khom người chào, Tưởng Niệm xoay người vội vã chạy về phía bệnh viện.

Người đàn ông trong xe tháo mất kính xuống, lộ ra đôi mắt có vẻ tàn nhẫn, ngoan độc cùng tuyệt tình như một con sói nhìn chăm chăm vào hướng con mồi vừa biến mất.

Không sai, hắn chính là Diêm Thương Tuyệt, hắn trở lại. trở lại thực hiện lời thề năm đó hắn đã thề, tàn nhẫn hành hạ cô, để cô cũng thử một chút mùi vị mất đi người thân này, mùi vị sống không bằng chết.

-----@---@-----

Tưởng Niệm vội vã chạy đến hành lang đứng bên ngoài phòng phẫu thuật nhìn thấy gương mặt bị thương của An Nguyệt Lê. Cô thừa nhận cô thấy An Nguyệt Lê bị thương thì đau lòng, cho nên cô khóc.

“Anh Nguyệt Lê, anh bị thương sao? Làm sao để bị thương vậy?” nhào qua ôm chặt thắt lưng của An Nguyệt Lê, để đầu mình dựa vào trong lồng ngực vững chắc của hắn, cô khóc thật lớn.

Cái người từ nhỏ luôn bảo vệ cô, không để cô chịu bất cứ tổn thương nào---An Nguyệt Lê, giờ phút này gương mặt lại bị đánh đến nổi bầm tím, từ trên cổ áo, cho đến trên cánh tay đâu đâu cũng là vết máu, cô nhìn qua mà phát run.

“Tưởng Niệm? Sao em lại ở đây?” Nhìn người con gái đang khóc trong ngực đến những giọt nước mắt của cô, trái tim của An Nguyệt Lê cảm thấy thật

đau đớn, biết cô nhìn thấy cảnh tượng này sẽ khóc vô cùng đau khổ.

“Được rồi, được rồi, đừng khóc, không phải anh cũng không gặp chuyện gì sao?” Nhẹ nhàng vòng tay ôm cô, An Nguyệt Lê nói khẽ an ủi cô, hân phát hiện cảm giác ôm cô vào lòng thật sự rất thoải mái.

Ngẩng đầu lên, hít mũi mạnh một cái, nhìn người con trai trước mặt này, đột nhiên Tưởng Niệm cảm thấy thật hạnh phúc, có hẳn thật tốt.

“Đúng rồi, chú An đâu? Đây.....người bên trong này là ai?” Đưa mắt nhìn xung quanh một cái không thấy chú An, lại thấy phòng phẫu thuật vẫn sáng đèn, trong lòng vô cùng bất an.

“Ha ha.....không cần lo lắng cho chú, con xem không phải chú rất tốt sao?” Ở phía xa có một cô gái đỡ một người đàn ông trung niên mặc đồ bệnh nhân đi về phía này, trong miệng đều là vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Chúng ta đã gặp qua ở đâu rồi phải không?

Nhìn người trước mặt, tảng đá đang treo trong lòng của Tưởng Niệm rốt cuộc cũng được hạ xuống, cũng may, coi như tính mạng của hai người này không có gì đáng ngại, cô cảm thấy như vậy là đủ rồi.

Cảm tạ ông trời vẫn luôn quan tâm người tốt!

“Chú An! Chú làm con sợ muốn chết, chú có biết không? Về sau không được để chúng con lo lắng như vậy nữa được không?” Đi đến đỡ một tay bị bó thạch cao của An Chí Viễn, lại không nhìn được làm nũng với ông, đôi môi đỏ tươi hơi chu, lại vì lo lắng mà trên trán có chút mồ hôi.

“Ha ha hađược! Về sau không thể để con dẫu tương lai lo lắng cho ta, nếu không.....” dừng một chút, ông nhìn về phía An Nguyệt Lê ở bên cạnh còn đang tức giận nháy mắt, có chút vui vẻ lấy lòng xin tha thứ.

“Vợ của con trai ta sẽ đau lòng chết.” thấy mình, về mặt từ nóng liền chuyển sang lạnh, nhưng An Chí Viễn không cam lòng mà mếu mòi.

Ông biết vì bản thân mình nóng nảy mà xem chút nữa gây ra chuyện lớn, vừa mới cùng cảnh sát cho lời khai, bây giờ tên tiểu tử thói này lại không nhìn mặt ông.

Ông biết hẳn đang giận! thậm chí rất tức giận!

Nhưng Tưởng Niệm là điểm yếu của hắn, cho nên nói xong câu kia tên tiểu tử này nhất định sẽ mừng thầm, sau đó sẽ từ từ tha thứ cho ông.

Một lời nói của An Chí Viễn khiến 3 người đứng trên hành lang như bị sét đánh, Tưởng Niệm nghe xong thì mặt đỏ như quả táo chín, không hiểu vì sao chú An lại nói như vậy, là ý của An Nguyệt Lê sao?

An Nguyệt Lê nghe xong trong lòng cũng có chút thoải mái, xem ra tâm tư của hắn vẫn không lừa được cha! Coi bộ sau này phải để ông hỗ trợ! Tiểu Miểu nghe xong cả trái tim như bị tổn thương vỡ tan thành từng mảnh nhỏ, gì vậy chứ? Biết rõ là cô cũng thích An Nguyệt Lê, chú An còn có ý ở trước mặt cô tác hợp cho Tưởng Niệm và An Nguyệt Lê, thật làm cô tức chết.

“Vâng, mọi người mới chính là người một nhà, còn tôi là người ngoài, được chưa?” Tiểu Miểu tức giận ngồi xuống ghế, đôi khi lại trừng mắt nhìn về phía bọn họ, cắn răng bấu môi, về mặt tức giận.

Ngay lúc Tưởng Niệm đang muốn giải thích, thì đèn phòng phẫu thuật đột nhiên tắt, bên trong có một nhóm y tá đẩy giường bệnh ra ngoài.

“Sao rồi? Bác sĩ! Anh ta không có gì chứ?” An Nguyệt Lê cẩn thận hỏi, nhìn người nằm trên giường bệnh đang trong tình trạng hôn mê, hiển nhiên không dám xem thường.

“Trước mắt bệnh nhân không có gì đáng ngại, nhưng vẫn cần ở lại để theo dõi trong 1 tuần, quan sát xem vết thương ở đầu có còn di chứng gì chưa loại bỏ không?” Bác sĩ điều trị giải thích nói, về mặt ngoại trừ nghiêm túc thì vẫn là nghiêm túc, nói xong lập tức bảo y tá đẩy giường bệnh vào phòng bệnh.

Nghe bác sĩ nói như vậy, mọi người ở đây thở phào một hơi, dù sao đây cũng là một mạng người a! hơn nữa không tránh khỏi có liên quan đến bọn họ.

“Anh Nguyệt Lê, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?” Thấy bác sĩ cùng y tá đã đi rồi, Tưởng Niệm đi đến bên cạnh hắn ngược đầu, mở to đôi mắt xinh đẹp hỏi.

Nghe câu hỏi của Tưởng Niệm, ánh mắt của An Chí Viễn ở một bên như có như không nhìn chăm chú khắp nơi một lúc, sau đó chợt dạ nhìn về phía chỗ quẹo mà chuẩn mắt (trốn), ông mà không trốn, nói không chừng thằng con trai của ông sẽ lột da mà ăn sống ông.

“Còn không phải vì chủ đầu tư bên kia nói hàng chúng ta có vấn đề! Chú An nhin không được liền cùng bọn họ tranh chấp?” Tiểu Miêu ở một bên vốn còn đang tức giận mở miệng nói.

Mất 20 phút, Tưởng Niệm mới nắm rõ tình huống cùng chân tướng sự việc.

Thì ra là sang nay lúc cô và An Nguyệt Lê vừa đi không lâu thì chủ đầu tư bên công trường gọi điện thoại đến nói cửa ra ngoài có vấn đề, sau đó chú An và Tiểu Miêu cả hai vô cùng lo lắng chạy đến hiện trường, vừa đến hiện trường đã thấy người của bọn họ cùng người của chủ đầu tư đánh nhau, nhìn thấy tình cảnh như thế này, chú An đòi nào chịu ngồi yên, nhặt lên một khúc cây nằm trên mặt đất mà ném về phía đối phương, rất may là đối phương phát hiện ra nên mới không bị đánh trúng.

Mà chú An lại mù quáng không nhìn thấy máu nhất định không bỏ qua, nhóm công nhân thấy tính tình quái dị của ông chủ mình lại phát tác, lập tức ngừng tay ngăn cản ông, không ngờ trong lúc giằng co, có lẽ chú An bị thương, lúc An Nguyệt Lê chạy đến thì tình cảnh không thể kìm chế lại tái diễn lần nữa, có người đàn ông cao lớn bên đối phương chỉ mũi nhọn vào con trai của ông chủ, cho nên An Nguyệt Lê bị thương, còn có một tên công nhân ngồi trên ghế báo cảnh sát, trong lúc vô ý lại trượt chân, từ chỗ cao té xuống, không ngừng chảy máu, thấy có người xảy ra chuyện nên chiến tranh mới dừng lại, sau đó cảnh sát liền đuổi tới mang toàn bộ công nhân về sở cảnh sát lấy lời khai, người bị thương liền được đưa vào bệnh viện.

“Tiểu thư.” Đột nhiên xuất hiện một giọng nói của đàn ông làm xáo trộn suy nghĩ của ba người có mặt.

Ba người liếc mắt một cái nhìn xa thấy một người đàn ông tay cầm điện thoại đang đi về hướng này.

Chính là người đàn ông vừa rồi!!! Toàn thân mặc bộ âu phục đắt tiền được ủi thẳng tắp, đeo chiếc mắt kính thật lớn, mái tóc có phần lộn xộn, một vài sợi tóc còn rơi trước trán, trên người tản ra khí chất cao quý khiến kẻ khác không dám xem thường, một tay cầm chiếc điện thoại di động màu trắng, tay còn lại tao nhã mà bỏ vào túi quần.

Dáng vẻ anh tuấn chắc chắn làm cho đám y tá trực ca trong long phấn khởi, lén lút nhìn về phía hắn mà đưa tình, nhưng người đàn ông không chút nào để ý, nhìn cũng chưa nhìn bọn họ một cái, phía trong đôi mắt đen đều là khinh thường cùng đùa cợt.

“Ah----- sao lại là anh? Anh vẫn chưa đi sao?” Nhìn thấy người đến chính là người đàn ông vừa rồi đưa cô đến nơi này, về mặt Tưởng Niệm nghi hoặc, nhưng nhìn đến điện thoại hắn cầm trong tay, lập tức hiểu ra là bản thân mình bỏ quên điện thoại trên xe của hắn.

Không trả lời câu hỏi của cô mà chỉ đưa điện thoại cho cô: “Không dùng nữa thì bỏ.” giọng điệu giàu từ tính lại dịu dàng làm người ta có chút say mê.

“Chúng ta đã gặp qua ở đâu rồi phải không?” An Nguyệt Lê nhìn người đi đến, mặc dù không rõ lắm vì sao điện thoại của Tưởng Niệm lại ở chỗ hắn, nhưng An Nguyệt Lê có một loại cảm giác, người này-----hắn biết.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Anh ta thật sự trở lại

Ngẩng đầu nhìn An Nguyệt Lê, Diêm Thương Tuyệt lấy xuống chiếc mắt kính đeo trên gương mặt anh tuấn, đôi mắt tựa như con sói kia khiến gương mặt Tưởng Niệm tái nhợt.

Cảm giác quen thuộc này khiến Tưởng Niệm đột nhiên nhớ về lần đầu tiên nhìn thấy người kia ở mười năm trước, cũng có sức hấp dẫn như vậy, khiến mọi sự vật không tự chủ mà tiến gần về phía hắn.

Là hắn?! Là hắn sao?! Hắn đã trở lại phải không?!

Mà lúc nhìn thấy gương mặt của Diêm Thương Tuyệt anh tuấn đến không thể soi mói, thì An Nguyệt Lê cũng kinh hãi rồi.

Là hắn?!

Đối với vẻ mặt không dám tin của bọn họ, Diêm Thương Tuyệt không chút cử động, trong nháy mắt trở nên lạnh lùng, có chút khinh thường nhìn Tưởng Niệm, hắn đi về phía An Nguyệt Lê, lịch sự đưa tay phải.

“Xin chào, tôi là Diêm Thương Tuyệt, xin chỉ giáo nhiều hơn.”

Lúc nhắc đến ba chữ cái, còn cố tình nhìn về phía Tưởng Niệm, nhìn thấy rõ thân thể mảnh mai của cô lung lay một cái, có chút hài lòng vì hành động của mình khiến bọn họ khiếp sợ.

Xem ra bọn họ vẫn còn nhớ hắn, trò chơi này không dễ chơi!!

Nghe được ba chữ ‘Diêm Thương Tuyệt’, Tường Niệm quay đầu, con người có phần co rút, trong mắt hết thủy là nước mắt, hai chân run rẩy đi đến bên cạnh Diêm Thương Tuyệt, một tay kéo ống tay áo của hắn hỏi: “Anh nói anh là Diêm Thương Tuyệt? Là Diêm Thương Tuyệt nào?”

Là hắn, hắn trở lại, giấc mộng kia là thật.....

“Là Diêm Thương Tuyệt nào? Chính là cái người sinh ra đã ngậm thìa vàng, cha mẹ hết lòng thương yêu, lại không bao giờ biết đủ---Diêm Thương Tuyệt, chính là cái người ngu dốt tin tưởng lời của một cô bé nói ‘chỉ cần tin tưởng vào tình yêu thì có thể được yêu’ ---Diêm Thương Tuyệt, chính là cái người bị một cô bé tùy ý lừa gạt---Diêm Thương Tuyệt.” Từng bước một đi đến gần Tường Niệm, Diêm Thương Tuyệt vừa rồi còn nhã nhặn lịch sự trong nháy mắt lập tức khôi phục lại bản tính của hắn, tàn nhẫn và hung bạo.

Nghe hắn lên án, Tường Niệm không phản bác được một câu, trong giọng nói của hắn thực sự mang theo hận thù!

Thì ra hắn vẫn nhớ, kể cả mỗi một câu nói cô từng nói qua, nói vậy hắn hẳn là hận cô thấu xương, bởi vì chuyện năm đó xảy ra là vì cô.

Nếu không phải do cô, cha mẹ của hắn sẽ không chết, nếu không phải do cô, mẹ sẽ không chết, nếu không phải do cô, hắn cũng sẽ không phải chỉ vừa mới cảm nhận được sự ấm áp của gia đình liền mất đi người thân.

Cho nên cuộc sống mười năm nay của cô trải qua một chút cũng không tốt, cô tự trách, đau lòng, còn sợ hãi.

Đột nhiên cảm thấy thật mệt quá, đầu óc một hồi quay cuồng bất tỉnh, Tường Niệm dựa vào vách tường, từ từ trượt ngồi xuống.

“Tường Niệm?!”

“Tường Niệm?!”

Tiếng nam nữ đồng thanh vang vọng trên hành lang vắng lặng.

-----@@@-----

Lúc tỉnh lại, Tường Niệm đã ở trong nhà, không còn nhìn thấy người đàn ông bình tĩnh, hung bạo lại tuyệt tình kia, Tường Niệm thở một hơi.

An Nguyệt Lê vừa đi vào nhìn thấy Tường Niệm tỉnh dậy ngồi ở đầu giường, vội vàng đặt bát cháo xuống đi đến.

“Em không sao chứ?”

“Không có gì, em chỉ là không ngờ anh ta thật sự trở lại.” Cô biết An Nguyệt Lê hỏi câu này là còn có ý khác, nhưng không muốn làm cho hắn lo lắng, Tường Niệm cười cười, vươn tay xoa nhẹ cái trán.

“Có thật không?” An Nguyệt Lê có chút không yên lòng ngồi bên cạnh cô, nhẹ nắm lấy bàn tay nhỏ bé có chút lạnh buốt của cô, nắm thật chặt, giống như sợ vừa buông lỏng sẽ không nhìn thấy cô nữa.

“Anh Nguyệt Lê.” Nhìn vẻ mặt đau lòng của An Nguyệt Lê, Tường Niệm không nhịn được ôm hắn, ở trong lòng hắn nhỏ giọng thút thút nói: “Ở bên cạnh em, không được rời xa em, vĩnh viễn không rời xa em.”

Nhìn Tường Niệm gầy yếu trong lòng, An Nguyệt Lê không nhịn được nâng lên gương mặt tươi cười giờ đã khóc đến ướt đầm của Tường Niệm, nhìn cánh môi có chút tái nhợt rồi hôn xuống thật sâu, sau đó dùng sức gặm cắn.

Giờ phút này, hắn chỉ muốn hung hăng mà hôn cô, nói cho cô biết, bất luận có xảy ra chuyện gì, hắn cũng sẽ không rời bỏ cô, hắn sẽ mãi cung chiều cô, cho dù có trở thành kẻ thù với cả thế giới.

Lúc này đầu óc của Tường Niệm ‘oanh’ một tiếng, cô bị hôn, bị người đàn ông cô thâm yêu thích hôn, khác này, cô cảm thấy mình thật hạnh phúc, ôm hắn, học cách hôn của hắn rồi tự mình đáp trả lại hắn, An Nguyệt Lê cảm thấy người trong ngực đáp trả nụ hôn của mình thì trong lòng hồi hộp, đây có phải ý nói quan hệ giữa cô và hắn đã gần thêm một bước không?

Có một số người và việc một khi đụng vào sẽ trở thành tai họa trong số mệnh của bạn, bạn trốn không khỏi, tránh không thoát, chỉ có thể mặc người ta tùy ý sắp đặt.....

Đây chính là-----nguyệt duyên trong truyền thuyết.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Hồi ức

Diêm Thương Tuyệt ngồi trong phòng làm việc của mình, dáng vẻ có chút lười biếng dựa vào chiếc sofa ghế da cao cấp nhập khẩu từ Ý, đôi mắt đen lộ ra nhỏ nhỏ tà ác, cánh môi lạnh nhạt mím chặt, trong tay cầm chiếc chìa khóa màu trắng trông đã rất cũ, nhớ lại một ngày kia vào mười năm trước.....

“Cút! Tất cả cút hết ra ngoài cho tôi! Mẹ nó (tiếng chửi) ?” Từng tiếng chửi rủa từ trong căn phòng nhỏ truyền đến, sau đó là âm thanh ‘đoảng đoảng’ truyền ra, người con trai trong nhà xem ra chỉ chừng 17, 18 tuổi, nhưng bóng dáng kiêu ngạo khiến hắn nhìn qua có phần sớm chín chắn, hai mắt đỏ tươi, hung hăng đâm vào những đồ vật nhỏ trong phòng.

“Mẹ, con sợ.” Nhìn những món đồ trong phòng toàn bộ đều bị anh đánh nát, một cô bé gái ở một bên ôm lấy người phụ nữ trẻ chừng 28 tuổi, trong mắt tràn đầy hơi nước.

“Đừng sợ, Tường Niệm ngoan, tâm trạng của anh không tốt, để cho anh phát tiết (trút giận) một chút, có được hay không?” Người phụ nữ ngồi xổm xuống, yêu thương mà nhẹ xoa đỉnh đầu của cô bé.

“Nhưng anh còn đập như vậy, trong nhà chúng ta cái gì cũng không còn.” Tường Niệm 8 tuổi bấu môi nhỏ giọng bất mãn nói, lần đầu tiên nhìn thấy anh cô đã không thích anh rồi, bởi vì anh lúc nào cũng quăng quăng ném ném, không nói chuyện với bất kì ai, cũng không đặt ai vào trong mắt, từ hôm qua đến giờ cũng không cùng người khác nói một câu, cũng không ăn một miếng cơm, lại còn mang đồ đạc trong nhà cô toàn bộ đập tan nát, dù sao cô cũng không thích anh.

Nghe cuộc nói chuyện của hai mẹ con, Diêm Thương Tuyệt ở bên cạnh dừng lại động tác, nâng lên đôi mắt có chút đỏ thắm, quan sát cô gái nhỏ cực kì gầy này, có lẽ vì thiếu dinh dưỡng trong thời gian dài, vốn dĩ là 8 tuổi nhưng nhìn qua dáng vẻ chỉ như 5, 6 tuổi, tóc buộc đuôi ngựa, mặc bộ quần áo lớn hơn nhiều so với thân hình của cô, còn là bộ quần áo rách rưới có nhiều vết vá, chân đi không, nhưng một bé gái kì lạ như vậy lại có đôi mắt sâu trong suốt, nhìn qua thật sự, có một loại khí chất thanh nhã không tầm thường, khiến người ta không dám xem thường.

Nở nụ cười có ý vị sâu xa, Diêm Thương Tuyệt chậm rãi bước đi đến bên cạnh cô, cúi đầu nhưng sự cao ngạo vẫn như cũ không ai bì nổi, cẩn thận đánh giá hai mẹ con này.

“Không ngờ có già có trẻ coi như cũng không tệ, tôi đã nói rồi, lão gia cho tôi đến cái nơi tồi tàn này trải nghiệm cuộc sống, là vì sao? Chắc chắc---- bây giờ tôi mới hiểu được ông ta say mê chú ý, không chỉ có rượu ở đây!” Nói xong hắn đưa tay phải nâng cằm của Tường Niệm lên, vừa cười vừa nói: “Nói cho tôi biết, em tên gì?”

“Tường Niệm-----” tay vuốt ve cằm của con gái, người phụ nữ về mặt đề phòng ôm con gái, sợ bị người khác cướp mất, đây là mạng sống của cô! Cô nhường nhìn như vậy là muốn tốt cho cuộc diện, cũng là vì để giữ lại giọt máu này, bất cứ ai cũng không được làm tổn thương đến con của cô.

Thấy vậy, Diêm Thương Tuyệt cũng không vì bản thân mất mặt mà tức giận, chỉ là lúc rời khỏi phòng thì nói một câu: “Tôi đói bụng.”

“Mẹ, vì sao anh ở lại nhà của chúng ta, điều kiện nhà chúng ta không tốt?” Bên cạnh ngôi nhà có một nhà kho được lợp tranh (rom rạ), bọn Tường Niệm hay ở trong này nấu cơm.

“Bởi vì cha của anh quá yêu thương anh, nhưng có lúc anh rất không nghe lời, cho nên, cha của anh mới để anh đến nơi thôn quê trải nghiệm cuộc sống, như vậy sau này anh sẽ hiểu được tình yêu và tin tưởng vào tình yêu, biết không?” Người phụ nữ đang rửa rau cải trả lời.

Tường Niệm ở bên cạnh có cái hiểu cái không gật đầu một cái, thấy dáng vẻ con gái thông minh lại hiểu chuyện, cô cảm thấy vô cùng sung sướng, cô biết năm đó cô đã không chọn sai, giữ lại đứa bé là việc cô cả đời này chỉ làm qua một lần.

Mặc dù từ lúc dẫn con gái thoát khỏi cái ‘lồng vàng’ đó, cuộc sống mỗi ngày trải qua mặc không ấm, ăn không no, nhưng cô biết cuộc sống như thế này, là vui vẻ, là hạnh phúc, có con gái, sinh mệnh không trọn vẹn của cô lại lần nữa thật trọn vẹn.

Cô cũng biết con gái từ lúc hiểu chuyện không nhắc đến ‘ba ba’, là vì sợ cô sẽ đau lòng. Cho dù bụng có đói cô bé cũng không nói, bởi vì cô bé biết trong nhà không có thức ăn dư thừa, lúc bị lạnh cô bé cũng không nói, bởi cô bé biết trong nhà không có quần áo nào có thể chống lạnh, có một đứa con gái hiểu chuyện như vậy cô thật sự mãn nguyện, có lẽ cũng vì con gái hiểu chuyện nên gia đình có điều kiện vô cùng tốt kia mới để cô bé giúp con trai của họ! thật đáng thương cho bậc cha mẹ trên đời này!

Bạn đang đọc truyện *Cầm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

“Anh ơi----”

“Thương Tuyệt-----”

“Anh ơi----anh đang ở đâu? Chúng em đến tìm anh rồi!”

Trong đêm tối, bầu trời không một ngôi sao, bình thường thì ánh trăng đã xuất hiện từ lâu nhưng giờ phút này lại không có, chỉ còn cây khô xào xạc làm bạn cùng gió lạnh vì lo lắng cho hai mẹ con hát một dạ khúc, lúc này trong nhà người ta đã không còn ánh đèn, có lẽ vì trên núi truyền đến tiếng gọi âm ỉ vang vọng cả sơn thôn, một người phụ nữ dẫn theo cô bé 8 tuổi mở đèn pin đi về phía trước trong ngọn núi hiểm trở, chỉ vì tìm người con trai thiếu tình thương.

Đã đi hơn 1 tiếng đồng hồ, vẫn là không thấy bóng dáng Diêm Thương Tuyết, người trên núi càng thêm sốt ruột.

Không biết đã tìm kiếm bao nhiêu lần, một tiếng lại một tiếng gọi, khiến ban đêm vốn yên tĩnh của chốn này không còn say giấc ngủ nữa.

“Nguyệt Như, giữa đêm khuya không đi ngủ mang theo con gái lên núi mò mẫm đi bộ gì đó?” Ở nơi xa xuyên thấu qua ánh sáng của đèn pin, nhìn không rõ thấy bóng dáng của một người đàn ông đang đi về hướng này.

Người đến chính là trưởng thôn Ngô Đại Ngu, ở trong thành phố vừa họp xong trở về, đang chuẩn bị đi ngủ, lại nghe được trên núi có âm thanh, hẩn không yên lòng, sợ có chuyện không may xảy ra nên theo ánh sáng của ngọn đuốt mà lên đây, lại nhìn thấy người trong thôn là Cố Nguyệt Như dẫn theo Trưởng Niệm cầm đèn pin ánh sáng hơi yếu đang tìm người.

Đền khi thấy rõ người đến, Trưởng Niệm ‘oa’ một tiếng khóc, chạy tới ôm chân người đến.

“Bác trưởng thôn, không thấy anh đâu, không thấy anh đâu, làm sao bây giờ?” Cô rất sợ hãi nha, mẹ nói anh nghĩ cha của anh không thương anh, cho nên mới một mình lên bỏ đi, bây giờ anh nhất định là rất đau lòng.

Trưởng thôn Ngô Đại Ngu nghe xong lời nói của Trưởng Niệm thì ngồi xổm xuống nắm chặt lấy đầu vai của Trưởng Niệm hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì? Buổi chiều không phải người vẫn còn đây sao? Khi nào thì không còn ở đây nữa?” Vậy phải làm sao bây giờ, Diêm tổng giám đốc ngàn lần căn dặn nói rõ là phải chăm sóc thật tốt vị thiếu gia kia, bây giờ không thấy người nữa, vậy thì làm thế nào cho được đây!!!

“Anh Đại Ngu, trước hết buông Trưởng Niệm ra, anh làm con bé đau.” Nhìn về mặt cổ chịu đựng của con gái, Cố Nguyệt Như có chút đau lòng. Đi đến kéo đầu vai nhỏ ra khỏi hai bàn tay kia.

Cô cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, Diêm Thương Tuyết nói hẩn đói bụng, cô lập tức nghĩ làm chút gì đó ăn.

Vì vậy cô mang 10 kí gạo mà đầu năm trong thôn phân phát cho từng nhà ra, nhớ đến trong nhà cũng không có thứ gì tốt, cô lại mang cục thịt muối mà Ngô Đại Ngu đưa cho ra nấu, nhưng sau đó đến lúc cơm chín, cô lại không thấy Diêm Thương Tuyết đâu, lúc đầu nghĩ là do tâm trạng của hẩn không tốt, lát sau sẽ quay lại.

Nhưng chờ nửa tiếng hẩn cũng không quay lại, cô liền đi khắp nơi tìm kiếm, ai ngờ đi đến lưng chừng núi, nhìn thấy bầu trời dần dần tối, cô càng thêm lo lắng.

“À, xin lỗi nha! Bác có làm đau Trưởng Niệm không? Tại Bác sốt ruột quá, không thấy anh là xảy ra chuyện lớn.” Điều chỉnh tâm trạng một chút, Đại Ngu có chút áy náy nói.

Vậy phải làm sao bây giờ, cha của Diêm thiếu gia có hứa hẹn với thôn, nếu con của hẩn có thể thông qua lần trải nghiệm cuộc sống này, hẩn sẽ xây trường học mới trong thôn, còn sửa cầu lốt đường, đầu tư xây dựng.

Bây giờ cũng thật tốt, thiếu gia của người ta không thấy đâu, trường học không có, đầu tư xây dựng cũng không, nhưng những thứ này đều không quan trọng, điều quan trọng là hẩn đi đâu để tìm một đứa con trai anh tuấn lại thông minh như vậy bồi thường cho người ta !!!

Nhìn khuôn mặt như đưa đám của Ngô Đại Ngu, Trưởng Niệm ngước lên gương mặt xinh đẹp lắc đầu một cái.

Bởi vì đã đi trong thời gian khá lâu, trán của Trưởng Niệm cũng toát mồ hôi, mặt mũi cũng có chút tái nhợt, dù sao thì sức lực của một đứa bé 8 tuổi cuối cùng cũng không thể bằng một người lớn, bởi vì cô bé lo lắng cho mẹ một mình ra ngoài sẽ gặp nguy hiểm, cho nên mới cương quyết đi cùng mẹ.

Xem ra anh không thích cuộc sống ở nơi này.

“Không có gì, bác trưởng thôn không làm con đau, chúng ta nhanh chóng đi tìm anh đi, trời tối, anh không biết đường về nhà sẽ sợ hãi.” Đứa trẻ này vẫn hiểu chuyện như vậy khiến người ta phải đau lòng.

“Như vậy đi! Tôi về trong thôn kêu gọi mọi người cùng nhau lên núi tìm, hai người cẩn thận một chút biết không?” Ngô Đại Ngu đứng lên, nhìn Cố Nguyệt Như ở bên cạnh nói.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Một người luôn có thể giữ cho tâm hồn của mình thuần khiết như một đứa trẻ, dùng sự lạc quan và tấm lòng hiền lành để đối xử với người khác, ngay thẳng thật thà, cuộc đời của người đó nhất định sẽ rất hạnh phúc so với bao người khác.

Dưới sự sắp xếp của trưởng thôn, nửa đêm các thôn dân đều đã đi lên núi tìm người, thường ngày vào giờ này tất cả mọi người đã nhanh chóng tiến vào giấc ngủ, mà nay lại đang ở trong núi, đưa tay chẳng thấy được năm ngón, khắp khiến mà đi về phía trước, mục đích là tìm người con trai kiều ngạo muốn ăn đòn kia, mặc dù lúc tiểu tử đó vào thôn cũng không mấy thích người nơi này, nhưng khi không nhìn thấy hắn nữa, trên gương của mỗi người thôn dân càn cù lại hiền lành nơi này tràn ngập sốt ruột và lo lắng.

Ở nơi thôn quê dân chúng giản dị này, không có những lục đục tranh chấp như chốn đô thị phồn hoa, không có những âm mưu quỷ kế, cũng không có sự ồn ào náo động và thời tiết như chốn phồn hoa đô thị, nơi này người dân giản dị hiền lành, trong lòng không toan tính, cho nên mặc dù biết tiểu tử kia không coi trọng họ, không đặt họ trong mắt nhớ ở lòng, nhưng vẫn lo lắng tìm giúp một tay.

“Diêm thiếu gia-----“

“Diêm thiếu gia-----“

“Diêm thiếu gia-----“

Trên núi đâu đâu cũng có bóng người, đâu đâu cũng có ánh sáng từ ngọn đuốc, đâu đâu cũng có tiếng kêu, dường như gió càng lúc càng to, đêm càng lúc càng tối, nhưng vẫn không có ai dừng lại, bởi vì họ muốn nhanh chóng tìm thấy người con trai bị lạc kia.

-----@/@@-----

Ở phía đông mặt trời dần dần ló dạng, người trong thôn cũng đã tiêu hao quá nhiều sức lực, cũng có chút không chịu nổi, nhưng mặc dù vậy, giờ phút này vẫn không có ai bỏ cuộc vẫn ra sức tìm kiếm người con trai kia.

Ở một nơi khác, Diêm Thương Tuyết đang ngồi trên đỉnh núi ngắm mặt trời mọc, trước giờ hắn vẫn không biết, ở đây mặt trời mọc lại đẹp như vậy.

Có chút ánh sáng trắng nhạt như ẩn như hiện ở phía Đông, sau đó lại dần dần trở nên sáng chói, một vòng sáng màu cam ở hướng đối diện đỉnh núi từ từ nhô lên, sau đó lại dần dần chuyển thành màu hồng, cuối cùng là càng lúc càng đỏ, nhưng không phát ra tia sáng, mặt trời chậm rãi, ra sức nhô lên, cuối cùng phá tan mây màu, hoàn toàn ló dạng, sau đó những đám mây bên cạnh trong nháy mắt cũng trở nên rực rỡ.

Ánh sáng kì lạ phía chân trời, kéo đi những cơn buồn ngủ, làm mọi thứ xung quanh thức tỉnh---

“Anh ơi, anh ở đâu? Anh ơi----“

“Diêm thiếu gia-----“

“Diêm thiếu gia-----“

Từng tiếng kêu la có phần vội vã truyền đến bên tai, Diêm Thương Tuyết từ trên bãi cỏ đứng dậy, lại phát hiện hai chân đã tê dại, thân thể không khỏi run rẩy một lúc, nhũn mảy, theo bản năng hắn xoay người nhìn lại, chỉ thấy một cô bé bước chân lảo đảo một mình đi về phía này. Sắc mặt nhợt nhạt không có chút máu, trên trán ướt đầm mồ hôi, hai tay nắm chặt bên hông dốc sức hít rồi lại thở, dĩ nhiên sau một đêm tìm kiếm, một đứa bé 8 tuổi như vậy đã kiên trì lắm rồi, điều duy nhất khiến cô kiên trì chính là cái người không có chút tin tức này, bởi vì cô muốn nói với anh, anh không mất đi cha, cũng không mất đi tình thương, chỉ cần anh sẵn lòng yêu thì sẽ được như ý muốn.

“Em đến đây làm gì?” Diêm Thương Tuyết không chút khách khí, nhìn thấy Tường Niệm lại không khỏi liếc mắt một cái, nhưng ở nơi nào đó trong lòng, lại vì cô gái ở trước mắt này cả đêm tìm hắn mà trở nên mềm mại, hắn không biết cả thôn vì tìm hắn mà suốt đêm không ngủ.

Đầu của Tường Niệm có chút choáng váng nhưng khi nghe đến tiếng nói của Diêm Thương Tuyết, liền vui mừng ngẩng đầu, bốn mắt nhìn nhau, bất chợt trong đôi mắt Tường Niệm nhẹ nhàng chảy ra thứ gì đó âm ẩm, dọc theo gương mặt cô rơi xuống mặt đất, trong miệng gọi: “Anh.”

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Anh, anh có nhà

Tình yêu vẫn luôn là như vậy, chỉ cần một cái liếc mắt sẽ khiến bạn nhớ thật kĩ người ấy, tựa như thế giới có sụp đổ ngay trước mắt bạn, bạn cũng không để ý, bởi vì trong lòng bạn chỉ có người ấy, bạn sẽ luôn nhớ đến, luôn nghĩ đến. Đó chính là tình yêu

Một tiếng ‘anh’ tựa như chứa đựng ‘thiên ngôn vạn ngữ’ (hàng ngàn lời muốn nói), khiến người con trai trước giờ chưa từng cảm nhận qua ầm áp ở nơi mềm mại nhất trong lòng lại rung động thật mạnh.

Bản thân hắn là một người thiếu sự ầm ầm, trái tim không có tình yêu, hắn giống như người bị cả thế giới vứt bỏ, không ai nhớ đến sự tồn tại của hắn.

Từ lúc hắn bắt đầu hiểu chuyện, cha mẹ luôn rất bận rộn, chỉ biết cho hắn thật nhiều tiền, sau đó lại nói với hắn ‘cha rất bận, tự con tìm bạn cùng chơi đi’. Mỗi ngày ngồi trên bàn ăn cơm vĩnh viễn cũng chỉ có mình hắn, nhìn những món ngon đặc sắc trên bàn, tâm trạng để ăn hắn cũng không có.

Thật ra thứ hắn muốn rất đơn giản, không cần phải có cuộc sống vật chất quá tốt, chỉ cần người một nhà vui vẻ sống chung cùng nhau là tốt lắm rồi, cũng không cần vào trường học tốt nhất, sau đó lại thuê tài xế chở hắn đi học, hắn chỉ hi vọng cha mẹ có thể dắt tay hắn, an toàn dẫn hắn đến trước cổng trường học sau đó dặn dò hắn một câu ‘ở trường phải học thật tốt, đến lúc tan học cha mẹ lại đến đón con’. Như vậy là đủ lắm rồi, hắn cũng không đòi hỏi nhiều mà!

Nhưng hai người họ không phải xả giao thì đi công tác, ở cùng hắn cũng chỉ có những người giúp việc trong nhà. Hắn cảm thấy thứ người khác có-----hắn không có, cái hắn có khiến người ta phải ngưỡng mộ-----thế nhưng hắn lại chẳng quan tâm.

Cha mẹ vĩnh viễn là bận, lúc hắn có tâm sự, bọn họ cũng chưa bao giờ hỏi qua, miệng chỉ biết nói ‘tiền đủ xài không?’ dần dần hắn không muốn về nhà, cái nhà đó mãi mãi cũng chỉ có một mình hắn.

Hắn cũng không muốn đi học, bởi cha mẹ cũng không quan tâm đến việc học của hắn.

Cho dù hắn đạt thành tích tốt hơn nữa, bọn họ cũng sẽ không vì thế mà tự hào về hắn, vì vậy đánh nhau, tụ tập gây sự trở thành bài tập mỗi ngày của hắn, cho nên 3 năm học cấp ba hắn bị 5 trường trung học đuổi học, toàn bộ trường trung học ở thành phố A, cho dù là trường có thứ hạng không cao cũng không dám nhận hắn, vì vậy hắn bỏ học, nhưng mỗi ngày vẫn ra ngoài cùng bạn bè tụ tập như cũ.

Những hành động không tốt này của hắn cũng chỉ vì muốn cha hắn chú ý đến hắn, chứ không phải chỉ mãi qua loa cho tiền hắn.

Nếu bọn họ không xem trọng thằng con trai này như hắn, thì hắn cần gì phải ra sức làm thật tốt mọi việc?

Không ngờ lần này lại dùng cách này muốn cảnh tỉnh hắn, hắn có cha, vẫn là người cha ‘quan tâm’ hắn như thế, vì sao bọn họ mãi không thể hiểu hắn, vẫn không biết hắn thay đổi trở nên như vậy là vì cái nhà kia không có chút ầm áp sao?

Đúng vậy! bọn họ cho đến giờ vẫn chưa hiểu hắn.

Nhìn nét đau thương trên mặt Diêm Thương Tuyết, Tưởng Niệm có chút đau lòng.

“Anh, chúng ta về nhà trước được không? Cơm mẹ nấu cũng đã nguội, mọi người trong thôn vì tìm anh, mà suốt một đêm không ngủ rồi!” Vui vẻ đi về phía Diêm Thương Tuyết, Tưởng Niệm vươn cánh tay có phần hơi đen kéo lấy tay hắn.

Cúi đầu nhìn Tưởng Niệm, lại nhìn thấy vẻ mặt không tốt, tái nhợt của cô, trong lòng như bị một thứ gì đó đâm một nhát thật đau.

“Tôi không có nhà!” mặc kệ cảm giác xót xa cùng không nỡ trong lòng, hắn rút tay ra cánh tay bị lôi kéo.

Ngồi trên bãi cỏ, nhả hết một đám cỏ, Diêm Thương Tuyết biết rất rõ, nhà-----ở rất xa.

“Anh, anh có nhà, sau này nhà của em chính là nhà của anh!” Nói rồi đi đến bên cạnh Diêm Thương Tuyết, từ trong túi quần lấy ra một chiếc chìa khóa đặt vào trong lòng bàn tay hắn.

“Anh, cái chìa khóa này cho anh, sau này sẽ là chìa khóa của nhà anh rồi.” Ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn hồn nhiên lại tràn đầy vui vẻ.

Cô vốn không thích cái anh này, nhưng không thấy anh trở về, cô lại cảm thấy bản thân thật lo lắng cho anh, lúc này lại càng đau xót, cô biết thực ra anh là người tốt, chỉ là dùng vẻ lạnh lùng để che đậy bản thân mà thôi.

Nhìn chiếc chìa khóa trên tay, hốc mắt của Diêm Thương Tuyết đã hơi ươn ướt, trái tim bị đóng băng như được hòa tan, hóa ra tình yêu thật sự tồn tại.

“Anh, mẹ từng nói chỉ cần tin tưởng vào tình yêu thì sẽ được yêu, cha của anh nhất định là rất thương anh, mọi người ở nơi này cũng rất thích anh.” Nuốt một ngụm nước bọt, vẻ mặt nghiêm túc khiến người ta phải say mê.

“Sau này em cũng sẽ yêu anh.” (ôi ôi kìa trai trắng trợn ><)

“Cốc cốc----“

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Anh sẽ không có ý gì với cô ấy chứ?

Một tiếng gõ cửa chói tai kéo Diêm Thương Tuyết từ trong ký ức quay trở về thực tại, đưa tay phải vuốt vuốt mi tâm (nơi giữa hai đầu chân mày) có chút đau nhức, rất tự nhiên bỏ chiếc chìa khóa vào túi quần.

“Vào đi-----“

Giọng nói giàu từ tính lại có chút khàn khàn vang lên, cửa văn phòng bị đẩy ra, một người đàn ông khoảng 30 tuổi, vẻ tuấn tú của hắn khiến người ta phải cảm thán!

Trên người mặc bộ âu phục màu đen nhàn nhã, mái tóc có vài sợi rời rạc ở hai bên tai, khiến người ta cảm thấy vừa đẹp trai lại vừa cuồng dã, một đôi mắt phong lưu cảm dỗ phụ nữ phải phạm tội, tin rằng chỉ cần một cái liếc mắt sẽ có cả đám phụ nữ tự nguyện-----vì hắn mà sống, vì hắn mà chết. (chém ><)

Khóe miệng thoáng nở nụ cười xấu xa tựa như tên vô lại, lại giống như một người đàn ông anh tuấn nhưng chỉ xem phụ nữ là đồ chơi.

“Sao---tâm trạng không tốt?” Người đàn ông nhẹ liếc nhìn, lập tức ngồi lên bàn làm việc của tổng giám đốc, đùa giỡn với con phi ung làm bằng thủy tinh được thủ công điêu khắc tinh xảo, quý giá ở trên bàn.

Nhìn nhìn. Đúng là! Thật không phải hàng dỏm.

“Xích Cảnh, tôi-----và cô ấy gặp mặt rồi!” Diêm Thương Tuyết ngẩng đầu nhìn, nét bi thương trong mắt cùng vẻ mặt lạnh như băng của hắn thật không phù hợp.

Liếc mắt một cái là nhìn thấu trò hề của hắn, Tô Xích Cảnh cảm thấy hắn không thích hợp để làm diễn viên, nếu không chắc chắn sẽ có cả trăm ngàn sơ hở.

“Ha ha ha---Diêm Thương Tuyết, cậu định dùng đôi mắt chan chứa nỗi nhớ thương như thủy triều kia mà mê hoặc anh sao, anh còn không biết cậu nghĩ cái gì sao?!” Thu hồi đáng vẻ đùa cợt, Tô Xích Cảnh nghiêm túc đứng lên hỏi.

Mối quan hệ của hắn cùng Diêm Thương Tuyết đã trên cả mức bạn bè, làm sao không biết nét đau thương nơi đáy mắt của Diêm Thương Tuyết chỉ là giả vờ, thường thì Diêm Thương Tuyết mà muốn chơi, nhất định sẽ có người gặp nạn, bởi vì thủ đoạn của hắn quá rõ ràng, cho nên Tô Xích Cảnh đối với người con gái kia bắt đầu có chút không nở rỗi.

“Nói đi! Cậu định làm thế nào?”

Diêm Thương Tuyết đột nhiên đứng dậy, vòng qua bàn làm việc, từ trong ngăn kéo lấy ra một sấp hình, ‘bốp’ một tiếng ném lên bàn.

Trong hình có một đôi nam nữ đang hôn môi ở những nơi khác nhau, có ở bên cạnh phòng thử đồ của một cửa hàng, có ở trước mặt người bán hàng trong chợ bán thức ăn, còn có một số là ở trạm xe bus, ở những nơi khác nhau, đáng vẻ khác nhau, nhưng đều ái muội như vậy.

Lúc thì người con gái ngượng ngừng cười, lúc thì lén mắt đáp lại, đều khiến cho người con trai trong hình tươi cười đến rạng rỡ, nhưng một màn nóng bỏng này lại khiến cho người nào đó vô cùng suy sụp.

Dĩ nhiên lúc này Diêm Thương Tuyết không biết, người con gái này đã bắt đầu ảnh hưởng đến hắn lần nữa rồi.

“A! không ngờ con vịt vốn xấu xí kia hiện giờ đã biến thành thiên nga trắng nha!” nhìn cô gái nhỏ thông minh lanh lợi trong hình, Tô Xích Cảnh không nhịn được trêu chọc nói.

Tuy là mười năm trước có gặp qua cô một lần, nhưng chỉ sợ cô đã sớm không nhớ đến hắn rồi.

Nhớ lần đầu tiên gặp mặt trong năm đó, là ở công viên tưởng niệm Thanh Sơn, hắn và cha mẹ đi tham dự tang lễ, bởi vì Diêm Thương Tuyết hận cô đến tận xương tủy, nên không để cho cô tham dự, vì vậy cô chỉ có thể ở một bên đứng sau cây đại thụ mà xem tang lễ.

Lúc đó cô mặc một chiếc váy vải bông màu đen, trong đôi mắt trong suốt sáng ngời ngập tràn nước mắt, ánh mắt đờ đẫn dừng trên bia mộ vợ chồng Diêm gia, có thể thấy cô thực sự đau lòng.

Hắn đứng từ xa nhìn cô, mà cô lại chưa từng cảm nhận được sự tồn tại của hắn.

Nở nụ cười có chút tự giễu, Tô Xích Cảnh đem ảnh chụp trên tay đặt xuống, vô cùng nghiêm túc nhìn Diêm Thương Tuyết nói: “Anh sẽ không giúp cậu, cậu cũng biết chuyện lúc đó, cũng không thể hoàn toàn trách cô ấy, cha mẹ cậu.....”

“Đủ rồi, Tô Xích Cảnh rốt cuộc anh muốn tôi phải làm thế nào? Lúc đầu tôi kiên trì muốn trở về, anh liền tìm mọi cách ngăn cản, anh sẽ không có ý gì với cô ấy chứ?”

Cắt ngang câu nói chưa hoàn chỉnh của Tô Xích Cảnh mà nói, Diêm Thương Tuyết bước từng bước một đến gần Tô Xích Cảnh, toàn thân tản ra hơi thở lạnh lẽo cùng tàn ác. Con người lộ ra tia sáng khát máu như loài sói.

Diêm Thương Tuyệt----trời sinh bản chất cường giả, nổi tiếng ở hai nhà hắc bạch, lúc 20 tuổi một mình xông vào tổ chức Mafia, hiện tại chỉ mới 28 tuổi liền nắm trong tay 3/5 huyết mạch kinh tế toàn cầu, thực lực của hắn chính xác là không thể xem thường, hắn có ngày hôm nay cũng là vì hận thù và cũng là lời hứa với cha, hắn muốn ‘Diêm Thị’ không chỉ vang danh ở Châu Á, mà còn phải ‘hô mưa gọi gió’ trên toàn thế giới.

Mà lúc này, thực sự hắn đã làm được.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Tù Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Em sẽ rất yêu anh

Thời điểm lớn tiếng nói lên tiếng yêu, là bởi vì bạn mãi mãi không biết được điều bất trắc và sự vui mừng, cái nào sẽ đến trước, có đôi khi rõ ràng trong lòng có người ấy, lại dùng vẻ lạnh lùng của mình đối xử với người yêu bạn mà cũng là người bạn yêu, đào ra một cái hố lớn không cách nào vượt qua được.

Hạnh phúc thật ra cũng rất đơn giản, chỉ cần một nụ cười, một ánh mắt là có thể làm cho người ấy thật vui vẻ, hạnh phúc.

Yêu cũng không cần che giấu, thời điểm hạnh phúc chính là nói với toàn thế giới ‘tôi có tình yêu, tôi rất hạnh phúc.’, thời điểm đau khổ cũng chính là nói với toàn thế giới ‘tôi mất đi tình yêu, bởi vì không ai hiểu tình yêu của tôi.’.

Vì vậy yêu thì yêu, không cần phải lo sợ, không cần phải do dự, tình yêu này phải dùng cảm mới có thể đạt được.

-----@ @ @-----

Bóng tối lan tràn ở một vùng quê nhỏ ở ngoại thành (ngoại ô), không gian xung quanh một vùng tối đen, chỉ nghe thấy tiếng kêu ‘ọc ọc’ của những con ếch trong đồng ruộng, những căn nhà xung quanh đã sớm tắt đèn mọi người cũng sớm chìm vào giấc ngủ, chỉ có căn phòng trong ngôi nhà nhỏ bằng gỗ này có ánh đèn dầu vẫn sáng rực rỡ.

Một cô gái ngồi ở đầu giường, mái tóc tùy ý xỏa trên vai, da thịt trắng nõn mềm mại từ trong bộ đồ ngủ có hình hoạt hình hiện ra, đôi mắt to trong suốt chớp chớp mà nhìn về phía trước, dù cho nơi đó chỉ là một mảnh tối đen, lông mi dài chớp chớp, lại giống như cánh bướm bay lượn, rất mê người, khóe môi nở nụ cười nhẹ, tựa như con búp bê giữa khu rừng sâu, mặc dù chỉ ngồi đó, nhưng vẫn tản ra linh khí làm người ta không thể khinh thường, chiếc khăn cầm trên tay đã rơi xuống mặt đất nhưng cô gái hoàn toàn không biết.

Nụ cười trên môi càng lúc càng tươi, ý cười càng lúc càng rõ ràng.

Mùa hạ ban đêm luôn luôn có chút lạnh lẽo, từ lúc cửa sổ mở gió nhẹ nhàng tiến vào, làm người ta cảm thấy có chút lạnh.

Người con gái vẫn ngồi đó như cũ, tựa như đang nhớ lại chuyện nào đó có ý nghĩa khiến cô thật vui vẻ, trên môi vẫn nở nụ cười hạnh phúc.

“Anh Nguyệt Lê, em sẽ rất yêu anh.” Trương Niệm tự thì thầm nói.

Nhớ đến lần đó gặp Diêm Thương Tuyệt ở bệnh viện, Trương Niệm luôn lo lắng đề phòng, chỉ sợ hắn trả thù mình, hại cả nhà An Nguyệt Lê, từ lúc mẹ qua đời, An gia đã nhận nuôi cô, xem cô như con ruột của mình, ân tình này, cô vẫn chưa trả được.

Bây giờ người đàn ông như ma quỷ kia lại trở về, cô làm sao có thể không lo lắng?

Nhưng từ lúc ở bệnh viện trở về, mấy ngày nay, hắn không có xuất hiện, lại giống như hắn chưa từng xuất hiện, mà đây chẳng qua chỉ là giấc mộng.

Hơn nữa từ sau ngày đó, quan hệ giữa cô và An Nguyệt Lê lại tiến gần thêm một bước, cả hai ngày ngày luôn dính lấy nhau, quan hệ tốt đến nỗi khiến người khác phải ghen tị, cô cũng biết Tiểu Miêu cũng thích An Nguyệt Lê, nhưng chuyện tình cảm là không thể miễn cưỡng nha! Trong lòng An Nguyệt Lê không có chị ấy, cho dù chị ấy có lấy được người của hắn, nhưng cũng không lấy được trái tim của hắn a!

Không thể phủ nhận, An Nguyệt Lê đối với cô chính là yêu đến tận xương tủy, cho nên cô hiện tại rất hạnh phúc.

(ai~~ 1 người iu tận xương tủy, 1 người hận tận xương tủy, thật nản đi hà)

“Trương Niệm? em ngủ chưa?”

Ngoài cửa vang lên một giọng nói đàn ông, rất dịu dàng, rất thanh nhã.

Nghe thấy giọng nói ngoài cửa, Trương Niệm bỗng nhiên bật dậy, có chút bối rối nhấc chiếc khăn mặt dưới đất lên, nhanh chóng chỉnh sửa lại cổ áo hơi bị lộn, lập tức bước ra mở cửa.

“Anh Nguyệt Lê.”

Cửa vừa mở ra, mùi hương thơm ngát của sữa tắm hòa cùng hương vị thơm tho trên cơ thể người con gái xông vào mũi, khiến An Nguyệt Lê đứng bên ngoài có chút si mê.

Tường Niệm, người con gái từ nhỏ hắn đã xem như bảo bối, hôm nay lại thật tốt đứng trước mặt hắn, hắn cảm thấy rất hạnh phúc, năm đó lúc cô đau khổ nhất hắn lại không ở bên cạnh cô, hắn biết cô nhất định đã chịu rất nhiều đau đớn, cho nên hắn thề rằng sau này sẽ không để cô phải rơi một giọt nước mắt, kết quả hắn thực đã bảo vệ cô rất tốt.

Nhìn người con gái duyên dáng yêu kiều trước mắt, An Nguyệt Lê không kiềm chế được sự vui mừng, người con gái như hoa sen mới nở xinh đẹp như chiếc vương miện quý giá, hôm nay đã thuộc về hắn rồi, hắn vô cùng tự hào.

Tựa như đã rất lâu không nhìn thấy gương mặt người yêu, một tiếng gọi, hai người cứ ôm chặt lấy nhau.

“Ngày mai anh muốn đến thành phố C một chuyến.”

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Có muốn gả cho anh hay không?

“Ngày mai anh muốn đến thành phố C một chuyến.”

Thật lâu sau đó An Nguyệt Lê mới lưu luyến không thôi buông Tường Niệm ra, hắn thật sự cứ muốn ôm chặt cô như vậy, cô đi đến đâu hắn đến đó, cam tâm tình nguyện mà đi theo.

Nghe hắn nói tạm thời phải khỏi mình, cô có chút không muốn, mới vừa tạo lập được mối quan hệ, cô không muốn lại cùng hắn xa nhau nhanh như vậy, cô nghĩ muốn cứ như vậy mà ở bên cạnh hắn, một giây cũng không muốn cách xa.

“Phải đi bao lâu? Có thể không đi không?” Nhẹ cắn cắn cánh môi, hai mắt đầm lệ mà nhìn hắn, giọng nói cũng có chút nghẹn ngào.

Bước lên một bước nhỏ, An Nguyệt Lê vươn tay kéo Tường Niệm vào phòng cùng nhau ngồi trên giường, ánh mắt vẫn dịu dàng như nước, bàn tay đầy vết chai sạn nhẹ nhàng vuốt xuống nước mắt trên mặt Tường Niệm, nhìn thấy nước mắt của cô, hắn sẽ tự trách, trách mình không chăm sóc thật tốt cho cô.

“Không thể không đi, anh không đi chẳng lẽ bảo cha đi sao? Có lẽ mất vài ngày, lúc anh không có ở đây em phải chăm sóc thật tốt cho bản thân mình, biết chưa?”

Nhẹ thở một hơi, một tay An Nguyệt Lê ôm lấy bả vai nhỏ nhắn của Tường Niệm vào ngực, lần nữa nhẹ giọng nói: “Anh cũng không nỡ xa em, anh luôn hi vọng có thể ngày ngày ở bên cạnh em, nhưng chuyện lần trước còn chưa giải quyết!”

Cúi đầu nhìn vẻ mặt nghiêm túc của người con gái, dáng vẻ an tĩnh kia thật làm cho người ta không đành lòng xâm hại, cung chiều mà đặt cằm lên đỉnh đầu cô, tham lam hút lấy hương thơm sữa tắm trên mái tóc, tiếp tục nói: “Người chủ lớn đó ở thành phố C, nên anh cùng Tiểu Miểu muốn cùng nhau đi nói chuyện một chút?”

Nghe hắn nói muốn cùng người con gái khác ra ngoài, Tường Niệm khần trương vụt đứng dậy, thanh âm cũng đột nhiên lên cao: “Đi cùng chị Tiểu Miểu?!”

Cô đương nhiên biết chị Tiểu Miểu từ nhỏ đã thích hắn, lần này hai người lại muốn cùng ra ngoài, không hiểu sao cô mơ hồ cảm thấy có chút đau, không thể nói rõ, đó là một cảm giác rất kì lạ.

Nhìn thấy cô kích động như vậy, An Nguyệt Lê đột nhiên nở nụ cười âm áp, cô gái này không tin hắn!

Nhưng điều này cũng cho thấy hắn cũng giữ một vị trí trong lòng cô, không phải sao? Thân mật kéo cô ngồi xuống, nụ cười ở khóe môi ngày càng rõ ràng, chứa đựng sự nuông chiều cùng tình cảm không lời nào có thể miêu tả được: “Em đang ghen?!”

Ba chữ ngắn ngủn, lại khiến cô nhất thời á khẩu không thể trả lời được, hận không thể cắt đứt lưỡi của mình, có rõ ràng vậy sao?

Nhìn bộ dáng có phần chán nản của cô, An Nguyệt Lê bắt đầu đi lê lưỡi liếm môi một cái: “Được rồi, nghe lời vừa rồi em nói, anh thật sự rất vui vẻ, mặc dù em không tin tưởng anh thì-----“

“Em sao không tin tưởng anh.” Không chờ hắn nói xong, vẻ mặt Tường Niệm uất ức bấu môi nói.

“Được, được, được, em không có!” lúc cô chu môi thì hần lại ‘moa’ một cái, làm cho người trong ngực lại càng thêm xấu hổ không thôi.

“Bởi vì chuyện này vẫn luôn là Tiểu Miểu xử lý, cho nên mang cô ấy theo sẽ thuận lợi hơn, trong lòng anh đây cũng chỉ có một người con gái tên là Tường Niệm, trên đời này anh chỉ yêu cô ấy, thương cô ấy, anh sẽ cố gắng mang lại cho cô ấy những thứ tốt nhất, chỉ cần là cô ấy muốn anh sẽ không nhỏ mọn, anh xin thề mãi mãi sẽ không để cô ấy chịu uất ức, suốt đời sẽ đối xử thật tốt với cô ấy, được không?”

Cúi đầu nhìn thẳng vào cô, phát hiện đôi mắt to xinh đẹp kia đã tích đầy nước mắt, hần biết đó là cảm động, đó là lời yêu không sao nói ra được.

“Anh Nguyệt Lê! Suốt đời này không được rời bỏ em, từng giây từng phút đều phải nắm lấy tay em, mãi mãi mãi mãi cũng đừng buông ra có được không?” chủ động hôn lên trán hần, đẩy lòng lại khao khát có được tình yêu.

Cô cũng đã từng có tình yêu, nhưng một cuộc tai nạn giao thông đã hủy đi mọi thứ, chỉ còn sót lại một mình cô!

Cô cũng đã từng rất hận, hận ông trời bất công, về sau trở thành bạn của An Nguyệt Lê dần dần cô học được sự buông bỏ, nếu còn sống, dù vui hay không vui đều cũng đi qua, hơn nữa hần lại luôn xem cô là bảo bối của mình như vậy.

“Anh sẽ nắm thật chặt lấy tay em, nếu như không cẩn thận thả lỏng ra, anh cũng sẽ là người đầu tiên tìm thấy em giữa biển người mênh mông.” (> làm dc gọi nói, fà ở đây mừ chém quái)

“Không muốn! em không muốn anh buông tay! Nếu anh thả lỏng tay, cả đời này em sẽ trốn tránh anh, sẽ không muốn gặp lại anh nữa.” lại nửa thật nửa làm nũng nói: “Vị vậy, nếu anh buông tay em, anh sẽ mãi mãi mất em.”

Giờ phút này Tường Niệm thật sự làm An Nguyệt Lê trong khoảng khắc chờ người ra, thật sao? Hần sẽ đánh mất cô sao? Nếu như hần không cẩn thận đánh mất, cô sẽ biến mất luôn sao? (còn phải hỏi, xớ đáng)

Có chút lo sợ, hần không thể để cho chuyện như vậy xảy ra, vội và nắm lấy bờ vai nhỏ nhắn của Tường Niệm, cực kì nghiêm túc nhìn cô: “Chúng ta kết hôn đi! Chờ anh trở về chúng ta sẽ đính hôn trước, sau đó chờ em đủ tuổi chúng ta liền kết hôn có được không?”

Nhìn ánh mắt nghiêm túc không chút tùy tiện của hần, chân mày nhíu chặt nhô ra như ngọn núi nhỏ, Tường Niệm cả kinh run lên, đôi mắt sáng cực kì kinh hãi nhìn hần.

Hần...nói cái gì?

“Em sẽ không từ chối chứ? Rốt cuộc có bằng lòng hay không? Có muốn gả cho anh hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Muốn mang bản thân giao cho hần

“Em...Em...” Lời hần nói khiến lưỡi cô như bị buộc chặt, mắt cả buổi cũng chẳng nói đầy đủ được một câu chỉ mấp máy nói mỗi từ ‘em’, những ngón tay giao lại với nhau, Tường Niệm ngồi ở đầu giường có chút ngượng ngùng.

Nghĩ đến chỉ cần dừng cảm sẽ tiến gần hạnh phúc thêm một bước, đó lại là hạnh phúc mà cô ao ước, đôi mắt cô chứa chan tình cảm mà nói với An Nguyệt Lê: “Bằng lòng! Chỉ cần anh có thể mang lại hạnh phúc cho em.”

Nghe xong lời cô nói, An Nguyệt Lê thở một hơi thật dài, cũng may, cũng may cô ấy bằng lòng.

Ánh mắt mê luyến chăm chú nhìn vào gò má ửng hồng của Tường Niệm có chút ngây ngốc, khoe môi nở nụ cười nhẹ nhàng mà hạnh phúc, cuối cùng hần cũng nói với cô lời luôn giấu trong lòng, mỗi ngày nhìn thấy cô lúc ăn lúc hiện ở bên cạnh, hần muốn làm cái gì cũng không được, cảm giác này hạnh hạ hần sắp phát điên rồi, hiện tại hần cũng nói ra, cười cô-----đã không còn là giấc mơ nữa rồi.

Nói xong lời này Tường Niệm chỉ cảm thấy mình thật dũng cảm, bởi vì không phải người nào khi ở trước mặt người mình yêu đều có thể hành động theo lòng mình, có chút say sưa nhìn chăm chăm gương mặt anh tuấn của An Nguyệt Lê, khẽ cắn môi dưới, trong lòng lặng lẽ nghĩ, người đàn ông này đúng là người sau này cô sẽ dựa vào, trong lòng cô so với ăn mật ngọt còn ngọt hơn nha!

Thời gian tựa như lắng đọng lại thành một khối, bởi hai người họ nhìn nhau thật lâu sau đó lại biến thành dùng nụ hôn nồng nhiệt để nói rõ nỗi lòng của nhau.

An Nguyệt Lê tình cảm dâng trào ôm lấy Tường Niệm, hần không thể mang cô khám sâu vào thân thể, lưỡi của hần từ từ đưa vào miệng cô, cùng chơi đùa với chiếc lưỡi thơm tho của cô, lúc thì quấn lấy lưỡi cô dùng sức mút, lúc thì đầu lưỡi khẽ nhấp nháp hương vị của cô, lúc lại dùng sức cắn lên môi dưới của cô, lúc lại dùng đầu lưỡi treu đùa mãi trong miệng cô.

Bàn tay cũng không nhận được cách một lớp áo ngủ vuốt ve lưng cô, da thịt vô cùng mềm mại khiến phòng tuyết vững chắc của An Nguyệt Lê bất chợt sụp đổ.

Hắn muốn cô! Tất cả các giác quan cũng vì vậy mà điên cuồng!

Mà Trương Niệm lại vô cùng ngây thơ, chỉ có thể để mặt hắn xâm chiếm, cô hé miệng mặc cho lưỡi hắn ở trong miệng cô không ngừng mút, đôi khi có đáp trả, lại khiến cho người đàn ông thêm càn rỡ mà hôn cô, đôi tay chỉ có thể níu chặt lấy quần áo thắt lưng của hắn.

Mà mặt trăng vừa rồi còn lẩn trốn không chịu xuất hiện cũng đã ló dạng, ánh trăng chiếu vào, trong căn phòng như được khoác lên một lớp vải màu bạc, có vẻ tĩnh lặng và đẹp đẽ.

Hai người họ dường như muốn mãi mãi ngăn lại đôi phương, vẫn như vậy mà ôm hôn không chịu tách rời.

Không biết qua bao lâu, hai người mới chịu ngừng lại, nhìn hô hấp có phần dồn dập, cánh môi anh đào đỏ mọng hơi sưng của Trương Niệm, An Nguyệt Lê cung chiều dịu dàng vuốt mái tóc đẹp trên đỉnh đầu Trương Niệm, giọng nói lại mang theo chút trách cứ: “Đều tại em, xem chút nữa là anh ăn em rồi!”

Có một phút bất chợt hắn thật sự muốn cô, nhưng đến cuối cùng hắn vẫn nhìn xuống, bởi vì hắn nghĩ muốn trong ngày kết hôn cho cô một đêm động phòng hoa chúc khó quên.

Nghe xong lời hắn nói, Trương Niệm ra sức áp chế cảm xúc cuộn cuộn đang dâng lên trong lòng, cô cũng muốn mang bản thân mình giao cho hắn, giao thời khắc tốt đẹp của cô cho hắn, nhưng lời mẹ nói cô cũng không dám quên.

Nhớ lại bao nhiêu năm nay, mẹ đã cố gắng như thế cũng chỉ để cô có cuộc sống tốt hơn, sau cùng lại chết vì bệnh tật, trong lòng cô không khỏi cảm thấy đau buồn.

Mà người đàn ông trước mặt đây vô cùng yêu thương cô lại cố gắng áp chế chính mình, lại khiến cô có chút không đành lòng.

“Anh Nguyệt Lê, nếu không thì... nếu không thì... chúng ta...” Xoay người đưa lưng về phía An Nguyệt Lê, Trương Niệm tự thì thầm nói.

Lời mẹ đã nói cô không dám quên, nhưng đứng trước mặt người đàn ông mình yêu cô không muốn che giấu, cũng không muốn nhìn hắn kiểm chế như vậy, lúc này cô chỉ muốn lấy hết can đảm nói với hắn, đêm nay cô muốn trở thành người của hắn, nhưng loay loay hoay hoay thế nào cũng không thể nói hoàn chỉnh cả câu.

“Trương Niệm---“

Hắn biết cô muốn nói điều gì, hắn cắt đứt lời cô, xoay người cô lại để cô đối diện với hắn, cúi đầu nhìn vào mắt cô thì ngoại trừ kinh hãi còn có chút thương tiếc, cô có biết hay không lúc này hắn hoàn toàn không dám muốn cô, bởi vì hắn biết cô còn chưa chuẩn bị tốt.

“Anh sẽ chờ em! Biết không? Anh sẽ chờ em chuẩn bị tốt mới thôi, không cần cố gắng chiều theo ý anh, nếu không anh sẽ đau lòng!” giọng nói vẫn là dịu dàng như vậy, ánh mắt vẫn là thâm tình như thế, trên mặt mãi mãi nở nụ cười nhẹ có phần yêu thương.

Cúi đầu chóp mũi dụi dụi vào chóp mũi của Trương Niệm, khẽ hôn một cái lên trán cô, xoay người xải bước ra ngoài.

Nhìn bóng dáng hắn dần dần biến mất, cảm xúc của Trương Niệm rối ren, đây là người đàn ông yêu cô tận xương tủy, cô làm sao mới có thể báo đáp hắn đây?

Cuộc sống của cô từ sau năm 8 tuổi đến bây giờ, cũng 10 năm rồi! trong 10 năm hắn luôn luôn lặng lẽ bỏ ra, từng giọt mồ hôi của cô đều nhìn đến trong mắt, không để cô chịu một chút uất ức, cái gì cũng đều cho cô thứ tốt nhất, bản thân lại bắt đầu chịu đựng.

Hít mạnh một hơi, đè nén chút xúc cảm trong lòng, ngẩng đầu cố gắng mang dòng nhiệt trào ra chảy xuống kia ép trở lại.

Cô không được khóc! Cô muốn mỉm cười thật tươi cùng hắn trải qua từng ngày.

Ngoài cửa sổ gió đột nhiên thổi mạnh, thổi đến những cành cây bên ngoài vang lên tiếng ‘xào xạc’, người bên trong phòng chỉ lẳng lặng đứng, lẳng lặng nhìn về hướng hắn khuất bóng.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Tù Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Cho anh một chiếc Porsche 911

Diêm Thị-----đứng hàng đầu về khách sạn, bất động sản, càn công-ten-nơ, là một trong những tập đoàn hùng mạnh có số lượng hàng tiêu dùng khổng lồ ở tại siêu thị , có nguồn vốn khoảng 1000 triệu USD, hiện nay có số lượng công nhân hơn 30 vạn người, nhưng nói đến Diêm Thị người trên toàn thế giới đều biết đến, chính là vị tổng giám đốc này-----Diêm Thương Tuyệt là một huyền thoại.

Tin đồn.

Năm ấy hần 25 tuổi đã một mình dũng cảm xông vào tổ chức Mafia của Mĩ, 28 tuổi là quý tộc độc thân có giá trị con người lên đến hơn một ngàn triệu đô-la.

Hần, hầu như là ai cũng biết, là con người nham hiểm, lòng dạ thâm sâu, kẻ lặn lộn trên đường còn biết tác phong làm việc của hắn cực kỳ tàn khốc và tuyệt tình, đặc tội với người như hắn không cần phải xuống địa ngục, chỉ là sống không bằng chết, cho nên không ai có thể chọc giận hắn sau đó còn có thể toàn vẹn trở về.

Nhưng dù là người đàn ông mang theo vẻ tàn nhẫn như vậy, vẫn khiến phụ nữ si mê, dù chết cũng một lòng yêu hắn, nhưng yêu hắn cũng chính là một chuyện tàn nhẫn.

Nghe đồn. ...

Hắn không bao giờ rung động trước bất kì người phụ nữ nào, một tuần lại đổi một bạn giường, mỗi cái giường, người không phải là người mẫu, ngôi sao nổi tiếng, thì cũng là những người mà xã hội gọi là mỹ nữ có tiếng, cho dù hắn đối với phụ nữ không một lòng, nhưng vẫn có nhiều phụ nữ như thiêu thân lao đầu vào lửa mà gần gũi hắn.

Bất luận là vì gia tài bạc triệu của hắn, hay vì đáng về anh tuấn của hắn, hoặc là thật lòng yêu hắn.

Nói chung tất cả phụ nữ chỉ có thời hạn một tháng được đảm bảo chất lượng, hắn trước giờ cũng không lưu luyến qua bất kì người phụ nữ nào.

Đối với hắn mà nói, phụ nữ đều giả dối, chỉ có thể vật phẩm điều tiết sinh hoạt, không có khả năng mua lại, cho nên hắn vô tình, một khi phát hiện người phụ nữ yêu hắn, vậy hắn sẽ tặng cô cho Diêm Vương.

Ít có người biết được hắn còn có một thân phận khác---người cầm đầu tổ chức Đé.

Diêm Thị.

Ánh nắng mặt trời xuyên qua cửa sổ sát đất ở tầng 128 chiếu vào căn phòng làm việc sang trọng rộng chừng 200m², chiếc thảm lông cừu màu trắng sữa nhập khẩu từ Nga, ghế sofa màu nâu nhập khẩu từ Pháp, đèn thủy tinh tao nhã yên ổn treo ngược trên trần nhà theo kiểu cách Châu Âu, ở phía nam và phía bắc đều là tủ rượu, bên trên chứa đầy những loại rượu đồ quý giá ở trang viên Bordeaux, còn có Brande đã không còn xuất hiện trên thị trường.

Người đàn ông ngồi ở trước bàn làm việc vẻ mặt nghiêm túc nhìn bản hợp đồng trên tay, lúc thì nở nụ cười khinh thường, lúc thì bất mãn nhíu mày, đáng vẻ thì không cần nói nhìn thẳng hay nhìn nghiêng cũng đều vô cùng anh tuấn.

“Mị Cơ, gọi giám đốc Tô đến đây.”

Vươn ra bàn tay xương cốt rắn rỏi, ung dung đề xuống điện thoại nội bộ, tiếng nói Diêm Thương Tuyệt giàu từ tính đậm mùi vị lãnh khốc vang vọng cả căn phòng trống trải, giọng nói vô cùng rõ ràng.

Không lâu sau cửa phòng đột nhiên được mở ra, một bóng dáng màu tím vẻ mặt Tô Xích Cảnh cười xấu xa xuất hiện trong văn phòng.

Thật là! Tên nhóc này chẳng lẽ có mắt ở sau lưng sao? Hắn ở phòng ăn vụng trộm cũng bị bắt được? Xem ra lần sau phải xem thử nơi đó, đừng đưa cái đầu có chút không nghiêm chỉnh đi về phía trước.

“Tìm anh có việc à? Cậu không biết thiếu gia anh đang chơi đùa vui vẻ hả? Trợ lý của anh lâu lắm rồi cũng chưa thấy đúng giờ như vậy, lão đại cậu gọi một đường dây nóng, anh liền lập tức đến đây! Tiếp theo cậu có ngọn lửa nào cần phải dập à?”

Tô Xích Cảnh y như gà mẹ mà lải nhải, hoàn toàn không để ý đến một bên mặt tối đen của Diêm Thương Tuyệt.

Hai tay chống lên bàn làm việc bằng gỗ lim, cúi đầu nhìn bản hợp đồng Diêm Thương Tuyệt cầm trên tay, gật gật đầu tán thưởng, Ừm! Không tồi! Tên nhóc này làm việc càng ngày càng có hiệu suất rồi, lại một bản hợp đồng kinh doanh hơn ngàn vạn tới tay.

Nhìn đáng vẻ bất cần đời của Tô Xích Cảnh, Diêm Thương Tuyệt không khỏi cảm thấy nhức đầu: “Ngày mai đi Paris.”

Vài chữ ngắn gọn rõ ràng được thốt ra từ đôi môi mỏng gợi cảm của Diêm Thương Tuyệt, vẫn lạnh băng không có chút nhiệt độ, nhưng lại giảm đi sự tàn nhẫn tuyệt tình, tăng thêm một phần mệnh lệnh.

Tô Xích Cảnh ở bên cạnh vẫn đang còn đang chìm đắm trong bản hợp đồng hơn ngàn vạn vui vẻ không thôi kinh hãi xem chút nữa quai hàm rớt xuống đất, không phải đâu! Hôm trước hắn mới từ Canada trở về à? Người đẹp mới vừa giành được còn chưa mang lên giường ủ nhiệt, lại phải hắn đi!

“Này! Những người khác trong công ty đều chết rồi à? Làm gì mỗi lần đều bắt anh đi hả? Lần này anh bảo cái gì cũng không đi!”

Nói xong Tô Xích Cảnh có chút tức giận đi đến một tủ rượu lấy ra một chai rượu đỏ nước Pháp năm 75, liền mở to miệng uống một ngụm lớn, Ừm! Đúng là đồ tốt!

Xem ra bữa nào phải đến nhà Diêm Thương Tuyết một chuyến, má ơi! Cũng nên để hần trở về kiểm chút béo bở chứ! Lần nào cũng đều xem hần như nô lệ.

Dù sao Diêm Thị có được ngày hôm nay, hần, nói sao cũng là người có công lớn nha!

Nhìn Tô Xích Cảnh há to miệng uống rượu đỏ hần cất giấu vài năm, đôi mày kiếm của Diêm Thương Tuyết hơi hơi nhíu lại, gương mặt anh tuấn thoáng chốc trở nên khó coi.

“Cho anh một chiếc Porsche 911.”

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Trong thành phố có nhiều kẻ háo sắc

Vừa nghe đến ‘Porsche 911’, Tô Xích Cảnh lập tức cảm thấy hứng thú, hai mắt lóe lên phát ra tia sáng, vẻ mặt vốn âm ảm đen thui không có chút ánh sáng trong chớp mắt trở nên sáng lạng, để rượu xuống, bước nhanh đi đến trước mặt Diêm Thương Tuyết, vui mừng hỏi.

“Thật sự?!”

“Lập tức biến mất, nếu không thật cũng thành giả.”

Diêm Thương Tuyết nhíu mày, đứng dậy, con ngươi hung hăng nhìn chằm chằm vào rất nhiều rượu nổi tiếng của hần bị Tô Xích Cảnh uống.

Xem ra không nên để rượu ở chỗ này....

Vừa dứt lời, đã không thấy bóng dáng Tô Xích Cảnh rồi.

Diêm Thương Tuyết một mình đứng trong căn phòng làm việc rộng lớn sang trọng, con ngươi u ám phát ra những tia sáng khát máu, lan tràn khắp người bao phủ toàn bộ căn phòng.

Tường Niệm-----cuộc sống bi thương của cô, bắt đầu từ bây giờ.

-----@ @ @-----

Không khí ở vùng ngoại thành đặc biệt trong lành, mỗi một tấc bùn đất đều trải qua sự thử thách của thiên nhiên, vì vậy ngay cả hương vị cũng sẽ làm cho người ta không nhận được mà lưu luyến.

Gió nhẹ nhàng thổi qua cảnh Dương Liễu, tựa như người con gái xinh đẹp đang lay động theo chiều gió, gió thổi qua toàn bộ vùng nông thôn, khiến nó tựa như tách khỏi chốn thành thị ồn ào lại tăng thêm một phần yên tĩnh cùng tốt lành của vùng thôn quê, khắp nơi đều là màu xanh biếc, làm người ta càng thêm gần gũi với thiên nhiên, bởi vì sự ôm ấp của thiên nhiên luôn luôn dịu dàng êm ái.

“Chú An! Con muốn vào thành phố một chuyến!” trên đường lớn bên trong một nhà máy, từ cửa sổ tầng 2 truyền đến một thanh âm vô cùng trong trẻo như tiếng chuông bạc.

Đứng ở cửa sổ phòng ngủ của mình nhìn xuống dưới thấy An Chí Viễn đang tháo gỡ vật liệu gỗ, Tường Niệm hô to.

“Vào thành phố? Vào thành phố làm gì?”

Nghe thấy giọng nói của cô, An Chí Viễn đứng lên lấy cái khăn lông vắt trên cổ lau mồ hôi trên mặt, ngược đầu nhìn về mặt tươi cười của người con gái trên tầng hai.

Người đàn ông gần 50 tuổi nhìn qua có hơi mập, cái bụng bia rõ là cực kì to, trên người mặc một chiếc áo trắng chữ T, phía dưới mặc một cái quần ngắn ngang đầu gối lại phối hợp với đôi dép lê mang trong nhà, tràn đầy khí chất dân dã.

Trong nháy mắt Tường Niệm đã đi xuống dưới lầu, cô mặc trên người chiếc váy lụa Hàn Quốc màu xanh nhạt trông thoải mái nhẹ nhàng, phối hợp với chiếc thắt lưng rộng màu trắng, mái tóc đen nhánh mềm mại tùy ý buột thành búi, gương mặt trắng nõn có thoa chút phấn trắng điểm, nở nụ cười nhẹ, khiến người ta có cảm giác tươi mát.

“Chú An! Có công ty đồng ý cho con đến chỗ anh ta thực tập, con muốn đi xem thử!”

“Không được!”

Nghe cô nói muốn đi ra ngoài làm việc, vẻ mặt An Chí Viễn vốn hiền lành lập tức trở thành bộ dạng ‘bất nộ tự uy’ (không giận mà uy).

Có trời biết! Đáng về Tường Niệm nhà ông có bao nhiêu là dụ sói về nhà, đàn ông trong thành phố đều là đám lang sói đói khát, nhìn thấy con gái xinh đẹp liền muốn xông về phía trước, không giống với những con người phúc hậu giản dị nơi nông thôn thế này à!

Tường Niệm chính là bảo bối của ông nha, nếu như bị người khác dụ dỗ, đến lúc đó con của ông phải làm thế nào?! Nghĩ xem hậu quả có nhiều nghiêm trọng a!

“Chú An?!”

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của chú An, Tường Niệm có hơi khó hiểu, cô được một công ty lớn đặc cách (phá lệ) tuyển dụng, việc này không đáng để ăn mừng sao? Nhưng vì sao về mặt chú An lại khó coi như vậy!

Ông làm sao vậy? làm sao lại phản đối cô thế?

“Chú An, chú sao vậy? Sắc mặt thật không tốt nha!” Mờ to hai mắt, chớp chớp dùng ánh mắt vô tội nhìn An Chí Viễn.

“Dù sao thì chú cũng không đồng ý việc con ra ngoài đi làm!” An Chí Viễn lấy cái khăn trên cổ xuống phùi sạch bụi bặm trên người, có chút tính trẻ con mà nói.

“Vì sao? Người ta không dễ dàng gì phá lệ tuyển dụng con, vì sao không thể đi được?”

Bởi vì cô học chuyên ngành kế toán, bây giờ trường học cho nghỉ, đúng lúc cô có thể tìm cơ hội rèn luyện bản thân một chút, sẵn tiện cũng có thể coi là học tập a!

Trường học của cô có rất nhiều người muốn tiến vào công ty đó, không chỉ có đãi ngộ tốt còn có thể học được này nọ, tại sao người khác phải tìm người có quan hệ cũng không vào được, còn mình được phá lệ tuyển dụng, ngược lại chú An sao lại không vui vậy?

Cẩn môi, Tường Niệm cúi đầu có chút uất ức liếc nhìn vẻ mặt không mấy cao hứng của An Chí Viễn.

“Bởi vì trong thành phố có nhiều kẻ xấu háo sắc! chú lo lắng!”

Nhìn vẻ mặt oan ức của Tường Niệm, ông có chút đau lòng, phải biết rằng là đây cũng là tiểu cục cưng của ông a! hướng chỉ lúc con trai bảo bối đi, dặn đi dặn lại muốn ông trông chừng thật tốt đứa con dâu tương lai này, ông cũng không thể để cho người khác kiếm được lợi.

Hả?! đây là có ý gì? Miệng há to có thể nhét vừa cả quả trứng cút, đôi mắt sáng cũng dần dần trở nên to hơn.

“Chú An! Có phải chú suy nghĩ nhiều quá rồi không!”

Do dự một hồi, Tường Niệm mới ngược mặt nhìn gương mặt tức giận của An Chí Viễn, bây giờ trong mắt trong tim cô tất cả đều con trai yêu quý của ông, người khác cô thật không để vào mắt á!

Nghĩ đến An Nguyệt Lê, trên mặt Tường Niệm nở nụ cười hạnh phúc, hẳn mới đi có một ngày thôi, cô lại thấy giống như một thế kỉ, thật sự rất nhớ hẳn, mặc dù thỉnh thoảng hẳn cô gọi điện thoại hỏi cô ăn cơm chưa? Khi nào trời phải mặc thêm nhiều áo! Đêm khuya phải ngủ sớm một chút! Nhưng cảm giác không giống như khi hẳn ở bên cạnh cô, cô thật nhớ hẳn rồi.

Nghĩ đến kiếp này có một người đàn ông thương cô yêu cô như vậy, bỏ hết tất cả mọi thứ để cho cô hạnh phúc, làm sao cô có thể cảm động làm sao có thể ngoan ngoãn bị người khác dụ dỗ chứ.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Xử lí bọn nó

Nhìn vẻ mặt gần như là bất lực do dự của Tường Niệm, An Chí Viễn lại càng thêm đau lòng, khoát tay: “Thôi, thôi! Chú không muốn nhìn thấy đáng về đáng thương này của con, nếu để tên nhóc nhà chú nhìn thấy, chắc chắn sẽ nói chú ức hiếp con!”

Ai!! Người nào chẳng biết ông chính là con cọp giấy, có lớn tiếng cũng không nói được lời cay độc, hơn nữa đối với Tường Niệm, nhìn bộ dạng cô xót xa cho chính bản thân mình, lại giống như người bị chịu uất ức, ông cũng không đành lòng, tuy nói trong thành phố có nhiều kẻ lang sói, nhưng bản thân

mình chú ý thì hẳn cũng không xảy ra vấn đề gì lớn đâu.

Nghĩ vậy An Chí Viễn đứng lên, từ miệng lớn tiếng thốt lên một câu: “Tự con phải quan sát thật kĩ, không nên xem ai cũng là người tốt biết chưa? Con mà xảy ra chuyện gì, tên nhóc thúi Nguyệt Lê kia chắc chắn sẽ hận chú, biết chưa?”

Nghe ông mớ lời nói, gương mặt Tường Niệm nở nụ cười ngây ngô, vu vơ gãi gãi cái trán, ngượng ngùng nói: “Ai nha! Chú An! Bản thân con cũng không người ngu ngốc, con sẽ chú ý mà!”

Như là nhớ ra vấn đề gì, gương mặt Tường Niệm ửng hồng đi qua ôm lấy một cánh tay của An Chí Viễn, giọng nói mềm mại như làm nũng: “Chú An, con biết chú lo lắng điều gì, chú yên tâm đi! Đàn ông có đẹp trai hơn nữa cũng không lọt vào mắt con á, nơi này của con chỉ có anh Nguyệt Lê!” (@@ anh Tuyết hết cửa rồi!!)

Nói rồi lại dùng ngón tay chỉ ngay đúng vị trí trái tim mình, vẻ mặt nghiêm túc.

An Chí Viễn liếc mắt nhìn về mặt ngượng ngùng của Tường Niệm, còn đang suy nghĩ câu nói vừa rồi của cô, trong lòng thực đang vui vẻ a!

“Con đúng là cô bé xấu!” bật cười dùng ngón tay chỉ vào đầu Tường Niệm, trong lòng cũng bởi câu nói vừa rồi của cô mà cực kì vui vẻ, chỉ cần trong lòng cô có con trai của ông là tốt rồi.

“Còn không đi? Tới trễ chú không chịu trách nhiệm nha!”

Ông càng ngày càng thích cô con dâu này rồi, xem ra phải kêu tên nhóc thúi kia nhanh chóng đón cô vào cửa một chút.....

-----@@@-----

Từ công ty bước ra ngoài tâm trạng của Tường Niệm rất tốt, không ngờ lại dễ dàng thông qua như vậy, lúc mới đầu cô còn có chút cảnh giác, tập đoàn có tiềm năng như vậy, hiện nay quy mô càng ngày càng lớn, vì sao lại cố tình chọn cô?

Trước khi đến có nghe cô giáo Ngô nói tổng giám đốc của công ty này thì ra là bạn cùng ban với cô, mà vì cô ở trường từ nhân phẩm cho đến học vấn đều xuất sắc, coi như là người được cô giáo Ngô xem trọng, vì vậy nên mới giới thiệu cho cô!

Cũng vì vậy mới yên tâm lớn gan mà đến công ty này, nghĩ lại là cô giáo Ngô giới thiệu chắc là an toàn đi! Dù sao bây giờ cũng là ngày nghỉ, cô ở nhà cũng chẳng có chuyện gì làm, hơn nữa còn có thể cùng với đồng nghiệp học hỏi lẫn nhau, nói sao đi nữa thì cũng là một chuyện tốt nha!

Từ công ty ra ngoài, Tường Niệm đang định đi siêu thị mua ít nguyên liệu, trở về ăn mừng ăn mừng, sẵn tiện mang tin tốt này nói với An Nguyệt Lê.

Hung phấn mà lấy điện thoại di động ra, Tường Niệm cảm thấy lúc này cần phải gọi điện cho An Nguyệt Lê, cô nghĩ trước hết phải nói cho hẳn biết cái tin tốt này: “Thực xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện đã khóa máy, xin gọi lại sau, sorry.....”

Đầu bên kia truyền đến giọng nói nhẹ nhàng cực kì dễ nghe, một lần lại một lần nhắc nhở cô, An Nguyệt Lê đã tắt máy rồi.

Có lẽ hẳn đang bận đi! Tự an ủi mình như vậy.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời, nơi đó là nơi mẹ đang sống, Tường Niệm từ từ nhắm hai mắt trong lòng âm thầm ‘Mẹ, người thấy sao? Con vô cùng hạnh phúc.’

“Đùng---” một tiếng, trên bầu trời vang lên một tiếng sấm, theo đó tia chớp chói mắt cũng xuất hiện, sắc trời trở nên vô cùng u ám, mây đen dường như kéo đến dày đặc áp xuống, trong chớp mắt những hạt mưa nhanh chóng rơi xuống, rơi thẳng xuống, đánh vào người Tường Niệm, thấy có chút đau.

“A!? trời mưa! Mình phải làm sao về nhà đây?” Trong miệng lẩm bẩm.

Dùng cái túi xách trắng sạch trên tay che lên đỉnh đầu Tường Niệm nhanh chóng chạy về hướng trạm xe bus, dùng sức vỗ vỗ những giọt nước đọng trên váy, cô mới phát hiện trận mưa to mới này đã khiến chiếc váy của cô ướt cả rồi.

Chán nản mà chu đôi môi đỏ mọng, quay đầu lại thấy một vài tên đàn ông cũng đang tránh mưa ở bên cạnh, không mấy tốt lành mà quan sát mình, Tường Niệm có chút lo lắng, lo lắng mà hơi nấp mấy đôi môi đỏ mọng, bàn tay nhỏ bé nắm túi xách cũng chột nắm chặt, cô vẫn luôn được An Nguyệt Lê bảo vệ thật tốt, những ánh mắt tà dâm như vậy cũng là lần đầu tiên cô nhìn thấy, nhất thời trong lòng cô có chút phát lạnh.

Ngay sau đó dùng túi xách bảo vệ cánh xuân trước ngực, Tường Niệm sợ hãi chạy ra khỏi trạm xe, nhưng những hạt mưa vẫn rơi rơi xuống người cô, còn có những tên đàn ông kia cũng ở phía sau đuổi đến.

Tăng nhanh nhịp bước, Tường Niệm sợ đến đổ mồ hôi lạnh, trong lòng suy nghĩ phải làm thế nào mới có thể bỏ lại những tên đàn ông kia.

“Cô gái đẹp. Chạy cái gì đó.”

“Cô bé, đừng chạy mà! Cùng đại ca vui đùa một chút nha!”

Những tiếng nói thô tục thấp hèn ở sau lưng dần dần kéo đến gần.

Về mặt Tường Niệm nóng như nước sôi cuộn cuộn, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Anh Nguyệt Lê! Nếu bây giờ có anh Nguyệt Lê ở đây thì tốt rồi, hai hàng lệ trong suốt theo gương mặt chảy xuống.

“Mị Cơ, xử lí bọn nó-----“

Bạn đang đọc truyện *Cầm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Sợ tôi ăn em

“Mị Cơ, xử lí bọn nó.”

Giọng nói cực kì lạnh lùng tàn nhẫn từ trong một chiếc xe hơi sang trọng vang lên, người đàn ông nói chuyện nhìn vài tên đàn ông ở ngoài cửa sổ, trong mắt tràn ngập chết chóc.

“Vâng-----“

Chỗ ngồi bên cạnh tài xế là một cô gái toàn thân mặc bộ đồ công sở màu đen, mái tóc đen dài được buộc đuôi ngựa thật cao, gương mặt trái xoan không thoa chút phấn trang điểm, nhưng vẫn quyến rũ, đôi mắt phượng xinh đẹp, sóng mũi thẳng tắp như chim ưng, đôi môi anh đào nhỏ nhắn có màu hồng nhạt, chỉ là trên gương mặt cô không có một chút biểu cảm, vẻ đẹp lạnh lùng khiến người ta không dám tiếp cận.

Động tác xuống xe nhanh nhẹn, mở một cây dù màu đen, bước nhanh đi đến chỗ vài tên đàn ông kia, không ai thấy cô ra tay như thế nào, chỉ biết là lúc cô đứng ở trước mặt bọn họ, cả ba tên đàn ông toàn bộ đều ngã xuống đất, không có âm thanh đánh nhau.

Không có tiếng súng, mọi thứ nhanh đến nỗi làm người ta không tưởng tượng nổi, tóm lại cô chỉ cần dùng 3 giây đã giải quyết những tên cặn bã đó.

Tường Niệm không biết chút gì vẫn như người điên mà chạy về phía trước, cô cũng không biết những phiền phức kia đã bị một người đàn ông tên là ‘Diêm Thương Tuyệt’ giải quyết rồi.

Đợi đến lúc Mị Cơ quay trở lại trên xe lần nữa, người đàn ông trong xe tao nhã giờ cổ tay nhìn chiếc đồng hồ đeo tay Rolex, có phản tán thương: “Mị Cơ, công phu của cô nhìn có tiến bộ.”

Giọng điệu vẫn lạnh nhạt như cũ làm người ta không chịu nổi.

Cô gái ngồi ở vị trí bên cạnh tài xế cũng chỉ gật đầu, cánh môi hơi nhếch cũng không có mở miệng, nhưng lại bởi vì lời nói của người đàn ông, đáy mắt lộ ra chút tự tin, nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt.

Thật có ông chủ là dạng người gì, thì sẽ có thuộc hạ cũng là dạng người đó, hai người này cũng như nhau lạnh tựa như băng.

Rất hài lòng với biểu hiện im lặng của Mị Cơ, đi theo hần cũng phải giống hần, trước giờ không nói nhiều một câu vô nghĩa.

“Theo sau.” Vẫn như cũ đơn giản rõ ràng.

Tường Niệm chỉ biết là muốn sử dụng hết sức lực để chạy, về mặt khủng hoảng, thậm chí cả người còn hơi run, không biết là do mặc mưa mà có chút lạnh run, hay là bởi vì sợ, lúc này cô chỉ nghĩ phải nhanh chóng rời đi, nếu không bị bọn họ đuổi đến thì xong rồi, con mưa này thì to trên đường lại không có người nào.

Lỡ như.....

“Két-----“ một tiếng, một chiếc Maybach 62S ngang ngược mà dừng ở bên cạnh Tường Niệm.

“A---“ bất ngờ bị tiếng phanh xe dọa sợ làm Tường Niệm hét lên một tiếng kêu thảm, cũng bởi vì phản ứng thái quá mà dẫn đến túi xách rơi xuống mặt đất trong vùng nước.

“Lên xe.”

Tường Niệm đang chuẩn bị mở miệng chất vấn thì ngẩng đầu lại nhìn thấy người đàn ông lạnh lùng ngồi trong xe, gương mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt trở nên tái nhợt, hai mắt cũng không ngừng trừng lớn, đôi chân cũng vô thức lùi về phía sau.

“Anh?!”

Một tiếng ‘anh’ làm người đang ông đang lười biếng ngồi trong xe phụt chốc thân thể cứng ngắt, hai con ngươi tựa như sói cũng hơi híp lại một chút, trong mắt càng tăng thêm vẻ băng lãnh rét thấu xương.

Mười năm rồi! mười năm trước cũng có một cô gái nhỏ luôn luôn đi theo sau lưng hắn về mặt dịu dàng gọi một tiếng: “Anh.”

“Anh, mẹ nói chìa khóa này cho anh, sau này chúng ta chính là người một nhà.”

“Anh, em không đi được, anh có thể công em không?”

“Anh, sau này em cũng yêu anh!”

“Anh, em thật sự không cố ý, xin lỗi...”

Bắt đầu từ lúc nào, quan hệ giữa hai người họ rạn nứt, có hàn gắn cũng không được.

Cha mẹ qua đời khiến hắn cực kì bi thương, mâu thuẫn gia đình vừa được hóa giải, để hắn có thể thực sự có được tình yêu thương của cha mẹ, thực sự có một mái ấm gia đình, nhưng ông trời cũng bày ra cho hắn một trò đùa lớn đi! bởi vì sự tham lam vô tri của cô, một vụ tai nạn giao thông, đã hủy đi tất cả mọi thứ.

Hắn và cô không thể trở lại như trước kia nữa rồi

(editor tự an ủi: cái này gọi yêu nhau lắm cắn nhau đau ><)

Nhìn gương mặt nhếch nhếch của cô, mi tâm của Diêm Thương Tuyệt nhíu lại, tạo thành một điểm nhỏ lên nhỏ trông như ngọn núi, đôi môi mím lại hấp dẫn lúc khép lúc mở mà nói: “Lên xe.”

Sững sờ nhìn hắn, tiếng nói mê người này giọng nói chân thật vang lên bên tai, vẫn là lạnh lẽo khiến người ta run rẩy, trên mặt không có chút biểu cảm, nhưng về anh tuần vẫn rõ ràng như vậy.

Lên xe?! Hắn muốn làm gì? Muốn bắt đầu trả thù sao?

Tường Niệm lắc đầu một cái, cắn chặt môi dưới, liên tục lùi về phía sau, không muốn, cô không muốn ở cùng với hắn, hắn đã không còn là người anh đã từng sẵn lòng công cô chạy khắp núi rồi.

Cô-----sợ hắn, bởi vì hắn không còn là người anh có thể ôm cô kể cho cô nghe những câu chuyện xưa, cũng không còn là người anh cùng cô gánh nước trong đêm khuya nữa rồi. Cô biết hắn đã thay đổi!

“Thế nào? Sợ tôi ăn em?”

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Em gánh nỗi sự trả thù của tôi sao?

Sợ hãi rụt rè mà lên xe, Tường Niệm ôm túi xách vô cùng dơ bẩn, cúi đầu cắn môi co người lại sang một bên, lo lắng mà quan sát chiếc xe sang trọng này, là chiếc xe lần trước đưa cô đến bệnh viện!

Đi vào ngồi xuống hơi thở của ‘xe hơi sang trọng’ liền xông vào mũi, ở hàng sau chừng 1m57 không gian đoán chừng cả Diêu Minh (một cầu thủ TQ) ngồi bên trong cũng không ngại nhỏ, chiều dài hơn 6m, xe rộng chừng 2m, đối với kích thước thân xe này những chiếc xe hơi cùng bậc khác không thể bằng được, cũng tạo nên không gian rộng rãi bên trong phối hợp cùng dáng vẻ khí lực bên ngoài, phần trang trí bên trong lại càng làm cho người ta nhìn thấy mà liú lười, chính giữa có cái màn hình tinh thể lỏng 19inch, ly rượu Champagne trong suốt màu bạc, còn có phía trên cái mui xe được làm bằng thủy tinh, cao cấp nhất chính là dàn âm thanh nổi Bose 600 Watt Dolby xung quanh nổi lên âm hưởng, toàn bộ xe tổng cộng bố trí đến 21 cái loa phát thanh.

Còn sử dụng cả đầu đĩa DVD là sản phẩm của AL Nhật Bản, phía dưới khu đôi đĩa toàn bộ đều là giả rượu, hàng sau sang trọng dễ chịu lớp gỗ được một lớp da thật bao quanh, có cảm giác thật khó thể.

Mở to mắt hết cỡ, nhìn về mặt lạnh như băng của Diêm Thương Tuyệt một chút, gò má hoàn mỵ sắc sảo, môi mím khé mím, hơi nghiêng đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, hai tay khoanh trước ngực.

Nhìn qua cả người cao quý như bậc thần thánh, Tường Niệm có chút thiếu tự nhiên nhích sát ra gần phía cửa xe, sau đó lung tung dùng ngón tay gãi gãi cái trán trơn bóng.

Cũng may cái xe này rất dài, cho nên cô cũng có thể giữ một khoảng cách ‘nhỏ nhỏ’ với hắn.

Lần nữa gặp hân, cô thật sự vô cùng lo sợ, nhưng cô càng sợ hơn chính là những tên đàn ông thấp hèn kia, nhớ đến loại ánh mắt vừa rồi, cô như là con hạc trong gió.

Nhìn dáng vẻ sợ hãi đến phát run của cô, chân mày của Diêm Thương Tuyệt lần nữa nhíu lại: “Em sợ tôi?”

Không phải hỏi mà là khẳng định, trong con người lại là vẻ tàn nhẫn hung ác.

Hắn đột nhiên hỏi khiến Tưởng Niệm đang sợ hết hồn phải hít vào một hơi.

“Tôi...tôi...làm gì có?” Cúi đầu thấp hơn, thanh âm như sợi tơ mỏng.

Tưởng Niệm! lúc này hắn không có làm gì, vậy mà em bắt đầu sợ sao?

Nhìn cô cắn chặt môi dưới của mình, dáng vẻ khúm núm làm người ta cực kì chán ghét.

#đã che dấu#

Bầu không khí trong xe cũng chợt gia tăng, tràn đầy ái muội.

#đã che dấu#

Một loại hơi thở xa lạ thuộc về đàn ông xông thẳng lên đầu, đây là tình huống gì? Trên môi truyền đến cảm giác đau nhức đánh thức Tưởng Niệm đang hoảng hốt.

#đã che dấu#

Không thể! Mọi thứ của cô đều là của An Nguyệt Lê! Nhưng cô phát hiện mình càng phản kháng, thì hắn lại càng hung bạo mà hôn.

Không đẩy dựa nữa, không phản kháng, móng tay cắm thật sâu vào da thịt, tựa như làm bản thân đau đớn mới có thể tỉnh táo.

Có lẽ là phát hiện người trong ngực kia tuyệt vọng, rốt cuộc Diêm Thương Tuyệt mới buông ra đôi môi đỏ mọng bị mình hôn đến sưng đỏ, ánh mắt cao ngạo nhìn xuống Tưởng Niệm. Dáng vẻ như hoa lê bị dầm mưa kia làm tim hắn đau nhói.

“Không để cho hắn hôn em nữa!” Vẫn như cũ là lời hột như vậy, luôn là đáng vẻ trầm tĩnh, tựa như mọi thứ vừa rồi chưa từng xảy ra.

Buông cô ra, hắn chỉnh lại âu phục quý giá trên người, hắn không kiềm chế được, xem ra tối nay phải tìm phụ nữ.

Không cho hắn hôn em nữa!!! hắn..... có ý gì?

Tưởng Niệm mở to hai mắt tựa như muốn nhìn thật rõ người đàn ông này, nhưng nước mắt lại làm tầm mắt của cô trở nên mờ nhạt rồi.

Vì sao vừa rồi hắn hôn cô? Là muốn bắt đầu trả thù sao?

“Anh bắt đầu trả thù tôi phải không?” Tưởng Niệm ngẩng đầu lấy dũng khí nhìn thẳng vào mắt hắn, cô nên vì chính mình mà sống, mặc dù lo sợ, nhưng vì hạnh phúc cô tình nguyện dũng cảm một lần.

Ánh mắt lạnh lẽo nhìn vào ánh mắt cô, khóe môi nở nụ cười quỷ dị: “Em gánh nỗi sự trả thù của tôi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Có nhớ tôi hay không

Một môi chớp chớp mắt, đúng vậy! cô gánh chịu nỗi sao? Chỉ cần nhìn chiếc xe sang trọng này cũng biết hắn có địa vị không nhỏ, cô chỉ là một người dân nơi phố phường lấy gì gánh chịu?

“Vậy anh.....muốn đối phó với tôi như thế nào?” Khăn trương ngón tay cũng giao lại với nhau, ngẩng đầu cảnh giác nhìn về mặt người đàn ông muốn bị đập.

“Bây giờ---em không cần phải biết!” nâng mắt, nhìn thẳng vào vẻ mặt mê mang lại có chút sợ hãi của cô, Diêm Thương Tuyệt cảm thấy trong lòng buồn bực có chút khó chịu.

Cô cần phải sợ hấn như vậy sao? Trong lòng cũng không nhớ một điểm tốt nào về hấn sao? Nhớ năm đó hấn đối xử với cô còn tốt hơn cả tên con trai của An gia không! Người con gái vong ân phụ nghĩa!

Không biết hấn đến cùng lại muốn làm gì? Tưởng Niệm chỉ cảm thấy ở cùng một chỗ với hấn làm cô hít thở khó khăn, cô muốn chạy khỏi nơi này.

Diêm Thương Tuyệt nhìn vẻ mặt vô hại của cô, lông mi thật dài chớp chớp, giống như một cây quạt, trông thật xinh đẹp, cánh môi hơi sưng khê khê mở, giống như người con gái nhỏ đang ghen trong lòng oán hận, muốn mở miệng phản bác, lại có chút lo sợ sùng sờ mà không dám mở miệng.

Ánh mắt cùng gương mặt hoàn mỹ của cô, mềm mại tinh tế, cần cổ thon dài như thiên nga, xương quai xanh gợi cảm, trong đầu Diêm Thương Tuyệt nảy ra một ý niệm tà ác, hấn đột nhiên muốn xem bộ dáng của cô ở dưới thân hấn trần trọc, xoay chuyển, rên rỉ.

Nghĩ vậy, giờ phút này hấn chỉ cảm thấy toàn thân có chút khô khốc, trái cổ hung hăng lên xuống, mới mang tầm mắt từ trên người Tưởng Niệm dời về phía trước.

“Quay về nói với An gia, em phải qua ở cùng tôi.” Thu hồi ánh mắt nóng rực, khôi phục lại dáng vẻ lạnh nhạt thường ngày, Diêm Thương Tuyệt ra hiệu cho tài xế ở phía trước lái xe.

Hả?! hấn nói gì?

“Có ý nghĩa gì?” Chân mày cong lên, vẻ mặt Tưởng Niệm mờ mịt, đột nhiên hấn làm sao có thể nói như vậy?

Hấn-----bắt đầu muốn trả thù sao? Nhưng trả thù những ai có quan hệ với cô sao? Hay lời nói này chỉ để ‘dễ dàng’ trả thù cô?

“Nghĩa đen.” Hấn nhìn không được cau mày, chẳng lẽ ý tứ của hấn còn chưa đủ rõ ràng?

“Làm sao có thể? Tôi sẽ không làm như vậy? Anh cũng không thể cưỡng ép tôi!” Thanh âm đột nhiên nâng cao, Tưởng Niệm phồng má, bởi vì quá lớn tiếng, gương mặt đã ửng đỏ.

Bốn mắt giao nhau, cô hơi bị thất thế, quay đầu vẫn cố chấp như cũ: “Tôi...tôi sẽ không ở chung với anh!”

Đôi mắt ửng đỏ, lại có một luồng nhiệt mạnh mẽ trào ra, tuy rằng đã cố gắng kiềm chế, nhưng nước mắt vẫn chảy ra rồi.

Từ nhỏ cô đã không có cha, một mình mẹ ngậm đắng nuốt cay nuôi cô khôn lớn, có ai biết được lúc đó có bao nhiêu là gian khổ, cô không dễ dàng gì lớn khôn, cũng có hạnh phúc của chính mình, vì sao? Vì sao người đàn ông như ma quỷ này lại muốn đến phá rối cuộc sống của cô? Cô chỉ muốn sống đơn giản hạnh phúc mà thôi!

Chuyện năm đó cô cũng không biết vì sao lại trở nên như vậy, cô chỉ muốn nhân cơ hội sinh nhật mình lần đó, khiến mối quan hệ giữa Diêm ba và Diêm Thương Tuyệt trở nên tốt hơn, giúp hiểu lầm trong lúc đó của bọn họ có thể sớm hóa giải, cho nên có mới để Diêm ba cùng Diêm mẹ đi mua loại bánh ngọt dâu tây mà Diêm Thương Tuyệt thích nhất.

Cô nhớ rõ Diêm Thương Tuyệt từng nói, lúc hấn còn rất nhỏ, cha vì mua bánh ngọt dâu tây cho hấn, công đi một đoạn đường rất xa, mồ hôi thấm ướt cả quần áo ông cũng không để hấn xuống, chỉ ân cần nói chuyện xua với hấn, lúc ấy hấn cực kì cảm động, mua bánh ngọt về hấn cũng không nỡ ăn.

Cô thật sự không biết lúc đi trên đường, xe của Diêm ba lại bị một chiếc xe hàng lớn đụng vào dưới vách núi.

Cũng vì vậy mà hấn hận cô! Hận cô cứ nhiên phá hủy đi hạnh phúc mà hấn mong muốn đã lâu! Cô cũng hận chính mình! Vốn là thân thể của mẹ đã không được tốt lại vì thương tâm quá à suy sụp, nhưng cô có thể làm gì, cô cũng chỉ là một đứa bé 8 tuổi, cô không gánh vác nổi mọi thứ!

Lúc đó cô đột nhiên rất hận rất hận người cha mà chưa bao giờ xuất hiện trong cuộc sống của cô, mặc dù ở trước mặt cô mẹ chưa từng nhắc đến, nhưng cô biết rằng mẹ không lúc nào là không nhớ đến ông, cũng vì vậy mới đặt tên cô là ‘Tưởng Niệm’. (có nghĩ là nhớ nhưng)

Khi cô cần ông vì sao ông không xuất hiện, lúc cô bị những đứa bé trong thôn ném đá miệng chửi ‘đồ con hoang’, thì ông ở đâu?

Đột nhiên cô thật ghét cái người này, cô hận người đàn ông gọi là ‘cha’ đó.

Nhìn hận ý dày đặc trong mắt cô, hấn có chút khó hiểu, cô hận ai? Hấn?

“Em lo An Nguyệt Lê sẽ hiểu lầm?” Giọng điệu vẫn lạnh băng như vậy, hơn nữa còn mang theo chút tức giận, tên An Nguyệt Lê đó có điểm nào tốt? có tư cách so với hấn sao? (@@ anh cũng tự tn phết)

Khóe môi Diêm Thương Tuyệt khẽ nhếch lên, dáng vẻ như cười lại như không cười, đôi mắt tàn nhẫn như loài sói lộ ra một loại khí chất cao quý, chỉ cần liếc nhìn một cái sẽ khiến cho người ta trầm luân.

“Phải.” Giọng điệu này sao kiên định, mạnh mẽ như vậy.

Phải! Bây giờ trong sinh mệnh của cô không có gì quan trọng hơn An Nguyệt Lê rồi!

“Mấy năm nay, em có nhớ đến tôi không?”

(có đó nhưng cũng chỉ là áy náy thôi __! anh tự làm mình khổ nữa rồi)

Bạn đang đọc truyện *Cầm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Suy nghĩ chuyển đến đây sao

“Hà?!” Mắt hạnh không ngừng mở to, miệng hình chữ O, bộ dạng giống như vừa phát hiện ra một châu lục mới, nhưng cũng chỉ có kinh hãi! Nhất thời đầu óc Tường Niệm trống rỗng, hẳn hỏi cô mấy năm nay có nhớ hẳn hay không? Là có ý gì?

“Không có gì! Đến nhà tôi thay quần áo.” Nhìn bộ quần áo ẩm ướt bao bọc lấy cơ thể cô, Diêm Thương Tuyệt chỉ cảm thấy đáng về này của cô thật quyến rũ, thân thể hấp dẫn này không biết khi triển miên dưới thân đàn ông thì có bao nhiêu mê hoặc.

Nuốt mạnh một ngụm nước bọt, xem ra gần đây hẳn cực kì thiếu phụ nữ.

Dường như cảm nhận được ánh mắt nóng rực của hắn, Tường Niệm mím lại đôi môi đỏ mọng hơi nghiêng đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ, mưa! Vẫn còn lớn như vậy, tựa như muốn điên cuồng rửa sạch thứ gì đó dơ bẩn, rơi trên mặt đất, tạt vào cửa sổ xe đều là những giọt nước tàn nhẫn như thế.

Trước kia cô rất ghét trời mưa, nhưng về sau lúc trời mưa lại có An Nguyệt Lê giúp cô, kể cho cô nghe rất nhiều rất nhiều truyện cười, vì vậy cô dần dần thích trời mưa.

Nụ cười lơ đãng của cô rơi vào trong mắt của người đàn ông bên cạnh, tay bên người nắm chặt rồi buông lỏng, buông lỏng rồi lại xiết chặt, hận không thể bóp chết cô, cô đang nhớ đến người đàn ông kia?! Từ từ nhắm hai mắt lại không để ý đến cô nữa.

Hai người trong xe cũng không nói nữa, tựa như nụ hôn nóng bỏng vừa rồi chưa từng xảy ra, xe chạy về phía trước.

“Tổng giám đốc, đến nơi---” Mị Cơ ngồi ở vị trí bên cạnh tài xế quay đầu về mặt vẫn như cũ không có chút biểu cảm.

Cô đã đi theo Diêm Thương Tuyệt đã 8 năm, đương nhiên biết hắn không thích nghe quá nhiều lời nói nhảm của người khác, bởi vì người như vậy làm việc chỉ có giám hiệu suất.

Diêm Thương Tuyệt vốn đang nhắm mắt nghỉ ngơi khi nghe đến câu nói của Mị Cơ, đôi mắt tựa như loài sói chậm rãi mở ra, đáy mắt che dấu một loại ánh sáng không tầm thường.

Chiếc cảm kiêu ngạo khẽ gạt một cái, nhìn Tường Niệm bên cạnh đang ngủ say, khóe môi vẫn giữ nụ cười tà mị sâu không được lường được.

Cửa xe ở một bên được mở ra, chỉ thấy Mị Cơ đứng bên cạnh xe giơ lên một cây dù đen, hơi cong lưng, chặn ngang ôm lấy Tường Niệm ở bên cạnh đang ngủ say lúc này Diêm Thương Tuyệt mới xuống xe, ở trong một vòng ôm xa lạ, Tường Niệm dường như cảm thấy khác thường, lo lắng nhàu mày, khóe môi cũng hơi mấp máy, cái đầu không khỏi hướng về nơi rộng rãi mà cọ xát, cô không biết hành động vô ý này lại khiến cho thân thể của người đàn ông ôm mình trở nên cứng ngắc, cô gái này cũng hành hạ người quá rồi.

Cúi đầu xuống đôi môi mỏng từ từ dời về phía đôi môi đỏ mọng đang hé mở, đang lúc sắp phủ lên thì người trong ngực thức tỉnh: “Anh làm gì đó?”

Kinh hãi mà nhìn chằm chằm hắn, tay của Tường Niệm gắt gao chống đỡ lồng ngực to lớn của hắn, chưa hết hoảng hồn mà nhìn hắn, rất sợ cảnh trên xe lại tái diễn lần nữa, đáng chết! Lại gần cô như vậy....

Nhìn bộ dạng có chút mâu thuẫn của cô, đôi mắt tựa như sói của Diêm Thương Tuyệt lóe lên một tia sáng khó hiểu, thô lỗ quăng cô, bởi vì dùng sức quá lớn mà cũng không hề nói trước, Tường Niệm lao đảo một hồi, xém chút nữa va chạm ‘mì’ hôn với mặt đất.

Môi mỏng của Diêm Thương Tuyệt nhếch lên, cau mày, không nói một lời, nhìn gương mặt nhỏ nhắn của cô nóng lên, một lúc lâu mới thốt ra: “Theo vào.”

Sau đó xải bước đi vào bên trong biệt thự, bỏ lại Tường Niệm với vẻ mặt đờ đẫn.

Oa!!! Nơi này thật lớn thật đẹp nha! Thật giống với những biệt thự trong phim a! Ạch...không đúng.....so với những biệt thự trong phim thì còn lớn và đẹp hơn.

Chỉ giây ngoác đứng tại chỗ, tò mò mà đánh giá kĩ lưỡng tòa biệt thự xa hoa siêu cấp này.

Đạp vào mắt cô là tòa biệt thự xa hoa ba tầng lầu màu trắng có kiểu cách châu Âu chứa đựng phong cách hiện đại cùng thiết kế cổ điển lại không có gì tương khắc, ngược lại càng khiến cho người ta sáng mắt, cánh cửa có chiều dài 3m có công nghệ sơn cao cấp theo kiểu cách châu Âu, nhìn qua liền thấy nó lộ rõ sự áp bức cũng giống như chủ nhân, làm cho người ta chói mắt.

Hai bên biệt thự có dựng vài cây cột hoa bằng đá cẩm thạch cao tận 2m, bên trong có vô số các loại hoa lan Qgura màu sắc khác nhau, còn có rất nhiều loài thực vật cô chưa từng gặp qua, hẳn là cực kì có tiếng và quý giá đi!

Hai bên đại sảnh đều có cầu thang, là thông đến tầng hai, trên tầng hai có lẽ tất cả đều là phòng, bên ngoài ban công cũng có gác cái ô che nắng màu đỏ, mặc dù không nhìn thấy cái bàn dưới ô, nhưng cô có thể khẳng định tuyệt đối không phải hàng thứ phẩm (hàng second hand ấy).

Một người đàn ông cao ngạo như vậy làm sao có thể dùng hàng thứ phẩm?

Quay đầu lại nhìn thấy phía sau lưng là hồ bơi, thật lâu sau Tường Niệm cũng không tập trung tinh thần được, hồ bơi thật to thật lớn nha! Nước của hồ bơi thật sạch thật trong suốt a! Chắc chiều dài chừng 50m, có lẽ không dùng ở đó, dùng sức chớp mắt mạnh một cái, cái đầu lắc lắc lung tung, này.....đây là thật? Hay giả?

“Hoàn hồn đi.” Bên tai là giọng nói vẫn không chút gọn sóng như cũ, có lúc thực sự nghi ngờ hẳn không phải tạo ra từ băng? Làm gì về mặt như muốn đông chết lạnh người ta vậy? Hay chỉ đối với mỗi cô như vậy?

Miệng quở trách, giọng nói thì thầm rất nhỏ gì đó, vênh mặt hất cằm nhìn người đàn ông, Tường Niệm cũng không khiêu che dù, điên cuồng chạy một hồi đến bên cạnh hẳn, há to miệng thờ đốc, không ngờ trong lúc cô sững sờ, hẳn đã đi một đoạn đường dài như vậy.

Nhìn qua như là một cặp hiền hòa, nam cao lớn mạnh mẽ, nữ nhỏ nhắn xinh xắn động lòng người.

Nhưng chính giữa lại là vách ngăn thù hận sâu đậm, sẽ chỉ làm cho hai người càng thêm cách xa nhau.

“Suy nghĩ chuyển đến đây sao?”

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Tôi muốn rời khỏi đây

Nhìn về mặt có chút giật mình lại có chút khao khát của cô, giọng nói lạnh buốt của Diêm Thương Tuyết lại truyền đến, trong lòng vẫn tàn nhẫn giấu cột Tường Niệm một phen, thật là một cô gái tâm thường kém cỏi (ít học), cái chốn tồi tàn này mà cũng làm cô ta kinh hoàng? (@@@ sốc)

Xem ra ở cùng với người của An gia đã lâu, khí chất ‘tách khỏi thế tục’ hoàn toàn đã không còn, đúng là hạng người gì thì xứng với hạng người đó! Đôi mắt quuyền rũ nổi lên ý cười toan tính.

Tường Niệm! đứa bé giả dối tôi sẽ để em nếm thử mùi vị từ trên mây rơi xuống đáy vực!

Thấy hẳn cản trở mà nhìn chăm chăm cô, đôi mắt sâu xa mà âm trầm kia khiến Tường Niệm cảm thấy sợ hãi, vô thức nhích lại gần cánh cửa ở phía sau, đôi tay lo lắng nắm chặt làn váy, ánh mắt mơ hồ không rõ nhìn những nơi xung quanh.

Thật không biết bản thân vì sao lại theo hẳn đến nơi này? Bởi vì thay quần áo?

Tường Niệm thật sự cảm thấy bản thân ngốc đến nỗi đạt trình độ cao, biết rõ hẳn sẽ không bỏ qua cho mình, hẳn, trở lại không phải vì trả thù? Lời nói năm đó cô nhớ rất rõ, nhất là con người lộ vẻ khát máu kia, nhớ lại một chút cũng khiến toàn thân lạnh run.

Nhìn mọi thứ giàu có ở trước mắt lúc này, đột nhiên Tường Niệm cảm thấy so với mười năm trước hẳn lại càng đáng thương hơn, bởi vì khi đó hẳn biết bản thân mình muốn gì, bây giờ hẳn nhất định không biết! Vì thù hận mà khiến bản thân mất đi hạnh phúc, đáng sao? (@@ đáng vì hp của anh là chị mù đương nhiên đáng hắc hắc)

Cô----có chút đau lòng vì hẳn.....

Tường Niệm đi theo Diêm Thương Tuyết vào phòng khách lại ngây người, thật là một đại sảnh nguy nga lộng lẫy nha!

Trên trần nhà cao 5m yên ổn treo một chiếc đèn thủy tinh thật đẹp, phát ra ánh sáng nhạt màu huỳnh, càng làm cho phong cách của đại sảnh khiến người ta cảm thấy an toàn thoải mái.

Đông tây hai bên tường có treo rất nhiều tranh, xem ra mỗi một bức hẳn là nét bút của người nổi tiếng, trên chiếc sofa da thật nhập khẩu từ Italy có một con chó màu xám tên--Marathon Liệp Hồ (tựa chó săn).

Trong khoảnh khắc nó nhìn thấy Diêm Thương Tuyết tiến vào, chột nhào tới, sau đó dùng đầu cọ cọ chân hẳn trông thật đáng yêu.

Tường Niệm ở bên cạnh nhìn thấy chó lại sợ muốn chết, thấy nó hung hăng dữ tợn mà nhìn chăm chăm mình, trong lòng Tường Niệm không ngừng hoảng

sợ.

Trời biết! từ nhỏ cô chỉ sợ động vật có lông, ngay cả lúc chú An buồn chán nuôi vịt, cô nhìn thôi mà da lông cũng run lên, sau đó An Nguyệt Lê lại rất ‘thân thiết’ hằm toàn bộ, làm chú An tức giận đến giậm chân, hại cô tự trách thật lâu.

“Sợ?” không biết vì sao, nhìn cô bị dọa sợ đến mắt mắt cũng không dám lên tiếng, đầu vai gầy yếu hơi nhấp nhô, vẻ mặt kinh hoàng, hẳn đột nhiên có ý niệm bảo vệ Tường Niệm cô, liếc xéo cô, mày kiếm cũng hơi nhíu.

“Àch...không sợ..” Giả vờ ho khan một phen, Tường Niệm có chút xấu hổ dùng ngón trỏ gãi gãi cái trán trơn bóng.

Chính là không muốn cho hắn biết cô sợ a? nói không chừng lại giống như hồi con bé mà trêu đùa cô.

Vịt chết còn cứng mỏ! Diêm Thương Tuyệt biết cô sợ cũng không đùa cô: “Thím Doãn.”

Thím Doãn?? Nâng mắt, cùng với ánh mắt quen biết kia giao nhau, là bà! Thật sự là bà!

Là thím Doãn mười năm trước làm việc tại Diêm gia! Bà hận cô thấu xương đi? Lúc ấy bà đã muốn giết cô....

Nhớ lại buổi tối hôm cha mẹ Diêm gia qua đời, thím Doãn giống như nỗi điên mà cầm dao chạy đuổi theo cô khắp biệt thự, luôn miệng nói phải vì Diêm lão gia Diêm phu nhân mà báo thù, mà Diêm Thương Tuyệt cũng không ngăn cản, chỉ thờ ơ lạnh nhạt nhìn cô bất lực kêu lớn ‘Anh, cứu em’.

Có thể tưởng tượng được lúc 8 tuổi cô có bao nhiêu sợ hãi, thật may là có mẹ.

“Thiếu gia trở về.” tiếng nói nhàn nhạt không nghe ra bất kì chuyện thế tục nào, chỉ làm cho người ta cảm thấy bà giống như một nhà sư nhìn rõ sự đời, ngay cả ánh mắt cũng chỉ toàn vẻ lạnh lùng.

Tường Niệm có chút sợ hãi đưa mắt nhìn gương mặt đầy nếp nhăn của bà, là bà! Không sai được! nhưng vì sao bà nhìn thấy cô lại giống như người không có chuyện gì vậy! năm đó thím Doãn không phải hận cô thấu xương sao? Tình cảnh quái lạ lúc này là sao?

Mắt công nghệ ngời, hiển nhiên Diêm Thương Tuyệt biết lúc này trong lòng Tường Niệm đang nghi hoặc, nhưng cũng không nói ra, khoe môi chỉ gọn lên một đường cong u ám, con ngươi lạnh như băng kia lần nữa hiện lên một tia khát máu.

“Đến Marat đi.” Vẫn là lạnh lẽo không có chút hơi ấm như cũ.

“Phải rồi, mang tiểu thư lên lầu thay quần áo.” Thấy Tường Niệm đứng một bên, thân thể có chút run rẩy, hai tay khoanh ở một chỗ, ra sức nắm chặt..

“Vâng.” Cũng là một giọng nói lạnh nhạt thờ ơ khác vang lên.

Đi theo bên cạnh thím Doãn lên cầu thang, trong lòng vô cùng lo lắng quan sát mọi thứ.

Nơi xinh đẹp như vậy, lại có một đám người ‘thâm bất khả trắc’ (sâu không thể lường), cô sợ! sau này cô cũng không muốn đến đây!

Cuộc sống chính là như vậy, bạn luôn cho rằng bạn và người nào đó trong cuộc đời này thậm chí sẽ không có gì dính dáng (liên quan) đến nhau, nhưng ông trời lại cố tình làm cho hai người gặp nhau, hiểu nhau, thậm chí mến nhau.

Ngay lúc bạn cho rằng bạn và người nào đó chắc chắn sẽ không gặp lại, nhưng lại không biết có một ngày nào đó hai người sẽ vô tình gặp lại nhau...

Người đời bao giờ cũng theo đuổi thứ không dễ dàng có được, thường hay bỏ mặt người rõ ràng đang bên cạnh cũng chính là người mình muốn nhất, giữa cuộc sống truy đuổi chạy loạn này, không người nào tình nguyện đứng lại ngắm nhìn cảnh vật...

Tường Niệm dè dặt đi theo thím Doãn, dọc đường đi cô phát hiện tầng 2 rộng như vậy cũng chỉ có hai phòng ngủ, cô có hơi khó hiểu, theo lý mà nói thì nơi này ít nhất cũng nên có mười chứ!

“Chính là ở đây, vào đi thôi!”

Tường Niệm đang rối rắm bị một tiếng nói bất thình lình làm hoảng sợ, chớp mắt, cảm môi ngượng ngùng nhìn mà đi vào.

“Bà...” Vừa vào cửa Tường Niệm liền có chút sợ hãi mà nhìn thẳng thím Doãn, có phần dè dặt cẩn trọng hỏi han.

“Xem ra tiểu thư chưa quên tôi! Tôi nhiều tuổi như vậy, trí nhớ cũng không bằng ngày trước, rất nhiều chuyện lão bà tôi cũng đã quên.” Giọng nói vẫn như cũ tựa như nước chảy mây trôi. Ngắm ánh mắt chuyện trước kia bà đối xử với cô thế nào bà cũng đã quên.

Nghe xong lời bà, Tường Niệm hơi nhíu mày, không nhớ rõ? Bà không nhớ rõ? Có chút hoài nghi dò xét gương mặt tràn đầy nếp nhăn của bà ấy một vòng, nhưng không phát hiện được gì, bởi vẻ mặt không chút biểu cảm thì có thể nhìn ra cái gì?

Không có nhìn cô một cái, thím Doãn đi đến bên tủ áo lấy từ bên trong ra một chiếc váy ngắn bằng vải sợi: “Đến đây thử xem.”

“Mấy năm nay....bà có tốt không?” Do dự đi về phía bà, trong lòng Tường Niệm vẫn đang sợ hãi, có chút lo sợ bà sẽ vươn ‘dao’ ra hướng về phía cô.

“Quá nhiều chuyện đè nặng ở trong lòng, cô nghĩ có thể tốt không?” Một câu hai nghĩa trả lời Tường Niệm, ánh mắt vốn âm trầm có hơi bi phẫn (vừa xót vừa giận).

Mười năm rồi! Mỗi một đêm bà đều ăn ngủ không yên thì có thể tốt không? Vợ chồng Diêm gia đối với bà on trọng như núi, lại chết thảm dưới làn xe, bà có thể tốt không?

Mặc dù thiếu gia nhiều lần nói bà không cần lo lắng, phải từ từ, tàn nhẫn hành hạ cô, nhưng bà vừa nhìn thấy vẻ mặt vô hại kia, bà liền cảm thấy chán ghét, gương mặt đơn thuần xinh đẹp như vậy lại che giấu nhiều toan tính, uông công già trẻ Diêm gia yêu thương cô!

Cô đáng chết!

Tường Niệm chăm chú nhìn bà liền bị ánh mắt bất thành linh dọa một cái, bà muốn làm gì? Không phải bảo quên sao? Hay là cô hiểu lầm lời bà nói ‘rất nhiều chuyện cũng không nhớ được’ ý này không như cô hiểu?

Đứng tại chỗ nhìn xung quanh phòng ngủ này, Tường Niệm thực sự sợ hãi, ánh mắt quan sát cẩn thận căn phòng ngủ này.

Phong cách trang hoàng này! Trang trí trong phòng này! Bàn trang điểm! thảm! giường!

Mọi thứ... mọi thứ ở đây toàn bộ đều quen thuộc như thế!

Này... cái phòng này cùng với phòng ngủ mười năm trước của Diêm ba, Diêm mẹ giống không khác gì nhau! Bây giờ cô vẫn nhớ, lúc đó ngày nào cô cũng dựa vào giường của hai người, để Diêm mẹ thay cô buộc tóc.

Trong nháy mắt đáng về hai vợ chồng Diêm gia chết thảm lại lần nữa quanh quẩn trong đầu cô không thể xua tan được.

Có chút nghĩ lại mà thấy sợ bước lùi về phía sau vài bước, hoảng sợ che ngực có hơi đau, thở dồn dập, gương mặt nhỏ nhắn trắng bệnh, sợ hãi lắc đầu lại lần lượt lùi về phía sau: “Tôi... tôi muốn rời khỏi đây.”

Bạn đang đọc truyện *Cầm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Trong lòng cô chỉ có An Nguyệt Lê

Có chút nghĩ lại mà thấy sợ bước lùi về phía sau vài bước, hoảng sợ che ngực có hơi đau, thở dồn dập, gương mặt nhỏ nhắn trắng bệnh, sợ hãi lắc đầu lại lần lượt lùi về phía sau: “Tôi... tôi muốn rời khỏi đây.”

Cô sợ, sợ căn phòng có kiểu trang trí tựa như mười năm trước này, sợ bầu không khí kì lạ này, cô biết mỗi một người ở nơi này đều hận cô, thậm chí hận không thể khiến cô tan xương nát thịt, cho nên cô không dám sống ở nơi này lần nữa rồi.

Hết thấy mọi thứ này đều ở đây giống như nói cho cô biết, cha mẹ Diêm gia chết thảm tất cả đều vì cô! Cô chính là hung thủ hại chết hai người! là cô khiến cho Diêm gia tan nhà nát cửa!

Cô nhất định phải lập tức rời khỏi đây, rời khỏi nơi khiến cô ngột thở này.

Một tay che miệng, về mặt bi phẫn chạy ra ngoài, bọn họ cần phải đùa cợt cô như vậy sao? Thấy cô như vậy trong lòng bọn họ có thể cân bằng được bao nhiêu? Nếu hận cô, nếu muốn đến trả thù cô thì trực tiếp chút là được rồi, cần gì phải ‘hao tâm phí sức’ như vậy?

Thế này, cô sẽ cho rằng tất cả bọn họ đều bị điên!

Cách trả thù biến thái như vậy cô tính sao?

Diêm Thương Tuyết đang ở dưới lầu xử lí văn kiện lúc nghe thấy tiếng bước chân, ngạc nhiên quay đầu, thấy Tường Niệm che miệng từ trên lầu vội vã chạy xuống, dường như mơ hồ phát hiện điều gì, đứng dậy, một tay tạo nhả đặt ở sau lưng, đôi mày kiếm đẹp cũng nhíu lại lần nữa.

Doãn mẹ cứ như vậy không chờ được sao? Không phải bảo bà dừng hành động thiếu suy nghĩ rồi sao? Nếu sau này lúc nào cô cũng đề phòng hấn, trò chơi kia không phải rất vô vị sao?

Dừng lại nhìn vẻ mặt rét lạnh của Diêm Thương Tuyết, không biết Tường Niệm mượn ai sự can đảm, không chút nào tỏ ra yếu kém đi về phía hấn cùng hấn đối mặt lần nữa.

“Anh?! Anh muốn trả thù phải không? Nếu...sau này anh muốn trả thù em, em chỉ cần anh không làm hại đến người bên cạnh em, cho dù anh có dùng bất kì thủ đoạn gì đối xử với em.” nâng mắt, hít sâu một hơi, ánh mắt kiên định nhìn hấn: “Em đều tha thứ cho anh.”

Từng câu từng chữ giống như âm vang mạnh mẽ, đúng vậy! Chỉ cần hấn không làm hại người vô tội, hấn làm gì cô cũng sẽ tha thứ cho hấn.

Đặc biệt là người của An gia, chú An đối với cô như con ruột, An Nguyệt Lê cực kì chiều chuộng cô, còn có cha con An gia phải mất 10 năm mới gây dựng được sản nghiệp, cô làm sao có thể không quan tâm bọn họ, bọn họ là mối lo lắng duy nhất của cô trên đời này!

Thật sự bị lời nói của cô làm cho kinh hãi, trong lòng cô An gia quan trọng như vậy sao? Hay là chỉ vì An Nguyệt Lê?

“Được.” khàn giọng thốt ra một chữ, trên gương mặt anh tuấn không nhìn ra một chút biểu cảm, nhưng chính hấn lại rất rõ ràng một điều là, chỉ trong nháy mắt tim hấn-----đau đến không thể đau hơn nữa.

Nhìn cô vì muốn bảo vệ người của An gia mà một mình chịu đựng, trong đôi mắt thâm sâu bình tĩnh của hấn lại không có một tia gọn sòng.

Nhưng bàn tay phía sau lưng đột nhiên nắm chặt.

Hấn ghét trong mắt cô ngoại trừ người của An gia, cái gì cũng không thấy!

An Nguyệt Lê! Tôi muốn anh chết!

Tường Niệm! Tôi muốn em sống không bằng chết! (bản chất cầm thú của anh lại trở lại ><)

Nghe được lời cam đoan của hấn, ngẩng đầu xai bước mà đi thẳng ra ngoài, cô sẽ không thua, mẹ sẽ phù hộ cô, cô là người tốt, ông trời cũng sẽ phù hộ cô, dù mất cha, nhưng cô có mẹ yêu thương, về sau mẹ mất, cô lại được cha con An gia chiều chuộng hết mức, cho nên cô rất may mắn.

Trong khoảnh khắc Diêm Thương Tuyệt nhìn thấy Tường Niệm xoay người bước ra ngoài, không tự chủ được mà đi theo vài bước, chợt ngừng lại, ánh mắt lưu luyến nhìn chằm chằm bóng lưng cô độc của người đã sớm đi xa kia, khi cô bước bình vẫn bước bình như vậy, mười năm, cô một chút cũng không thay đổi?

Từ trong nhà Diêm Thương Tuyệt đi ra đến ngoài cửa, Tường Niệm mất 20 phút, bước ra khỏi cánh cửa kim loại, Tường Niệm cảm giác thấy cái này giống như một nhà tù, một cái lồng vàng.

-----@@@-----

Lúc về đến An gia thì trời đã tối đen, trở về nghe An Nguyệt Lê nói gọi điện thoại cho cô nhưng không gọi được, liền giống như con kiến bò trên chảo nóng, cách mấy phút lại gọi điện thoại về nhà hỏi xem cô đã về chưa, cô có chút chột dạ. Nếu hấn hỏi thì cô nên nói như thế nào đây? Nói dối thì cô sẽ bứt rứt, còn nói thật thì hấn lại lo lắng.

Cô không muốn khiến bọn họ lo lắng vì cô!

Mà chú An cũng chỉ hỏi bình thường, Tường Niệm cảm thấy cô không đến mức phải nói dối, đối với người của An gia cô luôn cảm thấy nợ họ rất nhiều, đời này cô vẫn không trả hết được.

Trở về phòng còn chưa kịp thay quần áo, liền vội vàng thay pin để gọi điện thoại cho An Nguyệt Lê: “Alo.”

“Tường Niệm?!” Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói lo lắng lại có chút run rẩy, hấn, rất lo lắng, có trời mới biết hấn đã gọi không biết bao nhiêu lần vào điện thoại khóa máy của Tường Niệm, thì trong lòng có bấy nhiêu bất lực, nếu không phải Tiểu Miêu lôi hấn, hấn sẽ bắt chấp hết thảy (bỏ mặt mọi thứ) mà trở về.

Kia là giọng nói ngày đêm mong nhớ! Kia là giọng nói người đàn ông một ngày không gặp như cách ba thu, nước mắt! cứ như vậy không thể kiềm nén mà chảy xuống.

“Anh Nguyệt Lê!” Cấn môi cố gắng điều chỉnh giọng nói run rẩy của mình, nhưng vẫn bị người đàn ông chu đáo ở đầu bên kia phát hiện.

“Tường Niệm? Em làm sao vậy? Khóc sao?” Ở đầu bên kia người đàn ông trong lòng nóng như lửa đốt nắm chặt điện thoại, sợ bỏ sót một câu nói của cô.

Hít một hơi thật sâu, cố gắng lau sạch những giọt nước mắt trên mặt, ngẩng đầu nhìn bầu trời bao la đầy sao không một hạt cát, nét mặt tươi cười như hoa nói: “Anh Nguyệt Lê, bầu trời ở chỗ em rất đẹp nha....sao trên trời đều nhìn em, nhìn em lúc này đang rất hạnh phúc, chắc hấn mẹ cũng ở một trong số đó đi...”

Bầu trời chợt tối rõ ràng không có một vì sao, có trời biết giờ phút này cô sợ mất hấn bao nhiêu, có trời biết giờ phút này cô chỉ muốn vùi trong ngực hấn, giống như ngày thường mà ngẩng đầu đếm sao.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Em thích không được sao

Tắm rửa thay bộ quần áo ướt nhẹp, cả người sạch sẽ nằm trong chăn, một hàng lệ chảy dài trên gương mặt xuống đến góc tai, trong đầu đều toàn là những hình ảnh mờ nhạt kia của mười năm trước.

Đó là một tòa biệt thự sang trọng nằm giữa núi rừng, trang hoàng theo phong cách Địa Trung Hải, trong phòng khách to lớn cực kì vui vẻ.

“Tuồng Niệm, đến đây, lại đây, lại đây với ba Diêm nào.” Ngồi trong phòng khách là một người đàn ông trung niên hơn 40 tuổi, tóc bên mang tai ở hai bên đã bạc đi không ít, nhưng khí chất thì vẫn hơn người như vậy.

Một cô bé nhỏ mặc bộ áo dài màu trắng in hoa đang ở một bên cùng Diêm Thương Tuyết nhìn mô hình xe thể thao, búi hai bím tóc sừng dê, vẻ mặt vốn đen thui lúc này đã có chút ửng hồng, lanh lợi đi đến vị trí của người đàn ông trung niên kia, ngọt ngào gọi một tiếng: “Ba Diêm.”

Một tiếng ‘ba Diêm’ này làm cha mẹ Diêm gia vô cùng vui vẻ, bởi vì cô đến đã làm căn nhà vốn nhạt nhẽo này thay đổi bắt đầu trở nên ấm áp, khiến quan hệ giữa vợ chồng hai người họ và con trai cũng dần trở nên tốt đẹp hơn, cho nên lúc kế hoạch thay đổi con trai vừa kết thúc, bọn họ liền mạnh mẽ yêu cầu Tuồng Niệm và mẹ cô cùng đến Diêm gia làm khách, nhớ lúc con trai khi trở về câu đầu tiên nói liền là: “Ba mẹ, thực xin lỗi.” Cả hai người già đều cực kì vui mừng, xem ra không có uống phí tâm tư.

Mặc dù vẫn còn lạnh nhạt như vậy, nhưng so với bình thường vừa thấy mặt đã rất tức giận là được rồi? Nghĩ đến ngày mai là sinh nhật Tuồng Niệm, bọn họ nhất định phải vì cô ra đời mà chúc mừng thật tốt, thứ nhất là vì quan hệ cha con của hai người họ được giảng hòa. Thứ hai cũng chính là vô cùng cảm ơn Tuồng Niệm, ông có thể cùng con trai ngồi chung một chỗ nói chuyện phiếm cũng là công lao to lớn của cô nha! Hơn nữa hai vợ chồng họ cũng cũng yêu thích đứa trẻ này, đứa trẻ 8 tuổi này luôn nhu thuận khiến người ta phải đau lòng, bọn họ nghĩ muốn bảo vệ cô, thậm chí hết thảy sự xúc động đều dành cho cô, đây thật là một cảm giác kì lạ.....

Yêu thương ôm Tuồng Niệm ngồi trên đùi ông, thay đổi vẻ mặt nghiêm túc thường ngày, vẻ mặt thật dịu dàng nói: “Ngày mai là sinh nhật Tuồng Niệm, Tuồng Niệm muốn trải qua như thế nào?”

Lời kia vừa nói ra, khiến Cố Nguyệt Như vốn đang ngồi ở một bên mỉm cười nhẹ nhàng mà nhìn mọi thứ trước mắt bỗng cứng lưỡi, này...

Lúc này Tuồng Niệm đang ngồi trên đùi Diêm ba cũng đỡ người, ngày sinh nhật! Ba chữ này xa lạ biết bao nhiêu à! Trong 8 năm cuộc sống của cô chưa bao giờ nghe thấy đó!

Nước mắt ‘lách tách’ rơi xuống, trên vạt áo dài màu trắng là từng đóa lệ hoa, có người muốn cho cô một ngày sinh nhật----có tưởng tượng được không? Người chưa từng trải qua ngày sinh nhật như cô lúc này có bao nhiêu là cảm động, cái người vốn được gọi là ‘cha’ kia nên trải qua cùng cô, nhưng 8 năm rồi! cô không biết ông đang ở đâu? Còn sống hay đã chết?

Vì gia cảnh (hoàn cảnh gia đình) không tốt, bắt đầu từ lúc cô hiểu chuyện, sẽ không ở trước mặt mẹ nhắc đến, còn mỗi khi đến sinh nhật cô, ban đêm lúc không người mẹ sẽ ngồi một mình ở trong sân khóc thầm, miệng gọi: “Hạo.”

Cô biết đó là tên của người đàn ông gọi là ‘cha’ kia, nhìn mẹ đau khổ như vậy, trong lòng cô càng thêm hận người đàn ông kia!

“Cha.” Nhào vào trong ngực Diêm ba, không kiềm được lòng mà thốt ra, có trời biết! cô khát vọng có được tình thương của cha biết bao nhiêu, từ một gia đình nhỏ khó khăn cũng chỉ có cô và mẹ cùng nhau sinh sống, lại mệt mỏi, lại khổ, lại đau, lại đối, lại lạnh... Người được gọi là ‘cha’ kia chưa từng giúp cô và mẹ gánh vác một chút, cho nên trong lòng cô----hận ông, oán ông, thậm chí xem thường ông.

Một cảnh này, ấm áp như vậy, cảm động như vậy, cảm xúc của người có mặt cũng ngổn ngang, ngay cả người con trai luôn luôn lạnh lùng như Diêm Thương Tuyết lúc này đôi mắt cũng đỏ hoe!

Hắn vốn không biết cô lại khát vọng có tình yêu thương của cha như vậy, ngày đầu tiên lúc hắn biết cô thì đã biết cô không có cha, sống nương tựa cùng mẹ cho đến bây giờ, rất nhiều lần bọn họ cùng nhau nấu nước, lúc cùng nhau cày cấy thì đột nhiên có một đám nhóc ném đá nhỏ về phía cô, hung dữ nói: “Đồ con hoang, đồ con hoang.”

Hắn từng hỏi cô ‘cha đâu?’, cô vui vẻ nói ‘cha đến một nơi rất xa, nghe nói nơi đó có thể kiếm rất nhiều tiền, cha nói năm cha trở về sẽ dẫn em và mẹ vào thành phố, để em học trường tốt nhất, mặc quần áo đẹp nhất, cha rất thương em và mẹ’.

Tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng hắn từ trong ánh mắt cô, hắn đọc được sự bi thương, nỗi bi thương dày đặc như thế, từ đó về sau trong thôn không ai dám ăn hiếp cô, càng không có ai ném đá hung dữ kêu ‘đồ con hoang’, bởi vì hắn sẽ đánh họ gần chết.

“Tốt lắm, tốt lắm, đừng khóc, về sau cha sẽ rất yêu thương Tuồng Niệm, chỉ cần là thứ Tuồng Niệm muốn cha đều sẽ khiến con vui vẻ, có được không?” Yêu thương như thế, Diêm ba dùng giọng ấm áp như vậy để nói là trước nay Diêm Thương Tuyết chưa từng thấy qua, nhất thời trong lòng hắn có chút chua xót.

Diêm ba dịu dàng vuốt mái tóc mềm mại của Tuồng Niệm, lại lấy chiếc cằm có nhiều râu cọ xát trên đỉnh đầu cô, đáng vẻ chính là một người cha hiền.

Cố Nguyệt Như nhìn cảnh này trong lòng không khỏi đau khổ, cô biết con gái vẫn rất muốn cha, nhưng lại sợ cô đau lòng, cứ thế không bao giờ nhắc

đến ở trước mặt cô, cô bé chỉ thường nói ‘con có mẹ, con đã rất hạnh phúc, những người khác không tồn tại trong lòng con đâu’, cô biết! những người khác trong lời con gái thường nói chính là ‘cha’.

Trái tim-----đau, chết lặng, hít thở cũng trở nên dồn dập rồi.

“Cha, con muốn đến đường Phù Giang nơi đó có bánh ngọt dâu tây của ‘cha tốt’.” Mang theo vệt nước mắt giàn giụa, Tường Niệm hạnh phúc ngược đầu, hai tay vòng lên cổ Diêm ba.

“Này! Nơi đó rất xa.” Diêm Thương Tuyệt này giờ không lên tiếng hơi cau mày, kiêu ngạo hát cầm lên, về mặt khi dễ.

Hơn nữa nơi đó còn thương xảy ra tai nạn giao thông! Không biết sao khi vừa nhắc đến như vậy trong lòng hấn hơi lo lắng.

"Em thích, không được sao!"

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Hấn nên làm gì bây giờ

Hai người cứ như vậy em một câu anh một câu mà đầu khẩu, trong phòng khách tràn ngập tiếng cười nói.

Một giây đó, cô thật sự cả thấy cô cách hạnh phúc rất gần rồi!

Nhưng đúng là cô không ngờ, ngay trong ngày hôm sau, toàn thể Diêm gia vì sinh nhật của cô mà bận rộn, cha mẹ Diêm gia sáng sớm đã đi ra ngoài mua bánh sinh nhật cho cô, ai ngờ ở trên đường gặp tai nạn giao thông, bị một chiếc xe tải đụng đến hoàn toàn biến dạng, bỏ mạng tức thì.

Cô nhớ lúc Diêm Thương Tuyệt nhận được điện thoại của bệnh viện, về mặt cực kì bi thương, đến lúc nhìn cô lại cô về thật sự rất chán ghét.

Nhìn thi thể được che bằng vải trắng trong bệnh viện, là cha mẹ Diêm gia! Máu chảy đầm đìa nằm ở đó, cô biết Diêm Thương Tuyệt suy sụp, cô suy sụp, từ trên xuống dưới của Diêm gia cũng suy sụp rồi.

Nhưng cô thật sự không biết vì sao lại như vậy, cô cũng tự trách mình thật nhiều!

Nếu cô biết nguyên nhân là bởi vì đoạn đường kia thường xuyên xảy ra tai nạn giao thông, cô nhất định, nhất định sẽ không cho Diêm ba đi.

Vào đêm hôm đó mẹ cũng qua đời, đột nhiên như vậy, không có báo trước, làm cho thế giới tăm tối của cô không có chút ánh sáng, cô thường suy nghĩ nếu như có cha thương yêu cô thì tốt biết bao nhiêu, không cần có nhiều tiền, chỉ cần yêu thương cô và mẹ là tốt rồi.

Nhưng không có, người đó chưa bao giờ xuất hiện.

Vốn hạnh phúc đến đã không còn, đáy mắt ngập tràn máu của sự thù hận kia của Diêm Thương Tuyệt không biết đã nhắc nhở cô bao nhiêu lần, tại cô--- --mà Diêm gia tan nhà nát cửa.....

Trong mơ, cô gặp Diêm ba, Diêm mẹ, hai người vẫn nở nụ cười yêu thương với cô, còn có mẹ, mẹ lại có vẻ xanh xao, lời của bà Tường Niệm vẫn nhớ rõ ‘đồng ý với mẹ, phải đường đường chính chính làm người, có làm cũng phải làm vợ người ta, đến lúc chết cũng không oan uổng!’

-----@@@-----

Trời đã sáng, những tia sáng trắng cùng nhau xuyên thấu qua cửa sổ tiến vào trong phòng, hai mắt có chút đau đớn chậm rãi mở ra, nhìn cảnh trí đơn gian trong phòng, tất cả đều như dáng vẻ lúc đầu, tối qua gặp ác mộng thật đáng sợ, mọi thứ trong mơ khiến cô có cảm giác xa lạ mà chân thật, làm cô suy t chút nữa không tìm thấy lối ra, thật may, cô vẫn ở nơi này!

“Cốc, cốc---“

Tường Niệm đang chuẩn bị xuống giường thì nghe ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa dồn dập, lông mày đen hơi nhíu lại, vội vàng đến giày cũng không mang liền xuống giường mở cửa.

“Ai vậy?” Tường Niệm vừa mở cửa liền bị gương mặt người trước mặt làm cho ngẩn người, hấn? sao hấn lại ở đây?

“Anh Nguyệt Lê!”

Nhào vào trong lồng ngực đã thương nhớ rất lâu kia, mùi hương quen thuộc này, nhất là cảm giác an toàn khiến nước mắt cô giống như bờ đê tràn lan, không thể thu hồi.

“Bảo bối của anh! Anh rất nhớ em đây! Anh không bao giờ muốn xa em nữa!” Đường đường là một người đàn ông bảy thước giờ phút này trong mắt tràn ngập tình cảm, có trời biết lúc đang nghe thấy giọng nói nghẹn ngào của cô, hấn lo lắng bao nhiêu, hấn biết cô chịu uất ức, cho nên hấn chạy suốt đêm trở về, hấn không thể để lúc cô cần đến hấn, bỏ rơi cô.

Mặc dù làm tổn thương người con gái vô tội kia!

“Anh Nguyệt Lê! Xin anh! Sau này đi đâu cũng dẫn em theo có được không? Nếu anh hiểu em thì cái gì cũng đừng hỏi.”

Lúc này cô cần nhất là là một lòng ngực an toàn, để cô có thể mặc sức trút hết nỗi khủng hoảng trong lòng.

Cô không biết sau này tên ma quỷ kia có thể làm ra chuyện gì, nhưng lúc này cô chỉ cần hấn ở lại bên cạnh là tốt rồi.

“Được, anh không hỏi, chờ đến khi em tỉnh nguyện nói cho anh biết.” Dùng sức ôm thật chặt lấy cô, trong lòng đối với cô vô cùng áy náy.

Hấn làm gì đây? Hấn phải làm thế nào? Hấn làm chuyện thật có lỗi với cô....

Diêm thị.

Bên trong căn phòng làm việc sang trọng, Diêm Thương Tuyệt yên lặng ngồi trên ghế dựa ở trước bàn làm việc, một tay chống cằm, một tay bắt đầu đùa giỡn với cây bút máy, vẻ mặt có chút tà ác nhìn chằm chằm cánh cửa.

Cũng nửa tháng rồi, từ sau lúc cô rời khỏi hấn cũng nửa tháng không phải người theo dõi cô, không biết cô sống có tốt không? Tốt nhất là như cá gặp nước (sống hợp với hoàn cảnh, ý nói sống thật tốt), nếu không sẽ phụ lòng hấn tí mĩ sắp xếp vở kịch hay này.

Tướng Niệm, lần này tôi nhất định tặng em và An Nguyệt Lê một món quà lớn....

Bạn đang đọc truyện *Cầm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Chúng ta kết hôn

Mấy ai có can đảm đối mặt với tình yêu? Cũng bởi không nhìn thấy nó, không sờ được nó cho nên rất nhiều người không cảm nhận được nó, đến khi nó rời đi, bạn mới có thể cảm nhận được rõ ràng nó đã tới, đã từng tồn tại sâu đậm như thế, nhưng thật đáng tiếc-----bởi bạn bỏ qua sự tồn tại của nó, cho nên nó đã đi....

-----@#@-----

Gió biển luôn làm cho người ta cảm thấy mát mẻ như thế, thoải mái như thế.

Gió thổi khiến tóc của Tướng Niệm rối loạn, những sợi tóc theo làn gió đung đưa, rất giống với hình ảnh tiên nữ đang nhảy múa trong gió, thân hình mềm mại xinh đẹp của cô được bao bọc bởi chiếc áo đầm, chân không giẫm lên bãi cát mềm mại, trên gương mặt trắng nõn nở nụ cười nhẹ nhàng, thật yên lặng nhìn về phía cuối biển, mặt trời cũng dần dần ló dạng ở hướng Đông, vàng sáng nhàn nhạt phản phát trên mặt biển, nhìn qua chói mắt như thế, như thể lại làm cho người ta cảm nhận được sự ấm áp, mà Tướng Niệm lúc này lại giống như một cô dâu chờ lấy chồng....

Lặng lặng đứng ở đó, không biết đã bao lâu, cô chỉ biết mỗi lần cô có tâm sự sẽ đến nơi này, bởi vì cô cảm thấy nơi này cách bầu trời rất gần.

Cách mẹ cũng thật gần, vậy mẹ có thể lắng nghe tâm sự của cô rồi, cho dù không có nói ra, nhưng cô biết mẹ vẫn có thể thấu hiểu.

Lúc này trong lòng cô rất rối loạn, cũng không có tâm trạng đi làm, bởi vì sợ cảm xúc của mình mà không thể chuyên tâm làm việc, cho nên cũng chỉ gọi một cú điện thoại nói xin lỗi với cô giáo một tiếng một tiếng, tránh nặng tìm nhẹ mà nói trong nhà xảy ra chút chuyện, cũng may, cô giáo cũng không có hỏi tới, chỉ là thương tiếc nói cô ấy sẽ xử lí.

Từ lần trước nhìn thấy Diêm Thương Tuyệt cho đến bây giờ cũng đã được nửa tháng, cô vẫn không biết hấn rốt cuộc muốn làm gì?

Nếu như là trả thù, vì sao đến giờ hấn vẫn chưa làm gì?

Nếu chỉ muốn cầu ai nấy qua, đường ai nấy đi, vậy tại sao lại tìm đến cô?

Những lời hấn nói ở bệnh viện như gió nhẹ mây bay, nhưng bọn họ đã nhìn thấy được trong mắt hấn tràn ra sự ngoan độc tuyệt tình cùng tàn nhẫn, cho nên cô biết hấn sẽ không buông tha cô.

Mười năm trước, hấn từng nói cũng muốn cho cô ném qua mùi vị sống không bằng chết, mà khiến cô thế này chỉ có người của An gia.

Cô chỉ muốn biết hán có ra tay với người của An gia hay không?

“Anh! Xin anh đừng tổn thương đến người bên cạnh em, nếu không em thật sự sẽ hận anh đến chết.” Đôi môi đỏ mọng hơi mấp máy, khẽ mở rồi khẽ đóng.

Không biết đứng bao lâu, Tường Niệm chỉ biết là từ lúc mặt trời mọc cho đến lúc mặt trời lặn, lúc từ bờ biển trở về, chân đã tê tê, đi trên đường cũng có chút đau đớn.

“Ai!!! Ta nói này nhóc con, Tường Niệm từ sáng sớm đã đi ra ngoài, đến giờ mặt trời xuống núi rồi cũng không thấy trở về, con không gấp à?” An Chí Viễn ở trong nhà xường về mặt gấp gấp, nhìn về mặt không lo lắng của An Nguyệt Lê.

Thật là! Lúc sáng sớm ra ngoài cũng chỉ nói là muốn ra ngoài đi dạo một chút sẽ không về ăn cơm, nhưng tới giờ cũng chưa thấy trở về, điện thoại di động lại không mang theo, đã khiến ông gấp muốn chết rồi, vậy mà tên nhóc thối kia lại bày ra bộ dạng mọi việc không hề liên quan đến mình!

Thật là hoàng đế chưa gấp mà thái giám đã gấp, thế giới tình cảm của người trẻ tuổi như thế nào mà phức tạp như thế?

“Không có việc gì! Cô ấy chỉ đi ra bờ biển, có lẽ nhớ mẹ mình thôi.” Ngẩng đầu lên nở nụ cười chua xót.

Từ lúc hán trở về hán đã biết Tường Niệm có chuyện giấu hán, dù cô không nhắc đến ở trước mặt hán, nhưng hán cũng có thể đoán được, có liên quan đến Diêm Thương Tuyết.

Chỉ là hán đang chờ, chờ chính miệng Tường Niệm có thể nói cho hán, đường đường chính chính xem hán là người nhà, mà không phải sợ hán lo lắng liên giấu hán, chuyện gì cũng tự mình gánh vác.

“Phải không? Ta đi xem, đã trễ thế này....”

“Nguyệt Lê, chú An con về rồi.”

An Chí Viễn đang định đi tìm Tường Niệm thì bên ngoài cửa truyền đến tiếng nói ngọt ngào, trong lòng vui vẻ!

Đầu chỉ riêng ông, ngay cả An Nguyệt Lê mới vừa tỏ vẻ không có gì còn cầm trên tay giấy đóng gói, vô cùng lo lắng chạy ra ngoài.

Cái gì cũng không nói, An Nguyệt Lê chỉ đến gần ôm thật chặt cô vào ngực, cổ gấn che dấu nét bi thương của chính mình: “Anh nhớ em lắm.”

Tiếng nói trầm thấp lại giàu từ tính khiến lòng Tường Niệm chấn động! Mũi dần dần cay cay, trong mắt trào dâng một dòng nước nóng: “Em cũng rất nhớ anh.”

Ngẩng đầu nhìn người đàn ông chiều chuộng mình nửa cuộc đời này, nhón chân lên áp lấy gương mặt anh tuấn của hán, từ từ lại gần, gần thêm chút nữa, môi của cô dán chặt lấy môi của hán, cọ xát---xoay tròn---gặm cắn!

Động tác vô cùng ngây ngô, nụ hôn có chút vụng về, lại rất thâm tình từ từ nhắm mắt hưởng thụ.

An Nguyệt Lê chưa bao giờ thấy qua Tường Niệm lớn mật (to gan) như vậy, mỗi lần hán hôn cô cô luôn rất ngượng ngùng, chưa bao giờ chủ động như vậy.

Tay càng ôm chặt lấy cô, điên cuồng đáp trả cô....

Giờ phút này hán chỉ muốn cảm nhận hiện tại, loại cảm giác hán muốn duy trì cả đời.

An Chí Viễn vốn nghĩ ra được trò đùa ngang ngược phê bình Tường Niệm khi nhìn thấy cảnh này, liền ngây ngô như gà gổ, tuổi trẻ bây giờ mọi người đều thích không chút kiêng kị gì mà hôn nồng nhiệt, chẳng phân biệt địa điểm, chẳng phân biệt thời gian?

“Nguyệt Lê, chúng ta kết hôn, lập tức kết hôn có được hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Cầm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Hạnh phúc có lẽ đã ở rất gần

“Nguyệt Lê em muốn gả cho anh, làm cô dâu xinh đẹp nhất của anh.” Đường như là sợ hán không nghe rõ, Tường Niệm oán giận cắn răng nói lại lần nữa.

Từng chữ từng câu đều chân thành như thế, tựa như bản thân đã ra quyết định, chỉ là theo lẽ thường thông báo, nói cho bạn biết, tôi muốn gả, bạn phải cưới.

Giương mặt nhỏ nhún nờ nụ cười tràn đầy hạnh phúc như hoa lê, làm người ta không nhận được muốn ôm lấy đôi cánh mà yêu thương.

Nụ hôn của cô! Lời nói của cô! Khiến An Nguyệt Lê ngẩn ngơ, cả người cứng ngắc, như khúc gỗ đứng yên tại chỗ, cổ họng như bị mũi không thốt lên được một tiếng, mặc dù hần cô gần muốn nói ‘anh bằng lòng, anh bằng lòng.’

Nhưng hần chỉ có thể ngẩn ngơ đứng đó, con người phóng to, môi cũng mấp máy, về mặt ngẩn ngơ nhìn Tường Niệm.

“Nguyệt Lê.” Nhẹ nhàng lấy bàn tay nhỏ hươ hươ trước mắt hần, bắt mắt bừa bãi, vô cùng khó hiểu nhìn hần vẫn không nhúc nhích.

Phải biết là cô quyết định như vậy cần rất nhiều dũng khí!

Phải biết là cô vì hạnh phúc ở đây, làm nhiều chuyện can đảm!

Cứ như thế cô cũng ngơ ngác nhìn hần, nhưng đợi một lúc lâu cũng không thấy hần hoàn hồn, cô có chút bức bối.

“An---Nguyệt---Lê.” Ở bên tai hần kêu to, đôi mày thanh tú hơi nhíu lại, đây là biểu hiện gì thế?

Chìm trong tiếng gọi lớn của cô, cuối cùng hần cũng hoàn hồn rồi, mạnh mẽ chớp mắt mấy cái, mừng như điên mà cầm lấy bàn tay nhỏ của Tường Niệm đang đặt trên mặt hần: ‘Em... Em muốn gả cho anh?’

Rõ ràng là kích động, là hưng phấn nhưng hần vẫn cố gắng kiềm nén cảm xúc của chính mình, bởi vì hần cảm thấy rất không chân thật, mọi thứ nhanh như thế....

“Em lừa anh!” Có chút giận dữ xoay người, đưa lưng về phía hần.

Hừ! người ta đã mặt dày mày dạn nói như thế rồi, hần sao lại trung ra cái vẻ mặt này thế!

Lần này mắt mặt lớn rồi? thật không dễ dàng gì thuyết phục bản thân cái gì đừng dừng nghĩ, đừng lo, phải dừng cảm, nhưng lúc này hần trung ra vẻ mặt hoài nghi, còn có vẻ mặt....việc này là sao? Kinh ngạc? Nghi ngờ? Hưng phấn?

“Anh đi bình tĩnh bình tĩnh----” Buông tay cô ra, vội vàng đi ra ngoài, lúc này hần rất cần một chút yên tĩnh, nếu không sẽ hù dọa đến cô.

Có trời biết! hần chờ đợi ngày này bao lâu, mặc dù Tường Niệm chỉ mới 18 tuổi, nhưng cũng được tính là người đã trưởng thành rồi, chỉ là tuổi này kết hôn....

Thấy hần hai tay che mặt, không biết là vui mừng hay đau khổ, Tường Niệm chỉ biết cô bị bỏ lại tại chỗ, nói ra lại không nhận được bất kì lời đáp lại nào, trong lòng, đau đớn, hoảng sợ.

Mà An Chí Viễn vẫn trốn sau cửa nhìn lên ngược lại nhanh chóng đỏ mặt khắp người, tên nhóc thối kia sao có thể đàn như vậy?

Tường Niệm người ta cũng đã mở lời, hần đương nhiên phải trong lòng tràn đầy vui sướng mà đáp ứng! sau đó lại giống với vừa rồi hôn nồng nhiệt! sao lại có thể đàn mà rời đi thế?

Trong lòng có chút tức giận mắng tên nhóc không hiểu tình hình kia không biết bao nhiêu lần, An Chí Viễn mới bắt đầu đi lác đầu rồi đi, chuyện của người trẻ tuổi nên để chính bọn họ giải quyết đi.

Ngẩng đầu nhìn mới thấy bầu trời xuất hiện rất nhiều ngôi sao, mẹ, người đang nhìn con đứng không!

Lần này con nhất định phải dừng cảm, nhất định phải lấy được hạnh phúc, bất cứ ai cũng không thể ngăn cản con! (haiz nếu dễ lấy thế thì còn gì là hp)

Bất cứ ai cũng không thể làm tổn thương đến mỗi một người bên cạnh con, dù cho hần sẽ trả thù, con vẫn muốn mỉm cười trải qua tốt mỗi một ngày như lúc này, thật vui vẻ làm cô dâu của Nguyệt Lê.

Con muốn cùng An Nguyệt Lê trọn đời trọn kiếp, không xa cách không rời nhau....

Cô suy nghĩ rất nhiều, suy nghĩ rất lâu, thực ra lúc mới đầu cô thực sự sợ Diêm Tương Tuyết vì trả thù cô, mà làm chuyện gì thương tổn An gia.

Cho nên cô luôn luôn lo lắng đề phòng, nhưng lúc này cô chỉ muốn chính thức trở thành một thành phần của An gia, cho dù có bất kì chuyện gì, cô đều sẽ ở đây cùng bọn họ.

Hơn nữa cô biết An Nguyệt Lê không muốn mình cô gánh vác toàn bộ, cho nên lúc hần trở về, hần cũng không hỏi gì, cũng không nói gì, luôn cho cô thời gian, đề cô có thể bỏ xuống tất cả, miễn là hạnh phúc.

Cô nhớ đến câu nói kia mẹ nói ‘hạnh phúc ở ngay bên cạnh, chỉ cần con đưa tay là có thể nắm lấy nó’.

Bờ biển-----An Nguyệt Lê chạy thẳng một đường như điên ra đến đây, suốt đoạn đường đi trong đầu đều là gương mặt cùng nụ cười hạnh phúc của Tường Niệm, tiếp đó là thâm tình nói với hắn: “Nguyệt Lê, em muốn gả cho anh, em muốn làm cô dâu xinh đẹp nhất của anh.”

Là gọi ‘Nguyệt Lê’, chứ không phải ‘anh Nguyệt Lê’, xem ra cô thật không hề cố kỵ mà tiếp nhận mình, Diêm Thương Tuyệt không có trở thành vật cản trở giữa bọn họ.

“Tường Niệm---Anh yêu em---anh muốn dùng cả đời sau để cưng chiều em, em có nghe không? Anh yêu em, anh yêu em Tường Niệm, mười năm trước đã yêu em” Hướng về phía biển rộng bao la mênh mông mà điên cuồng gào thét, hắn biết không nói ra sẽ bị bứt điên thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Anh chính thức đến cầu hôn

An Nguyệt Lê từ bờ biển trở về về mặt liền cười ngây ngô, gặp ai cũng nhiệt tình chào hỏi: “Bác Trương, trẻ thế này còn đi uống rượu sao?”

“Thím Ma, vài ngày không gặp thực sự càng ngày càng trẻ ra.”

“Tiểu Hắc! nơi này rất nguy hiểm, tối rồi về nhà đi, ngày mai anh dẫn em vào thành phố chơi!”

“Ông Ngôn, đánh bài xong rồi trở về, hôm nay vận may thế nào?”

“.....”

Mọi người cũng bị hành động lúc này của An Nguyệt Lê làm cho cứng lưỡi, ngày thường gặp hắn cũng chỉ là cười ôn hòa một tiếng, hoàn toàn chưa từng thấy nhiệt tình như vậy bao giờ, hôm nay nhìn thấy thế sao lại có cảm giác tên nhóc An gia này không bình thường.

Vừa mới đến cửa chính liền bị An Chí Viễn ‘ôm cây đợi thỏ’ (chờ đợi) phát hiện ra: “Tên nhóc thói tha nhà con! Cuối cùng cũng trở về!”

An Nguyệt Lê đi vào, An Chí Viễn ôm đầu nhắm mắt một hồi đánh mạnh: “Con làm trò quỷ gì thế hả? Sao? Mới lúc này con bị quỷ ám, hả? Con muốn cha tức chết hả?”

Thấy cha một bụng lửa giận, còn đưa tay đánh vào cánh tay trần trụi của mình, hắn quả thực oan ức mà! Nói gì với gì thế chứ?

Trong mắt đột nhiên sinh ra sự khinh thường, đây là cha ruột của hắn sao? Thế sao không hiểu hắn, người hắn yêu mười năm không một lời báo trước cầu hôn với hắn, hắn có thể không kích động sao?

Hắn nhất thời kích động liền muốn túm người, hắn không đi ra ngoài một chút làm sao giải phóng sự kích động như tim gan muốn nhảy ra ngoài kia!

“Ai!!Cha, cha có thể đừng mù quáng trộn lẫn như vậy không? Lúc đó là con quá vui sướng, bây giờ con đi tìm cô ấy giải thích, được chưa?” Đưa tay ngăn lại cánh tay đang đánh tới của cha, về mặt An Nguyệt Lê bất đắc dĩ.

Nếu cha hắn không chặn ở chỗ này, nói không chừng hắn đã nói rõ ràng với Tường Niệm, thật sự là nhà có đồ quý mà!

An Chí Viễn nghe vậy, xấu hổ sờ sờ chop mũi, vội ho một tiếng: “Vậy con đi đi, cha.....cha cũng ra ngoài đi dạo!”

“Cha.....cha dù sao cũng đừng đến nhà Tiểu Miểu biết không?” Vừa nghe thấy cha nói ra ngoài đi dạo, An Nguyệt Lê lập tức trở nên chột dạ đứng đây, về mặt nghiêm túc kéo cha mình.

“A... Vì sao? Cha còn muốn mang tin tức này nói cho di Thu của con à?” Nói xong như là hiểu rõ điều gì, ngẩng đầu cực kì chăm chú hỏi: “Con là sợ Tiểu Miểu biết? Lần này ra ngoài hai người không có xảy ra chuyện gì chứ hả?”

“Không có! Cha, cha cũng đừng đoán mò, con chỉ là muốn mang chuyện này lo chu toàn rồi mới cho cả thôn biết? hiểu chưa?” Kích động nắm chặt ống tay áo của An Chí Viễn, khẩn trương nói.

Hắn và Tiểu Miểu chính xác là xảy ra chút chuyện, mà còn là chuyện không thể để cho người khác biết, nhất là Tường Niệm!

Hắn phải nói rõ ràng với Tiểu Miểu, hi vọng cô không cần mang tình cảm lãng phí trên người hắn, chỉ mong sao chuyện đêm đó có thể như gió nhẹ mây trôi mà đi qua.

“Vậy sao?! Vậy cha đi ngủ.” Vừa nói vừa xem xét cẩn thận An Nguyệt Lê, tựa như muốn từ trong ánh mắt hắn tìm ra manh mối.

Ông chỉ là thấy lạ mà thôi, kể từ ngày tên nhóc này cùng Tiểu Miểu trở về từ thành phố C, ông cảm thấy Tiểu Miểu và Tiểu Miểu bình thường không

giống nhau, thường ngày ở trước mặt ông đi vòng vòng, bằng mọi cách lấy lòng ông, bây giờ cảm thấy hình như cô đang cố tình trốn ông.

Ông cũng từng trải qua tuổi trẻ, thật vô lí, cho nên đối với loại chuyện này ông có vẻ nhạy cảm.

Nhưng mà cẩn thận suy nghĩ lại hẳn là ông suy nghĩ nhiều đi! Tên nhóc này một lòng với Tưởng Niệm, nên hẳn sẽ không làm chuyện gì với người khác đi.

An Chí Viễn tự an ủi bản thân lắc lắc đầu mà đi vào trong phòng, bỏ lại vẻ mặt phiền não của An Nguyệt Lê.

Xoay người nhìn thấy ánh đèn của nhà Tiểu Miêu vẫn còn sáng trưng như cũ, trong lòng hẳn chan chat, sự thương cảm không nói thành lời kia chỉ có bản thân mới hiểu được.

“Tưởng Niệm anh đã trở về.”

Bóng dáng đau lòng đang đứng bên cửa sổ, nghe thấy tiếng nói quen thuộc kia, cái miệng nhỏ nhắn bất mãn, rất không nể mặt tặng một câu khinh bỉ: “Anh đến làm gì? Vì anh mà em mất hết mặt mũi rồi.”

Biết hẳn đến làm gì! Tưởng Niệm vẫn nhìn không được muốn trêu chọc hẳn, xụ mặt giận dữ kêu gào ra ngoài cửa, từ lúc hẳn trở về cô đã nhìn thấy từ tầng 2, không biết hẳn và chú An nói gì, lúc thì vẻ mặt bất đắc dĩ, lúc thì vẻ mặt hung phấn, lúc lại vẻ mặt nóng nảy, biểu cảm phong phú mà cô chưa từng thấy qua bao giờ.

“Anh chính thức đến cầu hôn với em nhé?”

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Tôi muốn bắt đầu trả thù

“Anh chính thức đến cầu hôn với em đây!”

Nghe được tiếng nói ngoài cửa, máu trong người Tưởng Niệm đều ở đó gào thét, lại sôi trào, trăm ngàn cảm xúc đan xen nhau đôi môi đỏ mọng mềm mại khẽ giương chạy đến.

Cánh cửa nặng nề được đẩy ra, va vào một bên tường phát ra một tiếng ‘ầm’ vang thật lớn, nhưng một chút chi tiết nhỏ này không làm ảnh hưởng gì đến hai người ở bên ngoài và bên trong phòng.

Ánh mắt vẫn nóng bỏng như cũ, khoe môi hai người nở nụ cười yếu ớt trên gương mặt hạnh phúc, giờ phút này tựa như mọi vật trên thế đều đứng im, trong mắt bọn họ chỉ có đối phương.

“Anh---”

“Em---”

Hai người rất ăn ý cùng nhau mở miệng, nói xong, cũng sững sốt, sau đó nhìn dáng vẻ đôi bên không biết là nên khóc hay nên cười, thì ra tình yêu thật sự làm cho người ta trở nên ngốc nghếch.

“Anh....vừa rồi là anh kích động quá, cho nên ra ngoài bình ổn một lúc, em không có hiểu lầm chứ?” Hơi cúi đầu xuống cẩn thận quan sát biểu cảm trên mặt Tưởng Niệm, ha ha! Không tệ, không có tức giận, chỉ có vẻ mặt thẹn thùng mà thôi.

“Em mới không có nhỏ mọn như vậy a!” lo lắng xoắn ngón tay, nghiêng đầu nhìn về nơi khác, cô có thể cảm nhận rõ ràng lúc này mặt mình đỏ bao nhiêu, hơi ấm nóng bỏng như thể từ thân thể tỏa ra bên ngoài.

Vốn dĩ cô muốn ‘khẩu thị tâm phi’ (lời nói khác suy nghĩ) nói ‘Anh đi đi! Em không lấy chồng’, nhưng ở nơi sâu thẳm trong tận đáy lòng kia lại không thể bỏ qua được.

Bởi lúc này người đàn ông có thể khiến cô hạnh phúc cũng chỉ có hẳn, An Nguyệt Lê.

“Ách....ngày mai chúng ta cùng cha trao đổi chuyện kết hôn nhé? Anh muốn cho em một hôn lễ thật đẹp thật long trọng, để mọi người nhìn thấy anh có thể có được em là có biết bao là hạnh phúc.” Vẻ mặt cười ngây ngô, đi vào nắm lấy tay cô hơi đỏ chút mồ hôi, gương mặt anh tuấn của An Nguyệt Lê tràn đầy hạnh phúc.

Hôn lễ! đó từng là giấc mộng lúc nhỏ của các cô gái, muốn sau khi trưởng thành gặp một người con trai dùng mọi cách để che chở cho mình, cho mình một hôn lễ không cần quá sang trọng lại rất hạnh phúc, một mái nhà không cần điều kiện vật chất quá xuất sắc nhưng cực kì ấm áp.

Cô cũng không ngoại lệ, cô cũng chỉ muốn cùng người mình yêu được ở bên nhau.

“Nguyệt Lê, cái gì em cũng không cần, chỉ cần có anh là tốt rồi, cái gì chúng ta cũng không cần lo, chỉ cần tận hưởng hạnh phúc thôi được không?” Ôm lấy thắt lưng cường tráng của hắn, ở trong lòng hắn cô xót làm nũng.

Thật ra cô đang an ủi chính mình, để hạnh phúc của mình dừng lại trong khoảnh khắc này, bởi cô không biết, người đàn ông ma quỷ kia muốn làm gì! Cho nên cô chỉ muốn có thể tận hưởng hạnh phúc ở những lúc hạnh phúc, những thứ khác cô cũng không muốn bận tâm, bởi vì quá mệt mỏi!

Cho dù đoạn đường sau này không dễ đi, cô cũng chỉ muốn đi cùng hắn, mệt mỏi, tất cả có hắn che chở.

Hiện tại cô chỉ muốn bảo vệ hắn, bảo vệ hạnh phúc!

“Được, cái gì cũng không cần lo, chỉ cần hạnh phúc là tốt rồi.” đỡ lấy mái tóc ngửi một ít mùi thơm, chỉ cần cuộc sống hạnh phúc như vậy là tốt rồi.

Trên bầu trời ngày càng có nhiều sao, tựa như đều muốn xuất hiện để chứng kiến hạnh phúc của bọn họ, đêm khuya, nhiệt độ trong phòng không ngừng tăng lên, hạnh phúc của hai người chỉ dành cho nhau.

Biệt thự Tâm U.

Trong thư phòng, người đàn ông ngồi trên cửa sổ cả người mặc bộ đồ ở nhà màu trắng, trong tay kẹp điếu thuốc, thỉnh thoảng lại đưa lên miệng hít một hơi, làn khói vẫn vương xung quanh, dòng suy tư bay rất xa, nhìn ánh trăng treo cao bên ngoài cửa sổ, hai con ngươi vẫn rét lạnh như cũ khiến người ta sợ hãi.

Tôi muốn bắt đầu trả thù, em có thể chịu đựng được sao?

Em quan tâm người của An gia như thế?

Tôi đây sẽ khiến em mất đi người em quan tâm nhất!

Trò chơi bắt đầu.

Được một lúc sau Diêm Thương Tuyết đưa tay lên nhìn điếu thuốc hút được một nửa, lấy ngón cái và ngón trỏ hung hăng bóp lấy, đáy mắt toàn là cuồng ngạo.

Đi đến trước bàn đọc sách cầm lấy chiếc điện thoại di động màu bạc, tao nhã bấm đến một dãy số: “Bắt đầu đi!”

Vài chữ đơn giản rõ ràng, bay ra từ cánh môi màu bạc của hắn, khiến người ta nghe thì trong lòng run sợ, tựa như hắn chỉ đang chơi một trò chơi không có quyền lợi lợi ích nhưng lại là trò chơi sinh tử, trong trò chơi không phải người chết không đáng một xu, thì chính là ta sống như cá gặp nước.

Cúp điện thoại, hắn đột nhiên thích thú muốn xem sự việc ấy, người con gái đang ở trong thời khắc hạnh phúc ngay sau đó liền sụp đổ, lúc này nên để cô tận hưởng hạnh phúc đi.

-----@---@-----

Bạn mãi mãi không biết được hạnh phúc và điều bất trắc cái nào sẽ đến trước, cho nên ở lúc hạnh phúc thì hãy tận hưởng hạnh phúc đi, để cả thế giới có thể nhìn thấy bạn vui vẻ, bạn đau khổ, bạn không cần phải tỏ ra vẻ mặt tươi cười, phải nhớ rằng vẻ mặt âm ỉ kia của bạn cũng sẽ không làm thế giới tan vỡ, bởi vì có âm ỉ, bạn mới càng thêm quý trọng sự tươi cười.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Nếu em bình yên chết cũng không oán

Một chiếc Bentley Amage 780 ngang ngược dừng ở bên đường phía ngoài căn nhà xưởng, tắt đi ánh sáng kiêu ngạo của bóng đèn xe, để mặc cho bóng tối che lấp sự sang trọng của nó.

Người đàn ông trong xe có ngũ quan vô cùng anh tuấn, môi mỏng hơi nhếch, đôi mắt đen phóng tầm nhìn chăm chăm về phía tầng 2, trên người mặc chiếc áo sơ-mi sọc ca-rô tay ngắn màu đỏ đen, phối hợp cùng mái tóc ngắn đen nhánh như Trương Dương, tất cả đều tạo cho người ta có cảm giác một người doanh nhân.

Lúc này hân ít đi chút tàn nhẫn, nhiều hơn chút bình tĩnh, vẫn như trước không thể xem nhẹ, tựa như trời sinh có khí chất vương giả, nhất định phải chinh phục mọi thứ.

Lười biếng dùng một tay chống lấy chiếc tron bóng sạch sẽ, tay còn lại đặt trên vô-lăn, tầm mắt dán chặt vào bóng dáng ở tầng 2.

Từ góc độ của hân vừa đứng lúc có thể nhìn thấy rõ ràng một nam một nữ ở trên tầng hai nhìn nhau----ôm---hôn.

Dần dần tay đặt trên vô-lăn nắm chặt lại buông ra, ánh mắt ngày càng trở nên rét lạnh, âm răng cắn chặt cổ gấn áp chế dòng máu đang sôi cuộn cuộn xuống trong lòng, trên trán nổi gân xanh, cả người tản ra loại hơi thở tàn nhẫn khiến người khác phải sợ.

Cô cứ như vậy muốn nhanh chóng trở thành người của An gia sao?

Nhìn hai người trên tầng 2 vẫn không thể tách rời, điên cuồng hôn, gặm nhấm, thậm chí còn thấy người đàn ông đưa tay thăm dò vòng eo của người con gái, dịu dàng xoa nhẹ, hân đột nhiên có ý nghĩ muốn tiến đến hung hăng đập tên nhóc An gia ngu đần kia.

Hân---Diêm Thương Tuyệt, phụ nữ của hân người nào cũng thể chạm vào sao?!

Nâng mắt nhìn cột sắt bên cạnh, Diêm Thương Tuyệt quả quyết khởi động động cơ, thời gian một giây nhanh đến đến khiến người ta không thể tưởng tượng nổi!”Âm---“ một tiếng va chạm, nhưng cơ thể hân cũng chỉ theo quán tính ngã nhào về trước, với bản lĩnh của hân đương nhiên sẽ không bị thương, nếu không hân làm sao có thể tùy tiện như vậy. (Ồi tình là chỉ >< khổ vậy anh mèm mắt mạng rầu)

Nhìn thấy người trên tầng hai chột tách ra, hân hừ lạnh một tiếng, thành thạo khởi động chiếc Bentley đầu xe đã biến dạng nghiêm trọng, lui về sau vài mét sau đó điên cuồng chạy ra ngoài.

Lúc này hân cần phát tiết.....mạnh mẽ.....

Hai người đang say sưa trên tầng hai chính là vì tiếng vang thật lớn này, đều bị dọa cho giật mình, ai có bệnh thần kinh nữa đêm không ngủ ở trước nhà người ta làm loạn thế a?

Tường Niệm vội vàng đẩy An Nguyệt Lê đang hôn cô nồng nhiệt ra, gương mặt ửng hồng nhìn hân, có vẻ hơi bối rối: “Nguyệt Lê, đã khuya, anh...trở về đi!”

Nếu không phải có tiếng vang kia, chỉ sợ bọn họ.....

Cô cũng không phải không muốn cho hân, chỉ là không biết vì sao nghe được tiếng vang kia, cô đột nhiên cảm thấy bất an, cho nên cô hoảng loạn.

An Nguyệt Lê đang ở trong tình trạng gờ mờ không hiểu vì sao bị đẩy ra, tuy trong lòng có chút bức, bởi lời nói của Tường Niệm làm hân tựa như người đang đứng giữa trời động giá rét bị dội nước lạnh cả người, lạnh thấu xương như thế.

Hít sâu một hơi, dù hân rất muốn, nhưng cũng không thể tùy tiện cưỡng ép, bởi vì cô là bảo bối trong lòng hân.

Lần nữa ôm cô vào lòng, chỉ là vùi đầu vào trong gáy cổ thiên nga thơm ngát của cô dường như bất mãn cắn một cái: “Đây là lần thứ mấy rồi hả?”

Giọng nói trầm thấp lại bởi vì dục vọng vẫn chưa hoàn toàn thỏa lui nên hơi khàn khàn.

Nghe được giọng nói có chút gấp gáp và dồn dập của hân, Tường Niệm có vẻ hơi ngượng ngùng, rời khỏi lồng ngực ấm áp của hân, đưa tay sờ chỗ đau sau gáy, hôn dỗi giậm chân: “Nguyệt Lê....anh...anh càng ngày càng không đứng đắn rồi!”

Dáng vẻ người con gái then thùng xem ra Tường Niệm đã phát huy nhuần nhuyễn, An Nguyệt Lê ở bên cạnh nhìn đến dục hỏa trong người càng thêm khó nhịn, hân thật muốn cái gì cũng không bận tâm cứ vậy hung hăng muốn cô, nhưng thấy dáng vẻ cự tuyệt của cô, hân lại không đành lòng, thôi, đợi không lâu nữa cô trở thành người của hân rồi.

Cũng không sợ sẽ đánh mất cô nữa! Cô sẽ chỉ là của một mình hân! những thứ khác sẽ chỉ còn là quá khứ.....

Nhìn người con gái như hoa trước mắt này, An Nguyệt Lê cảm thấy bản thân đã có được rất nhiều, nghĩ đến tương lai sẽ cùng cô trải qua, trong mắt hân toàn là vui vẻ: “Tường Niệm, nói cho anh biết có thật em đã suy nghĩ kỹ sao? Muốn gả cho anh?”

Trước khi rời khỏi vẫn chưa từ bỏ ý định muốn xác nhận lại lần nữa, bởi vì hân vẫn cảm thấy việc này giống như là một giấc mộng, một giấc mộng khiến hân lo lắng, sợ mất đi.

Nghiêm túc gật đầu, nắm chặt lấy đôi bàn tay mang theo vết chai sạn của hân, đôi mắt thâm tình: “Đến chết xa nhau, nguyện ý cùng người, nắm tay cả đời, đi đến già(lão(đầu bạc)).”

Từ trong đôi đồng tử trong suốt xinh đẹp xuất hiện sự chân thành, kiên định khiến An Nguyệt Lê thật cảm động, vì cô, hân bằng lòng tổn thương một người vô tội khác, mọi lỗi lầm hân đều phải gánh vác, chỉ cần cô hưởng thụ sự vui vẻ do hân mang đến là tốt rồi, nếu cô bình an, hân chết cũng không oán... .

Bạn đang đọc truyện *Cầm Tù Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 30: Tiểu Miểu mang thai

Chuyện khiến em hạnh phúc nhất chính là lúc em gặp anh ở thời khắc đẹp nhất, cho dù cuối cùng chúng ta không thể ở bên nhau, vẫn cảm ơn Thượng Đế đã cho anh xuất hiện sinh mệnh của em để em biết trên thế gian còn một người sống tình nghĩa, không mong được em đáp trả yêu thương, chiều chuộng em, cho dù có trở thành kẻ địch của cả thế giới cũng không hối hận.

-----@/@@-----

Diêm thị.

Trong phòng làm việc to lớn sang trọng, Diêm Thương Tuyệt ngồi trước bàn làm việc, cúi đầu nhìn văn kiện trong tay, đôi mày nhíu lại nổi lên một ngọn núi nhỏ, sườn mặt góc cạnh rõ ràng vẫn anh tuấn như cũ không gì sánh được.

Trên người mặc bộ quần áo hiệu Armani màu đen, thủ công cao cấp, những đường cong lưu loát khiến toàn thân người đàn ông tản ra một loại cảm giác thần bí cùng khí chất cao quý riêng biệt, một vài cái nút ở trên cổ áo được mở ra, lộ ra da thịt cường tráng màu lúa mì (>< là màu gì ế), cơ bắp săn chắc nhìn qua thật có sức hấp dẫn, chắc hẳn cơ bụng trong người tuyệt đối không ít hơn tám múi.

Vừa suy nghĩ vừa bắt đầu đùa giỡn món đồ được làm ra từ vàng 18K của hãng Caran d' Ache, đính 5072 viên kim cương, tổng trọng lượng là 20 ca-ra, đính 96 viên ru-bi có tổng trọng lượng là 32 ca-ra. (@/@ đẹp lắm a ai muốn biết thì seach gg ấy).

Khi nhìn đến chỗ cạnh tranh đấu thầu thì đánh dấu một cái, cánh môi mỏng phát họa một đường cong tự tin.

Mảnh đất này bắt buộc phải có!

Cùng bàn kế hoạch, hắt thở ra một hơi, hai mắt từ từ nhắm lại, một tay xoa xoa mi tâm phát đau.

Một người đàn ông hoàn mỹ lại nhiều tiền như thế, chỉ cần là phụ nữ cho dù có là thiếu thân lao đầu vào lửa thì cũng sẽ yêu!

Nhưng người đàn ông mỗi tuần đổi một người phụ nữ sẽ vì người con gái nào vứt bỏ thế giới như hoa bên ngoài chứ?

Sẽ không!! Nhất là một người đàn ông độc thân hoàn mỹ khinh thường mọi người như thế lại càng không!

Diêm Thương Tuyệt rất rõ đời này của hắn sẽ không tin tưởng tình yêu nữa, chờ mong tình yêu, nhưng vẫn có một người con gái khiến hắn không thể phụ lòng, không phải vì yêu chỉ là vì tình nghĩa.

Đứng dậy đi đến phía trước cửa sổ thủy tinh, ngắm nhìn khung cảnh toàn thành phố, lại nhìn về hướng nào đó có người khiến hắn căm thù đến tận xương tủy, trong mắt tràn ra sự khát máu khiến kẻ khác phải khiếp sợ.

Đưa bé dỗi trá, nếu không phải vì cô, cha mẹ của tôi sẽ không chết thảm, mặc dù không phải hoàn toàn là lỗi của cô, nhưng cũng vì bộ dạng giả dối của cô! Báo ứng của cô đến rồi!

Nghĩ đến cuộc sống sau này của cô sẽ cực kì bi thảm như thế, lòng của hắn lại có một tia co thắt đau đớn, nhưng hắn lại đè nén điểm đau đó, trong lòng vẫn nghĩ muốn hành hạ cô, tàn nhẫn hành hạ... ..

-----@/@@-----

Đứng dưới tòa cao ốc bệnh viện, Tường Niệm mặc trên người chiếc váy trắng gấp nếp dùng một bàn tay đặt trước trán, che đi ánh nắng mặt trời chói chan, gương mặt xinh đẹp cũng nhanh chóng cau lại thành một khối rồi.

Ngẩng đầu hơi nheo mắt nhìn bệnh viện trước mặt, cô sợ, cô sợ vào bệnh viện, cô sợ đi vào sẽ suy sụp tựa như mười năm trước.

Không biết vì sao hôm nay trong lòng cô bất an, cảm thấy có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Lẽ ra An Nguyệt Lê cũng muốn cùng cô đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe ra cửa liền bởi vì chuyện hàng hóa nên đến công trường, lúc đầu là hắn khẳng định muốn theo đến, bởi hắn biết cô sẽ sợ, sẽ hoang mang.

Nhưng mặt khác lại sợ chú An đi gây phiền toái giống như lần trước, lại chẳng dám xem thường, dù cho cô sẽ sợ hãi, nhưng vẫn thuyết phục An Nguyệt Lê đi xử lý chuyện ở công trường.

Cô không muốn làm hắn lo lắng, cô, muốn giúp hắn gánh vác một phần.

Mẹ, người phải phù hộ con, con chỉ cần hạnh phúc là tốt rồi.hạnh phúc vô cùng giản đơn là tốt rồi.

Đi vào trong bệnh viện thấy có rất nhiều người, có đau khổ bi ai, có hét khóc mồm cười, có nóng lòng sốt ruột.

Tướng Niệm cảm thấy nhìn một cảnh này, trong lòng mơ hồ thấy đau, lần trước bởi vì chú An vào viện, cô không thể không đến, cho nên dù sợ hãi, nhưng sự lo lắng cho chú An đã vượt qua được nỗi sợ hãi trong lòng.

Lần này kiên trì đến kiểm tra, chỉ là vì cô muốn cho An Nguyệt Lê một cô dâu mạnh khỏe, nên không quan tâm hấn phản đối, tự mình vẫn đến đây, dù rằng trong lòng bàn tay đã rịn mồ hôi.

Do dự một chút, Tướng Niệm miêng cường nờ nụ cười đi đến bàn phục vụ: “Xin chào.”

Tiếng nói nhẹ nhàng ngọt ngào khiến các y tá vốn đang tán gẫu kinh nhạc một phen, nâng mắt nhìn con người dịu dàng trước mặt, cô gái mặc trên người bộ váy trắng không tự chủ được cũng nở nụ cười cực kì lịch sự: “Xin chào, có thể giúp gì cho tiểu thư không?”

“À...hôm qua tôi có hẹn với bác sĩ Trương đến làm kiểm tra sức khỏe, không biết lúc này ông ấy có thời gian không?” Có chút xấu hổ nhìn người y tá thân thiện này.

“A...vậy sao! Vậy cô ngồi đây chờ một chút đi! Phu nhân bên trong rất nhanh sẽ đi ra.” Một người y tá mặc trên người bộ đồng phục màu hồng nhạt, để lộ vừa đúng tám chiếc răng.

Gật gật đầu, ngồi vào khu chờ, mở túi xách màu trắng lấy ra chiếc điện thoại, thật vui vẻ gửi cho An Nguyệt Lê một tin nhắn: “Nguyệt Lê, anh đang làm gì? Em nhớ anh rồi!”

Nhìn màn hình điện thoại di động hiển thị ‘gửi đi thành công’, Tướng Niệm mặt hạnh phúc nắm điện thoại di động đặt trong ngực, cảm thấy ấm áp.

Mới tách khỏi không lâu mà lúc này trong đầu cô đều toàn là gương mặt anh tuấn kia của An Nguyệt Lê, nhớ đến những nụ hôn của hắn, nụ cười của hắn, nhớ đến sự ấm áp khi nằm trong lòng hắn.

Có chút ngượng ngùng vỗ vỗ gương mặt nhỏ nhắn đang đỏ lên.

Thiệt là! Cũng không thể kiềm chế một chút sao? ở trong lòng tự mình âm thầm cười nhạo một phen.

Ngẩng đầu một cái vô ý phát hiện người con gái kia đi vào khoa phụ sản nhìn có chút quen mắt, tò mò muốn chạy qua nhìn xem, nhưng vừa mới đứng dậy liền nghe cô y tá kêu lên: “Tướng Niệm tiểu thư, cô đi đâu? Đến lượt cô.”

“A...” quay đầu lịch sự nở nụ cười, đi về phía phòng, thỉnh thoảng chột quay đầu nhìn về phía khoa phụ sản bên kia.

Vừa rồi là chị Tiểu Miêu???

Chị ấy sao lại đi vào trong đó? Về mặt lại còn khấn trương như vậy!

Xảy ra chuyện gì?

Áy náy nhìn cô y tá, người rồi mới thông báo cho cô nói: “Xin lỗi, bây giờ tôi có chút việc, tôi...ngày mai tôi đến được chứ?”

Cô cảm thấy nhất định là chị Tiểu Miêu, nhất định là chị ấy có chuyện gì nên mới phải đến đây, xuất phát từ sự lo lắng nên cô muốn đi xem.

Về mặt Tướng Niệm lo lắng đứng bên ngoài phòng kiểm tra phụ khoa, khi nhìn đến người con gái mặc áo đỏ xuất hiện, ngạc nhiên kêu lên: “Chị Tiểu Miêu---“

Tiểu Miêu vốn thất thần lúc nghe thấy thanh âm quen thuộc đó, đại não như bị người ta hung hăng đập một cái, bản báo cáo đang nắm chặt trong tay không cẩn thận rơi xuống đất, chỉ biết hoang mang lo sợ nhìn chằm chằm người đang chạy về phía cô, trong lúc đó chột không có tri giác.

“Chị Tiểu Miêu---“

Bạn đang đọc truyện *Cầm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Nói cho em biết đứa bé là của ai

Đi trong đêm tối, chỉ cần có anh, em, sẽ không sợ gì, nên đừng đập tan giấc mộng của em, nếu không em sẽ không cầu luân hồi, chỉ vì cùng anh không hề liên quan. ...

-----@@@-----

Tường Niệm đứng ở trước bệ cửa sổ của phòng bệnh, từ tầng năm nhìn xuống những bệnh nhân tới tới lui lui, người già bệnh sẽ có con trai và con dâu, phụ nữ mang thai có vẻ mặt hạnh phúc cùng nói chuyện với chồng mình, thường yêu thương sờ sờ bụng, cười nói vài câu, em bé có cha mẹ, cha mẹ nhìn cánh tay đang treo ngược mà đau lòng, lo lắng.

Mỗi bệnh nhân đều có người đến cùng, bất luận là hạnh phúc hay bị thương, luôn có người thay họ chia sẻ.

Cũng may, hạnh phúc của cô cũng ở đây!

Chỉ là người nằm trên giường lúc này lại cô đơn, vì ai?

Nắm chặt báo cáo kiểm tra trong tay, phía trên viết rõ ràng ‘đã mang thai 38 ngày’.

Thảo nào từ thành phố C trở về chị Tiểu Miêu ít đến nhà xưởng, có đến cũng chỉ là nhìn xem máy móc, sau đó không nói một lời rồi đi, cũng không chào hỏi với cô, có đôi lúc kêu chị ấy cũng không phản ứng. Nguyệt Lê nói có lẽ do tâm trạng không tốt, hẳn không nói cụ thể, cô cũng không hỏi nhiều, chỉ nghĩ muốn nhanh chóng qua thời gian này, sau lại tìm chị Tiểu Miêu tâm sự.

Không ngờ chị ấy mang thai rồi?!

Đứa bé là của ai? Tại sao chưa từng nghe chị Tiểu Miêu nhắc qua người đàn ông chị thầm mến?

Chị ấy, không phải vẫn thích Nguyệt Lê sao?

38 ngày? Khoảng thời gian đó chị ấy nên cùng Nguyệt Lê đi công tác chứ?

“Bạn có tin nhắn. bạn có tin nhắn.”

Về mặt vất óc suy nghĩ của Tường Niệm bị một tiếng chuông ngăn bắt thình lình làm giật mình, nhẹ nhàng vỗ ngực, từ trong túi xách lục ra chiếc điện thoại di động, lúc nhìn đến thấy là hai chữ ‘ông xã’, mặt thẹn thùng.

Cái này đều là An Nguyệt Lê ép buộc nhập vào, nói gì mà bây giờ phải viết tên trước, sau này mới có thể càng dễ tâm nhớ, lại không sợ đến lúc đó gọi thật sẽ ngỡ ngàng.

Nhìn xem người đàn ông nhiều quan tâm này! Người đàn ông nhiều suy nghĩ chu toàn này! Có không ít người đàn ông chu toàn lại con khỏe khoan nha!

‘Bảo bối, anh cũng thật nhớ em, rất nhớ em, thật muốn ôm em, hôn em, chờ anh về, yêu, em.’

Người đàn ông này càng ngày càng không đứng đắn rồi! hờn dỗi một câu ‘kẻ xấu’ lại nhanh chóng gửi đi một câu: “Nguyệt Lê, em nói với anh, em ở bệnh viện gặp chị Tiểu Miêu, chị ấy...chị ấy mang thai rồi!”

Do dự một lúc, Tường Niệm quyết định nói với Nguyệt Lê, bởi vì cô nghe cô y tá kia nói, lúc chị Tiểu Miêu biết được mang thai, về mặt tuyệt vọng muốn bác sĩ sắp xếp thời gian cho chị ấy, chị ấy muốn phá thai.

Cho nên cô nghĩ nhất định là người đàn ông kia không muốn chịu trách nhiệm, chị Tiểu Miêu mới có vẻ mặt bị thương, tuyệt vọng yêu cầu không cần đưa bé, giấu lại thì cô cũng có một người cha không chịu trách nhiệm, cô không thể để đứa bé trong bụng chị Tiểu Miêu cũng giống mình, có một người cha hèn nhất nhu nhược.

Cô lại càng không thể để chị Tiểu Miêu giống với mẹ cứ bị khi dễ lại một mình chịu đựng, cô muốn bắt được người đàn ông kia, để hắn chịu trách nhiệm.

Gửi tin xong, đi đến giường bệnh, nhìn gương mặt không có chút huyết sắc nào của Hồ Tiểu Miêu đang nằm trên giường, trong lòng Tường Niệm cực kì khổ sở, giấu lại lúc trước có lẽ mẹ cũng như vậy, sau khi phát hiện có cô, cũng bang hoàng bắt lực như vậy đi.

Nghĩ đến người đàn ông thật đáng giận kia, cả hai tay trái phải đều siết chặt, trong mắt xuất hiện sự oán hận hiếm khi thấy được, cũng chỉ khi nhớ đến ông ta mới như vậy!

Nếu sau này cô gặp được ông ta, nhất định sẽ kiêu ngạo mà nói với ông ta, mấy năm nay không có ông, bạn họ vẫn có thể trải qua rất tốt, cô khinh thường người đàn ông không chịu trách nhiệm, ông ta không xứng với mẹ cô.

Ý hận từ từ biến mất, về âm thầm đầy trong đáy mắt, thật sự có đôi lúc cô vẫn nhớ ông ta!

Ngẩng đầu, trời vẫn là trời, mây vẫn là mây, cái gì cũng không thay đổi, là người đổi thay.

Lúc này. Người trên giường cau mày, đôi môi trắng xanh khẽ đóng lại mở, làm cho người ta không khỏi đau lòng, ánh chiều tà chiếu vào gương mặt tái nhợt của cô, làm người lộ ra nét cô đơn.

“Chị Tiểu Miêu, chị tỉnh rồi, chị có ổn không?” thấy thế, Tường Niệm ngồi xuống, vươn tay cầm lấy bàn tay tùy ý lác lác của cô, lòng mày xếp thành một

đôi nhỏ.

Mở mắt ảm áp, ngửi thấy mùi thuốc khử trùng khắp phòng, môi mấp máy, đè nén điểm cuồn cuộn kia trong lòng mình, lúc lại nhìn thấy Tường Niệm, Tiểu Miêu không thêm quan tâm thân thể hôn mê của mình cương quyết muốn xuống giường, cô không muốn ở nơi này, cũng không muốn nhìn thấy Tường Niệm.

“Chị Tiểu Miêu! chị làm gì vậy?” thấy hành động của cô, Tường Niệm luống cuống, vội vàng ngăn cô xuống giường.

Lần nữa mang thân thể cô đặt lên giường, dùng tấm chăn rất mỏng đắp cho cô: “Cơ thể chị rất yếu, bác sĩ nói đây là phản ứng ở thời kì đầu của phụ nữ có thai bị thiếu dinh dưỡng, chị phải nghỉ ngơi thật tốt.”

Nghe Tường Niệm riu rít lo lắng, nước mắt của Hồ Tiểu Miêu rơi như mưa, cắn chặt cánh môi tái nhợt, đè nén sự thống khổ, cô cảm thấy mình như một tội nhân cực kì ác độc, cô thành thực xin lỗi Tường Niệm! vì sao phải để cô ấy phát hiện mọi chuyện, cô chỉ muốn yên lặng giải quyết hết thảy, không làm cho bất kì ai thêm phiền lòng nữa.

“Nói cho em biết, đứa bé là của ai?”

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Hấn không hèn nhất

Cả người đột nhiên căng cứng, lời nói của Tường Niệm khiến Hồ Tiểu Miêu nhất thời á khẩu không thể trả lời, mặc dù biết cô sẽ hỏi, nhưng đến chính giờ phút quan trọng này, bản thân vẫn còn rất kích động, giả vờ giữ bình tĩnh, nhưng tay đặt trên chân vẫn có chút phát run, cuối cùng cô lừa dối che giấu hành vi lúng túng: “Đây là chuyện của chị, chính chị sẽ tự xử lí.”

Ánh mắt lóe lên không biết nhìn về nơi nào, cũng như tình cảnh lúc này của cô, nơi nào mới có thể để cô thêm gần với ánh sáng.

Cô thật sự yêu người đàn ông kia! Thật sự yêu đứa nhỏ này!

Nhưng người đàn ông kia không yêu cô, một chút cũng không yêu! Sau khi bọn họ say rượu phát sinh quan hệ, hấn chỉ nói một câu ‘mọi thứ đều chưa từng xảy ra, tôi vẫn là tôi, người kia vẫn là người tôi yêu tận xương tủy.’.

Cô biết, cô biết trong lòng hấn không có cô, thậm chí sợ cô dùng chuyện này phá hoại hạnh phúc của bọn họ, cho nên từ khi trở về về tươi cười cũng không còn như xưa, trong ánh mắt lại có thêm một chút khinh thường.

Nhưng cô yêu hấn! lúc biết được có đứa trẻ này, cô thể mà lại mừng như điên, cô nghĩ trước hết nói với hấn, cô đã mang thai đứa con của hấn----An Nguyệt Lê, muốn nhìn thấy nét vui sướng cùng kích động trên gương mặt hấn.

Nhưng không có, cô chỉ biết hấn muốn kết hôn, muốn cùng người con gái hấn yêu thương nhất, người bạn tốt nhất của cô kết hôn.

Cô điên cuồng ghen tị, nhưng cô còn có thể làm gì? Cô mới chính là kẻ thứ ba chen chân vào!

Trong lúc này cô không có cảm giác vui sướng khi lần đầu làm mẹ, vì hấn, cô chỉ có thể bỏ rơi đứa trẻ không được mong đợi này, có trời biết! trong lòng cô có bao nhiêu là không đành!

Có trời biết! cô rất cuộc muốn đứa trẻ này bao nhiêu!

Nhưng trước sau cô vẫn không giữ nổi đứa trẻ, bởi vì cô muốn trút hết tất cả, chỉ để hấn có thể được hạnh phúc.

“Chị Tiểu Miêu!? chị đừng lừa mình dối người nữa có được không? Chị muốn giải quyết như thế nào? Chị gọi cách giải quyết chính là bỏ đi đứa trẻ?! Hi sinh chính mình để thành toàn cho người đàn ông hèn nhất kia!!” hốc mắt Tường Niệm đỏ bừng chặt nín nước mắt, chỉ cần chớp mắt sẽ rơi xuống, thế nhưng cô lại cố gấn đè nén.

“Không---hấn không hèn nhất.” Lớn tiếng phản bác lời này của Tường Niệm, hấn, An Nguyệt Lê không hèn nhất, chỉ là hấn không cho được thứ cô muốn, bởi vì hấn chưa yêu cô.

“Tường Niệm, chị biết rõ em lo lắng cho chị, nhưng mà...” Dùng sức hít hít chớp mũi, vội vàng lau sạch nước mắt, nở nụ cười chói mắt: “Tin tưởng chị, nhất định chị sẽ giải quyết tốt, đừng nói chuyện này cho người khác biết có được không? Được không?”

Run rẩy cầm lấy tay Tường Niệm, nước mắt của Hồ Tiểu Miêu vẫn chảy không thể dừng, cô đã không có cách, chuyện này không thể để cho mẹ biết, càng không thể để An Nguyệt Lê, cô, không muốn để hấn trở thành mục tiêu bị mọi người dả kích.

“Chị đừng u mê có được không! Người đàn ông kia đáng để chị như vậy sao? Vết xe đổ của mẹ em chị không thấy sao? Vì sao phụ nữ mãi mãi như vậy? chỉ vì một người đàn ông trong lòng không có mình, hủy hoại chính mình?” Tường Niệm đột nhiên không khống chế được cảm xúc cầm lấy bả vai Hồ Tiểu Miêu lắc mạnh, tựa như muốn lắc cho cô tỉnh.

Cô lại nhớ đến mẹ, nhớ đến những khi cô lạnh lẽo chỉ có mẹ ôm cô, sưởi ấm cô, lúc cô đói, cũng chỉ có mẹ nói với cô, mọi thứ sẽ ổn thôi.

Lúc này chị Tiểu Miêu cũng giống mẹ năm đó bị lừa bị thua thiệt, lại muốn bảo vệ người đàn ông kia, rốt cuộc phụ nữ vì sao phải hi sinh vì một người đàn ông thiếu trách nhiệm như vậy?

Lúc này, lúc này thậm chí chị ấy muốn bỏ đi đứa bé! Chị ấy có biết không? Đứa bé là vô tội, đứa bé không có sai! Dựa vào cái gì muốn đứa bé chuộc tội cho toàn bộ chuyện này, dựa vào cái gì?!

Nhưng người bị vùi lấp trong tình yêu, muốn rút người ra, sao có thể dễ dàng như vậy, thời gian chưa từng lắng đọng lại, quên, nói dễ hơn làm.

“Không cần nói nữa! Chị không muốn nghe! Bây giờ chị chỉ muốn bỏ đứa bé này.” Cau mày, Hồ Tiểu Miêu khóc đến ruột gan đứt từng khúc hoàn toàn suy sụp, điên cuồng che lỗ tai, bắt chấp lắc đầu.

Không phải cô muốn cho mọi thứ trở lại như cũ sao? Không phải cô cố gắng khiến mọi thứ như chưa từng xảy ra sao? Không phải cô muốn hi sinh đứa bé để thành toàn cho bọn họ sao?

Vì sao muốn ngăn cô, cô hết rồi, cả đời này cũng hết rồi, vì người đàn ông tên An Nguyệt Lê kia, cô hoàn toàn hết rồi, thế nhưng lại cam tâm tình nguyện.

“Chị Tiểu Miêu, nói cho em biết, đứa bé là của ai?” nhìn đáng vẻ khổ sở không thôi của cô, Tường Niệm rất đau lòng, vì sao người chịu khổ luôn là những phụ nữ vô tri này?

Hồ Tiểu Miêu ôm suy sụp, Tường Niệm cảm thấy chính mình cũng suy sụp, quả thật vào bệnh viện không có chuyện gì tốt.

Không quan tâm đến lời của cô, Hồ Tiểu Miêu chỉ ôm cô khóc thất thanh, thanh âm ‘tê tâm liệt phế’(@@ tê tim nứt phổi) khiến người ta tan nát cõi lòng.

Hai người con gái ôm nhau khóc rống bên cạnh giường bệnh, cuộc đời đều thâm thương như nhau, giờ phút này, không ai có thể giúp đỡ các cô, các cô nhất định phải học được cách sinh tồn và kiên cường.

Cả dãy hành lang đều là tiếng khóc từ phòng bệnh 508 truyền đến, tất cả mọi người tò mò đi đến muốn nhìn rõ ràng, trong đám người có người đàn ông cao 183cm mặc áo trắng quần jeans bởi vì bị thu hút, về mặt chốt dạ đi đến phòng bệnh phát ra tiếng rên, bước chân dường như rất nặng nề, rõ ràng đoạn đường rất ngắn, nhưng hẳn lại mất gấp đôi thời gian so với người khác.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Chúng ta cần phải nói chuyện

Tiếng khóc càng ngày càng nhỏ, biến thành nhỏ giọng nức nở, người ở cửa cũng dần dần rời đi, trong miệng mọi người cũng có từng suy đoán riêng.

“Haz! Có lẽ bị bệnh gì giai đoạn cuối rồi! Nếu không sao khóc thương tâm như vậy.”

“Không phải đâu! Nhìn rất khỏe mạnh mà!”

“Tôi nè! Vừa rồi nhìn thấy cô gái nằm trên giường là được đưa đến từ khoa phụ sản bên kia a!”

“Thật không? Tám phần là có liên quan đến bên đó.”

“...”

Mấy cụ bà đứng ở hành lang ba hoa khoác lác, hoàn toàn coi nhẹ người đàn ông đứng ở phía sau, nghe được lời suy đoán của bọn họ, sắc mặt người đàn ông càng trở nên khó coi.

Đi qua bọn họ thấp giọng ho một tiếng, còn trừng mắt cảnh cáo nhìn bọn họ một phen, nhóm cụ bà mới không cam lòng trẻ môi rồi đi, miệng vẫn chưa từ bỏ ý định nói: “Nhìn cũng không giống như cô gái trong sạch.”

Nặng nề thở một hơi dài, duy trì gương mặt tươi cười cứng ngắt, đi về phía phòng bệnh.

Hắn biết có một số người nhất định phải đối mặt, có một số việc nhất định phải giải quyết, có một số người lại nhất định không thể tổn thương.

Đứng ngoài cửa nhìn hai người đang ôm nhau, An Nguyệt Lê lần nữa nhủ chặt mày, bọn họ đều đã thương tổn đến tan nát cõi lòng! Mà hắn chính là kẻ tạo ra toàn bộ chuyện này!!

“Cốc, cốc---” ngón tay thon dài lịch sự gõ trên cửa phòng bệnh, muốn nhắc nhở hai người khóc ròng trong phòng, gương mặt nở nụ cười so với khóc còn khó coi hơn.

“A? Nguyệt Lê? Sao anh lại đến đây?” Bởi vì Tường Niệm ngồi đối diện cửa, cho nên cô nghe được tiếng động, chỉ cần hơi nâng mắt là có thể nhìn thấy người đàn ông cao lớn anh tuấn đứng ở cửa.

Nghe hắn đến, thân thể Tiểu Miêu rõ ràng đang run rẩy, cô gần như nén nỗi sợ hãi trong lòng, cứng ngắc lệch đầu về một hướng khác, không chú ý đến người ở cửa.

Cô sợ hắn! nhất là vào lúc này!

“Nhìn thấy tin nhắn của em, cho nên...” Trong lúc nói chuyện hắn đã bước vào, nhìn thấy Hồ Tiểu Miêu không chỉ không nhìn vào mắt hắn, mà còn nháy mắt với Tường Niệm, muốn hắn rời khỏi.

Cái người ngu ngốc này rốt cuộc có biết rõ tình trạng lúc này hay không? Chuyện đã xảy ra như vậy, chẳng lẽ cô không muốn cùng hắn nói chuyện?

“Cho nên anh đến xem xử lý chuyện này như thế nào!” Không đề ý đến Tường Niệm, An Nguyệt Lê trực tiếp đi đến ngồi ở giường bệnh.

Mà Hồ Tiểu Miêu đã biết ý tứ của hắn, ý hắn nói là chuyện đã trở nên như vậy, bọn họ phải giải quyết, mà điều kiện trước tiên của giải quyết là, không thể tổn thương Tường Niệm, nhưng làm thế nào hắn mới không tổn thương Tường Niệm? tổn thương nghiêm trọng nhất đã hình thành rồi?

Lúc này cô nghĩ hi sinh đứa bé không tốt sao? Như thế bọn họ có thể vĩnh viễn ở cùng nhau, cho nên bất kì giải quyết thế nào sau cùng cũng chỉ có cô chịu đau khổ, chứ không phải Tường Niệm.

Nhưng Tường Niệm đơn thuần không biết chuyện chỉ cho rằng, An Nguyệt Lê muốn giúp Hồ Tiểu Miêu ra mặt, dù sao con gái họ chưa kết hôn mang thai cũng là chuyện không về vang gì, một cô gái như cô dĩ nhiên không giải quyết được.

Cầm bàn tay run rẩy của Tiểu Miêu, Tường Niệm nghiêng đầu nhìn An Nguyệt Lê: “Em ra ngoài mua chút đồ, anh nói chuyện với chị Tiểu Miêu một chút!”

Thấy An Nguyệt Lê gật đầu, ánh mắt thâm tình nhìn chăm chăm cô, lại nhớ đến tin nhắn vừa rồi, Tường Niệm ngượng ngùng bĩu môi, gương lên nở một nụ cười, quay đầu vỗ vỗ bàn tay Tiểu Miêu, an ủi: “Chị Tiểu Miêu! không cần che giấu gì hết, nói với Nguyệt Lê, anh ấy sẽ giúp chị!”

Trong mắt Tiểu Miêu đầy lệ nhìn cô, nắm chặt lấy tay cô, ra sức lắc đầu không cho Tường Niệm rời đi, bởi vì lúc này cô không biết đối mặt với An Nguyệt Lê như thế nào.

Hắn có thể lại cho rằng đây là cô vì đề đạt được hắn mà sử dụng thủ đoạn hay không?

Cô biết hắn sẽ không vì đứa bé mà chịu trách nhiệm với cô, cô biết hắn sẽ không tổn thương Tường Niệm, cô biết nói thế nào cô và đứa bé chỉ là vật bị hi sinh, hắn không biết rằng cô không chịu nổi sự lạnh nhạt cùng cực tuyệt của hắn, cho nên cô không thích nghe những lời nói ân hận tuyệt vọng của hắn, cô chỉ muốn mình lặng lẽ xóa đi đứa bé, để mọi thứ trở về điểm khởi đầu.

Cô không muốn giữa bọn họ cái gì cũng không có, chỉ ít hãy để cô ở xa xa nhìn hắn hạnh phúc.

Thấy cô cố ý lôi kéo tay của Tường Niệm kiên quyết không buông, An Nguyệt Lê nhíu mày càng sâu, vẻ mặt rét lạnh muốn đông người sống thành chết, nóng nảy tách cô đang nắm tay Tường Niệm ra: “Em buông ra cho anh, chúng ta ‘cần phải’ nói chuyện!”

Hắn cắn răng, nhin xuống điểm tức giận trong lòng, hai chữ ‘cần phải’ cao thêm, muốn để cho cô biết, trốn tránh không phải cách duy nhất giải quyết vấn đề.

Hồ Tiểu Miêu chán chường buông tay Tường Niệm ra, nước mắt chảy dài trên gương mặt, lòng cô lúc này đã như tro tàn.

Một tay tuyệt vọng vuốt ve bụng, tay còn lại ở bên người siết chặt thật chặt, móng tay khảm thật sâu vào trong da thịt, giống như cô muốn mượn sự đau đớn để trấn tĩnh mình.

Con, mẹ không giữ nổi con, cũng không có ý định giữ con lại, chỉ có thể hi sinh con để cha con hạnh phúc!

Bạn đang đọc truyện *Cầm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Anh có thể chịu trách nhiệm với em sao

Có một số người nhất định không thể sống cùng nhau cả đời, thế nhưng loại cảm giác như thế đó lại có thể cất giấu trong lòng cả đời, không cần nói, chỉ cần một ánh mắt, bạn liền cảm nhận được tình yêu sâu đậm của anh ta, vì cây có được và mất đi có lẽ chỉ là một loại hạnh phúc khác.

---@(@@)---

Sau khi Tưởng Niệm đi, trong phòng bệnh yên lặng tựa như không còn sự sống, hai người cũng không biết mở lời thế nào, An Nguyệt Lê không đi đòi tâm mắt chỉ là chăm chú nhìn Hồ Tiểu Miêu, tựa như muốn nhìn thấu cô.

Cả người tản ra hơi thở lạnh lẽo khiến người ta sợ hãi, bởi vì đè nén cơn giận, trước trán nổi lên một vài gân xanh.

Cuối cùng Hồ Tiểu Miêu bình tĩnh lại chỉ là lặng im nhìn bên ngoài cửa sổ, ánh mặt trời vẫn sáng chói như thế, làm người ta cảm thấy ấm áp như thế, nhưng lúc này cô chỉ cảm thấy cả người rét lạnh.

“Nói đi! Em định làm thế nào?” Cuối cùng An Nguyệt Lê phá vỡ bầu không khí lạnh lẽo này, hẳn biết phải chuyện này phải nhanh chóng giải quyết một chút.

Vừa đi đến lầu dưới Tưởng Niệm mới phát hiện không mang theo túi xách, cúi đầu thất vọng lại đi về phía cầu thang: “Minh quả thật đàn hết biết.” (×)

“Làm thế nào? Dĩ nhiên là bỏ đi rồi!” Nở nụ cười tự giễu, quay đầu nhìn về mặt lạnh như băng của An Nguyệt Lê, cô trả lời như chuyện đương nhiên.

(==” cha này giỏi làm mặt lạnh ghê!! Ghét)

Mặc dù nhìn qua nói thật nhẹ nhàng, nhưng chỉ có bản thân cô biết lòng của cô, đang rỉ máu.

“Anh...”

Vốn định nghiêm khắc mắng cô một trận, ai khiến cô không có đầu óc như vậy! Xảy ra chuyện như vậy lại đi giấu hẩn, đây cũng là con của hẩn mà! Nhưng lời của hẩn vừa muốn thoát ra lại bị về thân nhiên trong mắt cô làm chần động.

Lẽ ra lúc đầu vẫn còn hoài nghi mục đích của cô, nghi ngờ đây không phải do cô sử dụng thủ đoạn, nhưng lời nói cùng cử chỉ vừa rồi của cô khiến hẩn do dự không quyết định, hơn nữa từ nhỏ cùng nhau lớn lên, đối với cô, hẩn vẫn rất hiểu rõ, lời nói đêm đó cũng chỉ vì muốn cho mọi thứ trở về như trước, dù sao hẩn cũng sẽ không vì cái gọi là ‘tình một đêm’ mà chịu trách nhiệm với cô, hẩn, chỉ muốn cắt đứt nguyện vọng gởi gắm của cô, cho nên hẩn sẵn lòng tin tưởng, cô không phải loại con gái lòng dạ thâm sâu.

Rốt cuộc thì trong chuyện này có gì hẩn không biết? hẩn cảm thấy đây giống như một âm mưu! Nhưng người ở phía sau hành động là ai? Tiểu Miêu? Không! Sẽ không phải cô! Vậy cuối cùng là ai? (còn ai vào đây...hắc)

“Nhưng anh là cha của đứa bé, chuyện này em cũng phải cùng anh bàn bạc một chút chứ? Sao có thể một mình chạy đến bệnh viện?” An Nguyệt Lê nhìn về mặt ‘văn đạm phong khinh’ (==” hờ hững) của cô, nhìn không được găm nhẹ nói.

Nào ngờ những lời này đúng lúc bị Tưởng Niệm ở ngoài cửa nghe được, vốn muốn dọa cho bọn họ giật mình, cho nên cô nhẹ bước bước chuẩn bị kêu to “a” một tiếng, bởi cô nghĩ muốn làm âm bầu không khí có chút đi xuống vừa rồi một phen, cho nên ‘tâm chơi’ nổi lên.

Nhưng lúc nghe đến lời nói của An Nguyệt Lê, tay cứ như bị cố định vậy, dừng lại giữa không trung, đôi mắt sáng không ngừng mở lớn, sắc mặt cũng càng ngày càng tái nhợt.

Lúc này, hiển nhiên là bọn họ dọa cô giật mình!

Đứng tại chỗ như khúc gỗ, về mặt kinh hãi, trong đầu âm ỉ đều là câu nói kia của an Nguyệt Lê ‘anh là cha đứa bé’.

Tại sao có thể như vậy? Lúc này là tình cảnh gì? Cho cô một sự ‘kinh ngạc’ không chút vui vẻ.

Người đàn ông vẫn luôn miệng nói phải bảo vệ cô, muốn dùng cả đời để chiều chuộng cô khiến người con gái khác mang thai rồi!?

Tình tiết ‘cầu huyết’ cỡ nào? Vui mừng mà dọa chết người cỡ nào? Người đàn ông nghĩ một đằng nói một nẻo cỡ nào? Bạn bè biết rõ ở sau lưng bắn lên cỡ nào?

“Cha?! Anh có thể chịu trách nhiệm với em sao? Anh có thể tổn thương em ấy sao?”

Như là nghe được câu chuyện thật buồn cười, Hồ Tiểu Miêu nở nụ cười mà nước mắt cũng chảy không ngừng, cô lớn tiếng phản bác, trong lòng cảm thấy thật sự đáng buồn. Hẩn nói đường hoàng như thế, nhưng hẩn có thể làm tổn thương đến người con gái hẩn che chở như bảo bối kia sao?

Sẽ không! Hẩn sẽ không! Nếu sẽ không thì cũng không cần nói những lời nói làm cô vọng tưởng, cô đau không chịu nổi rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 35: Cô gái này làm sao vậy

Nghe cuộc đối thoại của một nam một nữ trong phòng, Tường Niệm chỉ cảm thấy cuộc đời của cô quả thật đầy rẫy những rủi ro, không có cha, vẫn có thể cùng mẹ sống rất hạnh phúc.

Không có mẹ, còn có người đàn ông thương cô tận xương tủy, từ nhỏ đối với cô tốt nhất.

Mặc dù cô vẫn hay tiết kiệm, nhưng đồ ăn thức uống đồ dùng, hẳn đều cho cô thứ tốt nhất! vô cùng tận tâm yêu thương cô như thế, làm sao có thể phản bội cô ?

Không có bạn bè nào khác, chỉ có một người bạn cô đối xử chân thành, buồn cười là lúc này lại mang thai đứa con của vị hôn phu của cô?!

Bây giờ phải thế nào? Cuộc đời của cô nhất định phải sống mà như chết thế này sao?

Lúc này cô nghĩ chỉ muốn bỏ đi, rời khỏi đôi nam nữ này, đưa tay run rẩy che miệng, về mặt bị phản lúi về phía sau từng chút từng chút, sau khi cách cánh cửa một khoảng bắt đầu xoay người, cô chỉ muốn lặng yên không tiếng động mà rời đi, mặc dù cô rất muốn vào chất vấn bọn họ, nhưng cô vẫn thiếu chút dũng khí, cô không biết làm thế nào đối mặt với bọn họ.

Giờ phút này, cô chỉ muốn chạy trốn.

“À! Cô bị làm sao vậy? Nhìn một chút chứ.” Bất chợt xoay người, Tường Niệm đụng phải một bà bác đang xách theo xô nước, bởi vì nước trong xô bắn tung tóe ra ngoài, trên mặt đất đọng một mảng nước lớn.

Thân thể mập mạp, còn mặc bộ quần áo màu đỏ sẫm, gương mặt hung dữ nhìn qua khiến người ta có cảm giác căm ghét khó hiểu, tiếng nói của bà bác rất lớn, truyền đến các phòng bệnh, An Nguyệt Lê nhũn nhặn, đứng dậy muốn nhìn xem xảy ra chuyện gì?

Hơn nữa còn có một loại cảm giác không yên không rõ ràng quanh quẩn ở trong lòng.

Ngay lúc An Nguyệt Lê thoáng chốc rời khỏi cánh cửa kia, Tường Niệm sợ hãi nhìn cánh cửa phòng bệnh, cô sợ hãi thấy, cho nên chẳng thèm xin lỗi mà chỉ cần môi vội vã chạy đi.

Nhưng ngay lúc cô bước vào lối an toàn (bên mình chắc là thoát hiểm), An Nguyệt Lê rõ ràng nhìn thấy gò má của cô, nước mắt trên gương mặt, gương mặt trắng nõn lại rất chói mắt.

Tường Niệm?! là Tường Niệm?! cô ấy nghe thấy gì sao?

Hoang mang! Sợ hãi! Chiếm giữ lòng của an Nguyệt Lê, hẳn không biết cuộc đối thoại của bọn họ khi này có bị Tường Niệm nghe thấy không?

Nghe được một câu kia rồi sao? Hay tất cả đều nghe được? cho nên cô mới vội vã trốn tránh?

Hắn sợ mất cô!

Hoảng hốt vào phòng nhìn về mặt nghi hoặc trên giường của Hồ Tiểu Miêu: “Hình như anh nhìn thấy Tường Niệm, không biết em ấy có phải phát hiện ra gì rồi hay không? Bây giờ anh đi tìm em ấy, em về nhà trước, chuyện đứa nhỏ chúng ta lại nói sau.”

Nhanh chóng nói xong, cũng không để ý đến người trên giường có phản ứng gì, chạy như gió ra ngoài, đứng ở chỗ cửa sổ hành lang, An Nguyệt Lê tựa vào phần nửa cánh cửa sổ, lại nhìn thấy Tường Niệm ra từ cửa bệnh viện, hung hăng mắng:****”

Cũng không biết chạy bao lâu, Tường Niệm chỉ cảm thấy sức lực cả người dường như bị rút khô, không còn một tia hơi sức, mới chán chường đặt mông xuống mặt đất, miệng to hết hít lại thở, nước mắt quật cường đảo quanh trong hốc mắt, không chịu chảy xuống.

Ngẩng đầu lên nhìn thấy trời vẫn là xanh, mây vẫn là trắng, gió thổi vẫn là mát mẻ!

Nhưng thế giới của cô đã thay đổi, trở nên chông chênh còn sót lại một mình cô, những lời từng thề thốt ngọt ngào kia cũng đã không còn, tất cả mọi thứ đã rời xa cô.

Tường Niệm anh sẽ rất yêu rất yêu em ..

Tường Niệm, nếu không có em anh biết làm gì bây giờ?

Anh là người hạnh phúc nhất trên thế giới, bởi vì có được một cô gái tên là Tường Niệm!

.....

Những lời thề đã từng kia, những thứ hạnh phúc kia giờ phút này lại điên cuồng lượn vòng trong đầu cô, trước mắt đều là gương mặt dịu dàng của An Nguyệt Lê.

Một hồi hoa mắt ngất xỉu, cả người Tưởng Niệm cứ như thế chăm chăm ngã xuống.

Người đến người đi trên đường mau chóng tụ lại nơi này.

“Sao lại như vậy? Cô gái này làm sao vậy?”

“Không biết nữa? Có thể bị bệnh hay không?”

“Không thì... gọi 120 đi”

Mọi người nhìn thấy cô gái trên mặt đất gương mặt tái nhợt, mặt đầy nước mắt, không khỏi sinh lòng nghi ngờ, nhỏ giọng chỉ trò nói.

Ngoài đám người có một người đàn ông mặc áo đen lúc nhìn thấy người con gái kia nằm trên mặt đất, đáy mắt hiện lên một tia quỷ dị, cẩn thận đánh giá cô gái này, gương mặt trắng nõn, lông mi dài như bướm bướm che phủ trên mí mắt, cánh môi hồng. Khẽ giương, như là hướng về người ta phát ra lời kêu gọi trí mạng, da thịt trắng nõn kéo dài từ mắt cá chân lên đến gương mặt, khiến người ta dấy lên ham muốn.

Hung hăng nuốt nước bọt, người đàn ông chạy về trước đám người ra, lòng nóng như lửa đốt mà ngồi xổm xuống bên cạnh Tưởng Niệm: “Nguyệt Nguyệt, em tỉnh lại! em làm sao vậy?”

Lúc lay nhẹ hai cái, về mặt người đàn ông nhìn mọi người giải thích:

(ây da! Không phải anh Tuyệt nhà ta đâu nhé! Anh Tuyệt vô si hơn nhều aaa!)

Bạn đang đọc truyện *Cầm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Không thấy Tưởng Niệm

“Đây là em gái của tôi, mới vừa vào thành phố không lâu, buổi sáng nói là ra ngoài tìm việc làm, nhưng đến tối cũng không thấy gọi một cú điện thoại về nhà, người trong nhà đều lo lắng gần chết, tôi gọi nhiều cuộc điện thoại cũng không có ai nghe máy, càng không ngờ là té xỉu ở đây! Mọi người giúp tôi nâng cánh tay, tôi muốn đưa em gái trở về.” người đàn ông nhìn qua vẻ mặt buồn phiền, lại thỉnh thoảng đưa tay lướt trên gương mặt nhỏ nhắn của Tưởng Niệm, nhìn qua tựa như một người anh trai vô cùng thương yêu em gái, hần phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

Trong đầu hần nảy ra ý nghĩ gian ác.

Mọi người thấy vẻ mặt lo lắng của hần, không có chút sơ hở nào, cũng không nghi ngờ lời hần nói, nhìn người hôn mê trên mặt đất, lại trắng bệch tiêu tụy như thế, cũng có chút đau lòng.

Hai ba người bước ra từ trong đám người, cực kì tốt bụng nâng Tưởng Niệm từ trên mặt đất dậy, sau đó thật cẩn thận đặt cô ghé vào trên lưng của người đàn ông.

Người đàn ông cõng Tưởng Niệm trên lưng đứng dậy nhìn mọi người nở nụ cười cảm kích, bước nhanh biến mất trong biển người, chỉ để lại một thanh âm thốn thức.

Người đàn ông lần lượt qua các ngã rẽ, cuối cùng dừng lại ở một kho hàng hư hỏng, ‘đầu trâu mặt ngựa’ (kĩ càng, cẩn thận tuyệt đối) nhìn nhìn chung quanh một lượt. Sau khi cảm thấy không có gì khác thường mới dùng ngón tay thô ráp gõ ba cái xuống cửa sắt.

Rất nhanh cửa sắt được mở ra, xuất hiện hai người đàn ông bộ dạng cực kì đen tối, cũng cẩn thận nhìn chung quanh, nhìn đến người con gái trên lưng người đàn ông, hai mắt lóe lên tia sáng thấp hèn, một người đàn ông lùn tịt trong đó mở miệng trước: “Này! A Từ, không có ai đi theo chứ?”

Người đàn ông được gọi A Từ chính là kẻ cõng Tưởng Niệm.

“Yên tâm đi! Hòa ca, mỗi một ngã rẽ tôi đều nhìn lại xem không có người đi theo.” Nói xong liền lướt qua hai người đàn ông đi vào trong, về mặt đắc ý.

Sau khi bước vào cửa, A Từ đặt Tưởng Niệm trên chiếc giường làm bằng ván gỗ, sau đó hai mắt nhìn lưu luyến mới xoay người nhìn hai người đàn ông vừa rồi: “Tôi đã mang người đến, chờ thông báo cho Mị tỷ!”

Tựa như hiện vật quý mà nhìn hai người đàn ông nháy mắt ra hiệu, dĩ nhiên hắn không biết đây chính là vụ mua bán cuối cùng khi hắn còn sống.

Người đàn ông lùn tịt mặc trên người bộ áo ngủ hoạt hình, đầu tóc lộn xộn, hai mắt có chút sưng sờ nhìn chằm chằm người nằm trên giường, hắn nhìn có chút ngây ngốc, đã lâu không gặp qua người con gái nào xinh đẹp như vậy, gương mặt trái xoan kia đồ bồng, búi tóc có hơi hơi rộng, đã có không ít sợi tóc rủ xuống trên mặt, nhất là những gốc kia trên đôi môi đỏ mọng, tuy không nổi bật nhưng lại là một loại trí mệnh khiến người ta bị mê hoặc.

Người đàn ông hung hăng nuốt một ngụm nước bọt, cực phẩm nha! Hắn biết chỗ nào đó của mình đã có chút nóng lên, phát huy rồi.

Thật là muốn chết đi!

Không chỉ có hắn, hai người đàn ông còn lại cũng không khá hơn bao nhiêu!

Nhưng bọn họ biết phép tắc trong này, lấy được người con gái này thì không được đụng chạm.

“Ai!! nó xinh đẹp như vậy, nhưng chúng ta lại không có phúc khí (sở hưởng, may mắn)!” Người đàn ông mặc áo ngủ hoạt hình tiếc hận lắc lắc đầu, sau đó về mặt bị thương nhìn về về mặt hai người đàn ông khác nói.

“Mẹ kiếp! sớm biết thế này bố mày đã ăn nó rồi, hừ!” A Từ hung tợn nhổ một ngụm nước bọt xuống mặt đất, nghiêng răng nói, khuôn mặt vặn vẹo.

Mẹ! cực phẩm thế này, hắn ngu dốt không biết chiếm giữ, thật là một tên đàn.

“Mẹ nó mày chắc là không muốn sống rồi.” ‘Hòa ca’ người đàn ông cầm đầu bước ra xa đi đến chỗ người đàn ông gọi là A Từ đánh một cú: “Nếu đề Mị tỷ biết, bà mẹ mày gặp tai họa hết, mày biết chưa?” Nói xong lại dùng sức đánh một phát lên ót của hắn.

Ngay lúc bọn họ chi chi chít chít, Tường Niệm nằm trên giường cảm thấy ảm ỉ, bất an nhủ mày, khuôn mặt nhỏ nhắn cau lại một khối, nhìn qua cực kì thông khổ.

“Vì sao? ... Vì ... vì sao ... sao ... phải ... lẽ tôi?” Cánh môi khô khốc tái nhợt khẽ đóng khẽ mở thốt ra những chữ này, giọng nói còn có chút nghẹn ngào, đôi tay nhỏ nhắn gắt gao nắm chặt lấy làn váy bên người.

Người đàn ông anh tuấn dịu dàng kia đã không thuộc về cô, người đàn ông nói muốn chiều chuộng cô một đời thay đổi, lúc này cô không còn muốn nữa, cũng không thể muốn, nhưng cô đau quá, cả người không chỗ nào là không đau, cô, vẫn rất nhớ hắn như trước...

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Anh là chồng của chủ nhân chiếc điện thoại này sao

Giờ phút này---vứt bỏ lời mật ngọt nồng đậm tình cảm của anh, một mình chịu đựng sự bạc tình vô nghĩa của hắn....

----@(@@---

Sau khi từ bệnh viện đuổi theo ra, An Nguyệt Lê không hề nhìn thấy bóng dáng của Tường Niệm, hắn hoàn toàn hoang loạn, sự mất mát chưa từng có giờ phút này lại theo đáy lòng xuất hiện, tựa như phát điên tìm trên mỗi một con đường, mỗi một con hẻm lân cận, luôn lớn tiếng kêu tên của cô.

Nhưng không có! Không có bóng dáng của cô! Rốt cuộc cô trốn đi nào nào rồi?

Gọi điện về nhà, cha nói hoàn toàn không gặp cô! Di động của cô cũng không gọi thông!

Không quan tâm đến câu hỏi của cha, chỉ nói với ông Tường Niệm trở về nhớ gọi cho hắn.

Đứng ở trên một con đường phía sau bệnh viện, đầu An Nguyệt Lê đỏ dày mồ hôi vô cùng ảo não dùng tay phải ra sức vuốt cái trán trơn bóng của mình, đáng về hồi hận có phần làm người ta thương tiếc, tay trái bóp chặt, về mặt vốn ôn hòa giờ phút này đã nổi giận đến cực điểm, ngẩng đầu lên đối diện bầu trời gầm nhẹ nói: “Rốt cuộc tôi đã làm cái gì? Tôi làm sao có thể đánh mất cô ấy rồi? Tôi phải đi nơi nào để tìm cô ấy trở về? vì sao xảy ra chuyện thế này?”

Lúc này hắn chỉ muốn tìm thấy cô, giải thích với cô hắn không phải cố ý muốn gạt cô, hắn cũng không biết vì sao bọn họ chỉ uống chút rượu mà thôi, sau khi tỉnh dậy lại phát hiện trên người Tiểu Miêu có những dấu vết ở bên cạnh hắn, hắn muốn cùng cô kết thúc mọi thứ.

Nhưng....nhưng lúc này hắn không tìm được cô, cái gì cũng giải thích không được.

‘Nếu có một ngày anh đánh mất em, anh sẽ mãi mãi mất đi em.’

Đó là lời cô đã nói, lúc đó ánh mắt cô cố chấp cùng nghiêm túc như thế, khiến hắn hoàn toàn tin tưởng, nhưng cuối cùng hắn vẫn phụ lòng cô.

Mặc dù không phải hán tự nguyện, nhưng chuyện đó cũng đã xảy ra!

Làm sao hắn có thể tạo ra chuyện như thế này? Làm sao hắn có thể không cẩn thận đánh mất cô như thế? Hắn quả thực cực kì khốn kiếp! cực kì đáng chết!

Người con gái đó là bảo bối mười năm của hắn! đó là cô gái hắn sẽ yêu thương cả đời! hắn làm sao nhẫn tâm(đánh lòng)?

Nhìn cảnh vật xung quanh sắc màu tươi sáng hòa cùng tiếng cười nói gió mây của con người, An Nguyệt Lê nở nụ cười tự giễu, cố sức cười như thế, bả vai dày rộng cũng theo tiếng cười lúc lên lúc xuống, về mặt bị thương, lúc này hắn chỉ cảm thấy cả thế giới của hắn sụp đổ, không còn người con gái có thể khiến tim hắn đập nhanh, thế giới của hắn đã không còn màu sắc, cái gì cũng không có, hắn không chỉ đánh mất cô, hắn còn đánh mất cả thế-giới.

“Nhìn lên anh ôm em trong ngực, nhìn lên giấc mộng có thể cho em sức mạnh, đừng chạy trốn tình yêu, đừng trốn tránh con tim, để em có thể kiên cường...”

Ở lúc hắn đang đau buồn, tiếng chuông êm tai vang lên từ trong túi quần.

Nghe được tiếng chuông quen thuộc kia, về mặt An Nguyệt Lê lập tức trở nên có sắc thái, đó là tiếng chuông chuyên thuộc về điện thoại di động của cô, là cô! Là cô gọi điện thoại!

Có chút hưng phấn lấy điện thoại di động trong túi quần ra, sau khi nhìn thấy hai chữ ‘bà xã’, tim của hắn không ngừng nhảy thình thịch, nhanh chóng đưa điện thoại đến bên tai, An Nguyệt Lê không kiềm chế được la lớn: “Trường Niệm! em ở đâu! Em có biết anh tìm em khắp nơi không?”

Tiếp nhận cuộc gọi, không chờ đến người ở đầu dây điện thoại bên kia lên tiếng, An Nguyệt Lê đã có phản không kiềm được cảm xúc của chính mình, có trời biết! hắn sợ cô sẽ trốn mất tăm mất tích thế nào, có trời biết! hắn sợ sẽ không tìm thấy cô thế nào!

Cũng may, cô còn có thể gọi điện thoại cho hắn, đây không phải ý nói chuyện của mình còn có đường cứu vãn sao? Giữa hắn và cô sẽ không bởi vì một chút sự việc xen giữa này liền kết thúc, có đúng không?

“Anh là chồng của chủ nhân chiếc điện thoại di động này sao?” giọng nói rất xa lạ vang lên trong điện thoại, dường như là một giọng nói già nua, mang theo chút chút thờ đốc, dường như là một cụ già vài chục tuổi.

An Nguyệt Lê nghe xong thì ngẩn ra, ánh mắt chỉ ngây ngốc nhìn chăm chăm cô bé ú ả ăn quà vặt ở phía đối diện kia, không phải cô! Rõ ràng đây số là của cô mà? Người nói chuyện sao lại không phải cô? Xảy ra chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Anh có quan hệ gì với người mất của (tài sản)

“Ông là ai? Vì sao điện thoại di động này có thể ở chỗ ông?” An Nguyệt Lê hung hăng nhíu mày, đôi bàn tay nắm chặt lấy chiếc điện thoại di động màu trắng, khớp xương của ngón tay đã dần dần trắng bệnh, hắn cẩn thận hỏi.

Bởi vì hắn sợ, sợ có tin gì không tốt!

“Người trẻ tuổi, anh trả lời tôi trước, anh có quan hệ gì với người mất của?” bên kia lại truyền đến tiếng nói có chút giận dữ.

Nghe ba chữ ‘người mất của, trái tim nhấc lên đến cổ họng của An Nguyệt Lê cuối cùng cũng có thể buông xuống, thờ một hơi dài như được giải thoát, hất giọng một cái nói: “Xin chào! Tôi là...chồng của người mất của! à.....xin hỏi ông nhất định điện thoại di động này ở đâu?”

Nếu là người mất của, vậy Trường Niệm sau đó là trong quá trình chạy đánh rơi mất điện thoại, cô không có bị gì!

Nhưng không biết vì cái gì cứ an ủi chính mình như vậy, hắn vẫn còn cảm thấy trong lòng trước sau bất an không yên.

“A...tôi hiện tại ở ngã tư cửa Nam, vừa rồi có một cô gái trẻ té xỉu ở nơi này, lúc sau được anh của cô ấy mang đi, nhưng điện thoại di động rơi ở nơi này...”

Cụ già vẫn còn nói chưa xong, An Nguyệt Lê đã tắt điện thoại, về mặt đều là khủng hoảng ‘lúc sau bị anh của cô ấy mang đi’.

Anh?! Anh nào?!

Là Diêm Thương Tuyệt!? hắn tìm đến Trường Niệm khi nào?! Chưa từng nghe Trường Niệm nhắc qua?

Như mũi tên được bắn ra, thấy cách đó không xa có chiếc ta-xi chạy đến, An Nguyệt Lê không chút nghĩ ngợi liền vọt ra.

“Két---“ Tiếng phanh(thắng xe) chói tai lại bén nhọn vang lên, tất cả người trên đường đều bị chấn động.

Tài xế ta-xi khó khăn thò đầu ra mở miệng mắng một câu: “Muốn chết!”

Nhưng giờ phút này An Nguyệt Lê lòng như lửa đốt căn bản không để ý đến phản ứng của hắn, đi đến, nhanh chóng mở cửa xe, ngồi vào bên tay lái phụ, nhìn về phía tài xế bên cạnh gầm thét nói: “Đi ngã tư cửa Nam, nhanh lên.”

Thấy khách hàng liều chết lại dữ quá xá như vậy, tài xế ta-xi cũng chỉ bất đắc dĩ lắc đầu.

Thật là muốn điên rồi, đầu năm nay lại còn có người liều như vậy, chỉ sợ ngày nào đó sẽ lấy một thi thể kết cục không yên! Tài xế ta-xi ở trong lòng thầm tiếc hận.

Suốt dọc đường đi An Nguyệt Lê luôn thúc giục ‘nhanh lên’, khiến tài xế ta-xi trong lòng mắng hắn n lần.

Xe rất nhanh liền dừng ở ngã tư cửa Nam, vội vàng trả tiền, An Nguyệt Lê lập tức xuống xe liền nhìn thấy một ông bác sáu bảy mươi tuổi ngồi dưới bóng cây bên đường.

Ông bác kia mặc trên người áo trắng quần trắng, ngồi ở ghế đá Từ Thượng, khom người, mái tóc bạc nhìn qua rất nổi bật, nếp nhăn đầy mặt cũng không thể che giấu được sự cương quyết của thời niên thiếu, nhìn thấy An Nguyệt Lê, cụ già đứng dậy, phong thái nho nhã đi về phía hắn, hoàn toàn không nhìn ra ông là một người già thường có bệnh trong người.

“Ông, là ông gọi cho điện thoại cho cháu sao? Nói cho cháu biết đã xảy ra chuyện gì rồi?” bước lên vài bước, cầm lấy tay già nua của ông cụ, An Nguyệt Lê lo lắng hỏi.

Toàn thân áo trắng thâm thẫm, mồ hôi tách tách dính ở sau lưng, mày kiếm đẹp để vện thành gò ghe, lòng nóng như lửa đốt muốn biết, Tường Niệm ở đâu? Có phải ở chỗ Diêm Thương Tuyệt không?

Ông cụ đứng dậy, đôi mắt nhìn lên nhìn xuống đánh giá về mặt lo lắng của người đàn ông trước mắt một hồi, sau khi xác định người đàn ông này không giống như kẻ xấu, mới lấy trong túi tiền ra chiếc điện thoại di động: “Đây là của cô gái kia đánh rơi.”

An Nguyệt Lê nhận lấy điện thoại di động dùng sức nắm chặt, sự tự trách, sự áy náy tràn ngập trong các giác quan của hắn, hắn thật sự đánh mất cô.

Hiện tại cô rốt cuộc ở đâu?

“Bác, ông vừa nói người con gái kia bị ai đó mang đi rồi hả?”

“A....người đàn ông mang cô ấy đi nói là anh của cô ấy? Hắn nói cô ấy tên...”

Anh?! Thật là hắn?! Hắn dựa vào cái gì mang cô đi?

Ông cụ cố gắng nhớ lại quá trình lúc này, nhưng còn chưa nói xong, về mặt An Nguyệt Lê liền phản nộ mà chạy.

“Aizz, người trẻ tuổi bây giờ thật là, không lễ phép như thế, lời cảm ơn cũng không nói.” Nhìn An Nguyệt Lê biến mất ở ngã rẽ, ông cụ không khỏi thờ dài.

Tốt xấu gì ông cũng ở đây đến nửa tiếng đồng hồ, có lòng tốt giúp hắn nhặt điện thoại di động như thế, hừ! Không lễ phép.

Ngay lúc ông cụ thì thầm tự nói, trước mắt lại xuất hiện một bóng người cao lớn, là An Nguyệt Lê!

“Thật xin lỗi ông, cảm ơn ông đã cho cháu biết, vợ chưa cưới của cháu ở nơi nào, cảm ơn!” kích động nắm lấy tay của ông cụ, nhẹ nhàng vẫy một cái, nói lời cảm ơn có phần hơi lộn xộn.

Sau đó bỏ lại ông cụ với vẻ mặt mù mịt, vội vàng chạy đi.

Diêm Thương Tuyệt! nếu anh dám tổn thương cô, có hủ trời diệt đất tôi cũng không buông tha cho anh!

----- BỔ SUNG THÊM -----

Chương 38: anh có quan hệ gì với người mất của (tài sản).

“Ông là ai? Vì sao điện thoại di động này có thể ở chỗ ông?” An Nguyệt Lê hung hăng nhíu mày, đôi bàn tay nắm chặt lấy chiếc điện thoại di động màu trắng, khớp xương của ngón tay đã dần dần trắng bệch, hắn cẩn thận hỏi.

Bởi vì hắn sợ, sợ có tin gì không tốt!

“Người trẻ tuổi, anh trả lời tôi trước, anh có quan hệ gì với người mất của?” bên kia lại truyền đến tiếng nói có chút giận dữ.

Nghe ba chữ ‘người mất của, trái tim nhấc lên đến cổ họng của An Nguyệt Lê cuối cùng cũng có thể buông xuống, thờ một hơi dài như được giải thoát, hất giọng một cái nói: “Xin chào! Tôi là...chồng của người mất của! à....xin hỏi ông nhất được điện thoại di động này ở đâu?”

Nếu là người mất của, vậy Tường Niệm sau đó là trong quá trình chạy đánh rơi mất điện thoại, cô không có bị gì!

Nhưng không biết vì cái gì cứ an ủi chính mình như vậy, hần vẫn còn cảm thấy trong lòng trước sau bất an không yên.

“A...tôi hiện tại ở ngã tư cửa Nam, vừa rồi có một cô gái trẻ té xỉu ở nơi này, lúc sau được anh của cô ấy mang đi, nhưng điện thoại di động rơi ở nơi này....”

Cụ già vẫn còn nói chưa xong, An Nguyệt Lê đã tắt điện thoại, về mặt đều là khủng hoảng, lúc sau bị anh của cô ấy mang đi.

Anh?! Anh nào?!

Là Diêm Thương Tuyệt!? hần tìm đến Tường Niệm khi nào?! Chưa từng nghe Tường Niệm nhắc qua?

Như mùi tên được bắn ra, thấy cách đó không xa có chiếc ta-xi chạy đến, An Nguyệt Lê không chút nghĩ ngợi liền vọt ra.

“Két---“ Tiếng phanh(thắng xe) chói tai lại bén nhọn vang lên, tất cả người trên đường đều bị chấn động.

Tài xế ta-xi khó khăn thò đầu ra mở miệng mắng một câu: “Muốn chết!”

Nhưng giờ phút này An Nguyệt Lê lòng như lửa đốt căn bản không để ý đến phản ứng của hần, đi đến, nhanh chóng mở cửa xe, ngồi vào bên tay lái phụ, nhìn về phía tài xế bên cạnh gầm thét nói: “Đi ngã tư cửa Nam, nhanh lên.”

Thấy khách hàng liều chết lại dữ quá xá như vậy, tài xế ta-xi cũng chỉ bất đắc dĩ lắc đầu.

Thật là muốn điên rồi, đầu năm nay lại còn có người liều như vậy, chỉ sợ ngày nào đó sẽ lấy một thi thể kết cục không yên! Tài xế ta-xi ở trong lòng thầm tiếc hận.

Suốt dọc đường đi An Nguyệt Lê luôn thúc giục ‘nhanh lên’, khiến tài xế ta-xi trong lòng mắng hần n lần.

Xe rất nhanh liền dừng ở ngã tư cửa Nam, vội vàng trả tiền, An Nguyệt Lê lập tức xuống xe liền nhìn thấy một ông bác sáu bảy mươi tuổi ngồi dưới bóng cây bên đường.

Ông bác kia mặc trên người áo trắng quần trắng, ngồi ở ghế đá Từ Thượng, khom người, mái tóc bạc nhìn qua rất nổi bật, nếp nhăn đầy mặt cũng không thể che giấu được sự cương quyết của thời niên thiếu, nhìn thấy An Nguyệt Lê, cụ già đứng dậy, phong thái nho nhã đi về phía hần, hoàn toàn không nhìn ra ông là một người già thường có bệnh trong người.

“Ông, là ông gọi cho điện thoại cho cháu sao? Nói cho cháu biết đã xảy ra chuyện gì rồi?” bước lên vài bước, cầm lấy tay già nua của ông cụ, An Nguyệt Lê lo lắng hỏi.

Toàn thân áo trắng thâm thâu, mồ hôi tách tách dính ở sau lưng, mày kiếm đẹp dễ vượn thành gò ghè, lòng nóng như lửa đốt muốn biết, Tường Niệm ở đâu? Có phải ở chỗ Diêm Thương Tuyệt không?

Ông cụ đứng dậy, đôi mắt nhìn lên nhìn xuống đánh giá về mặt lo lắng của người đàn ông trước mắt một hồi, sau khi xác định người đàn ông này không giống như kẻ xấu, mới lấy trong túi tiền ra chiếc điện thoại di động: “Đây là của cô gái kia đánh rơi.”

An Nguyệt Lê nhận lấy điện thoại di động, dùng sức nắm chặt, sự tự trách, sự áy náy tràn ngập trong các giác quan của hần, hần thật sự đánh mất cô.

Hiện tại cô rốt cuộc ở đâu?

“Bác, ông vừa nói người con gái kia bị ai đó mang đi rồi hả?”

“A...người đàn ông mang cô ấy đi nói là anh của cô ấy? hần nói cô ấy tên...”

Anh?! Thật là hần?! hần dựa vào cái gì mang cô đi?

Ông cụ cố gắng nhớ lại quá trình lúc này, nhưng còn chưa nói xong, về mặt An Nguyệt Lê liền phản nộ mà chạy.

“Aizz, người trẻ tuổi bây giờ thật là, không lễ phép như thế, lời cảm ơn cũng không nói.” Nhìn An Nguyệt Lê biến mất ở ngã rẽ, ông cụ không khỏi thở dài.

Tốt xấu gì ông cũng ở đây đến nửa tiếng đồng hồ, có lòng tốt giúp hần nhất điện thoại di động như thế, hù! Không lễ phép.

Ngay lúc ông cụ thì thầm tự nói, trước mắt lại xuất hiện một bóng người cao lớn, là An Nguyệt Lê!

“Thật xin lỗi ông, cảm ơn ông đã cho cháu biết, vợ chưa cưới của cháu ở nơi nào, cảm ơn!” kích động nắm lấy tay của ông cụ, nhẹ nhàng vẫy một cái, nói lời cảm ơn có phần hơi lộn xộn.

Sau đó bỏ lại ông cụ với vẻ mặt mù mịt, vội vàng chạy đi.

Diêm Thương Tuyệt! nếu anh dám tổn thương cô, có hủy trời diệt đất tôi cũng không buông tha cho anh!

Bạn đang đọc truyện *Cầm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Rốt cuộc là có quan hệ gì với Diêm Thương Tuyệt

An Nguyệt Lê rất nhanh liền đến Diêm Thị, nhìn cao ốc đứng vững trước mắt, người ra ra vào vào, bàn tay to bên người đột nhiên nắm chặt, trên mặt tràn đầy giận dữ, dưới mắt toàn màu đỏ tươi.

Mặc dù biết Diêm Thị, nhưng hán không ngờ tổng giám đốc ở đây là Diêm Thương Tuyệt, là người đàn ông tựa như đến từ địa ngục kia.

Sai bước đi đến tiền sảnh, đường vết gương mặt rõ ràng, trên trán lộ vẻ ảm đạm, hai tròng mắt lạnh lẽo nhìn chăm chăm người tiếp đón ăn mặc chỉnh tề ở đại sảnh: “Tôi tìm Diêm Thương Tuyệt!”

Gần từng tiếng mạnh mẽ như thế, giọng điệu trầm thấp không nghe ra bất kì cảm xúc gì.

“Xin chào! Xin hỏi ngài có hẹn trước không?” Cô gái ở đại sảnh lịch sự hỏi.

Nhưng lúc nghe hán gọi thẳng tên tổng giám đốc, vẫn không nhin được cau lại đôi mi thanh tú tựa như trăng lưỡi liềm.

“Không có! Cô nói với anh ta có người tên An Nguyệt Lê tìm anh ta.” Nghe thấy mấy câu hỏi chính thức này, An Nguyệt Lê chỉ cảm thấy mình sắp phát điên rồi, ngữ điệu cũng có phần không kiên nhẫn rồi.

Lúc này trong đầu hán chỉ toàn là bóng dáng của Trương Niệm, rất sợ bản thân không có ở đây thì cô sẽ chịu uất ức. (đi theo hán thì ko ức chắc >>)

“Xin lỗi! Tiên sinh, không có hẹn trước thì tổng giám đốc sẽ không gặp ngài.” Cô gái ở đại sảnh lịch sự khom lưng, bên trái để lộ má lúm đồng tiền thật sâu.

Nghe thấy câu trả lời như thế, An Nguyệt Lê bất mãn nhíu mày, hán chưa bao giờ từng cùng Diêm Thương Tuyệt giao tập (gặp mặt hay quen hệ), lấy đâu ra hẹn trước?

Nhưng hán không nghĩ nhiều như vậy, giờ phút này hán chỉ muốn biết cô có ở trong này hay không? Cô có ổn không?

Có phải hay không giống như lúc trước ở lúc cô sợ hãi tuyệt vọng, người nghĩ đến đầu tiên chính là hán! (>< ức)

Không để ý đến cô ta nữa, An Nguyệt Lê lập tức đi về phía thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc ở bên trái, hán nhất định phải mang cô đi, cánh xa người đàn ông nguy hiểm đó!

Dường như nhìn thấu ý đồ của An Nguyệt Lê, cô gái ở đại sảnh sắc mặt cả kinh, hướng về phía bảo vệ ở cửa kêu lên: “Bảo vệ chặn anh ta lại!”

Nghe thấy cô ta kêu la, cả người An Nguyệt Lê phút chốc đờ đẫn, lập tức liền chạy đến cửa an toàn.

“Nhanh, bắt anh ta!”

“Anh ta chạy đến cửa an toàn kia, bắt lấy anh ta!”

Những tiếng nói khác nhau truyền đến từ đại sảnh, dù cho bảo vệ cầm gậy điện trong tay đuổi theo An Nguyệt Lê, đại sảnh nhất thời sa vào một mảnh khủng hoảng:

“Sao lại thế này chứ?”

“Aizz, aizz vừa rồi lại ai vậy?”

“Không biết nữa, hình như là đến tìm tổng giám đốc hay sao?”

Một tia ý thức không biết đã chạy bao nhiêu tầng lầu rồi, An Nguyệt Lê chỉ cảm thấy cả người không có nữa điểm sức lực, miệng thở phì phò, hai tay vô

lực chống đỡ thất lung.

Nhìn xung quanh một vòng, sau khi xác định không có ai đi theo, mới thật cẩn thận đi về phía trước: “Nơi này lớn như vậy, rốt cuộc đầu mới đúng là văn phòng của Diêm Thương Tuyệt?”

“Chậm..chậm một chút...A!...Ân...Cảnh...sâu quá.”

Lúc hần đang phiền não chống đỡ thất lung đi về phía trước vài bước, chợt nghe thấy thanh âm phóng thẳng đứt quãng từ bên trong một văn phòng truyền ra.

Mặc dù chưa thử qua việc ân ái, nhưng hần trưởng thành sớm đã không hề xa lạ với thanh âm này.

Không khỏi ghê tởm một lúc, hung hăng nhũ mào, không thể tưởng tượng nổi lúc đầu một cái, đôi tay đang định che lỗ tai định rời đi thì nghe được người đàn ông bên trong phòng nói chuyện:

“Yêu tình mê người, em nhỏ tiếng chút, mặc dù bản lĩnh của anh thật sự rất tuyệt! Lỡ như bị tổng giám đốc biết, em, sẽ chết cực kì thảm.”

Một người đàn ông yêu mị đứng bên cạnh bàn làm việc, áo sơ-mi trắng như tuyết khẽ mở rộng, quần trượt xuống đến mắt cá chân, một đôi mắt hạnh đào mị hoặc khiếp người, kiêu ngạo nhìn chằm chằm người phụ nữ dưới thân bị tình yêu cắn nuốt, không ngừng co rút, chọc cho người phụ nữ dưới thân không ngừng rên rỉ.

Mái tóc màu cây đay uốn hình, độ cong đẹp đẽ cùng màu nhuộm thời thượng (mốt), khiến đường nét hoàn mỹ của gương mặt người đàn ông lộ ra, vẻ mặt cười xấu xa mang theo tia ngang ngạnh.

“Ân...nhẹ chút...em...chịu không nổi rồi...Cảnh...không phải anh và...tổng giám đốc...ân...có quan hệ rất tốt sao?” người phụ nữ kia nằm sấp trên bàn làm việc cái mông trắng như tuyết kia nhô cao, người đàn ông phía sau va chạm cũng ngày càng mạnh mẽ khiến cô ta như lên thiên đường như xuống địa ngục, đôi môi đỏ tươi để thoát những từ ngữ đứt quãng này.

“Ha ha~~em cứ tự tin tôi có thể bảo vệ em như vậy?” Người đàn ông cúi người, vô cùng ái muội thở nhẹ khí bên tai người phụ nữ, giọng nói rất êm tai.

Nhưng đây mới cũng là một mảnh ‘cuồng phong bão vũ’, hần, Tô Xích Cảnh trước giờ ghét nhất loại phụ nữ không biết trời cao đất rộng này, cho rằng hần là chỗ dựa vững chắc liền có ý sống không lo.

Sau khi hung hăng phát tiết thật lâu, theo một hồi gặm nhẹ, người đàn ông ung dung lui ra ngoài, chán ghét nhìn người phụ nữ tê liệt ở dưới thân, mặt khác lại nhìn ngoài cửa với ý nghĩ xấu xa, cười châm biếm:

“Ngoài cửa xem diễn trò không mệt sao? Nếu mệt thì bước vào ngồi lại đi.” Nói xong tao nhả lấy khăn giấy trên bàn qua lau vật to lớn của mình.

An Nguyệt Lê nghe lén ngoài cửa lập tức ngẩn ra, nhìn hành lang trống trải một chút, mới biết bản thân mình bị phát hiện rồi.

Thực ra là hần nghe được ba chữ ‘tổng giám đốc’ sau đó mới dừng lại đi đến, bởi vì hần không biết Diêm Thương Tuyệt rốt cuộc ở đâu? Cho nên mới nghe lén bọn họ nói chuyện, coi có thể có chút manh mối nào không, không ngờ, bị phát hiện rồi.

Lúc này trên mặt đã bắt đầu đỏ lên, lúng túng lấy tay che cánh môi ho nhẹ một tiếng, bước một bước dài lên trước, đẩy cửa ra.

Nhìn mặt đất bừa bãi, càng thêm lung tung không thôi.

Mà người phụ nữ trong phòng nhìn thấy có người vào cũng không hốt hoảng, chỉ rất bình tĩnh nhặt quần áo trên đất lên đi đến bên trong phòng tắm, tựa như chuyện thế này đã thành thói quen của ta.

Sau khi thu dọn ổn thỏa, Tô Xích Cảnh mới cảm bộ âu phục trên ghế mặc lên người, đôi mắt hạnh đào đẹp đẽ cẩn thận đánh giá An Nguyệt Lê trước mắt: “Anh là...?”

“Tôi tên An Nguyệt Lê, đến tìm Diêm Thương Tuyệt!” lại rất mất tự nhiên ‘khụ’ một tiếng, lại không chút nào tỏ ra yếu kém mà nhìn chằm chằm Tô Xích Cảnh, mái tóc ngắn xuất sắc càng tôn lên vẻ mê người của ngũ quan anh tuấn.

Diêm Thương Tuyệt?! Tên nhóc này dám không kiên kị, mở miệng nói ra như vậy, phải biết, trên đời này có mấy ai dám gọi thẳng tên của tên kia a!

Khóe môi khóe môi gon lên một nụ cười yếu ớt, Tô Xích Cảnh đánh giá người đàn ông bảy thước trước mắt, không khỏi cảm thấy Diêm Thương Tuyệt có lẽ gặp phải khắc tinh rồi.

Nhưng hần tìm Diêm Thương Tuyệt làm gì? Cô gái kia đâu?

“Tìm cậu ta có việc?” Liếc người phụ nữ từ phòng tắm đi ra một cái, không nghiêm túc nhay mắt phải với cô ta một cái, lập tức tỏ ý bảo cô ta ra ngoài.

Đôi người phụ nữ kia đi rồi, Tô Xích Cảnh đứng dậy, từ trong tủ rượu bên cạnh lấy ra một chai Remy Martin Louie XIII, lại lấy ra hai chiếc ly để cao nhấp khẩu có khí chất quý tộc của Pháp từ dưới tủ rượu ra.

Rót từ từ Louie XIII thuần túy vào trong hai chiếc ly, chỉ thấy ánh sáng xuyên thấu qua chai thủy tinh để lộ màu hổ phách trong suốt, mùi thơm chọt kéo đến, mùi hoa nồng đậm xông vào mũi, lần chứa hơi thở sâu cay.

Hương thơm ngào ngạt của hoa tươi hòa hợp cùng hương trái cây lan tràn ra, hương thơm của cây hoa nhài cùng cây nghệ tây chiếm cứ các giác quan.

Nhẹ nhàng lắc ly rượu, một lát sau mới đưa cho An Nguyệt Lê: “Ném thử---“

An Nguyệt Lê mơ hồ nhìn một loạt động động tác của hắn, hắn là ai vậy? có quan hệ gì với Diêm Thương Tuyệt?

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Tôi rất khâm phục cậu

Nhìn Tô Xích Cảnh đưa rượu qua, An Nguyệt Lê chân chừ giây lát, hắn đến tìm Tưởng Niệm, lúc này lòng nóng như lửa đốt, ở đâu ra nhân nhả thoải mái uống rượu chứ?

“Thật ngại! tôi không uống rượu.” nở nụ cười nhân nhả, gương mặt anh tuấn cũng không hề áy náy.(< ko uống ứ...hưm kia ai mới loạn tình.>)

Hắn không thích người đàn ông yêu mị trước mặt này, ngang nhiên cùng nhân viên nữ làm ra loại chuyện này ở tại văn phòng, chắc chắn không phải người tốt gì! Quan trọng nhất là có dính dáng đến Diêm Thương Tuyệt thì càng thêm tội không thể tha thứ, nếu không phải muốn hỏi hắn ta chút chuyện, hắn mới ở đây tốn thời gian cùng hắn ta.

Tô Xích Cảnh nghe nói, cũng không làm khó hắn, chỉ lắc đầu tỏ vẻ đáng tiếc, mang dặt lại trên quầy Bar, sau đó về mặt mị hoặc nhìn An Nguyệt Lê, nhẹ nhàng nói: “Tôi rất khâm phục cậu, dù sao trên đời này không có mấy người dám gọi ‘Diêm Thương Tuyệt’ như vậy cậu rất có dũng khí.”

Nói xong gờ ly rượu trong tay lên hướng An Nguyệt Lê tỏ ý một phen, liền uống một ngụm.

Về mặt Tô Xích Cảnh chứa ý cười, gương mặt giận dữ của người đàn ông trước mắt này, nếu để hắn ta gặp Diêm Thương Tuyệt có thể rất đặc sắc hay không a?

“Cảm ơn, nhưng bây giờ tôi chỉ muốn tìm anh ta, anh biết anh ta ở đâu?” Môi mấp máy, không chút nào để ý đến sự châm biếm của hắn.

Hiện tại lòng hắn hoàn toàn ở trên người Tưởng Niệm, hắn chỉ muốn biết người đàn ông giữ cô làm gì?

“Vậy tôi có thể biết cậu tìm cậu ta làm gì chứ? Hai người biết nhau?” Mày hơi nhú nhú lại tựa như xây đắp một ngọn núi nhỏ, đầy mắt cùng toàn về nghi ngờ, về mặt tựa như yêu nghiệt lúc này cũng toàn là nghi hoặc.

Trong ấn tượng của hắn chưa từng gặp qua người như vậy a! ba chữ ‘Diêm Thương Tuyệt’ này hắn ta lại dám gọi thẳng lưu loát, hắn ta rốt cuộc là ai?

Tô Xích Cảnh lần nữa nhìn đến An Nguyệt Lê thì trong mắt có thêm một phần cẩn thận!

Kẻ thù?! Có thể! Dù sao một nhóm bọn họ làm, kẻ thù cũng không ít.

Nhưng mà hắn liền phủ định rất nhanh, sẽ không! Kẻ thù nào lại có can đảm như vậy, dám ‘đơn thân độc mã’ tự tiện xông vào nơi này?

“Tôi chỉ đến tìm vị hôn thê, nghe nói tổng giám đốc Diêm Thương Tuyệt của các người mang cô ấy đi.” An Nguyệt Lê thành thật nói hoàn toàn không để ý về mặt kính ngạc của Tô Xích Cảnh.

“Cậu...” khó khăn nuốt nước bọt một cái, đưa ngón tay trở lung lay chỉ vào An Nguyệt Lê, về mặt nghi hoặc: “Tôi chưa từng nghe qua tên kia có thói quen cưỡng đoạt vị hôn thê của người ta! Có thể cậu nhầm hay không...A!” còn chưa nói xong, liền cảm thấy có một sức mạnh đánh đến trên mặt hắn, kết quả đau đến hắn nghiêng răng nghiêng lợi.

“Cậu làm gì thế!” Mặt bị người ta đánh một quyền, đầu nghiêng qua một chút, xoa xoa gò má phát đau, không nhịn được tức giận xông tới nắm cổ áo An Nguyệt Lê, quát.

“Không cho phép anh khinh nhục(khinh thường+ lăng nhục) vị hôn thê của tôi!” An Nguyệt Lê thật sự nổi nóng, lại lần nữa nhấc chân hung hăng đá vào bụng của Tô Xích Cảnh.

Tô Xích Cảnh không hề có phòng bị người liền bị cái chân cứng rắn khỏe mạnh đá, một cái liền té ngồi xuống đất, không tệ! mới vừa lót thảm, nếu không hắn nhất định chết đẹp mặt.

“Này! Cậu có bệnh không, đường đường là Tổng giám đốc Diêm Thị cướp đoạt vị hôn thê để làm gì? Trừ khi bọn họ có quan hệ rất không bình thường,

đúng chưa? “Éc...nhìn sắc mặt của An Nguyệt Lê dần dần chuyển thành màu gan heo, Tô Xích Cảnh thức thòi ngậm miệng

Được rồi! hần thừa nhận hần rất không bình thường, bị người ta đánh cũng không muốn đánh trả, không biết vì sao? Hần muốn kết bạn cùng tên này.

Ý nghĩ rất kì quái, chẳng lẽ bởi vì tên này đánh hần, so với hần có can đảm, dám gọi thẳng tên của ‘Diêm Thương Tuyệt’!

“Được, vậy cậu nói cho tôi biết trước, vị hôn thê của cậu tên gì? Tôi quen không? Nói không chừng tôi còn có thể giúp đỡ được.” Đứng dậy, rất dứt khoát chỉnh lại âu phục đắt tiền.

Đụng rất nhẹ rất nhẹ lên bên mặt bị đánh sưng “A—cậu xuống tay quá ác đi!”

An Nguyệt Lê nghe nói, nhưng chỉ không chút biểu cảm mà nhìn, tiếng nói lạnh như băng: “Là anh khinh nhục vị hôn thê của tôi trước, nhưng mà nếu anh bằng lòng giúp tôi, tôi cũng bằng lòng nhận lỗi với anh, cho anh đánh mà không đánh trả.”

Nghe lời hần nói, Tô Xích Cảnh liền ngã xuống đất từ bỏ ý nghĩ của mình!

Hần ta cho rằng đây là đang làm gì? Trên giang hồ gọi là ‘nợ máu, trả máu’? Tô Xích Cảnh hần không có khí phách như vậy, là tên côn đồ không có giáo dục vậy sao?

Nở nụ cười khinh bỉ, dùng đầu lưỡi lướt qua chỗ đau trong khoang miệng, trên vẻ mặt kiêu ngạo tràn đầy xem thường: “Cậu nghĩ rằng tôi là loại người không có tác phong? Stop! Tôi muốn trả thù cũng sẽ không dùng cái phương pháp này,OK? Coi như trả cậu một đám thì là gì?”

Nếu hần thật sự muốn báo thù, không chừng tên đánh người này bây giờ đã bị ném xuống Thái Bình Dương rồi!

“Cậu nói cho tôi biết trước, vị hôn thê của cậu là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Tôi biết vị tiên sinh này

“Tuông Niệm! vị hôn thê của tôi tên Tuông Niệm!” trong giọng nói kia như có chút tự hào cùng ngọt ngào, khóe miệng không khỏi nở nụ cười nhẹ.

Chỉ khi nghĩ đến có được người con gái như hoa kia, hần mới có thể cảm thấy hạnh phúc.

Hần không thể tưởng tượng được cuộc sống sau này không có cô, hần làm sao để sống?

Tuông Niệm? Là cô ấy sao?! Diêm Thương Tuyệt mang cô ấy đi?

Khi Tô Xích Cảnh nghe đến cái tên đó thì trong lòng cả kinh, chân mày cũng càng nhíu sâu, vẻ mặt nặng nề: “Chúng ta đi tìm Tuyệt.”

Một loại sợ hãi tự dung nảy sinh, hần biết nếu Diêm Thương Tuyệt thật sự rat ay với cô, thì cả đời này của cô xong rồi, đời này cũng đừng nghĩ thoát khỏi hần, tên ma quỷ đến từ địa ngục!

An Nguyệt Lê đương nhiên cũng nhìn ra sự mất bình tĩnh của Tô Xích Cảnh, nhưng hần không được phép nghĩ nhiều, nghe thấy lập tức muốn đi tìm Diêm Thương Tuyệt, hần liền trực tiếp bỏ qua nét kinh hoàng cùng mờ mịt trên mặt Tô Xích Cảnh, lúc này không có gì quan trọng bằng việc tìm thấy cô.

Nói xong, hai người vừa mới chuẩn bị ra cửa, liền thấy từ trong một đám người vọt đến, một người cao, còn có một người ú, chỉ vào An Nguyệt Lê: “Bắt anh ta lại, anh ta muốn đe dọa giám đốc Tô.”

“Dừng tay! Các người làm gì thế! Tôi là người có thể ‘tùy tùy tiện tiện’ bị đe dọa à? Các người cũng quá coi thường tôi rồi!” bốn chữ ‘tùy tùy tiện tiện’ cổ tình nhấn mạnh, vẻ mặt cao ngạo còn thảnh thơi nhìn chằm chằm An Nguyệt Lê.

Coi như hần cũng không hơn quân tử, cho nên có thù đương nhiên vẫn phải báo!

Nghe xong lời nói của hần, An Nguyệt Lê thua, người này sao lòng dạ hẹp hòi vậy? còn có người ngây thơ(trẻ con) như vậy sao? Nhìn qua cũng hơn ba mươi rồi, lại còn thích so đo như vậy? không phải vừa nãy mới nói...hết chỗ nói rồi!

Bắt đắc dĩ lắc đầu, ai kêu bây giờ hần có việc nhờ cậy người ta chứ?

“Được rồi cũng đi ra ngoài đi, tôi có quen vị tiên sinh này.” Đôi mắt hạnh đào lười biếng nhìn mọi người, phất tay áo, ra về giám đốc.(_ _!)

“Vậy thật xin lỗi, làm phiền giám đốc, chúng tôi liền rút lui ngay!” người ú mới vừa rồi dẫn đầu thấy giám đốc lên tiếng, cũng không dám nói nhiều, không

phải có câu thành ngữ ‘thấp cổ bé họng’ sao?

Thôi, đợi thực sự bị người ta đánh, hấn ta cũng mặc kệ thôi!

Nhìn thấy mọi người rút lui ra ngoài, Tô Xích Cảnh cầm lấy một phần văn kiện đặt trên bàn vỗ vỗ vào lồng ngực An Nguyệt Lê: “Đi thôi.”

“Đi đâu?” nhìn hấn cầm văn kiện trong tay, An Nguyệt Lê có chút hiểu.

“Đi tìm vị hôn thê của cậu!”

“Vậy anh cầm theo văn kiện làm gì?” Vẫn là vẻ mặt mờ mịt.

“Ngủ ngốc! đây gọi là trá hình.” Im lặng giờ văn kiện bị hư lên lung lay một lúc, ngay sau đó liền nở nụ cười bí hiểm.

Đi theo sau lưng Tô Xích Cảnh, nhìn đoạn đường được lắp đặt những thiết bị sang trọng, nữ trang quý giá, người có tài ăn mặc gọn gàng, chế độ quản lý hoàn thiện, An Nguyệt Lê đột nhiên có chút tự ti rồi!

Bây giờ hấn cũng được xem như trên mức khá giả, có thể cho Tưởng Niệm một cuộc sống vật chất rất tốt, nhưng so với những thứ này lại không đáng nhắc đến, có thể nói một văn phòng tùy tiện bài trí ở nơi này đều có giá hơn so với người hấn!

Hấn luôn cho rằng lúc nào hấn cũng cho thứ tốt nhất, mặc dù cô chưa từng tiếp nhận, luôn ngủ trên chiếc giường nhỏ cũ nát, luôn mặc những bộ quần áo rẻ tiền, ăn uống cũng không kén chọn.

Bình thường, hấn chỉ cần thỉnh thoảng mua món đồ có chút giá trị cho cô, thì dưới sự ‘dụ dỗ, ép bức’ của hấn, cô cũng tức giận miễn cưỡng tiếp nhận.

Nhưng sau khi sự việc kia xảy ra, Tưởng Niệm chưa từng trải qua sinh nhật, bởi vì đó là con ác mộng của cô!

Nhưng hấn vẫn nhớ rõ, hằng năm hấn sẽ mua cho cô món quà sinh nhật mắc tiền, cho rằng đó là tình yêu thương tốt nhất dành cho cô, nghĩ đến sau này nếu có thể kết hôn với cô, liền mang những món quà cất giấu kỹ trong mười năm đó đưa cho cô một lần, nói với cô, sau này không cần sợ gặp ác mộng, bởi vì mỗi đêm đều có hấn ở cùng cô.

Thế nhưng mọi thứ dường như muốn đổ vỡ?

Sau một lúc Tô Xích Cảnh dẫn An Nguyệt Lê đến bên ngoài phòng tổng giám đốc, hắc giọng một cái: “Đến nơi, kiên nhẫn chờ đừng rat ay lung tung, người bên trong không ‘khoan hồng độ lượng’ giống như tôi đâu, biết chưa?”

Không có câu trả lời, quay đầu liền thấy vẻ mặt nhạt nhẽo của An Nguyệt Lê, chỉ nhìn chăm chăm vào hấn.

Lời hấn nói lại bị người ta coi thường, giờ phút này Tô Xích Cảnh thật sự muốn nhảy từ tầng 100 này xuống.

Khi nào thì có người dám coi thường hấn vậy a! trừ người đàn ông kia! (anh Tuyệt ề)

Nhìn! nhìn! chỉ có thể nhìn! (_ _!)

Ai bảo tự mình muốn làm bạn với hấn ta!

Nhắm hai mắt hít sâu một hơi, sau đó nở nụ cười giả dối cực kì tiêu chuẩn, đưa tay xương cốt rần rờ rõ ràng lên trên cửa gỗ nhẹ vài tiếng, liền nghe được giọng nam bên trong truyền đến: “Vào đi.”

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Tìm tên điên này đến

Giọng nam trầm thấp khàn khàn từ bên trong truyền ra, cửa phòng làm việc bị người ta nặng nề đẩy ra, phát ra một tiếng “ầm—”.

An NGuyệt Lê rốt cuộc không kiềm chế được, đi nhanh lên phía trước, dùng sức đẩy cánh cửa lớn của văn phòng ra, lại để hấn lần nữa thấy được hình ảnh khiến hấn trào máu...

Đối diện trên sofa là người đàn ông không mặc quần áo, người phụ nữ bị người đàn ông che khuất nên không nhìn thấy vẻ mặt nhưng vẫn có thể nhìn thấy thân thể phơi bày của cô ta, quần áo bừa bãi khắp phòng rõ ràng cho người đời biết cái gì vừa mới xảy ra?

Người phụ nữ thấy có người xông vào, không kêu to mà chỉ cuộn thân thể không che đậy của mình lại, nhưng vẫn không nhìn thấy rõ gương mặt.

Mà về mặt ‘cuồng phong bão vũ’ của người đàn ông tựa như muốn một phát cắn đứt cổ người tới---Tô Xích Cảnh. (==’)

Trên dưới công ty cũng chỉ có mình hắn ta dám không kiêng nể gì phá hư toàn bộ chuyện tốt của hắn, xem ra lần sau muốn hắn lấy đi Kiribati(một hòn đảo) rồi.

Khấp người như có một ngọn lửa đột nhiên bị người ta dập tắt, Diêm Thương Tuyệt giận dữ rút ra khỏi cơ thể người phụ nữ, cũng không thèm liếc mắt nhìn Tô Xích Cảnh một cái, nên cũng không biết có một người khác tiến vào.

Hắn chỉ ung dung bình tĩnh chỉnh lại trang phục, gương mặt anh tuấn sức quyến rũ phi phàm đã thối đến cực điểm.

Gần đây có một ngọn lửa gay gắt quấn vào người, cũng là vì người con gái già dối kia! Nếu không hắn cũng sẽ không làm cái việc này ở tại văn phòng!

Đột nhiên có một bóng người dưới tình huống không hề báo trước, bước lên bước dài xông lên, nắm lấy cổ áo hắn tức giận mắng: “Cái tên cầm thú này.” Sau đó liền quét một đám đến bên trái gương mặt anh tuấn của Diêm Thương Tuyệt.

“A---“

“A---“

Tiếng nam nữ đồng thời vang lên.

Là thuộc về Tô Xích Cảnh và người phụ nữ trên sofa kia.

Ngay tại lúc An Nguyệt Lê phải móc một đám qua bên phải, Diêm Thương Tuyệt cùng lúc bắt được tay hắn, một cái xoay tròn xuất sắc khiến cho An Nguyệt Lê không thể cử động.

“Ai~ai~ hiểu lầm! hiểu lầm! không phải mọi người đều là bạn bè sao? Cần gì phải ra tay như vậy? Tuyệt, mau thả tay.” Thấy tình cảnh mất không chế, Tô Xích Cảnh lập tức bước một bước dài đi đến, lật đặt nắm lấy cánh tay nổi gân xanh của Diêm Thương Tuyệt.

Hôm nay hắn thật là có đủ xui xẻo, bản thân mình bị đánh không nói, bây giờ chuyện giáng xuống người hắn so với việc hắn bị đánh còn thảm hơn, sớm biết thế này hắn liền ở lại Paris không về rồi.

Diêm Thương Tuyệt nhìn về bên phải về mặt chột một màu đen, đôi con ngươi lạnh lẽo hung hăng trừng mắt với Tô Xích Cảnh, nghiêng răng nghiêng lợi nhe: “Mẹ nó có bệnh à! Tìm tên điên này đến?”

Ách...

Tô Xích Cảnh trợn mắt, đột nhiên thấy trên đỉnh đầu có nhiều con quạ bay qua...hắn biết, hắn toi rồi!

“Tuyệt, cậu buông tay trước, cậu ta đến tìm cô gái của cậu ta.” Hắn thật sự sắp điên rồi, có sự tra tấn như vậy sao?

Nghe vậy, Diêm Thương Tuyệt nghi hoặc càn quét nhìn trên người Tô Xích Cảnh một lúc, thấy không có gì không ổn mới thả tay.

“Trên sofa kia?” Nhìn thấy người phụ nữ run rẩy trốn trên sofa, Diêm Thương Tuyệt quỷ quái nhìn An Nguyệt Lê.

Cũng đang lúc thấy rõ dáng vẻ của hắn thì kinh hãi chốc lát, là hắn!

An Nguyệt Lê cảm phần cũng không quan tâm ánh mắt khiêu khích của hắn, trực tiếp đi thẳng đến trước sofa, run rẩy vươn tay muốn nhìn rõ ràng người phụ nữ kia, trong lòng cực kì sợ hãi.

Lỡ như là bóng người hắn luôn nhớ đến thì làm sao bây giờ? Hắn có thể chịu đựng được sao?

Trong căn phòng tựa như yên lặng, không ai phát ra một tiếng động, chỉ lẳng lặng nhìn.

Mồ hôi trên trán theo gương mặt tuấn tú chảy xuống, cánh tay đưa ra nhưng vẫn không dám chạm đến gương mặt người con gái bị bộ quần áo che khuất kia.

Hắn đang sợ hãi! Đang run rẩy, đang hoang mang, đang bất lực!

Nhưng ở đây đâu chỉ có hắn! ngoại trừ Diêm Thương Tuyệt có bộ dạng xem kịch vui, mọi người còn lại đều khiếp sợ trong lòng.

Ngay cả Tô Xích Cảnh cũng không bình tĩnh được, có thể là cô ấy không? Có thể không?

Nhìn một lát sau đó không do dự nữa, Tô Xích Cảnh đi đến ra sức lấy bộ trang phục che trên mặt người con gái ra: “A---“.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Tù Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 43: Anh dẫn tên đó đến phá hư chuyện tốt của tôi

Một giọng nữ như cái hồ sâu khiến ba người ở đây không khỏi nhũn mảy, thanh âm này vang dội làm người ta không dám khen ngợi.

Không phải cô! Không phải Tường Niệm!

Sau khi An Nguyệt Lê nghe giọng này liền dám chắc cô gái này không phải Tường Niệm, giọng Tường Niệm như lục lạc trong trẻo êm tai, như nước của dòng suối nhỏ sạch sẽ lưu loát, mà giọng cô gái này có chút thô dày, cho nên, hẳn có thể khẳng định, không phải cô!

Vậy cô ở đâu?

“Nói cho tôi biết, anh bắt cô ấy như thế nào?” Xoay người, không chút nào tỏ ra yếu kém nhìn về mặt nhàn rỗi của Diêm Thương Tuyệt, tia máu đỏ tươi tràn ra trong hốc mắt.

Lúc nhìn đến gương mặt thật của người phụ nữ trên sofa kia, trái tim thất chặt của Tô Xích Cảnh cũng dần ổn định.

Không phải cô ấy! cũng may không phải cô ấy!

Không rõ lắm cảm xúc hiện giờ của chính mình là gì, hẳn chỉ biết nếu trên sofa là cô bé kia, hẳn nghĩ, có lẽ hẳn sẽ suy sụp.

Hắn biết mười năm trước đã có một mùi hương quanh quẩn trong lòng, khó có thể quên được.

Cho nên hẳn mới có thể trong lúc An Nguyệt Lê do dự, tìm ra kết quả, trực giác của hắn nói cho hắn biết, không phải cô bé kia!

“Không biết.” Khóe môi nở một nụ cười lạnh, nhưng đáy mắt thật sự là nghi hoặc.

Hiển nhiên hắn không biết vì sao An Nguyệt Lê lại tìm đến hắn, còn đưa bé gái đó kia đâu?

Hắn có chút nhớ nhưng cô!

“Tường Niệm có phải bị anh mang đi không?” Kiểm nén cơn tức giận, An Nguyệt Lê chỉ hung hăng nhìn chằm chằm hắn, bàn tay đặt bên người chợt nắm chặt.

Nghe được lời nói của An Nguyệt Lê, Diêm Thương Tuyệt có thể hiểu rõ đôi chút, không thể cô nữa, hẳn ta hoài nghi mình mang cô đi?

Nhưng ai mang cô đi? Có chút đau lòng!

Mấy ngày nay bận bịu chuyện tổ chức và công ty, hẳn căn bản không có thời gian để quản cô, người được phái đi cũng rút về.

Bởi vì Cẩm Vi muốn trở về rồi!

“Tôi không mang cô ấy đi, nhưng tôi sẽ tìm cô ấy!” Lạnh lùng nhìn người đàn ông lòng nóng như lửa đốt trước mắt này, trong con ngươi u ám là một mảnh tàn nhẫn tuyệt tình.

Hắn có ý nghĩ muốn nghiền nát suy nghĩ của người đàn ông này!

Nếu hắn vừa ý món đồ gì, bất luận kẻ nào cũng không thể chạm tay vào! Vì sao chỉ hắn ta có!

“Không phải anh mang cô ấy đi?” Rất cẩn thận quan sát từng nét biểu cảm trên mặt Diêm Thương Tuyệt, An Nguyệt Lê cảm thấy không phải hắn ta mang Tường Niệm đi.

Dựa vào thân phận, địa vị bây giờ của hắn ta, không cần phải lừa gạt một tên tép rieu xó chợ như hắn, nhưng nếu không phải Diêm Thương Tuyệt mang Tường Niệm đi? Vậy thì là ai?

“Anh vẫn chưa đủ tư cách để tôi hao tổn tâm tư vào việc lừa gạt anh, hơn nữa...” Ngừng một lúc, thân nhiên liếc nhìn An Nguyệt Lê một cái, liền nhũn mảy khinh thường nói: “Tôi muốn mang cô ấy đi, không cần phải đặt anh trong mắt, hiểu?” Ánh mắt thâm thúy, nhìn người đàn ông có vẻ giận dữ trước mặt, vẻ mặt kiêu ngạo.

“Không thấy cô ấy nữa, tôi đánh mất cô ấy rồi.” Chán nản dùng đôi bàn tay hung hăng níu chặt lấy mái tóc, từ từ ngồi xổm xuống.

Không thèm quan tâm đến câu nói khinh miệt kia của Diêm Thương Tuyệt, An Nguyệt Lê chỉ biết hắn mất đi người con gái hắn vô cùng yêu thương, hẳn, thật sự đánh mất cô rồi!

Vì sao phải xảy ra chuyện thế này, rõ ràng hần bảo vệ cô rất tốt, nhưng cuối cùng tại sao vẫn tổn thương đến cô vậy?

Hần chỉ muốn yêu cô, giúp đỡ cô, bảo vệ cô, hần tình nguyện để xương cốt của chính mình tan vỡ cũng không muốn cô chịu một chút uất ức nào!

Hần thật sắp điên rồi, sắp sửa sụp đổ rồi!

Diêm Thương Tuyệt nhìn qua như con gió nhẹ, nhưng khi hần biết không thấy cô, hần bắt đầu nóng nảy, lòng, không thể bình tĩnh được.

Chỉ là không muốn An Nguyệt Lê thấy, hần nhớ đến bọn họ từng điên cuồng gần sát-hôn, lưu luyến- yêu thương, trong lòng hần liền ghen-ghét-phát cuồng, hần thề gặp lại cô lần nữa, hần nhất định sẽ làm thông cái đầu đần của cô, để cô biết rõ, người đàn ông của cô chỉ có thể là hần!

Rốt cuộc ai mạng cô ấy đi?

Không có được câu trả lời hần muốn, An Nguyệt Lê thất thần lắc đầu từng bước rời đi, hần nên đi đâu để tìm cô đây?

Sau khi An Nguyệt Lê đi, Tô Xích Cảnh nhìn Diêm Thương Tuyệt có ý muốn lấy lòng một chút, còn cố ý đổi giọng điệu: “Tuyệt, cậu sẽ không thật sự mặc kệ chứ!”

“Anh dẫn anh ta đến phá hư chuyện tốt của tôi? Hừm!”

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Tôi cảm thấy Kiribati vẫn thích hợp với anh

“Anh dẫn anh ta đến phá hư chuyện tốt của tôi?” Giọng nói rét lạnh thấu xương không nhanh không chậm hướng về Tô Xích Cảnh, vẻ mặt cuồng bạo, đôi đồng tử như con sói lộ ra ánh sáng khát máu.

Đang lúc hần cao hứng không hiểu sao đột nhiên bị tạt nước lạnh, trong lòng hần có thể không giận sao?

Còn nhận được một sự ‘ngạc nhiên’ như vậy!

“Không phải! bọn anh chỉ tình cờ gặp nhau, anh đến đây đưa văn kiện.” Tô Xích Cảnh cố gắng kiềm nén sự chế giễu trong lòng, vẻ mặt nghiêm túc giờ giờ văn kiện trong tay lên.

Diêm Thương Tuyệt nhìn Tô Xích Cảnh có thâm ý riêng: “Cảnhh... tôi thấy Kiribati vẫn thích hợp với anh... anh không đến sao?”

“Không thể nào! Nhấn tâm vậy sao?” không thèm quan tâm chút nào đến lời hần, vẻ mặt yêu mị của Tô Xích Cảnh nở nụ cười nhìn người đàn ông đang bất mãn trước mặt, ham muốn của hần trở nên cổ chấp như vậy từ lúc nào vậy?

Phụ nữ đối với hần có cũng được không có cũng không sao, không phải sao? Cho dù trước kia Tô Xích Cảnh phá hư chuyện tốt của hần, cũng không thấy vẻ mặt hần thối như vậy a?

Hơn nữa, hơn nữa cô gái mới vừa nãy ngoại trừ thân thể nóng bỏng – có kĩ thuật – bạo chút, làn da trắng chút, đôi mắt lớn chút, không còn chỗ nào trên người hấp dẫn a?

Hần có cần kích động như vậy? So đo từng tí như vậy?

Hay là vì chuyện khác?

“Cút ra ngoài! Gọi Mị Cơ đến đây.” Không quan tâm trong mắt Tô Xích Cảnh nhìn hần tìm tòi nghiên cứu, vẻ mặt cao ngạo tựa như vị vua ngồi ghế làm việc, gỡ bỏ cà-vạt có chút chặt, đôi mắt cố định nhìn chăm chăm Tô Xích Cảnh.

Nhìn thấy đôi con ngươi tàn nhẫn ác độc kia của Diêm Thương Tuyệt, Tô Xích Cảnh khó khăn nuốt nước bọt, trời ạ! Người đàn ông này có tính chinh phục trời sinh, chỉ cần một ánh mắt, liền khiến người ta hoàn toàn phục tùng.

“Anh ra ngoài hút thuốc bình tĩnh một lúc, sẵn tiện giúp cậu kêu Mị Cơ.” Đặt văn kiện xuống, bốc hơi như làn khói.

Nhìn Tô Xích Cảnh dần biến mất, trên gương mặt anh tuấn của Diêm Thương Tuyệt có ý cười nhè nhẹ, thuận tay cầm lấy văn kiện trên bàn, lật xem, ý cười càng đậm: “Hừ! tìm cái trá hình cũng không tìm cho giống? một xấp tình trạng hàng tuần đã muốn lừa tôi?”

Tên thối tha! Thân kinh không bình thường!

Thật nhàn nhã bắt chéo hai chân, đôi tay tao nhã chồng lên nhau...đặt trên bàn chống chiếc cằm có cảm giác trơn bóng, nhẹ nhàng ma-xát, mọi ý nghĩ trong đầu đều là về đứa bé già dối kia.

Cô mất tích? Bị ai mang đi?

Mặc kệ là ai, dám cả gan đụng đến người của hân (=” người của anh từ nào thế?!!!), thì nhất định cách cái chết không xa...

---@/@/@---

Bầu trời mất đi ánh sáng, bóng tối bao phủ xung quanh, một loại lạnh lẽo tự nhiên sản sinh, người con gái cùng gương mặt nhỏ nhắn trắng bệnh không có chút máu trên giường, thì thầm gọi ‘Nguyệt Lê, Nguyệt Lê’.

Vốn dĩ cánh môi hồng đã khô khốc, khẽ đóng khẽ mở thật thê lương, mọi thứ trong giấc mơ đều là người đàn ông nhìn cô mỉm cười, nhìn cô thâm tình.

Bọn họ trong mơ vẫn tốt như ngày trước, lúc trời lạnh hân sẽ sớm đưa bình nước nóng, lúc trời nóng hân sẽ ép buộc lắp máy điều hòa cho cô, lúc có sao hân sẽ cẩn thận cẩn thận công cô lên nóc nhà ngắm sao, đến sinh nhật cô hân sẽ thức dậy rất sớm rất sớm, chỉ vì nhìn thấy cô không sao.

Nhưng bỗng dưng hân thay đổi, một cô gái áo hồng đứng bên cạnh, hân cứ nhiên dịu dàng nhìn cô ấy, thay cô ấy vén những sợi tóc xõa xuống bên tai, sẽ cung chiều vỗ vỗ đỉnh đầu của cô gái ấy, sẽ dịu dàng như nước hôn lên trán cô gái.

Sau đó không nhìn lại cô một lần, dặt tay cô gái áo hồng dần dần đi xa.

“Nguyệt Lê—đừng đi—” cùng với việc tạo ra thanh âm đề-xi-ben, người con gái trên giường hoảng sợ mở to mắt ngồi dậy.

Miệng thở phì phò, ngực lúc lên lúc xuống, cực kì hút hồn.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Nói nhiều như vậy với cô ấy làm gì

Cô mơ thấy An Nguyệt Lê, hân không cần cô rồi! không bao giờ thuộc về cô nữa rồi! cho dù là trong giấc mơ hay ngoài giấc mơ, hân, đã không còn thuộc về cô nữa!

Nghĩ đến về sau nếu phải mất đi người đàn ông bao giờ cũng ấm áp áp áp, trái tim, đau gay gắt, cả người cũng đau đến co rút lại.

Người đàn ông đã từng luôn miệng nói yêu cô, muốn che chở cô đời đời kiếp kiếp kia khiến người con gái khác mang thai! Không biết là cố tình hay vô ý?

Người con gái thân với cô như chị em, luôn rất rộng rãi mời cô uống bia, ăn quà vặt, nói muốn làm bạn bè cả đời, hiện tại mang thai đứa con của vị hôn phu cô! Không biết là vô ý hay cố trí?

Thế giới của cô sụp đổ rồi! cô sẽ không còn người có thể dựa vào! Trời lạnh, không ai đưa bình nước nóng cho cô, nản lòng, không ai dịu dàng nói với cô ‘đừng sợ! anh sẽ luôn ở đây’.

Sự tuyệt vọng đã từng đột nhiên sản sinh lúc mẹ qua đời, thế giới rộng lớn đâu mới là nơi dung thân của cô?

Khó khăn nhắm chặt hai mắt, chậm rãi ngồi dậy, nhìn thấy bên ngoài tối đen như mực, gần như tâm trạng lúc này của cô, không có ánh sáng, vô cùng tăm tối.

Ngắm nhìn xung quanh, kính hải phát hiện không phải cảnh vật cô đã quen thuộc! còn có ba người cô không biết!

Cảnh giác nhìn ba người đối diện đi đến, đôi tay gắt gao bao bọc trước ngực, trong ánh mắt trôi giạt ra một chút sợ hãi: “Các...các người là ai? Đây là đâu?”

Cô có thể cảm thấy, cả người cô lúc này đều run rẩy ở đây! Bởi vì ánh mắt của ba người này cực kì giống với mấy người ở trạm xe buýt lần đó.

Cho nên cô sợ, bọn họ muốn làm gì?

“Ha ha...cô đừng sợ nha, chúng tôi không phải người xấu.” Người đàn ông mặc bộ áo hoạt hình, từng bước một đi về hướng Tường Niệm, hơi khom người, vẻ mặt dơ bẩn, còn có một chút non nớt.

Nhìn cô gái trước mắt có làn da trắng, ngũ quan tuyệt mỹ, ở nơi nào đó trên người dường như trướng lên, máu toàn thân cuộn cuộn mãnh liệt, hẳn thật muốn ăn cô!

Đâu chỉ có hẳn! hai người còn lại nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của Trương Niệm, đôi tròng mắt như giọt nước trong suốt, lông mi cong như cánh bướm, khẽ nhắm khẽ mở câu hồn, cánh môi như hoa anh đào cắn chặt, đáng vẻ yếu đuối đáng thương, nhất thời ngửa lòng khó nhin.

Nhưng lại chỉ có thể nhìn, bởi vì bọn họ biết rõ quy tắc trong nghề, Mị tỷ là một nhân vật tàn nhẫn, nghe nói đây là người con gái của Diêm Thương Tuyệt! ai dám trêu chọc chứ?

“Nói nhiều như vậy với cô ấy làm gì?” Hòa ca cầm đầu có sẵn bày ra bộ dạng điềm tĩnh, ra sức đẩy người đàn ông mặc đồ hoạt hình một cái, bất mãn nhún mày.

“A Từ, gọi điện thoại cho Mị tỷ đến đây chưa? Mày---” nói xong quay đầu qua chỉ vào người đàn ông mặc áo ngủ hoạt hình, cực kì tức giận nói: “Thay cái bộ quần áo này, đi mang mấy ảnh đến đây.”

“A...” người đàn ông mặc đồ hoạt hình sau khi nghe căn dặn thì gật đầu như con khuyển, sau đó đi về phía trước một bước thì hi hi lui về, về mặt vô tri: “Cần mấy ảnh làm gì?”

Người đàn ông cầm đầu rốt cuộc không nhin được, hung hãn đá hẳn ta một cái: “Bảo mày đi thì đi, con mẹ nó nói nhiều! coi chừng bố đập chết mày, cả mẹ mày cũng không tha.”

Đáng vẻ hung ác này lại khiến cho Trương Niệm càng thêm sợ hãi, nhưng chỉ cong người sợ hãi lùi sau, ôm thật chặt lấy chính mình, muốn tìm kiếm một chút cảm giác an toàn.

Cô hôm nay, không có bất kì ai có thể bảo vệ cô, người đàn ông đã từng rất thương yêu cô hôm nay cũng không còn thuộc về cô, mọi thứ đều chỉ là ‘đã từng’ thôi.

Chị Tiểu Miêu mang thai, cô phải là người nên cười tác thành chứ!

Không quan trọng, mọi thứ đều không quan trọng, chỉ cần bọn họ đều tốt, mọi thứ đều không còn quan trọng!

Không phải đã nói người yêu nhau cho dù cuối cùng không thể sống cùng nhau, cũng phải cảm ơn trời cao, đã cho hai bên xuất hiện trong mùa yêu thương? Bởi vì yêu anh, cho nên buông tay tác thành cũng là một loại hạnh phúc khác.

Chỉ cần anh tốt hơn, em hạnh hay không hạnh phúc, quan trọng bao nhiêu?

“Tắc tắc.” một tiếng, theo một hồi ánh sáng trắng hai tròng mắt trong vắt như nước mùa thu của cô đau đớn.

Đôi mi thanh tú hơi nhún, nhìn người đàn ông thô kệch ngông cuồng trước mắt cầm máy ảnh đột nhiên chụp mình một hồi: “Các người muốn làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Cầm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Là đến lượt anh xuống Địa Ngục

“A Từ! đi, bắt cô ta, tao chụp mấy tấm ảnh, sau này lúc buồn chán có thể tưởng tượng nhớ nhớ, nếu không thì cô gái xinh đẹp như vậy đến miệng bốc hơi thì rất đáng tiếc a!” vẻ mặt kích động, người đàn ông nhìn Trương Niệm bên cạnh nước miếng sắp sửa nhỏ xuống nói.

“Hả?! Hòa ca này không tốt lắm đâu! Nếu Mị tỷ biết, chúng ta còn đường sống sao?” người đàn ông có chần chờ, trên vẻ mặt đen thui có một tia khó xử.

Hắn theo Mị tỷ cũng đã nhiều năm, đối với người con gái yêu mị như lửa làm việc tàn nhẫn tuyệt tình, thủ đoạn không thua kém đàn ông chút nào, trong lòng hẳn thấy sợ hãi.

Nhất là lúc nhìn thấy cô ấy giết người không chớp mắt, trong lòng càng thêm kinh sợ.

Mị tỷ---vốn là chủ của hộp đêm lớn sang trọng nhất, xa hoa đòi trụ nhất, cô có thể gia nhập vào dưới lá cờ ‘Đông Phương quốc tế’ không phải một trùm xã hội đen buôn bán rung trời chuyển đất, thì là người đứng đầu tổ chức phản động một tay che trời, cũng có lẽ là quan chức chính phủ có thân phận hiển hách.

Người bên trong tiêu tiền phung phí, chị em bên trong giỏi ca múa, sắc đẹp khác nhau, muốn nhiệt tình có Hoa Hồng, muốn phong tình vạn chủng có Túy Điệp, muốn rõ ràng động lòng người có Linh Lan, tóm lại muốn dạng thể nào có dạng thể đó, dựa vào tôn chỉ phục vụ ‘đảm bảo người như ý’, nguồn gốc khách nói không ngớt, thân phận người khách cũng càng ‘hiền quý’(có chức cao).

Tất cả con gái bên trong đều cùng một kiểu tên là tên loài hoa, chỉ duy nhất không có Lan Nam Phi.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân mọi người nghi ngờ có liên quan đến Diêm Thương Tuyệt, Diêm Thương Tuyệt không yêu tên hoa, lại rất thích Lan Nam Phi, tin đồn, trong biệt thự của hắc chủ nào cũng là loại hoa này.

Hơn nữa một vùng đất lớn như vậy, nghe đồn có chỗ dựa phía sau là Diêm Thương Tuyệt nên chưa bao giờ bị kiểm tra qua, càng không dám đến gây chuyện.

Một cô gái 28 tuổi lập nghiệp ở Phong Nguyệt, có thể làm đến như vậy, hai chữ ‘tuyệt vời’ đơn thuần không thể hình dung được.

“Đồ ngu! Tao chỉ chụp hình, lại không làm gì? Mày có thể gan chút không? Mày không biết, người đẹp như vậy sau này chúng ta không có cơ hội nhìn thấy lần nữa rồi hả?” vẻ mặt đen thui có phần dữ tợn, nước bọt văng tứ tung khiến người ta cảm thấy lòng dạ cực kì độc ác.

A Từ cái hiểu cái không gật gật đầu, sau đó vẻ mặt tà ác đến gần Tường Niệm, bàn tay thô ráp chậm rãi đưa tới.

“Không được... không được đụng vào tôi!” bởi vì sợ hãi, cánh môi nhợt nhạt không ngừng run rẩy, lông mày nhíu chặt nhìn qua rất đau khổ, đôi con ngươi như nước mùa thu tích đầy nước mắt, chỉ một cái chớp mắt sẽ trào ra, nhưng lại ra sức ra sức chịu đựng như thế.

Thực ra cô không muốn khóc! Không muốn để những người này thấy cô vì sợ hãi, bất lực, hoảng hốt mà nước mắt trào ra!

Nhưng cô không nhịn được nữa rồi! lúc này không ai có thể bảo vệ cô! Người đàn ông vốn dĩ thuộc về cô giờ phút này đã là cha của cốt nhục trong bụng người khác, cô không còn tư cách tìm kiếm sự che chở của hắc chủ nữa.

Bàn tay, bàn tay thô ráp, dơ bẩn như thế.

Người, vẻ mặt người bẩn thỉu, lòng dạ độc ác như thế.

Mắt thấy người đàn ông lòng dạ độc ác vò đầu bứt tóc, liền muốn chạm vào cô, cô chỉ có thể bất lực lùi về sau, mãi đến không còn đường lui, gương mặt như hoa lê dầm mưa nhìn chằm chằm người đàn ông, cong lưng, liều mạng đưa tay vẫy lấy bờ vai nhỏ nhắn của chính mình.

...

Tiếp theo , bọn họ muốn làm gì?

Không dám tưởng tượng, nếu cô bản rồi, Nguyệt Lê còn có thể muốn cô sao?

Không... là không thể muốn rồi...chị Tiểu Miêu mang thai đứa bé của hắc chủ! cô sao có thể ở cùng với hắc chủ?

Cô, thật sự mất hắc chủ rồi!

“Này! Tôi chỉ chụp mấy tấm hình thôi! Cũng không có làm gì cô, cô đừng làm dáng vẻ như xuống Địa Ngục vậy được không?” cầm máy ảnh, nhìn cô gái vẻ mặt yếu đuối mà quát cường trên giường, trong lòng có chút xúc động.

“Là đến lượt anh xuống Địa Ngục!”

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Tổng giám đốc bảo muốn bọn họ chết

“Chính anh xuống Địa Ngục!”

Vài chữ vắn tắt đơn giản rõ ràng truyền đến từ cửa lớn, một cơn gió lạnh lập tức phả vào mặt, khiến người ta cảm thấy có dòng nước lạnh chạy khắp người.

Nói chuyện là một cô gái, cô gái cực kì xinh đẹp, cô ấy đi thẳng về trước, mái tóc dài đen như mực buột thành đuôi ngựa cao cao, ngũ quan xinh xắn, da thịt trắng nõn mềm mại, quần áo phong cách nữ cả người màu đen, bao quanh cơ thể lung linh cơ trí, vẻ mặt đẹp lạnh lùng, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Theo sau cô gái là một vài vệ sĩ khác mặc âu phục đen.

Một người phụ nữ phía sau cô gái này mang đến một tư hương, cực kì quyến rũ, mắt phượng xinh đẹp ngoan độc nhìn chằm chằm những người đàn ông

phía trước, cánh môi màu đỏ mím chặt, áo dài đỏ thẫm theo sự xoay chuyển chậm rãi của thất lưng mà chuyển động.

Lúc nhìn thấy người đến, A Từ vừa vươn tay ra đột nhiên rút về, bất an nhìn người con gái càng lúc càng đến gần, có chút chột dạ hơi cong thất lưng: “Mị tỷ!”

Hòa ca cũng sợ hãi giấu máy ảnh ra sau, bởi vì hắn thấy sự tức giận trên mặt Mị tỷ, đây là rất ít khi nhìn thấy, người làm ăn thông thường đều che giấu cảm xúc rất tốt, nhưng giờ phút này sự tức giận rõ ràng này khiến cho người ta sợ hãi.

Tường Niệm vẫn còn ‘kinh hồn chưa ổn’ (tâm tình sợ hãi chưa ổn định) sững sờ nhìn đám người kia, khí thế bùng bùng, trên gương mặt mỗi người đều là vẻ lạnh lùng, cô càng thêm sợ hãi, cả người cũng đều đã run lên, vô lực dựa vào trên tường, vùi đầu trên đầu gối, nước mắt rơi mãnh liệt.

Nguyệt Lê! Nếu có kiếp sau em vẫn bằng lòng làm cô dâu của anh, yêu anh, cùng anh, không xa không rời, sống chết có nhau!

“Người nào mang cô ấy đến!” Cô gái nâng mắt, giọng điệu băng giá, trong mắt hiện lên tia khát máu.

Tường Niệm có chút lơ mờ, thân thể cứng ngắt lưng lay một trận, đây là tình hình gì?

Cô gái nói chuyện này hình như là... bên cạnh anh, gặp qua lần trước, là anh đến đây sao?

Hay anh vốn cùng một nhóm với bọn họ?

Sự sợ hãi, nghi ngờ chiếm giữ lòng cô, hiểu kì nhìn cô gái lạnh như băng này, cắn chặt cánh môi có chút đỏ tươi.

Hắn, cũng đến đây sao? Là đến cứu cô? Hay là vẫn muốn hủy hoại cô?

“Tôi... là tôi làm” A Từ rút rề sợ hãi đứng ra, lo lắng nhìn Mị tỷ, trong ánh mắt tràn đầy nghi vấn.

Cô gái kia là ai? Có quen Mị tỷ? nhưng mà hắn chưa từng gặp qua!

Thấy dáng vẻ kính sợ của Mị tỷ, liền biết lai lịch người kia không nhỏ, hơn nữa lời nói ngoan độc mạnh mẽ mới vừa rồi kia rõ ràng là muốn khiến bọn họ chết!

“Tay nào của anh đụng cô ấy chặt tay đó, ngoài ra—“ cô gái nhàn nhạt nhìn hai người đàn ông đồ dẫn còn lại, vẻ mặt dung tục: “Con mắt đã nhìn qua, móc.”

Nói! Vẫn lạnh như cũ không một tia ấm áp, vẫn ‘vân đạm phong khinh’(nhẹ nhàng) như cũ, tựa như chỉ là lời kịch trong một bộ phim.

Lời của cô ấy làm người ở chỗ này kinh hãi, bọn họ có mắc sai lầm không thể tha thứ như vậy sao? Đến mức muốn nửa cái mạng của bọn họ, lại còn dùng cách tàn nhẫn như vậy?

“Mị Cơ... tôi thấy nếu mọi người tìm được, lại không có gì đáng ngại, hay là bỏ qua cho những tên súc sinh này đi!” Đi đến Mị Cơ, nhìn cô có chút lấy lòng.

Nói thế nào thì ba người này cũng theo cô ta lâu như vậy, cô ta cũng là người trọng tình nghĩa, với lại, thủ đoạn như vậy thực sự có chút... tàn nhẫn...

Ba người vừa nghe muốn móc mắt bọn họ, chặt tay bọn họ, sợ đến mức ‘oanh’ một tiếng quỳ chân khuyển trên mặt đất, ra sức dập đầu: “Tha cho chúng tôi đi! Tha cho chúng tôi đi! Lần sau chúng tôi không dám nữa.” Thanh âm khóc nức nở nghe cực kì đáng thương.

“Tổng giám đốc bảo muốn bọn họ chết.” Thân nhiên lạnh nhạt nhìn cô gái yếu ớt nhỏ nhắn trên giường, giọng điệu có phần cương quyết.

Diêm Thương Tuyệt, người đàn ông như thiên thần (ọc __!), người đàn ông ở lúc cô bàng hoàng đã cho cô ấm áp, người đàn ông vì cô đỡ đạn mà không nhú mày, lời của hắn, cô sẽ tuân theo vô điều kiện, cho dù muốn cô nhảy vào biển lửa, cô, cũng ‘nghĩa vô phản cố’(vì nghĩa sẽ không chùn bước).

Bạn đang đọc truyện *Cầm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Hắn và An Nguyệt Lê không cùng một loại người

“Anh ở đâu?” bước nhanh xuống giường, chân lúc chạm đến mặt đất lập tức suýt té ngã, cũng may Mị Cơ nhan tay lẹ mắt, đỡ lấy bả vai cô mới tránh khỏi cú tiếp đất xấu hổ, ngưng ngưng gật đầu với Mị Cơ tỏ ý: “Cảm ơn.”

“Ồ bên ngoài.” Mắt phượng mê ly một phen, hiển nhiên có chút không ngờ đến lời ‘cảm ơn’ của cô, chẳng qua là đã che giấu rất tốt, đôi môi đỏ mọng khẽ mở, khôi phục vẻ lạnh lùng trước kia.

Mấy người ở đây thiếu chút nữa té xuống đất óc máu bò mình (=]]~~), anh?! Diêm Thương Tuyệt là anh của cô? Hắn có thêm em gái từ khi nào vậy?

Khắp nơi đều biết cha mẹ của Diêm Thương Tuyệt đã qua đời, vẫn còn độc nhất một đứa con trai trong nhà, người thân duy nhất được tính chính là vị hôn thê ở nước Mĩ xa xôi kia---Cần Vi.

Người con gái kia được hẳn bảo vệ cực kì tốt, nghe đồn là con gái một của thủ lĩnh tiền nhiệm thuộc Tổ chức ‘Mạc Tiến Quốc’!

Mạc Tiến coi như đã từng là Bá Nhạc* của Diêm Thương Tuyệt, lúc trước không có mắt nhìn người nhận biết anh hùng, đã không có Diêm Thương Tuyệt của hiện tại, đương nhiên điều này nhất định có liên quan đến con gái bảo bối của ông ta.

(Bá Nhạc: người phát hiện ra nhân tài...bồi dưỡng người tài).

Cô gái đó có vẻ mặt tuyệt thế! Một mình cô có được muôn vàn sự yêu thương! Là cô gái duy nhất hắn từng đối xử dịu dàng!

“Tôi đi tìm anh trước bỏ qua cho bọn họ.” Nói xong liền đi về phía cửa lớn.

Gió bên ngoài từ từ thổi qua, sự lạnh lẽo mây may khiến đầu óc vốn hỗn loạn của Tưởng Niệm đã tỉnh táo không ít, cất bước đi đến chiếc xe sang trọng dừng ở bên ngoài, nhìn người đàn ông đang chớp mắt ngủ, hắn, dáng vẻ vẫn giống như mười năm trước, vẫn cực kì anh tuấn như xưa, khí chất ưu nhã cao quý luôn khiến người khác không thể xem thường.

Chậm rãi đến gần, cô, thực ra trong lòng là sợ hắn, hắn và An Nguyệt Lê không cùng một loại người.

An Nguyệt Lê! Lòng, sớm đã đau đến chết lặng!

Không biết hắn có phát hiện ra cô mất tích hay không?

Người đàn ông trong xe đã phát hiện ra cô từ lúc cô đi ra khỏi cánh cửa sắt kia, tạm thời không muốn để ý đến cô, sợ bản thân không nhận được bốp chét cô (_ _!), vậy nên lúc cô xuất hiện thì nhắm mắt bắt đầu điều chỉnh cảm xúc sắp bạo loạn của chính mình.

Hung hăng cắn răng, gò má hoàn mỹ thật căng thẳng, đè nén một điểm nhảy lên trong lòng.

“Anh?!” đứng trước xe, cúi đầu nhìn người đàn ông, giọng nói có hơi khàn khàn, có lẽ vì thiếu nước trong thời gian dài.

Không biết vì sao mỗi lần đến gần hắn, Tưởng Niệm liền cảm thấy hô hấp đều có chút khó khăn, có lẽ trong lòng sợ hắn.

Một tiếng ‘Anh’ khiến người đàn ông bên trong xe đột nhiên mở mắt ra, động tác nhanh nhẹn nhanh chóng tiến gần trước cửa xe, chợt vươn bàn tay ra giữ lấy cổ tay Tưởng Niệm, cánh tay còn lại vươn ra dùng sức nhấn đầu cô xuống: “A==”

Hắn ra sức một cái, Tưởng Niệm theo quán tính ngã nhào về trước, thân thể nhỏ nhắn va chạm mạnh vào cửa xe, miệng tràn ra thanh âm đau đớn.

Môi! Không hề báo trước mà hạ xuống, một tay giữ lấy ót của cô, một tay nâng gương mặt trắng nõn của cô, nụ hôn lúc cạn lúc sâu, mà Tưởng Niệm chỉ vô lực giãy giụa, hắn lại hôn cô, hoàn toàn khác biệt với nụ hôn của An Nguyệt Lê, hương vị bao quát, cô chỉ có thể ra sức giãy giụa, nghĩ đến người đàn ông luôn miệng nói yêu cô kia, cô chỉ có thể cắn răng không cho Diêm Thương Tuyệt thực hiện được, nhưng cô nhỏ nhắn yếu ớt như thể sao có thể là đối thủ của người đàn ông ngang ngược kia.

....

Bỗng nhiên người đàn ông cắn mạnh cô một cái sau đó thả môi cô ra, thô bạo mở cửa xe, dùng sức một cái kéo cô gần trong xe, sau đó xoay người một cái ung dung bình tĩnh đè lên, lại một nụ hôn mãnh liệt.

Cô gái không nghe lời! dám đau khổ vì người ông khác, khóc! Vậy hắn sẽ khiến tên đàn ông kia đổ máu!

An Nguyệt Lê kia dựa vào cái gì? Có tư cách gì?

Người dưới thân càng thêm giãy giụa, nụ hôn, mùi vị quen thuộc mà xa lạ kia, nước mắt, chảy xuống lần thứ hai.

Người đàn ông lại không thêm quan tâm, liều mạng hôn cô, như là phát tiết, hoặc như là, sợ mất đi, cho nên cấu kinh khi như lúc muốn giữ lại người yêu.

Cánh môi phi bạc của người đàn ông hung hăng quét qua hốc mắt ẩm ướt của người con gái, chiếc mũi xinh xắn, cánh môi khô khốc, cổ trắng nõn thon dài, lại đến vành tai, sau đó liền đi đến trước ngực, một tay nắm lấy cánh tay nhỏ không an phận mạnh mẽ giãy giụa, một tay đi vào phía sau lưng Tưởng Niệm, sau đó xoa xoa vuốt vuốt, lại khe khẽ nhéo nắn.

Lúc cảm nhận được hàm răng khế chặt của cô, hung hăng nhéo một cái ở sung lưng, bởi vì đau, Tưởng Niệm kinh hô ra tiếng, lại khiến Diêm Thương Tuyệt có cơ hội, lưỡi, cứ như vậy không kịp chờ đợi vọt vào trong quần quít dây dưa với chiếc lưỡi nhỏ trơn bóng ẩm ướt của cô, điên cuồng mút.

Gầm cấn da thịt mềm mại trước ngực, cả người Diêm Thương Tuyệt cũng tỏa nhiệt, vật cứng rắn ở phía dưới thân đã sớm thức tỉnh chờ được phóng thích, bóng dáng cao lớn lại che phủ trên người Tưởng Niệm, đầu vẫn chôn ở giữa C-cup*, cách một lớp áo ngực, gặm cắn chằm tròn của cô, một loại

mềm dịu khiến Tường Niệm hơi co lại, không ngừng hôn, gặm cắn, xoa nắn.

C-cup: số đo loại áo lót..v..v..gg thẳng tiến để được biết thêm thông tin chi tiết (__!)

Không kiềm lòng được hần lấy vật cứng rắn to lớn được bao bọc trong quần tây nhô lên kia đặt tại u cổ của Tường Niệm: “Úm. . .”

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Anh đè em thực khó chịu

Không kiềm lòng được hần lấy vật cứng rắn to lớn được bao bọc trong quần tây nhô lên kia đặt tại u cổ của Tường Niệm: “Úm. . .”

Cả người Tường Niệm bị hần đè đến khó chịu, toàn thân vô lực, sau khi giãy giụa không có kết quả thì chỉ vô lực mặc hần đòi lấy.

Bây giờ cô không có gì, mất đi người đàn ông yêu sâu đậm, thứ duy nhất còn lại cũng chỉ có thân thể trong sạch cùng lòng tự tôn không đáng giá này, nhưng giờ phút này bị người đàn ông này ôm lấy khiến cô có cảm giác khó hiểu, mãnh liệt, trong lòng có chút ảm áp.

Nhắm chặt mắt, lại mở, một sự bình tĩnh, không quan tâm! Cũng không muốn quan tâm! Hiện tại cô cũng không thể quan tâm hần, hần, đã là của người khác! (ý nói An Nguyệt Lê quá __!)

Cùng là hôn, cảm giác của hần và An Nguyệt Lê cho cô lại không giống nhau, Diêm Thương Tuyệt hôn, ngang ngược kiêu ngạo, mang theo vị thuốc lá nhàn nhạt, cũng như hơi thở tản ra từ trên người hần, khiến người ta khó mà kháng cự, còn nụ hôn của An Nguyệt Lê thì cực kì dịu dàng và đè nén, cũng sẽ không khiến cô có loại cảm giác khó chịu nhưng lại muốn nhiều hơn này, giống như sức lực cả người bị rút cạn, còn có chút thiếu dưỡng khí, lại chỉ có thể phụ thuộc vào người đàn ông trước mắt này.

Nhớ đến mẹ lại khiến cô tỉnh táo không ít, ra sức giật giật, nhưng tay bị hần ép buộc đặt ở bên hông, chân bị hần liều mạng kèm chế, cô thực sự không thể động đậy, nghĩ đến vừa mới chạy trốn từ miệng sói, nhưng vừa đúng lúc lại phải rơi vào miệng cọp.

“Em. . .phải đi về.” bởi vì quần lấy chiếc lưới thom mát trong chiếc miệng nhỏ nhắn của cô, hung hăng dầy xéo vật thể của cô, lời nói, nói rất không rõ ràng, nhưng vẫn khiến thân thể người đàn ông cứng đờ trong nháy mắt.

Rời khỏi môi cô, nhìn cánh môi mấp máy mãnh liệt của cô, trong mắt sáng tích đầy nước mắt, lại quật cường không chịu chảy ra, lòng hần bị va đập mạnh một phen.

Lẽ ra chỉ muốn ‘tiểu tròng đại giới’ (trùng phạt nhẹ cảnh cáo nặng), để cô đừng không có tiền đồ như vậy, không ngờ một nụ hôn mà thôi, đã khiến hần trầm luân, cũng do hương vị của cô quá mức tuyệt đẹp, ngây ngốc nhưng không chút giả vờ, mềm mại- dịu dàng- thom mát- trơn trượt khiến người ta không kiềm chế được mà sa vào trong đó.

Nếu như cô không nói lời nào, không nói lời lãnh cảm thế này, hần nhất định sẽ muốn cô tại chỗ.

Cơ thể chưa rời khỏi, vẫn còn đè nặng, chỉ là điều chỉnh tư thế một lúc, để cho khuỷu tay chống lên trên ghế da sang trọng, nâng đầu lên, kiềm nén dòng máu còn đang tuôn trào trong cơ thể, thờ hờn hờn, con người thâm thúy mà u ám lại chứa đựng con sóng đục vọng hung hăng nhìn chằm chằm cô, mày nhíu thật sâu, tựa như một ngọn đồi nhỏ, cánh môi phỉ bạc gọi cảm hé mở: “Trở về thì sao?”

Gương mặt anh tuấn không thể bắt bẻ rõ ràng hiện lên vẻ tức giận, giống như là biết quyết định của cô, trong lòng chỉ muốn hung hăng bóp chết cô, không có tiền đồ!

Người đàn ông kia cũng đã là cha của đứa trẻ khác rồi, cô sao vẫn có thể đàn như vậy chứ? Trở về? trở về làm gì?

Hay là cô không tính toán sai lầm cũ, bằng lòng tha thứ cho hần ta? Cái người đàn ông phản bội cô!

Nếu thực sự là như thế, vậy kế hoạch này đây của hần không phải uống công vô ích rồi à?

Hần tuyệt đối không cho phép sự việc thoát khỏi quỹ đạo khống chế của hần, mọi thứ phải dựa theo đường đi đã thiết kế tốt của hần!

Môi, rất sưng đỏ, tất cả cho cũng đã cho thấy rõ ràng người đàn ông này vừa rồi đối với cô thô bạo bao nhiêu, hiện tại cô vẫn cảm nhận được sự nóng bỏng đau nhứt trên cánh môi.

“Em. . .anh cho em đứng lên trước.” mặt đỏ như quả anh đào chín mọng, hồng hồng nhạt nhạt thoáng chốc mê người.

Nếu vật thể của Diêm Thương Tuyệt vốn đã mới hạ xuống thì lần nữa lại thức tỉnh mạnh mẽ, thân thể Diêm Thương Tuyệt ra sức gặm nhẹ, lần thứ hai cúi đầu tựa vào bên tai mềm mại, khẽ thở ra hơi thở ái muội, giọng nói trên chọc lòng người lại vang lên: “Cô xem, nó thích cô rồi.”

Nói xong thân thể hắn lại trầm xuống, vật to lớn nhô lên lần thứ hai đặt tại bụi hoa của Tường Niệm, lập tức trêu chọc khiến cả người cô mềm nhũn: “Ừm.”

Một câu, khiến Tường Niệm vô cùng xấu hổ, hắn sao có thể không đứng đắn như vậy?

“Anh... anh đè em thực khó chịu, cả người cũng không còn sức, anh đứng lên trước được không?”

Giữa giữa vụn vỡ cơ thể này, nào ngờ thứ gì đó ở giữa hai chân càng lúc càng lớn, càng lúc càng nóng.

Gương mặt cũng sắp bị đốt cháy, càng đỏ bừng hơn.

Diêm Thương Tuyệt biết bây giờ chưa phải là lúc muốn cô, mà đáng về lúc này của cô cũng đủ làm điên cuồng bất kì người người ông nào, khiến hắn vẫn muốn hung hăng ‘thịt’ __! chết cô.

“Cho tôi một lý do nhất định phải trở về?”

Bạn đang đọc truyện *Cầm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Mị Cơ đến An gia

Lý do? Lý do gì?!

Đó là nhà của cô mà! về nhà cần lý do sao?

Đôi mắt to xinh đẹp nghi hoặc chớp, căn môi nhìn người đàn ông gần trong gang tấc này, ngũ quan anh tuấn nổi bật, cánh môi phỉ bạc gợi cảm giương lên thoáng hiện một nét cười xấu xa.

Hắn rất đẹp! chỉ là hơi thờ lạnh lẽo trên người khiến người ta không dám đến gần! nhất là lúc tức giận, giận dữ, làm cho người ta ‘kinh hồn bạt vía’.

“Bỏ qua cho người ở bên trong, được không?” cố gắng muốn đứng dậy, lại bị hắn đè chặt lần nữa, cả giọng nói cũng không có sức lực.

Tường Niệm cực kì khó hiểu, tại sao mỗi lần đối diện hắn đều có thể đối xử lạnh nhạt vậy? cô phải sợ hắn, thậm chí trốn tránh thật xa hắn, hắn, không phải trở về là vì trả thù cô sao?

Nhưng vẫn giống như trước, muốn đến gần hắn, vẫn muốn thay cái áo khoác lạnh lùng trên người hắn, thay thành cái áo khoác ấm áp.

Nhưng càng làm cho cô khó hiểu chính là, vì sao hắn đến cứu cô? Sao hắn biết cô đang ở đây? Hay là mọi thứ đều do hắn sắp đặt?

Liên tục hôn cô là vì chuyện gì?

“Đôi với những người đã từng tổn thương cô, suy cho cùng cô đều nhân từ?” không quan tâm lúc cô nhìn hắn, sự tìm tòi nghiên cứu trong mắt, chỉ rất nhân nhả chà xát nhẹ trên môi cô, ánh mắt mây may ái muội.

“Ngoại trừ anh ta, ai, tôi cũng có thể tha thứ.” nhớ đến người đàn ông kia, hận, đến không báo trước, nội tâm lại đau xót!

Rõ ràng thấy nỗi hận sâu sắc trôi giạt trong đáy mắt cô, cô hận người đàn ông vứt vợ bỏ con kia? Diêm Thương Tuyệt nhìn cô có thâm ý khác, nếu để cô gặp mặt người đàn ông kia, không biết cảnh tượng câu chuyện sẽ như thế nào?

Có lẽ đổi cách chơi đùa một chút, chắc là càng thêm thú vị!

Đứng dậy, Diêm Thương Tuyệt sửa sang lại bộ âu phục đắt tiền cùng chiếc đồng sản xuất số lượng có hạn trên tay, khước môi hơi hơi giương lên, hất cằm cao ngạo lên, phát hiện không biết từ lúc nào Mị Cơ đã đứng bên cạnh xe: “Đã xử lý rồi sao?” Xem ra hắn thực sự là mê muội, ngay cả Mị Cơ đến đây lúc nào, hắn cũng không phát hiện.

“Vâng!” Cung kính khom người, chờ chỉ thị tiếp theo của chủ nhân.

“Anh xử lý bọn họ như thế nào? Giết sao?” Nghe đối thoại giữa hai người, Tường Niệm vốn lúc thấy Mị Cơ liền trốn ở một góc ngượng ngùng, lúc nghe thấy bọn họ nói chuyện liền có chút kích động.

Sao bọn họ có thể xem thường mạng người như vậy? Cả mắt cũng không chớp một cái?

Tức giận nhìn gương mặt không thêm quan tâm của Diêm Thương Tuyệt, đàn ông, quả thực đáng đánh đòn! __!

“Đáng chết thì chết, đáng phê thì phê.” Giọng nói vẫn lạnh lẽo như cũ không có tí hơi ấm, cùng với người đàn ông điên cuồng trước đó quả thật như hai người, đàn ông bao giờ cũng ở trên giường mới có thể vô cùng nhiệt tình!

“Sao anh có thể như vậy? bọn họ có sai cũng không đáng tội chết mà!” Níu chặt lấy ống tay áo hắn, đôi mắt như nước mùa thu tràn đầy chất vấn, sao có thể như vậy? chẳng lẽ hắn không biết giết người là phạm pháp sao? đó là phải đền mạng!

Đền mạng!? hai chữ khiến người ta phát lạnh! Cô không nghĩ đến, nếu hắn chết, cô có đau lòng khổ sở không, cô chỉ biết giờ phút này, cô, lo lắng cho hắn! tựa như mười năm trước vậy, sợ một mình hắn ở trong đêm tối nằm thương tổn, lòng, buồn buồn có chút đau!

Vừa này cô cũng không có nghe thấy bất kì tiếng đánh nhau hay thê thảm gì mà! hay là chuyện quan hệ lúc này khiến cô không nghe thấy?

Cô, rối loạn, mệt mỏi! bọn họ, cuối cùng vì cô mà xuống ‘hoàng tuyền’, lại có người vì cô, chết! mà người đàn ông bên cạnh này, thực sự là ma quỷ, ma quỷ đến từ địa ngục!

“Chạm vào phụ nữ của tôi, sao bọn họ có thể còn sống?” Nhíu mày, cả tòa ra loại sương mù khiến người ta sợ hãi, tựa như chuyện máu me như vậy đối với hắn mà nói như là chuyện thường như cơm bữa.

Đúng vậy! Tường Niệm là của hắn! cũng chỉ có thể là của hắn, hề muốn đụng đến phụ nữ của hắn, vậy thì xuống địa ngục đi!

An Nguyệt Lê! Mày cũng thế!

Bị vẽ khát máu trên mặt hắn hù sợ, Tường Niệm chán nản buông tay ra, sau đó vẩy thật chặt ở trước ngực, trong đầu đều là câu ‘chạm vào phụ nữ của tôi, sao bọn họ còn mạng để sống’ kia.

Phụ nữ của hắn? là ai? Cô?

Nở nụ cười xem thường, chỉ sợ cô không có cái phúc này, cô cũng không thấy ngạc nhiên.

Lòng cô còn có thể chứa đựng người thứ hai sao? sẽ là người đàn ông khát máu kiêu ngạo lại ngang ngược như vậy! sẽ không!!!

“Mì Co, đến An gia.” Diêm Thương Tuyệt không thể nhìn được đáng vẻ ‘hồn bay phách lạc’ kia của cô, lại vì An Nguyệt Lê? Khắc ra khỏi thuốc lá nhàn nhạt, từ từ nhắm hai mắt, vài chữ bật ra từ cánh môi.

Rõ ràng đơn giản như vậy, tựa như con người hắn, tác phong làm việc của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Tử Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Trong lòng, nỗi đau khó có thể nói rõ

Em thật sự phải buông tay, Nguyệt Lê! Cảm ơn sự che chở cẩn thận cùng tất cả sự yêu thương của anh trong mười năm nay, em sẽ ở một nơi thật xa chúc phúc anh, cho dù đến trăm tuổi, anh, vẫn là một góc khuất nào đó ở trong lòng em--Tường Niệm.

“Con nói một chút, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, Tường Niệm đâu? Đã trễ thế này con bé còn đi đâu hả? Ai...cha nói con có thể ngừng uống rượu hay không, đáp lại cha một câu chứ.” Chặt đầy gỗ trong sân, An Chí Viễn cúi trần nhìn người đàn ông uống rượu giải sầu trước mắt này, vẻ mặt bất đắc dĩ, chỉ có thể nhìn ‘hận không thể rèn sắt thành thép’.

Từ buổi chiều tên nhóc này gọi điện thoại không đầu không đuôi hỏi thấy Tường Niệm không có, giọng nói khẽ run, cực kì sốt ruột, là ông biết chắc chắn gặp chuyện không may, đến gần gần tối tên nhóc này mới một mình lung la lung lay trở về, ông đã cảm thấy sự việc nghiêm trọng rồi.

Tường Niệm coi như ông trông lớn lên, ông hiểu rõ tính tình đó, từ nhỏ thông minh hiểu chuyện, không muốn để bất kì ai vì cô mà lo lắng, nếu không xảy ra chuyện lớn gì, cô sẽ không mất tích mà không nói tiếng nào như vậy!

Hay là cô đã xảy ra chuyện?! một cô bé đơn độc ở bên ngoài, đáng vẻ lại động lòng người như vậy, nếu như gặp người xấu...

Ông quả thực không dám tưởng tượng, nếu cô đã xảy ra chuyện, cái nhà này liền hết như băng tan!

Nhìn con trai, ông biết sự mất tích của Tường Niệm có liên quan đến hắn! ông cũng muốn hỏi rõ ràng, nhưng mà...

Từ lúc hắn về đến ngồi ở chỗ này uống rượu không nói một lời, vẻ mặt thống khổ như thế, đường đường là đàn ông bảy thước, không chút nào kiên kiện mà rơi ngay tại đây.

Vài giờ, cũng chỉ có thể vòng quanh tên nhóc thối này, hỏi cái gì cũng không được, bắt đầu-xoắn-xoa-chà tay, đi tới đi lui, vẻ mặt lo lắng.

Dừng bước, suy nghĩ một chút, lấy điện thoại di động từ trong túi quần đùi ra, n lâu sau đối phương mới nhận điện thoại: “Tiểu Miêu, bây giờ con qua đây một chuyến. ...chuyện gì? Cho đến giờ Tưởng Niệm cũng chưa trở về, tên nhóc Nguyệt Lê uống rượu say mềm, alo..alo!”

Kì quái nhìn điện thoại di động, xảy ra chuyện gì? Hình như bên kia có tiếng thứ gì đó bị đập vỡ?

Nhìn điện thoại di động nghi hoặc khó hiểu, vẻ mặt suy tư.

Chuyện Tưởng Niệm mất tích có thể có liên quan đến Tiểu Miêu hay không? Từ thành phố C trở về, ông đã cảm trong lúc đó Tiểu Miêu và An Nguyệt Lê như là đã xảy ra gì đó, hai người gặp mặt đều có chút không được tự nhiên, càng đáng nghi chính là Tiểu Miêu luôn cố gắng trốn tránh An Nguyệt Lê, không phải cô ấy vẫn luôn thích tên nhóc đó sao?

Chẳng lẽ...!

“Nói cho cha biết, thời điểm con cùng Tiểu Miêu đến thành phố C, rốt cuộc đã xảy ra cái gì?” Hai tay hung hăng níu chặt lấy cổ áo An Nguyệt Lê, dùng sức nhắc đầu óc không có tri giác của hắn: “Nói chuyện!”

“Con...con đánh mất cô ấy, không thấy cô ấy nữa...hu hu hu.” Ý thức của An Nguyệt Lê vốn không rõ ràng lắm chỉ nhìn cha mình tức giận mà ‘đáp phi sở vấn’(hỏi một đằng trả lời một nẻo).

Nhìn dáng vẻ đau lòng này của con trai mình, giống như ông năm đó! Mặc dù người sai không phải ông, mà là người phụ nữ hám hư vinh kia, nhưng ông cũng trải qua đau khổ không chịu nổi như vậy, người phụ nữ kia mang tất cả ánh mặt trời trong sinh mệnh của ông đi.

Người phụ nữ kia vì vinh hoa phú quý mà vứt chồng bỏ con, nhớ đến cảnh lúc ấy cả căn phòng đầy hơi thở dục vọng kia, bây giờ ông nhớ đến cũng giận không thôi, hận không thể đem đôi nam nữ kia ăn-tươi-nuốt-sống.

Hôm nay con trai cũng làm chuyện khiến ông nhục nhã, đương nhiên ông hiểu rõ tâm trạng lúc ấy của Tưởng Niệm sẽ như thế nào.

Số phận thật sự rất đùa vui, đùa vui mừng, cuối cùng bạn không để ý, lúc không phát hiện, sự vui mừng dọa bạn giật mình!

“Chú An! Tưởng Niệm đâu?” Tiểu Miêu gác điện thoại xong liền vội vàng chạy sang đây, bởi vì cách nhau rất gần, cho nên cũng chỉ mất vài phút, vừa vào trong sân, đã ngửi thấy mùi rượu cay mũi, An Nguyệt Lê ở một bên rót rượu vào trong miệng.

“Nguyệt Lê, anh đừng uống nữa, Tưởng Niệm đâu? Anh tìm được Tưởng Niệm chưa?” chạy đến ngồi xổm người xuống, mày nhíu chặt, một tay giựt lấy chai rượu trong tay hắn, bị phản nhìn người đàn ông làm lòng cô tan vỡ này.

....

Trong lòng, nỗi đau khổ có thể nói rõ, hẳn lúc nào cũng như vậy, bất luận là vui hay buồn tất cả đều là vì Tưởng Niệm, nhưng lại chưa bao giờ quay đầu nhìn qua, cô vĩnh viễn đứng ở phía sau hắn, vì niềm vui của hắn mà vui mừng, vì đau khổ của hắn đau đến chết lặng.

Nếu có một ngày hắn cũng vì sự khổ sở của cô mà khổ sở, vì vui vẻ của cô mà vui vẻ, cái gì cô cũng thấy đủ rồi.

Nhưng sẽ không! Cô biết rõ, hắn, sẽ không! Cho dù có đứa nhỏ này!

“Không thấy cô ấy nữa, anh đánh mất cô ấy, em giúp anh...em giúp anh tìm cô ấy về, có được không?” Nước mắt, hai dòng chảy xuống, trái tim, tan vỡ trên đất, đau đớn, lan khắp toàn thân.

Đau lòng, chết tình đâu chỉ có một mình hắn, có người so với hắn còn đau hơn!

Mím môi, trái tim như tro tàn từ từ nhắm hai mắt, khi mở ra lần nữa đã có sự kiên định: “Nguyệt Lê, đừng uống, em tìm Tưởng Niệm trở về, em đi quỳ gối xin sự tha thứ của em ấy, nếu như mất đi sẽ khiến anh sống không bằng chết, vậy thì em tình nguyện sống không bằng chết để thành toàn cho hai người, cảm giác sống không bằng chết em đã quá hiểu rõ, cho dù em mang theo loại cảm giác này sống đến già, chịu đựng đến già, suy nghĩ đến già, em buông tay, cam tâm tình nguyện buông tay, chỉ cần anh tốt!”

Lòng, đau đến không hơn được nữa, nước mắt, làm bóng gương mặt, đè nén tình cảm dưới đáy lòng đã mười năm, ở giây phút này chỉ nghĩ muốn buông tay, chỉ mong hắn hạnh phúc!

Yêu một người, chỉ cần hắn tốt, thì bạn tốt, dồn hết tất cả, chỉ vì ánh mặt trời sau giữa trưa, hắn, một nụ cười ấm áp!

Một lần sau cùng, An Nguyệt Lê, em bằng lòng không xin đền đáp, người đàn ông một lòng yêu, ôm anh một lần sau cùng, em cũng không hỏi hận bản thân mình yêu anh, bởi vì anh, em hiểu được buông tay tác thành cũng là một loại hạnh phúc, anh tốt, thì em tốt.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Các con nói rõ ràng cho ta.” Nhìn cảnh này, vẻ mặt trải qua phong sương của An Chí Viễn tràn đầy tức giận, trong hốc mắt tràn đầy thứ gì đó âm âm chưa từng xuất hiện, lại ở giờ phút này, hoàn toàn sụp đổ.

Hung hăng cán rặng, nhìn trong ngực An Nguyệt Lê một lúc, một lát sau Tiểu Miểu mới mở miệng: “Đều tại con, đều tại con, là con không biết xấu hổ quyền rũ Nguyệt Lê, khiến anh ấy trong tình huống không còn ý thức phát sinh quan hệ không chính đáng với con, mọi thứ, mọi thứ đều là lỗi của con, tất cả đều là lỗi của con! Không liên quan gì đến Nguyệt Lê, là con, là con vọng tưởng muốn làm vợ của anh ấy.” Tiếng kêu khóc làm người ta thương xót không thôi, nhưng cố ý che giấu chuyện mang thai.

“Vì vậy toàn bộ chuyện này bị Tưởng Niệm biết được? Vậy cô bé đâu?” nhìn dáng vẻ suy sụp tự trách của Tiểu Miểu, An Chí Viễn đau lòng vốn muốn hung hăng cho cô một bạt tai, lại một người đa tình gặp phải người vô tình! Lại là một người ‘Thần Nữ hữu tâm, Trương Vương vô mệnh’.

“Con không biết em ấy đi đâu?” nhẹ nhàng đặt đầu trên vai An Nguyệt Lê, xin cho phép cô một lần sau cùng ở lại bên cạnh hắn lưu luyến nhìn hắn một lần sau cùng.

“Chú An.”

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Rốt cuộc anh muốn khoe khoang cái gì

“Chú An.”

Một giọng nữ mềm mại đánh vỡ bầu không khí đau thương ở nơi này, ba người nhìn lại, đã thấy Tưởng Niệm cùng người đàn ông mặc bộ âu phục, vẻ mặt mỉm cười lại có chút lạc tích đứng ở cửa, đứng bên cạnh là người đàn ông anh tuấn tựa như thiên thần.

Người đàn ông không nói lời nào, chỉ lười biếng nhìn một cảnh nửa sống nửa chết này, môi bạc chỉ hơi hơi nhếch lên, nở nụ cười băng giá lạnh lẽo, hai tay nhàn nhả đặt trong túi quần, có vẻ lười biếng, nhưng cả người vẫn tản mát ra một loại cảm giác nguy hiểm khiến người ta không dám đến gần.

“Tưởng Niệm!” An Nguyệt Lê neho mắt, ý thức mơ hồ, nhưng liếc mắt một cái vẫn có thể phân biệt ra đó là người con gái hắn lúc nào cũng nhớ đến, kích động chạy đến, ôm chặt lấy cô, tham lam hít lấy mùi hương đặc biệt của cô: “Em trở về, cuối cùng em cũng trở về!”

Động tác này, khiến mắt một nam một nữ tại đây đau nhói, vẻ mặt Diêm Thương Tuyệt tức giận kéo lấy Tưởng Niệm bị An Nguyệt Lê ôm chặt, ôm cô vào lòng, ánh mắt đột nhiên trở nên tàn nhẫn ác độc, hung hăng đánh một đấm vào gò má phải bên phải của An Nguyệt Lê: “Mày muốn chết!”

“A—“

“A---“

Cả hai giọng nữ cùng lúc vang lên, là của Tiểu Miểu và Tưởng Niệm, nhưng An Chí Viễn chỉ nhú mày nhìn, bởi vì ông biết có một số việc ông không thể quản.

“Anh điên rồi.” giãy khỏi cái ôm của hắn, Tưởng Niệm tức giận trừng mắt nhìn hắn, sau đó khăn trương nâng An Nguyệt Lê ở trên mặt đất dậy, đau lòng nhìn: “Nguyệt Lê, sao rồi? có chỗ nào bị thương không?”

Tay Tiểu Miểu vốn đưa ra, lúc nhìn thấy Tưởng Niệm trong nháy mắt đó xông đến thì vội vàng rút tay về, đặt ở phía sau nắm chặt.

Suýt nữa thì cô ấy đã quên! Cô ấy đã nói muốn buông tay! Khóe miệng mấp máy tự giễu, vẻ mặt cô đơn.

An Nguyệt Lê dường như bị một đấm này đánh tỉnh, dùng sức lắc lắc cái đầu hoa mắt chóng mặt, nhìn người đàn ông đề tiệt trước mắt này, không phải hắn nói không biết Tưởng Niệm ở đâu?! Bây giờ lại chẳng kiêng nể gì mà đưa Tưởng Niệm về, vì sao hắn gạt người? Hắn mang Tưởng Niệm đi đâu? Nhìn cánh môi nhỏ nhắn sưng đỏ vì bị chà đạp-giày vò, lửa đốt trong lòng An Nguyệt Lê càng bùng rực.

Bước một bước dài xông đến, đánh mạnh ra, không ngờ bị một cái nghiêng đầu đẹp mắt của Diêm Thương Tuyệt, né tránh qua, lập tức lại cho An Nguyệt Lê một đấm.

Hai người đàn ông ở tại chỗ đánh nhau, nhưng mà Diêm Thương Tuyệt vẫn chiếm được ưu thế, chỉ là Tưởng Niệm dùng toàn lực che chở cho An Nguyệt Lê, đánh đến âu phục quý giá trên người đã sớm rơi xuống đất, bám đầy bụi bặm.

“Đừng đánh nữa! các người đang làm gì vậy?” thấy hiện trường mất khống chế lần thứ hai, An Chí Viễn nổi giận gầm lên một tiếng.

Quả nhiên, tất cả đều dừng tay, An Nguyệt Lê được Tưởng Niệm đỡ, mà tay hắn ngang nhiên vòng chặt lấy thắt lưng của Tưởng Niệm, ngẩng đầu không chút nào yếu kém nhìn Diêm Thương Tuyệt.

Diêm Thương Tuyệt chỉ nhìn một loạt các động tác này của hắn cười lạnh khinh thường: “An Nguyệt Lê, tôi là phải nói anh ngu, hay dần? anh khiến người phụ nữ khác mang thai, lại vẫn gắt gao chiếm giữ một cô gái khác, anh không thấy thẹn với lòng? Cô ấy còn có thể ở cùng với anh sao? rốt cuộc

anh khoe khoang cái gì?”

Một trận giễu cợt khiến sắc mặt An Nguyệt Lê cực kì khó coi, muốn xông lên hung hăng đánh cái tên khốn nạn khiến người ta chán ghét kia, nhưng mới đi về trước một bước, liền bị Tường Niệm giữ lại, không hiểu sao nhìn cô, nhất là lúc nhìn đến cánh môi sưng đỏ đỏ của cô, lòng của hắn đau đến ‘tê tâm liệt phế’.

Ôn định An Nguyệt Lê, mặt khẩn cầu mà lắc đầu, ý bảo hắn đừng xúc động.

Thực ra giờ phút này trong lòng cô có chút biết ơn Diêm Thương Tuyết, chính cô cũng không biết mở lời như thế nào, hắn ngược lại gọn gang lưu loát giúp cô.

Cô hít sâu một hơi, bàn tay nhỏ mỏng manh không xương chậm rãi tách bàn tay to bên hông ra: ‘Nguyệt Lê, ‘anh’ (__! Ca ca: Diêm Thương Tuyết) nói rất đúng, chị Tiểu Miêu đã mang thai, anh nhất định phải chịu trách nhiệm, chúng ta đã không thể trở về, được không? Anh nhất định phải gánh vác trách nhiệm.”

Nâng mắt, nhìn An Nguyệt Lê thật sâu, người đàn ông này, người đàn ông cung chiều cô nửa đời, cuối cùng cô và hắn ‘hữu duyên vô phận’.

“Con nói gì?! Tiểu Miêu có cốt nhục của An Nguyệt Lê?” An Chí Viễn vốn im lặng không nói nghe đến tin tức này hiển nhiên bị chấn động, nhìn về mặt phức tạp của Tường Niệm.

Nếu như thực sự là vậy, An Nguyệt Lê cũng chỉ có thể chịu trách nhiệm, dù sao Tiểu Miêu mang chính là cốt nhục của An Nguyệt Lê!

“Vâng, chú An, lần này có lẽ khiến chú bận rộn, vừa phải giúp đỡ chuẩn bị hôn lễ, chưa tới lâu sau lại phải bận ẵm cháu, chú nha, sau này không được phép chạy một mạch ra ngoài nữa.” Tường Niệm đi qua kéo tay An Chí Viễn, cô tỏ vẻ thoải mái, nét mặt tươi cười như hoa nói.

Về mặt ước ao, giống như thực sự bắt đầu hướng đến ngày đó, nhưng cô biết, lòng của cô, đang rỉ máu!

Rõ ràng yêu nhau, cuối cùng lại không bằng đạo đức tình người, buông tay tác thành, thì ra rất đau! Thật sự rất đau!

Nước mắt! rõ ràng xoay tròn trong hốc mắt, nhưng trước sau không dám chảy xuống, bởi vì cô biết, một khi chảy xuống, tất cả sự cố gắng của cô liền uổng phí.

Vì vậy, điều duy nhất cô có thể làm chính là, cười nói với bọn họ: hai người kết hôn đi, em sẽ rất tốt, em, chúc phúc cho hai người!

“Ai nói anh muốn kết hôn?”

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Bởi vì anh không có tư cách có được cô ấy

“Ai nói anh muốn kết hôn?” An Nguyệt Lê nhìn Tường Niệm, vẻ mặt bi thương khiến người ta có chút đau lòng.

Liếc mắt nhìn Tiểu Miêu một cái, lại lạnh lùng nói: “Kiếp này vợ của tôi chỉ có một người, không phải cô, rõ chưa?” __!

Tiểu Miêu bối rối, đứng ngơ ngác, đôi con ngươi không ngừng mở lớn, nhìn về mặt không chút lưu luyến nào của An Nguyệt Lê, tim nát vụn, có lẽ ngay từ thời điểm đầu yêu hắn nhất định đau khổ, nước mắt, theo gương mặt chảy xuống, tuyệt vọng nhắm chặt hai mắt, hai vai hơi co rút, liều mạng muốn không chế cảm xúc bi thương của chính mình như thế, nhưng mà không nhịn được, mọi thứ điên cuồng đến như vậy, cô ấy thật sự chịu đựng không nổi.

Kết quả như vậy không phải cô ấy đã sớm nghĩ đến sao? vì sao bây giờ nghe chính miệng hắn nói ra lại khó chịu như vậy? đây là người đàn ông cô ấy yêu nửa đời sao? đây là người đàn ông vĩnh viễn dịu dàng dàng sao?

Từ khi nào thì hắn bắt đầu thay đổi, trở nên nói lời khiến người ta thương tổn, lạnh lùng tàn nhẫn như vậy?

Khi nào thì mạng sống của một người ở giữa thung lũng không chịu nổi nhất?

Lúc này trong đầu Tiểu Miêu đột nhiên hiện ra những câu này, nghĩ lại tình cảnh hiện tại, không phải cô ấy đang đặt mình trong thung lũng sao?

“Anh đừng âm ỉ nữa được không? Tình cảnh bây giờ anh còn chưa rõ sao?” Tường Niệm không còn hơi sức nhìn về mặt kiên quyết của An Nguyệt Lê, cực kì phiền não, hiện tại sao hắn vẫn còn bộ dạng này?

Điều này làm cho cô nhớ đến người đàn ông kia, cũng không chịu trách nhiệm như vậy!

Nhìn Tiểu Miêu đau khổ, tâm trạng của Tường Niệm rất phức tạp, khó khăn bước đến đi qua ngòi xỏ xuống, khẽ kéo lấy bả vai run rẩy của cô ấy, giọng ảm áp lời nhỏ nhẹ nói: “Đừng khóc, không tốt cho đứa bé!”

Đối với Tiểu Miêu, cô không hận được, trước khi chuyện này chưa xảy ra, tình cảm giữa hai cô như chị em, huống chi nhìn thấy đáng về hiện tại của chị ấy sẽ nhớ đến mẹ, chắc chắn năm đó mẹ cũng bất lực, bị thương như vậy?

“Thực xin lỗi! thực xin lỗi Tường Niệm, thực xin lỗi, thực xin lỗi...” Ôm chặt Tường Niệm, nước mắt rơi như mưa.

Lúc này cô ấy không biết phải biểu đạt sự áy náy trong lòng với Tường Niệm như thế nào, từ lúc Tường Niệm 8 tuổi chuyển đến đây, lần đầu bọn họ gặp như đã quen, vì vậy cho dù chính mình cũng rất thích An Nguyệt Lê, nhưng bọn họ ở cùng nhau có thể hạnh phúc, cô ấy vẫn bằng lòng chúc phúc cho bọn họ! nhưng mà vì sai lại xảy ra chuyện như thế này!?

“Chị Tiểu Miêu, không cần nói xin lỗi, chị cũng không có lỗi với em, có lẽ mọi chuyện mọi người, trời cao sớm đã định(an bài, sắp xếp) trước, chúng ta cũng không thể tránh được mà, khiến chúng ta nên bỏ xuống thì bỏ xuống, nên quên đi thì quên đi, đoạn đường sau này vẫn phải tiếp tục đi, không phải sao? vì đứa bé, chị cũng cần phải thật tốt!” nhẹ nhàng vỗ về phía sau lưng Tiểu Miêu, mới phát hiện, thì ra cô ấy cũng không có kiên cường như thường ngày, thì ra, cô ấy rất yếu ớt!

Từ nhỏ, bọn cô đã cùng nhau đến trường, cùng nhau vào lớp, cùng nhau tan học, lại cùng nhau nhận thư tình, cũng cùng nhau từ chối bất kì người nào theo đuổi, cuối cùng lại cùng nhau thích người đàn ông luôn luôn che chở bọn cô.

Lúc Nguyệt Lê không có ở bên cạnh cô, lúc nào chị Tiểu Miêu cũng bảo vệ cô, vì cô, đánh nhau với nam sinh, vì cô, đánh nhau với nữ sinh, cuối cùng dù thương tích đầy mình, vẫn sẽ nắm tay cô, nói với cô: Không sao rồi! sau này chị bảo kê em, nếu có ai dám bắt nạt em, chị liền đánh cho nó về nhà kiểm mẹ!

Vì vậy cô đối tốt với cô ấy! tình bạn của bọn cô sẽ không vì như vậy liền thay đổi, cô cũng tin tưởng Tiểu Miêu không phải loại con gái có tâm kế, sẽ có đáng và khinh người mà quyến rũ Nguyệt Lê như vậy, đây chỉ là ý trời trêu người!

Bị thương, vẫn còn đang tiếp tục khóc thút thít, An Nguyệt Lê tâm tình phức tạp nhìn, hẳn rất muốn ôm Tường Niệm vào ngực, nói với cô, tin tưởng hẳn, hẳn sẽ làm mọi thứ này qua đi, nhưng còn Tiểu Miêu? thì làm thế nào?

An Nguyệt Lê rất mâu thuẫn, một mặt hẳn không thể bỏ được Tường Niệm, mặt khác lại không đành lòng tổn thương Tiểu Miêu và đứa bé, đối với Tiểu Miêu không có tình yêu, nhưng mà đó là trách nhiệm! một người đàn ông phải có trách nhiệm! hẳn không thể nào lựa chọn.

Mà Diêm Thương Tuyệt có đáng về chuyện không liên quan đến mình, chỉ thản nhiên nhìn, tất cả chuyện này là trong dự liệu của hẳn, tin rằng rất nhanh, sự việc sẽ càng thêm đặc sắc!

An Nguyệt Lê, tốt nhất anh nên sống thật khỏe, để sau đó tận hưởng hết thấy mọi thứ tôi dành cho các người!

“Nguyệt Lê, kết hôn đi! Kết hôn với Tiểu Miêu đi!” An Chí Viễn già nhìn xéo qua An Nguyệt Lê, trong mắt đều là khản cầu.

Ông già rồi, hiển nhiên hi vọng con cháu đầy nhà, hi vọng mỗi người trong nhà bình bình an an, Tường Niệm không được làm con dâu ông, là nhà bọn họ không có cái phúc.

Bây giờ Tiểu Miêu mang thai, là cốt nhục của An gia, sao ông còn có thể thờ ơ, ông chỉ muốn tiểu bối của bọn họ an an khang khang!

Thân thể An Nguyệt Lê lung lay một cái, hai mắt đầm lệ quay đầu nhìn người con gái trước mắt này càng lúc càng không rõ, giọng nói có chút nghẹn ngào: “Vì sao? vì sao anh phải kết hôn với cô ấy, anh chỉ muốn cưới em thôi!”

Cảm xúc có phần kích động, ra sức nắm lấy bả vai gầy yếu của Tường Niệm, tựa như phát điên mà lay lay nói: “Em có biết không, anh rất đau lòng? Anh thật sự hi vọng cho dù có chuyện gì xảy ra, em cũng đều đứng bên cạnh anh, cùng anh, chúng ta cùng nhau đối mặt, cuối cùng là cái gì khiến giữa chúng ta trở nên như vậy rồi hả?”

“Bởi vì anh không có tư cách có được cô ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Cầm Tù Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Người phải buông cô ấy ra là anh

“Bởi vì anh không có tư cách có được cô ấy.”

Thanh âm mạnh mẽ, từng câu từng chữ lộ vẻ châm chọc, hay tay của Diêm Thương Tuyệt đặt trong túi quần, vô cùng nhàn rãi nhìn An Nguyệt Lê tức giận trừng mắt với hẳn.

“Theo anh ra ngoài, chúng ta nói chuyện.” ném một cái liếc mắt cho Diêm Thương Tuyết hung hăng càn quấy rất đáng đánh đòn, lập tức kéo Tường Niệm

“Nguyệt Lê, con muốn đi đâu.” Giọng An Chí Viễn vang lên đúng lúc, vẻ mặt tức giận.

Không để ý đến bất kì ai, An Nguyệt Lê chỉ lôi kéo mạnh cánh tay của Tường Niệm, đi ra ngoài, nhưng lúc đó ló đi lại ở bên cạnh Diêm Thương Tuyết, đôi tay hung hăng ra sức giữ lại bả vai hắn, giọng nói lạnh lùng từ bên cạnh truyền đến: “Buông cô ấy ra.”

“Anh?!” cô tay bị An Nguyệt Lê ghi chặt có phần đau, mày nhíu sâu, nhìn Diêm Thương Tuyết không rõ nguyên nhân.

“Người phải buông cô ấy ra là anh, đừng cho rằng tôi không biết anh muốn làm gì? Tôi sẽ không để anh tổn thương cô ấy!” Phẫn nộ đẩy Diêm Thương Tuyết ra, tức giận trừng mắt hắn.

Thấy hai người ‘tranh phong’(tranh giành trước) đối nhau, Tường Niệm có chút nóng lòng, chỉ sợ tình cảnh vừa rồi lại tái diễn, đành phải nhìn Diêm Thương Tuyết cầu khẩn, vâng vâng nói: “Anh, em cần phải nói chuyện thật tốt với anh ấy, em sẽ nhanh chóng quay về.”

Cổ hết sức khôi phục điểm nhảy lên trong lòng này, đè nén cơn tức giận, nhíu mày nhìn Tường Niệm, giọng nói dịu dàng chưa từng có: “Tôi chờ em.”

Ba chữ đơn giản, giọng nói mê người, bề ngoài anh tuấn, nụ cười yếu ớt mê hoặc khiến Tường Niệm dờ dẩn trong chốc lát, nơi mềm mại sâu nhất trong lòng được sưởi ấm một phen, thì ra vài chữ đơn giản cũng có hương vị ấm áp, hắn, vẫn là người anh ngoài miệng thì luôn nói ghét cô, nhưng sẽ thay cô đắp kín chăn lúc đêm khuya, ở lúc cô bị bắt nạt, sẽ dốc sức bảo vệ cô!

Còn chưa kịp trả lời hắn, liền bị An Nguyệt Lê kéo đi.

Nhìn hai người dần dần biến mất trong đêm tối, trong lòng người ở đây ‘ngũ vị hỗn tạp’, ai cũng không biết, tình cảm của bọn họ còn có thể tiếp tục hay không, có phải thật sự có thể làm được nên quên đi thì quên đi, nên có được thì có được hay không.

Trăng, treo thật cao trên bầu trời, khiến mảnh đất phủ một tầng màu bạc, cảm giác dịu dàng lại bí ẩn khiến người ta lưu luyến, tìm kiếm, không phải nói Nguyệt Nhi(trăng non) là người mẹ có tấm lòng hiền lành, là cô gái dễ dàng cảm động sao? vì sao hôm sao, nhìn thấy cảnh khiến lòng người tan nát này, nàng, không chút cảm động.

Bờ biển, gió rất nhẹ nhàng, làm cho người ta dễ dàng bình tĩnh, nhìn bãi biển đối diện và làn sóng gợn lên một vòng lại một vòng, trong con người Tường Niệm có thêm một phần ấm áp và thương cảm.

Cô muốn quên đi trước kia, dốc sức hết thảy vì tương lai, người bên cạnh không còn thuộc về cô nữa, cô sẽ cười chúc phúc cho hắn và cô ấy, chúc họ được hạnh phúc, hạnh phúc so với bản thân mình!

“Đừng rời khỏi anh!” An Nguyệt Lê ôm chặt Tường Niệm vào lòng, trong giọng nói đều là khẩn cầu, hắn cảm thấy rõ ràng lúc này đang ở trong ngực hắn, nhưng lại khiến hắn có cảm giác không chân thực như thế, hắn sợ, hắn hoảng hốt, hắn bắt an!

“Không thể quay lại được, Nguyệt Lê mọi thứ đã không thể quay lại được.” Giọng nói tựa như truyền đến từ nơi rất xa, như có như không, mờ mờ ảo ảo.

Giờ phút này, Tường Niệm không có giây phút, chỉ để mặc hắn ôm, lắng nghe nhịp tim mạnh mẽ cuồng tráng của hắn, trong mắt tràn ngập bình tĩnh.

Nguyệt Lê, đêm nay là đêm cuối cùng em dựa vào trong lòng anh, tham lam hít lấy mùi hương của anh, nhưng mà em vẫn sẽ không quên anh, em sẽ đặt anh dưới đáy lòng, nơi sâu nhất sâu nhất, cất giấu cả đời!

“Sẽ không, chỉ cần em đồng ý, anh sẽ vì em vứt bỏ mọi thứ.” Nước mắt trong mắt của người đàn ông, từ gương mặt ngấm vào trong sợi tóc của người con gái, hắn ôm chặt lấy cô, hắn không thể mất đi cô.

Một câu nói, khiến Tường Niệm lạnh từ đầu đến chân, ra sức thoát khỏi hắn, ngược mắt, nước mắt sớm đã ướt đầm gương mặt trắng nõn trơn mềm của cô, nhìn chằm chằm hắn: “An Nguyệt Lê! Đừng làm cho em xem thường anh, em không muốn anh, không muốn anh giống như người đàn ông kia, không có trách nhiệm được không!” tiếng gầm nhẹ, lòng An Nguyệt Lê nhói nhói, cùng tổn thương chính mình.

Ánh mắt An Nguyệt Lê tinh thông nhìn Tường Niệm chưa bao giờ tức giận, trái tim, máu bắt đầu tràn ra, hoa hồng yêu diễm như lửa nở đầy dưới đáy lòng, hắn, chọn vui tình yêu của chính mình.

Đau đớn nhắm hai mắt, mím môi, hôn bay phách lạc mà phe phẩy cái đầu mơ màng căng trướng khăn giọng nói rõ sự thật như thế, vô cùng đau đớn như thế, tiếng hét lớn đau đớn xâm nhập vào nội tâm như thế.

“Kết thúc đi, Nguyệt Lê, được giữ lại thì nên giữ lại, nên bay đi thì bay đi đi, có những thứ hư hỏng, thì sẽ không trở lại như lúc ban đầu!

“Còn em thì sao? em quên được sao?”

Bạn đang đọc truyện *Cầm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 55: Cây nở hoa

“Còn em thì sao? em quên được sao?” giọng An Nguyệt Lê có chút nghẹn ngào, ra sức đè nén bi thương lại vẫn lộ ra như thế.

Quên được sao?! sẽ không. Cô sẽ không quên, cô sẽ nhớ kỹ, nhớ kỹ lúc cô ở tuổi trưởng thành đó, có một người đàn ông như thế vì cô bỏ ra hết thảy, một lòng một dạ yêu cô, cho dù không được sống cùng nhau thì sao? yêu, không nhất định phải luôn ở cùng nhau.

“Em sẽ quên, quên đi sạch sẽ, bởi vì bây giờ cần anh không phải em, không phải em!”

Hít sau một hơi, lau hết nước mắt có hơi nóng trên mặt, nhìn An Nguyệt Lê thất thần tiếp tục nói lời thành khẩn: “Anh Nguyệt Lê, chị Tiểu Miêu mang thai, là đứa bé của anh! Anh bảo chị ấy làm gì bây giờ, bỏ đứa bé? Ha ha..” nói xong, nở nụ cười tàn nhẫn, vẻ mặt khinh thường nhìn An Nguyệt Lê.

“Đó là người phụ nữ của anh! Là đứa con của anh! Chẳng lẽ anh muốn đứa bé của anh lớn lên giống em bị người ta chỉ tay năm ngón, vẻ mặt khinh thường gọi ‘đồ con hoang’, An Nguyệt Lê, đừng giống như người đàn ông kia khiến em oán hận suốt đời!”

Một câu sau cùng, cô dùng hết toàn bộ sức lực cả người gào to ra, bao giờ cũng cần dùng lời nói để tổn thương người ta, mới có thể khiến người ta dễ dàng quên đi, thì ra tình yêu, cho dù là mất đi hay có được đều rất đau khổ!

An Nguyệt Lê biết, người đàn ông kia là nỗi đau trong lòng cô, đối mặt với vẻ khóc lóc kể lể của cô, hấn thê mà không còn lời để nói, chẳng lẽ toàn bộ này đều đã thành kết cục đã định? Hấn và Tiểu Miêu kết hôn, buông tha cho Tưởng Niệm?!

Hấn không làm được! đó là cô gái hấn một lòng một dạ yêu mười năm! Trời biết, muốn hấn buông tha, là một chuyện khó khăn biết nhường nào! Hấn phải bù đắp như thế nào đây? Vì sao bọn họ đi đến bước đường như thế này?

Ngây ngốc sững sờ tại chỗ, chẳng quan tâm đến nước mắt đã thấm ướt vạt áo, mi tâm nhúu thật chặt lại, trong lòng nghĩ rằng, chẳng lẽ thật sự để Tiểu Miêu bỏ đứa bé, hay là, để con hấn trở thành ‘nguyệt chủng’ không cha?

Không, Tưởng Niệm sẽ khinh thường hấn, lương tâm cũng không chịu được đạo đức lên án, nhưng mà, thật khó, muốn buông cô ra, thật sự rất khó! Trái tim thương tích đầy mình kia của hấn đã sắp không hít thở rồi.

Thấy An Nguyệt Lê có vẻ động tâm, Tưởng Niệm liều mạng ra sức đè nén dòng máu đau đớn cuộn cuộn trong lòng, đến cạnh hấn, hai tay nắm lấy cánh tay hấn, rất thành khẩn mà nhìn hấn yêu cầu: “Anh Nguyệt Lê, bây giờ anh có trách nhiệm cần phải gánh vác của anh, từ nay về sau người xuất hiện trong cuộc đời của anh, người anh cần phải quý trọng đã không còn là em nữa, vì thế, em xin anh, van anh, cầu anh, phải thật yêu thương chị Tiểu Miêu, thật quý trọng những thứ có ở hiện tại, buông bỏ quá khứ, anh, vẫn là người anh trai tôn kính trong lòng em như trước.”

Nói xong, xoay người muốn rời đi, cô sợ nếu không rời đi, cô sẽ không kiềm chế nổi, có trời biết, lúc cô nói những lời này, trái tim giống như bị đặt trong biển lửa, khiến cô càng thêm đau đớn không thôi.

“Làm sao để cho anh gặp em

Ở thời điểm em xinh đẹp nhất

Về điều này

Em đã cầu xin trước đức Phật năm trăm năm

Cầu đức Phật để chúng ta kết một đoạn duyên trần

Phật vì vậy hóa em thành một thân cây

Sinh trưởng ở bên đường anh cần phải đi qua

Dưới ánh mặt trời

Cần thận nở đầy hoa

Mỗi đóa là niềm hi vọng của em ở kiếp trước

Lúc anh đến gần

Xin anh lắng nghe

Sự run rẩy của chiếc lá ấy

Là nhiệt huyết của sự đợi chờ trong em

Mà lúc anh không chú ý bước qua

ở phía sau anh rơi xuống

không phải là đóa hoa

mà là trái tim tàn lụi của em.” (__! bựạ ấy)

Thấy cuối cùng vẫn không cứu vãng được, cuối cùng vẫn mất đi cô, An Nguyệt Lê lẩm nhẩm thật sâu, từng từ từng chữ, nghe được lòng người tan nát.

Tường Niệm vừa mới mở bước chân, phía sau nghe đoạn câu thơ này, dừng lại chốc lát, liều mạng cắn chặt cánh môi, bắt chấp vết máu xuất hiện, vẫn kiên định đi như trước, bởi vì cô sợ ở lại thêm một giây nữa, liền thực sự không đi được.

Ở đời, bạn chăm chỉ cầu duyên (tình duyên, duyên phận), có lẽ đến suốt cuộc đời cũng không đến, mà bạn chưa từng chờ đợi duyên phận ngược lại sẽ ở lúc bạn hồ hững yên lặng mà tình cờ tìm thấy. (__! Theo tình tình chạy, đuổi tình tình theo)

Có một thứ tình cảm cho dù suốt đời bạn không có được, bạn cũng có quyền đặt trong đáy lòng mà lưu luyến cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Em thực sự không nhớ ra tôi

“Thực ra em sớm nên biết rõ, sự dịu dàng của anh là một loại khoan dung (thương hại), nhưng em làm thế nào cũng không học được, làm sao không bị lưới tình vây quanh, thật ra em sớm nên tạm biệt, sự dịu dàng của anh cùng sự khoan dung của anh, nhưng em vẫn đắm chìm thật sâu.không bao giờ có thể thay đổi bất cứ gì nữa, trái tim tan vỡ của em cũng không liền lại được.”

Trong tai truyền đến giọng hát từ tính Asan hơi tang thương đồng thời lại không thiếu sự dịu dàng, Tường Niệm nghe bài hát, cuộn mình ở đầu giường, về mặt có chút ngẩn ngơ, nghe giai điệu thương cảm, không hiểu sao trên mặt lại không có nước mắt, có lẽ từ lần trước ở bờ biển trở về, khóc suốt cả một ngày một đêm, nên đã khô cạn rồi.

Từ bờ biển trở về, phát hiện Diêm Thương Tuyệt đã rời đi, Tiểu Miểu và chú An còn chờ bọn họ, cô chỉ hồ hững để chú An chọn một ngày tốt, để cho An Nguyệt Lê và Tiểu Miểu nhanh chóng kết hôn, dĩ nhiên bọn họ cực kì kinh ngạc, cô cũng không có nói tiếp, bỏ chạy vào trong phòng, đóng cửa khóc lớn một lúc, cô biết, cô chính tay chôn cất hạnh phúc của cô.

Hôn sự của An Nguyệt Lê và Tiểu Miểu cuối cùng cũng quyết định, trước đó Tiểu Miểu cũng không đồng ý, luôn miệng nói muốn bỏ đứa bé, thái độ kiên quyết làm người ta đau lòng, Tường Niệm biết cô ấy muốn thành toàn cho An Nguyệt Lê, sau đó An Chí Viễn mang tin tức Tiểu Miểu có thai nói với dì Thu, sau khi dì Thu một khóc hai ảm i ba thất cổ, Tiểu Miểu mới đồng ý.

Thực ra Tiểu Miểu cũng thật khờ, vì một người đàn ông không yêu cô ấy, lại bằng lòng hi sinh nhiều như vậy, thực sự đáng sao?

Đáng buồn cười chính là có bao nhiêu người trên thế giới ở trong tình yêu thì tỉnh táo? Bản thân biết rõ sẽ đau, lại vẫn muốn tiếp tục tiến về phía trước, biết rõ là không muốn, lại vẫn ép buộc chính mình học cách buông tha, biết rõ là không thuộc về mình, lại vẫn muốn tận lực đi tranh thủ. . .

An Nguyệt Lê không còn nụ cười dịu dàng ấm áp như thường ngày nữa, cảm đã mọc ra không ít rầu rìa, cực kì suy sụp, hần bây giờ goings như con rối búp bê, nặc cho người ta chỉ phôi, hôm qua bị chú An kêu đi đưa thiệp mời, hôm nay bị dì Thu kêu đi thử áo cưới.

Hần tựa như có xác không hồn không còn cảm giác, có lẽ, tình yêu đã chết, tình cảm cũng chết lạng rồi! mất đi cô, thế giới của hần hoàn toàn là màu xám rồi.

Bỏ tai nghe điện thoại xuống, xoa xoa ánh mắt thấy đau, Tường Niệm xuống giường đi đến trước cửa sổ, nhìn bầu trời vẫn sáng trong như trước, mây trắng vẫn êm dịu như thế, gió vẫn tự nhiên như thế.

Cũng may, thế giới của mình không có mất đi màu sắc, Nguyệt Lê, em sẽ thả anh ở giữa lòng em, từ từ nhớ lại.

Ngày kia, ngày kia bọn họ phải kết hôn rồi, tất cả đã từng của cô và hần đều đã đi qua, tương lai của hần cô không được tham gia, tương lai của cô,

cũng không có hẳn.

Nhưng mà mất đi hẳn, cô còn có hạnh phúc sao?

Tùy ý nhìn lại phát hiện ở cửa lớn không biết từ lúc nào có thêm một chiếc xe Aston • Martin, cực kì đẹp mắt, không ít người tụ tập xung quanh.

Tường Niệm có chút nghi hoặc, nhũn nhũn khó hiểu nhìn, ai mà kiêu ngạo như vậy, lái chiếc xe sang trọng đến nơi này? Anh?

Ngay sau đó cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống, người đàn ông trong xe liếc mắt một cái liền nhìn thấy Tường Niệm ở trên chỗ tầng 2, đối diện với cô, khỏe miệng gợn lên một nụ cười mê hoặc lòng người, bỗng tai kim cương màu lam ở bên tai phải phát ra ánh sáng đẹp mắt dưới ánh mặt trời, cực kì chói mắt, người đàn ông đưa ngón trỏ về phía Tường Niệm, hơi hơi phác họa, như là xin mời.

Ngơ ngác nhìn người đàn ông đẹp như yêu nghiệt này, Tường Niệm khó hiểu, hẳn ta đang gọi mình? Cô không biết hẳn nha!

Tường Niệm cũng đưa ngón trỏ ra, đôi mắt sáng tròn to, chỉ vào chính mình, ý là ‘tôi?’

Nhìn hai tay của người đàn ông ghé vào trước cửa sổ xe, cười mỉa hoặc gật gật đầu, về mặt nhân rồi nhìn mình.

Trên mặt bắt gặp hơi đỏ ửng, thở nhẹ một hơi, xoay người đi đến cửa, không biết vì sao cô cảm thấy người đàn ông này có hơi quen, cô cảm thấy hẳn không phải người xấu.

Người đàn ông thấy Tường Niệm gật đầu đồng ý, có chút vui sướng khó nén, tình cảm khó nói nên lời lại nảy sinh trong lòng, về mặt chờ mong nhìn cửa, một lúc liền thấy Tường Niệm mặc áo trắng, một chiếc quần jean ngắn đơn giản giản dị, buột tóc đuôi ngựa, đỏ mặt phác phác đi về phía này, cô, vẫn giống như mười năm trước, chỉ cần liếc mắt nhìn là sẽ khiến người ta mê luyến đến tột cùng.

Trái tim, kích động như tiểu nam sinh lần đầu yêu, kích động, khát khao, rối rắm...không thể chờ đợi.

“Anh là..?” Trong lúc người đàn ông đang hết sức sững sờ, Tường Niệm đã ở trước xe, hơi hơi gật đầu, về mặt thân thiện nhìn người đàn ông.

Người đàn ông không nói lời nào, chỉ là nhìn cô thường thức, hoàn toàn không quan tâm đến vẻ mặt có hơi khó xử của Tường Niệm, hai người, một người ở trong xe, một người ở ngoài xe, cứ như vậy nhìn nhau, mặc dù Tường Niệm có chút xấu hổ, nhưng cô thực sự cảm thấy rằng, cô đã gặp qua người đàn ông này ở đâu đó, cho nên cô nhìn hẳn nhớ lại.

Người đàn ông càng ngày càng tập trung nhiều ở xung quanh chỗ này, bao quanh hai người.

“Tường Niệm, con quen người có tiền này à?”

“Qa! Chiếc xe thật đẹp nha, Tường Niệm thật rất giỏi nha, soái ca lần trước cũng đi một chiếc sang trọng, cũng là quen em sao?”

Mọi người nhìn chiếc xe xuất sắc chảy nước bọt, không nhìn được dò hỏi Tường Niệm.

Cũng khó trách bọn họ lại hỏi như vậy, từ lúc Tường Niệm xuất hiện, người đàn ông này liền nhìn thẳng cô, trông mắt cũng sắp lọt ra, người không biết còn tưởng rằng soái ca này từ trong núi ra ngoài, không kiểm chế mà nhìn chăm chăm một nữ sinh, mặc dù nữ sinh này thật sự rất xinh đẹp, nhưng cũng không thể giống như chưa từng thấy qua con gái như vậy chứ!

Tường Niệm cũng bị làm cho chẳng biết làm sao, gọi cô xuống nhưng mà chỉ ngây ngốc nhìn cô, không nói lời nào cũng không có xuống xe, làm hại cổ của cô đã nghiêng đến phát đau: “Hoặc là anh xuống, hoặc là nói chuyện, nếu không thì tôi đi đây.”

“Em thật sự không nhớ ra tôi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Chú

“Sao anh biết tên tôi?! Nhìn anh rất quen mắt, chúng ta đã từng gặp nhau đúng không?” Giọng nói như chuông bạc vang lên rất ngạc nhiên, một đôi mắt sáng ngời nhìn người đàn ông làm điên đảo chúng sinh ở trước mắt này.

Tường Niệm dường như càng lúc càng khẳng định chính là hẳn, trong trí nhớ hẳn cũng có dáng vẻ yêu nghiệt như vậy, cười rộ lên cũng yêu mỉa như vậy, hẳn, vẫn giống mười năm trước, vẫn thích cười như thế, hẳn, 35 tuổi rồi!

Nhớ rõ vào ngày chôn cất vợ chồng Diêm gia, cô trốn ở phía sau cái cây lớn hết sức đau lòng, mồ hôi nước mắt ướt đầm mặt, cô thật sự hi vọng có thể ra bái tế bọn họ, nhưng anh không cho phép, cô sợ nhìn thấy con người mang theo vị máu của hẳn, cho nên cô chỉ có thể trốn ở dưới tán cây, nhìn xa xa,

áo bông đen ướt chèm nhẹp dính ở trên lưng.

Cô còn nhớ rõ mặt trời ngày đó rất lớn, cho dù ở dưới bóng cây đi nữa, cô mặc cho ánh nắng mặt trời gay gắt chiếu xuống cô, đầu rất căng, tầm mắt cũng bắt đầu không rõ ràng, ngay lúc cô sắp mất đi ý thức, thì một ‘chú’ đưa cho cô bánh ngọt người tuyết, còn lại còn rất dịu dàng rất dịu dàng thay cô lau mồ hôi, sử dụng giọng nói rất êm tai nói với cô ‘em đi trốn ở chỗ mát mẻ trước, chờ cậu ta đi, anh đến tìm em.’

Anh đến tìm em... anh đến tìm em... vài chữ đơn giản đối với lúc cô đau khổ tuyệt vọng này, có vẻ êm tai như thế, cô lại cảm nhận được hóa ra, cô còn có thể được người khác ghi nhớ trong tim, cô cho rằng Diêm ba qua đời, sẽ không còn ai thương cô như mẹ nữa rồi, sẽ không dịu dàng nhìn cô, sẽ không nói những lời biểu lộ ra sự quan tâm.

Ngay lúc đó cô rất cảm động, nhận kem, rất nghe lời mà nhìn người ‘chú’ này gật đầu, sau đó một mình trốn trong đình nghỉ mát ở phía sau công viên tưởng niệm, mặc dù hẳn không có xuất hiện, nhưng cô vẫn nhớ rõ như trước, ở tại lúc cô cần sự quan tâm, hẳn, đã từng xuất hiện.

Suy nghĩ của người đàn ông dường như trời dạt rất xa, giống như hẳn nhìn thấy bé gái trốn ở dưới bóng cây, nước mắt đầy mặt kia, bé gái trong ánh mắt tràn đầy hi vọng kia.

“Anh là người chú đưa kem cho tôi năm đó?” đầu càng thấp hơn một chút, nhìn thẳng hẳn, trong mắt có thêm một phần vui sướng, thật là vui vẻ nhìn hẳn.

Chú! Năm nay vốn vẹn cũng chừng 35,6 tuổi mà thôi, thế nào ở trong miệng cô lại thành chú? Người đàn ông nhất thời có loại cảm giác ngã xuống đất hộc máu bỏ mạng, không nhận được khinh bỉ Tường Niệm một phen, lập tức mở cửa xe phong cách ra, toàn thân nhàn nhã xuống xe, cực kì buồn bực đứng trước mặt Tường Niệm, chỉnh trang dáng vẻ một lúc, hất giọng một cái, bắt cần đòi nhìn Tường Niệm: “Chú!? Em có từng gặp qua chú anh tuần, dáng vẻ bất phàm như vậy? em có từng gặp qua chú trẻ tuổi ăn mặc thời thượng(mode) như vậy? em có từng gặp qua chú mở cửa xe thể thao chạy khắp thế giới như vậy?” nói xong, còn trẻ con mà tát một cái đập lên mũi xe sang trọng.

Tường Niệm bị hẳn chặn á khẩu không trả lời được, vô tội chớp chớp con người như nước, môi đỏ mọng khẽ nhấp một lúc, lại không sợ hãi mà mở miệng nói: “Nhưng anh hẳn là 36 tuổi rồi, tôi mới 18, là tôi phải kêu chú mà! chẳng là kêu anh?”

Tô Xích Cảnh thề, hẳn chưa bao giờ nghĩ muốn như lúc này, tức muốn bóp người, hai tay nắm chặt, cả người đều run lên, ra sức nhắm chặt mắt, lại mở, nhìn cô gái dường như nói rất hợp tình hợp lý này, đột nhiên đưa ra một ngón tay, từ từ đến gần cô, giọng nói từ tính vang lên bên tai cô: “Cô gái em, tình cảm kem năm đó chưa đền đáp còn chưa tính, còn bồi nhọ (làm mất hình tượng) tôi như vậy, em muốn chết sao.”

Bên tai vang lên giọng nói êm êm dịu dịu rất là dễ nghe, ngoại trừ An Nguyệt Lê và anh, cô chưa bao giờ tiếp cận bất kì ai gần quá như vậy, mặt càng đỏ hơn, chỉ biết rụt cổ lui về phía sau, mắt thấy chân sắp phải dẫm xuống cục đá đang nhô lên trên mặt đất, Tô Xích Cảnh dùng sức kéo một cái, Tường Niệm lập tức va mạnh vào lồng ngực cường tráng của hẳn, phát ra một tiếng ‘a’.

Xung quanh rất đúng lúc vang lên một tràn tiếng sục sục, mọi người được nhân rồi nhìn một đôi trai tài gái sắc, sớm đã quên, cô gái này, là người trong lòng tên nhóc của An gia.

“Chú!” thấy hẳn ôm chặt mình không buông, ánh mặt còn phát ra ánh sáng khó mà giải thích, Tường Niệm gãy giữa lại bị vòng chặt lấy thân thể, có chút xấu hổ tức giận trừng mắt hẳn.

Thấy hẳn mặc kệ không động đậy, liền gầm nhẹ một tiếng: “Tô Xích Cảnh.”

Ba chữ kia kêu ra từ trong miệng cô, Tô Xích Cảnh có loại cảm giác được giải nhất, hai mắt chợt xuất hiện tình cảm khó nói nên lời, cảm thấy thân thể khẽ nhẹ nhàng, tựa như đặt mình trong đám mây.

Ngay lúc hẳn như đi vào trong cõi thần tiên, người trong ngực đã ngã vào một vòng ôm khác, mà hẳn, bị người ta níu chặt lấy cổ áo.

“Này, đừng đánh!”

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Chỉ muốn rời khỏi đây

“Này, đừng đánh!” Hơi thở quen thuộc phả vào mặt, đôi tay cường tráng mạnh mẽ vòng chặt lấy thắt lưng nhỏ nhắn yếu ớt của Tường Niệm. Quay đầu chăm chú nhìn gương mặt anh tuần gần trong gang tấc thật sâu. Khi thấy An Nguyệt Lê tức giận đến xanh mặt vùng vằng hướng Tô Xích Cảnh thì không khỏi hoảng hốt kêu to.

Lúc Tường Niệm dùng hết sức hết lên, Tô Xích Cảnh đã lấy lại tinh thần, đối diện với cú đâm bất ngờ. Hẳn ta có học qua một ít võ thuật căn bản nên khéo léo tránh được, đang muốn trả đòn thì thấy người đến----An Nguyệt Lê.

Thứ đồ cưới với Tiểu Miêu xong, hắn liền vội vàng trở về, chỉ vì muốn biết cô có ổn hay không. Mấy ngày nay nhìn cô giống như có tâm sự gì đó, hắn biết, cô cố vờ vui vẻ chỉ để che mắt hắn. Vì muốn thành toàn cho hắn mà cô gượng cười, nhưng trong lòng cô nhất định đau khổ muốn chết. Hắn rất nhớ cô, thật sự rất nhớ.

Không quan tâm đến Tiểu Miêu đang có mang, hắn vội vàng lái xe trở về, lại phát hiện có một đám người vây kín cửa. Hắn vốn không để ý, bởi vì lúc này hắn chỉ muốn gặp cô gái đã khiến hắn xấu hổ với cô cả đời, hắn chỉ muốn nhìn cô một chút mà thôi. Bởi vì bây giờ hắn không thể hứa hẹn với cô bất kỳ điều gì, cũng không thể cho cô hạnh phúc mà cô muốn.

Ngay lúc hắn đang chuẩn bị đi vào tìm cô, lại nghe thấy giọng nói vừa tức giận vừa bất đắc dĩ truyền đến từ trong đám người phía sau ‘Tô Xích Cảnh’,

Hắn hoàn toàn chấn động, đó là giọng của Trương Niệm!

Đẩy đám người ra lại thấy một người đàn ông đang ôm chặt lấy cô. Lừa giận bưng bưng bốc lên, hắn sai bước đi tới, kéo Trương Niệm đang bị Tô Xích Cảnh ôm chặt trong lòng. Nhìn người mình nhưng nhớ đã lâu, hôm nay có thể ôm lấy cô, cảm giác chân thật như thế, không phải cảnh trong mơ cũng không phải tưởng tượng, trái tim vốn dĩ đã hóa thành tro tàn lại bùng cháy.

Phần nộ nhìn người đàn ông sang trọng kia, An Nguyệt Lê đột nhiên cảm thấy ruột gan sôi trào, không hiểu vì sao mỗi lần thấy hắn ta, bản thân hắn chỉ muốn lao đến muốn bóp chết hắn ta!

“Ôi, là cậu sao?! Sao không nói không rằng thế?” Nhìn An Nguyệt Lê nổi giận đến cực điểm, Tô Xích Cảnh dựa vào chiếc xe thể thao bên cạnh. Hai cánh tay vòng trước ngực, dáng vẻ nhàn nhã rất đáng đánh đòn, nở nụ cười xấu xa vô lại nhìn An Nguyệt Lê và cô gái đang buồn bã nằm gọn trong vòng tay hắn.

Trương Niệm đã tỉnh lại từ lúc bị ôm, vội vàng giãy khỏi vòng tay của An Nguyệt Lê, bối rối vuốt vuốt trán, ánh mắt đảo quanh một vòng.

Vẫn là mùi hương mà cô quen thuộc, vẫn là lồng ngực khiến cô cảm thấy an toàn, nhưng mà lồng ngực đó đã không còn thuộc về cô nữa.

Cảm nhận được cái nhìn nóng cháy của An Nguyệt Lê, Trương Niệm nghẹn họng, bất an đứng nguyên tại chỗ.

“Trương Niệm, không mời tôi vào uống ly trà sao?” Thấy bầu không khí xấu hổ đến cực điểm, Tô Xích Cảnh mở miệng đầu tiên, vẫn bày ra bộ dạng náo nhiệt.

“Không được.”

“Được.”

Hai người rất mở miệng ăn ý, nhưng câu trả lời lại không giống nhau. Đứng đối diện, nhìn dáng vẻ gầy yếu của An Nguyệt Lê, Trương Niệm rất đau lòng. Chỉ mới vài ngày ngắn ngủi mà hắn đã mệt mỏi đến vậy? Khóe môi chưa xốt khế mấp máy, hắn bây giờ đã là của người khác, đã không cần cô phải quan tâm nữa.

Thấy người bên cạnh im lặng không lên tiếng, chỉ có Tiểu Miêu ngây ngốc nhìn An Nguyệt Lê, Trương Niệm đột nhiên không còn sức lực đi an ủi cô ấy, chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi đây!

Bởi vì trái tim rất đau, một nỗi đau khó nói nên lời!

Quay lại nhìn nụ cười tà mị của Tô Xích Cảnh, Trương Niệm cảm thấy hóa ra người đàn ông này cười lên đẹp như vậy. Bị hắn ta nhìn chăm chú cô hơi xấu hổ, đỏ mặt tiến lên, đôi mắt lấp lánh những tia sáng khó hiểu: “Chúng ta ra ngoài đi, tôi mời anh ăn cơm!”

Tô Xích Cảnh hiển nhiên đã hiểu ý của cô, đến bên cạnh cô, kéo tay cô, quăng ánh mắt khiêu khích cho người đàn ông kia, cúi đầu không hề sợ hãi thì thầm bên tai Trương Niệm.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Sao lại gọi cho tôi?

Tô Xích Cảnh hiển nhiên đã hiểu ý của cô, đến bên cạnh cô, kéo tay cô, quăng ánh mắt khiêu khích cho người đàn ông kia, cúi đầu không hề sợ hãi thì thầm bên tai Trương Niệm.

“Được! chúng ta gọi Tuyệt đến, ba chúng ta cùng đi.”

Giọng điệu cực kì mờ ám, đôi mắt hạnh đào càn quét một vòng trên mặt An Nguyệt Lê. Ai bảo lần trước hắn ta đánh mình, hại mình đau mất nửa tháng

không ra ngoài cửa gái được. Có trời biết một ngày không có phụ nữ thì mình khó chịu cỡ nào.

Tường Niệm nghe lời vậy, khó hiểu nhìn Tô Xích Cảnh?! Vì sao phải gọi 'anh' đến?!

Từ sau lần hấn cứu cô, lại cưỡng ép hôn cô. Cảm giác của cô về hấn rất mâu thuẫn, không phải hấn trở về để trả thù cô sao? Vì sao lại cứu cô? Lần trước đến biệt thự, vì sao lại để mẹ Doãn trêu đùa cô? Những nụ hôn ấy có ý gì?

Thấy Tô Xích Cảnh sắp tiến gần đến Tường Niệm, dáng vẻ còn rất muốn ăn đòn, lửa ghen càng bùng rực hơn. Hiện nay có một tên Diêm Thương Tuyệt, lại thêm một Tô Xích Cảnh, đàn ông đúng là một lũ khôn. Ngay lúc anh vừa mới nhắc chân định chạy qua đây đỡ tên Tô Xích Cảnh kia một phen thì Tường Niệm lại mở miệng: “Anh Nguyệt Lê! Chị Tiểu Miêu nhất định đã mệt mỏi lắm rồi, hai người về nghỉ ngơi trước đi, em và chú ra ngoài ăn cơm.”

“Em biết anh ta?! Sao anh chưa từng nghe em nhắc đến? Em nên tránh xa anh ta một chút.” Giọng nói dịu dàng vang lên, đối với cô, anh vĩnh viễn dịu dàng như vậy.

An Nguyệt Lê đến gần muốn nắm tay Tường Niệm. Thấy cô nghiêng người né tránh, anh nhíu mày nhìn cô khó hiểu.

“Anh Nguyệt Lê, chúng em biết nhau từ mười năm trước, chú ấy không phải người xấu, bây giờ em đã trưởng thành, người xấu người tốt em có thể phân biệt được. Chị Tiểu Miêu mang thai đứa con của anh, đừng để chị ấy đứng mãi, mau trở về đi!” Bất đắc dĩ nhìn An Nguyệt Lê, trong giọng nói còn mang hàm ý khác.

Thân thể An Nguyệt Lê cứng đờ ra, lời của cô đã nhắc nhở hấn lần nữa. Cô không còn thuộc về hấn. Hấn sắp kết hôn với người khác, hấn đã phản bội cô, đánh mất cô.

Trái tim đau đớn giống như bị người ta dùng dao đâm nát, dòng máu cuộn cuộn thể hiện rõ ràng lúc này hấn đang tức giận ra sao, tan nát cõi lòng đến cỡ nào.

Không hề quan tâm đến Nguyệt Lê, Tường Niệm trực tiếp mở cửa ngồi vào xe. Có ông trời chứng giám, khi nói những lời này, lòng cô đau đớn nhường nào. Mấy ngày nay cô nhớ vòng ôm của hấn biết bao.

Nước mắt cuộn cuộn đảo quanh trong mắt nhưng vẫn kiên cường không chảy ra. Cô cắn mạnh cánh môi, đầu ngón tay mảnh khảnh bấm sâu vào trong da thịt. Cô không muốn để bọn họ nhìn thấy tổn thương của cô, đau đớn của cô.

Tô Xích Cảnh thấy mắt cô ngấn lệ, không nói tiếng nào âm thầm ngồi vào, thành thạo khởi động xe, ‘rền’ một tiếng xuyên qua đám người biến mất trong cát bụi, bỏ lại An Nguyệt Lê cõi lòng tan nát.

Cuối cùng vẫn không kiềm chế được cảm xúc đau thương, sau khi xe chạy đi, nước mắt tuôn ra như đê vỡ, cô bật khóc nức nở, cô đơn ôm lấy mình thật chặt. Bây giờ cô chỉ muốn khóc một lúc, một lúc thôi, sau đó sẽ tiếp tục mỉm cười.

Thấy cô khóc đến hai vai run rẩy, vừa rồi còn giả vờ kiên cường như thế, bây giờ lại gào khóc thê thảm đến vậy, không biết là muốn hành hạ ai?

“Được rồi, nếu quyết định buông tay thì cũng đừng đòi sống đòi chết nữa. Hoặc là em thương cậu ta, thì em giữ chặt lấy cậu ta, hoặc là em không thương cậu ta, thì buông tay nhanh gọn sạch sẽ, cậu ta không phải là hạnh phúc của em.” Tô Xích Cảnh một tay lái xe, một tay tùy ý đặt lên trên cửa kính, vẻ mặt nghiêm túc hiếm thấy.

Hít hít mạnh vài lần, cô ngược mắt nhìn về mặt nghiêm túc của Tô Xích Cảnh, có chút nghi hoặc, sao hấn ta lại biết chuyện của cô?

Còn chưa kịp hỏi, Tô Xích Cảnh đã nhận ra nghi hoặc của cô ngay từ lúc cô ngẩng đầu, hơi mắt tự nhiên lấy tay vuốt nhẹ khóe miệng, lười biếng nói: “Tôi làm việc ở công ty của Tuyệt, từng nghe cậu ấy nhắc đến...” Tạm ngừng một lúc, nhìn Tường Niệm “bỗng dưng hiểu ra”, đột nhiên nhớ đến phải giải thích nguyên nhân thất hứa năm đó: “Năm đó không phải tôi cố ý lừa dối, em, đợi rất lâu sao?”

Anh ta vẫn nhớ rõ chuyện mười năm trước, nghe Tô Xích Cảnh nói như vậy, nước mắt vốn đã gìm xuống lại bắt đầu tuôn ra, cúi đầu nhìn Tô Xích Cảnh, giọng nói cực kì nghẹn ngào: “Anh còn nói không biết ngược? Rốt cuộc anh đi đâu, có biết tôi đợi rất lâu không, trời càng lúc càng tối, cũng không có một ngôi sao. Tôi rất sợ, rất muốn về nhà, nhưng mà không có ai, anh đã nói sẽ đến tìm tôi.”

Cô chờ hấn?! Chờ đến trời tối đen?

Vui sướng, hưng phấn luồng lách qua mỗi một kẽ hở trong lòng Tô Xích Cảnh, kích động khó có thể nói thành lời: “Lúc ấy tôi giận dữ với ba tôi nên chạy sang nước Mỹ, nhưng tôi có bảo chú Chung đến tìm em mà.”

“Chú Chung gì chứ? Nếu không có mẹ đến tìm tôi, tôi đã phải ở lại đó một đêm, sau này tôi sẽ không tin anh nữa nữa.” Tức giận bấu môi nhìn Tô Xích Cảnh, trong mắt tràn ngập khinh bỉ.

“Được rồi, tôi sai được chưa? Tôi mời em ăn đồ Pháp no nê nhé?” Đãi tay lái xe, vươn một tay ra nắm lấy chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn lạnh lẽo của Tường Niệm.

Tường Niệm bị nhiệt độ bất thường của bàn tay anh làm cho hoảng hốt, theo quán tính hơi rút lại một chút, quay đầu nhìn Tô Xích Cảnh, lạnh lùng thốt ra vài chữ: “Chú! Xin tự trọng!”

“Em gọi tôi chứ nữa tôi sẽ...” càng ra sức nắm chặt lấy bàn tay nhỏ yếu ớt không xương của cô, trong lòng ầm ập dạt dào.

Không ngờ cô còn nhớ hẳn, vì một câu của hắn mà khổ sở đợi mấy mấy tiếng đồng hồ, Tô Xích Cảnh vô cùng cảm động.

.....

"h.., tonight is the night of my life, And tomorrow is the first day of my life..." dễ dàng nghe thấy tiếng chuông từ trong túi quần truyền ra.

Tường Niệm xấu hổ rút tay về, ghét bỏ chúi chúi bên hông. Hành động đơn giản này rất rất đã kích Tô Xích Cảnh, ai chẳng biết, từ trước đến nay Tô Xích Cảnh luôn được đám phụ nữ yêu thích, có phụ nữ nào không muốn liêu mạng treo lên giường hắn?

Nhưng mà con nhóc không biết trời cao đất rộng này đám ghét bỏ hắn! Mặc dù anh đã ba lăm tuổi, nhưng nhìn qua cũng chỉ chừng hai bảy, hai tám thôi. Đang ở độ tuổi phong lưu ăn chơi như vậy mà trong mắt cô lại thành chú?!

Tức giận lấy điện thoại di động ra, nhìn chữ “Tuyệt” chớp nháy trên màn hình, rất không khách sáo gầm nhẹ: “Giờ phút quan trọng này sao lại gọi cho tôi?”

Bạn đang đọc truyện *Cầm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Đi điều tra thêm về cô bé kia

Sân bay của thành phố A.

Ở đại sảnh của sân bay, Tô Xích Cảnh lôi kéo Tường Niệm xuyên qua đám người, từ lâu một đến lâu hai, về mặt cực kì lo lắng, lúc hắn vừa đến sân bay thì nhân viên nghiệp vụ nói cho hắn biết, từ một tiếng trước, chuyến bay từ Mi đến đã hạ cánh an toàn, nhưng hắn không thấy Cầm Vi đâu!

Làm sao bây giờ? Cú điện thoại đột ngột vừa mới nảy của đại gia Diêm Thương Tuyệt, khiến hắn phải từ bỏ cơ hội được ở cùng với Tường Niệm, bây giờ lại không tìm thấy người. Hắn có phải là tiền mất tật mang hay không đây!

Hắn quen biết Cầm Vi cũng 5, 6 năm, vì Tuyệt nên quan hệ giữa bọn họ cũng không tệ lắm, trong trí nhớ hình như cô ấy là người mù đường? nguy rồi, không biết cô ấy có thể bị lạc đường hay không?

“Có phải tôi làm chú bỏ lỡ rồi không? Làm sao bây giờ?” Thấy Tô Xích Cảnh hết nhìn đông lại nhìn tây, Tường Niệm có hơi tự trách, đôi mày thanh tú nhíu chặt.

“Không có việc gì, có lẽ Cầm Vi về biệt thự của Tuyệt trước rồi, về công ty rồi hãy nói.” Thấy cô tự trách, hắn có chút đau lòng, nắm chặt tay cô, lắc đầu, ý bảo cô không cần nghĩ nhiều, đôi mắt hạnh đào xinh đẹp mê người dịu dàng nhìn cô.

Nghe được lời của Tô Xích Cảnh, Tường Niệm có chút tò mò, rốt cuộc là cô gái như thế nào? ở cùng một chỗ với anh sao? Là vị hôn thê? Không hiểu sao trong lòng hơi hơi buồn buồn.

Cánh tay nhỏ bị nắm chặt vội vàng gãy ra, mồ hôi đã rịn đầy ướt nhẹp trên trán, lo lắng nhìn Tô Xích Cảnh, đôi môi đỏ mọng nhẹ nhàng hé mở: “Vậy chú mau đi xem một chút trước đi, tôi đi về trước.”

Nhìn sắc mặt hơi hơi tái nhợt của cô, trái tim Tô Xích Cảnh như bị nứu chặt, trong ánh mắt là vẻ dịu dàng chưa bao giờ có: “Tôi đưa em về.... Tường Niệm em phải nhớ kĩ mặc kệ tương lai xảy ra chuyện gì, tôi đều sẽ bảo vệ em.” Chần chừ giây lát, Tô Xích Cảnh lại nói.

Về mặt chân thành nhìn Tường Niệm, nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng đặt trước ngực, đôi con ngươi rung động lòng người chăm chú nhìn cô, bên môi nở nụ cười nhàn nhạt, khác biệt với nụ cười vô lại của ngày trước, lần này rất nghiêm túc, rất cố chấp, rất kiên định.

Tường Niệm quả thực bị lời nói này, cùng dáng vẻ làm người ta say mê này làm cảm động sâu sắc, thì ra còn có người quan tâm cô, mặc dù thời gian được ở cùng nhau của bọn họ không nhiều, nhưng cô cảm thấy hắn đáng để cô tin tưởng.

Hốc mắt rất không tốt lại đỏ lên, nước mắt như dòng suối trong suốt thấm ướt gương mặt, ngẩng đầu, về mặt cảm động nhìn Tô Xích Cảnh: “Chú, cảm ơn chú quan tâm tôi như vậy, mặc dù thời gian chúng ta ở chung không lâu, nhưng tôi biết chú là người tốt, là người tốt đáng để tôi tin tưởng, trong cuộc đời trôi dạt này của tôi còn có thể gặp được người bạn tốt như chú vậy, tôi thực sự thỏa mãn, thật sự! cảm ơn chú!”

Tường Niệm nói lời từ tận đáy lòng, Tô Xích Cảnh xúc động nhìn người mềm mại trong ngực, nhẹ ôm lấy gương mặt của cô vào trong ngực, cúi đầu hít lấy mùi hương của tóc cô, là hương hoa Sơn Chi, thơm mát mà thanh nhã.

Mà cô cũng không có kháng cự, mặc cho hắn ôm lấy, chẳng qua là ở trong ngực hắn hơi hơi nghẹn ngào, Tô Xích Cảnh nhắm mắt hưởng thụ giờ phút này, có thể mãi ôm cô như vậy thì thật tốt mà!

Trong đại sảnh vẫn người đến kẻ đi như cũ, ai cũng không để ý đến, ở một góc nào đó xa, có một người phụ nữ mặc áo dài đỏ đáng vẻ thướt tha, ra sức nắm chặt túi sách trong tay, trong mắt phát ra ánh sáng cay nghiệt, nhìn đôi nam nữ ôm nhau dưới lầu, gương mặt thoa phấn trang điểm có chút vụn vẹo.

Xem ra mày sống rất tốt, mười năm trước, nếu tao có thể hại chết mẹ mày mà thần không hay quỷ không biết, thì mười năm sau tao cũng có thể quỷ không biết thần không hay mà hại chết mày, đừng trách tao lòng dạ độc ác, muốn trách thì trách mẹ mày, là cô ta cướp lấy hạnh phúc của tao, hôn nhân của tao, mọi thứ của tao.

“Phu nhân, bà đang tìm người à?” Ngay lúc ánh mắt cay nghiệt của người phụ nữ nhìn chằm chằm Tường Niệm, một người đàn ông mặc trang phục quản gia bên cạnh đi đến sau lưng bà ta, hơi hơi gật đầu.

“Cố Phúc, ông phải điều tra thêm về cô bé kia, ngày mai mang tất cả tài liệu của cô ta đến văn phòng của tôi, đừng để bất kì kẻ nào biết.” Lạnh lùng xoay người rời, đáng vẻ ung dung cao quý của bà ta lúc này trở nên vô cùng đáng ghét.

Nhìn theo tầm mắt của người phụ nữ, lúc nhìn thấy đáng vẻ của cô gái dưới lầu kia, thân thể người đàn ông căng cứng trong chốc lát, tại sao là cô ấy? Đáng vẻ rất giống người kia, sẽ không là trùng hợp đi?

Tính ra thì tuổi của cô gái kia bây giờ cũng cỡ như vậy rồi, là cô sao?

Không dám có giây phút do dự, khom người cung kính cúi đầu: “Vâng.”

Trong lúc nói, người phụ nữ xoay người chuẩn bị rời đi, nhưng dường như nghĩ đến điều gì đó, khóe miệng gợn lên toan tính: “Phải rồi, tối mai là tiệc sinh nhật của Emma, nhớ kĩ nhất định phải mời tổng giám đốc Diêm.”

Đứa bé, đừng trách lòng dạ tôi độc ác, toàn bộ thứ này đều là mẹ cô nợ tôi.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Tốt nhất anh ta đừng sớm xuất hiện

Tò Xích Cảnh rất lịch sự sau khi đưa cô về đến An gia, mới lại đến công ty, sau khi thấy hân rời đi, Tường Niệm mới buồn bã trở về phòng, thời điểm này, bình thường chú An sẽ không ở đây, bởi vì phải lấy hàng, hơn nữa gần đây vẫn luôn bận rộn chuyện kết hôn của An Nguyệt Lê.

Đột nhiên Tường Niệm rất sợ trở về nơi này, cô không dám tưởng tượng cuộc sống sau này, làm sao cô có thể đối diện với bọn họ, nhìn một nhà ba người của bọn họ sẽ cảm thấy bản thân mình giống như người dư thừa, nghĩ vậy, con người liền trở nên ảm đạm, cô không thể như trước kia cùng hân chung sống mà không có vương mất gì, nhưng cô phải làm gì bây giờ đây?

Nếu không thì sau khai giảng dọn đến ở trong trường đi, cô cũng có thể đi làm, giảm bớt gánh nặng của An Nguyệt Lê, bây giờ chị Tiểu Miêu mang thai, sau này đứa bé sinh ra, cũng phải chi rất nhiều tiền, việc kinh doanh trong xưởng cũng không được tốt, chuyện lần trước còn chưa giải quyết hoàn toàn, nói không chừng còn phải cùng đối phương ra tòa?

Cô không thể cho hân thêm phiền phức nữa!

Người nằm ở trên giường đang hai tay hai chân thành hình chữ đại (大), đột nhiên cảm thấy sự việc thoáng cái trở nên rất phiền não, từ từ nhắm hai mắt muốn nghỉ ngơi một lúc, đang ở lúc rất mơ màng cô cảm thấy có người nhẹ nhàng chạm vào mặt cô, tay rất dịu dàng, có hơi thô ráp, nhưng lại có một loại cảm giác an toàn.

Ai?

Bất chợt mở to mắt, có hơi hoảng hốt nhìn gương mặt hết sức quen thuộc, chỉ thấy nét mặt An Nguyệt Lê cười cung chiêu với mình, Tường Niệm không được tự nhiên quay mặt đi, hoảng sợ đứng lên, vẫn duy trì một khoảng cách với hân, nhìn lỗi ra, trong mắt một mảnh ảm đạm: “Anh Nguyệt Lê, sao anh lại ở nhà? Chị Tiểu Miêu đâu rồi?”

“Anh nhớ em, rất nhớ.” Không có trả lời câu hỏi của cô, về mặt An Nguyệt Lê chỉ bình tĩnh nhìn cô.

Có trời mới biết hân làm sao trải qua mấy ngày nay? Thử đồ cưới với Tiểu Miêu, lại luôn suy nghĩ Tường Niệm mặc áo cưới thì sẽ xinh đẹp thế nào? Lúc mua nhẫn cưới với Tiểu Miêu, lại luôn suy nghĩ nếu là Tường Niệm thì cô sẽ chọn kiểu nhẫn cưới như thế nào?

Nhìn thấy cô rời đi cùng người đàn ông kia, hân đau lòng không thôi!

Mới nhiều đây ngày mà hân đã sắp không chịu đựng nổi, sau này sao? sau này hân phải làm thế nào đây?

“Em...anh sắp kết hôn, sau này nên để ý một chút, bị người khác nhìn thấy sẽ hiểu lầm” Lo lắng nhìn cửa, cô sợ, sợ chị Tiểu Miêu hiểu lầm, càng sợ bản thân mình sẽ đau lòng vì gương mặt tiêu tụy đó của hắn.

Bây giờ cô rất mệt mỏi, thật sự không có sức giải thích điều gì, cô đã quyết định buông tay, vì sao hắn vẫn không có chút vui vẻ nào? Nếu đã làm sai chuyện, thì phải có trách nhiệm gánh chịu, không phải sao?

“Anh chỉ muốn nhìn em, sẽ đi ngay thôi.” Miến cưỡng nấp máy khoe miệng nở nụ cười chua xót, An Nguyệt Lê biết là cô đang ra vẻ muốn đuổi mình đi, lưu luyến nhìn thoáng qua vẻ xinh đẹp trên gương mặt cô một chút, xoay người lặng lẽ rời đi.

Một lúc sau, rốt cuộc Tưởng Niệm không ngại trang nổi nữa, một môi dựa trên vách tường, trong hốc mắt xuất hiện chút không muốn, thật ra cô cũng muốn nói với hắn, cô rất nhớ hắn, thật sự rất nhớ.

Nhưng cô không thể, cô không thể tổn thương chị Tiểu Miêu, bất kì ai cũng không muốn tổn thương.

Hai tay che mặt gối trên đầu gối, cuộn mình ở cạnh góc tường, không có nước mắt, nhưng cõi lòng vẫn tan nát.

Nguyệt Lê, kiếp sau, kiếp sau em nhất định chờ anh.

---@@@---

Diêm thị.

Trong văn phòng sang trọng, người đàn ông đứng trước cửa sổ sát đất, vọc người cao lớn chắn hơn phân nửa ánh sáng mặt trời chiếu vào từ ngoài cửa sổ, khiến người ta nhìn qua có vẻ huyền bí mà cao quý như thế, hai tay chấp sau lưng nắm thật chặt văn kiện trong tay, đôi mắt thâm thúy nhìn về phía xa, trên mặt một mảnh lạnh lẽo.

“Tuyệt.” giọng nói ngọt ngào từ cửa truyền đến, ngay sau đó có một cô gái trẻ tuổi cao gầy xinh đẹp chừng 21, 2 tuổi bước đến, vẻ mặt không giấu được sự vui sướng.

Cô gái có mái tóc quăn màu cây đay, những sợi tóc theo từng bước chân mà nhảy múa kiểu mị, lông mày hình trăng rằm dài nhỏ, một đôi con ngươi màu xanh lam xinh đẹp, kiểu dáng chiếc mũi xinh đẹp, cánh môi màu cam hơi nhếch lên, lộ ra một chiếc răng khểnh đáng yêu, trên người mặc chiếc áo váy ngang đầu gối kiểu Hàn màu tím nhạt, trong tay cầm chiếc túi xách màu trắng nhân nhả là mẫu LV* kiểu Hàn mới nhất hiện nay, đôi giày cao gót Rome màu vàng không chạm khắc, một thân trang phục này khiến cô gái có vẻ khí chất trang nhã lại không làm mất đi phong thái của một cô con gái rượu (con gái được yêu thương cưng chiều).

*Louis Vuitton: tên một nhãn hiệu công ty sản xuất hàng xa xỉ phẩm của Pháp.

Bước nhanh đến gần, nhào vào trong lòng ngực của hắn, cánh tay trắng như tuyết vòng lấy thắt lưng cường tráng của hắn, từ từ nhắm hai mắt cảm thụ mùi khói thuốc nhân nhậ từ trên người hắn truyền đến: “Cuối cùng em cũng hiểu rõ cái gì gọi là ‘một ngày không gặp như cách ba năm’, đúng là em giống như cả một thế kỉ không có gặp anh, rất nhớ anh.”

Trên mặt Diêm Thương Tuyết xuất hiện nụ cười hiếm có, cung nhiều nhẹ nhàng vuốt ve gáy của cô ấy, không còn vẻ nghiêm túc cẩn thận như thường ngày, nói khẽ với người con gái: “Sao chỉ có một mình vậy? Cảnh đâu?”

Vừa nhắc đến người kia, cô gái liền ngẩng đầu bất mãn nhìn về anh tuần sáng nhớ chiều mong, vươn ngón tay trắng nõn thon dài ra, chạm nhẹ cảm hắn: “Còn nói sao? em chờ hơn nửa tiếng cũng không gặp ai khác, nói không chừng lại ở chốn *** nào đấy? em cảm thấy anh ta không nhớ tới em chút nào, một chút cũng không!”

Càng nói càng tức giận, cô gái đứng thẳng người, chu môi, duỗi ngón tay đến nơi khác: “Tốt nhất anh ta đừng sớm xuất hiện, nếu không thì em liền ném anh ta xuống Thái Bình Dương.”

“À, lừa gạt không nhỏ, còn tôi thì ném em ra ngoài vũ trụ ấy.” Trong lúc nói chuyện, Tô Xích Cảnh cầm theo một chiếc hộp đóng gọi cực kì tinh xảo trong tay, vẻ mặt không đứng đắn tiến vào.

Cô gái nhìn thấy Tô Xích Cảnh, vội vàng trốn sau lưng Diêm Thương Tuyết (_ _ ! Có tiếng ko có miếng à), thấy hắn ta đi tới, hơi sợ lộ đầu ra, có chút chột dạ khúm núm chỉ vào hắn ta, nhỏ giọng nói---

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Đừng vọng tưởng phá hư kế hoạch của tôi

Cô gái nhìn thấy Tô Xích Cảnh, vội vàng trốn sau lưng Diêm Thương Tuyết, thấy hắn ta đi tới, hơi sợ lộ đầu ra, có chút chột dạ khúm núm chỉ vào hắn ta,

nhỏ giọng nói----

“Ai bảo anh không đến đón tôi, bản thân mình lại lưu luyến hoa cỏ.”

Cô gái bĩu môi có chút sợ hãi nhìn hắn ta, ai biết được đắc tội với hắn ta, hắn ta lại giờ trò gì, lần trước là thả một con rắn giả ở dưới giường cô, lần trước nữa là thả một con nhện giả trên áo lông của cô, còn lần trước của trước nữa... dù sao hắn ta cũng sẽ chơi ác với cô, cho dù Tuyết có phát hiện cũng chỉ trách phạt hắn ta một chút, lần sau hắn ta vẫn ngang nhiên sẽ tiếp tục.

“Em không sợ con rắn?!” Tô Xích Cảnh nheo mắt lại, nhìn Cận Vi cảnh cáo.

“Anh muốn chết à!” Diêm Thương Tuyết nhìn Cận Vi ở sau lưng bị dọa sợ, mặt thương tiếc ôm cô vào lòng lần nữa, lạnh lùng nhìn Tô Xích Cảnh.

“Này, đây là chuyện riêng giữa anh và cô ấy, sao cậu lại nhúng tay vào?” Về mặt Tô Xích Cảnh ỉu xiu chịu đựng nhìn ánh mắt của Diêm Thương Tuyết, sự dịu dàng của hắn chỉ dành cho Cận Vi thôi sao?

Nhưng mà dịu dàng cũng không nhất định là yêu nha, hắn ta biết rõ đó là vì tình nghĩa, đối với Cận Vi đơn thuần như nước này mà nói không biết là may mắn, hay là vận mệnh?

Bởi vì hắn ta biết người đàn ông có độc Diêm Thương Tuyết này sẽ không vì bất kì người con gái nào mà vứt bỏ oanh oanh yến yến ở bên ngoài, Cận Vi cũng không ngoại lệ, có lẽ hắn sẽ cho cô ấy một danh phận và thương yêu vô cùng, nhưng hắn sẽ không vì cô ấy mà ở nhà làm một người đàn ông tốt.

Phụ nữ, gặp phải hắn có lẽ đều là bất hạnh!

Trong dầu đột nhiên xuất hiện một gương mặt nhỏ nhắn ngây thơ, như hoa lê đầm mưa, đáng về tức giận bất bình rất đáng yêu.

Tướng Niệm! Tô Xích Cảnh cười ảm áp, mới vài giờ ngắn ngủi mà thôi hắn ta liền nhớ cô như vậy rồi!

Đặt văn kiện trong tay xuống, về mặt cao thâm khó lường nhìn chằm chằm Tô Xích Cảnh: “Đi đâu rồi?”

“Tìm cô ấy.” Tô Xích Cảnh không chút che giấu nhíu mày lạnh lùng nhìn hắn.

“Tìm cô ấy làm gì? Đừng vọng tưởng phá hư kế hoạch của tôi!” Híp mắt, cái nhìn như muốn hủy trời diệt đất nhìn Tô Xích Cảnh thông dong bình tĩnh.

Tô Xích Cảnh và cô qua lại từ lúc nào?

“Anh sẽ không cho cậu tổn thương cô ấy.” không thèm quan tâm đến trên người Diêm Thương Tuyết tản ra hơi lạnh, không chút yếu kém nhìn con người khát máu của Diêm Thương Tuyết.

Hắn ta cũng không muốn xen vào chuyện này, nhưng mà hôm nay sau khi gặp cô, hắn ta lại có ý nghĩ muốn bảo vệ đáng về nhìn có vẻ yếu ớt mà lại có một mặt kiên cường của cô, khiến hắn ta càng yêu thương cô hơn, hơn nữa biết cô chỉ vì một câu của hắn ta mà khổ sở mấy tiếng, hắn ta không thể không cảm động, từ lần đầu tiên khi nhìn thấy cô, cô giống như một loại mùi hương thơm mát quần sâu lấy hắn ta, mười năm, hắn ta vẫn như vậy cảm giác vẫn rõ ràng như trước hệt như lần đầu nhìn thấy đáng về sợ hãi của cô.

Thấy giữa hai người hơi có mùi thuốc súng, Cận Vi có chút ngớ ngẩn, tình cảm của bọn họ vẫn rất tốt, thỉnh thoảng sẽ nói giỡn một chút, nhưng cũng không có nghiêm túc giống như vậy.

“Các anh nói ‘cô ấy’ là cô bé kia sao? lần này Tuyết trở về chính là vì cô ấy?” Dè dặt nhìn hai người đang giằng co, Cận Vi cau mày.

Cũng đã chau mày từng mắt nhìn đối phương chằm chằm, dường như có quên cả có người thứ ba ở đây, chưa bao giờ thấy qua hai người họ phá lệ xảy ra tranh chấp, xem ra đây không phải một hiện tượng tốt nha!

“đừng nghĩ nhiều.” Xoay đầu, hoàn toàn không còn vẻ nghiêm túc như vừa nãy, Diêm Thương Tuyết dịu dàng vuốt ve gương mặt trắng nõn của Cận Vi.

“Là... chính là cô gái anh vẫn rất hận kia sao?” Mở to hai mắt, nhìn Diêm Thương Tuyết rất tò mò, cô biết trong lòng hắn vĩnh viễn có một cái gai, cô chỉ là nghe hắn nhắc qua ở lần hắn trở về nước lúc trước.

Cô gái ấy rốt cuộc là một cô gái như thế nào?? Có thể khiến cho Tuyết và Cảnh trở mặt?

Cận Vi hơi hiếu kì, nhưng mà cô biết Tuyết trở về chỉ là muốn trả thù cô ấy, hắn sẽ không bỏ ra bất kì chút cảm tình nào cho cô ấy.

Từ lúc liều mình cứu hắn ở mười trước, cô liếc mắt một cái liền cho rằng, hắn chính là bến đỗ duy nhất cả đời này của cô.

Cô cũng biết hắn không thích mình, nhưng một người đàn ông mang trong lòng cả thế giới thì sẽ yêu ai?

Hắn sẽ không yêu bất kì ai!

“Ừ, quà tặng tí mĩ chọn cho em này nhìn xem có thích không?” Thấy Diêm Thương Tuyết nhếch môi, không có mở miệng, bầu không khí trong văn phòng có chút xấu hổ, Tô Xích Cảnh vươn tay đưa hộp quà trong tay cho Cận Vi đang hao tổn tinh thần.

Sợ hãi nhìn thoáng qua Tô Xích Cảnh, có chút do dự nhưng trước sau không có kết quả, lòng còn sợ hãi nhìn nhìn: “Sẽ không phải là rét chứ?” Chau mũi, chỉ vào cái hộp nhìn gương mặt đen xì của Tô Xích Cảnh.

Xem ra mấy lần trước nha đầu này rất sợ hãi nha! Xem ra thời gian sau này chơi vui rồi!

Tô Xích Cảnh lấy tay che miệng, giả vờ khụ một tiếng: “Cầm đi, không phải rét!”

Cần Vi nhìn thoáng qua Diêm Thương Tuyết, dưới cái ra hiệu của hắn, mới đưa cánh tay trắng nõn nhận gói quà, ai ngờ câu nói kế tiếp của Tô Xích Cảnh dọa đến cô.

“Không phải rét, là...ếch.”

“A-“

Bạn đang đọc truyện *Cầm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Sao cậu có những tấm ảnh này

Sau khi sắp xếp để tài xế đưa Cần Vi về, trong văn phòng to lớn chỉ còn lại hai người là Diêm Thương Tuyết và Tô Xích Cảnh, bầu không khí rét lạnh lập tức bao trùm cả căn phòng.

“Cảnh, đừng nhúng tay vào chuyện của tôi.” Thái độ của Diêm Thương Tuyết cực kì cương quyết thậm chí có chút mùi vị uy hiếp, đây là giọng điệu chưa từng có trong suốt hai mươi năm hắn và Tô Xích Cảnh biết nhau.

“Nhưng anh thích cô ấy rồi.” Một chút nghiêm túc trên mặt Tô Xích Cảnh thật sự khiến Diêm Thương Tuyết hơi giật mình.

Diêm Thương Tuyết liếc mắt nhìn Tô Xích Cảnh một cái, khóe môi khẽ nhếch, nụ cười mang chút châm chọc lại áp lực, cầm lấy văn kiện trên bàn ném cho Tô Xích Cảnh, chỉ thấy Tô Xích Cảnh giơ tay một cách đẹp mắt, văn kiện dĩ nhiên rơi vào trong lòng bàn tay hắn ta: “Đây là gì?”

“Một tài liệu có liên quan đến vụ tai nạn giao thông không bình thường của cha mẹ tôi.” Giọng điệu không nhanh không chậm, trong mắt vẫn là vẻ khát máu.

Tô Xích Cảnh nghi hoặc mở văn kiện ra, càng xem thì đầu mày càng nhíu chặt, vẻ mặt cũng càng lúc càng nghiêm túc: “Sao cậu có những tư liệu này? Tại nạn giao thông năm đó không phải chỉ là sự cố bình thường thôi sao?”

Trong văn kiện có chứng cứ chứng minh chuyện đó không phải là bình thường mà là có người sắp đặt. Bên trong có vài bức ảnh Diêm ba chụp cùng với người lạ, từ góc độ chụp có thể thấy là chụp lén, có chút nát, thậm chí còn ghi lại cuộc nói chuyện và tin nhắn của tài xế gây tai nạn năm đó.

“Là ai chụp? sao cậu có những tấm ảnh này?” Giờ ảnh chụp và tư liệu trong tay lên, cực kì tò mò sao hắn có được những ảnh chụp này? Năm đó hắn cũng lắm chỉ mười bảy mười tám tuổi thôi mà? nếu là người khác, thì vì sao phải gửi những tấm ảnh này?

“Tôi cũng không biết! Nhưng mà những thứ này cung cấp manh mối cho tôi, có lẽ vụ tai nạn giao thông đó căn bản không bản một sự cố giao thông bình thường.” Diêm Thương Tuyết nhíu mày thật sâu, nhìn văn kiện trong tay Tô Xích Cảnh.

Lại nhớ đến cảnh tượng lúc nhìn thấy cha mẹ ở bệnh viện mười năm trước, khắp người của họ toàn là máu, quần áo lộn xộn, vết thương đầy người, nghĩ đến mẹ lúc còn sống luôn thích sạch sẽ thích xinh đẹp, không ngờ lúc chết lại thảm như vậy.

Nhắm mắt, che dấu nỗi đau đớn trong ánh mắt, tay đặt trong túi quần nắm chặt, nếu tất cả những thứ này là có người sắp đặt, vậy, hắn sẽ làm cho người đó phải hồi hận vì đã đi đến thế giới này!!

“Nhưng mà chuyện đó không có chút liên quan nào đến Trường Niệm nha! Nếu như tai nạn giao thông là một kế hoạch, vậy sao cậu lại có thể mang món nợ này tính trên đầu cô ấy?” Đáy lòng căm phẫn nói, Tô Xích Cảnh khí thế nghiêm nghị nhìn về mặt âm trầm của Diêm Thương Tuyết.

Hắn ta biết, biết bây giờ nhất định hắn rất khổ sở, bọn họ biết nhau từ rất sớm, là bạn bè, là tri kỉ, là anh em, lại càng thân thiết, cho nên hắn ta biết rõ tâm tư của Diêm Thương Tuyết!

Nhưng là ai cố ý gây ra vụ tai nạn này? Vợ chồng Diêm gia bản tính hiền lành, tình tình dịu dàng, chưa từng nghe là có thù oán với ai?

Vậy xem ra, nếu tai nạn giao thông này là cố ý gây ra, vậy, có phải, có thể có liên quan đến Trường Niệm không?

“Nhưng có mẹ của cô ấy tham dự!” giọng điệu như gió nhẹ mây trôi, trong đôi mắt đen sâu thẳm toàn là hơi sương, dường như muốn hủy diệt mọi thứ.

“Cậu...cậu nói gì? Đây là có ý gì?” Tô Xích Cảnh vốn đang nghiên cứu ảnh chụp và tư liệu, nhưng nghe được lời của Diêm Thương Tuyệt thì đột nhiên kinh ngạc ngẩn ra một lúc.

“Mẹ Doãn từng nói, buổi tối ngày đầu tiên cha mẹ tôi qua đời, lúc bà đi đưa bánh trà đã vô tình nghe thấy Cố Nguyệt Như nói ‘tôi phải báo thù’ phần sau thì không nghe rõ, cho nên tôi nghi ngờ có phải bà ta vì trả thù mà gây ra vụ tai nạn này không, không phải có ghi lại cuộc nói chuyện giữa bà ta và tài xế sao?” Giọng nói của Diêm Thương Tuyệt có chút run rẩy, nhưng trên mặt vẫn là vẻ lạnh lẽo như trước.

Đi đến cạnh tủ rượu, lấy một chai Whisky năm 1867, tao nhả rót rượu vào trong hai chiếc ly thủy tinh sang trọng bên cạnh, sau đó lấy đá từ trong tủ lạnh nhỏ cho thêm vào, mỗi một động tác đều tao nhả như thế, đẹp mắt mà lưu loát, dường như không phải vì rượu mà là vì thưởng thức dáng vẻ rót rượu anh tuấn mê người của hân.

“Có phải nghĩ nhầm rồi không? Có lẽ bà ta...bà ta không phải nói đến Diêm ba, có lẽ...” Tô Xích Cảnh vắt sạch óc cũng không nghĩ ra mẹ của Tưởng Niệm lại có thù với Diêm gia? Tuy là chỉ mới gặp mặt có một lần.

“Vậy tôi sẽ điều tra thật rõ ràng, và cô ấy cũng không thoát khỏi có liên quan!”

Bạn đang đọc truyện *Cầm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Bây giờ hối hận còn kịp

Trong căn phòng nhỏ đơn giản sáng chói, Tưởng Niệm ngồi trước gương, ánh sáng rọi trên người cô phát ra những vầng sáng nhàn nhạt, lượn vòng quanh như một bức tranh mỹ nhân rất nghệ thuật.

Mái tóc dài đen nhánh mềm mại buộc thành búi, lộ ra dung mạo xinh đẹp của cô, một vài sợi tóc tết thành bím nhỏ xinh đẹp đặt ngang trước trán, bông hoa trang sức tinh xảo rất khéo léo che khuất một bên trán, bím tóc đơn giản làm tăng thêm tạo hình, đồng thời vẫn thể hiện rõ khí chất thoát tục.

Có chút phấn trang điểm được thoa trên ngũ quan tinh xảo cực kì mê người, bộ lễ phục màu hồng nhạt có cổ áo hình chữ V thắt eo dài ngang gối của phụ dâu bao bọc lấy cơ thể lung linh, hai bên vai thắt một sợi tơ kéo dài đến hết váy, khiến Tưởng Niệm vốn đơn thuần khá ái lại thêm khí chất của người cõi tiên.

Ngây ngốc ngồi đó, lẳng lặng nhìn mình trong gương, khóe môi chưa xót khẽ mấp máy, trong đôi mắt sáng có một tầng hơi nước.

Hôm nay là ngày kết hôn của An Nguyệt Lê và Tiểu Miêu, cô phải lấy tư cách là bạn của cô dâu mà tham dự, cô phải tận mắt nhìn thấy người đàn ông cô yêu cưới người phụ nữ khác làm vợ!

Khẽ nín thở môi đỏ, hít sâu một hơi, đè nén nước mắt sắp trào ra như đê vỡ.

Một ngày vui thế này, sao cô có thể thương cảm như vậy chứ? Cô muốn gửi tặng lời chúc chân thành nhất, sâu sắc nhất!

Lại thở nhẹ ra một hơi, cố gắng tìm cách mỉm cười, lấy tay vỗ vỗ gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn, lấy can đảm đứng dậy đi ra cửa, từ hôm nay trở đi, cô lại một mình rồi!

Khi đi ngang qua phòng của An Nguyệt Lê, lại nhìn thấy hân mặc bộ âu phục đuôi cá màu trắng lẳng lặng đứng trước cửa sổ, có vẻ cô đơn như thế, lòng Tưởng Niệm khẽ chua xót, do dự giây lát, cuối cùng cất bước rời đi, cô không muốn mọi chuyện rất không dễ gì yên ổn này lại có bất kì gợn sóng nào nữa, cô phải biết kiên nhẫn!

Hôn lễ diễn ra cạnh bờ biển, công ty Hôn Khánh rất dụng tâm dựng một cái đài ở bờ biển, phong cảnh chung quanh đều là bướm bướm và hoa Mãn Thiên Tinh mà Tưởng Niệm thích, hai bên thảm đỏ còn có Champagne hoa bách hợp.

Chỗ tựa lưng của miếng đệm lót trên ghế tựa có thắt dây lụa màu xanh dương, gió thổi nhẹ nhàng, thổi bay những sợi dây lụa, có một hương vị chia ly.

‘Sau này em kết hôn không cần xa hoa làm người ta chú ý như vậy đâu, lễ cưới của em phải diễn ra ở bờ biển, vậy mẹ mới có thể nhìn thấy, còn chung quanh phải thả nhiều bướm bướm và hoa Mãn Thiên Tinh, em còn muốn cái đài thủy tinh, đứng ở trên cao, để mọi người có thể nhìn thấy lúc đó em có nhiều hạnh phúc thế nào.’

Cô nhớ có lần khi An Nguyệt Lê đưa cô đến trường thấy có rất nhiều xe hoa, rất sang trọng, rất đẹp, rất gây chú ý, lúc đó lại không đầu không đuôi nói những lời này, không nghĩ rằng ngược lại hân nhớ kĩ vậy!

Thật là châm chọc mà! hôn lễ mà lòng cô vẫn luôn mong chờ đã trở thành của người khác rồi! đau lòng cũng vô dụng, khổ sở cũng vô dụng thôi!

Hành khúc hôn lễ đánh thức Tưởng Niệm đang ngẩn ngơ, lúc lấy lại tinh thần thì cô đã đặt mình ở cạnh cô dâu chú rể, đứng trên khán đài hôn lễ thật cao,

thấy mọi người dùng ánh mắt thật hạnh phúc nhìn đôi tân nhân này, toàn bộ tiếng động xung quanh bọn họ đều không nghe được, trong đầu hỗn loạn.

Nhưng mà đôi mắt tràn ngập lửa nóng kia của An Nguyệt Lê lại nhìn chăm chăm về mặt Tường Niệm, khiến cô cảm thấy rất không được tự nhiên và khó chịu, đột nhiên rất muốn rời khỏi đây, nhưng mà cô biết bây giờ không thể!

Cô chỉ có thể mang theo trái tim vừa lo lắng vừa rối rắm đứng cạnh Tiểu Miêu.

Hôm nay Tiểu Miêu trang điểm nhan nhật rất xinh đẹp, bộ váy kéo dài từ ngực xuống đến mặt đất, tóc được búi vòng trên đỉnh đầu, được khăn lụa mỏng che, vẻ mặt hạnh phúc đáng vẻ ngượng ngùng như cô nữ sinh bé bỏng ngày trước nhìn An Nguyệt Lê.

Trên mặt An Nguyệt Lê không có chút vui sướng hay kích động như những chú rể bình thường, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn Tường Niệm, hôm này cô thật đẹp! nhưng thật đáng tiếc là, cô, không phải cô dâu của hắn!

“Bây giờ, mời chú rể và cô dâu trao đổi nhẫn cưới.” giọng nói của người chủ trì lại vang lên, ông ta từng có nhiều năm kinh nghiệm chủ trì hôn lễ nên rất dễ dàng nhìn ra ba người trong này nhất định có mối quan hệ ‘thiên ti vạn lý’ (ngàn tơ vạn sợi: rối rắm)! vì vậy, ánh mắt nhìn Tiểu Miêu có thêm một phần thương tiếc, haiz!

An Nguyệt Lê không nhúc nhích chút nào, hoàn toàn không quan tâm đến An Chí Viễn ở dưới đài nhắc nhở lần này đến lần khác, còn có giọng nói quở trách tức giận của di Thu, cả bạn bè tham dự cũng thì thầm bàn tán chuyện chú rể không nhìn cô dâu mà lại mê mẩn nhìn phụ dâu chăm chăm?! hiện trường có chút rối loạn, một màn hỗn loạn.

“Đến lượt anh Nguyệt Lê trao đổi nhẫn rồi!” Tường Niệm có vẻ hơi xấu hổ nói.

“Nếu bây giờ anh hối hận vẫn còn kịp!” Giọng nói Tiểu Miêu có hơi khàn khàn và run rẩy, vẻ mặt hoang mang chăm chú nhìn An Nguyệt Lê.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 65: Anh không có tư cách, không phải sao?

Hớ, Tường Niệm kinh hô ra tiếng, đôi con ngươi như nước mùa thu mở thật to.

Bởi vì cách một khoảng cách, nên người ở dưới đài cũng không có nghe thấy Tiểu Miêu nói gì với An Nguyệt Lê, chỉ là tò mò nhìn về mặt đầm nước mắt của Tiểu Miêu và gương mặt sùng sốt của Tường Niệm.

Cả người An Nguyệt Lê rõ ràng chấn động, ánh mắt bất chợt âm trầm, phát hiện bản thân mình thất thố, lắc đầu cười khổ: “Hiện tại anh không được phép đối ý, anh không có tư cách, không phải sao?” Nói xong, hắn lại gật gật đầu với người chủ trì, giọng nói vô lực dịu dàng lại vang lên: “Bắt đầu đi!”

Lời của hắn khiến cả hai cô gái có mặt tại đó chưa xót không thôi, hắn có cần phải giống như người bị ép buộc kết hôn như vậy không? Rõ ràng người làm sai là hắn kia mà!

Nhưng mà không có ai mở miệng nữa!

Phụ rể ở phía sau An Nguyệt Lê là thợ mộc trong xưởng, có nước da ngăm đen, thân hình có phần gầy ốm, cao 1m7, tầm hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, nở nụ cười ngây ngô đưa nhẫn cưới cho An Nguyệt Lê, dưới sự chỉ dẫn của người chủ trì, mọi thứ đều thuận buồm xuôi gió, mang chiếc nhẫn cưới chứa đựng hạnh phúc đeo lên tay Tiểu Miêu, tiếp theo in một cái hôn lên trán.

Không còn liếc mắt nhìn Tường Niệm nữa, vẻ mặt tươi cười dặt tay Tiểu Miêu nhìn khánh khứa đến chúc mừng. Hắn biết nụ cười trên mặt rất khó coi, lòng, cũng không ngừng chảy máu!

Tường Niệm ngơ ngác nhìn khách khứa vây quanh hai người, bên môi nổi lên một nụ cười miệt cưỡng, cắn chặt răng, cô sắp không gia vì nổi nữa rồi, nước mắt đã đảo quanh trong hốc mắt, lòng, đau không thể nói!

Vội vàng xoay người đè nén nỗi bi thương của mình, trên gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp có phần tức giận, cắn chặt cánh môi, ngay lúc cô nhắc chân chuẩn bị thoát đi, thì một giọng nam trầm từ tính tình cảm giải cứu cho cô: “Tường Niệm---”

Tầm mắt nhìn thấy Tô Xích Cảnh đang đi về phía cô, lúc đi ngang qua bên cạnh An Nguyệt Lê, rất lịch sự nói một tiếng ‘chúc mừng’.

Ngay lúc mọi người đang kinh ngạc nghi hoặc thì hắn đã đi đến bên cạnh Tường Niệm, vươn tay, nói một câu vô cùng xúc động: “Tôi mang em đi.”

Tường Niệm không chút do dự đưa tay yên tâm giao cho hắn, giờ phút này cô vô cùng cảm kích hắn.

Dắt tay Tường Niệm, Tô Xích Cảnh cười mỉa hoặc, ngơ ngơ như thế....hạnh phúc như thế!

Không để ý đến bất kì ai, bọn họ điên cuồng chạy khỏi hôn lễ mặc cho An Nguyệt Lê ở phía sau kêu gào đuổi theo.

Tường Niệm chạy theo Tô Xích Cảnh về phía trước, An Nguyệt Lê ngo ngác đuổi theo rất xa, mãi đến khi An Chí Viễn tức giận kéo lấy hắn, lúc này trái tim vốn mang đầy thương tích của hắn lại có thêm trăm lỗ thủng nữa!

Tô Xích Cảnh ngồi trong chiếc xe thể thao sang trọng, cô mặc cho gió biển thổi loạn tóc mình, buồn bực liếc nhìn Tô Xích Cảnh: “Dừng xe.”

“Két—” một tiếng, xe lập tức dừng lại ở ven đường, Tô Xích Cảnh khó hiểu quay đầu nhìn về mặt ngấn lệ của Tường Niệm, nhẹ nhàng hỏi: “Làm chi vậy?”

Tường Niệm không thèm để ý đến hắn, chỉ nhanh chóng cởi giày cao gót dưới chân ra, mở cửa xe đi trên bãi cát về phía bờ biển, Tô Xích Cảnh nhìn một loạt động tác của cô, sững sốt một lúc, nhưng cũng không cản cô, thấy cô đi về phía biển, hắn cũng đi theo phía sau cô, chỉ là lẳng lặng đi theo, không có lên tiếng, về mặt có chút nặng nề.

Hai người trên bãi cát, một trước một sau, một thấp một cao, cái bóng dưới ánh nắng chiếu xuống rất dài, trên bờ biển không có du khách, cho nên bóng dáng của họ đều có vẻ thật cô đơn.

Bỗng dưng bước chân của Tường Niệm từ từ nhanh hơn, cuối cùng trở thành điên cuồng chạy, nhưng Tô Xích Cảnh đứng lại, đôi tay nhàn nhã bắt chéo ở sau lưng, rất có thâm ý nhìn người chạy tới chạy lui cách đó không xa, khóe miệng giương lên một cười rung động lòng người.

Cô đang phát tiết (Trút giận)! Cách phát tiết rất là quái lạ!

Chỉ cần cô biết phát tiết, thì chính là biết buông tay! Cũng hiểu rõ buông tay thành toàn đối với ai cũng là tốt.

So với trong tưởng tượng của hắn thì cô kiên cường, can đảm hơn nhiều!

Dưới ánh nắng mặt trời có một người đàn ông nhàn nhã ngồi trên bờ cát, trong ánh mắt chứa đựng niềm yêu thương nho nhỏ, có một cô gái chạy trời chết, ánh mắt lộ ra vẻ kiên định khiến người ta yêu mến, ý cười trên mặt cũng càng lúc càng rõ ràng.

Người đàn ông im lặng nhưng ngẩng đầu nhìn người con gái, người con gái cũng im lặng nhưng lại điên cuồng chạy, mãi đến khi ánh nắng mặt trời dần dần mờ nhạt, cuối cùng trở thành máu vàng nhạt, Tường Niệm mới thở hắt ra ngã xuống trên bãi cát, lồng ngực phập phồng: “Ha ha ha...” cười thật lớn giống như là nổi điên, chất lỏng trong suốt nơi khóe mắt trượt ra ngoài, rơi xuống trên bờ cát, trở thành từng đóa hoa thủy tinh.

Nguyệt Lê, mất đi anh, em thật sự rất ổn, rất ổn, nhưng anh nhất định phải sống ổn hơn em, tốt hơn em!

Tô Xích Cảnh hoàn toàn không còn mang hơi thở vô lại như ngày thường, mang theo trăm ngàn xúc động ngang tiến lên phía trước, dịu dàng thay cô lau đi nước mắt, lại lau đi mồ hôi trên trán cùng chớp mắt cô, cuối cùng học theo cô nằm dài thoải mái bên cạnh cô

Hắn thà rằng cứ lẳng lặng ở cạnh cô như thế này ở những lúc cô thất bại đau khổ, có lẽ mười năm trước hắn nên trở về, trở về bảo vệ cô! Nhưng cuộc đời luôn có quá nhiều điều ngoài ý muốn, một lần gặp gỡ ngoài ý muốn, liền chắc chắn sẽ mất đi thứ bạn sắp có được!

“Mời tôi đi hát đi! Chỉ hai người chúng ta, sau đó uống thật nhiều rượu, chúng ta phải say một trận, có được không?” Ôn định hơi thở, một lúc sau Tường Niệm từ từ mở miệng, về mặt mong đợi nhìn Tô Xích Cảnh.

Tô Xích Cảnh ngạc nhiên, đây cũng là một loại phát tiết??

Nửa tiếng sau, Tô Xích Cảnh dắt theo Tường Niệm mình đầy mồ hôi và dơ bẩn đến khu giải trí cao cấp sang trọng đòi trụ nhất của ‘Đông Phương quốc tế’, đây là nơi giải trí KTV*, tập hợp quán bar, sòng bạc ngầm, cùng những thiết bị phục vụ cao cấp.

KTV: quán karaoke có thêm sòng bạc, bar, v.v...

Người có thể vào bên trong nếu không phải là quản lý chính phủ cao cấp thì chính là tinh anh trên thương trường nắm trong tay huyết mạch kinh tế, cũng có thể là người đứng đầu hắc bang oai phong một cõi.

Tóm lại chỉ một câu—khách đến đây hoang phí đều tiêu tiền như nước, mà thân phận cũng đều hiển hách.

Giao xe cho người đàn ông đỗ ở bãi đậu xe, lúc Tô Xích Cảnh kéo lấy tay Tường Niệm muốn dắt vào, thì lại bị cô vùng vẫy tránh, khó hiểu cúi đầu nhìn cô đang xấu hổ xoắn xoắn ngón tay, mà hai gò má đỏ ửng, về mặt suy nghĩ nhìn ngó xung quanh, sau khi nhìn thấy anh mặt khinh thường của người đi đường thì lại càng cảm thấy khó xử.

Về mặt Tô Xích Cảnh u ám tức giận trừng mắt người bên ngoài, vô cùng che chở Tường Niệm: “Sao thế? Xấu hổ à? Vừa nãy bảo em thay quần áo thì em nói không cần.”

Ngước mắt, nhìn về mặt vô tội của Tô Xích Cảnh, Tường Niệm cũng tỏ vẻ cực kì vô tội, bất mãn quệt miệng nói: “Tôi làm sao biết chú lại dẫn tôi đến nơi này chứ? Trước kia đi cùng anh Nguyệt Lê...”

Nhất thời nhanh miệng bới lên vết sẹo đau đớn, nhưng Tường Niệm chỉ hơi mắt tự nhiên cười cười, thì thầm tự an ủi chính mình, nói: “Thôi, không phải

nói là ngày mai sẽ tốt hơn hôm nay sao?”

Thấy đáng về mặt hết ý chí, bộ dạng âm trầm như mặt hờn của cô, Tô Xích Cảnh đau lòng nói không nên lời, nhẹ ôm cô vào lòng, dùng chiếc cằm tròn bóng sạch sẽ thật khẽ cọ cọ trên đỉnh đầu cô, nói với cô rất dịu dàng: “Không cần đau khổ, tôi sẽ giúp em, vẫn luôn giúp em.”

Tường Niệm cũng không giãy dụa, chỉ lẳng lặng mặc cho hắn ôm, ở lúc cô mất mát khổ sở có người sẵn lòng cho cô sự ấm áp như vậy, cô cảm thấy rất hạnh phúc!

“Tuyệt?!”

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Mang đi làm cho An Nguyệt Lê ký

Phía xa có một chiếc xe Maybach màu đen ngang ngược đậu một bên, người đàn ông ngồi ở vị trí phía sau trong xe mặc bộ âu phục màu đen, cổ áo hơi mở rộng, lộ ra cơ ngực rắn chắc, gương mặt anh tuấn phủ một tầng sương mù, giống như TuLa đến từ Địa Phủ, con người màu đỏ tươi nhìn bọn họ chăm chăm, gương mặt căng cứng khiến người ta có chút sợ hãi.

Cô gái nhìn theo tầm mắt của hắn, đồng thời nhìn thấy một nam một nữ ôm nhau ái muội, là Tô Xích Cảnh! Còn người con gái kia là ai? Mi tâm nhúu chặt, quay đầu lại ngây ngốc nhìn dung mạo anh tuấn của hắn, lay lay cánh tay bị hắn nắm đến đau, tui thân nói nhỏ.

Người đàn ông chớp mắt một cái, mặt phủ một lớp băng dày ba tấc nhìn hai người cách đó không xa nắm tay vào trong khu giải trí, mới quay đầu lại nhìn về mặt ủy khuất của Cần Vi, bàn tay xương cốt rắn rỏi khẽ xoa gương mặt trắng hồng của cô, dịu dàng nhỏ nhẹ nói: “Sao vậy? Ghen? Anh đối với cô ta chỉ có hận, cưới em là ước hẹn định sẵn từ mười năm trước rồi, hiểu không?”

Cô ta? Cô gái kia là cô bé hắn hận sao? nhưng vì sao lại ở chung với Cảnh vậy a?

Nhưống mảy, không nghĩ nữa, chuyện hao tổn đầu óc như vậy, cô không muốn hiểu rõ, lắc đầu một cái, về mặt uể oải nhìn Diêm Thương Tuyết: “Vậy chúng ta đi nữa không? Lâu rồi em không có gặp Mị tỷ!”

“Em đi tìm Mị tỷ, anh đi tìm Cảnh, lát nữa anh đến đón em.” Chậm rãi cúi đầu, yêu thương khẽ hôn lên cánh môi Cần Vi một lúc, nhìn đến đáng về chu môi bất mãn của Cần Vi, Diêm Thương Tuyết lại rất có kiên nhẫn cúi đầu lần nữa, ôm lấy gương mặt cô, chậm rãi đến gần cánh môi nhỏ bé của cô, hơi thở nóng bỏng phả trên mũi cô, hai người cũng rất tự nhiên hôn nhau.

Khó chịu, vươn cánh tay trắng như tuyết quần lên trên cổ của Diêm Thương Tuyết, dần dần bị hắn kéo vào trong ngực, chiếc lưỡi trong miệng không biết rơi vào trong miệng hắn từ lúc nào, bị hắn giày xéo chà đạp, cảm giác tê tê đại đại lan khắp toàn thân, học theo động tác của hắn, cô bắt đầu mạnh mẽ mút đầu lưỡi hắn, hai mắt từ từ nhắm lại hưởng thụ khoái cảm do hắn mang đến.

Ngón tay Diêm Thương Tuyết cực kì tiêu chọc xoa nhẹ bên trong chân của cô, Cần Vi khó chịu rên khẽ một tiếng, chọc cho cả người Diêm Thương Tuyết nóng lên, vật cứng rắn nào đó đang chờ được phóng thích mà có hơi đau, vội vàng kéo quần lót của cô xuống, đột nhiên bị một bàn tay nhỏ mềm mại ngăn cản: “Đừng!”

Rời khỏi môi hắn, thờ dốc chống tay lên lồng ngực to lớn, kiêu mị nhìn hắn.

“Yêu tình!” Rời khỏi quần của cô, bắt đầu dĩ yêu thương lấy tay ngắt nhẹ mũi cô.

“Cha nói, chưa kết hôn thì chưa được làm!” Giọng nói rất khàn, hiển nhiên vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo từ trong cơn kích tình vừa rồi, ngượng ngùng nhìn đôi mắt tràn ngập dục vọng của Diêm Thương Tuyết, vội đầu vào trong ngực hắn như làm nũng, nghe nhịp tim mạnh mẽ của hắn, cảm thấy thật thỏa mãn.

“Anh biết, vừa rồi là anh sai.” Hôn lên mái tóc cô, trong lòng có một loại cảm xúc phức tạp.

Thực ra vừa nãy hắn không thể kiềm lòng được hoàn toàn là vì trong đầu hắn xuất hiện một gương mặt khác, rõ ràng có đôi mắt sáng, răng trắng, rung động lòng người.

Hắn biết đó là Tường Niệm!

Nghĩ đến hôm nay là ngày người tình cũ của cô kết hôn, bây giờ lại ở cùng với Tô Xích Cảnh, hừ! rốt cuộc tình cảm ở trong mắt cô giá rẻ thế nào? Lúc trước cũng nói sẽ đối xử thật tốt với một mình hắn, kết quả thì sao? nhìn thấy hắn liền có đáng về như sắp xuống Địa Vực, hắn vô cùng khinh bỉ cô!

-----diendanlequydon.com-----

Vào khu giải trí, nhìn phong cách trang trí xa hoa xa xỉ, thái độ phục vụ của cao cấp của nam nữ thời thượng muôn màu muôn vẻ, lòng tự ti lại nảy sinh,

một tay lo lắng bất an nắm chặt làn váy, tay còn lại tùy ý để Tô Xích Cảnh nắm, cúi đầu cực kì xấu hổ đi theo Tô Xích Cảnh vào bên trong.

“A, đây không phải là Tô thiếu gia mà ni cô thấy vẫn muốn hoàn tục sao? sao vậy? thay đổi rồi à? Còn bày ra dáng vẻ không cần bấu vịn, lại một mình yêu thương ngọn gió đáng yêu nha! Chắc..” một người đàn ông ngồi trước quầy bar thấy Tô Xích Cảnh dịu dàng dắt tay người con gái khéo léo như tiên nữ bước vào, không nhịn được châm chọc nói.

Tô Xích Cảnh vừa mới bước vào sàn nhảy ồn ào liền nghe thấy giọng nói đáng đánh đòn kia của Trình Sở Đông, vì thế rất không khách mà tròn mắt nhìn hắn ta.

Tường Niệm nghe vậy lông mày cũng nhíu chặt, ánh mắt ngai ngùng đen bóng quan sát người đàn ông một lúc, cao 1m8, chừng 25, 26 tuổi, mái tóc ngắn gọn thời thượng (mode), áo sơ-mi tay ngắn hoa văn có màu xanh lam của băng được luồn trong quần tây màu đen, khiến vóc người thật tốt kia lộ ra không sót, người đàn ông lười biếng tựa vào trước tủ rượu, dáng vẻ đùa cợt cực kì đáng đánh đòn!

Dáng vẻ của hắn ta cực kì đẹp, không thua kém Tô Xích Cảnh chút nào, đặc biệt là lúc cười lộ lên có một chiếc lúm đồng tiền vừa vặn phía bên trái, lộ ra một hàm răng trắng đều đặn, một đôi mắt đào hoa thu hút lòng người, không có ý tốt nhìn chằm chằm Tường Niệm.

Tường Niệm thấy hắn ta hơi làm càn, không nhịn được thầm giễu cợt trong lòng một tiếng, hừ! lại thêm một nghiệp chướng!

“Sao vậy? cô gái nhỏ nhìn đến tôi rồi sao?” thấy đôi mắt Tường Niệm nhìn mình chằm chằm, Trình Sở Đông lại có bộ dáng vênh vác đắc ý.

Coi đi! Mị lực (sức hấp dẫn) của hắn ta vô cùng to lớn nha!

Tường Niệm mím môi không nói, chỉ nhìn Trình Sở Đông khinh thường, đầu nghiêng về phía Tô Xích Cảnh, lấy tay che miệng, nhỏ giọng nói: “Chú, bạn của chú à? Không thích, hơi đáng ăn đòn!”

Tô Xích Cảnh bị dáng vẻ dí dỏm của cô chọc cười, mị hoặc nhìn Tường Niệm, nở nụ cười xấu xa vô lại: “Tôi không quen anh ta, đi thôi.”

Nói xong liền nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của Tường Niệm ngang nhiên lướt qua, nhưng vẫn khiêu khích nhìn thoáng qua dáng vẻ ngây ngốc của Trình Sở Đông.

Trình Sở Đông hơi nghiêng đầu nhìn hai người biến mất ở nhà rẽ trên tầng hai, sao lại như vậy? bây giờ hắn ta còn ở trong tình trạng tắt máy?

Đứng thẳng người, sờ cằm, cố gắng suy nghĩ, trong trí nhớ của hắn ta chưa từng có dạng con gái ‘linh khí’ (level __!) kinh người như vậy nha! Nhìn bộ dạng quan tâm của Tô Xích Cảnh, có thể thấy quan hệ giữa cô và Tô Xích Cảnh không đơn giản nha!

Niềm vui mới?! tình yêu cũ?! Chưa từng thấy qua Tô Xích Cảnh quan tâm một cô gái nào như vậy! lạ thật!

Ngón trỏ vuốt nhẹ cằm, dáng vẻ như có quỷ trong lòng, đôi mắt hí theo tiêu chuẩn Hàn Quốc khép hờ, môi mỏng khẽ gọn lên một độ cong toan tính, gian trá đi đến phòng đã được đặt trước của bọn họ, hắn ta quyết định tự mình làm rõ ràng. Tô Xích Cảnh đối phụ nữ còn nhanh hơn cả lật sách, sẽ vì cô gái này mà ăn cháo trắng mỗi ngày sao?

Diêm Thương Tuyết ngồi trên tầng ba thu hết mọi thứ vào trong đáy mắt, nghiền chặt hàm răng, cả người phát ra một loại khí lạnh khiến người ta chùng bước lui binh, con người tàn nhẫn khát máu nhìn chằm chằm phòng đối diện ở tầng hai.

Bọn họ vào đó làm gì? Ca hát? Chỉ đơn giản là ca hát thôi sao?

Xem ra An Nguyệt Lê kết hôn, cô cũng không đau khổ lắm, còn rảnh rỗi vui vẻ cùng đàn ông khác đây ư?

Bàn tay đặt trong túi quần chợt nắm chặt, trong đáy mắt là một mảnh mưa máu gió tanh!

“Tổng giám đốc!” Mị Cơ bước ra từ trong căn phòng được đặt trước, gật đầu đứng bên cạnh Diêm Thương Tuyết, vẻ mặt cũng lạnh như băng.

“Chuyện gì?” Chính đồn xong cảm xúc, xoay người, từ trên cao nhìn xuống Mị Cơ, không còn vẻ khát máu như vừa rồi, hoàn toàn là vẻ lạnh lùng.

“Trịnh Nhân Nhân của thành phố C đã đến, đang chờ ngài ở phòng họp.” Cúi đầu nghĩ đến người đàn ông như hoa anh túc ở trước mặt này, đáy mắt có một tia dịu dàng, có lẽ đời này cô chỉ có thể cúi đầu nghĩ đến hắn như bây giờ, nhưng mà đối với cô, như vậy đã là đủ rồi!

Thương hắn đã trở thành bản năng trong sinh mạng rồi, cô không cần đáp trả, chỉ cần bỏ ra là tốt rồi! yêu, giữ lại trong lòng cũng chỉ dành cho hắn!

Không chờ cô trả lời đã sai bước đến phòng họp, lúc nhìn thấy người đàn ông tai to mặt lớn kia thì không khỏi nhíu mày một cái: “Ông là Trịnh Nhân Nhân?”

“Vâng vâng, tổng giám đốc Diêm bận rộn như vậy vẫn còn nhớ rõ tên vô danh thấp hèn tôi, họ Trịnh tôi cảm thấy rất vinh hạnh!” hèn mọn cúi người, nịnh nọt đi theo Diêm Thương Tuyết đến trước bàn hội nghị.

Cười nhạo một tiếng tràn đầy khinh thường, gờn ngón tay lên một phen, Mị Cơ lập tức cầm một bản văn kiện ở cạnh bàn làm việc đưa cho Trịnh Nhân Nhân.

“Đây là...” Người đàn ông nhận văn kiện, nhìn về mặt bình tĩnh như nước lại có thể nắm mọi thứ trong tay của Diễm Thương Tuyệt khó hiểu.

“Mang đi làm cho An Nguyệt Lê ký, một lần khiến anh ta sụp đổ.” Nói xong liền đứng dậy ra ngoài cửa, hiện tại hắn còn có việc quan trọng hơn phải làm, nhưng mà vừa đi vài bước liền bỗng dừng ngừng lại, nhìn Trịnh Nhân Nhân chán ghét, vô cùng nhàn rỗi nói: “Đổi tên lại, khó nghe gần chết.”

Sau đó lập tức bước ra ngoài, bỏ lại Trịnh Nhân Nhân với vẻ mặt dờ dẩn...

Trong một căn phòng được đặt trước khác, Tô Xích Cảnh thật thận trọng chọn cho Tường Niệm bài ‘hạnh phúc của em’, giai điệu thương cảm tươi đẹp vang lên, hai tay Tường Niệm cầm micro, tâm trí chậm rãi bay bổng theo điệu nhạc, trên màn hình lớn bắt đầu xuất hiện những dòng chữ màu đỏ, cánh môi đỏ mọng khẽ nhấp nháy.

“Chần chừ do dự dẫn đến sai lầm lướt qua đời chờ, mệt mỏi lo âu buồn phiền chợt thấy lạnh, thật sự là... chợt phát hiện lúc này em không nghĩ đến anh, hạnh phúc của em sẽ quay lại, chỉ cần biết rõ tình yêu đã từng được khắc sâu như thế, đừng hỏi có đáng giá hay không....”

Giọng hát vốn trong trẻo giờ phút này đã có chút khàn khàn và thương cảm, rất tập trung nhìn chăm chăm dòng chữ trên màn hình, phối hợp cùng âm nhạc rất có cảm xúc, giọng hát lưu loát, ra vào lại rất tự nhiên, khiến cho Tô Xích Cảnh đang rót rượu cũng chần động, dừng động tác trong tay, chăm chú lắng nghe.

“Giấc mộng phức tạp của từng có được và mất đi, làm sao quên, rất muốn quên nhưng hoàn toàn không thể quên...”

Nghe lời hát của cô, nhìn nước mắt giàn giụa của cô, cảm thấy trái tim như bị cô nghiền nát, ánh mắt của Tô Xích Cảnh vẫn đặt trên gương mặt như hoa lê kia của cô, hắn muốn ôm cô vào lòng và nói cô, hắn sẽ bảo vệ cô, tuyệt đối sẽ không giống như An Nguyệt Lê treu chọc khiến cô đau lòng thế này, nhưng mà lúc này cô có thể đón nhận sao?

Hát xong một bài, Tường Niệm đã khóc không thành tiếng, ngồi xỏm xuống đất ôm chặt lấy đầu gối mạnh mẽ phát tiết, bắt đầu từ đêm nay, cô muốn quên An Nguyệt Lê hoàn toàn, đá hắn ra khỏi cuộc sống của mình.

“Quên đi, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.” Đến gần, nhìn thân thể cô vì đau khổ mà run rẩy kịch liệt, tâm trạng phức tạp ngồi xỏm xuống ôm chặt lấy cô, nhẹ giọng nói lời an ủi.

Ngoài cửa, người đàn ông tựa đầu trên cửa nghĩ mãi không xong, tình hình gì đây? Sao lại khóc?

Ngay lúc cả người hắn ta như muốn dán lên cánh cửa thì cửa đột nhiên được mở ra mà không hề báo trước, một giây sau--

“A—”

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Tôi tên Trình Sở Đông

Ngay lúc cả người hắn ta như muốn dán lên cánh cửa thì cửa đột nhiên được mở ra mà không hề báo trước, một giây sau--

“A—”

Bóng dáng cao lớn trong nháy mắt ngã xuống đất, người đàn ông đau đến nổi nhe răng méu miệng: “Tôi té mẹ rồi!”

Tường Niệm bị tiếng động bất ngờ làm hoảng sợ, về mặt kinh hãi nhìn người đàn ông nằm trên đất, chính là người đàn ông không nghiêm túc lúc này!

Mà hai tay Tô Xích Cảnh thì khoanh trước ngực, cổ nhin cười, về mặt vô tội nhìn người đàn ông nằm trên mặt đất, ngồi xỏm xuống cạnh thân thể: “A, tôi nói là có ai đó lên lút ngoài cửa, dáng vẻ như kẻ trộm, thì ra là tổng giám của giới giải trí âm nhạc Anh Hoàng? Sao vậy? Tổng giám không làm người để người ta ca ngợi, đến đây làm kẻ tiêu nhân ‘bị tai trộm chuông’?”

Một tràng lời nói của Tô Xích Cảnh chọc cười Tường Niệm, lại chọc tức Trình Sở Đông.

Âm thầm nghiền răng, thông thả bình tĩnh đứng dậy, tức giận chỉnh trang dáng vẻ một lúc, xoay người nhìn về mặt vui sướng khi người gặp họa của Tô Xích Cảnh, vươn ngón trỏ chỉ chỉ lồng ngực của hắn ta: “Anh đúng là không có lương tâm! Lúc trước bị An Nhã đá, là ai đòi sống đòi chết? nếu không phải tôi giới thiệu một cực phẩm đúng lúc, đúng lúc một cực phẩm cho anh, nói không chừng anh sớm đã chết vì tình rồi, còn dám ở đây nói khoác mà không biết ngượng?”

Tô Xích Cảnh bị người ta bới móc khuyết điểm, chỉ ngây ngốc mở to hai mắt nhìn, tên nhóc này! Đủ hận nha! Mang tình sử tám trăm năm trước của hắn ra là muốn gì?

Thấy cô gái mình ngưỡng mộ trong lòng nhìn mình soi mói, lần đầu tiên Tô Xích Cảnh đỏ mặt, nhưng mà vì ánh sáng của ngọn đèn nên không ai chú ý đến, nếu không thì hân thù rồi.

“Chú, không phải chú nói không quen biết anh ta sao? tôi thấy tình cảm giữa các anh hình như là rất tốt nha!” lấy tay lau đi nước mắt trên mặt, nhìn về mặt xanh mét của Tô Xích Cảnh khó hiểu.

Tuy ngoài mặt họ có bộ dạng như hận không thể bóp chết đối phương, nhưng trong mắt không có hận, chỉ có vẻ tán thưởng cùng tình bạn xa xỉ.

“Quen! Sao có thể không quen chứ? Chúng tôi mặc cùng một cái quần lớn lên mà!” Giành mở miệng trước, Trình Sở Đông nhếch môi, bộ dạng như con mèo hư hỏng nhìn Tường Niệm.

Mặc dù nét trang điểm trên mặt đã hồng hết, ánh mắt cũng có chút sưng đỏ, nhưng đôi môi vẫn đỏ, răng bên trong vẫn sáng, mắt sáng long lanh, làm người ta không nhìn được mà lưu luyến vạn phần.

Tô Xích Cảnh nhìn bộ dạng mê mẩn của hắn ta, không nhìn được đánh một đấm vào trên lưng hắn, chọc cho người đàn ông không chút phong độ nào rống lớn: “Tô Xích Cảnh, anh có bệnh à! Người ta đã gọi anh bằng chú, anh còn muốn ăn cò non?”

“Ai cần cậu lo?” nói xong, lập tức đi đến bên cạnh Tường Niệm, ái muội ôm lấy bả vai yếu ớt của cô: “Chúng ta tiếp tục.”

Tường Niệm không chút nào bài xích đụng chạm của Tô Xích Cảnh, bởi ở trong lòng cô, Tô Xích Cảnh chính là người tốt, mười năm trước hắn cho cô sự ấm áp, mười năm sau ở lúc cô suy sụp cũng là hắn cho, cô cảm thấy hắn chính là thiên sứ mà ông trời đã ban cho cô.

Còn người đàn ông nhìn qua có dáng vẻ lãng xắc kia, nhưng cũng không giống người xấu, Tường Niệm cũng không có ác cảm với hắn ta, nhưng mà cũng không có thích, cô không thích người quá mức không nghiêm túc.

Thấy không ai để ý đến hắn ta, Trình Sở Đông trề con chen chúc vào giữa Tô Xích Cảnh và Tường Niệm, ân cần mang trái cây trên bàn đưa cho Tường Niệm, hơn nữa còn không quên nắm tay Tường Niệm, dáng vẻ vô cùng nhiệt tình: “Xin chào, tôi tên Trình Sở Đông, rất hân hạnh được biết em.”

Không chút nào thích ứng được với sự nhiệt tình của hắn ta, Tường Niệm cau mày, cố gắng nở một nụ cười: “Tôi tên Tường Niệm.”

Lập tức rút tay về, cực kì tự nhiên lau chùi bên thắt lưng một lúc, nhưng mà động tác này lại cực kì cực kì đả kích Trình Sở Đông, hắn ta sừng sốt nhìn về mặt chán ghét của Tường Niệm.

“Ha ha... A Đông cậu cũng có ngày bị phụ nữ ghét bỏ? ha ha rất có ý nghĩa nha.” Tô Xích Cảnh ở bên cạnh nhìn hành động bài xích của Tường Niệm, trong lòng cân bằng không ít, cũng may cô không phải chỉ chán ghét với mình hắn.

Trình Sở Đông hoàn toàn không để ý đến vẻ phản kích suýt nữa bị chuột rút của Tô Xích Cảnh, hắn ta từ từ đến gần Tường Niệm, còn Tường Niệm thì có vẻ mặt đề phòng ngả ra sau nhìn hắn ta, cuối cùng lưng dựa vào ghế sofa: “Anh, anh muốn làm gì?”

“Làm em.” Lời nói thốt ra sao tự nhiên như thế, dáng vẻ ngang ngược không buông tha nhìn về hoảng hốt của Tường Niệm.

“Này! Đừng đùa, cậu sẽ làm cô ấy sợ.” Nhìn thấy vẻ hoảng hốt của Tường Niệm, trên gương mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt trắng bệnh không còn chút máu, Tô Xích Cảnh mất hứng đẩy Trình Sở Đông ra, vỗ nhẹ bả vai hơi run rẩy của Tường Niệm: “Đừng sợ! cậu ta không phải người xấu, đừng sợ.”

Trình Sở Đông cũng thấy Tường Niệm có hơi không bình thường, xấu hổ sờ sờ ột, vô cùng nghiêm túc ngồi xổm người xuống giải thích với cô: “Xin lỗi, tôi làm em sợ sao?”

Đối với lời giải thích nhẹ giọng của hắn ta, Tường Niệm vẫn không có chút phản ứng, nhìn thoáng qua Tô Xích Cảnh đang vô cùng lo lắng, mỉm cười: “Tôi đi toilet một chút.”

Tô Xích Cảnh cũng không mở miệng, chỉ gật gật đầu.

Sau khi nhìn thấy cô rời đi, về mặt Tô Xích Cảnh mới đầy sát khí nhìn Trình Sở Đông: “Sau này ở trước mặt cô ấy nói chuyện chú ý một chút, cô ấy sẽ sợ.”

“À, anh thực sự thay đổi rồi? thích cô ấy? rất thích cô ấy sao?” Về mặt Trình Sở Đông không tin tưởng nhìn Tô Xích Cảnh, đôi mắt tròn thật to, nở nụ cười xấu xa.

“Đang nói chuyện gì vậy?” Diêm Thương Tuyết bỗng nhiên xuất hiện ở cửa phòng, hai tay tao nhã đặt trong túi quần, dáng vẻ như đang quân vương không ai bì nổi nhìn hai người đang tròn mắt há hốc mồm.

“Sao cậu lại ở trong này?” Tô Xích Cảnh rất không thân thiện nhìn về mặt lười biếng của Diêm Thương Tuyết, nghĩ đến hắn chỉ có ở trước mặt bọn họ mới không bày ra vẻ mặt băng dày ba thước này.

Có lẽ chỉ cần nghĩ đến hắn khúc mắc với Tường Niệm, lúc nào cũng nghĩ muốn trả thù, Tô Xích Cảnh liền không thể cho hắn về mặt vui cười được, hơn nữa còn thay đổi dáng vẻ vâng lệnh tuân theo thường ngày, dứt khoát không để ý đến hắn, một mình cầm lấy ly rượu Brandy trên bàn thông thả uống.

Trong đáy mắt Trình Sở Đông hiện lên một tia nghi hoặc, hắn ta cứ có cảm giác như hai người này đang ở trong bầu không khí đè nén.

“Này! Cả hai người không có gì chứ?” ngồi cạnh Tô Xích Cảnh, Trình Sở Đông cảnh giác nhìn Diêm Thương Tuyệt cao cao tại thượng, sau đó khẽ dùng vai đụng nhẹ về mặt thối của Tô Xích Cảnh.

“Không có chuyện gì.”

“Có chuyện.”

Hai người đàn ông rất không hiểu ý nhau mà mở miệng, thiếu chút nữa khiến Trình Sở Đông bị sặc chết, thấy bầu không khí có phần không bình thường, co rút cách xa Tô Xích Cảnh, sau đó đứng dậy đặt mông ngồi vào sofa bên cạnh, cầm ly rượu uống như khúc gỗ, giả vờ cực kì nghiêm túc nghe ca hát.

Trời biết, một khi hai người này bùng nổ sẽ làm hại đến hần ta, sau khi trải qua trăm trận chiến khốc liệt, cuối cùng hần ta cũng học xong cách giả vờ cảm giác, chuyện của bọn họ tự bọn họ giải quyết đi, Trình Sở Đông hần không làm chuyện phí sức lại không có kết quả tốt.

Trời biết, lần trước vì nói giúp Tô Xích Cảnh một câu, sau đó Diêm Thương Tuyệt sát nhân này toàn chĩa mũi nhọn vào hần ta, lúc đang cưa gái Diêm Thương Tuyệt hần lại thần không hay quỷ không biết mà xuất hiện, nở một nụ cười nghiêng thành với người ta, sau đó vưu vật rất không dễ dàng gì tới tay Trình Sở Đông hần ta, mất!

Trong công việc, Trình Sở Đông hần liều sống liều chết làm, bởi vì hần ta gay cả một cú điện thoại cũng không có a! cũng đuối tại bản thân kết giao bạn bè quá không cẩn thận mà!

Còn nữa, Diêm Thương Tuyệt cư nhiên lại là trẻ con vô si gọi điện cho cha mẹ hần ta đang nghỉ phép xa Provence, bảo rằng phải nhanh chóng để hần ta kết hôn sinh con, còn nói hần ta mỗi ngày đều đến ‘Diêm thị’ trên hoa ghẹo nguyệt.

Sau đó, cha mẹ hần ta bay liên tục xuống đêm từ nơi cách xa 111000km trở về, lại suốt ngày quẩn lầy hần ta, muốn hần ta đi coi mắt.

Hần ta có ư? Không phải ‘mỗi ngày’ đều đi! Hần ta chỉ thỉnh thoảng tìm đến Tô Xích Cảnh ăn cơm uống rượu, ‘thuận tiện’ trên giường một chút, con gái người ta rất ui về nha!

Đáng xấu hổ nhất là có lần Diêm Thương Tuyệt thừa lúc hần ta sợ ý liền đổ rượu lên phần giữa của quần hần ta, khiến người ta cho rằng...cho rằng... hần ta tè ra quần rồi!

Có người trả thù như vậy à? Người có chỉ số IQ là 200 sẽ làm chuyện buồn cười lại ngây thơ như vậy ư?

Nói ra sẽ có người tin sao?

“Cô ấy đâu?” Con người lạnh như hàn băng ngàn năm gặt gao nhìn chăm chăm Tô Xích Cảnh.

“Cô ấy ra ngoài đi toilet rồi.” Trình Sở Đông uống một ngụm rượu, vô cùng tốt bụng nói với Diêm Thương Tuyệt, lập tức đón nhận ánh mắt khinh bỉ của Tô Xích Cảnh, xấu hổ sờ sờ cái mũi, muốn chạy đi, nhưng lại tỏ mò bọn họ cuối cùng đang làm trò quỷ gì, ở lại, sớm hay muộn gì cũng bị ánh mắt bọn họ giết chết, thật là ‘tiến thoái lưỡng nan’ (tiến không được, lùi không xong) mà!

“Không phải ở đây cũng có sao?” Tao nhả ngòi xuống một bên của sofa, trong đáy mắt hiện lên một mảnh tỉnh mịch.

“Đúng vậy! Minh cũng tỏ mò, nơi này cũng có WC mà?” Về mặt Trình Sở Đông cũng không rõ, thật là sâu xa mà....

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 68: Đứng chết ở cửa làm gì?

Đứng trước gương, nhìn về thảm hại trên người mình, Tưởng Niệm đột nhiên cong môi nở nụ cười, từ lúc nào thì cô trở nên to gan, lại đi theo một người đàn ông vẫn chưa được xem là quen thuộc đến hộp đêm thế này, nhưng mà không biết vì sao cô cứ tin tưởng hần ta vô điều kiện như vậy.

Dùng nước cọ rửa gương mặt dơ bẩn của mình, cố gắng nở nụ cười, nghĩ đến lúc ra ngoài lại phải đối mặt với người đàn ông có cừu chí lời nói không nghiêm túc kia, Tưởng Niệm đang vươn tay ra bỗng nhiên rút về: “Có lẽ nên đợi lát nữa hãy ra ngoài.”

Hơi ngược đầu, tháo vật trang sức trên đầu xuống, cực kì tùy ý búi tóc thành đuôi ngựa, lại phát hiện không mang dây buộc tóc, lúc đang bắt đầu dĩ hủu môi thì trước mắt xuất hiện một bàn tay trắng nõn thon dài, trong bàn tay đưa qua có một sợi dây thung.

Giật mình ngừng đầu, ánh vào trong mắt cô là một gương mặt nhỏ nhắn đẹp đẽ, dung mạo của cô gái đơn thuần lại cực kì xinh đẹp, khẽ hất cằm ý bảo Tưởng Niệm nhận lấy.

“Cảm ơn.” Xấu hổ nhận lấy dây thung, mang tóc buộc lại rất gọn gàng, sau đó cảm kích nhìn người con gái cao hơn cô nửa cái đầu này: “Cảm ơn cô.”

“Ai da! Không có chi, chỉ là một sợi dây thung thôi mà, tôi chưa nói câu nào mà cô đã nói cảm ơn hai lần, làm tôi xấu hổ quá đi.” Cô gái hài hước nhìn cô gái trước mắt này, khẽ nhíu mày vắt óc suy nghĩ, cô gái trước mắt này đã gặp ở đâu rồi, rất quen nha!

“Vậy tôi ra ngoài trước.” Buột chặt tóc, Tưởng Niệm vô cùng thân thiện nhìn cô gái kia, cảm thấy cô ấy thật đơn thuần, thật tốt bụng, thật nhiệt tình.

Cô gái không nói chuyện, chỉ lịch sự gật đầu một cái, nhìn bóng lưng biến mất ở trước mắt, cô gái càng nhíu mày nhăn mặt, sau đó lại gọi to một tiếng: “A..! là cô gái ở chung với Cảnh!”

Tưởng Niệm ra khỏi toilet liền mơ hồ, là bên trái hay là bên phải?

Nhìn hành lang vắng vẻ, cô gắng nhớ lại hướng mình vừa mới đi qua, ngón tay gõ nhịp nhàng trên gò má, vô cùng chăm chú.

Bên trái.

Hình như là bên trái!

“A-xin lỗi!” Tưởng Niệm hết nhìn đông lại nhìn tây căn bản không phát hiện có người ở phía trước, nhìn bốn phía xung quanh rồi suy nghĩ tìm cái phòng vừa này, không ngờ đụng phải một người đàn ông đi ra từ toilet nam.

Người đàn ông xoa cái trán đau do bị va chạm, miệng vừa muốn chửi ầm lên, mới quay đầu đã thấy vẻ mặt thanh thuần linh động của Tưởng Niệm, vẻ tức giận trên mặt liền biến mất, lập tức thay đổi thành đáng vẻ thêm thương, nhìn chăm chăm Tưởng Niệm, nở nụ cười có phần hèn hạ.

Trong lòng Tưởng Niệm bắt đầu phát lạnh, ánh mắt này không chút xa lạ gì với cô, nhất thời gương mặt nhỏ nhắn không chút huyết sắc, cực kì khó coi.

“Tôi không sao!” người đàn ông nuốt mạnh một ngụm nước bọt, bàn tay có chút xấu xa xoa xoa cái bụng mượt mà, đáng vẻ như là tám đời chưa từng thấy qua phụ nữ đẹp.

“Tôi xin lỗi, xin nhường đường.” nhìn bộ dạng cực kì ghê tởm của người đàn ông này, cả người Tưởng Niệm đã rịn đầy mồ hôi, nhưng vẫn ăn nói rất lịch sự.

Người đàn ông bắt đầu tránh ra, bởi vì hắn ta biết nơi này là địa bàn của người đàn ông TuLa là Diêm Thương Tuyệt, nên hắn ta không dám lơ đãng.

Nhìn theo hướng Tưởng Niệm rời đi mà lưu luyến không thôi, trong lòng thầm thì nhất định có một ngày hắn ta cũng phải ôm mỹ nhân về.

Bộ dạng Tưởng Niệm vội vàng nắm tay thành quyền cương quyết không dám quay đầu, chỉ sợ người đàn ông kia sẽ đuổi theo, vì vậy bước chân phóng nhanh, đi đông qua tây cuối cùng cũng đến căn phòng mà bọn ở đặt trước, cánh tay hơi run rẩy đưa ra đẩy cửa, nhưng nhìn thấy vẻ mặt cuồng vọng của Diêm Thương Tuyệt ngồi ở kia, vẻ mặt cao ngạo nhìn bọn người kia, một lúc sau mới vàng dạ gọi một tiếng: “Anh.”

Diêm Thương Tuyệt dừng lại động tác đang uống rượu, vẻ mặt châm chọc nhíu mày, không quan tâm đến cô, tiếp tục uống rượu, nhưng đáy mắt lại là một mảnh nóng rực.

Anh?!

Rất nhanh thôi cô sẽ biết hắn không phải là anh của cô, mà là người đàn ông của cô, người đàn ông duy nhất!

Tô Xích Cảnh thấy Tưởng Niệm khúm núm, lo lắng bất an đứng ở cửa, hắn ta đứng dậy đi đến trước mặt cô, dặt tay cô nhẹ nhàng thở dài một hơi, giọng điệu dịu dàng: “Đừng để ý đến cậu ta, tôi đưa em về.”

“Sao? Hai người phải đi rồi hả?” Vừa thấy Tưởng Niệm xuất hiện, Trình Sở Đông liền không dời mắt đi được, có vẻ rất thích thú nhìn chăm chăm gương mặt như tờ giấy trắng kia của Tưởng Niệm, cô gái này là người đầu tiên khiến hắn ta cảm thấy có hứng thú, cho nên lúc nghe bọn họ nói phải về, không không chế được cảm xúc liền đứng lên, ba bước thành một bước đi tới trước mặt Tưởng Niệm, còn lôi kéo tay của cô, đáng vẻ làm nũng ngọt chết người: “Ồi, sau này tôi nhất định không nói chuyện lung tung nữa, đừng có giận được không? Hai người ở lại đi, chúng ta cùng nhau uống một chút rượu thôi.”

Giác quan thứ sáu của Trình Sở Đông nói cho hắn ta biết, quan hệ giữa ba người này nhất định là rắc rối phức tạp, nếu không thì vì sao Tô Xích Cảnh luôn nâng mắt nhìn Diêm Thương Tuyệt bây giờ nhìn đến Trình Sở Đông hắn liền có bộ dạng như muốn bóp chết hắn ta vậy.

Vì sao cô gái này lại gọi Diêm Thương Tuyệt là ‘anh’?! hắn ta nhớ rõ Diêm Thương Tuyệt không có em gái nha!

Hơn nữa cô gái này có vẻ như sợ Diêm Thương Tuyệt, mà còn là rất sợ, lại còn có một chút lưu luyến, còn một tia ghen ghét ở trong mắt Diêm Thương Tuyệt mà hắn ta thấy là gì?

Ba người này rất thú vị a! nếu dồn bọn họ thành một khối nhất định chơi rất vui!

Điều quan trọng nhất là, Trình Sở Đông hắn rất có hứng thú với cô gái này!

“Buồng tay cậu ra!”

“Lấy móng vuốt của anh ra!”

Tô Xích Cảnh và Diêm Thương Tuyết cùng lúc mở miệng rất ăn ý, nói xong lại nhìn đối phương xem thường.

Không có sáng tạo!

Không có sáng tạo!

Hai người oán thán nói ở trong lòng.

Nhìn đi! Đây là bạn bè, đến cả ý nghĩ trong lòng cũng giống nhau.

Nghe thấy tiếng gào thét không chút khách khí của hai người đàn ông, tay của Trình Sở Đông như bị phỏng, vội vàng rút tay về, trên mặt nở nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, về mặt bắt đắc dĩ ngồi lại vị trí hần ta vừa mới ngồi, le lưỡi.

Oa! Ai bảo hần ta không có can đảm, oa! Ai bảo Diêm Thương Tuyết thù dai hơn hần ta, có tiền hơn hần ta, lại giỏi thủ đoạn hơn hần ta chứ!

“Vây ngồi lại một lúc đi.” Không tiện từ chối Trình Sở Đông, lại cảm nhận được con tức giận của Diêm Thương Tuyết, Tưởng Niệm chỉ có thể ngượng ngùng mỉm cười.

“Vây thì vào đi, đứng chết ở cửa làm gì?” Lạnh lùng quan sát cánh tay nhỏ nhắn bị Tô Xích Cảnh nắm chặt, mở miệng nói, sau đó khẽ nhấp một ngụm rượu nhỏ, mặc cho mũi vị chua cay chui vào trong cổ họng.

Nhìn đáng vẻ không ngừng bị đàn ông đeo bám của cô!!

Tránh khỏi bàn tay to của Tô Xích Cảnh, chậm rãi bước đến, không hiểu vì sao những lúc đối mặt với Diêm Thương Tuyết, cô luôn luôn sợ hãi nhưng lại không nhìn được muốn đến gần hần, nhớ đến bóng dáng cô đơn của hần ở mười năm trước, trong lòng lại đau.

Nhưng mà lúc bước đến thì Tưởng Niệm lại hoang mang nhìn chiếc sofa có ba chỗ ngồi, cô phải ngồi bên kia sao? bên phải chỉ có thể ngồi một người, mà Trình Sở Đông đã ngồi trên đó rồi, còn bên trái là chỗ của Diêm Thương Tuyết đang ngồi, có vẻ sâu xa nhìn cô, sofa ở chính giữa đủ dài, đủ cho cô và Tô Xích Cảnh cùng ngồi, nhưng cô dường như cảm nhận về uy hiếp trong ánh mắt của Diêm Thương Tuyết, đôi con ngươi hung hăng nhìn chằm chằm vào cô, giống như đang nói với cô: ‘nếu cô dám ngồi với người đàn ông khác, cô nhất định phải chết’.

Thời gian ở chung với Diêm Thương Tuyết tuy không lâu, nhưng đối với hần, cô hiểu rất rõ.

Ngang ngược, liều lĩnh, tàn nhẫn, chỉ cần là chuyện bản thân muốn thì dù có sai cũng sẽ làm.

Nhưng mà thông tin truyền đến từ ánh mắt như vậy có phải là do cô nghĩ nhiều hay không?

Không phải Diêm Thương Tuyết vì trả thù cô mới trở về sao?

Vậy vì sao những lúc cô gặp chuyện hần lại ra tay giúp cô? Để cô không bị xâm phạm(_ _! Chắc chắn, không để người ta xâm phạm là vì phải để anh xâm phạm)

Mười năm trước lúc cô bị những đứa trẻ thôn ném đá, hần luôn không nói không rằng xuất hiện rồi bảo vệ cô, hung hăng đánh người ta một trận.

Ngoại trừ mẹ ra thì hần là người đầu tiên che chở cho cô, là người sưởi ấm cho cô! Cho nên từ tận đáy lòng cô vẫn bằng lòng tin tưởng hần vẫn là người anh của mười năm trước!

Có lẽ hần đã nghĩ thông suốt, biết tai nạn giao thông năm ấy không phải lỗi của cô!

Lúc Tưởng Niệm đang do dự vì chỗ ngồi kia thì Diêm Thương Tuyết đang chơi đùa với ly rượu trên tay đã giành mở miệng trước Tô Xích Cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Xem ra tôi nên chúc mừng em

Lúc Tưởng Niệm đang do dự vì chỗ ngồi kia thì Diêm Thương Tuyết đang chơi đùa với ly rượu trên tay đã giành mở miệng trước Tô Xích Cảnh.

“Xem ra tôi nên chúc mừng em, nhanh như vậy đã tìm được niềm vui mới, hoàn toàn quên sạch tình cũ rồi sao?” Nhẹ nhàng lắc ly rượu chứa chất lỏng

màu hổ phách, giữa hương thơm thuần túy lại đậm đà của nó, giọng điệu không để cho bất ai khinh thường, trong mắt cũng rất bình tĩnh, không có bất kì gợn sóng nào.

Một câu nói lại khiến cho bầu không khí vốn đã không hài hòa liền hạ xuống đến mức thấp nhất, Tường Niệm giật mình, cổ họng bị va đập mạnh một phát, đau không chịu được, gương mặt tái nhợt nhìn gương mặt vẫn luôn anh tuấn đủ làm cho bất kì cô gái nào vì gương mặt ấy mà động lòng, vì sao khinh thường chính mình như vậy?

Không phải nói rằng ông trời ban cho gương mặt thế nào thì sẽ ban cho trái tim xứng đôi thế ấy sao? vì sao người đàn ông anh tuấn tốt đỉnh như vậy lại nói ra những lời tổn thương lòng tự trọng như vậy?

Xem ra mọi thứ chỉ là do cô tự mình đa tình thôi, hần, vẫn là người đàn ông ma quỷ của năm đó, hần, dựa vào đâu mà có thể tùy ý sỉ nhục cô?

Cô nợ hần cái gì? Cũng bởi vì chuyện năm đó sao? hần mới có bộ dạng gây chuyện như vậy? vì sao? cô cũng rất vô tội mà, được không?

Tô Xích Cảnh ‘xoạt’ một tiếng đứng dậy, khẽ nắm lấy bả vai co rúm của Tường Niệm, nhỏ giọng an ủi: “Đừng để ý đến cậu ta, chúng ta đi.”

Diêm Thương Tuyệt miễn cưỡng ngẩng đầu, hai mắt dán chặt lấy đôi tay trên bả vai Tường Niệm, không hề chớp mắt...

“Aiii, làm gì phải có dáng vẻ nhưng xung đột vũ trang vậy chứ? Mọi người không phải đều là bạn sao?” Trình Sở Đông thấy bầu không khí càng ngày càng lạnh lẽo, không nhịn được đứng dậy mặt cười hi hi vỗ vai Tô Xích Cảnh.

Tường Niệm biết bọn họ, bọn họ là bạn rất thân, sao có thể để mình phá hoại tình nghĩa giữa bọn họ được chứ? Nghiêng người động một cái lại bị Tô Xích Cảnh nhẹ ôm lấy bả vai, ngẩng đầu lên nét mặt vui vẻ nhìn Tô Xích Cảnh, trong mắt sáng lại tích đầy nước mắt, giọng nói có chút khàn khàn: “Chú, cảm ơn chú luôn ở cùng tôi lúc tôi suy sụp khổ sở, hôm nay cảm ơn chú đã dẫn tôi rời khỏi cái nơi khiến tôi vô cùng đau đớn kia, cảm ơn chú!” nói xong, cực kì nghiêm túc cúi người với Tô Xích Cảnh một cái.

Xoay người không thèm nhìn Diêm Thương Tuyệt một cái, chạy như bay ra ngoài.

Không còn chỗ nào có thể để cô nương thân rồi sao?

Vì sao tất cả chuyện bất hạnh đều bị cô gặp phải! vận mệnh của cô nhất định phải quanh co không chịu được như vậy sao?

“Sự việc còn chưa điều tra rõ ràng, có thể không có liên quan đến mẹ của cô ấy, cậu cần gì phải có bộ dạng hận cô ấy tận xương tủy như vậy?” Tô Xích Cảnh nói con giận chưa từng có, giọng nói róc rách chỉ trích Diêm Thương Tuyệt.

“Không liên quan sao? những lời nói và ảnh chụp kia có thể chứng minh không liên quan?” Đặt rượu xuống, vẻ mặt ghen ghét nhìn Tô Xích Cảnh.

“Cậu không nói lý lẽ!” Gầm nhẹ một tiếng, Tô Xích Cảnh liền đẩy Trình Sở Đông đang chắn trước mặt hần ta ra.

“Ồi!” tự nhiên bị đẩy ngã lên sofa, nhìn hai người này không hiểu ra sao, sao lại thế này? Bọn họ nói gì sao hần ta không hiểu chút gì hết vậy?

Lúc đuổi theo ra ngoài lại không nhìn thấy bóng dáng Tường Niệm, Tô Xích Cảnh lo lắng khởi động chiếc xe sang trọng, tìm cô dọc xung quanh con đường, bây giờ trong lòng cô nhất định rất đau khổ...

Hần muốn ở cùng cô!

Không biết vì sao từ lần đầu tiên nhìn thấy cô đã nghĩ muốn bảo vệ cô, chạy thật xa đi mua kem, lần đầu tiên cưng chiều nói với cô, làm cho cô chờ hần, vì một câu của hần mà cô phải khổ sở chờ đợi mấy tiếng đồng hồ.

Lúc nhìn thấy cô lần nữa, trong lòng kích động vui mừng không thôi không sao nói thành lời được.

Thật ra lúc cùng Diêm Thương Tuyệt về nước hần liền đi tìm cô, nhưng mà cô đã chuyển đi, mọi người trong thôn không biết cô chuyển đến nơi nào, hần cũng cho người điều tra nhưng mà không hề có tin tức, hơn nữa sau khi về nước còn bận rộn nhiều chuyện, chuyện công ty, chuyện tổ chức, hần bận đến choáng váng!

Mãi đến không lâu sau đó mới biết được tin tức về cô từ chỗ của Diêm Thương Tuyệt...

Hần cũng biết Diêm Thương Tuyệt luôn có tin tức của cô, nhưng cảm thấy rằng bây giờ vẫn chưa phải lúc gặp cô, bởi vì hần biết bên cạnh cô bây giờ có một người đàn ông che chở cô rất tốt.

Hần phải dùng lý do gì để đến gần cô đây? Cho nên hần đợi, hần đợi đến khi cô cần hần!

Ngay lúc Tô Xích Cảnh đang vội vàng lái xe muốn tìm thấy cô, nhưng phải dừng lại trước cột đèn đỏ nào đó thì lại thấy cô một mình cô đơn ngồi trên ghế dài ở bên đường, nét mặt vô cùng bình tĩnh, không có một chút đau thương, chỉ là thật bình tĩnh ngẩng đầu nhìn trời, khóe môi nở một nụ cười nhạt.

Dưới ánh trăng, cô đẹp đến run động lòng người, tựa như tiên nữ rơi vào cõi trần, không rõ chuyện đời.

Ngừng xe ở bên cạnh, vẻ mặt Tô Xích Cảnh vô cùng phức tạp bước xuống, thấy cô không phát hiện thì không khỏi cười cười, nghĩ đến nếu bây giờ

người đến gần cô là người xấu, vậy cô sẽ làm thế nào?

“Tôi rất tò mò, rốt cuộc trên trời có cái gì đáng để em ngẩng đầu nhìn lâu như, không phải chỉ có mặt trăng thôi sao?” ngồi xuống, hai tay chống trên đùi, cổ tình nói bằng giọng cực kì thoải mái.

Nghe được giọng nói quen thuộc, Tưởng Niệm kinh ngạc quay đầu lại nhìn thấy Tô Xích Cảnh học theo cô có nét mặt khổ não nhìn trời, nở nụ cười cực kì tự nhiên, khoe môi khẽ mấp máy: “Mẹ tôi nói bầu trời có tấm lòng bao la rộng lớn nhất, nó có thể nhìn thấy mọi chuyện trên thế gian, nhưng lại không quan tâm, lúc nên mưa thì mưa, lúc nên cho gió thổi thì cho gió thổi, lúc nên nắng gắt thì nắng gắt, nó sẽ không vì bạn quên mang ô(dù) ra ngoài mà không mưa, nó cũng sẽ không vì tâm tình bạn không tốt mà trời quang mưa tạnh, nó vĩnh viễn sẽ làm chính nó.

Vì vậy chúng ta cũng có thể như vậy, không nên vì mình bị người ta châm chọc liền hận cuộc đời bất công, phải dùng cảm làm chính mình.”

“Là sao?” Nghiêng đầu, Tô Xích Cảnh mơ hồ nhìn chằm chằm gương mặt nhỏ nhắn sáng lên của Tưởng Niệm.

“Ý tôi là những lời mà anh ấy nói tôi sẽ không để trong lòng, tôi sẽ học theo bầu trời, không quan tâm đến cái nhìn của người khác, chỉ thực sự là chính mình.” Nét mặt nhìn bầu trời vẫn sáng như trước, nhìn nơi có mẹ.

Cô không có một mình, cho đến giờ cũng không có, bởi mẹ ở nơi nào đó vẫn luôn bên cô.

Tô Xích Cảnh nhìn cô thật dịu dàng, âm thầm khen ngợi cô gái có cái nhìn sáng suốt như thế này.

Cô ấy thật không giống người bình thường!

Ngồi yên một lúc lâu, mãi đến khi Tưởng Niệm buồn ngủ, xoa xoa đôi mắt nhức mỏi: “Đi thôi, đưa tôi về, tôi muốn ngủ một giấc thật ngon, mang hết tất cả phiền não quên sạch sẽ.”

Tô Xích Cảnh gật đầu, kéo tay cô đi về trước xe.

Chiếc xe vụt ngang qua màn đêm, ai cũng không biết cô gái ngồi trên xe sau khi được vô vàng yêu thương, câu chuyện của cô sẽ trở thành một câu chuyện hay được người đời hâm mộ!

Con buồn ngủ đột nhiên đánh盹, Tưởng Niệm thoải mái điều chỉnh thân thể một lúc, nhắm mắt, ngủ một giấc, hôm nay cô thật sự rất mệt mỏi, mất đi một tình yêu, cả trái tim đau đớn!

Nhìn gương mặt ngủ say của Tưởng Niệm một cách sâu xa, Tô Xích Cảnh cảm thấy thỏa mãn chưa từng có, hóa ra chỉ cần lặng lẽ nhìn cô như vậy, cũng rất hạnh phúc.

Vùng ngoại ô vẫn luôn yên tĩnh, xung quanh tối đen như mực, chỉ có thể nghe thấy tiếng ếch và dè ở trong ruộng kêu vang, bầu trời u tối.

An gia vẫn đèn đuốc sáng trưng, có một người đàn ông đang đứng ngoài cửa chính với dáng vẻ cô đơn, nét mặt vui vẻ nhìn chăm chú vào chiếc xe có đèn đang phát sáng ở phía trước

Bạn đang đọc truyện *Cầm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Mọi thứ này đều là em tự nguyện

An gia vẫn đèn đuốc sáng trưng, có một người đàn ông đang đứng ngoài cửa chính với dáng vẻ cô đơn, nét mặt vui vẻ nhìn chăm chú vào chiếc xe có đèn đang phát sáng ở phía trước

Tô Xích Cảnh đang lái xe liếc mắt một cái liền thấy An Nguyệt Lê đang lo lắng đứng trước cửa, chắc hẳn đã chờ rất lâu rồi! Hừ...đêm tân hôn không ở cùng cô dâu mới, chờ Tưởng Niệm làm cái gì?

Chẳng lẽ hán ta không biết mình đã mất tư cách rồi sao? Tô Xích Cảnh âm thầm châm biếm trong lòng.

Xe chậm rãi chạy về phía trước, cuối cùng tất động cơ dừng lại trước mặt An Nguyệt Lê.

Thật ra lúc xe còn chưa dừng hoàn toàn thì An Nguyệt Lê đã chạy bộ lên trước, cúi người dựa vào trước cửa kính xe, miệng nở nụ cười yếu ớt nhìn dáng vẻ ngủ say của Tưởng Niệm, sau đó khẽ nâng đầu nhìn về mặt nhàn nhã thoải mái của Tô Xích Cảnh liền thay đổi sắc mặt, giọng điệu giận dữ: “Anh dẫn cô ấy đi đâu rồi hả? có biết tôi lo lắng cả ngày hay không?”

Tô Xích Cảnh vừa muốn chào hỏi, ai ngờ An Nguyệt Lê đã mở miệng trước, giọng điệu lại rất không thân thiện, Tô Xích Cảnh kinh thường nhìn hán, nhếch miệng, thờ ơ nói: “Tâm trạng cô ấy không tốt, chúng tôi đi hát, nhưng mà...” Thay đổi tư thế một cái, tiếp theo về mặt lười biếng đặt một tay trên

tay lái, một tay chống hông, nhìn An Nguyệt Lê có thâm ý khác, có chút khiêu khích nói tiếp: “Nhưng mà không có liên quan đến cậu! Người anh em, cậu đã kết hôn, cậu có biết hôm nay là đêm tân hôn của cậu hay không vậy, cậu ở đây chờ cô ấy! cậu có nghĩ rằng điều này sẽ gây thêm phiền phức cho cô ấy hay không?”

Lời của Tô Xích Cảnh khiến cả người An Nguyệt Lê cứng ngắt, gây phiền phức? hần chỉ là quá lo cho cô thôi! Sẽ gây phiền phức cho cô sao? cô cũng sẽ cảm thấy như vậy sao?

Cô rời khỏi hiện trường hôn lễ đi cùng với Tô Xích Cảnh, không gọi một cú điện thoại, cả ngày hần đều không yên lòng, kết thúc hôn lễ một cách qua loa, không quan tâm đến sự trách cứ của cha và mẹ Tiểu Miêu, cũng không quan tâm đến dáng vẻ đang rơi lệ của Tiểu Miêu, sốt ruột chạy về nhà đến ngay cả cơm cũng chưa ăn liền một mực chờ cô ở nơi này, chỉ sợ rằng cô xảy ra chuyện, dù sao thế giới trước kia của cô cùng chỉ hần! __!

Nhìn sắc trời càng lúc càng tối mà Tường Niệm thì vẫn chưa trở về, An Nguyệt Lê lại càng lo lắng bất an, mặc kệ lời thỉnh cầu của Tiểu Miêu vẫn kháng kháng chờ ở nơi này, một hồi liền 8 tiếng đồng hồ, nhớ lại lúc trở về Tiểu Miêu có nói một câu: ‘xin anh nhớ kĩ, anh, là chồng của em’.

Vài chữ nặng nề như vậy mạnh mẽ đè ép hần, gần như không sao thở được, hần, là chồng của người khác, phải buông tha cho cô sao? (__! ừ)

Hần không làm được!

Hóa ra, sự lo lắng của hần gây phiền phức cho cô sao?

Không có trả lời Tô Xích Cảnh, An Nguyệt Lê chỉ lấy tay khẽ vuốt ve gương mặt ngủ say của cô, nét mặt vô cùng ảm đạm: “Anh phải làm thế nào để từ bỏ em đây?”

Tô Xích Cảnh vô cùng cảm thông nhìn người đàn ông cao lớn trước mắt này, trong lòng cũng nổi lên một tia chua xót.

Lại là một cặp nam si nữ oán.

“Anh Nguyệt Lê!” trên mặt có cảm giác mềm mại đánh thức Tường Niệm đang ngủ say, mở mắt ra liền thấy nét mặt vô cùng đau khổ của An Nguyệt Lê, lo lắng cầm lấy bàn tay hần, rất không bình tĩnh nhìn hần.

Sao An Nguyệt Lê lại ở đây?

Đêm nay không là đêm động phòng của hần sao? đã trễ thế này rồi hần không ở cùng với vợ hần, ở chỗ này chờ cô sao?

Bây giờ hần đã là người đàn ông có vợ, chẳng lẽ không sợ chị Tiểu Miêu hiểu lầm sao? sau này muốn bọn họ làm sao sống chung?

“Xem ra thực sự anh đã gây phiền phức cho em rồi!” Nhìn bộ dạng bài xích của cô, An NGuyệt Lê rút tay lại nở nụ cười khổ tự giễu.

Tường Niệm nhìn hần khó hiểu, nói gì vậy chứ? Nhìn bộ dạng như đứt từng đoạn ruột của An Nguyệt Lê, Tường Niệm cũng chỉ im lặng, tay nắm chặt lấy làn váy, cổ gấn nhin xuống nỗi đau đớn trong lòng.

Không phải cô bài xích hần, không phải cô ghét bỏ hần, ngược lại cô cũng rất nhớ hần, nhưng tình cảnh hiện tại có cho phép cô không chút kiêng kị gì mà tiếp nhận sự đụng chạm của hần sao?

Không thể! Hần đã có vợ, có con!

Mà cô, cái gì cũng không có! Không một chút liên quan!

Làm sao cô có thể không kiêng dè mọi chuyện, chỉ sợ chị Tuổi Miêu hiểu lầm, người khác có thể nói lời phàn nàn.

“Trở về đi, khuya lắm rồi.” Tô Xích Cảnh hơi nhíu mày khó có thể nhận ra, một tay khẽ nắm lấy bàn tay đang túm chặt làn váy của Tường Niệm, như là đang nói với cô ‘mọi thứ đã có tôi’.

Dường như hiểu rõ ý do Tô Xích Cảnh truyền đạt, Tường Niệm thu nhặt lại cảm giác bi thương, lấy tay gãi gãi trán, xấu hổ nhìn Tô Xích Cảnh, thành thật nói: “Chú, hôm nay thật sự, thật sự cảm ơn chú.”

“Tôi phát hiện em rất thích nói ‘cảm ơn’, sau này đừng khách sáo với tôi như vậy, mọi thứ này đều do tôi tự nguyện, coi như....coi như bù đắp lại mười năm trước em đã khổ sở chờ mấy tiếng đồng hồ.”

Dừng một chút, về mặt Tô Xích Cảnh mỉa hoặc lười nhát nói.

An Nguyệt Lê ngây ngốc đứng tại chỗ nhìn lúm đồng tiền như hoa của cô đang nói chuyện cùng Tô Xích Cảnh, rất hồn nhiên, không hề lẫn tạp chất!

Trước kia cô cũng cười như vậy với hần!

Không giống thái độ xa cách như lúc này!

Mọi thứ đều đã thay đổi...

Tô Xích Cảnh hơi nghiêng về phía cô: “Mau xuống xe đi, đừng để cậu ta chờ đợi vô ích, nếu không tối nay cậu ta không được động phòng đấy.”

Lòng Tường Niệm lại bị người ta thất chặt, đầu đón khó nhìn!

Đúng vậy! An Nguyệt Lê còn có chuyện quan trọng hơn, chứ không phải phí thời gian cùng cô ở nơi này.

Gật gật đầu, Tường Niệm mở cửa xe đi xuống, xoay người nhìn Tô Xích Cảnh, đang muốn mở miệng lại bị Tô Xích Cảnh ngắt lời: “Đừng nói cảm ơn, thật phiền! nếu thật sự muốn cảm ơn tôi thì ngày mai cùng tôi tham gia một bữa tiệc tối, 6 giờ tôi đến đón em.”

Nói xong không cho cô cơ hội cự tuyệt liền ‘vèo’ một cái chạy đi mất.

Tường Niệm bất đắc dĩ cười lắc đầu, xoay người hoảng hốt nhìn An Nguyệt Lê: “Xin lỗi đã khiến mọi người lo lắng, nhưng mà...sau này đừng cho em ở đây nữa, em đã lớn rồi, có vòng sin hoạt cuộc sống của riêng mình, anh vẫn nên quan tâm chị Tiểu Miêu nhiều hơn một chút đi!”

“Em thích anh ta sao?” An Nguyệt Lê cau chặt mày kiếm, vẻ mặt vô cùng đau đớn nhìn nét mặt thật nghiêm túc của Tường Niệm.

“Thích!” nói rất chắc chắn, hơi ngửa đầu lên cổ gấn nhìn xuống dòng chất lỏng sắp trào ra, mím môi nuốt một ngụm nước bọt, mũi hít mạnh một hơi: “Chú là người tốt, ở cùng với chú em cảm thấy rất nhẹ nhàng thoải mái, nhưng mà anh Nguyệt Lê, người anh phải quan tâm bây giờ không phải em, mà là chị Tiểu Miêu bị chồng vứt bỏ ngay đêm tân hôn, một mình ngấm nhìn căn phòng trống, không phải hai người cũng đã kết hôn rồi sao? vậy thì hãy trải qua cuộc sống của chính mình thật tốt đi, không cần lo lắng cho em nữa được không?” cứ tưởng rằng sẽ không rơi nước mắt nữa, cứ tưởng rằng cô đã buông hết mọi chuyện, không ngờ, giây phút đối diện với hân trong lòng vẫn rất không nỡ.

“Chúng ta đã trở thành quá khứ rồi, anh có biết không? Anh có nghĩ tới anh ở đây chờ em, vợ của anh sẽ nghĩ như thế nào không? Huống chi sau này em cũng sẽ có gia đình, chồng, con của chính mình, giữa chúng ta đã không thể nào, anh có biết không?”

Tường Niệm hơi giậm chân, hai vai bởi vì kích động mà run rẩy kịch liệt.

Nước mắt lại như đê vỡ rồi! cô cứ tưởng rằng mình có thể che giấu!

Hốc mắt An Nguyệt Lê cũng dần dần ươn ướt, nhìn cô gái ngày xưa không buồn không lo giờ phút này lại thống khổ bối rối, hân hận không thể lấy gì để xin lỗi, hân thật đáng tội chết ngàn lần!

Công tác đáng chết! tình một đêm đáng chết! bản thân...đáng chết!

Nghe giọng nói lên án của cô, An Nguyệt Lê nghẹn lời, hồn bay phách lạc đứng nhìn chăm chăm gương mặt nhỏ nhắn của Tường Niệm vì tức giận mà nhún nhún không chớp mắt.

Đúng vậy! cô nói rất đúng, sự việc đã trở thành kết cục đã định, hân không có sức cứu vãn nữa!

Đã tổn thương Tường Niệm, chẳng lẽ còn muốn tổn thương cả cô gái tội nghiệp giống vậy sao?

“ha ha...” An Nguyệt Lê hai tay che mặt, không kiềm chế được nín cười, giọng rất lớn, rất...đau đớn.

Nhìn thấy bộ dạng đau đớn chật vật như vậy của hân, lòng Tường Niệm giống như bị người ta ‘lăng trì’(đầy dọa, hành hạ), nhưng ngoại trừ giả vờ như không sao cả thì cô còn làm gì?

Hân đã là của người khác! Không thuộc về cô nữa rồi!

Không dám nghĩ đến ở lại nữa cô có thể sẽ mềm lòng hay không, nên không quan tâm đến An Nguyệt Lê nữa, cô buồn bã lên lầu, lúc đi ngang qua phòng An Nguyệt Lê, nhìn thấy Tiểu Miêu đứng trước cửa sổ đau lòng che miệng, nhỏ giọng nức nở.

ở đây có hai cô gái đáng thương, đều vì một người đàn ông!

“Chúng ta nói chuyện đi.”

Bạn đang đọc truyện *Cầm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Người anh nên lo lắng không phải em

“Chúng ta nói chuyện đi.”

Nghe thấy tiếng bước chân rất nhỏ, Hồ Tiểu Miêu thu hồi tầm mắt vốn đặt trên người người đàn ông rất suy sụp kia, nghiêng đầu bình tĩnh nhìn Tường Niệm đã xoay người định trở về phòng.

Hai mắt sưng đỏ, giọng nói nghẹn ngào làm người ta thương tiếc không thôi.

Tường Niệm ngẩng ra một lúc, thu hồi bước chân, u oán nhìn thoáng qua Hồ Tiểu Miêu, lại liếc nhìn phòng tân hôn màu đỏ một vòng, chỗ nào cũng dán chữ hi (喜), cô đột nhiên có chút bực tức căn phòng này.

Đây là phòng tân hôn của bọn họ, chỉ thuộc về bọn họ!

Đây là nơi chôn cất tình yêu của cô, cô ghét nơi này!

“Vào phòng em đi.” Yếu ớt mở miệng, cô tự nhiên đi vào phòng của mình.

Chỉ có nơi này mới là nơi thuộc về cô, nơi thuộc về một mình cô.

Hồ Tiểu Miêu nhủ mảy mai, không nhìn ra bất kỳ cảm xúc nào bước vào: “Sao bây giờ mới trở về? Nguyệt Lê chờ em rất lâu.”

“Em ra ngoài với bạn.” bắt chéo tay, Tường Niệm thờ ơ khề kéo khoe môi.

“Vậy nên gọi điện về chứ, không nói một lời liền đi, làm hại mọi người rất lo lắng.” Hồ Tiểu Miêu giả vờ tức giận nhìn Tường Niệm, giọng nói cũng lộ vẻ lo lắng: “Nhất là Nguyệt Lê, hôn lễ còn chưa xong liền vội vàng trở về, vừa thấy em không có ở nhà thì ngay cả cơm tối cũng không ăn, liên tục đứng ở cửa, ngày mai anh ấy còn phải đến thành phố C.”

Lời của Hồ Tiểu Miêu khiến Tường Niệm run rẩy, nhưng mà lại bị cô che giấu rất tốt, như cười như không nhìn Hồ Tiểu Miêu: “Chị Tiểu Miêu, chị đừng suy nghĩ nhiều, hai người đã kết hôn, giữa em và anh ta nên cắt đứt thì phải cắt đứt, sau khai giảng em sẽ chuyển đi.”

Trong lòng Tường Niệm rất rối, cô có chút tức giận Hồ Tiểu Miêu, bởi vì Tiểu Miêu, nên hạnh phúc mà chính mình khát vọng đã không còn, nhưng mặt khác lại nhớ kỹ những giây phút đẹp của Tiểu Miêu, nghĩ đến lúc hai người cùng nhau đọc sách, mỗi lần mình bị người ta bắt nạt đều là chị Tiểu Miêu ra mặt thay cô.

Mặc dù sau này chị Tiểu Miêu nghỉ học, làm thu ngân ở cửa hàng, tuy tình cảm giữa hai người tốt như vậy, vẫn cùng nhau tâm sự, cùng ăn hàng, cùng thích An Nguyệt Lê.

Nhưng từ lúc Tiểu Miêu không quan tâm tình chị em mà mang thai đứa con của An Nguyệt Lê thì khiến cô cảm thấy vô cùng tức giận!

Việc đời khó lường, có ai nghĩ đến việc hai cô gái cùng thích một người đàn ông, nhưng cô gái không được coi trọng lại là người chiến thắng!

Không sao! đối với chuyện này cô đã sớm bình tĩnh rồi.

“Thực xin lỗi, xin lỗi, Tường Niệm, từ trước đến giờ chị không nghĩ muốn cướp Nguyệt Lê đi, chị cũng không biết sự việc sao lại đi đến bước này, nếu hôm nay anh ấy không đồng ý kết hôn, chị cũng sẽ không miễn cưỡng anh ấy.” Hồ Tiểu Miêu đến cạnh Tường Niệm, kích động ôm lấy cô.

“Chị Tiểu Miêu, em biết, chị không có lỗi với em, là em không có phúc, bây giờ chị đang mang đứa nhỏ đừng hờ chút là khóc, đứa nhỏ sẽ khó chịu.” nhẹ nhàng lau sạch giọt nước mắt rơi xuống từ hốc mắt của Tiểu Miêu, Tường Niệm nhỏ giọng an ủi.

Thật ra cô biết đối với sự phản bội của Hồ Tiểu Miêu chính bản thân mình cũng không cảm hận nổi chút nào.

Bởi vì đều là con gái, hai người con gái khổ vì tình!

“Chị biết nhất định em rất đau khổ, nhưng hãy tin chị, chị không có cố ý, chị vẫn luôn xem em là em gái, từ trước đến giờ chị cũng chưa từng nghĩ sẽ tổn thương em, thật đấy.” Thấy Tường Niệm không có chút nào oán hận mình, trong lòng Hồ Tiểu Miêu càng khó chịu, kích động nắm lấy bả vai Tường Niệm, có chút không kiềm chế được cảm xúc.

“Em biết, em biết, chị đừng kích động, sẽ tổn thương đến đứa nhỏ.” Mặc kệ bả vai bị ngón tay của Hồ Tiểu Miêu làm đau, Tường Niệm chỉ một lòng lo lắng cho đứa nhỏ trong bụng Tiểu Miêu.

“Em đang làm cái gì vậy!” An Nguyệt Lê vừa mới đi đến cửa phòng liền nghe thấy có tiếng động ở trong phòng Tường Niệm, lại nghe thấy tiếng hô ồn ào mà cấp thiết của Tường Niệm liền vội vàng chạy sang. Vừa vào cửa liền thấy Hồ Tiểu Miêu không kiềm chế được cảm xúc nắm lấy bả vai Tường Niệm lắc lắc.

Sợ Tường Niệm bị thương, dưới tình huống khẩn cấp liền kéo Hồ Tiểu Miêu ra: “Thả cô ấy ra!”

Hồ Tiểu Miêu chưa kịp đề phòng liền té mạnh xuống mặt đất, bị đau kêu một tiếng: “A---“

Tường Niệm giật mình lấy lại tinh thần đỡ Tiểu Miêu trên đất dậy, tức giận hét lên với An Nguyệt Lê: “Anh điên rồi, chị ấy mang thai, anh không biết sao?” Trùng trùng với An Nguyệt Lê một cái rồi mới thật cẩn thận sửa sang lại váy thay cho Tiểu Miêu, vô cùng lo lắng hỏi: “Sao rồi? Có đụng vào đâu không? Có muốn đi bệnh viện không?”

Sự quan tâm ân cần của Tường Niệm đủ để khiến Hồ Tiểu Miêu vốn đang rất uất ức lập tức khóc rống lên, tùy ý để Tường Niệm ôm lấy nhẹ nhàng an ủi, lần thứ hai không kiềm chế được cảm xúc, ôm chặt lấy Tường Niệm: “Xin lỗi, xin lỗi, rất xin lỗi rất xin lỗi...”

Sao Hồ Tiểu Miêu cô lại có thể xấu xa như vậy? Tường Niệm đối với cô tốt như vậy, cô lại vì lòng riêng mà mang thai đứa con của An Nguyệt Lê.

“Được rồi, đừng khóc, về phòng.” An Nguyệt Lê không còn nét dịu dàng như của ngày xưa, chỉ cật lực kéo Hồ Tiểu Miêu.

Có lẽ trong lòng hẳn vẫn còn có chút bài xích Hồ Tiểu Miêu, dù sao cũng là Tiểu Miêu hủy đi hạnh phúc của mình, khiến hẳn mất đi Tường Niệm!

“Anh nhẹ chút, sẽ làm chị ấy đau.” Thấy An Nguyệt Lê hơi nóng nảy, trên mặt còn có vẻ giận dữ, Tường Niệm không đành lòng mở miệng.

“Chuyện của ‘vợ chồng’ bọn anh cần em đến quản sao?” Hướng về phía Tường Niệm gầm lên, hai chữ vợ chồng cũng được nhấn mạnh hơn, trong mắt là lệ nóng chưa từng có.

“Chuyện của ‘vợ chồng’ bọn anh cần em đến quản sao?” Hướng về phía Tường Niệm gầm lên, hai chữ vợ chồng cũng được nhấn mạnh hơn, trong mắt là lệ nóng chưa từng có.

Không hề nói gì nữa, Tường Niệm nở nụ cười tự giễu, đúng rồi! người ta là vợ chồng rồi, này muốn quản chuyện gì chứ?

“Phải, chuyện vợ chồng hai người em không được quản, cũng không muốn quản, tốt nhất là anh nên nhẹ tay một chút, bởi vì vợ anh đang mang thai đứa con của anh, chắc anh sẽ không bỏ mặt đứa bé chứ?”

An Nguyệt Lê thật sự bị tức đến điên rồi, trong lòng không có ác ý nhưng lời nói ra lại hèn hạ như vậy, nhìn nét mặt âm thầm của Tường Niệm, lòng lại bị thất chặt thêm.

Thật đau! Đúng vậy.

Không phải hẳn cố ý, hẳn chỉ là sợ Tiểu Miêu sẽ làm cô đau! Mặc dù cô không có chút cảm kích nào!

Hẳn nhất định là tức đến điên rồi, mới có thể nói ra những lời đả thương người khác như vậy.

“Anh...” Buông tay Hồ Tiểu Miêu ra, An Nguyệt Lê vươn tay muốn chạm đến Tường Niệm thì lại bị cô lảng tránh, sau đó lại lạnh nhạt nhìn hẳn: “Hai anh chị ra ngoài đi! Em muốn nghỉ ngơi!”

“Ngày mai anh phải đến thành phố C, lúc anh không có ở...”

“Em sẽ chăm sóc mình thật tốt, người anh nên lo lắng không phải em, mà là vợ anh và con anh.” Không đợi hẳn nói xong, Tường Niệm đã giành mở miệng trước.

Lạnh lùng nhìn hẳn, trên mặt không đọc ra được một tia tình cảm nào.

An Nguyệt Lê không nói gì nữa, chỉ dờ dẫm lôi kéo Hồ Tiểu Miêu trở về phòng.

Nhìn bóng lưng suy sụp của hẳn, Tường Niệm liếc mạnh cắn răng, cứng rắn dồn dòng nhiệt nóng trong mắt trở vào.

An Nguyệt Lê, em yêu anh! Yêu anh như vậy, sâu sắc như vậy, nhưng em không thể nào nói ra được, em sẽ lặng lẽ chôn vùi anh trong lòng em cả đời này!

Tắm rửa qua loa sạch sẽ, mệt mỏi nằm trên giường, cố gắng muốn ngủ, nhưng tiếng kêu ầm ĩ lại khiến con buồn ngủ trong óc tan biến, Tường Niệm cuộn tròn thật chặt, chậm rãi nhắm hai mắt, chuyên tâm đếm cừ: một con cừ, hai con cừ, ba con cừ. ...

“A... Ừm. Ừm...” sát vách truyền đến âm thanh kiều mị lại có chút thống khổ, còn pha trộn với tiếng gầm trầm thấp của đàn ông.

Nhưng Tường Niệm chỉ cố gắng hết sức bịt chặt lỗ tai, tiếp tục đếm: một con cừ, hai con cừ, ba con cừ. ...

-----diendanlequydon.com-----

Trời tờ mờ sáng, toàn bộ đất đai bắt đầu sống lại, vạn vật đang dần dần sinh trưởng, một cái cây tầm thường (không đáng chú ý) hôm nay đã kết đầy trái, một đóa hoa nhỏ tầm thường hôm nay đã có dáng vẻ kiêu diễm như lửa tựa trên cửa sổ.

Ai biết được những sự vật nhìn có vẻ tầm thường hôm nay, sau này có thể sống thuận buồm xuôi gió hay không?

Tường Niệm trốn ở phía sau rèm cửa sổ nhìn An Nguyệt Lê và An Chí Viễn đang nói chuyện gì đó với nhau, sau đó về mặt An Nguyệt Lê không nở nhìn chăm chăm tầng hai, lập tức lên xe tải cùng một vài thợ cả khác trong xưởng rời đi.

Cô còn nhớ tới hôm qua hẳn đã nói hôm nay phải đến thành phố C, thành phố C! Đời này cô không nên đến!

Nhìn xe tải từng chút từng chút cuốn theo cát bụi biến mất trong tầm mắt, Tường Niệm cười miễn cưỡng, xem ra sau này chỉ có thể lẳng lặng như một kẻ trộm vậy mà nhìn hấn.

Mặc dù ngoài miệng nói phải quên, nhưng cô làm sao bỏ được?

Hắn nhiều lần nuông chiều cô! Hắn che chở cô suốt mười năm trời!

Ý tốt của hắn, mọi thứ của hắn cô đều khắc ghi trong lòng, ở một nơi sâu nhất.

Hẹn gặp lại Nguyệt Lê!

Sau khi thu dọn xong Tường Niệm xuống lầu, nhìn thấy An Chí Viễn đang dọn dẹp vệ sinh trong phòng son liền cười khúc khích đi qua, ngọt ngào kêu một tiếng: “Chào chú An.”

An Chí Viễn suýt nữa bị ngụm nước vừa nuốt vào làm sặc chết, liếc mắt nhìn một cái, tay sờ sờ trán Tường Niệm, không có sốt mà! chẳng lẽ đau lòng quá mức rồi sao?

Tường Niệm hiểu rõ ý của An Chí Viễn, đưa tay nắm lấy đôi tay già nua kia của ông cười yếu ớt: “Chú An, con rất ổn, thật sự không có việc gì đâu mà!”

An Chí Viễn vẫn giữ vẻ mặt khó hiểu quan sát Tường Niệm: “Không thể nào nha! Nhanh như vậy mà đã tốt rồi sao? chắc không phải là có liên quan đến tên nhóc đưa con về hôm qua chứ!”

“Chú An!” Tường Niệm giậm chân, giận dỗi kêu một tiếng, sau đó bĩu môi, bất mãn nói: “Thật lạ nha, vậy bây giờ con nên làm sao? chẳng lẽ tìm cái chết? mọi thứ đều đã trở thành kết cục đã định rồi, không phải sao? con muốn chết muốn sống còn có ích sao? chỉ mang đến phiền phức cho hai người họ thôi, con như bây giờ không tốt sao? lẳng lặng giấu ở trong lòng có thể làm kỷ niệm cả đời!”

Một câu nói xong liền khiến nước mắt của cụ già An Chí Viễn gần như lan tràn, hiền từ vỗ vỗ tay của Tường Niệm: “Ủy khuất cho bé con rồi, con có thể buông được đã quan trọng hơn hết thảy rồi, con hãy nhớ kỹ, con mãi mãi là người của An gia, là con gái ngoan của An Chí Viễn!”

“Vâng.”

Tường Niệm mỉm cười như hoa nhìn An Chí Viễn, sau đó áy náy nói: “Thực xin lỗi, chú An, hôm qua khiến cho mọi người lo lắng, sau này nhất định sẽ không như vậy nữa.”

An Chí Viễn không để tâm lắng đầu, thật ra hôm qua người lo lắng nhất là tên gốc An Nguyệt Lê kia kia!

Nhưng mà ông không thể nói ra được, dù vậy Tường Niệm vẫn hiểu rõ!!

Hiện tại thế cục đã định, chỉ cần Tiểu Miêu và Nguyệt Lê sống thật tốt, cũng sẽ không uống phí tâm sức của Tường Niệm.

Đứa nhỏ này luôn khiến người ta thật đau lòng!

“À..phải rồi, người đàn ông đưa con về ngày hôm qua là ai vậy?”

An Chí Viễn đột nhiên kinh ngạc, dọa Tường Niệm giật cả mình, khó hiểu nhìn thoáng qua An Chí Viễn bắt bóng bắt gió, Tường Niệm bất đắc dĩ cầm cây chổi, dọn dẹp: “Chú sao! là người bạn quen được từ mười năm trước, bọn con chỉ là bạn rất thân thôi.”

“Thật sao? chú thấy tên nhóc đó có ý gì với con đấy? nhưng mà đáng vẻ trái lại rất đẹp trai, thật ra con có thể suy nghĩ một lúc.” An Chí Viễn vịn vịn thất lung nhức mồm, nháy mắt ra hiệu với Tường Niệm.

“Có phải là chú suy nghĩ nhiều quá rồi hay không? Bọn con chỉ là bạn bè, trước kia là vậy, bây giờ là vậy, tương lai cũng là vậy.” Tường Niệm hai tay chống nạnh giả vờ tức giận nhìn An Chí Viễn: “Chí An, nếu chú còn nói lung tung, con sẽ đi với với dì Thu rằng chú thích đi ấy, ưm—“

Tường Niệm nói đến đây liền bị An Chí Viễn khăn trương che miệng lại, căng thẳng nhìn bốn phía xung quanh, lúc xác định không có ai nghe thấy mới không khách khí buông tay ra, không nặng không nhẹ gõ lên đầu Tường Niệm một cái: “Nhỏ tiếng chút!”

“Aha ha...” Tường Niệm bị đáng vẻ và chột dạ của ông chọc cười, tay đặt trên môi tùy ý cười lớn.

Có phần ‘vô tâm vô phách’(không tim không phổi)!

“Có chuyện gì mà vui vẻ vậy?” trong khi nói chuyện thì Hồ Tiểu Miêu đã mang theo đồ từ trên lầu xuống, nhìn nụ cười trên gương mặt Tường Niệm.

“Không không có gì!” An Chí Viễn mắt tự nhiên sờ sờ cái mũi, bộ dạng như kẻ trộm bị bắt, nói xong còn dùng ánh mắt cảnh cáo hung hăng trừng Tường Niệm: “Các con chắc đói bụng rồi, cha đi chuẩn bị một chút là có thể ăn cơm, thật xin lỗi Tiểu Miêu, Nguyệt Lê bận xử lý chuyện ở thành phố C, không có thời gian cùng con về nhà mẹ đẻ, con đừng giữ trong lòng nhé!”

“Không sao ạ, cha, con biết anh ấy bận, con không trách anh ấy.” Tiểu Miêu ngượng ngừng nhìn An Chí Viễn.

“Ừm, vậy thì tốt rồi, chờ hết bận với hợp đồng của thành phố C, bảo Nguyệt Lê dẫn con ra ngoài đi một vòng, bù đắp tuần trăng mật đã nợ con.” Mím cười hiểu ý, An Chí Viễn lập tức vào trong phòng, bỏ lại Tường Niệm và Tiểu Miêu.

“Chị...chị có ổn không?” Tường Niệm nhớ đến những tiếng rên rỉ thống khổ tối hôm qua, bây giờ lại thấy có dấu xanh đen ở càn cổ của Tiểu Miêu, Tường Niệm lúng túng mở miệng.

“Ổn? sao không ổn? bọn chị làm cả buổi tối, nhưng trong miệng anh ta chỉ gọi tên em”

Bạn đang đọc truyện *Cầm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Các người không biết ông chui từ trong viên đạn ra sao

“Ổn? sao không ổn? bọn chị làm cả buổi tối, nhưng trong miệng anh ta chỉ gọi tên em”

Khinh thường liếc nhìn Tường Niệm một cái, lời nói của Tiểu Miêu nhìn qua có vẻ nhẹ nhàng, nhưng mỗi chữ lại mang theo châm chọc.

Một câu nói của Tiểu Miêu, khiến Tường Niệm sửng sốt đứng nguyên tại chỗ, trên gương mặt tuyệt mỹ nhỏ nhắn không còn một tia huyết sắc, nâng con ngươi như nước mùa thu lên không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Hồ Tiểu Miêu, lại nói không ra lời.

Chị ấy đang trách cô sao?

“Nói với cha, chị không ăn com” Thấy đáng vẻ đau lòng của Tường Niệm, trong lòng Hồ Tiểu Miêu cũng không chịu được, nhàn nhạt nói xong, vẻ mặt có chút mất tự nhiên nhìn thoáng qua Tường Niệm, trong lòng có một tia áy náy, có phải nói hơi nặng rồi không?

Nhưng mà chỉ cần nghĩ đến nỗi nhục của tối hôm qua cô liền không cách nào bình tĩnh lại được.

Bị An Nguyệt Lê thô lỗ kéo về phòng, hung hăng khiển trách cô một phen, còn ở trên người cô mạnh mẽ tiến công, lúc thì thâm tình hôn cô, trong miệng lại gọi, tên của Tường Niệm.

Lúc thì thô bạo gặm cắn cô, hỏi cô có biết xấu hổ không? Anh ta dựa vào cái gì mà nói như vậy?

Ánh mắt nhìn cô đều là khinh bỉ và coi thường, cô có phạm phải một tội không thể tha thứ sao như vậy? cô cũng là người bị hại mà có được không?

Cô chỉ là yêu hấn thôi mà có được không?

Cô có sai sao? cái sai duy nhất chính là mang thai đứa con của hấn! cái sai duy nhất chính là say rượu rồi phát sinh quan hệ với hấn! cái sai duy nhất chính là toàn bộ chuyện này đều bị Tường Niệm phát hiện! cô cũng không muốn, cô chỉ muốn lẳng lặng bỏ đứa trẻ, không mang thêm cho hấn một phiền phức nào, cô tình nguyện một mình nuốt trái đắng, chỉ cần hấn sống vui vẻ hạnh phúc, cô, thật sự sai đến không thể tha thứ sao?

“Chị suy nghĩ nhiều quá rồi, sau khai giảng em sẽ chuyển ra ngoài, hơn nữa...nếu em đã buông tay tác thành thì cũng sẽ không còn bất kì vương vấn nào nữa.” nhìn gương mặt tái nhợt của Hồ Tiểu Miêu, nghĩ đến những tiếng rên rỉ đêm hôm qua, nghĩ đến An Nguyệt Lê xem thường chị ấy, Tường Niệm cảm thấy người thật sự đáng thương nhất phải là Tiểu Miêu mới đúng.

Mặc dù được gả cho người đàn ông mình thích đã lâu, nhưng trong lòng người đàn ông ấy lại không có chị ấy! hơn nữa còn nghĩ đến cô gái khác, điều này đối với chị ấy mà nói chính là bất hạnh, khoảng cách xa xôi nhất trên thế giới chẳng qua chỉ là: em ở bên cạnh anh, mà anh lại không biết người yêu anh nhất chính là em!

Tường Niệm nhìn Hồ Tiểu Miêu lúc này lại nhớ đến mẹ mình cũng từng sống úy khuất như vậy, vì một người đàn ông trong lòng không có bà, chịu nhiều đau khổ, nhưng lại không oán không hối hận!

Người khổ vì tình đều là phụ nữ!

Lúc bừng tỉnh thì Tiểu Miêu đã đi ra cửa, nhìn bóng lưng cô rời đi, Tường Niệm thở dài một hơi: nếu như có thể, cô bằng lòng cả đời cứ như vậy, một mình cũng rất tốt!

Lúc ăn com An Chí Viễn không thấy Tiểu Miêu, tựa như hiểu rõ cái gì đó, chỉ mỉm cười với Tường Niệm, vẫy vẫy tay ý bảo cô ăn com, Tường Niệm biết, chuyện của ba người bọn họ đã khiến chú An rất phiền lòng.

Ý nghĩ muốn chuyển ra khỏi nhà càng lúc càng mãnh liệt.

Buổi chiều 5 giờ, Tô Xích Cảnh cực kì đúng giờ lái Porsche, cực kì gây chú ý mà đến An gia.

“Chú! Sao chú lại đến đây?” Tường Niệm đang sắp xếp tư liệu trong văn phòng ở tầng một, nhìn về phía cửa văn phòng đột nhiên bị một bóng dáng cao lớn che mất ánh sáng, khó hiểu ngược mắt liền nhìn thấy Tô Xích Cảnh mặc bộ âu phục màu tím rất chỉnh tề, đôi mắt mị hoặc nhìn chằm chằm mình, bóng tai kim cương màu xanh phát ra tia sáng chói mắt, bộ dạng lười biếng lại phóng túng, nhưng vẫn anh tuấn không gì sánh bằng!

“Không phải ngày hôm qua tôi đã nói rồi sao? hôm nay em phải theo tôi tham dự tiệc rượu.” Bước đến, Tô Xích Cảnh bày ra bộ dạng như chuyện đương nhiên đặt tay ở phía sau lưng, cả lờ phớt đến gần Tường Niệm: “A... nhất định là em không đạt ở trong lòng!” Vô cùng chắc chắn nhìn về Tường Niệm, trong mắt hiện lên một tia buồn.

“Tôi tôi nghĩ chú chỉ nói đùa thôi, tôi chưa từng tham bất kì tiệc rượu nào, hơn nữa tôi cũng không muốn tham gia.” Nhìn hẩn một cái, Tường Niệm bĩu môi, nhỏ giọng lầm bầm nói.

Nhưng Tô Xích Cảnh lại có dáng vẻ không bỏ qua cho người ta, hai tay chống trên chiếc bàn đầy bụi bặm, cúi người không có ý tốt nhìn chằm chằm Tường Niệm, càng lúc càng dựa gần, cho đến khi sắp chạm đến chóp mũi của cô nói uy hiếp nói: “Có đi hay không? Nếu không đi cùng đừng trách tôi lòng dạ độc ác.”

“Chú... chú muốn làm gì?” Tường Niệm nhìn bộ dạng âm trầm của hẩn, nhất thời da đầu run lên, khăn trương nhìn hẩn, cuối cùng: “A--- làm gì vậy! Thả tôi xuống!”

“Chú... chú muốn làm gì?” Tường Niệm nhìn bộ dạng âm trầm của hẩn, nhất thời da đầu run lên, khăn trương nhìn hẩn, cuối cùng: “A--- làm gì vậy! Thả tôi xuống!”

Tô Xích Cảnh dùng sức liền nhấc Tường Niệm ở đối diện trước cái bàn lên đặt trên vai, sau đó về mặt tà mị chạy ra ngoài, không quan tâm đến Tường Niệm ở trên vai giãy giụa kịch liệt: “Chú! Chú muốn mang tôi đến nơi nào!”

Vừa đi đến trong sân liền nhìn thấy nhóm người thợ vồn dĩ phải đang làm việc xường đều đứng ở nơi này, mười mấy người, trong tay mỗi người đều cầm gậy, Tô Xích Cảnh cười mỉa mai: “Các anh... muốn làm gì!”

“Anh muốn mang Tường Niệm đi đâu.” Trong đó có một người thợ đứng đầu cầm gậy gỗ, mặt chính nghĩa chỉ vào Tô Xích Cảnh.

“Àch... đừng ra tay, đừng ra tay, đều là bạn.” Ngửa đầu thấy nhóm thợ chính nghĩa nhìn chằm chằm Tô Xích Cảnh, Tường Niệm vội vàng gọi lớn: “Chú, mau thả tôi xuống.”

“Không phải chỉ mười mấy người thôi sao? Stop! Ngay cả hơn mười con chó ngao Tây Tạng tôi còn chưa từng sợ qua, các người không biết ông chui từ trong viên đạn ra sao?” Tô Xích Cảnh hoàn toàn không để ý đến lời can ngăn của Tường Niệm, một lòng nghĩ đến đánh nhau, thể hiện uy phong. (hừ! ta khinh!)

Hắn ngày thường ghét nhất là bị người ta vây ta vây quanh! Sau đó lại có bộ dạng muốn hẩn chết!

Hắn ngày thường thích nhất là bị một đám người vây quanh, sau đó hẩn lại hung hăng đánh nát đám người đó! Cuối cùng về mặt tự mãn thông thả rồi đi!

Đến đây đi! Không phải mười mấy người thôi sao? hẩn còn chê ít đấy?

Nhóm người bị khí thế hung hãn kiêu ngạo của hẩn chọc giận, cứ khinh thường người khác như vậy?

Không dạy dỗ hẩn một chút, chẳng phải bọn họ không bằng chó ngao Tây Tạng rồi sao?

Một người thợ to gan nghĩ trước nghĩ sau rồi cầm gậy gỗ trong tay mặt hung tợn đánh về phía Tô Xích Cảnh, Tô Xích Cảnh nghiêng người, một tay giữ chặt lấy thắt lưng của Tường Niệm, một tay nhấn cơ hội tóm được tay của người thợ kia, sau đó dùng sức kéo về trước, cuối cùng đá về trước một cái, người thợ kia lập tức ngã xuống đất.

Tiếp theo đó là cả một đám người vây đánh Tô Xích Cảnh, gậy gỗ, bất cứ cây gì bằng gỗ đều dùng đến, nhưng mà Tô Xích Cảnh không chút sợ hãi, nghiêng đầu, lách người, bộ dạng vô cùng bình tĩnh, về anh tuấn, vẫn không giảm chút nào!

“Này này... mọi người đừng đánh nữa mà... hũu u... đều là người một nhà mà!” Tường Niệm bị dọa tại chỗ, giọng nói cũng có chút run rẩy, nhìn những người thợ trong xường từng người từng người ngã xuống đất, trên mặt có cục xanh cục tím, rất đau lòng!

Nhanh trí động đây, lòng kiên quyết, giãy giụa ngừng đầu cắn mạnh vào vị trí phía sau bên cạnh tai của Tô Xích Cảnh một cái: “A---“

Tô Xích Cảnh kêu thảm một tiếng dọa đến Tường Niệm, chẳng lẽ quá dùng sức rồi sao?

Đám người thợ đã nằm đầy trên mặt đất, người thợ dẫn đầu vừa này thừa lúc Tô Xích Cảnh kêu đau thả Tường Niệm xuống liền dùng sức, gậy gỗ hung hăng rơi trên vai Tô Xích Cảnh, phát ra tiếng ‘bịch’.

Tường Niệm nhìn cây gậy rơi xuống, còn chưa kịp mở miệng, chỉ trơ mắt nhìn cả người Tô Xích Cảnh rõ ràng khê động, sau đó xanh mặt, không quan tâm nhìn đến vết thương, trên mặt xuất hiện vẻ tàn nhẫn mà trước giờ cô chưa từng thấy qua, cô biết hẩn nhất định cực kì cực kì tức giận, Tường Niệm theo bản năng kéo lấy tay hẩn: “Chú!” sau đó lắc đầu cầu xin.

Nhìn Tường Niệm cầu xin, Tô Xích Cảnh nhắm chặt hai mắt, nhịn xuống lửa giận trong lòng, lập tức nhìn người thợ quét sơn đã đánh hấn một gậy với nhiều ý vị: “Rất tốt! anh nên vui mừng vì anh là người đầu tiên đánh tôi mà còn thể toàn mạng rút lui.”

Một câu nói khiến cho cảm xúc Tường Niệm ngổn ngang, vậy là hấn đồng ý thỉnh cầu đừng truy cứu của cô sao?

Nhưng mà lại khiến cho những người thợ ở đây lo lắng đề phòng. Người đàn ông có khí phách như vậy rất hiếm thấy, nhìn bộ dạng kiêu cách thuần chất này của hấn, có chút lo lắng sau này hấn sẽ trả thù bọn họ.

Dù sao bọn họ cũng là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mới làm hấn bị thương, đám người thợ không dám nói chuyện, chỉ khúm núm nhìn Tô Xích Cảnh.

“Chú! Chúng ta đến bệnh viện đi, chú bị thương, có nghiêm trọng lắm không?” thu hồi cảm xúc, hai tay Tường Niệm túm lấy cổ áo của Tô Xích Cảnh, hai mắt ngấn lệ ngừng đầu nhìn Tô Xích Cảnh đang âm thầm chịu đựng.

Dù sao hấn bị thương cũng tại cô!

Hấn không phải người xấu, hấn cho cô sự ấm áp mà!

“Không sao, chuyện nhỏ thôi, bây giờ có thể đi theo tôi rồi chứ?” nhìn thấy cô vì mình mà đau lòng, hấn chuyển giận thành vui, sâu xa nhìn Tường Niệm.

Hóa ra nước mắt của cô cũng có thể rơi vì hấn!

Bị thương thì tính là cái gì chứ? Chết, thì tính là cái gì chứ? Cô, mới là người hấn xem trọng nhất!

“Chú?!” chớp mắt, một giọt nước mắt tiện thể rơi xuống, Tường Niệm thâm tình nhìn Tô Xích Cảnh.

“Được, chúng ta đi thôi.” Kích động, vui mừng, cảm động chiếm giữ trái tim Tô Xích Cảnh lúc này, vô cùng thỏa mãn lôi kéo Tường Niệm đang khóc bước ra ngoài.

Trong đời luôn có một người như vậy, cho dù cô ấy không làm bất cứ gì vì bạn, bạn chỉ cần lặng lẽ nhìn cô ấy, cũng sẽ thấy thỏa mãn trước nay chưa từng có, bởi vì trong cuộc sống ngắn ngủi của bạn từng có một người lo lắng cho bạn như vậy, khiến bạn buồn, nhưng luôn là người lo lắng cho bạn.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Đứng đằng hoàng ở đây

Sau khi rời khỏi An gia, Tô Xích Cảnh liền mang Tường Niệm đi tạo hình, thay lễ phục, biến cô trở thành một người có dáng vẻ của tầng lớp thượng lưu, rồi mới mang cô đến hội trường.

“Chú? Chúng ta không đi có được không? Chúng ta đến bệnh viện xem vết thương của chú đi.” Ngồi trong xe, Tường Niệm hơi nhịu mày, vô cùng lo lắng khuyên Tô Xích Cảnh.

“Tôi không sao, thật sự không sao, nghĩ đến trước kia tôi và Tuyệt dẫm lên bước qua biết bao nhiêu là thi thể, chút vết thương nhỏ này căn bản không đặt trong mắt.” Tô Xích Cảnh vừa an ủi Tường Niệm, vừa nghĩ đến cuộc sống gió tanh mưa máu trong nhiều năm qua, trong mắt lộ ra một tia tàn ác.

Mười năm trước, không quan tâm đến sự ngăn cản của cha một mình bước ra nước ngoài, sau đó đụng phải Diêm Thương Tuyệt, hai người ‘đồng cam cộng khổ’, ‘hoạn nạn có nhau’, có việc gì là chưa từng trải qua?

Từng trúng bao nhiêu là đạn! xương cốt bị đứt rồi nối là xong, bị đứt lại nối, không ai biết lúc đó bọn họ thế nào biết bao nhiêu!

Nhưng mà cũng may cuối cùng bọn họ cũng hết khổ, thành tựu của ngày hôm nay dính máu tanh của bao nhiêu người không cần nói cũng biết!

“Chú, tôi rất lo lắng cho chú! Chú biết không?” hốc mắt Tường Niệm hồng hồng, giọng nói rất khàn, mặt tức giận nhìn về mặt như chuyện không liên quan đến tôi của Tô Xích Cảnh.

“Tôi không sao, thật đấy! bây giờ tôi phải tham gia một bữa tiệc quan trọng, nếu tôi có chỗ nào khó chịu nhất định tôi sẽ nói với em, sau đó đến bệnh viện, ok?” Vô cùng hạnh phúc nắm lấy tay Tường Niệm, trong lòng Tô Xích Cảnh thấy ấm áp.

Không tệ! cô quan tâm hấn như vậy, mọi thứ đều đáng giá cả!

Tường Niệm, em sẽ không biết trong phút chốc gặp lại em tôi có bao nhiêu kích động!

“Thật sao? sẽ không gạt tôi chứ?” Nghiêng đầu, về mặt không xác định nhìn Tô Xích Cảnh.

“Ừ.” Ngoài miệng Tô Xích Cảnh chứa đựng ý cười thật sâu, gật gật đầu.

Thấy vẻ mặt đảm bảo của hần Tường Niệm mới yên lòng, cô biết một gây kia đánh xuống nhất định không nhẹ, không đi bệnh viện thì trong lòng cô luôn hồi hộp, chỉ sợ để lại di chứng gì đó, dù sao hần bị thương cũng là vì cô.

Dọc đường đi hai người nói nói cười cười không ngừng, Tường Niệm cảm thấy những lúc được ở cùng với hần, cả người đều rất thoải mái, hần vui tình hài hước, hơn nữa lại luôn đúng lúc, biết lúc nào thì thay đổi lời nói, nói liên tục cũng không làm người ta thấy chán, rất tốt!

Rất nhanh, xe liền tiến vào trong một tòa biệt thự kiến trúc cổ điển, xuyên qua rừng cây, đi vào cổng dự tiệc, Tô Xích Cảnh vô cùng lịch sự xuống xe liền nghe thấy Tường Niệm mở cửa xe, tiếp đó trên mặt đầy ý cười đưa tay, khom lưng kéo Tường Niệm ra ngoài.

Tường Niệm nhìn cảnh trí xa hoa trước mắt này, có chút khản trương, nắm chặt lấy bàn tay Tô Xích Cảnh, mím môi không nói, ánh mắt bất an nhìn đâu đâu cũng sáng chói.

“Không sao, đừng căng thẳng, có tôi đây!” Vài chữ đơn giản ngắn gọn, cực kì dịu dàng, cực kì động lòng người rơi vào bên tai Tường Niệm.

Tường Niệm mỉm cười, mặt cảm kích nhìn hần ta, hai người nắm tay, dựa vào nhau như người yêu bước về phía trước, một đôi trai tài gái sắc rất nhanh thu hút sự chú ý của không ít người, mọi người tán thưởng, ánh mắt dò kị bắn về phía Tường Niệm, nghi ngờ không biết là vị thiên kim nào có thể sóng bước đi cùng với Tô Xích Cảnh phong lưu tiếng tăm lẫy lừng ở bên ngoài.

Quan trọng nhất là bọn họ đan chặt mười ngón tay, về mặt Tô Xích Cảnh dịu dàng, hễ là người quen Tô Xích Cảnh thì biết, hần ta, hần ta không dẫn theo bất kì bạn gái nào tham dự tiệc rượu, trái lại mỗi lần sau khi tiệc rượu kết thúc đều mang một bạn gái có tiếng đi, nhưng hôm nay...

Thật sự động tình rồi sao!?

Diêm Thương Tuyệt đứng trên bãi cỏ đang bàn luận gì đó với chính phủ cấp cao, trên người mặc bộ âu phục màu đen, phối hợp với áo sơ-mi màu trắng cùng vạt áo hoa văn màu vàng, khi nghe thấy tiếng xì xào thì miễn cưỡng ngược mặt nhìn lại, liền nhìn thấy Tường Niệm và Tô Xích Cảnh thân mật bước đến, ánh mắt dừng lại trên gương mặt tuyệt mỹ kia của Tường Niệm, đêm nay cô rất đẹp, mái tóc đen dài được uốn thành gợn sóng lớn, hai bên trên trán được thắt thành hình bánh quai chèo vén ra sau gáy, lộ ra cái trán trơn bóng mịn màng, son môi màu vàng chói mắt, màu nước son âm mà tươi đẹp, lại phối hợp với đôi bông tai san hô màu hồng, trên người khoác chiếc váy dài tay ngắn cổ chữ V có màu trắng trong suốt, lộ ra một vài đường cong mềm mại khiến người ta mơ màng, khiến cả người cô giống như là một nữ thần cao quý, đẹp đẽ, gọi cảm mà mang chút thanh tú, tóm lại là xinh đẹp đến khiến người ta không dám xúc phạm.

Mặc gọi cảm như vậy còn cùng người đàn ông khác tham dự tiệc rượu? Xem ra cô rất nhanh liền thấy quen với chuyện của An Nguyệt rồi!

Tay cầm ly rượu đột nhiên siết chặt, nếu không phải kiềm nén, tin chắc rằng cái ly trong tay đã sớm nát bét.

Lạnh lùng híp mắt nhìn chằm chằm Tường Niệm, đáy mắt đều là máu đỏ tươi!

Cô ấy vậy mà dám công khai thân mật với một người đàn ông khác như vậy!

Sau này phải trở thành người hần rồi, sao cô ấy dám hả!?

Tường Niệm nắm chặt lấy tay Tô Xích Cảnh, lúc đón nhận cái nhìn chăm chú của người khác cũng chỉ gật đầu lấy lòng, mãi đến khi có một ánh mắt mãnh liệt chăm chú nhìn vào cô thì cả người cô liền thấy không tự nhiên, vừa nâng mắt nhìn lại, liền nhìn thấy Diêm Thương Tuyệt đã cất bước đi đến.

Cô nhìn thấy rõ ràng trong mắt hần hiện lên một tia tàn nhẫn, có chút sợ hãi lùi về phía sau một bước.

“Đừng sợ!” Ngay lúc cô sợ hãi lùi về sau thì Tô Xích Cảnh lại kéo tay cô đi về phía trước, khẽ thốt lên lời nói dịu dàng nhỏ nhẹ với cô, vô cùng yêu chiều.

“Tuyệt.” An ủi cô xong, Tô Xích Cảnh nắm lấy tay Tường Niệm đi về phía trước, lòng mảy mềnh lên nhìn Diêm Thương Tuyệt ở phía đối diện.

“Sau cô lại ở cùng với anh ta?” Tiếng nói trầm thấp vang lên, về mặt khinh thường khiến người ta phát lạnh.

Câu này không phải hỏi Tô Xích Cảnh, mà là Tường Niệm.

Tường Niệm sững sờ, con ngươi như nước mùa thu vì khó hiểu mà chớp chớp nhìn về phía hần, hần vẫn anh tuấn như cũ không ai vượt qua được.

Da thịt gọi cảm màu lúa mì, gương mặt góc cạnh rõ ràng, con ngươi u ám thâm thúy phát ra tia sáng ngoan độc, sống mũi anh tuấn, cánh môi phi bạc hơi nhếch, bộ âu phục màu đen càng tôn lên dáng người cao lớn của hần, khí chất cao quý đặc thù đủ để giết hết phụ nữ trong nháy mắt.

“Em...em...” Tường Niệm cúi đầu nửa ngày vẫn chưa nói được một câu hoàn chỉnh, không biết vì sao đối diện với hần, cô luôn cảm thấy áp lực và sợ hãi.

“Sao lại hỏi như vậy?” một tay của Tô Xích Cảnh ái muội ôm lấy Tường Niệm, một tay vát lên bả vai của Diêm Thương Tuyết, cợt nhả nhìn hần.

Thật ra Tô Xích Cảnh rất muốn nói ‘mắc mớ gì đến cậu’, nhưng mà hần ta biết nếu như nói như vậy, người đàn ông như Đế Vương ở trước mặt này nhất định sẽ lợi dụng cái cơ này mà hung hăng trừng trị hần ta một phen, vì vậy, Tô Xích Cảnh hần rất không có tính cách mà mở miệng nói một câu nói trái với lương tâm

“Tôi đang hỏi em” Diêm Thương Tuyết ngưng mắt, thấy Tường Niệm lo lắng bất an thì hơi đến gần cô, khiến người ta có loại cảm giác áp bức vô hình.

Thấy vẻ mặt rét lạnh của Diêm Thương Tuyết, Tường Niệm khẽ nhướn mày, hạ quyết tâm, làm gì phải sợ hần chứ? Cũng là người thôi mà?

“Em không thể đến sao?” Khẽ mở cánh môi anh đào mềm mại, có chút lo lắng mà thốt nên không được vài chữ, nhanh chóng nhìn thoáng qua bộ dạng thẩm tra tội phạm của Diêm Thương Tuyết, tiếp đó lại không có khí chất mà tiếp tục cúi đầu.

Hần cho rằng hần là ai vậy? những chuyện cô làm phải báo cáo với hần sao?

Tô Xích Cảnh cười vô lại, dùng ánh mắt tán thưởng nhìn Tường Niệm, rất tốt, có khí phách!

“Hai người có quan hệ gì? Em lại cùng anh ta đến đây?” Rất tốt, còn dám khiêu khích Diêm Thương Tuyết hần nữa chứ?

“Chúng em là bạn bè!” Lúc nói những lời này, Tường Niệm ngẩng đầu tỏ ra không chút nào yếu kém, đáng vẻ như là chuyện đương nhiên.

“Là bạn với anh ta? Vậy quan hệ giữa tôi và em là gì?” Diêm Thương Tuyết không cho là vậy cười châm chọc, lại hơi nghiêng đầu, vô cùng nhàn nhã nhìn Tường Niệm.

Bạn bè? Bọn họ trở thành bạn từ khi nào vậy?

Xem ra cô thật đáng chết, rõ ràng không nhớ chút gì đến hần đúng không?

Tường Niệm bị hần hỏi như vậy thì đột nhiên nghẹn lời, lông mày nhíu chặt suy nghĩ cẩn thận, bởi vì nên nói quan hệ giữa bọn họ là như thế nào đây? Anh em? Không phải, bạn bè? Không đúng, có bạn bè nào giống như kẻ thù sao?

Vậy là gì đây? Bạn cũ! Đúng vậy, bạn cũ!

“Chúng ta... là bạn cũ chứ?” Nói xong vẫn không xác định lắm liền nhìn Diêm Thương Tuyết một cái.

“Chúng ta... là bạn cũ chứ?” Nói xong vẫn không xác định lắm liền nhìn Diêm Thương Tuyết một cái.

Bạn cũ?! Chỉ là bạn cũ?! Không phải luôn gọi hần là anh sao?

Bước từng bước một về phía cô, cô sợ đến mức liên tục lùi về sau, con ngươi đỏ tươi hung hăng trừng mắt với Tường Niệm, tựa như muốn bóp nát cô vậy.

Từng câu từng chữ vô cùng lạnh lẽo: “Bạn cũ? Ở trong mắt em tôi chỉ là bạn cũ? Hừm?”

Bị khí thế mạnh mẽ của hần dọa sợ, Tường Niệm giãy cánh tay nhỏ bé bị Tô Xích Cảnh nắm chặt ra, nâng vấy liên tục lùi về phía sau, cô sợ, sợ con ngươi thâm thúy sắc bén sâu trong đáy mắt của hần, sợ vẻ như ‘hủy thiên diệt địa’ của hần...

“A----” Ngay lúc Tường Niệm đang không ngừng lùi về sau, thì có hai đứa bé đang đùa giỡn ở phía sau đẩy cô, cô thuận thế liền ngã vào trong lồng ngực của Diêm Thương Tuyết, mà một tay của Diêm Thương Tuyết cũng nhân cơ hội này khẽ giữ lấy thắt lưng của cô, xoay tròn một cái, động tác vô cùng vô cùng nhanh chóng nhẹ nhàng chạm lên cánh môi của cô, bàn tay cũng không có đạo đức mà dùng sức bóp mạnh ở lưng cô.

Ngay lúc cánh môi của hần thoáng lướt nhẹ qua thì, đầu óc của cô ‘ong’ một tiếng, trên mặt lập tức đỏ ửng, đau đớn trên lưng cũng nhanh chóng làm cô tỉnh táo không ít, ngẩng đầu tức giận nhìn hần.

Hần...hần sao có thể như vậy chứ? Không sợ bị người ta nhìn thấy sao?

“Đụng vào chưa?” Tô Xích Cảnh căng thẳng kéo Tường Niệm qua, đặt cô ở trong lồng ngực hần ta, quan tâm hỏi thăm.

“Không có sao, không có sao, tôi vẫn ổn!” Hô hấp có chút dồn dập, vuốt nhẹ lồng ngực, liên tục an ủi.

Thật ra cái cô sợ không phải là suýt chút nữa trượt chân, mà là nụ hôn vô cùng nhẹ nhàng kia của Diêm Thương Tuyết, đây là lần thứ mấy rồi hả? nụ hôn này tượng trưng cho ý gì?

Tô Xích Cảnh thấy cô không có chuyện gì, liền không chút khách khí nhìn Diêm Thương Tuyết, đôi mắt đào hoa hẹp dài híp lại: “Tuyết, cậu làm gì vậy? Sẽ dọa cô ấy đấy!”

Dọa? Diêm Thương Tuyết có vẻ sâu xa nhìn thoáng qua vẻ luống cuống của Tường Niệm, hừ! Ai bảo cô ấy to gan như vậy, dám thân mật với người đàn ông khác?

Nhưng mà, đã bao lâu hần không nếm qua hương vị của cô rồi? chẳng qua chỉ là một nụ hôn đơn giản thôi, đã khiến cho hần khó dần lửa nóng, nghĩ đến đêm nay cô cứ có dáng vẻ câu hồn như vậy, hần thật muốn hủy hoại cô thấu xương. Hung hăng chà đạp một phen...

Xem ra có vài tiết mục phải diễn trước thời hạn rồi...

“A Đông đâu? Không phải nói rằng sẽ đến sao?” Không quan tâm đến lời kêu gào bất mãn của Tô Xích Cảnh, Diêm Thương Tuyết cầm ly rượu do nhân viên tạp vụ đưa tới, về mặt nhàn rồi nhìn Tô Xích Cảnh, dư quang lại nhìn thấy cánh tay nhỏ của Tưởng Niệm bị Tô Xích Cảnh nắm chặt.

Tức giận, cực kì tức giận! chẳng qua là quanh năm hoạt động trên thương trường đã khiến hần có thể che giấu cảm xúc của chính mình rất tốt.

“Có lẽ sắp đến, nghe nói vợ chưa cưới của cậu ta về, chắc—tên nhóc đó nếu sau này còn lên ăn vụng ở ngoài, nhất định Game Over thôi.” Thấy Diêm Thương Tuyết cũng không giữ lấy Tưởng Niệm làm gì, Tô Xích Cảnh yên tâm không ít.

“Tổng giám đốc, Đồng sự trưởng Lý đã đến đây.” Không biết Mị Cơ đã xuất hiện sau lưng Diêm Thương Tuyết từ lúc nào, cung kính cúi đầu muốn báo cáo với Diêm Thương Tuyết..

Không nói gì, Diêm Thương Tuyết tao nhã đặt tay vào trong túi quần, lại có vẻ sâu xa nhìn chằm chằm Tưởng Niệm rồi mới cất bước rời đi.

“Em sao rồi? có khỏe không?” Tô Xích Cảnh khản trương bụng lấy mặt của Tưởng Niệm, nhìn cô rất thâm tình.

Nhưng Tưởng Niệm chỉ một lòng nghĩ đến cái hôn không hề báo trước lúc này, hoàn toàn mặc kệ Tô Xích Cảnh nói cái gì, chỉ ôm cánh tay đứng lặng tại chỗ.

Dường như khứu giác môi vẫn còn lưu lại hương vị thuốc lào nhàn nhạt.

Một người phụ nữ hơn 40 tuổi đứng trên ban công ngoài trời của tầng hai, ánh mắt lạnh lùng nhìn một loạt những sự việc mới xảy ra vừa rồi, nhẹ lay ly rượu trong tay, nổi ghen hận trong đáy mắt ngày càng mãnh liệt.

Một lúc sau, người phụ nữ liền thay đổi mặt nạ vạn vẹo mà vòng eo đi xuống lầu.

Mọi thứ này giờ chỉ mới bắt đầu thôi...

“Hoan nghênh mọi người đến tham dự tiệc sinh nhật của con bé Emma, hi vọng đêm nay mọi người có thể chơi đùa đến thỏa thích.” Một phu nhân cầm mic đứng trên sân khấu, về mặt thân thiết nhìn khách khứa, sau đó giữa tiếng vỗ tay nhiệt liệt của mọi người thì xuống sân khấu, đi thẳng đến chỗ của Diêm Thương Tuyết, vờn tay: “Nghe tiếng tăm của Tổng giám đốc Diêm đã lâu, hôm nay may mắn được gặp thật là hiếm thấy, quả thật là tài giỏi hơn người như lời đồn đãi!”

Câu nói của bà khiến mọi người xung quanh reo hò, tất cả mọi người rất tán thành gật đầu.

“Tôi cũng đã sớm nghe nói bất động sản Hồng Lăng của Đồng sự trưởng Lý làm việc sạch sẽ gọn gang, rất có hiệu suất, hôm nay được thấy qua nhiên là ‘danh bất hư truyền’ (lời nói không sai)! Tin rằng sau này chúng ta hợp tác sẽ rất vui vẻ.” Đưa tay cực kì hữu nghị bắt tay với Lý Băng.

“Đâu có đâu có, là các bạn bè quá lời, phải rồi..” Che môi, dáng vẻ xấu hổ cười cười, lại dường như nghĩ đến chuyện gì đó quan trọng hơn, cả kính, sau đó vẫy vẫy tay về phía nào đó, tiếp đó lại có một cô gái cao gầy năm nay chừng 18, 19 tuổi đi đến, cô gái có mái tóc thẳng dài, trên người mặc chiếc váy ngắn Duplex màu đỏ, mang đôi giày cao gót 8cm cười khúc khích bước đến.

“Đây là con gái tôi, Emma.” Về mặt phu nhân yêu thương nắm lấy tay con gái, rất có tính toán giới thiệu với Diêm Thương Tuyết.

Cô gái lại xấu hổ nhìn chằm chằm người đàn ông oai phong tài giỏi trước mắt này, trong mắt hiện lên tình cảm ái mộ mà mọi người đều biết.

“Sinh nhật vui vẻ!” Bởi vì lợi ích thương nghiệp, Diêm Thương Tuyết dù rất bài xích dáng vẻ háo sắc của phụ nữ, nhưng vẫn không lạnh không nhạt đưa tay.

“Cảm ơn.” Cô gái cũng đưa tay, nắm lấy bàn tay của Diêm Thương Tuyết lại không nỡ thả ra, đắm đuối đưa tình nhìn theo hần.

“Tốt rồi, tất cả mọi người đi vào khiêu vũ đi.” Thấy con gái có hơi thất thố, phu nhân không nhanh không chậm kéo tay con gái về, mỉm cười mời mọi người.

Diêm Thương Tuyết chỉ khẽ gật đầu tỏ ý lát nữa, rút bàn tay bị ‘hoa si’ nắm về, về mặt rét lạnh bước vào, dường như Mị Cơ nhìn ra vẻ mặt kiên nhẫn của hần, theo sát phía sau, lại nghe thấy giọng nói tàn nhẫn của Diêm Thương Tuyết nhẹ nhàng truyền đến: “Lập tức gọi điện thoại cho Ông Tô, nói cho ông ta biết Tô Xích Cảnh đang ở đây.”

“Vâng.” Mị Cơ cúi đầu, sau đó lui ra đi đến đại sảnh.

Bên kia, Tô Xích Cảnh sợ Tưởng Niệm sẽ thấy nhàm chán, nên đi đâu cũng dẫn cô theo, cũng cố gắng hạn chế đi xã giao, chỉ nhàn nhã cầm ly rượu cùng cô ngồi ở một bên trên xích-đò.

“Chú, không phải là tôi gây trở ngại gì đến chú chứ?” Uống nước trái cây, Tường Niệm vươn đầu hỏi.

Những người ở đây đều bận rộn với việc giao tiếp rồi xã giao, chỉ có Tô Xích Cảnh sợ cô một mình cô đơn nên ngồi cùng cô, trong lòng cô cảm thấy rất áy náy, quả thật cô không nên đến, nếu vì cô mà làm chậm trễ việc của hắn, cô sẽ không yên lòng.

“Nghĩ gì đó? Em cho rằng tôi muốn đến sao? chẳng qua là vì cái danh hiệu ‘Giám đốc’ của Diêm Thị mới tỏ vẻ thân thiết mà thôi, đợi lát nữa không ai chú ý đến chúng ta, là có thể ‘chuồn’(trốn) rồi.” Dịu dàng an ủi Tường Niệm, Tô Xích Cảnh cười ầm ập.

“Được sao?” Vừa nghe đến lập tức có thể rời đi, Tường Niệm vui mừng nhìn Tô Xích Cảnh.

“Ừm, tôi...đợi chút.” Vừa nói được một nửa liền bị rung động trong túi quần làm kinh ngạc, lấy điện thoại ra nhú mày nhìn thoáng qua số điện thoại xa lạ, giọng nói lười biếng vang lên: “Alo—“

“Thiếu gia, làm sao bây giờ? Ông chủ lại bị ngã rồi.” Bên kia điện thoại truyền đến từng tiếng nứt vỡ.

“Sao?! các người chăm sóc như thế nào vậy? rất tốt--- chờ tôi trở về liền đem đám người các anh ném xuống Thái Bình Dương cho cá heo ăn.” Tô Xích Cảnh thở hắt hắt đứng dậy, cổ họng nói bằng giọng cay độc.

Tường Niệm bị lời nói của hắn làm sững sốt một phen, cái gì với cái gì cơ? Cho cá heo ăn? Cá heo ăn thịt người sao?

“Ông nội của tôi xảy ra chuyện, bởi vì có một vài lí do nên tôi không hề dẫn em theo, trước tiên em chờ ở đây một chút, đợi tôi bảo A Đồng đưa em về, ở đây rất khó gọi xe đến, hơn nữa một mình em tôi cũng không yên tâm.” Căng thẳng nắm lấy tay Tường Niệm, dặn dò từng câu từng chữ.

“Tôi có thể tự mình về trước.”

“Không được! em đứng đằng hoàng ở đây, biết chưa?” nói xong liền cầm điện thoại chạy ra ngoài.

Tường Niệm ngờ ngác đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng dần dần biến mất của Tô Xích Cảnh, nặng nề thờ dài một hồi.

Chán nản ngồi xuống ghế dựa, bĩu môi, nhàm chán nhìn người tới người lui.

“Tiểu thư, Tổng giám đốc mời cô qua một chuyến.” Ngay lúc Tường Niệm vô cùng buồn chán thì có một giọng nữ lạnh lùng vang lên bên tai cô, hơi ngửa đầu, nhìn Mị Cơ không biết đã đứng bên cạnh cô từ lúc nào.

“Anh?! Anh ta tìm tôi làm gì?” Ngạc nhiên hỏi một tiếng, nhưng lại không biết, lòng cô không đi, là vì vẫn chưa gạt bỏ được chuyện mới vừa rồi sao?

Lỡ như hắn lại hôn cô thì làm sao bây giờ?

Đỏ mặt không nhìn đến Mị Cơ, Tường Niệm đứng dậy muốn đi, nhưng lại bị Mị Cơ giữ lại, không rõ nguyên nhân nhìn Mị Cơ---người con gái xinh đẹp làm người ta có cảm giác lạnh lẽo: “Chị làm gì vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Cầm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Cô không muốn ở một mình với hắn

Đỏ mặt không nhìn đến Mị Cơ, Tường Niệm đứng dậy muốn đi, nhưng lại bị Mị Cơ giữ lại, không rõ nguyên nhân nhìn Mị Cơ---người con gái xinh đẹp làm người ta có cảm giác lạnh lẽo: “Chị làm gì vậy?”

“Mời tiểu thư đi theo tôi.” Mị Cơ vẫn làm mặt lạnh như cũ, cúi mắt cố chấp nói với Tường Niệm.

“Không đi, tôi muốn về nhà.” Tường Niệm ra sức lắc đầu, thấp thỏm lo âu nhìn thoáng qua chỗ của Diêm Thương Tuyết, sau đó nâng váy giẫm trên giày cao gót muốn rời đi.

Cô không muốn ở một mình với hắn! chuyện vừa rồi như ký ức vẫn còn mới đây? Người đàn ông kia, rất nguy hiểm, không phải nói muốn trả thù cô sao? vì sao còn đối xử với cô như vậy? chẳng lẽ đang tung quả mìn sao?

Hôn, có thể tùy tiện hôn người khác sao? có thể hôn kẻ thù sao?

“Nếu tiểu thư cố tình không đi, vậy tôi chỉ có thể ra tay thôi.” Mị Cơ vươn một tay chặn ở trước mặt Tường Niệm, không chút khách khí ngăn đầu, mắt phượng chọt lạnh lùng.

Thấy Tường Niệm quật cường, trông Mị Cơ có vẻ bình tĩnh nhưng trong mắt đã hiện lên một tia không kiên nhẫn, lời người đàn ông kia nói ở trong lòng

cô chính là thánh chỉ, chính là số mệnh, không cho phép bất kì ai cãi lại, rất nhiều năm, cô đã có thói quen ngược nhìn hần, hần truyền lệnh, cô, chưa từng khiến hần thất vọng dù chỉ một lần, bây giờ cũng không được ngoại lệ.

Tường Niệm cũng hơi tức giận, sao có người không nói lý lẽ như vậy chứ?

Cô đã nói rất rõ ràng, không phải sao?

Mất hứng lườm Mị Cơ, Tường Niệm đang muốn xoay người rồi đi, ai ngờ có một bàn tay lạnh lẽo kiềm chặt cổ tay cô, Tường Niệm tức giận quát: “Rốt cuộc chị muốn thế nào? Phiền chị nói cho anh ta biết, tôi muốn về nhà, đã biết chưa? Nếu không biết, tôi sẽ nói lại lần nữa bằng tiếng Anh ‘I want to go home’ tôi...”

Tường Niệm cố gấn kiềm nén cơn giận, gấn từng tiếng vô cùng có lực, lại mang theo một chút tức giận, nếu không phải chị ấy từng cứu cô, cô thật sự muốn vùng lên nói tục, vì sao cuộc sống của cô không có phút giây nào yên bình vậy?

Cô không trêu chọc ai, cũng xin đừng ai trêu chọc cô được không?

Cô đã đủ khổ rồi, không phải sao?

“Tôi đã hiểu lời cô nói, nhưng mà Tổng giám đốc nói tôi phải mang cô qua đó.” Không để ý đến Tường Niệm, Mị Cơ khẳng khái phải dẫn Tường Niệm đi, hơi dùng sức, Tường Niệm liền chao đảo về trước, suýt nữa thì té ngã.

“Aiiii~ sao lại thế này?” Trình Sở Đông vừa cầm ly rượu, về mặt không đứng đắn bước qua liền nhìn thấy Mị Cơ túm lấy tay Tường Niệm đi về phía đại sảnh bên trong hội trường, vì vậy bước nhanh đến, nắm chặt lấy tay của Mị Cơ, hơi dùng chút sức, nhưng về mặt vẫn là sóng yên biển lặng.

“Đông thiếu?” thấy cổ tay mình bị người ta giữ chặt, Mị Cơ vừa muốn ra tay, lại nhìn thấy Trình Sở Đông cười nhìn mình, bất đắc dĩ buông tay ra, cung kính gọi một tiếng.

Trình Sở Đông là bạn của Diêm Thương Tuyết, đương nhiên cô không dám làm càn, không phải sợ, mà là bạn tâm đến người đàn ông như Thần kia.

“Ủm—không phải có câu gì đó gọi là ‘đồng căn sinh’ gì gì đó sao?...” Thấy Mị Cơ buông tay, hần tự nhiên cũng buông tay, mặc dù tay của Mỹ nhân băng sơn này cực kì mềm mại, nhưng không phải là món ăn của hần,

Hần thích phụ nữ nóng bỏng lại nhiệt tình, chứ không phải một khối băng có thể đông chết người như vậy.

“Là ‘bản thị đồng căn sinh, tương tiên hà thái cấp’* sao?” Nghiêng đầu, tròn to mắt nhìn về mặt vát óc suy nghĩ người đàn ông, người này lần trước trêu chọc mình, Tường Niệm vốn không muốn phản ứng, nhưng vừa này coi như hần ta cũng giúp mình, cho nên hòa nhau đi.

*tựa như gà cùng một mẹ chớ hoài đá nhau bên mình ấy.

“Đúng đúng đúng, chính là câu này.” Trình Sở Đông bỗng nhiên hiểu ra vỗ trán một cái, vô cùng tán thưởng nhìn về mặt xấu hổ của Tường Niệm, vì vậy ‘tâm chơi’ lại nổi lên, cố tình đến gần bên tai Tường Niệm, hơi thở nam tính khẽ thổi qua: “Sao rồi? Chuyện lần trước không có để trong lòng chứ?”

Bên tai hơi ngứa khiến Tường Niệm rút đầu khẽ tránh, nhất thời mặt càng đỏ hơn, nhỏ giọng nói: “Lần trước là anh quá tùy tiện, nhưng mà tôi sẽ không để trong lòng.”

Trình Sở Đông khẽ nhếch miệng sừng sờ nhìn cô, cô nhóc này, cũng thù dai quá đi!

“Tổng giám đốc muốn tôi mang tiểu thư này qua đó, kính xin Đông thiếu nhường một chút.” Mị Cơ thấy đáng vẻ hơi gật đầu của Trình Sở Đông, cực kì lịch sự.

“A...? Cậu ta ở đâu? Chúng ta cùng qua đi, tôi sẽ nói với cậu ta, dù sao Cảnh cũng gọi điện thoại muốn tôi đưa cô ấy về.” Hơi nghĩ ngợi, mặc dù Cảnh gọi điện bảo hần nhất định phải đưa Tường Niệm về nhà, nhưng nhìn đáng vẻ ‘làm theo mệnh lệnh’ của Mị Cơ, Trình Sở Đông cũng không muốn khiến cô khó xử, mất hí của hần tròn to khẽ giương cằm hỏi.

“Cái này?” Mị Cơ có chút do dự, đi theo Diêm Thương Tuyết nhiều năm như vậy, đối với hần, cô cũng có chút hiểu biết, tốn chút thời gian khiến Tô Xích Cảnh bỏ đi, để lại mình Tường Niệm, dĩ nhiên cô hiểu hần muốn làm gì, nhưng dù biết thì sao chứ, đã sớm quen với việc hần nói gì nghe nấy, hần là Thượng Đế trong lòng cô!

Mị Cơ cũng không đòi hỏi tình yêu của hần, dù chỉ là nhìn cô nhiều thêm một chút!

Cô được ở cạnh hần là tốt rồi!

“Ồ bên trong phải không? Chúng ta vào thôi.” Trình Sở Đông hơi nhếch miệng, đáng vẻ gấp gáp thiếu kiên nhẫn.

Kéo cánh tay Tường Niệm thông thả đi vào, Mị Cơ chỉ sợ không ổn, cũng theo sát phía sau.

Kéo cánh tay Tường Niệm thông thả đi vào, Mị Cơ chỉ sợ không ổn, cũng theo sát phía sau.

Trong đại sảnh treo một chiếc đèn thủy tinh cỡ lớn được nhập khẩu từ nước Pháp, phát ra ánh sáng nhàn nhạt, âm nhạc êm tai vang lên, nam nữ ôm nhau khiêu vũ, uống rượu, bầu không khí không khỏi khiến người ta mơ màng mien mang, màn lụa màu tím treo xung quanh cửa sổ, gió nhẹ nhàng thổi lên, màn lụa đong đưa theo nhảy múa, mọi thứ đều có vẻ chậm chạp như thế...

Ở giữa đại sảnh, Diêm Thương Tuyệt dùng tiếng Pháp chính gốc nói chuyện với người Pháp, lúc thì khoe môi nhẹ nhàng mỉm cười, lúc thì gật gật đầu phụ họa, mọi động tác đều thu hút linh hồn của người khác, tựa như bậc Vương giả trời sinh, ở bất kì lúc nào, bất kì nơi nào, bất kì động tác nào cũng đều có vẻ mê người người như vậy.

Tường Niệm bị nụ cười nhàn nhạt của hắn, mê hoặc rồi, đã bao nhiêu năm rồi nhỉ?

Đã bao nhiêu năm không nhìn thấy hắn mỉm cười như vậy? Tường Niệm nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy hắn cười là lúc mình không cẩn thận ngã vào trong vũng bùn, loạng choạng đứng dậy thì trên người đều dính đầy bùn đất, Diêm Thương Tuyệt nhìn thấy bộ dạng đó của cô, cười đến co giật.

Nụ cười của hắn vẫn mê người như vậy, không, mọi thứ của hắn đều mê người như thế, chỉ cần là phụ nữ thì có bao nhiêu người có thể không bị mê hoặc?

“Này! Hoàn hồn đi.” Trình Sở Đông thấy bộ dạng hoa si bị mê hoặc của Tường Niệm, thì rất không khách khí mà rống to ở bên tai cô, khiến Tường Niệm giật cả mình, ngẩng đầu hung hăng trừng mắt trừng hắn ta.

Trình Sở Đông thấy dáng vẻ hùng hực của cô rất là đáng yêu, không nhịn được trêu đùa cô: “Nhìn đến mê mẩn như vậy, chắc em không thích cậu ta chứ?”

Nhưng lời này vừa thốt ra, rất nhanh bị Tường Niệm bác bỏ, nhìn Trình Sở Đông khinh thường: “Sao được chứ? Tôi... tôi là người anh ta hận thấu xương, tôi cũng tự biết tên có được không?” Vốn muốn nói ‘trong lòng tôi chỉ có An Nguyệt Lê’, nhưng cũng sửa miệng kịp lúc.

Mắt tự nhiên chớp chớp mắt, xấu hổ nâng mắt nhìn về hướng khác.

Nhưng mọi thứ này lại khiến Trình Sở Đông hiểu lầm cô đang cố ý che giấu, ho nhẹ một tiếng, tỏ vẻ sâu xa liếc nhìn Tường Niệm, sau đó che miệng, nói nhỏ ở bên tai Tường Niệm: “Nếu em thích cậu ta thì phải cẩn thận một chút đấy..., bởi vì phụ nữ bên cạnh cậu ta nhiều lắm, mỗi người trừng mắt liếc em một cái, em liền như bị ‘vạn tiễn xuyên tim’ mà đi đời đấy.”

Tường Niệm rốt cuộc bại trận, uể oải nhìn người đàn ông có lòng tốt nhắc nhở mình, vô cùng đơn thuần chán ghét: “Tôi không thích anh ta, tuyệt đối không, hiện tại tương lai sau này đều sẽ không, đều sẽ không thích Diêm Thương Tuyệt, đã hiểu chưa?”

Đúng lúc chính là, thời điểm cô nói hai câu cuối cùng, âm nhạc ở hiện trường ngừng lại, âm thanh hỗn loạn âm ỉ cũng ngừng lại, mọi người đều có vẻ sâu xa nhìn chăm chăm cô, ngay cả Lý Băng ở trên sân khấu chuẩn bị đọc diễn văn nghe được giọng điệu khinh thường của Tường Niệm cũng không nhịn được mà cắn hận trừng mắt một cái.

Khách khứa dưới sân khấu nhìn cô bằng ánh mắt sâu xa, Tường Niệm trách miệng mình, hối hận nhắm mắt, lúc chậm rãi mở ra lần nữa, thì nhìn thấy vẻ mặt u ám tức giận của Diêm Thương Tuyệt đang trừng mình, gương mặt anh tuần đen đến đen hơn nữa, đôi con ngươi như sói hơi híp lại, từng bước từng bước đến gần cô, giọng nói như băng dày ba thước: “Em nói gì? Nói lại lần nữa xem?”

Hơi lùi về sau, Tường Niệm sợ hãi rút cổ, lo lắng cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào hắn.

“Nói chuyện! Đứt lưỡi rồi à?” Thu hết dáng vẻ sợ hãi của cô vào trong đáy mắt, Diêm Thương Tuyệt đứng thẳng người, hai tay chấp sau lưng, rất có khí thế quát.

“nói... nói gì?” Bị hắn quát, thân thể nhỏ nhắn của Tường Niệm run rẩy, nhưng vẫn không dám ngẩng đầu, chỉ có thể nhu nhược nói.

Lại nữa rồi, lại nữa rồi!

Lại là dáng vẻ tàn nhẫn muốn lột da uống máu cô!

“Tuyệt?” Trình Sở Đông thấy Diêm Thương Tuyệt dồn ép Tường Niệm, mà dáng vẻ Tường Niệm lại yếu kém, hắn ta có chút thương tiếc, không phải nói phụ nữ là dùng để thương tiếc sao?

Hết cái gì mà hết?

“Sao cậu lại đến đây? Tú Phong không đi theo cậu?” Diêm Thương Tuyệt kiêu ngạo nghiêng mắt nhìn thoáng qua Trình Sở Đông đang tức giận mà không dám nói gì, lại tiếp tục trừng mắt nhìn Tường Niệm.

“Cô ấy? đi tìm Dương Dương rồi, hai người họ đã lâu không gặp nhất định có nhiều lời muốn nói, một mình mình là nam ở lại đó không tiện lắm.” nhắc đến vị hôn thê Vinh Tú Phong của hắn, vẻ mặt Trình Sở Đông tự hào, nét mặt dịu dàng lạ thường.

Mặc dù thỉnh thoảng quyến luyến hoa cỏ, nhưng đối với vị hôn thê của Trình Sở Đông mà nói, hắn ta tuyệt đối xứng là đàn ông tốt.

Đàn ông mà, xã giao là thường có, đặc biệt là Trình Sở Đông lại làm việc trong làng giải trí, nếu muốn không dính dáng đến phụ nữ thì đó là chuyện không thể nào, nhưng trong lòng vẫn nhớ đến người nào đó, nhất định là đáng quý!

Đối với phụ nữ khác Trình Sở Đông cũng chỉ có thái độ ôn áp tiêu khiển, chưa bao giờ nghiêm túc, bởi vì trong lòng hắn có người làm ấm, nhưng đàn ông mà, luôn muốn cò hồng trong nhà không ngã, cò màu bên ngoài phát phối.

“Đường như cô ấy chưa biết chuyện giữa cậu và Michelle.” Hai tay vẫn dặt sau lưng, về mặt gian trá nhìn Trình Sở Đông, lúc nhìn thấy Trình Sở Đông mất hết khí thế mới hài lòng cười.

Bị uy hiếp, Trình Sở Đông cắn chặt răng, chữ được rich qua từ trong kẽ răng hơi không rõ: “Rốt cuộc cậu muốn làm gì hả?”

“Hoặc là đi, một mình. Hoặc là ở lại, cậu và vị hôn thê của cậu, cùng chơi đùa.”

Miền cưỡng nhìn gương mặt hận đến rồi rấm của Trình Sở Đông, Diêm Thương Tuyệt lại nhân cơ hội mở miệng, có bộ dạng xem kịch vui.

“Cần Vi đâu? Cậu không sợ cô ấy biết à?” Suy nghĩ thật nghiêm túc một hồi, về mặt vốn tức tối của Trình Sở Đông trong nháy mắt bắt đầu trở nên vui sướng, không chịu yếu thế, rất có khí thế gật đầu nhìn Diêm Thương Tuyệt.

Thấy bộ dạng đáng đánh đòn của Trình Sở Đông, Diêm Thương Tuyệt vậy mà có chút ngại thẹn, hừ lạnh một tiếng, tiếp tục khinh bỉ Trình Sở Đông đang đắc ý, lại mở miệng châm chọc nói:

Bạn đang đọc truyện *Cầm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Đối với Cảnh sao em không có bộ dạng này

Thấy bộ dạng đáng đánh đòn của Trình Sở Đông, Diêm Thương Tuyệt vậy mà có chút ngại thẹn, hừ lạnh một tiếng, tiếp tục khinh bỉ Trình Sở Đông đang đắc ý, lại mở miệng châm chọc nói:

“Nhưng Cần Vi sẽ không vì mình ở cùng với bất kì cô gái nào mà mượn dao rượt mình, hơn nữa ~~~ cậu từng thấy cô ấy ngang ngược chưa?”

Ấn ý chính là nói vị hôn thê của Trình Sở Đông sẽ xách dao rượt hắn vì nằm cùng giường với phụ nữ khác, hơn nữa còn có thể cậy mạnh vô lý~~~

Một câu nói khiến Trình Sở Đông tức giận đến xanh mặt, nắm chặt quả đấm, nghiêng răng, lại không có gì phản bác được, bởi vì lời Diêm Thương Tuyệt nói là thật, mỗi nghe thấy tin đồn giữa Trình Sở Đông và ai đó truyền đến, Tú Phong luôn điên cuồng muốn tìm ra người ta, nhưng không còn cách nào, Trình Sở Đông chính là thích đáng về cô gái nhỏ dữ dằn này của cô ấy, điều này đủ để chứng minh cô yêu hắn nha, mà còn là yêu ‘rất dữ’ nữa.

“Minh chính là thích cô ấy như vậy, cậu chưa từng nghe qua mắng là thương, đánh là yêu à? Cần Vi không quan tâm chỉ có thể nói rằng cô ấy yêu cậu không đủ, hoặc là cậu không có bản lĩnh khiến cho phụ nữ phát cuồng, ha ha ha...” Trình Sở Đông cười điên cuồng, bên cạnh khoe mặt lộ ra một chút nếp gấp.

Từ đầu Diêm Thương Tuyệt đã không muốn cùng hắn ta lãng phí thời gian, bởi vì Diêm Thương Tuyệt biết cái gì là ‘xuân tiểu khổ đoán’ (đêm xuân chưa thấy gì), người đẹp bên cạnh, hắn cũng không muốn lãng phí~~

“Mị Cơ, đi mời Vinh tiểu thư qua đây, hãy nói...” Cố tình nhìn thoáng qua vẻ nhàn nhã thoải mái của Trình Sở Đông, Diêm Thương Tuyệt cười lạnh, tiếp đó không có ý tốt nói với Mị Cơ, nhưng vẫn cố ý kéo dài câu cuối.

“Đừng đừng đừng... không phải chúng ta là bạn bè sao? Làm chi dữ vậy chứ?” Trình Sở Đông nghe hắn nói vậy, lập tức chắc chắn, sau đó đi đến bên cạnh hắn cười ngượng ngùng, một cánh tay tùy ý khoác lên trên bả vai của Diêm Thương Tuyệt, sau đó bị Diêm Thương Tuyệt hồ hững liếc qua, sau đó Trình Sở Đông lại lấy lòng phui phui chỗ cánh tay hắn ta đã chạm qua.

Thật là chân chó mà!!

Diêm Thương Tuyệt cau chặt mày chán ghét nhìn bả vai bị Trình Sở Đông phui phui, một tay khê chụp lấy, khoe môi chứa nụ cười lạnh, giọng điệu mang theo đe dọa và có chút không vui: “Vậy cậu còn chưa chưa đi?”

“A?! đi sao?” thật khó xử nhìn thoáng qua Tường Niệm, về mặt Trình Sở Đông cầu khẩn, lại liếc mắt nhìn Diêm Thương Tuyệt, cực kì không còn khí lực nói: “Nhưng mà mình đã hứa với Cảnh sẽ mang cô ấy trở về nhà an toàn, nếu cô ấy xảy ra chuyện gì, mình sẽ đi đòi!”

“Ồ cùng tôi cô ấy có thể gặp nguy hiểm gì?” Diêm Thương Tuyệt mặt bình tĩnh quát lạnh một tiếng. (*đập bàn* *lật bàn* Tuyệt ca nói không biết ngưng, mặt không đổi sắc)

Ở cùng với hắn rất nguy hiểm sao? cô ấy cũng cảm thấy như vậy sao?

Người xung quanh đều rất hứng thú nhìn về phía này, bởi vì bọn họ chưa từng thấy Tổng giám đốc Diêm có nhiều biểu cảm phong phú như vậy, vui, giận,

ghen, hận cái gì cũng có!

Người luôn coi phụ nữ không là gì như hân hôm nay làm sao vậy?

Bọn họ chỉ biết hân lạnh lùng, tuyệt tình, tàn nhẫn, cuộc sống tình yêu của hân tựa như câu đó, mọi người chỉ biết hân có một vị hôn thê rất xinh đẹp, là con gái của Bá Nhạc hân, nhưng chưa từng công khai xuất hiện ở trường hợp nào, vì vậy không ai biết đáng về thật của cô ấy, bởi vì không ai thật sự biết và hiểu, nên lòng hiếu kì của mọi người đặc biệt nghiêm trọng.

Đặc biệt là dưới trường hợp có khá nhiều ‘danh lưu tước sĩ’ như ngày hôm nay, hân không quan tâm hình tượng thương nghiệp cũng không quản ngày mai có lên trang đầu hay không, mà lại không chút kiêng kị công khai muốn một cô gái?! Cho dù cô gái này giống như tiên.

Bởi vì kiêng dè địa vị cùng thân phận của Diêm Thương Tuyệt, nên mọi người cũng chỉ có thể vây quanh cách vài mét ở ngoài hứng thú nhìn tình cảnh ở bên trong, đầu đoán được Diêm Thương Tuyệt lại quay đầu lạnh lùng liếc nhìn mọi người, cả người nhanh chóng phát ra một hơi thở tàn nhẫn hung ác khiến những người vốn đang xem kịch vui đưa mắt nhìn nhau, sau đó cũng không dám nói lại nữa.

Nhưng vẫn có phóng viên to gan ở một bên chụp lên, đây là có một không hai nha! Hơn nữa đối tượng lại là tổng giám đốc của Diêm thị, có ai không muốn? phải biết rằng hân lẫn lộn trên thương trường lâu như vậy, bài báo có thể đưa tin đã ít lại càng ít, phóng viên đương nhiên không thể bỏ qua một tin tức chấn động như vậy.

“Nhưng mà Cảnh nói——“ Về mặt Trình Sở Đông vẫn là buồn bã.

“Không có nhưng mà! Trừ khi cậu muốn cùng Cảnh đi Nam Mỹ.” Diêm Thương Tuyệt lạnh lùng quát lớn.

Sau khi Trình Sở Đông nghe xong, rõ ràng sùng sốt, sau đó thật xin lỗi nhìn thoáng qua Tường Niệm, cuối cùng rời đi.

Bằng bộ dạng tàn nhẫn độc ác của Diêm Thương Tuyệt, Trình Sở Đông tin hân nói là sẽ làm được, để tự bảo vệ mình, Trình Sở Đông hân phải thoát thân trước.

Trình Sở Đông hân còn trẻ mà! có hàng loạt cô bé chờ hân, quan trọng nhất là hân còn chưa sinh cháu trai cho mẹ già mà? Chuyện duy trì nòi giống quan trọng như vậy còn chưa hoàn thành, sao hân có thể chết chứ?

Thấy Trình Sở Đông cũng đi rồi, Tường Niệm lại càng thêm bất an, về mặt buồn bực trừng Diêm Thương Tuyệt: “Anh muốn làm gì? Nhanh chút đi, không phải muốn trả thù tôi sao? cần gì phải có bộ dạng nắng sớm phía Đông nắng chiều phía Tây như vậy?”

Không phải trở về là vì trả thù cô sao? biến căn phòng trở nên giống như mười năm trước, không phải vì muốn lương tâm của cô bất an sao?

Hơn nữa chuyện mười năm trước là cô sai sao?

Nếu như đã cho rằng cô sai, thì vì sao lần trước lại ra tay cứu cô? Cô rơi vào trong hang sói không phải rất hợp ý của hân sao? bản thân mình không cần động thủ cũng có người giúp mình giải quyết rồi!

Nhưng mà hân vẫn cứu cô, rốt cuộc làm như vậy là có mục đích gì? Bây giờ cô giống như bị tâm thần phân liệt vậy, thỉnh thoảng hân lại ra chiều như vậy, khiến cô không có chút phòng bị nào, hơn nữa còn cảm thấy hân-----có bệnh!

“Sao vậy? muốn nhanh chóng cho tôi trả thù em sao? hay là mười năm nay em vẫn nhớ đến...tôi?” Diêm Thương Tuyệt giữ lại cổ tay tinh tế của cô, hơi dùng sức kéo, cô liền ngã vào trong lồng ngực của hân, mang theo một chút u hương của người con gái.

Lại là mùi thuốc lá nhàn nhạt này, nhưng lại không khiến người ta cảm thấy khó chịu, ngược lại là một mùi hương mê hoặc lòng người, mang theo về huyền bí và mạnh mẽ.

“Anh buông! Rốt cuộc anh muốn làm gì? Nói ra đi!” Bị Diêm Thương Tuyệt ôm vào ngực, Tường Niệm bất an chống đỡ trước ngực hân, dùng lực nhỏ giãy giụa muốn tránh thoát.

Hiển nhiên cô không biết động tác của mình là đang châm lửa~~~

Hiển nhiên cô không biết động tác của mình là đang châm lửa~~~

Thân thể Diêm Thương Tuyệt tựa như bị thiêu đốt, nguồn nhiệt nóng khó chịu!

“Đừng nhúc nhích!” Diêm Thương Tuyệt nghiêng răng nghiêng lợi quát.

Nơi nào đó đã bắt đầu mạnh mẽ đứng lên, vật cứng rắn bị đụng chạm đến đau nhức, nhưng cô gái không hiểu tình hình này vẫn còn không chịu an phận!

“Tổng giám đốc Diêm! Đây là---?” Lúc hai người đang không để ý phân cao thấp với nhau, thì Lý Băng cầm mic-ro thông thả bước đến, hai mắt nhìn chăm chăm Tường Niệm thật lâu.

Giống! thật sự rất giống, như thể được khắc ra từ gương mặt kia vậy!

Cũng là khiến người ta oán hận như thế! Cũng là khiến người ta muốn hủy hoại như thế!

Thu hồi ghen hận trong đáy mắt, Lý Băng thay bằng ánh mắt xa lạ, cẩn thận đánh giá Tường Niệm, giống như bà ta căn bản không biết cô bé ở trước mặt này.

“Là bạn tôi.” Ba chữ đơn giản, làm cho bầu không khí có chút ngưng đọng, hiển nhiên Diêm Thương Tuyết không muốn người ngoài biết quan hệ giữa bọn họ, nhất là bà ta!

Bởi vì hần đã có manh mối vài chuyện, chỉ cần tiến hành thêm bước tìm chứng cứ!

“Như vậy à! Vậy hi vọng tổng giám đốc Diêm chơi vui vẻ, lát nữa chúng tôi còn có trò chơi, xin lỗi trước vì đã không tiếp đãi được.” thấy hần không muốn nói chuyện nhiều, Lý Băng cực kì tự giác ngậm miệng, dù sao lát nữa sẽ có một tiết mục hay diễn ra...

“Được.” Vẫn là một chữ đơn giản, nhưng nghe qua lại chứa đựng sức hủy diệt.

Lý Băng vô cùng thân thiện gật đầu với hai người, sau đó rời đi.

“Tôi muốn về nhà, anh buông ra có được không?” Thấy hần không chút nào kiêng nể nắm chặt tay cô ở nơi công khai như vậy, còn ngang ngược như vậy, Tường Niệm mở miệng xin tha, giọng nói cũng mang chút nghẹn ngào.

Vừa nãy bị người phụ nữ kia nhìn, cả người Tường Niệm không khỏi sợ hãi, thậm chí cô còn có thể nhìn thấy sự thống hận ẩn sâu trong đáy mắt của bà ta, cô và bà ta chỉ mới gặp mặt lần đầu tiên thôi mà?!

Diêm Thương Tuyết thấy đáng vẻ lo lắng buồn phiền của cô, trái tim sắt đá có hơi mềm xuống, nhưng nghĩ đến cô vừa thân mật như vậy với người đàn ông khác, lửa giận của hần lại bốc lên, chạy lên đến đỉnh đầu.

“Lúc đối với Cảnh sao em không có đáng vẻ này?” Diêm Thương Tuyết cau chặt mày, vênh vênh vào khinh thường cô.

Tô Xích Cảnh có chỗ nào tốt? Cô nhìn thấy hần ta liền có bộ dạng muốn dính lên, sao đối tượng đối thành Diêm Thương Tuyết hần, thái độ của cô liền xoay 180 độ? Lại sợ? hiện tại hần chỉ mới bắt đầu mà thôi.

“Chú ấy sẽ không hung dữ với tôi.” Tường Niệm đồng loạt phản bác, đôi mắt như nước không chút khách khí nhìn hần.

Lời cô nói là thật đấy, ở chung với Tô Xích Cảnh, cô sẽ không cảm thấy hoang mang, vô cùng thả lỏng và rất thoải mái, nhưng vừa thấy Diêm Thương Tuyết, trong lòng cô đã thấy lạnh lẽo.

Không nói đến chuyện mười năm trước hần hứa nói muốn trở về trả thù cô, mà là hơi thở lạnh lẽo kinh người khắp toàn thân hần, chỉ cần cô vừa nhìn thấy hần liền sợ hãi không lý do, nhưng nghĩ đến hần của mười năm trước, lại cô đơn khiến cô đau lòng, nhất thời cô cảm thấy bản thân mình thật mâu thuẫn, không phải là nên cảnh giác với hần sao?

“Nhảy một bản với tôi, tôi sẽ đưa em về.”

“Vì sao muốn em nhảy với anh? Em không biết khiêu vũ.” Tường Niệm bực bội, cúi đầu nhìn chăm chăm mũi giày của mình, lúc nhìn đến một đôi giày da được chà lau đến bóng loáng đưa đến trước mắt mình thì ngừng đầu không chút do dự: “Úm~”

Cánh môi, bị hơi thở mang theo vị thuốc lá riêng biệt của người đàn ông bao phủ, thậm chí cô còn có thể cảm nhận được có cái gì đó nóng nóng đang ở trên cánh môi cô gặm cắn, từng chút từng chút đắm chìm trong kỹ thuật hôn cao siêu của người đàn ông.

Tường Niệm liền cảm thấy hô hấp dồn dập, dùng hết sức lực muốn đẩy hần ra, nhưng cả người lại mềm nhũn vô lực, sự giãy giụa của cô căn bản không có bất kì tác dụng nào, chỉ có thể thụ động tụt vào trong ngực hần, mặc hần đòi lấy!!

Nụ hôn của Diêm Thương Tuyết mang theo sự trừng phạt gặm cắn cánh môi cô, hần trở nên đặc biệt hưng phấn, trong lòng dâng lên một loại pháp phùng lay lan đến cơ quan cảm giác của toàn thân hần, đôi tay không nhịn được lần mò đến tấm lưng của cô, hần chưa từng nếm qua hương vị tốt đẹp của cô, thật mềm mại và ngon.

Diêm Thương Tuyết phả hơi nóng lên chóp mũi của Tường Niệm, thấy cô khó chịu phát ra tiếng ‘um um’, thì cười thật thỏa mãn, mồm to mắt thật hưởng thụ nhìn đáng vẻ thiếu khí của cô, hàm răng khê cắn cánh môi mềm mại thơm ngát kỳ diệu của cô, thỉnh thoảng lại đưa lưỡi đảo qua trên cánh môi cô một cách khó khăn.

Cuối cùng muốn dùng lưỡi cạy mở cánh môi khép chặt của cô, lại thấy chỉ uống công, bởi vì từ đầu đến cuối Tường Niệm đều cắn chặt răng và môi, không cho hần cơ hội xâm nhập.

Diêm Thương Tuyết bắt đầu cau mày thành ngọn núi, bàn tay chậm rãi hướng đến trước ngực cô, hung hăng nắm, khiến Tường Niệm phát ra thanh âm giận dữ: “U~”

Bạn đang đọc truyện *Cầm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Vậy đêm nay em hãy giúp tôi điều trị thật tốt

Diêm Thương Tuyệt bắt mẫn cau mày thành ngọn núi, bàn tay chậm rãi hướng đến trước ngực cô, hung hãn nắm, khiến Tường Niệm phát ra thanh âm giận dữ: “Ư~”

Một tiếng rên rỉ lại càng khiến cho dục vọng đang hưng phấn của Diêm Thương Tuyệt thêm khó nhịn, bàn tay to của hắn trồn ở trước ngực của cô mạnh mẽ xoa nắn, không chút kiêng dè phóng viên đang điên cuồng chụp ảnh và mọi người đang thán bản tán xôn xao về cái hôn mãnh liệt cùng Tường Niệm.

Nhiệt độ không ngừng tăng lên, bầu không khí dâm loạn khiến tất cả mọi thứ trở nên mê ly.

Nụ hôn, vẫn đang tiếp tục, Tường Niệm thấy ngực đau đốn, cảm thấy ngực mình đang bị người ta chà đạp, vừa muốn mở miệng hét lên, lại có cái gì đó trơn trượt mang theo nhiệt độ trượt vào trong miệng cô, ra sức mạnh mẽ càn quét bên trong khoang miệng của cô, khiến cả người cô run rẩy, nóng rần rần.

Thật ra đầu chỉ có mình cô nóng rần lên, cả người Diêm Thương Tuyệt cũng như bị phỏng, nhưng hắn không quen tâm, chỉ một lòng nhào vào trong khoang miệng của Tường Niệm, bàn tay vẫn xấu xa nắm lấy ngực, hơn nữa còn dùng ngón tay cách lớp lễ phục chơi đùa với chấm tròn của cô.

Tường Niệm bị hành động này dọa sợ, trợn to con ngươi ủy khuất nhìn về mặt cực kì hung thụ của Diêm Thương Tuyệt, muốn nâng cánh tay lên một chút nhưng cũng không dùng được chút sức lực gì, tựa như bị phân tán hết vậy, vô thức động đậy chân, lập tức cảm nhận được đôi chân như bị phỏng của hắn, lập tức rút chân về nhưng lại bị hắn kẹp lại một cách ái muội, Tường Niệm vô cùng buồn bực, di chuyển cái lưỡi của mình, muốn đẩy hắn ra ngoài, nhưng không biết vì sao lại bị lưỡi của hắn quấn lấy, còn dùng đầu lưỡi từng chút từng chút liếm chiếc lưỡi của cô, Tường Niệm chậm rãi nhắm mắt, dùng hết sức lực toàn thân cắn mạnh xuống, một giây sau---

“A----” Diêm Thương Tuyệt bị đau kêu lên, chiếc lưỡi cũng rời khỏi khoang miệng của cô, không tin được nhìn Tường Niệm đang há miệng thở phì phò mặt đỏ ửng.

Cô cắn không mạnh lắm, đau có chút tê tê, ít nhất cũng không có chảy máu, hắn là hắn nên cảm ơn cô----

Diêm Thương Tuyệt cong đầu lưỡi, khẽ lướt qua răng hàm trên, hơi cau mày, tức giận hét: “Em có bệnh à!”

“Anh mới có bệnh thì có!” cả người Tường Niệm không còn chút sức lực, chỉ có thể cho hắn ôm, giọng nói cũng không lớn, hoàn toàn không có chút sát thương nào.

Chẳng biết sao lại tìm người dẫn cô đến đây, sau đó lại lần nữa khi dễ cô như vậy, còn vô sỉ như vậy, chẳng lẽ hắn không có bệnh sao?

“A~ phải! tôi có bệnh! Vậy đêm nay em hãy giúp tôi điều trị thật tốt đi.” Về mặt Diêm Thương Tuyệt nổi giận, đôi con ngươi ngoan độc màu đỏ tươi trừng Tường Niệm.

Cô gái ‘khẩu thị tâm phi’ (miệng nói một đường lòng nghĩ một nẻo), không phải vừa mới có dáng vẻ say mê sao? bây giờ thì sao? miệng lưỡi trách hắn không đúng.

Xem ra tối nay hắn phải cho cô học một khóa, để cô biết thế nào là đáng về phát điên của đàn ông có bệnh-----

“Em~” Thở dài một hơi, Tường Niệm há miệng vừa thốt lên một chữ liền bị ánh mắt của Diêm Thương Tuyệt chặn lại.

Nhìn ánh mắt hắn, Tường Niệm rất không còn cách nào khác ngoài ngậm miệng, tay cũng không ngừng đẩy hắn ra, cô muốn cách xa hắn~

Diêm Thương Tuyệt không chịu dừng tay, một tay ôm sát tấm lưng nhỏ nhắn gọi cảm của Tường Niệm, tay còn lại nắm lấy tay cô đặt lên cánh tay to cường tráng của hắn, sau đó cầm lấy một bàn tay của cô, nắm thật chặt, không cho cô có chút cơ hội chạy trốn.

Chậm rãi đóng đưa theo tiếng nhạc, Tường Niệm bị hắn lôi kéo rất tốt, bước theo nhịp điệu của hắn, nhảy rất nhún nhuyển.

Mặc dù cô không muốn phối hợp, nhưng không còn cách nào, nếu cô không hợp tác, người chịu thiệt là cô, bởi vì lúc cô không phối hợp Diêm Thương Tuyệt sẽ hung hăng vồ vào mông cô, vì vậy cô chỉ có thể phối hợp với hắn.

Trong chớp mắt vẫn còn lưu lại vị thuốc là nhân nhật!

Cô lại bị mê hoặc nữa rồi!

Ở phía xa, Lý Băng và con gái--Emma đang dựa vào bàn ăn bên cạnh, về mặt ghen ghét nhìn Tường Niệm và Diêm Thương Tuyệt không biết từ khi nào đã đứng giữa sàn nhảy, đôi tay Emma kéo lấy cánh tay Lý Băng, khẽ lay, lơ đãng nói: “Mẹ à! Rất cuộc cô ta là ai vậy? mẹ có biết bữa tiệc này quan trọng với chúng ta thế nào không? Nếu đêm nay Diêm Thương Tuyệt kiên trì bám lấy cô ta, chúng ta phải làm thế nào đây, rất cuộc âm mưu của chúng ta có được không vậy?”

Mặt Emma tức đến tái rồi, vì bữa tiệc này mà cô ta đã chuẩn bị rất lâu, chính là vì muốn hấp dẫn Diêm Thương Tuyệt, công ty của nhà cô ta từ sau khi cha chết, thành tích liên giảm sút, mấy năm nay đều do mẹ khổ tâm kinh doanh, nhưng vẫn không có sức xoay chuyển, nhưng---nếu Diêm Thương Tuyệt đáp ứng hạng mục hợp tác lần này thì sẽ mang về cho công ty mấy trăm triệu, như vậy thì công ty có thể ‘cải tử hồi sinh’, cho nên đây mới là mục đích cô ta dùng trăm phương ngàn kế để mời Diêm Thương Tuyệt đến.

Quan trọng nhất chính là cô ta thăm ngưỡng mộ hần đã lâu, nhưng vẫn không có cơ hội tiếp cận hần, bởi vì biết hần chỉ thích xử nữ, mà cô ta sớm đã không phải, ngay cả cho ai cô ta cũng không nhớ nữa rồi, không phải chưa từng nghĩ đi làm phẫu thuật điều trị, nhưng người luôn nhạy bén như Diêm Thương Tuyệt sẽ ngu xuẩn, mặc cho người ta lừa gạt sao?

Sẽ không!! Mỗi lần mang phụ nữ đến khách sạn, trước tiên ai cũng phải qua được cửa ải của Mị Cơ, do Mị Cơ tự mình kiểm tra, chỉ cần phát hiện là làm phẫu thuật muốn lừa dối vượt qua kiểm tra, kết cục chỉ có một-----chết!

Sẽ không!! Mỗi lần mang phụ nữ đến khách sạn, trước tiên ai cũng phải qua được cửa ải của Mị Cơ, do Mị Cơ tự mình kiểm tra, chỉ cần phát hiện là làm phẫu thuật muốn lừa dối vượt qua kiểm tra, kết cục chỉ có một-----chết!

Vì vậy cô ta và mẹ tìm cách, chỉ cần Diêm Thương Tuyệt đến tham dự tiệc sinh nhật của cô ta, sau đó sẽ nhân cơ hội cùng hần phát-sinh-quan-hệ, như vậy toàn bộ những thứ hai người muốn đều sẽ có được, bởi vì có được hần là có thể có được cả thế giới.

Nghĩ rằng chỉ cần dùng cách này tiếp cận hần, hần sẽ không có ác cảm vì chuyện cô ta không phải là xử nữ, không ngờ giữa đường lại chạy ra một Trình Giáo Kim, phá hoạch hết kế sách của cô ta, như vậy sao cô ta có thể ở lại bên cạnh hần?

“Không có gì, mẹ tự có cách.” Nói xong liền nở nụ cười toan tính, sau đó liền nói nhỏ vài câu ở bên tai Emma, Emma lập tức ngược mặt, vô cùng đắc ý nhìn Diêm Thương Tuyệt.

“Chào mọi người, thật vui vì mọi người đang bận rộn còn dành chút thời gian đến tham dự tiệc sinh nhật của tôi, thời gian sau còn dài, vì vậy chúng ta hãy chơi một trò chơi vô cùng thú vị, luật chơi là, chờ cả hội trường tắt đèn trong mười giây, mọi người tận dụng thời gian mười giây này đi tìm người mình thích, sau mười giây bật đèn thì nhìn xem mình tìm được ai, nếu là một tổ hợp nam và nữ, vậy nam nữ đó phải uống hết cốc rượu này, dĩ nhiên tôi cũng sẽ tham gia, hơn nữa người cùng tôi phát-sinh-quan-hệ chính là vị hôn phu định sẵn trong sinh mệnh của tôi.” Emma không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Diêm Thương Tuyệt, đáy mắt đều tràn đầy tình yêu.

Nhớ rõ lần đầu tiên thấy hần là khoảng hai năm trước, lúc ấy cô ta và mẹ đến Nhật Bản tham dự tiệc đính hôn của Yamano Hepburn, ngày đó hần mặc bộ âu phục màu đen xuất hiện, đường nét cương nghị lạnh lùng, dáng người thẳng tắp, hơi thở vương giả trời sinh, ‘duy vũ độc tôn’ như thế đi lướt qua bên cạnh cô ta, để lại hương vị thuốc lào nhàn nhạt, khiến cô ta cứ như động lòng.

Sau đó cô ta mới biết được hần chính là thủ lĩnh Tổ chức Đế tiếng tăm lẫy lừng---Diêm Thương Tuyệt, trái tim thiếu nữ liền nhận định là hần, nhưng sau lần đó, cô ta không còn có thông tin nào về hần nữa, việc này còn khiến cô ta thất vọng rất lâu.

Sau này công ty xảy ra khủng hoảng tài chính, cần nhập nhiều tiền vốn vào, vì vậy họ nghĩ đến cách kết thân để thu được tiền vốn, lại nghe thấy Diêm Thị cố tình bàn về hạng mục này, liền đánh chủ ý đến trên người Tổng giám đốc này, lúc ấy cô ta cũng không biết tổng giám đốc của Diêm thị chính là người đàn ông mình ngày ngày nhớ mong.

Rồi sau đó khi cô ta cùng mẹ vì chuyện của công ty mà cố gắng phải tiếp cận tổng giám đốc của Diêm thị, hần trở về, thời điểm đó cô ta mới biết được thì ra hần chính là tổng giám đốc của Diêm thị, trái tim lịm tàn của cô ta lại bùng cháy!

Dùng vốn vẹn ba tháng bày ra âm mưu lần này, chính là vì để bắt giam hần một lần.

Đối với lời nói của Emma, ngoại trừ Diêm Thương Tuyệt về mặt bình tĩnh ra, thì tất cả đàn ông khác ở đây đều giật mình không thôi, mọi người không khỏi thì thầm với nhau, xem ra lời đồn là thật, Tập đoàn Huệ Đông sắp sụp đổ, hai mẹ con này đang tìm chỗ dựa vững chắc đây mà!

Chẳng qua là tất cả mọi người cũng rất hào hứng, nhìn những cô gái không ai là như hoa như ngọc này, đàn ông nào không muốn chiếm lấy? mọi người xoa tay muốn chờ mong được thử một lần, hi vọng đêm nay bản thân có thể ôm mỹ nhân về!

Tường Niệm lại bị lời của cô ta làm cho khó chịu, đây là tiệc sinh nhật hay là hội nghị chọn rể vậy hả?

Diêm Thương Tuyệt có vẻ sâu xa nhìn Tường Niệm, tựa như đang tính kế gì đó, gương mặt mê hoặc cúi xuống, nhìn Tường Niệm đang bất an: “Chúng ta cũng đi tham gia.”

“Vì sao muốn em đi tham gia? Em không muốn tham gia! Có chết cũng không muốn!” Tường Niệm ngờ ngác lắc lắc đầu, đôi tay dè dặt trước ngực, đáng vẻ thế chết không đi.

“Tổng giám đốc Diêm sẽ tham gia chứ?” Emma vô cùng thâm tình một lòng một dạ nhìn Diêm Thương Tuyệt ở bên cạnh Tường Niệm, mặc dù trong lòng rất không có mùi vị gì, nhưng vì chủ ý đến nơi này lại nghĩ đến sắp cùng hần tiến hành một trận---vật lộn cơ thể, Emma liền bình ổn không ít.

“Đương nhiên.” Trên mặt Diêm Thương Tuyệt treo chút ý cười, nhưng trong mắt lại không nhìn ra bất kỳ tình cảm vui vẻ nào.

“Em sẽ không tham gia.” Thấy hần nói xong, lại rất có hứng thú nhìn mình chằm chằm, cảm giác lo lắng bất an của Tường Niệm càng thêm mãnh liệt, ra sức lắc đầu, vô cùng kiên định nói.

Thì ra đây chính là xã hội thượng lưu?! Thật sự có đủ dâm loạn!

Mượn danh nghĩa là tiệc sinh nhật, trên thực tế có khác gì nơi làm tình đâu?

Chẳng lẽ cha mẹ cô gái này cũng tán thành loại trò chơi ‘ăn chơi sa đọa’ này của cô ta? Nhưng thật lạ, mẹ của cô ta ngược lại cũng ở đây, chính là người phụ nữ có vẻ ghen ghét cô vừa nãy, nhưng sao không thấy cha của cô ta?

Tường Niệm khẽ vắt óc suy nghĩ, hoàn toàn không biết mình đã bị Diêm Thương Tuyết mang vào sân chơi, đợi đến lúc cô xoay người thì chỉ nghe thấy tiếng: “Tắt đèn! Mở nhạc.”

Kinh ngạc lấy lại tinh thần, phát hiện xung quanh một mảnh tối đen, tiếng nhạc âm ỉ vang lên, Diêm Thương Tuyết vốn đứng bên cạnh cô ôm cô giờ đã không thấy bóng dáng đâu, anh đâu

“Anh---?”

Sợ hãi vươn tay lần mò xung quanh, gọi lên vài tiếng lại không có ai trả lời, bởi vì âm lượng lúc này lớn đến mức đủ để vùi lấp hết mọi âm thanh.

Trái tim bị sự sợ hãi vây chiếm lấy, Tường Niệm nghiêng ngả lao đảo không biết mình đã mang mình đến nơi nào, nước mắt, ở trong đêm tối phát ra ánh sáng, từng chữ mang theo tiếng khóc nức nở: “Anh! Anh anh ở đâu? Em thật sợ, anh ra đi được không?”

Nhưng không ai trả lời cô, tiếng nhạc bên tai càng lúc càng lớn khiến cô sắp mất phương hướng rồi, tiếng khóc lúc đầu vốn trầm thấp giờ đã đổi thành tiếng khóc không ngừng được, lúc này Tường Niệm giống như một em bé bị vứt bỏ, không nhìn thấy con đường phía trước, không tìm được người có thể dựa vào, chỉ có thể đứng nguyên tại chỗ, liều mạng hò hét, xin giúp đỡ, cuối cùng chính là khát chết, khóc chết cũng không ai để ý cô.

Vươn đôi tay không ngừng lần mò, cố gắng muốn tìm đến cái người đã vứt bỏ cô kia, nhưng không được, không tìm thấy, mãi đến khi ngực bị ai đó bóp mạnh một cái, còn chưa kịp kinh hô ra tiếng, thì móng cũng bị người ta mạnh mẽ xoa nắn, Tường Niệm vội vàng gạt bàn tay trước ngực ra, hết sức khủng hoảng, sợ hãi, cả người run rẩy đến thật kịch liệt: “A—“

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Nói cho tôi biết, tôi là ai

Vươn đôi tay không ngừng lần mò, cố gắng muốn tìm đến cái người đã vứt bỏ cô kia, nhưng không được, không tìm thấy, mãi đến khi ngực bị ai đó bóp mạnh một cái, còn chưa kịp kinh hô ra tiếng, thì móng cũng bị người ta mạnh mẽ xoa nắn, Tường Niệm vội vàng gạt bàn tay trước ngực ra, hết sức khủng hoảng, sợ hãi, cả người run rẩy đến thật kịch liệt: “A—“

Tường Niệm tùy ý bước loạn trong bóng tối, không biết đụng vào ai, cũng không biết bị ai đụng vào, ôm chặt lấy mình, Tường Niệm muốn tìm chút an toàn, thân thể cô không ngừng bước đi, nước mắt lại càng không ngừng chảy được, đầu óc chỉ nghĩ đến cô bị người ta vứt bỏ, đôi chân cũng không ngừng run rẩy, cô sắp đứng không nổi nữa, cô sắp ngã quỵ rồi!!!

Anh đâu? Anh đi nơi nào rồi vậy? có phải bỏ cô lại rồi đi một mình hay không? Hay là---hay là. ...

Cô không dám nghĩ tiếp phía sau...

Cô không muốn---không muốn tách ra...

Ngay lúc cô vô cùng tuyệt vọng, cánh tay lại bị người ta dùng sức kéo lấy, khiến cô hướng về trước, rất nhanh cô liền đặt mình ở trước ngực hắn, lúc ngửi được mùi vị thuốc là quen thuộc, Tường Niệm không hiểu sao an tâm, vui mừng đưa tay vòng chắc lấy thắt lưng của hắn, đầu dựa vào ngực hắn ngay vị trí trái tim của hắn, nghe được nhịp đập có thể khiến cô cảm thấy an toàn, liền vui đến phát khóc---

Anh vẫn còn đây---thật tốt anh vẫn còn đây!!!

Bởi vì tiếng nhạc quá lớn, lời nói căn bản nghe không được rõ ràng lắm, vì thế Tường Niệm không có mở miệng, chỉ là khóc thút thít, Diêm Thương Tuyết ôm cô cũng không có mở miệng, chỉ vỗ về lưng cô, xem như là an ủi.

Cô ấy sợ sao? hoang mang sao? vậy người đầu tiên nghĩ đến là ai?

Là hắn hay Tô Xích Cảnh hay là An NGuyệt Lê?

Không hiểu sao, lòng, rất căng thẳng---như là cậu nam sinh chờ đợi lần hẹn hò đầu tiên.

Thật ra trong giây phút đèn tắt kia Diêm Thương Tuyệt liền muốn bắt lấy Tường Niệm trước mắt, nhưng vươn tay lại phát hiện trước mặt không có bóng người, hần lần mò tìm một hồi, vẫn không có, tìm, bắt đầu căn thẳng đầu từng con, lo lắng hết to, lại phát hiện tiếng nói đã bị tiếng nhạc lấn át, hần chỉ có thể dựa vào cảm giác đi tìm cô!

Sau đó lại có một người từ phía sau ôm lấy thắt lưng hần, hần biết đó là một cô gái, nhưng không phải Tường Niệm!

Cảm giác không đúng! hương vị cũng không đúng!

Bàn tay của cô ta theo lồng ngực hần di chuyển xuống, cuối cùng nắm lấy biểu tường nam tính của hần, sau đó hơi dùng sức nắm lấy khiêu khích trên dưới loạn xạ, Diêm Thương Tuyệt đối với hành động quyến rũ này không nảy sinh chút ham muốn nào, ngược lại có thêm một phần chán ghét, lòng dạ vô cùng tàn nhẫn, không chút do dự đưa tay ra bắt lấy bàn tay của cô ta, hơi dùng sức bẻ, khiến cô ta bị đau, vội vàng thả tay ra.

Lúc này Diêm Thương Tuyệt có lẽ cũng biết rõ được là người phụ nữ nào to gan như vậy lại dám chơi tâm kế với hần, cười lạnh, sau đó đẩy mạnh cô ta ra, tiếp đó xuyên qua đám người đưa tay không thấy được nắm ngón, dựa vào mùi hương trong trí nhớ mà đi về phía bên trái--

Lòng, cảm thấy hoảng loạn trước nay chưa từng có!

Cô ấy đang thế nào? Có ổn không?

Đâu biết vừa đi được vài bước, đâu biết lại quá nhiều phụ nữ dán vào, lúc này hần chỉ một lòng lo lắng cho Tường Niệm, chỉ sợ cô sẽ sợ hãi! Vì vậy hần chỉ muốn nhanh chóng tìm thấy cô.

Lý ra Diêm Thương Tuyệt vô cùng khinh bỉ loại trò chơi này, nhưng nghĩ đến có thể mượn cơ hội này cùng cô ngủ qua đêm, trừng phạt cô thân mật với đàn ông khác, hơn nữa nụ hôn vừa rồi hần đã cảm thấy khó nhịn, gấp gáp muốn nếm thử thứ tốt đẹp của cô, cho nên mới phá lệ tham gia, còn là tâm trạng nắm chắc phần thắng trong tay!!

Cũng may, cũng may lúc đèn gần sáng hần tìm thấy cô, ôm chặt cô, cảm nhận rõ ràng thân thể cô đang run rẩy, tim, không hiểu sao lại đau, nhất định cô ấy rất sợ hãi!

Lúc đó cô ấy cũng sẽ như hần lo lắng như vậy đi tìm hần sao?

Trong khoảnh khắc đó trong lòng cô ấy rốt cuộc muốn tìm đến ai? Có thể là hần hay không?

Nhẹ nhàng vỗ lưng cô, dịu dàng đặt cảm lên những sợi tóc uốn cong của cô, tâm tình vui vẻ kích động khó mà nói rõ, lại ôm chặt cô chút nữa, trái tim lo lắng bất an rốt cuộc cũng bình ổn trở lại, cảm thấy cô lúc này dịu dàng không phản kháng, trong con ngươi của Diêm Thương Tuyệt phát ra chút ánh sáng khác thường...

Nếu cô có thể vĩnh viễn yên tĩnh không phản kháng đứng trong ngực hần như vậy thật tốt! như vậy hần có thể hung hăng trừng phạt cô---(chắc __!)

Đèn đột nhiên sáng lên, ánh đèn chói mắt khiến ánh mắt của Tường Niệm lung lay, theo bản năng càng thêm dính sát vào trong lồng ngực của Diêm Thương Tuyệt, động tác mờ ám rất nhỏ lại tự nhiên này lại khiến tâm trạng của Diêm Thương Tuyệt tốt lên, khoe môi chứa đựng nụ cười nhợt nhạt khó có thể phát hiện, trong mắt không có lạnh lẽo, thay vào đó là một thứ tình cảm khác...

Giây phút đèn sáng lên, khoe miệng Lý Băng cong thành nụ cười đắc ý, một giây sau đó khoe miệng lại cương cứng, bởi vì bà ta nhìn thấy người bên cạnh Diêm Thương Tuyệt vẫn là đứa con hoang do người phụ nữ kia sinh ra, trái tim, nhảy lộn bộp, nhanh chóng tìm kiếm con gái, đã thấy con bé bị một người đàn ông lùn tịt ôm lấy, liên tục nhìn một màn này, đây...đây là xảy ra chuyện gì?

Kế hoạch của bà ta đâu phải như vậy?

Lúc đèn tắt, bà ta đã cho vài tên thuộc hạ làm khách khứa xen lẫn vào trong đám người, tiếp đó chờ cơ hội mang đồ con hoang kia đi, để cô ta và Diêm Thương Tuyệt đứng riêng một bên, sau đó để con gái tiếp cận Diêm Thương Tuyệt, bà ta lại mở đèn, vậy thì con gái và Diêm Thương Tuyệt sẽ thuận theo tự nhiên ở cùng một chỗ với nhau, chẳng lẽ không đúng sao?

Rốt cuộc là sai ở đâu?

Thấy đèn sáng, tất cả khách khứa đều vui vẻ nhìn người trong ngực mình, có người cười mãn nguyện, có người lắc đầu thất vọng, có người vui, có người buồn---

Tường Niệm chậm rãi thích ứng trở lại, chiếc mũi nhăn nhăn ngẩng đầu lên, kích động gọi một tiếng: “Anh!”

Tường Niệm chậm rãi thích ứng trở lại, chiếc mũi nhăn nhăn ngẩng đầu lên, kích động gọi một tiếng: “Anh!”

Diêm Thương Tuyệt nhìn thấy vệt nước mắt trên mặt cô, tâm trạng tốt lên! Xem ra người cô muốn tìm lúc này chính là hần!

“Ừ.” Diêm Thương Tuyệt miễn cưỡng trả lời một tiếng, rất có ý vị nhìn chằm chằm cô.

Đợi đến khi Emma thấy rõ người đàn ông đang ôm mình, liền không khỏi hét lớn: “Sao lại là anh?!”

Thấy mọi người đều tập trung nhìn về phía cô ta, cô ta nuốt nước bọt, cô ta cực kì xấu hổ gật đầu tỏ ý xin lỗi.

Lý Băng cũng không ngờ được lại xảy ra tình huống này, đứng ngây ngốc tại chỗ, không biết làm thế nào cho phải, trong lúc này bữa tiệc im lặng có chút áp lực.

“Không phải nói là ai tìm được tiểu thư Emma thì chính là rể hiền của Hàn gia hay sao? sao vậy? là khinh thường con người tôi, hay là khinh thường tài lực của tôi? Chắc các người không phải chỉ nói cho vui chứ? Mọi người nói xem phải làm sao đây?” Người đàn ông lùn tịt ôm Emma, lúc nhìn đến dáng vẻ cùng nét mặt chán ghét của cô ta thì không khỏi cảm tức, về mặt tức giận muốn mọi người phân xử.

Đám người cũng gật đầu đồng ý, rồi rút yêu cầu Lý Băng hết lòng tuân thủ lời hứa.

“Không có, không có, làm sao có thể chứ? Nếu chúng tôi đã sắp đặt trò chơi này, ra luật thì đương nhiên phải giữ lời, vậy thì bây giờ tôi chính thức tuyên bố, tôi hứa hôn con bé Emma cho Tổng giám đốc của công ti hữu hạn thực phẩm bánh bao—tiên sinh Vương Tiểu Khai, bản thân tôi sẽ lựa thời gian thích hợp để cùng bàn chuyện đính hôn của hai đứa với ông bà Vương, kính mời mọi người lúc đó nhất định đến tham dự!”

Mặc dù trong lòng cực kì không thoải mái, nhưng Lý Băng quanh năm lẫn lộn trên thương trường đã giấu cảm xúc cực kì tốt, trên mặt không nhìn ra bất kì sơ hở nào, khẽ gật đầu với con gái, Emma liền hiểu rõ, cười rất miễn cưỡng, ôm chặt lấy cánh tay của Vương Tiểu Khai, làm nũng, ngọt ngào nói: “Ai da! Người ta nào có ý này đâu chứ? Người ta rất vui về, đây là sự sắp đặt của vận mệnh, sắp đặt để em tìm được anh, người ta cần thời gian để ổn định chút mà thôi, sao anh lại tức giận như vậy làm gì?”

Nói đến nỗi bản thân còn muốn cắn đứt chính đầu lưỡi của mình, nhưng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ nín nọt hần ta.

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, bắt đầu từ đêm nay em chính là người của anh!” Vương Tiểu Khai thấy Emma và Lý Băng cũng đã lên tiếng, về mặt hưng phấn ôm chặt lấy Emma, lộ ra hàm răng hô màu trắng, còn dùng ánh mắt hèn hạ đưa tình, vô cùng khó coi! Khiến Emma có cả lòng muốn chết rồi.

“Không phải nói là nam nữ dặt tay thành công thì phải uống rượu giục tình sao? còn tính không vậy?” Trong đám người không biết ai hô to một câu, liền khiến bầu không khí lập tức sôi sục trở lại.

“Phải, phải, phải, nếu quy tắc là chúng tôi đặt ra, đương nhiên phải thực hiện, bây giờ xin mời từng đôi từng đôi nam nữ thành công uống nào.” Lý Băng cười ngược ngùng, móng tay sơn đỏ khảm sâu vào trong da thịt.

Mọi người hưng phấn không thôi vỗ tay, rất nhiệt tình đi đến trước bàn rượu, từng đôi từng đôi nam nữ cam tâm tình nguyện uống xong rượu giục tình liền rồi rút xin chào rồi đi.

Tướng Niệm chính là bị Diêm Thương Tuyệt lôi kéo, không thể tưởng tượng được nhìn những kẻ điên cuồng này, sợ hãi lắc đầu: “Chúng ta đi nhanh đi! Chúng ta đừng tham gia được không?”

Rượu giục tình? Uống vào sẽ phát sinh quan hệ với đàn ông sao?

Cô không muốn! tuyệt đối không muốn! sự trong sạch của cô, toàn bộ đều phải giữ lại thật tốt!

Vì người đàn ông kia mà gìn giữ cả đời!!!

“Nhưng mà chúng ta đã tham gia trò chơi thì phải tuân thủ quy tắc trò chơi.” Diêm Thương Tuyệt thấy đáng về hoảng hốt lo sợ của cô, liền không còn thái độ tốt như vừa rồi, bắt lấy cô đang muốn chạy trốn, khinh thường không quan tâm khẽ thờ nhẹ ra hơi thở nam tính ở bên tai cô.

Bộ dạng này của cô là muốn vì tên đàn ông thôi nào giữ mình trong sạch?

An Nguyệt Lê? An Nguyệt Lê! Chỉ có tên đàn ông đó mới có thể khiến cô nóng ruột nóng gan!

Hắn ta! Thật đáng chết!

Tướng Niệm nhìn về mặt tức giận bất mãn của Diêm Thương Tuyệt thì có chút sợ hãi, nhưng nghĩ đến trò chơi nhảm chán biến thái kia, càng thêm can đảm nói: “Anh, chúng ta quay về đi được không? Xin anh mà, đưa em về đi!”

“Quay về? nếu tham gia trò chơi thì phải tuân thủ quy tắc của trò chơi biết chưa?” Diêm Thương Tuyệt nghe lời khẩn cầu của cô, không chút quan tâm giữ lấy cô, sau đó chẳng biết từ lúc nào hắn đã cầm ly rượu giục tình, uống một ngụm, ở dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, lại nhắm ngay môi của Tướng Niệm.

Bàn tay, dùng sức xiết chặt cằm của cô buộc cô ngẩng đầu, mang một nửa rượu trong miệng rót vào trong cổ họng của cô, một nửa còn lại tự mình nuốt xuống.

Xem ra đêm nay là một đêm không ngủ---

“Khụ khụ--” Tướng Niệm bị hương rượu cay nồng làm sặc, khom người một tay ra sức vuốt ngực, chỗ này thật khó chịu.

Toàn bộ hội trường một mảnh xôn xao, Tổng giám đốc của Diêm thị thích dùng bạo lực từ lúc nào vậy? hay là gần đây thật sự thật sự thiếu phụ nữ?

Lý Băng và Emma rất ấn ý nhìn nhau một cái, sau đó về mặt âm trầm nhìn một cảnh này, trong lòng càng thêm căm hận, dựa vào đâu? Rốt cuộc là dựa vào đâu mà cô ta có được một đêm cùng Diêm Thương Tuyệt?

Mẹ cô ta đoạt lấy người đàn ông của bà, phá hủy gia đình bà, bây giờ đến phiên cô ta sao?

Được lắm! vậy thì đừng trách bà thù đoạn độc ác, người chọc đến bà tất cả đều đi chết đi!

Không quan tâm đến Tường Niệm liều mạng giãy giụa, Diêm Thương Tuyệt ôm ngang cô lên, giữ chặt cơ thể giãy giụa của cô, mang theo hơi thở Vương giả trời sinh đến gần Lý Băng, khẽ gât đầu: “Thật xin lỗi, chúng tôi đi trước.”

Nói xong lại mỉm cười, hân cười thật lộng lẫy, nụ cười của hân thật có sức hấp dẫn, hân cười có thể hủy diệt mọi thứ, cũng có thể làm mọi thứ sống lại.

Trước khi rời đi cũng không quên quay đầu lại nhìn về mặt vô cùng bất mãn của Emma, lúc thấy đầu ngón tay của cô ta có phần xanh xao, thì cười châm chọc, lập tức ôm Tường Niệm nhanh chóng rời đi.

Mị Cơ đi theo phía sau, nghe thấy giọng nói có phần đè nén của Diêm Thương Tuyệt vang lên: “Đến khách sạn.”

Mị Cơ lái xe đưa Diêm Thương Tuyệt và Tường Niệm đến một khách sạn sáu sao, sau khi xử lý tốt mọi chuyện liền rời đi, Diêm Thương Tuyệt ôm thân thể ngày càng nóng của Tường Niệm lên tầng 67, một cuộc đá văng của phòng, khó nhin bước vào rồi ném Tường Niệm đang có ý thức mơ hồ xuống giường, tiếp đó buồn bực cởi nút áo, thô lỗ kéo cà-vạt, cởi giày da đi chân trần vào phòng tắm, hân luôn có thói quen trước khi làm phải tắm một cái---

Lúc sau trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy ‘ào ào’, còn Tường Niệm nằm trên giường thì đã tiến sát đến mép giường sắp ngã xuống, cả người nóng đến thật khó chịu, trong đầu xuất hiện một vài hình ảnh thân thể nam nữ giao hợp, rất rõ ràng.

Đứng, nằm, quỳ, nắm sắp....các loại tư thế trên chọc lòng người..

Tường Niệm muốn có hết sức không chế ý nghĩ không nên có của mình, thế nhưng cuối cùng vẫn uổng công, hình ảnh dường như lại càng thêm rõ ràng, cảm giác trống rỗng lại càng lúc càng mãnh liệt, thống khổ ôm lấy đầu, quơ quơ tay, một chút lí trí cuối cùng đã bị hình ảnh nam nữ dây dưa kịch liệt phá hủy.

Tường Niệm cuộn tròn ở trên giường, vô lực kéo lấy bộ lễ phục trên người mình, cô cảm thấy mình rất nóng, rất trống không, dường như cô muốn, thế nhưng rốt cuộc là muốn cái gì chứ?

Cô cũng không nói lên được, để lộ gương mặt nhỏ nhắn căng phồng điên cuồng vì dục vọng mà thoáng chốc đỏ bừng, cánh môi hồng non mềm khê mở khê đóng, cực kì mê người, chân mày nhíu chặt, nhìn qua có dáng vẻ rất thống khổ không chịu được, rất đáng thương---

Bộ lễ phục trên người gần như bị cô xé ra, lộ ra một mảng da thịt trắng nõn có chút hồng, sau cùng cô còn kéo khóa kéo bên cạnh xuống, để váy tuột xuống dưới, bàn tay nhỏ thon dài mang theo tình dục vuốt ve gò đồi mềm mại của mình, cô rất muốn, rất muốn, muốn rất nhiều, trong đầu đột nhiên hiện lên cảnh nam nữ quấn lấy nhau, mạnh mẽ tấn công, thật rung động...

Trong miệng thỉnh thoảng phát ra từng tiếng rên rĩ---“Ừm...”

Diêm Thương Tuyệt quần khăn tắm đi ra, mái tóc ướt chém nhẹp rủ xuống trên trán còn đang lấp lấm nước của hân, lồng ngực cường tráng da thịt màu lúa mì khiến mọi thứ bao phủ trong ham muốn.

Diêm Thương Tuyệt không có uống rượu, giờ phút này cả người cũng nóng lên, nhưng vì tắm rửa rồi nên trên người vẫn còn có chút lạnh lẽo, tùy tiện ngồi xuống bên giường, say mê nhìn cô gái đang vận vẹo, vurun bàn tay xương cốt rắn rỏi, tham lam vuốt ve gương mặt đỏ bừng của cô.

Trong lúc mơ màng Tường Niệm có thể cảm thấy dường như có một sự lạnh lẽo đang lần mò trên cơ thể tỏa nhiệt của cô, nhất thời cảm thấy thật thoải mái liền nhếch môi cười thỏa mãn, tay cô cầm lấy tay của hân, đi đến trước ngực của cô, để cho sự lạnh lẽo kia vãn về điểm tròn của cô, thế nhưng còn chưa đủ, thân thể càng lúc càng nóng, càng lúc càng điên cuồng nóng lên, máu trong người cũng bắt đầu sôi sục như điên...

Cô còn muốn nhiều hơn, nắm chặt lấy sự lạnh lẽo kia một đường đến thẳng u cổ của cô, bởi vì nơi đó của cô nóng quá, nóng đến không chịu được---

Diêm Thương Tuyệt thấy cô chủ động như vậy, khoe môi giãn ra một nụ cười hài lòng, hân cũng sắp không nhịn được nữa rồi, một bên rút bỏ khăn tắm bên hông, ái muội đến gần Tường Niệm đã ‘roi’(chắc là roi quần áo @@) một nửa, cuối cùng thân thể mang theo vị thuốc lá nhân nhật và hương sữa tắm thơm ngát ‘à’ hướng đến Tường Niệm, môi không chút do dự nhắm ngay môi của cô.

Chặn lúc nào cũng tuyệt. #đã che dây# (__! Nguyên văn của tác giả ^,...,^)

“Mở mắt của em ra nhìn tôi, nói cho tôi biết, tôi là ai?” rút khỏi khoang miệng của cô, xấu xa dùng vật cứng rắn nóng bỏng của mình hung hăng xuyên vào rừng rậm bên dưới của cô.

Nghe được Tường Niệm mở miệng ánh mắt cũng hiện lên ánh nước, yêu kiều, ngậm một tiếng: “Anh!”

Tốt lắm! xem ra cô ấy biết mình là ai!

Thật không dám tưởng tượng nếu lúc này cô nói ra tên của người đàn ông khác, hân thật sự sẽ khiến cô chết ở trên giường!

#đã che giấu#

Bạn đang đọc truyện *Cầm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Cậu đã làm gì với cô ấy?

“Đã che đây#

Sáng sớm hôm sau.

Tia ánh sáng đầu tiên chiếu thẳng vào rọi xuống hai người nằm trên giường, ánh sáng để lộ ra gương mặt anh tuấn âm trầm tàn nhẫn của Diêm Thương Tuyệt đã nhu hòa rất nhiều, nhưng vẫn khiến người ta mê luyến, đường nét điêu luyện sắc sảo, lông mi cong dài phủ trên mí mắt, sống mũi thẳng tắp phi phạm, môi mỏng màu đỏ khẽ nhếch, có phần lộn xộn nhưng lại không chút nào tổn hại đến hình tượng, ngược lại tạo nên một phần mỉa hoặc, khiến cả người hẳn nhìn qua thật vô cùng anh tuấn phi phạm.

Trong ngực hẳn là một cô gái búp bê gồm sứ, sợi tóc đen như mực tùy ý rơi vào trên cánh tay hẳn, lông mi như cánh bướm, da thịt trắng như tuyết mang theo vết hôn nồng nồng sâu sâu, cánh môi tái nhợt khe khẽ mở, nhìn qua mỉa hoặc như thế, làm cho người ta muốn làm ướt.

Ánh sáng, rọi xuống trên gương mặt Tường Niệm làm cho cô có chút khó chịu, đưa tay muốn ngăn lại chòm sáng kia, nhưng lại phát hiện một chút sức lực cũng không có, miệng mẫn, nhú mảy, khẽ động đậy, liền cảm thấy thân thể đau-đớn-không-chịu-được như bị phanh thây vậy, xảy ra chuyện gì? Sao lại đau như vậy?

Chột mở mắt, ánh mắt nhìn hết thấy những thứ xa lạ trong phòng liền trở nên kinh hoàng, lại nghiêng đầu nhìn thấy-----Diêm Thương Tuyệt!

Sao hẳn ở đây?!

Muốn đưa tay lên, lại phát hiện đã bị hẳn đặt chết ở ngay thất lưng cường tráng của hẳn, một chân của hẳn còn quấn qua hông cô, còn dùng thứ cứng rắn, chạm vào cô, thật khó chịu.

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Sắp xếp lại ý nghĩ, vẫn nhớ rõ cô và chú cùng đi dự tiệc, sau đó chú đi, cô khiêu vũ với anh, còn uống rượu, thế nhưng sau khi uống rượu thì?

Đột nhiên hình ảnh nam nữ dây dưa lần nữa nghiêng ngã hiện ra, lần này cô thấy rõ nam nữ chính trong hình ảnh là ai, chính là cô và anh! Trong lúc không rõ, bọn họ ân ái thật lâu, làm rất nhiều tư thế, mình còn chủ động như thế, vô sỉ như thế---

Thế nhưng sao cô và hẳn phát sinh quan hệ?

Đúng rồi! cái rượu kia! Rượu giục tình!

Nhất định là uống cái rượu kia mới có thể xảy ra loại chuyện như vậy....

Tường Niệm ngó ra, vậy thì phải làm sao? để hẳn chịu trách nhiệm? nhưng giữa bọn họ không có tình yêu, hẳn phải chịu trách nhiệm thế nào? Sao hẳn có thể chịu trách nhiệm? cứ vậy đi, coi như kinh nghiệm đầu tiên trong quá trình mình trưởng thành? Nhưng lời của mẹ cô vẫn chưa từng quên!

Cô phải làm sao? cô phải làm gì bây giờ?

Nước mắt! trào ra, cắn chặt cánh môi không để cho hẳn nghe thấy bất kì âm thanh gì, cô, phải đối diện với hẳn như thế nào?

Cả người đều run rẩy, sợ hẳn tỉnh lại, Tường Niệm nhẹ nhàng kéo chân, tay của hẳn đặt trên người cô xuống, sau đó ‘bịch’ một tiếng xuống giường, do thân thể Tường Niệm đau đớn không còn sức lực, nên chân vừa chạm đến nền nhà liền trực tiếp quy xuống.

“Đừng âm ỉ.” Người đàn ông trên giường khẽ động thân thể, bất mãn gầm nhẹ một tiếng, dọa Tường Niệm vội vàng quỳ sấp trên mặt đất, trợn to mắt không dám phát ra thêm bất kì tiếng động nào nữa, sau một lúc lâu, khi không còn nghe thấy bất kì tiếng động nào, mới chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Diêm Thương Tuyệt trên giường, cùng may! Hẳn không có tỉnh lại!

Cố sức nhặt bộ lễ phục, quần lót trên mặt đất mặc từng cái vào, không thêm rửa mặt chia đầu, liền cất bước khó khăn đi về phía cửa.

Nguyệt Lê! Xin lỗi, xin lỗi, thứ vốn muốn giữ lại cả đời, đã không còn! Chỉ còn lại trái tim, anh, còn cần sao?

Bước ra khỏi khách sạn, Tường Niệm nhìn bầu trời, nghĩ đến lời mẹ nói, đau đến không muốn sống: mẹ, mẹ nói với con làm người thì phải rộng lượng,

phải học cách tha thứ cho người khác, nhưng mà, lần này là con sai! Là con đấy! con phải làm sao để tha thứ cho chính mình đây?!

Hôm nay không có gió, không thời tiết sạch thân thể dơ bẩn của cô, hôm nay không có gió, không thời tiết tan trái tim của cô ngay sau đó, hôm nay, thế giới của cô cái gì cũng không có---

Vừa nãy thời tiết vẫn còn rất tốt, không biết lại chợt thay đổi, mưa, không hề báo trước đổ xuống, đập vào trên bả vai gầy yếu ớt của Tường Niệm, Tường Niệm cũng chỉ đứng, trên mặt có nước mắt, có nước mưa, nhìn bầu trời, nơi đó có mẹ, cô khóc, thương tâm như thế, tuyệt vọng như thế, bả vai nhỏ yếu co rúm thật kịch liệt, cô ngồi xồm xuống, cả người đã bị nước mưa thấm ướt, cô, chẳng thèm quan tâm.

Cái cô quan tâm đã không còn!

Cái gì cũng không còn!

Người trên đường lớn tới tới lui lui, vội vội vàng vàng, không ai chú ý đến một người ruột gan đứt từng đoạn đang ngồi xồm trong mưa này.

“Tôi hận anh! Tôi hận anh! Tôi hận anh...” khóc thật lâu, đột nhiên Tường Niệm mặt tức giận đứng lên, nhắm mắt bi hận quát, sự tức giận chưa từng có, lần này lại mãnh liệt như thế.

Tô Xích Cảnh lái xe tìm Tường Niệm suốt cả đêm, tới hôm qua hân lòng nóng như lửa đốt chạy về, lại nhìn thấy thân thể ông nội hết sức cường tráng khỏe mạnh, liền hiểu rõ, thì ra đây là thủ đoạn của ông muốn khiến hân về nhà, sau một hồi phát cáu, không để ý ông nội ngăn cản, ra tay với vệ sĩ, khó khăn lắm mới trốn thoát được. Đợi đến lúc hân thoát thân vội vàng gọi điện thoại cho Trình Sở Đông, thì mới biết được Tường Niệm đã bị Diêm Thương Tuyệt mang đi. Hân tức giận đến mức mờ mịt mắng to Trình Sở Đông ngu ngốc chết tiệt, yêu nghiệt đáng chết, sau đó lái xe đến An gia, Diêm gia, công ty, hân đến khách sạn thường đến, nhưng không có, thậm chí hân gọi điện thoại hỏi Cẩn Vi, nhưng cô cũng không biết, lại còn bỏ lại một trái bom cho hân: “Có lẽ tìm phụ nữ rồi.”

Tìm phụ nữ?! tìm phụ nữ?!

Tìm ai?

Diêm Thương Tuyệt có thể hay không... có thể hay không...

Hân không dám tưởng tượng, chỉ có thể lái xe không mục đích tìm cô cả đêm, nhưng cuối cùng vẫn không có kết quả, nhìn trời dần sáng, vậy Diêm Thương Tuyệt phải ở công ty rồi đi, đúng! đến công ty tìm Diêm Thương Tuyệt.

Bằng tốc độ nhanh nhất chạy đến công ty, không quan tâm ngừng xe cho tốt, cũng chẳng quan tâm lấy chìa khóa xuống, Tô Xích Cảnh vô cùng lo lắng chạy thẳng đến văn phòng của Diêm Thương Tuyệt, ra sức đẩy cửa phòng làm việc ra: “Cậu dẫn cô ấy đi đâu rồi?”

Đề nén thanh âm cuồng bạo của mình xuống, hơi thở của Tô Xích Cảnh ngày thường vui đùa đã không còn nữa, vẻ mặt nổi giận đến cực điểm

“Có liên quan gì đến anh sao?” Lạnh lùng khinh thường Tô Xích Cảnh, Diêm Thương Tuyệt thả bản hợp đồng chuẩn bị ký ước trên tay, đứng lên, hai tay nhàn nhả vứt vào trong túi quần, nhưng đôi mắt lại phát ra mây may hân khí.

Không nhắc đến cô ấy thì còn tốt, vừa nhắc đến cô Diêm Thương Tuyệt liền phát hỏa, hôm nay vừa mở mắt, liền thấy bên cạnh không có ai rồi, nếu không phải nhìn thấy vết hoa hồng trên giường, cả hân cũng hoài nghi bản thân mình tối hôm qua mộng xuân hay không, cô ấy còn chạy cái gì?

Chẳng phải cái gì cũng đã làm rồi sao? không nên chạm hân cũng đã chạm, không nên sờ hân cũng đã sờ, sao còn chạy?

Hân chưa từng gả tình như tối hôm qua, ham muốn như vậy, điên cuồng như vậy, siêng năng như vậy----

Trước kia hân xong việc liền đi, không chút nào lưu luyến, nhưng tối hôm qua nhìn bộ dạng thống khổ khó chịu của cô, vậy mà hân ma xui quỷ khiến ôm cô vào lòng, còn nhỏ giọng an ủi, hân còn cảm thấy cảm giác ôm cô ngủ đặc biệt thoải mái, thế nên sáng nay cô bỏ đi hân cũng không hay biết.

“Diêm Thương Tuyệt! cậu đã làm gì cô ấy?!” nghe chính miệng hân thừa nhận, dự cảm không lành cứ nảy sinh, Tô Xích Cảnh luôn kính nể Diêm Thương Tuyệt, nhưng lúc này lại tức giận chưa từng thấy!

“Làm gì? Bọn tôi đến khách sạn thì có thể làm gì?” nhìn bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi của Tô Xích Cảnh, Diêm Thương Tuyệt không cho là đúng nhứ mày cười nói.

Không còn vẻ rét lạnh của ngày xưa, thay vào đó là vẻ đắc ý lười nhát, đáng về anh tuần đề lộ ra vẻ lười biếng không chút sợ hãi.

Nhớ đến hương vị tốt đẹp của cô tối qua, nhớ đến tiếng rên rỉ của cô tối qua, mọi thứ của cô đều khiến hân quyến luyến như thế, xem ra hân tạm thời vẫn chưa chán ngán cô.

Con giận của Tô Xích Cảnh đã lên đến cực điểm, ra sức nắm chặt quả đấm, không đánh đến trước mặt Diêm Thương Tuyệt, thừa lúc hân không hề phòng bị liền đánh tới một đấm.

“Ư...” Diêm Thương Tuyệt chịu một đấm mạnh, đầu nghiêng, trong mắt tản ra sát khí ngày càng dày đặc/

Đầu ngón tay thon dài thô lỗ lau đi vệt máu, ngấm lấy khóe môi bị đánh đau, phun ra một ngụm máu nhỏ, hung tợn cắn răng chờ Tô Xích Cảnh: “Hôm nay anh muốn chết sao? Tô-Xích-Cảnh?”, hai con ngươi đỏ tươi trợn mắt nhìn hấn ta, khí thế cường hãm khiến người ta sợ hãi.

Khí lạnh trên người tản ra càng lúc càng nặng, như muốn hủy diệt mọi thứ.

“Người đáng chết là cậu, vì sao cậu đối với cô ấy như vậy, rốt cuộc dựa vào đâu?” Tô Xích Cảnh điên cuồng nắm lấy cổ áo của Diêm Thương Tuyết, hai mắt tản ra tơ máu, vẻ mặt thống khổ.

“Buông tay.” Môi mỏng hé mở, mày nhíu, vẻ mặt Diêm Thương Tuyết trở nên xanh mét, sắc mặt trở nên vô cùng vô cùng lạnh lẽo.

Con giận ần nhẫn lập tức muốn bùng phát rồi.

“Nói cho tôi biết cô ấy ở đâu?” Tô Xích Cảnh không để ý đến hấn, vẫn nắm chặt lấy cổ áo hấn cũng không có dấu hiệu buông tay.

Lúc này Tô Xích Cảnh một lòng lo lắng cho Tưởng Niệm, tình nghĩa gì, bạn bè gì, toàn bộ hấn không cần, hấn chỉ muốn cô bình an! Chỉ cần cô bình an xuất hiện trước mặt hấn, cho dù cô không còn hoàn chính, nhưng ở trong lòng hấn sẽ vẫn luôn là thuần khiết, vẫn luôn là cô bé mười trước khiến hấn lần đầu tiên cảm thấy ấm áp—

Bây giờ hấn giống như bị người ta hung hấn treo trên vách núi vậy, không thể leo lên, cũng thể bước xuống...

“Đi rồi, sáng sớm thức dậy đã không thấy cô ấy.” Không kiên nhẫn đẩy Tô Xích Cảnh ra, khó chịu chỉnh chu lại quần áo, cảm xúc khản trương căng thẳng giảm bớt một chút..

Lần sau gặp cô, nhất định giam cô lại! Chạy cái gì? Rốt cuộc cô ấy chạy cái gì? Chẳng phải làm loại chuyện này rồi phải tìm đến Diêm Thương Tuyết hấn chịu trách nhiệm sao? cô lại chạy, hừ! cho rằng chạy thì Diêm Thương Tuyết hấn sẽ buông tha cô sao?

Sẽ không! Hấn cảm thấy hứng thú với thứ gì, hoặc là trân trọng, hoặc là hủy diệt!

“Cậu ngủ chết sao? cô ấy đi mà cũng không biết?” Tô Xích Cảnh nhìn bộ dạng chuyện không liên quan đến mình của hấn, thật muốn hung hấn đánh chết hấn, nhưng tình nghi bao nhiêu năm nay thì tính là gì?

Bình ổn tâm trạng kích động của mình, Tô Xích Cảnh thở ra một hơi, thái độ thật ôn hòa, đuôi ngón tay hướng về Diêm Thương Tuyết, dùng thái độ chưa bao giờ có, gần từng tiếng nói: “Nếu như cô ấy xảy ra chuyện gì! Chúng ta coi như hết!” (@@ anh em?)

Nói xong liền sai bước ra ngoài, bỏ lại vẻ mặt như cuồng phong bão táp của Diêm Thương Tuyết.

Tô Xích Cảnh theo hấn bao lâu nay? Từ lúc nào thì nói những lời nặng nề này? Hết? tình cảnh nhiều năm nay chính là vì một cô gái?

Tưởng Niệm, xem ra tôi đã đánh giá thấp năng lực của cô!

Mặc cho mưa to đang không ngừng trút xuống, thật đúng với câu nói ‘Nó chỉ làm chính nó, lúc nên mưa thì mưa, sẽ không vì bạn đau khổ, thương tâm, mà trời quang mây tạnh’ kia.

Cả người Tưởng Niệm bị nước mưa xối, lễ phục trên người đã ướt nhem dính vào da thịt, lộ ra vóc người hoàn hảo của cô, nước mưa hòa lẫn cùng gió đánh vào trên mặt không biết là lạnh hay là nóng, thể nhưng cô biết lòng của cô, lạnh, buốt!

Cô chưa từng hận người đàn ông kia giống như lúc này, nếu không phải ông ta vô trách nhiệm, cô và mẹ đã không xảy ra chuyện thế này, cô không cần ông ta có thể mạng cho cô cuộc sống đầy đủ vật chất, chỉ cần ông ta có thể che chở sưởi ấm cho cô và mẹ thì đã tốt rồi!

Nhưng nhiều năm nay rốt cuộc ông ta đã ở đâu?

Quá trình trưởng thành của cô ông ta không tham gia, nỗi đau đớn của mẹ ông ta cũng không tham gia, rốt cuộc ở trong lòng ông ta thì mẹ con cô là gì?

“Tưởng Niệm?!”

Ngay lúc Tưởng Niệm có dáng vẻ sống không bằng chết, bên tai lại vang lên giọng nữ dịu dàng thân thiết.

Nghe thấy tiếng gọi, Tưởng Niệm híp nửa mắt, thấy rõ người đến: “Chị Dương Dương---” “liền nhào vào trong ngực Dương Dương, Tưởng Niệm khóc đến ruột gan đứt từng đoạn, mọi ủy khuất trong phút chốc bộc phát, so với vừa rồi càng khóc kịch liệt hơn.

Cô gái đau lòng không thôi che dù cho Tưởng Niệm, một tay khẽ chạm đến thân thể sợ hãi run rẩy không ngừng của cô: “Em làm sao vậy? Chị đưa em về nhà được không?”

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 79: Đường như Tưởng Niệm xảy ra chuyện

Cô gái đau lòng không thôi che dù cho Tưởng Niệm, một tay khẽ chạm đến thân thể sợ hãi run rẩy không ngừng của cô: “Em làm sao vậy? Chị đưa em về nhà được không?”

Về nhà? Cô còn có nhà sao?

“Em không có nhà, không có gì cả, chị Dương Dương em có thể đến nhà chị ngồi một lúc không?” Tưởng Niệm đứng thẳng người, nhìn Dương Dương chăm chú đầy yêu.

Dương Dương đau lòng nhìn cô một cái, một tay vuốt mặt của cô, vô cùng dịu dàng thay cô lau đi nước mắt không dừng chảy được, sau đó lại dịu dàng nói: “Đương nhiên có thể! Đã xảy ra chuyện gì phải không? Nói cho chị biết, chị ra mặt giúp em, được không? Đừng khóc, mắt sưng hết cả rồi.”

Trải qua chuyện ngày hôm qua, lúc này vẫn còn có một người quan tâm mình như vậy Tưởng Niệm vô cùng cảm động, tiếng nức nở càng lớn hơn, lấy tay bịt miệng, về mặt cực kì đau đớn.

Người con gái xinh đẹp búi tóc trước mặt này chính là đàn chị của Tưởng Niệm---Dương Dương, lớn hơn cô hai tuổi, là hoa khôi của khoa mỹ thuật, hai người biết nhau cũng gần một năm rồi, cả hai vừa gặp đã thân nói chuyện rất hợp ý, bình thường cùng đi dạo phố, ăn cơm là chuyện thường xảy ra.

“Chị Dương Dương, xin chị, đừng hỏi!” Tưởng Niệm kích động lắc đầu, trước sau không muốn nhắc đến.

Dương Dương thấy dáng vẻ bài xích của cô, lại nhìn đến bộ lễ phục cô mặc nhiều nếp nhăn, cổ và miệng cực xanh cực tím, có chút hiểu ra, hai mắt đỏ lên, hít một hơi, lại dịu dàng dắt tay Tưởng Niệm: “Được, không hỏi, bây giờ chúng ta cùng nhau về nhà được không?”

“Vâng.” Lau nước mắt cùng nước mưa trên mặt, Tưởng Niệm hít hít mũi, dùng sức gật đầu.

Bên kia Tô Xích Cảnh sốt ruột không ngừng lái xe qua lại phố lớn ngõ nhỏ của thành phố A, hần rất hối hận, tối hôm qua không nên mang cô theo, bị ông nội biết thì làm sao?

Chẳng phải sẽ bức hôn sao? bức hôn thì thế nào?

Sao hần lại vô tâm như vậy bỏ một mình cô ở lại nơi đó?

Chán nản đâm vào tay lái, tờ máu che kín trong mắt, bởi vì một đêm không ngủ, vốn là gọn gàng sạch sẽ đã không còn nữa, hần bây giờ đáng về lời thôi, làm cho người ta mất hết khẩu vị.

Trình Sở Đông! Đều tại cái tên đáng chết kia!

Tô Xích Cảnh tức giận cầm phần mặt vụn vụn móc điện thoại ra, ra sức nhấn vào số của tên nghiệp chướng Trình Sở Đông kia, một lúc sau, đầu dây bên kia truyền đến tiếng nói khàn khàn: “Alo—“

“Trình Sở Đông! Cậu chờ chết đi! có bản lĩnh thì đời này đừng để tôi thấy được mặt cậu, tôi nhất định thiên cậu, xem cậu làm sao tìm phụ nữ, tôi còn chụp cậu và Yến nào đó toàn bộ chia cho Tú Phong, để cô ấy vứt bỏ cậu, tên nhóc chết tiệt! cậu chờ đó cho tôi, nếu Tưởng Niệm có chuyện gì, cậu chết chắc, à không! Không có chuyện cậu cũng chết chắc rồi!” Tô Xích Cảnh gầm loạn một trận với điện thoại, hần đã đánh mất lí trí, vì một cô gái tên Tưởng Niệm.

Sau khi mắng xong cũng không chi Trình Sở Đông cơ hội trút giận liền tắt máy, đôi mắt đào hoa đẹp đẽ nhắm lại, tức giận đến cực điểm, nghĩ đến lúc này cô sống ở đâu, dùng sức nắm chặt tay lái, lửa giận của hần, không có chỗ phát-tiết.

Giảm mạnh lên chân ga, xe ‘vụt’ một tiếng lao ra ngoài, lại ‘két’ một tiếng thắng lại, chỉ vì di động ở chỗ tay lái phụ đang reo, có phải là điện thoại của cô không?

Hiển nhiên hần đã hồ đồ, hần cho cô số điện thoại lúc nào?

Không kịp xem đây số hiển thị Tô Xích Cảnh vui mừng tiếp nhận cuộc gọi: “Tưởng Niệm?!”

“Là tôi đây.” Đầu dây bên kia, giọng Trình Sở Đông có vẻ có chút thất vọng, trong lòng thầm mắng một câu ‘đồ khác thường đồ khó ưa.’

“Cậu còn dám gọi điện thoại cho tôi? Cậu nhất định muốn tôi tóm lấy cậu tiêu diệt tên thối tha nhà cậu đúng không!” trái tim nhất thời rơi xuống đáy cốc, Tô Xích Cảnh rất không khách khí quát, hung hăng trợn cả hai mắt, không muốn cùng Trình Sở Đông âm ỉ, đang lúc chuẩn bị gác máy lại nghe một câu nói ‘Tưởng Niệm đang ở nhà em họ tôi’ của Trình Sở Đông.

“Cậu nói gì? Ai ở nhà Dương Dương?” giọng Tô Xích Cảnh rõ ràng mang theo chấn động, đôi mắt đào hoa kia mở lớn, đáng vẻ không thể tin được nhìn

qua có chút ngốc.

“Tuồng Niệm! anh phát điên tìm cô gái—alo? Alo? Tôi còn chưa nói xong mà? sao anh có thể bất lịch sự như vậy cúp điện thoại của tôi?” Trình Sở Đông mặc bộ đồ ở nhà màu xám, một tay nhấc rồi vắt ở sau lưng, một tay cầm điện thoại.

Thấy Tô Xích Cảnh rất không nghĩa khí cúp điện thoại, hắn cũng không buồn bực ngược lại mỉm cười, có thâm ý khác bước vào phòng khách, Trình Sở Đông vô cùng lười biếng ngồi bên cạnh vị hôn thê Tú Phong, thân mật ôm lấy cổ của cô từ phía sau, lại còn rất yêu thương in xuống mặt cô một nụ hôn chào buổi sáng, tiếp đó xấu xa nói: “Xin lỗi, tôi hôm qua mệt chết em rồi.”

Nghĩ đến tối qua hai người gần như chơi đùa điên cuồng, Trình Sở Đông có chút đau lòng cho Tú Phong, bắt cô thừa nhận sự cường-đại của hắn, nhất định là rất đau đớn? chỉ trách hương vị của cô quá ngon!

“A Đông?!” Dung Tú Phong cực kì hoảng sợ vỗ vào cánh tay của hắn đang vòng lên cổ cô, gương mặt đỏ đến không hơn được nữa, ai lại như vậy? đem chuyện này ra nói?

“Được rồi, các người thật là! Cũng không sợ làm em mắc ói! Ngày nào đó em cũng tìm trai đẹp về, lôi kéo gì chứ?” Dương Dương cầm tạp chí thời trang, ngồi trên sofa, nhìn một đôi ghê tởm trước mắt này.

Câu nói khiến cho Tú Phong cảm thấy rất buồn cười, thay đổi tư thế ngồi, đến gần Trình Sở Đông sau đó ‘chục’ một tiếng rất lớn lên mặt hắn, tiếp đó khiêu khích nói: “Có giỏi thì bây giờ tìm liên đi--mười mấy năm rồi cũng không thấy em dẫn đàn ông về, nhìn xem chúng mình lúc nào cũng hạnh phúc như vậy, có đúng hay không, Đông--”

Nói xong còn cực kì cực kì buồn nôn kêu một tiếng, đến chính cô cũng thấy cả người nổi da gà.

Không còn cách nào, mặc dù cô nghe Trình Sở Đông nói những lời này, sẽ cảm thấy thật xấu hổ, nhưng nếu đổi thành người khác, cô cũng không theo, đây là một phương pháp khác mà hắn yêu cô, biết không à?

Không còn cách nào, mặc dù cô nghe Trình Sở Đông nói những lời này, sẽ cảm thấy thật xấu hổ, nhưng nếu đổi thành người khác, cô cũng không theo, đây là một phương pháp khác mà hắn yêu cô, biết không à?

“OK! Em thua, em đầu hàng, em cầu xin hai người, van xin hai người có được không? Đừng diễn tiết mục vợ chồng tình thâm.” Dương Dương dậm về như xuống Địa Ngục van nài.

Cô thật là không chịu nổi mà! cô chuyển từ trong nhà ra, vốn một mình ở đây rất tốt, hai người này thỉnh thoảng chen chân đến đây, hôm nay cô và Tuồng Niệm mới từ bên ngoài trở về, cả người ướt hơn phân nửa, vừa vào nhà liền phát hiện hai người này vậy mà—vậy mà ở trong phòng khách--ở trong phòng khách--hôn lười!

Trời! cũng phải chú ý chứ, có ai ban ngày ban mặt liền nghĩ đến chuyện này sao?

Cô và Tuồng Niệm mặt lúng túng đứng nguyên tại chỗ nhìn màn biểu diễn kịch tình này, tựa như bọn cô mới là kẻ đột nhập vậy, sau khi khinh bỉ bọn họ, liền kéo Tuồng Niệm vào trong phòng, đưa quần áo cho Tuồng Niệm để Tuồng Niệm tắm rửa trước.

“Sao còn chưa ra?” đợi hết nửa ngày cũng chưa thấy Tuồng Niệm xuất hiện, Tú Phong có chút lo lắng, mặc dù là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng cô có cảm giác rất tốt với Tuồng Niệm, vừa gặp đã thân!

Trình Sở Đông cũng buồn bực, tắm rửa đến nửa tiếng?

“Em đi xem.” Dương Dương vút tạp chí, chân không đi đến phòng tắm: “Tuồng Niệm?! Tắm xong chưa?” gõ cửa, nghe tiếng nước chảy bên trong, lại không thấy trả lời, càng dùng sức gõ: “Tuồng Niệm? trả lời một câu được không? Em làm sao vậy?”

Vẫn là không thấy trả lời, có phải xảy ra chuyện gì rồi hay không?

“Anh họ, chị Tú Phong hai người đến đây nhanh, dường như Tuồng Niệm xảy ra chuyện?” Dương Dương giậm chân, bất an cầu cứu với hai người trong phòng khách, trái tim đập liên hồi.

Tuồng Niệm, trăm ngàn đừng gặp chuyện không may!

Lúc Trình Sở Đông và Tú Phong nghe thấy tiếng kêu của Dương Dương, thì rất ăn ý nhìn nhau hai giây, sau đó đứng dậy chạy nhanh đến ‘kính kong---’

Trình Sở Đông vừa mới đứng dậy đi đã nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên không ngừng, liền dừng chân nói với Tú Phong: “Anh đi mở cửa trước.”

Dương Dương và Tú Phong không ngừng gõ cửa, nhưng bên trong vẫn như cũ không có động tĩnh gì, Dương Dương gấp đến độ nước mắt cũng đã chảy ra rồi. “Tuồng Niệm! em nói chuyện đi? Em ngàn lần đừng có chuyện gì? Tuồng Niệm?”

Trình Sở Đông vừa mở cửa, Tô Xích Cảnh đã vội vã vọt vào, lúc nghe đến tiếng la khóc của Dương Dương, trái tim, thắt chặt: “Cô ấy làm sao vậy?” cấp tốc chạy đến phòng tắm, thấy hai người Dương Dương và Tú Phong đang lo lắng đập cửa, trong lòng hắn có dự cảm không lành.

“Cô ấy... cô ấy vào tắm hơn nửa ngày, em gọi cô ấy cũng không trả lời, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi hay không.” Xoay người, Dương Dương vô cùng ghen ngào nói.

Tô Xích Cảnh nghe Dương Dương nói vậy, không kịp nghĩ nhiều, dùng sức đá cửa, lúc đang đá cái thứ ba, cửa ‘ầm’ một tiếng mở ra, mọi người bước nhanh vào, liền thấy Trương Niệm sắc mặt tái nhợt nằm trong bồn tắm, cô ở trong nước trên mặt trên ngời trên cánh tay hỗn độn không một mảnh che đậy, lộ ra da thịt xanh hồng xen lẫn vào nhau, Trình Sở Đông vừa bước vào, muốn đến nhìn một chút xem chuyện gì xảy ra, đã bị Tú Phong bịt kín hai mắt: “A? làm gì vậy?”

“Cô ấy không mặc quần áo.” Tú Phong vẫn như cũ bịt kín hai mắt Trình Sở Đông không tha.

Tô Xích Cảnh nhìn đáng vẻ của Trương Niệm lúc này, lòng thật đau, cầm lấy cái khăn treo trên giá inox phủ lên người cô, sau đó ôm lấy cô từ trong nước, bước nhanh ra ngoài.

“Cái kia... nhà em không có hộp cứu thương, đến bệnh viện đi.” Dương Dương nhìn thoáng qua Tô Xích Cảnh đang đen mặt.

“Cho dù có, tôi cũng sẽ đưa cô ấy đến bệnh viện.” Tô Xích Cảnh không cho là đúng như ông mày, cực kì đau lòng.

Đen mặt! toàn bộ người ở đây đều đen mặt!

Lúc đi ngang qua bên cạnh Trình Sở Đông, hung hăng nói: “Tôi muốn thiên cẩu!”

Sau đó trong lúc mọi người té ngã xuống đất không dậy nổi liền bước nhanh rời khỏi...

Diêm thị.

Trong phòng hội nghị to như vậy, Diêm Thương Tuyệt nghiêm mặt lạnh lùng ngồi trên ghế Tổng giám đốc, cả người tàn ra hàn khí, không nói lời nào----

Đồng sự, ban giám đốc ở đây nhú chặt tâm, nhìn Diêm Thương Tuyệt có phần bình tĩnh quá mức, cả thờ cũng không dám thờ mạnh, ai biết được đây có phải là sự yên tĩnh trước cơn giông hay không?

“Bây giờ chúng ta có thể đặt trọng tâm lên bất động sản, lúc này đối chọi với chúng ta cũng chỉ có Hằng Động Địa Sản và Hồng Lăng, nhưng tôi đã nghe được tin, sau khi Hồng Lăng do Hàn Quốc Minh qua đời, đây xảy ra khủng hoảng tài chính, hơn nữa gần đây Lý Băng còn lôi kéo quan hệ khắp nơi muốn...” một giám đốc cấp cao nào đó đứng bên cạnh LCD không lơ đãng với Diêm Thương Tuyệt, vừa ba hoa khoác lác, vừa chú ý sắc mặt ông chủ, lúc nào cũng lo lắng cho mình một lần bất cẩn liền mất đi chén cơm.

Diêm Thương Tuyệt vô cùng nhàn nhã bắt chéo hai chân thon dài, tùy ý tựa vào ghế da thật xoay, hai tay bỏ vào trong túi quần, cảm thật chặt chìa khóa màu trắng trong tay, lạnh lùng nhìn giám đốc nào đó đỏ mặt mồ hôi.

Giám đốc nào đó bị nhìn đến phát lạnh, chân ở dưới bàn lo lắng đến phát run, tay cầm bút cũng run rẩy không ngừng, đột nhiên hắn ta đứng dậy, khiến mọi người giật mình, sau đó khom người, chân vẫn như cũ run rẩy không ngừng, trong giọng nói mang theo cực độ khủng hoảng: “Tổng giám đốc, thật xin lỗi, tôi không dám cùng nữ thư kí làm bậy trong văn phòng, toilet nam, trong hành lang nữa, anh bỏ qua cho tôi đi.”

Mọi người hoàn toàn hỗn loạn, về mặt sét đánh!

Cái gì cơ!

“Cút.” Rõ ràng chẳng làm gì cả, chỉ lạnh lùng phun ra một chữ, đã khiến người ta vô cùng áp lực, đây là khí chất vương giả trời sinh.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Đừng mơ chạm đến người anh không nên chạm

“Cút.” Rõ ràng chẳng làm gì cả, chỉ lạnh lùng phun ra một chữ, đã khiến người ta vô cùng áp lực, đây là khí chất vương giả trời sinh.

Người nào đó cụp đuôi hoảng hốt chạy trốn—

Kế tiếp là một mảnh tĩnh mịch như không có sự sống, trong lòng những người này có điểm bản(chột dạ), không dám thờ mạnh, rất sợ ‘việc tư’ không muốn người biết đó của mình bị Tổng giám đốc biết.

Diêm Thương Tuyệt nhìn bộ dạng chùn bước của mọi người, liền nghĩ đến cô gái, mỗi lần thấy hắn, cô cũng luôn như vậy, nom nớp lo sợ, có cần thiết không?

Tất cả mọi người không dám nói lời nào, Diêm Thương Tuyệt cũng không nói, chỉ miễn cưỡng nhìn mọi người, bộ dạng lạnh như băng khiến người ta sợ hãi, lúc đồng sự nào đó muốn đứng dậy ‘xin tội’, thì cánh cửa lớn rất nặng của phòng họp bị đẩy ra, Mị Cơ mặc bộ âu phục nữ sĩ chuyên nghiệp màu đen, vẻ mặt trong trẻo mà lạnh lùng bước đến bên cạnh Diêm Thương Tuyệt, cúi người nói nhỏ: “Tìm thấy cô ấy, đang ở bệnh viện.”

Diêm Thương Tuyệt đột nhiên đứng lên, dọa mọi người giật mình, lúc mọi người ở đây chuẩn bị đón nhận núi lửa phun trào, hần lại bước nhanh ra ngoài, bỏ lại một đám người đồng sự cùng giám đốc cấp cao đang dờ dẫm. (há há chết cười)

Này..này sẽ không ra sao?

Đồng sự nào đó vừa nãy mới đứng lên thấy Diêm Thương Tuyệt đi ra, ngồi xuống ghé thờ nặng nề, dọa chết hần ta, hần ta còn tưởng Diêm Thương Tuyệt biết chuyện hần ta và Lý Băng âm thầm qua lại a?

Hóa ra là sợ bóng sợ gió một trận!

Bệnh viện.

“Sao rồi?” Tô Xích Cảnh gấp rút đứng bên cạnh giường bệnh, xoa tay, sốt ruột nhìn về phía bác sĩ đang làm kiểm tra cho Tưởng Niệm.

“Yên tâm đi, cô ấy không sao.” Thà ông nghe, bác sĩ trẻ tuổi xoa người mặt nhả nhận nói với Tô Xích Cảnh.

“Không sao sao té xiu?” không đợi bác sĩ nói xong, Tô Xích Cảnh đã cau mày quát, lúc nhìn thấy Tưởng Niệm nhú mày, mới đề thấp giọng nói: “Có phải cô ấy bị thương chỗ nào hay không, rất cuộc anh có kiểm tra kĩ chưa?”

“Tô Xích Cảnh, anh không tin tôi?” Bác sĩ khẽ nhướn mày, quan sát người đàn ông đang nổi trận lôi đình ở trước mắt này, hơi có phần tức giận.

Tô Xích Cảnh sừng sốt, ách..không có đâu! Đương nhiên hần tin tưởng, nhưng thấy Tưởng Niệm không có tình lại, hần có chút nóng lòng mà thôi: “Không có! Tuyệt đối không có!”

“Hừ! tốt nhất là không có.” Người đàn ông về mặt khinh bỉ trừng mắt nhìn Tô Xích Cảnh, sau đó giao thứ trong tay cho y tá bên cạnh, vuốt vuốt mày rồi nói tiếp: “Hần là cô ấy có chút thiếu máu, cộng thêm nhiệt độ trong phòng tắm quá cao, thiết bị tản khí quá kém nên mới dẫn đến tình trạng thiếu đường khí tạm thời, không có chuyện gì, nghỉ ngơi một chút là khỏe, nếu..” hần ta dừng một chút, lại nghiêng đầu cố tình nhấn mạnh chữ ‘nếu’: “Nếu, anh vẫn không yên tâm, tôi cũng không ngại kiểm tra ‘cẩn thận’ từ đầu đến chân một lần.”

Khỏe mỗi người đàn ông treo nụ cười xấu xa, có thâm ý khác nhìn cô gái trên giường để lộ ra hai cánh tay trắng như tuyết, lại nhướn đôi mắt hí theo tiêu chuẩn Hàn Quốc ái muội nhìn Tô Xích Cảnh một phen.

“Không cần.” Tô Xích Cảnh thấy hần ta vượn ‘ma chảo’, liền bước ra, chần ở trước mặt người đàn ông, bộ dạng cực kì ngây thơ.

Người đàn ông không giận, chỉ dùng ngón trỏ nhẹ nhàng vuốt sớng mũi cao ngất, quyết miệng khinh thường Tô Xích Cảnh.

Người đàn ông rất anh tuấn, ngoài tuổi 30 cũng bởi vì chăm sóc thích hợp, nên một một cũng không nhìn ra, mái tóc phẳng, mắt hí theo tiêu chuẩn Hàn Quốc, mắt tuy hí, nhưng nhìn qua lại rất thoải mái, độ dày của môi vừa phải, khỏe mỗi mang theo nụ cười ấm áp, mọi thứ của hần ta khiến người ta cảm thấy thật yêu mến.

Tựa như ánh nắng trời ngày đông, trên người mang theo ấm áp.

“Sẽ không phải thật chứ?” Người đàn ông không tin tưởng mở to hai mắt, không thể tin được nhìn Tô Xích Cảnh.

Ai cũng biết Tô Xích Cảnh là hoa tâm có tiếng, lần này là thật? nhìn dáng vẻ của hần hình như là thật!

Nếu không thì sẽ không kéo hần ta tới qua thức khuya chơi mệt chược, sáng sớm còn chưa chạm đến giường đến-làm-kiểm-tra-cho-cô-gái-này, cho nên-Tô Xích Cảnh động lòng thật rồi!

“Nhìn bộ dạng tôi giống đùa giỡn? ha ha.” Tô Xích Cảnh không khách khí trợn mắt nhìn hần ta, khỏe mỗi cười giả nói.

“Nhưng tôi cảm thấy tấm chân tình của anh thật sự bị ghét bỏ rồi, bởi vì từ lúc đưa cô ấy vào tôi liền thỉnh tai nghe được trong miệng cô ấy gọi ‘anh anh’.” Người đàn ông bỏ hai tay vào trong áo khoác trắng, dựa vào tủ đầu giường bên cạnh, tò vò đồng tình sâu sắc.

“Trình Sở Đồng!” Tô Xích Cảnh tức giận cắn răng, hung hăng nắm quyền chờ người đàn ông.

“Tôi nói thật đấy, anh đừng không tin, nếu không---anh đưa tai đến gần cô ấy nghe đi, chẳng qua là, tôi rất tò mò, anh của cô ấy rốt cuộc là ai vậy? bọn họ chơi trò ‘làm-tình’ à?” nói xong một tay của Trình Sở Đồng còn khoác lên bả vai tức giận đến run của Tô Xích Cảnh, cọt nhả hỏi.

Tô Xích Cảnh lại hung dữ trợn mắt nhìn người này, lửa trực tiếp bốc lên, cuối cùng không nhịn được gầm lên: “Tôi giết anh!!” nói xong liền ra vẻ muốn bóp cổ người đàn ông.

“Anh mưu-sát à?” Trình Sở Đồng thấy Tô Xích Cảnh đưa tay, một cái gạt ra, liếc mắt Tô Xích Cảnh một cái, lập tức nhìn thấy một người đàn ông cao

đứng ở cửa, liền nghiêm chỉnh lại: “À.”

Tô Xích Cảnh bị một tiếng kêu khó hiểu của hắn ta làm ngớ ra, tìm tòi nhìn về phía cửa liền thấy Diêm Thương Tuyết không biết đã đứng ở cửa từ bao giờ: “Cậu đến làm gì?”

Diêm Thương Tuyết không trả lời, không coi air a gì bước đến gần giường bệnh, lạnh lùng bề nghệ nhìn Tường Niệm sắc mặt trắng bệnh nằm trên giường, lúc nhìn đến màu xanh dưới chân, da thịt trắng như tuyết lúc ẩn lúc hiện, trong mắt một mảnh hủy diệt: “Cô ấy-không-mặc-đồ?”

Mọi người như bị sét đánh!!!

Mọi người như bị sét đánh!!!

Trình Sở Đồng nhanh chóng nháy mắt, mờ mịt nhìn Diêm Thương Tuyết, hắn quan tâm cái này làm gì?

Quen biết? không thể nào? Diêm Thương Tuyết quen sao mình không quen?

Tô Xích Cảnh không để ý đến Diêm Thương Tuyết, chỉ kéo chăn che khuất mảng da thịt của Tường Niệm lại lộ ra ngoài, mà Trình Sở Đồng cũng bị chấn động tại chỗ, tự nhiên cũng không có trả lời.

“Hử?” giọng điệu rõ ràng không vui.

“Hả? phải phải, không có mặc quần áo, lúc đưa đến đã không mặc!” Trình Sở Đồng trả lời thành thật, lúc nhìn đến sắc mặt Diêm Thương Tuyết càng ngày càng đen, lập tức nói: “Anh có thể thề, anh cái gì cũng được thấy.”

Lúc này Diêm Thương Tuyết mới thu hồi tầm mắt đặt trên người, nâng mắt nhìn về mặt nghiêm túc của Trình Sở Đồng: “Rất tốt!”

Nói hai chữ tán thưởng, Trình Sở Đồng cao hứng gật đầu một cái, sau đó nhìn Tô Xích Cảnh đồng cảm ý tứ là ‘người anh em, bảo trọng nha’.

“Anh đưa cô ấy đến.” Diêm Thương Tuyết dời tầm mắt đến trên người Tô Xích Cảnh, ngữ điệu lạnh hơn.

“Phải, thì sao?” Tô Xích Cảnh cũng không nhìn hắn, nghĩ đến hắn làm ra loại chuyện như vậy với Tường Niệm, Tô Xích Cảnh thật muốn giết hắn, nhưng tình cảm nhiều năm như vậy, Tô Xích Cảnh hắn, làm không được!!

“Anh thấy hết?” lại lạnh lùng.

“Phải thì sao?” Tô Xích Cảnh rất dịu dàng dùng tay sửa sang lại sợi tóc của Tường Niệm.

“Anh chán sống rồi!” Diêm Thương Tuyết lại không còn bộ dạng lạnh chết người như vừa rồi, bước nhanh lên trước, đánh một đấm vào gương mặt tuấn tú của Tô Xích Cảnh.

“A!”

“A! làm gì vậy hả!”

Y tá ở một bên say mê nhìn Diêm Thương Tuyết kinh hô một tiếng.

Trình Sở Đồng đang suy tư cũng kinh hô một tiếng, vội vàng ôm lấy hai cánh tay của Diêm Thương Tuyết.

Tô Xích Cảnh nhận một đấm, nghiêng đầu, cười khinh thường, hử! Tô Xích Cảnh hắn không tìm Diêm Thương Tuyết tính nợ thì thôi, Diêm Thương Tuyết còn dám rat ay đánh hắn? có người cuồng vọng lại không biết trời cao đất rộng như vậy sao?

Rốt cuộc lừa gạt kiềm nén đã lâu phá kén chui ra, nắm chặt quả đấm đánh về phía Diêm Thương Tuyết, Diêm Thương Tuyết bị Trình Sở Đồng ôm, cho nên trực tiếp trúng một đấm.

Ra sức giãy thoát, Diêm Thương Tuyết níu lấy Tô Xích Cảnh, Tô Xích Cảnh cũng không yếu thế, vì thế hai người cứ như thế tòi một quyền anh một quyền mà đánh nhau.

“Tôi bảo các cậu đừng đánh nhau nữa được không?” Mắt thấy không tách bọn họ ra được, Trình Sở Đồng mặt thất bại quát.

Hắn ta rất muốn về nhà ngủ đây!

Hắn ta cũng không thể đi sao?

“Anh—đừng---đừng..” Tường Niệm ở trên giường nghe được âm thanh cực kì âm ỉ, gương mặt nhỏ nhắn lại đáng vẻ thật thống khổ.

Lúc Diêm Thương Tuyết nghe đến giọng của cô, lập tức rút tay về, đi đến giường đưa tay thăm dò trán cô, không tệ! không có gì! Thở phào một hơi.

Trong lòng cực kì vui sướng, cô đang gọi hắn! trong lúc ngủ gọi hắn!

“Tuồng Niệm, tỉnh tỉnh---em chỉ đang gặp ‘ác mộng’!” Tô Xích Cảnh thấy vẻ mặt đặc ý của Diêm Thương Tuyết, gạt Diêm Thương Tuyết ra, ngồi xuống bên cạnh giường, vẻ mặt chua chát.

“Trong ác mộng cũng có tôi.” Diêm Thương Tuyết lười nhát xem thường Tô Xích Cảnh, rõ ràng có chút không vui, lại nhìn thấy Tô Xích Cảnh cư nhiên đưa tay chạm vào cánh tay trắng như tuyết của Tuồng Niệm, hấn cực kì tức giận. (__! Bớt!!!)

Trình Sở Đồng ở một bên nhìn hai người kệp thương đeo gậy, không khỏi cảm thấy buồn cười, từ khi nào thì Diêm Thương Tuyết lạnh như băng trở thành bộ dạng này?

“Anh Nguyệt Lê—Nguyệt Lê—“ Người trên giường lâm bảm tự nói, hoàn toàn không phát hiện vẻ mặt của hai người đàn ông bên giường thối đến cực điểm.

Nhất là Diêm Thương Tuyết! cô ấy lại dám kêu tên của thằng đàn ông khác!!!

“Cô tỉnh lại cho tôi, mở to mắt mà nhìn xem tôi là ai?” Diêm Thương Tuyết tức giận đẩy Tô Xích Cảnh ra, cúi người, đôi con ngươi như sói sắc bén đỏ tươi, mạnh mẽ thúc giục Tuồng Niệm.

“Này! Tuyết, cậu buông cô ấy ra!” Tô Xích Cảnh thấy động tác của hấn cực kì mạnh bạo, sợ Tuồng Niệm tổn thương, thật sợ hãi muốn lấy tay hấn ra.

“Anh?!” Tuồng Niệm từ trong đau đớn tỉnh lại, đôi mắt hoảng hốt nhìn gương mặt anh tuần trước mắt này, sao hấn lại ở đây?

Lướt nhìn bốn phía, bệnh viện? sao cô lại đến bệnh viện rồi vậy? chẳng phải cô đang tắm sao?

Tắm?!

Con ngươi tròn to, hai tay run rẩy, cúi đầu nhìn thể ‘đồng’ dưới chân, cứ như vậy trần truồng!!

“A—“

Che kín chắn lên đến môi, chỉ chừa lại đôi mắt xấu hổ cùng giận dữ nhìn chằm chằm từng người ở đây: “Các người... các người đi ra ngoài.”

“Nhìn cũng nhìn rồi, sờ cũng sờ rồi, còn lúng túng cái gì?” thấy đáng vẻ sợ hãi của cô, Diêm Thương Tuyết vắn mày thành ngọn núi, khóe môi khẽ động nở nụ cười không dễ nhìn ra, giọng điệu có chút đùa giỡn.

“Anh anh...chú!” Tuồng Niệm thấy Diêm Thương Tuyết, trong lòng có chút khủng hoảng, nghĩ đến tôi qua hai người như thế...như thế....chạy-đuổi! Ủy khuất trừng chết Diêm Thương Tuyết kêu Tô Xích Cảnh, trọng giọng nói mang theo nông đậm dựa dẫm.

Tô Xích Cảnh ngồi bên giường, nhẹ nhàng giữ bả vai run rẩy của cô: “Đừng sợ, đừng sợ, tôi ở đây, tôi đây.” Tô Xích Cảnh rất dịu dàng an ủi Tuồng Niệm, đôi mắt đào hoa mê hoặc người tràn đầy thâm tình

“Tôi hôm qua vì sao chú bỏ tôi lại? tôi...tôi...oa oa—“ ủy khuất ôm lấy thắt lưng Tô Xích Cảnh, lộ ra cánh tay xanh hồng đan xen.

Nếu không phải tôi qua Tô Xích Cảnh bỏ cô lại, cô làm sao xảy ra chuyện thế này? Toàn bộ cô vì An Nguyệt Lê giữ lại đều sẽ còn!

Nhưng vì sao cô phát hiện cô cư nhiên không chút ghét hấn, chẳng phải cô nên hận hấn sao?

Diêm Thương Tuyết nhìn Tuồng Niệm ôm chặt người đàn ông khác, lửa trong con ngươi cháy đủ để thiêu rụi cả sa mạc!!

Rất nhanh kéo Tuồng Niệm ra, ôm cô vào lòng, vẻ mặt lại không khách khí trừng Tô Xích Cảnh: “Đừng mơ chạm vào, người anh không nên chạm!”

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Làm sao em biết được anh không phải đang gạt em

Rất nhanh kéo Tuồng Niệm ra, ôm cô vào lòng, vẻ mặt lại không khách khí trừng Tô Xích Cảnh: “Đừng mơ chạm vào, người anh không nên chạm!”

Tuồng Niệm ngẩng đầu, mặt ngẩn lệ nhìn Diêm Thương Tuyết, nhưng vẫn như cũ nắm chặt tay của Tô Xích Cảnh, tựa như bắt được cọng cỏ cứu mạng, đương nhiên cô không biết những động tác này của cô khiến lửa giận của Diêm Thương Tuyết lên đến đỉnh điểm.

Cô ấy quả thật rất giỏi! giỏi vô cùng! Cư nhiên ở trước mặt hấn ôm ấp người đàn ông khác!

“Tôi không muốn gặp anh, anh đi.” Tường Niệm muốn rời khỏi ngực hắn, lại phát hiện mỗi lần mình vùng vẫy lại đối lấy sự xù xỏ của hắn, thậm chí thậm chí hắn còn luồn tay vào kẻ hở giữa hai người, hung hăng chà đạp----chà đạp mộng ước.

Cho nên chỉ cần cô giãy giụa hắn sẽ ra sức giãy---xéo, cuối cùng đau đớn cũng là cô, xấu hổ và giận dữ cũng là cô.

“Câu buông cô ấy ra!” Tô Xích Cảnh thấy Tường Niệm rung rung nước mắt, nhất thời đau lòng không thôi, đẩy Diêm Thương Tuyết một cái.

Diêm Thương Tuyết không chút dao động, lại tựa đầu vào trên vai Tường Niệm, nhẹ thở ra: “Đề bọn họ ra ngoài, nếu không, tôi lập tức xốc chân của cô lên, để cô trần---trường, tin không?”

Tay Tường Niệm vốn đặt ở ngực hắn, đột nhiên rơi xuống trên đùi hắn, mở to hai mắt, không thể tin được nhìn Diêm Thương Tuyết, hắn muốn làm gì? Tối hôm qua sau khi đối xử với cô như vậy, cô cũng không cần hắn chịu trách nhiệm, hắn còn đây---dựa làm gì?

“Mau lên---” Diêm Thương Tuyết tức giận cau mày đề nên tính tình gằn nhẹ nói.

Thấy cô vẫn bất động, vẻ mặt dần dần, Diêm Thương Tuyết nhếch môi mỉm cười, giả vờ muốn kéo chân ra, lại bị bàn tay nhỏ nhắn đề lại: “Các người đi ra ngoài trước được không? Tôi ‘tôi muốn nói chuyện với anh’.”

Một bàn tay nhỏ của Tường Niệm giấu ở trong chăn, ép chặt Diêm Thương Tuyết, hết sức mất tự nhiên nói với mọi người.

“Tường Niệm? em sao vậy? tôi...” Về mặt Tô Xích Cảnh nghi hoặc, vừa định hỏi cẩn thận, liền bị Tường Niệm dịu dàng cắt ngang: “Chú, tôi đói bụng, rất đói, chú mua vài thứ giúp tôi được không?”

Tường Niệm miễn cưỡng vui cười, ra sức đề ép bàn tay to của Diêm Thương Tuyết đang dòi đến thắt lưng cô, hắn làm-bậy cái gì?

“Tôi nhanh chóng quay về.” Tô Xích Cảnh dường như biết gì đó, gật đầu, vẻ mặt cảnh cáo trừng mắt Diêm Thương Tuyết đang đắc ý.

Chờ tất cả mọi người rời khỏi, Tường Niệm mới thở nhẹ một hơi: “Có thể buông tay chứ? Đây---”

Diêm Thương Tuyết dùng sức đẩy ngã Tường Niệm trên giường, một phen kéo tấm chăn vướng víu ra, một chân đã đặt thẳng ở trên giường, nặng nề áp chế trên người Tường Niệm, cười lạnh xấu xa nói: “Sáng hôm nay vì sao chạy?”

Cô ấy có biết hắn tức giận cỡ nào không?

Cô ấy có biết hắn...nghĩ-muốn-cô cỡ nào không?

Không cho cô cơ hội tranh cãi, nụ hôn của Diêm Thương Tuyết hạ xuống tự nhiên như thế, Tường Niệm ra sức ngăn, miệng lại chỉ có thể phát ra tiếng ‘um-um’.

Một tay Diêm Thương Tuyết đè lại chân lộn xộn của cô, một tay đè lại tay cô, hơn phân nửa cơ thể đều đã áp ở trên người cô, khiến cô sắp hít thở không thông, chỉ có thể há to miệng nghĩ muốn thở một ngụm, điều này lại để môi của Diêm Thương Tuyết có cơ hội hạ xuống, gát gao che lại miệng nhắn của cô, vô cùng tham-luyến gặm cắn, như là trừng phạt.

“Hu hu---” giãy giụa cũng không được, cầu xin cũng không được, Tường Niệm khóc, khóc thật thương tâm, mặc cho đầu lưỡi kia chi chít trượt vào tàn sát bữa bãi nướu trong miệng cô, thậm chí còn sắp đến cổ họng.

Diêm Thương Tuyết khẽ ngừng đầu, thấy vẻ mặt đầm nước mắt của cô, liền cau mày thả tay cô ra, nhưng bàn tay to kia vẫn như cũ thật rảnh rang mà sát đùi cô: “Khóc gì?”

Tiếng nói có chút khàn khàn mang theo vẻ lưỡi nhấc, sau đó đặt đầu ở trước ngực cô dịu dàng hưởng thụ, khiến Tường Niệm hoàn toàn mềm nhũn: “Vì sao anh đối xử với em như vậy? là trả thù sao? nếu là trả thù thì có thể dùng cách khác không?”

Tường Niệm nói từng câu từng chữ thật nghiêm túc, đôi mắt trong veo nhìn đỉnh đầu của Diêm Thương Tuyết, lúc này cô căn bản không phản kháng được, thân thể đã cho hắn, giãy giụa nữa có ích sao?

Nếu hắn muốn trả thù, sẽ dễ dàng bỏ qua vậy sao?

Nhưng vì sao phải dùng cách này? Đáng chết chính là cô không kháng cự được.

“Cái này và trả thù không liên quan, bởi vì tôi muốn làm vậy, liền làm vậy, hiểu chưa?” đầu vẫn chôn ở trước ngực cô, hai tay vòng lấy vòng eo mảnh khảnh của cô.

Bởi vì không còn chặn trên người, Tường Niệm chỉ có thể để mặc da thịt phơi bày trong không khí mà hơi cuộn chân lên, tiếp đó nói: “Nhưng có biết anh hủy em hay không? Chú nói anh có vị hôn thê, không phải sao? Anh nên quan tâm cảm nhận của cô ấy! vì sao đàn ông luôn như vậy, không thể có trách nhiệm một chút sao?”

Ngơ ngác nhìn trần nhà, giọng điệu luôn thương cảm như thế.

Cơ thể Diêm Thương Tuyệt rõ ràng cứng ngắc một hồi, hần biết, cô nhớ đến người đàn ông kia, ngồi ngay ngắn dậy nhìn cô tự mình thương cảm, mang theo nhàn nhạt không vui: “Ai nói tôi không chịu trách nhiệm?”

Thân thể Diêm Thương Tuyệt rõ ràng cứng ngắc một phen, hần biết, cô nghĩ đến người đàn ông kia, ngồi ngay ngắn dậy nhìn cô tự mình thương cảm, mang theo nhàn nhạt không vui: “Ai nói tôi không chịu trách nhiệm?”

Tường Niệm mặt kinh hãi nhìn hần, lại bị đôi con ngươi sắc bén của hần làm giật mình, hần luôn lạnh như băng thế này sao? Hay là chỉ đối với mình cô?

“Có ý gì?”

“Ý là tôi sẽ chịu trách nhiệm, sau này em theo tôi.” Lạnh lùng khinh thường liếc nhìn cô một cái.

Buông tha, chỉ vì tương lai càng thêm hành hạ.

“Không cần!” nghe hần nói vậy, Tường Niệm phản xạ hô lên, theo hần?

“Bởi vì An Nguyệt Lê hay là Tô Xích Cảnh?” con ngươi đen của Diêm Thương Tuyệt nhìn cô như rìn mồi, như con sói gắt gao nhìn chăm chăm vào cô, hần thật muốn một ngụm nuốt sống cô.

Tường Niệm đột nhiên không nói nữa, hần, vẫn không nói thể lý như vậy.

Theo hần đi, bây giờ cô mệt quá, đau quá!

Chậm rãi nhắm hai mắt, Tường Niệm chợt muốn ngủ, tốt nhất cả cả đời cũng đừng tỉnh lại.

“Thu dọn một chút, theo tôi về.” thấy cả người cô đầy vết hôn, Diêm Thương Tuyệt có chút đau lòng, nhặt tấm chăn trên đất che thân thể cô lại, sau đó thật kiên nhẫn nói.

“Về đâu?” Tường Niệm vẫn như cũ chậm rãi nhắm mắt.

“Trong kia.” Diêm Thương Tuyệt cũng lẳng lặng nhìn cô chợp mắt.

“Em sẽ không đi.” Tay dưới chân đã nắm chặt.

“Không phải theo cô! Nên làm, không nên làm chúng ta đều đã làm, cô còn muốn gì? Chờ chết An Nguyệt Lê? Hay là giống như mẹ cô làm kẻ thứ ba phá hoại gia đình người ta?” rốt cuộc Diêm Thương Tuyệt cũng không chịu được bộ dạng kháng cự của cô, đứng lên, hung hăng trừng lớn con ngươi đỏ tươi kia của hần, mặt, có chút hung dữ.

Kẻ thứ ba??!

Hần nói ai là kẻ thứ ba?!

Lập tức mở to hai mắt, ngồi dậy, tuyệt không quan tâm đến tấm chăn từ trên người trượt xuống, lộ ra thân thể xinh đẹp, cảm xúc kích động tiến lên kéo lấy quần áo của Diêm Thương Tuyệt: “Ai? Anh nói ai là kẻ thứ ba phá hoại gia đình người ta? Ai?”

Đôi tay đã vô cùng run rẩy, nước mắt sớm đã thấm ướt trên gương mặt, gắt gao cắn chặt cánh môi, muốn mượn điều này để làm mình tỉnh táo đôi chút, hần nói chính là mẹ sao?

Mẹ sao có thể là kẻ kẻ kẻ thứ ba----đáng xấu hổ?

“Tôi nói chưa đủ rõ ràng sao? Mẹ-cô-Cố Nguyệt Như.” Nhấn tâm giữ chặt bả vai của Tường Niệm, con ngươi tròn to, đáng vẻ càng thêm hung dữ.

“Không phải! không phải! mẹ em sao có thể làm tiểu—tam(hồ ly tinh)? Anh gạt em, nhất định là anh muốn trả thù em nên mới cố ý nói như vậy đúng không? Xin anh...” Tường Niệm nhào qua, kích động kéo lấy cổ tay áo của Diêm Thương Tuyệt, tựa như đang cầu xin: “Anh muốn trả thù em cứ nhắm vào em là được rồi, trừng phạt thế nào em cũng đều đón nhận, xin anh! Xin anh đừng nên sỉ nhục mẹ em, bà đã chết rồi, xin anh mà!”

“Sỉ nhục? à---“ Diêm Thương Tuyệt cười cực lạnh, khinh thường nhìn Tường Niệm suy sụp: “Tôi không có sỉ nhục bà ta, mẹ cô thật sự là tiểu tam mà người người khinh bỉ mắng nhiếc, còn cha của cô---Hàn Quốc Minh, chiếm giữ bà ta ba năm!”

“Bốp.” bởi vì quá kích động cũng như không thể tự chủ được cứ để hần như vậy nhục mạ mẹ, dưới tình thế cấp bách Tường Niệm dùng hết sức lực toàn thân tát Diêm Thương Tuyệt một bạt tay.

Lực lớn như vậy, cô có thể cảm nhận được bàn tay mình có phần run rẩy, sững sờ, lấy lại tinh thần: “Xin lỗi.”

Diêm Thương Tuyệt lại cực kì tức giận, nhen nhóm lửa giận, mặt âm u, đôi con ngươi đỏ tươi nhìn chăm chăm cô, nhanh chóng vươn tay, dùng sức xiết chặt cầm cô, khiến cô hơi quay đầu nhìn thẳng mình: “Cô dám đánh tôi? Cô có biết cái giá phải trả là gì không?”

“Là anh sỉ nhục mẹ em trước, lúc còn sống chẳng phải mẹ đối xử rất tốt với anh sao?” nước mắt nhanh chóng rơi xuống, vào miệng quyết liệt tron bóng.

Diêm Thương Tuyệt nhìn cô làm sai còn dám trừng mình, tức khắc nổi trận lôi đình, lại lần nữa hôn lên chiếc miệng nhỏ nhắn thom tho kia của cô, như nổi điên cùng cô triền-miên-đến-chết.

Lưỡi từng chút từng chút cắn mút cô, mãi đến khi hoàn toàn đưa lưỡi của cô vào trong miệng mình, mới không chút thô bạo, chỉ là dịu dàng trảo(hôn lưỡi) từng chút từng chút lúc cạn lúc sâu.

Đầu óc Tưởng Niệm trống rỗng, sao lại đến chuyện này rồi hả?

Muốn ngậm miệng cũng không được, muốn rút đầu lưỡi ra cũng xong, Tưởng Niệm chỉ có thể găt gao nắm chặt quần áo của hắn, vô lực phụ thuộc vào hắn, hắn luôn như vậy, rất ngang ngược lại bá đạo, động một tí liền sử dụng chiêu này với cô.

Cô cũng luôn không kháng cự được nụ hôn của hắn, mặc dù không sẵn lòng đón nhận, nhưng trong lòng cũng không thấy phản cảm.

Vô—sĩ!

Sao cô có thể như vậy? lại còn trảm-mê!

Tưởng Niệm bị ‘ý loạn tình mê’ của chính mình dọa sợ, bắt đầu liều mạng đẩy Diêm Thương Tuyệt ra.

Một lúc sau, hai người thờ gập gáp từng ngum khí lớn, thẳng tắp nhìn chăm chăm đối phương.

“theo tôi, tôi nói cho em một chuyện, có liên quan đến mẹ em, rất-quan-trọng.” Diêm Thương Tuyệt đứng dậy, tao nhã chỉnh lại âu phục mắt trật tự của mình, dịu dàng nói với Tưởng Niệm.

“Chuyện gì?” vừa nghe thấy có liên quan đến mẹ, Tưởng Niệm theo bản năng ngưng mắt, tò mò nhìn theo hắn.

“Tôi nói theo tôi thì tôi sẽ nói cho em biết.” Diêm Thương Tuyệt dường như rất hài lòng với biểu hiện của cô, miễn cưỡng chứa đựng ý cười.

“Làm sao em biết được có phải anh gạt em không? Là muốn trả thù em hay không? Mẹ em có thể có chuyện gì?” Tưởng Niệm không nhịn được trề môi thật cẩn thận thăm dò hỏi.

“Em dùng chiêu này trên người tôi, vô dụng, tôi chỉ có thể nói cho em biết, tôi thật sự muốn trả thù em, nhưng tôi cũng thích cơ thể thất chặt đến muốn chết này của em, hơn nữa chuyện của mẹ em, tôi không cần phải lừa em.” Ngồi ở bên giường, không có khí thế khắc nghiệt như vừa rồi, chỉ là thật nhã nhặn nhìn Tưởng Niệm.

Hắn nghĩ muốn cô, tối hôm qua cảm giác mà cô cho hắn thật là quá tuyệt vời, chặt chẽ làm hắn vui sướng mà trước nay từng nếm chưa bao giờ có, cho nên mới có thể không thỏa mãn muốn cô.

“Nếu là chuyện tiểu tam, anh vẫn đừng phí tâm hơi, em sẽ không tin.” Tưởng Niệm nằm xuống, lưng đối diện với hắn, cực kì mất hứng.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Đây là chuyện của em không cần anh lo

Đêm tối che dấu mọi thứ, không nhìn thấy giả tạo, không nhìn thấy sóng gió, chỉ nhìn thấy một sự hài hòa yên bình, nhưng mà ai có thể đoán trước được mọi thứ nhìn có vẻ yên bình này sau bình minh ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì?

Mà lúc bạn thấy rõ mọi thứ, bạn sẽ phát hiện hết thấy đều đã muộn, đã mất cũng mất rồi, không chiếm được chung quy vẫn là không chiếm được

Biệt thự lưng chừng núi xa hoa theo phong cách Địa Trung Hải, trong thư phòng ở tầng hai vẫn đèn đuốc sáng trưng, Lý Băng ngồi trên ghế dựa xoay trước bàn sách, trên người mặc váy ngủ tơ tằm màu đỏ, phong tình vạn chủng vẩy lên bên trái, đôi tay đan xen đặt dưới cằm, mắt nhìn về mặt tức giận của cô con gái Emma: “Được rồi, đừng tức giận! chúng ta vẫn còn phải đi bước tiếp theo của kế hoạch, công ty không thể kéo dài nữa.”

“Nhưng mà mẹ, Diêm Thương Tuyệt kia căn bản không muốn gặp con, hai ngày nay chân con chạy muốn đứt rồi, anh ta cứ như vậy không gặp con, còn có có, tên Vương Tiểu Khai kia ngày nào cũng gọi điện thoại hẹn con, hỏi khi nào thì đính hôn, con phải làm sao bây giờ?” Emma ngồi trên bàn sách, hai tay chống hông, về mặt tức giận.

Tức chết cô ta, kế hoạch tỉ mỉ như vậy, đêm đó lý ra cô ta và Diêm Thương Tuyệt có một đêm xuân, ai ngờ giữa đường có một hồ ly tinh nhảy ra, không chỉ hủy đi mộng công chúa của cô ta, lại còn để tên đàn ông Vương Tiểu Khai buồn nôn cực kì kia được lợi, nghĩ đến sắc mặt hắn ta đêm đó, chính mình tâm muốn chết cũng đã có, bây giờ còn mỗi ngày hỏi đính hôn..

Muốn chết! muốn chết!

“Được rồi, ai biết con hoang kia sẽ đột nhiên xuất hiện? lúc đầu mẹ kêu A Tường đẩy nó ra, ai biết chuyện lại biến thành như vậy? hừ!” Cười khinh thường một tiếng, rồi nham hiểm nói tiếp: “Giống y như mẹ nó, cùng là đứa thấy vô liêm sỉ! Mười năm trước mẹ có thể hại chết mẹ nó, mười năm sau mẹ cũng có thể hại chết nó y như vậy!” nói xong trong ánh mắt tản ra nỗi hận nồng đậm,

“Nó? Mẹ nói nó là đứa con của người phụ nữ ‘thấy’ kia sao?” Emma mở to hai mắt, hai tay chống lên bàn, kích động nhìn Lý Băng.

“Phải! không ngờ mười chín năm trước, mẹ nó hủy hoại mẹ, mười chín năm sau nó lại hủy hoại con, ha ha, tốt lắm~ vậy chúng ta hãy nhìn xem ai mới là kẻ thắng sau cùng, Cố Nguyệt Như, tôi sẽ để con gái cô chết còn thảm hơn cô!” nét mặt Lý Băng cực kì dữ tợn, ánh mắt giận dữ nhìn chằm chằm nhánh cây bị gió thổi bay bên ngoài.

“Vậy tiếp theo chúng tao phải làm thế nào?” Emma nhủ mảy mìn nhìn đáng về bi thống của mẹ mình, trong lòng thầm thì nhất định phải để cho cuộc sống của kẻ tiểu ‘xem’ kia sống không bằng chết.

“Chẳng phải Diêm Thương Tuyệt cho rằng cha mẹ nó chết có liên quan đến Cố Nguyệt Như sao? Vậy chúng ta liền ‘tương kế tựu kế’, tạo ra chứng cứ có sức thuyết phục, tiến thêm một bước chứng minh vụ tai nạn kia là do Cố Nguyệt Như gây ra, đến lúc đó nó nhất định chỉ mũi nhọn vào con bé ‘thấy’ kia, mà chúng ta thì ngồi xem trở thành ‘ngư ông đắc lợi’.” Lý Băng đứng dậy, đi đến trước mặt con gái, ôm chặt lấy cô ta, đáng về mẹ hiền: “Mẹ sẽ không tiếc bất kì giá nào để con gái của mẹ hạnh phúc.”

“Mẹ!” Emma rất cảm động ôm lại mẹ, trong mắt ngập nước.

Cô ta biết mẹ làm hết thấy này đều là vì mình, nặc kệ là mười chín năm trước, mười chín năm trước, hay là hiện tại...

“Phải rồi! chẳng phải Diêm Thương Tuyệt còn có vị hôn thê sao? Nghe nói lai lịch cô ta không nhỏ, chúng ta có thể chạm vào cô ta không?” Emma ngẩng đầu lo lắng nhìn mẹ, mặc dù bản thân mình rất muốn có được Diêm Thương Tuyệt, nhưng cô ta cũng không muốn vì cô ta mà làm mẹ gặp nguy hiểm.

Từ sau khi cha qua đời, cô ta cũng chỉ còn mẹ thôi.

Người đàn ông đó cô ta căm thù sâu sắc như thế, dù rằng ông ta đã chết, không phải ông ta, cô ta sẽ không từ nhỏ liền không cảm nhận được tình thương của cha, không phải ông ta, mẹ sẽ không vất vả như vậy, kiệt sức thay ông ta chống đỡ công ty, cho nên, cô ta hận ông ta!

“Con yên tâm, mẹ sẽ điều tra thêm thật kĩ về cô ta, mẹ con là loại người không có đầu óc sao? Yên tâm, mẹ nhất định giúp con hoàn thành tâm nguyện, về phần Vương Tiểu Khai, mẹ tự có cách để tên đó hủy bỏ hôn ước với con.” Yêu thương giúp con gái chính lại tóc, hoàn toàn không còn vẻ ngoan độc mạnh mẽ như vừa rồi.

Chẳng phải bà ta cũng chỉ là một người mẹ bình thường thôi sao? Chẳng phải bà ta cũng muốn con gái mình tương lai gả cho người mình thích, ân ái suốt cả đời sao?

Một âm mưu nảy ra trong đầu Lý Băng...

Lúc Tường Niệm về nhà đã rất muộn, Diêm Thương Tuyệt chỉ đưa cô đến cửa, trước lúc cô xuống xe, hần chỉ lạnh lùng nói với cô: “Theo tôi, tôi giúp em điều tra rõ chân tướng cái chết của mẹ em năm đó, cho em thời gian ba ngày!”

Lúc đó đầu óc cô hỗn loạn, không có trả lời, chỉ trầm mặc xuống xe, cô không biết có thể tin tưởng lời hần nói hay không, nếu cái chết của mẹ thật sự có kỳ quái, vì sao năm đó bác sĩ nói mẹ chết do bệnh tim mạch, chẳng lẽ không đúng?

Hay là đúng như hần đã nói mẹ là tình nhân của người khác? Nếu không thì vì sao cô không có cha?

Không! Cô không thể hoài nghi mẹ!

Nhưng vì sao cô không có cha, mà mẹ vẫn luôn không nhắc đến.

“Tường Niệm, cuối cùng cũng về.” ngay lúc Tường Niệm vừa mới bước vào cửa chính, An Chí Viễn liền phát hiện ra cô, vội vàng đi đến trước mặt cô, vẻ mặt sốt ruột.

“Chú An? Thật xin lỗi làm chú lo lắng rồi.” ngẩng đầu, thấy đáng về sốt ruột của An Chí Viễn, Tường Niệm cực kì áy náy, mình cả đêm không về, nhất định ông rất lo lắng.

“Tôi qua con đi đâu vậy hả? suốt cả đêm không về?” An Chí Viễn đến gần bên cạnh cô, tay phe phẩy quạt giấy dừng lại, vẻ mặt tò mò nhìn Tường Niệm.

Từ công trường trở về, công nhân trong xưởng đều vội vã đến xin nghỉ việc với ông, nói là muốn đến nơi khác phát triển, làm ông chỉ biết ngây ngốc, sau khi hỏi rõ mới biết được, có người đàn ông vào trong xưởng sau khi đánh một trận lớn với bọn họ còn mang Tường Niệm đi, ông sợ đến mức muốn lập tức báo cảnh sát, công nhân lại nói Tường Niệm quen người đàn ông kia, bảo muốn mang cô đi tham dự bữa tiệc gì gì đó, nghỉ lại một hồi, có thể là

người đàn ông lần trước đưa cô về hay không?

Lúc ấy ông cũng không để ý làm gì, nghĩ đến thời gian này tâm trạng cô rất kém, có bạn bè cũng rất tốt, nhưng mà đã khuya, cũng không thấy cô về, điện thoại di động không kết nối, ông liền bắt đầu sốt ruột, một mình ngồi trong sân đợi đến sáng cũng không thấy cô về, ông cũng không biết đến nơi nào tìm cô, chỉ có thể gọi điện thoại cho Nguyệt Lê, sáng sớm hôm nay Nguyệt Lê trở về gấp, trở về nghe xong tình hình sơ lược liền ra ngoài tìm người, bây giờ cũng chưa có trở về.

“Xin lỗi chú An, gần đây vì chuyện của con mà thường hay khiến chú lo lắng, giật mình, trong lòng con thật áy náy, sau này sẽ không, nhất định sẽ không.” Nhìn thấy người thân yêu thương cô, Tường Niệm cực kì khổ sở, ủy khuất tới qua phút chốc sụp đổ, khóc không thành tiếng.

“Đưa nước.” An Chí Viễn cười cười, thật yêu thương vỗ vỗ vai Tường Niệm “Trở về thì tốt rồi, ngày hôm qua tên nhóc kia không bắt nạt con chứ?”

Tường Niệm lắc đầu, vai vẫn run động như trước, khóc cực kì thương tâm, nghĩ đến mình tới qua mất đi trong sạch, mệt mỏi càng thêm mãnh liệt.

Ở bệnh viện Diêm Thương Tuyết có kêu bác sĩ cho thuốc giảm đau đi ứ đọng, cho nên dấu hôn trên người đã không còn, nhưng mà cô vẫn thấy rất khổ sở, trên người không có dấu vết có thể chứng minh toàn bộ đều chưa từng xảy ra sao?

Nỗi đau trong lòng, vẫn sâu sắc như thế.

“Chú An con rất khỏe, ngày hôm qua đi tham dự tiệc sinh nhật với chú(Tô Xích Cảnh), cho nên uống hơi nhiều rượu, ở lại nhà của chị Dương Dương một đêm, thực xin lỗi! làm mọi người lo lắng rồi!” Tường Niệm lau hết nước mắt trên mặt, cố gắng tìm cách nở nụ cười.

Chú An dĩ nhiên biết Dương Dương, biết các cô không chỉ là bạn học mà còn là bạn bè tốt, liền không hỏi nhiều, chỉ là an ủi cô vài câu liền nói đi nẫu chút đồ cho cô, cô biết nếu mình không ăn, chú An nhất định đau lòng, cho nên gật đầu nói một tiếng ‘ạ’.

Một mình ngồi trong sân, lẳng lặng nghe tiếng kêu của ếch cùng dế trong đồng ruộng, nghĩ đến chuyện xảy ra ngày hôm qua, lòng, trước sau không bình tĩnh được, cô nên làm gì bây giờ đây?

Phải tin tưởng lời anh nói sao? Đây là một loại thù đoạn hấn trả thù cô sao?

Cô đánh mất quá nhiều thứ, cuối cùng tìm không thấy, phải làm sao bây giờ?

Cô và anh không có tình cảm nam-nữ, cô không thể để anh chịu trách nhiệm, cô biết, hấn không sẽ không chịu trách nhiệm, hấn chỉ muốn để mình làm tình nhân vĩnh viễn không thấy được ánh sáng của hấn mà thôi.

Bây giờ cô nên làm gì? An gia, cũng không thể ở lại, cô đã mang lại cho họ quá nhiều phiền phức, Nguyệt Lê kết hôn với Tiểu Miểu, nếu cô tiếp tục ở lại đây, nhất định sẽ mang đến rắc rối cho bọn họ, ngày hôm qua thấy vẻ mặt bi thương của Tiểu Miểu, nghe lời nói ám chỉ châm chọc của chị ấy, lòng cô đau đến cực điểm.

Hiện tại cô lại làm ra chuyện như vậy!

Làm sao bây giờ?

Đột nhiên thấy đầu rất đau, Tường Niệm ghé vào trên bàn đá, khẽ nhắm mắt, mày nhíu chặt.

“Em đi đâu vậy hả?” tiếng nói trầm thấp vang lên.

Tường Niệm giật mình nâng mắt, đã thấy An Nguyệt Lê vẻ mặt mệt mỏi đứng bên cạnh mình, cô vội vàng đứng dậy, cố tình thoải mái nói: “Anh Nguyệt Lê, anh về sao? Chị Tiểu Miểu đâu? Sao không thấy chị?”

“Đi đâu vậy hả?” An Nguyệt Lê cắn răng, có chút không vui nhìn Tường Niệm.

Cô có biết hấn tìm cô cả một ngày hay không, không uống một ngụm nước, không ăn một hột cơm?

Cô có biết hấn chạy khắp cả thành phố A hay không?

Cô có biết hấn suýt bị dọa chết hay không, sợ cô ở ngay đây biến mất không thấy đâu, loại cảm giác này mãnh liệt không chút chần chừ nào như lần trước.

“Thật xin lỗi.” Tường Niệm cúi đầu, cô biết lại làm hấn lo lắng rồi.

“Anh không cần lời xin lỗi của em, nói cho anh biết, em đi đâu?” thay đổi vẻ mặt hòa nhã thường ngày, lúc này An Nguyệt sắp nổi điên, chỉ là cố nén giận.

Hấn quan tâm cô!

“Đi tham dự tiệc sinh nhật của bạn với chú thôi.” Vẫn là không dám ngăn đầu, cô không biết phải đối mặt với hấn như thế nào đây.

“Chú? Ha ha ~ em quen anh ta bao lâu mà dám cùng anh ta ra ngoài, lại còn một đêm không về?” An Nguyệt Lê thấy bộ dạng không biết hỏi cái của cô, nhất thời liều mạng áp chế lửa giận phút chốc bộc phát, đánh giọng quát cô.

Hắn chỉ đến thành phố C một ngày, cô tự nhiên ra ngoài cùng người đàn ông khác lại còn một đêm không về, cô có biết đây đâu hẳn đều nhớ cô?

Cô không biết!

Lòng, đâu đến tội đình!

Cô đã quên hẳn rồi sau? Đã quên hết thầy bọn họ từng có?

“Em. .đây là chuyện của em không cần anh lo.” Vốn là cực kì khổ sở, hắn còn quát cô?! Rốt cuộc hắn dựa vào đâu?

Rõ ràng là hắn làm sai chuyện mà!

Nếu không phải hắn, cô sẽ đi đến tình cảnh tiến không được lùi không xong này sao?

Nếu không phải hắn, cô sẽ thất-thân với người đàn ông kia sao?

Lời của cô khiến cả người An Nguyệt Lê chấn động, cô nói chuyện đây là của cô? Cô nói không cần hắn lo?

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Là anh xen vào chuyện người khác

Lời của cô khiến cả người An Nguyệt Lê chấn động, cô nói chuyện đây là của cô? Cô nói không cần hắn lo?

Cô có biết hắn lo cho cô mười năm, còn muốn lo tiếp nữa, thậm chí muốn lo cho cô, cả đời!!!

Cô có biết lời của cô tổn thương hắn, rất sâu rất sâu---

Nhìn thân thể An Nguyệt Lê hoảng loạn lắc lư, Tưởng Niệm dường như cũng ý thức được lời của mình có chút nặng, trách miệng nhưng vẫn cúi đầu như cũ, áy náy nói một tiếng: “Thật xin lỗi.”

An Nguyệt Lê không cho là đúng cười to, ánh mắt hồng hồng, nhưng vẫn không bù được điểm đau đớn đó trong lòng: “Ha ha ha~” An Nguyệt Lê cười đến mặt cũng có chút co giật, chất lỏng trong mắt chậm chạp không có chảy xuống: “Là anh xen vào chuyện người khác.”

Nói xong liền lung la lung lay lên lầu, Tưởng Niệm đứng đó nhìn cảnh hắn cô đơn, khó chịu vô cùng, cô biết mình một đêm không về, hắn nhất định sẽ như nổi điên mà tìm mình, thật ra cô rất muốn hỏi hắn, ăn cơm chưa?

Nhưng mà có thể sao? Thân phận bọn họ bây giờ gượng-gao như thế, cô hỏi thế nào chứ?

Nếu phải rời khỏi cũng đừng tiếc nuôi, nếu cô thật sự hỏi, còn đi được sao?

Để hết thầy trò lại thời điểm bọn họ chưa mến nhau đi! Như vậy đối với mỗi người đều tốt!

Đêm nay cô có chút không kiềm chế được, lúc đối mặt với việc thất-thân, đau lòng cùng hoảng loạn, cô căn bản không bình tĩnh được.

Hết than lại thở vẫn như cũ ngồi trên bàn đá, một tay chống cằm, về mặt uể oải nhìn bầu trời, lại không nhận được nhớ đến lời anh nói, hắn dựa vào cái gì kết luận mẹ không phải đột-tử chứ?

Mình nên làm gì bây giờ? Là lúc rời khỏi đây sao?

Lại thở dài một hơi, Tưởng Niệm nhìn xung quanh, trong đầu chợt xuất hiện thật nhiều hình ảnh, cảnh tượng lần đầu tiên cùng chú An, anh Nguyệt Lê dọn đến nơi này, cô và anh Nguyệt Lê ở trong sân tát nước cùng vui đùa sau đó dần dần lớn lên, thấm thoát cũng đã qua nhiều năm rồi.

Rõ ràng đồng ruộng ếch vẫn như cũ không đùa không mất tiếng kêu, bầu trời vẫn là nhiều sao như vậy, chúng nó không đi ngủ sao?

Ăn xong mì trứng gà tình yêu mà chú An nấu, Tưởng Niệm tắm sạch sẽ liền lên giường ngủ, cách vách truyền đến tiếng nam nữ ân ái, Tưởng Niệm còn cho rằng chị Tiểu Miêu không ở đây. . .

Bị thật chặt lỗ tai, cô không muốn nghe, cô không muốn nghe!

Đêm qua cô cũng như vậy, nhưng là vui vẻ ở dưới thân người đàn ông khác.

Tối nay nhất định không ngủ được....

Hôm sau lúc cô tỉnh lại đã gần giữa trưa, có lẽ vì cô về muộn, nên chú An cũng không có đến gọi cô ăn sáng, về phần An Nguyệt Lê...

Nguyệt Lê, anh làm rất tốt, cứ làm như vậy, sau này thế giới của em không còn anh đến quấy nhiễu, mà thế giới của anh em cũng không có quyền tham dự, nhưng mà em vẫn như trước ngắm anh, yêu anh! Chỉ là cất giữ ở đáy lòng!

Tường Niệm lấy từ trong rương ra một chiếc váy áo màu trắng không có tay liền xuống lầu, lúc đi đến cửa phòng của An Nguyệt Lê, đứng lại, nhìn cửa khép kín, trong lòng đau đớn, bọn họ còn đang ở bên trong sao?

Cười tự giễu, cô quên cái gì? Lắc đầu lúc vừa mới đi xuống bậc thang thứ ba, cô liền ngừng lại, bởi vì bên ngoài truyền đến tiếng nói của An Nguyệt Lê.

“Ông chủ Trịnh, ông yên tâm cửa của chúng tôi tất cả đều là ruột đặc, phương diện quét sơn hết thấy đều đạt tới tiêu chuẩn chứng nhận quốc gia, hàng lần trước nhất định không phải vấn đề của chúng tôi, chờ báo cáo kiểm tra chất lượng đến, tôi lập tức đưa qua cho ông.”

Tường Niệm đứng bất động, cô chỉ muốn nghe giọng của hắn một chút!

“Đương nhiên, đương nhiên, nếu tôi lại ký hợp đồng với các anh lần nữa, nhất định đã tin tưởng các anh mà.” Giọng của người đàn ông kia vang lên, có chút thô ráp, không hề ăn khớp với giọng ôn hòa của An Nguyệt Lê.

Cũng không giống với anh---

Tường Niệm giật mình, tâm thần rồi! quên chuyện của hắn làm gì?

Hoi đúng một hồi, Tường Niệm mới lấy tinh thần xuống lầu, liền thấy An Nguyệt Lê mặc áo tay ngắn cùng quần jeans màu trắng, trong tay cầm tư liệu, cho dù là ăn mặc đơn giản nhất, hắn, vẫn anh tuấn trắng trợn như cũ!

Nhìn bóng lưng hắn, Tường Niệm cười ngớ ngẩn, nhưng lại lập tức che miệng, hoảng sợ nhìn xung quanh một phen, phù ~ cũng may không có ai.

Sau này cô chỉ có thể ở sau lưng hắn âm thầm ngắm hắn mà thôi! Không để bất kì ai biết!

Em yêu anh, không liên quan anh yêu em hay không.

“Anh Nguyệt Lê.” Tường Niệm nhẹ nhàng gọi.

Tường Niệm?! cô đang gọi hắn ?

An Nguyệt Lê nghe giọng nói này, mừng như điên quay đầu lại, chỉ thấy trên gương mặt da trắng nõn nà của Tường Niệm đang treo nụ cười nhàn nhạt, mặc váy trắng, tóc được chải thành hình bánh quai chèo xinh đẹp ở một bên, hắn nhớ rõ hắn từng nói, thích cô mặc quần áo màu trắng.

An Nguyệt Lê dịu dàng tựa như ngày thường, giống như chuyện tối hôm qua chưa từng xảy ra, bước đến trước mặt Tường Niệm, trêu ghẹo nói: “Sao? Không nói nóng với anh rồi?” lời tuy nói vậy, nhưng trong giọng nói lại tràn đầy sùng nịnh.

“Em còn chưa tỉnh rượu của ngày hôm trước mà, anh đừng để ý, hơn nữa, anh vĩnh viễn là anh trai tốt của em, em làm sao có thể nổi nóng thật với anh chứ?” Tường Niệm lấy tay khẽ ngắt, ánh mắt mất tự nhiên đưa đến nơi nơi.

Lúc nhìn đến người đàn ông đứng cùng An Nguyệt Lê, Tường Niệm khẽ nhíu mày, có phần quen mắt, từng gặp ở đâu rồi?

Đặc biệt cặp mắt rập rờn tâm quấy rối của ông ta gắt gao nhìn chăm chăm vào cô, khiến cô giống như quen biết, lại thế nào cũng không nghĩ sao, Tường Niệm lịch sự gật gù đầu.

Mà An Nguyệt Lê nghe xong lời có thâm ý khác của cô, cũng không có vạch trần, chỉ là chưa xốt cười cười, cô có cần thiết phải thanh minh như vậy không?

Anh trai?! Trước kia cũng vậy sao?

“Anh không để trong lòng, phải rồi, em muốn ra ngoài sao?” nếu chỉ có như vậy mới có thể khiến bọn họ không lại trở nên xa lạ, khiến cô sẽ không rời xa hắn, vậy thì cứ làm anh trai đi, An Nguyệt Lê trầm nghĩ.

“Vâng, em đi tìm chị Dương Dương, hôm trước gây thêm phiền toái cho chị ấy, nên muốn đến nói lời cảm ơn thôi.” Tường Niệm vênh môi, có chút chột dạ nhìn đi chỗ khác.

“Đi đi, anh có việc sẽ không đưa em đi được.” An Nguyệt Lê xoay người, không nhìn cô nữa, giọng nói có phần ưu thương.

Cô lừa hắn!

Cô thật sự ở cùng với Dương Dương sao?

Hôm qua vì sao cả ngày không trở về? nếu khuya ngày hôm trước ở lại nhà Dương Dương, sáng sớm ngày hôm qua đã có thể trở về!

Nếu cô thật sự ở lại nhà Dương Dương, ngày hôm qua không nói cảm ơn? Hôm nay còn đặc biệt đến một chuyện?

Từ bao giờ cô ấy học được nói dối với mình vậy?

“Không có gì, em ngồi xe buýt, em . . . em sẽ sớm trở về.” do dự một lúc, Tưởng Niệm ngẩng đầu, nhìn bóng lưng của hắn, nhẹ nhàng nói.

Cô sợ hắn lại lo lắng, hiển nhiên cô đã mang đến cho hắn quá nhiều phiền toái rồi.

“Ừ.” An Nguyệt Lê dừng chân, lại không quay đầu, chỉ là từ cổ họng mủi phát ra nho nhỏ âm thanh.

“Vị này là?” người đàn ông nói chuyện ước chừng 40 tuổi, đầu hơi hói, cả người béo phì, như là đi ngang đến gần bên cạnh An Nguyệt Lê hỏi Nguyệt Lê, nhưng mà ánh mắt không chớp chưa từng rời khỏi Tưởng Niệm.

“Đây là . . . em gái của tôi.” An Nguyệt Lê nuốt chút nữa thốt ra ‘Đây là vợ chưa cưới của tôi’, nhưng mà hiện tại đương nhiên không phải, thế sửa miệng lại.

Tưởng Niệm nghe thấy cũng âm thầm tự giễu, phải rồi mà! Cô chính là em gái của hắn, nhưng nhìn người đàn ông đầu bóng lố tai to trước mắt này, Tưởng Niệm có chút sợ, nhưng vẫn lịch sự lên tiếng chào hỏi.

Nhìn ánh mắt cực kì hèn mọn của người đàn ông, cả người Tưởng Niệm không thoải mái, lại là loại ánh mắt này, cô sợ!

“Hân hạnh, hân hạnh.” Người đàn ông đến gần vươn tay, cười tí mắt nhìn cô.

Nhìn nụ cười của ông ta, Tưởng Niệm lo lắng không yên, nghĩ đến đây là khách hàng lớn của xưởng, đặc tội thì không tốt, liền chậm rãi đưa tay, ngay lúc người đàn ông kích động sắp nắm lấy tay cô, An Nguyệt Lê đã đứng ở bên cạnh cô, về mặt thân thiết bắt tay người đàn ông: “Thật ngại, em gái tôi rất ít gặp người lạ, có chút xấu hổ, ông chủ Trịnh đừng để ý.”

Khóe miệng người đàn ông co giật, không có ý tốt khề ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Tưởng Niệm: “Không sao, về sau gặp mặt nhiều lần một chút mọi người liền quen thuộc.”

Nghe được hàm ý trong câu nói của ông ta, An Nguyệt Lê cũng có chút không thoải mái, nhưng nghĩ đến công trình hợp tác lần này lớn như vậy, hơn nữa chuyện lần trước đến bây giờ vẫn chưa có kết luận, liền không tiện mở miệng, chỉ là lực nắm tay thoáng tăng thêm chút.

“Vậy em đi trước đây.” Tưởng Niệm thấy An Nguyệt Lê giúp cô hóa giải tình cảnh khó xử, Tưởng Niệm nhìn thoáng qua hắn cười cảm kích, cho dù về mặt hắn giận-dữ.

Thấy An Nguyệt Lê gật đầu, Tưởng Niệm lè lưỡi, lúc cúi đầu đi ngang qua bên cạnh hắn, nhưng lại nghe thấy hắn dịu dàng nói: “Ra ngoài cẩn thận một chút, đừng thấy ai cũng cho là người tốt, nhớ về sớm.”

Lòng Tưởng Niệm tràn đầy cảm động, quay đầu lại, đối diện với hắn thật lâu, trong đôi mắt chứa đựng nho nhỏ nước mắt chớp chớp: “Cảm ơn anh, anh Nguyệt Lê!”

An Nguyệt Lê không nói gì, chỉ khoát tay, để cô rời đi.

Ngồi trên xe buýt, Tưởng Niệm cái gì cũng chưa nghĩ, chỉ ngồi ngơ ngác, xe buýt đang chờ đèn đỏ ở giao lộ nào đó, trong xe lại truyền đến một trận ồn ào.

“Má ơi? Đó là ai vậy trời? nhìn siêu đẹp trai nha.” Một nữ sinh mặc đồng phục ca-rô xanh lá ngồi phía trước Tưởng Niệm, về mặt sùng bái nhìn người đàn ông cao quý trong chiếc Maybach xa hoa đang cùng chờ đèn đỏ với xe tập thể.

“Ừm ừm---thật đẹp trai, không biết là ai ta?” một cô gái cũng là hoa-si nói.

“Đẹp trai cái gì? Lạnh như băng, giống như người-chết!” chỉ có người đàn ông bên cạnh về mặt ghét bỏ, trong giọng nói mang theo dấm chua ê ẩm.

Tưởng Niệm bĩu môi, cũng tò mò đưa đầu về trước, muốn nhìn xem người đàn ông trong miệng các cô kia đẹp trai cỡ nào, nhưng lúc cô mặt tò mò cúi đầu nhìn qua, lại trong nháy mắt giống như bị đứng bóng, miệng há to, ánh mắt kinh ngạc nhìn người đàn ông cao quý như Thần trong xe kia tháo mất kính xuống, cũng hơi nâng mắt, về mặt lười nhát về ra một nụ cười.

Anh?! Sao hắn lại ở chỗ này?

Ra sức lau kính, Tưởng Niệm ngây ngốc.

Trong xe lại một trận----- xôn----- xao, toàn bộ phụ nữ trong xe đều dồn một cục đến đây, sau đó về mặt si-mê nhìn Diêm Thương Tuyệt trong xe, người đàn ông thật đẹp trai mà! Chỉ là đôi mắt kia hơi lạnh, hơn nữa cả người đều tản ra hàn khí, khiến người ta không dám đến quá gần.

Người đàn ông mặc âu phục màu đen, không thắt cà-vạt, trên áo sơ-mi trắng có ba nút được mở ra, lộ ra da-thịt rắn-chắc, hai mắt lười biếng nhìn đám con gái mắc bệnh hoa-si trên xe buýt này, gương mặt tuấn tú hoàn mỹ không thể bắt bẻ, cánh mũi thúc đẩy đứng ngạo nghễ, môi mỏng gợi cảm chứa đựng nụ cười lường nhát.

Một nữ sinh to gan vỗ vào cửa kính xe, nhất thời một luồng khí nóng thổi vào trong xe, trong xe tiếng thét chói tai liên miên, các cô gái cực kì điên cuồng, chỉ có Tường Niệm rụt cổ lấy tay che mặt, không muốn để hân phát hiện.

Xe buýt chậm rãi chuyển động, Maybach cũng chuyển động theo, nhưng không có như mũi tên phóng đi, mà chỉ lẳng lẳng đi theo sau xe buýt, khiến các cô gái trong xe mơ mộng viễn vông.

Tường Niệm càng lo lắng, hân đi theo làm gì vậy? tình cảnh hiện tại của cô còn khó chịu hơn đứng dưới ánh mặt trời nóng gắt phơi nắng, làm sao đây? Xuống xe? Chẳng phải càng hợp ý hân sao?

Không xuống xe? Cứ như vậy tiếp tục để mình đi sâu vào hố lửa?

Aizz! Phiên chết mà !!

“Xuống xe.” Diêm Thương Tuyệt ngược mặt, nhìn Tường Niệm muốn đòi chỗ ngồi, không kiên nhẫn nhử mảy, giọng có chút thô bạo.

Bị một đám phụ nữ không quen biết nhìn, tâm trạng của hân cực kì không tốt, không ngờ trên đường đến công ty ‘không hẹn mà gặp’ được cô, nhưng sao cô vừa thấy hân liền có bộ dạng muốn-chết vậy?

Sao thấy Tô Xích Cảnh không có bộ dạng quý này?

Thấy An Nguyệt Lê lại càng chưa từng có?

Uổng cho bọn họ còn từng có một đêm, thật sự là tức chết người mà! Hân đáng sợ như vậy sao?

“Tường Niệm! Xuống xe!” Diêm Thương Tuyệt không nhịn được gầm lớn một tiếng, cơ bắp cả người buột chặt, đôi mắt tàn ác nhìn chằm chằm bóng dáng nhỏ bé xinh xắn vội vàng né tránh kia.

Trong xe liên ồ lên, Tường Niệm? Kêu ai vậy ta?

Xe buýt bắt đầu rẽ, Maybach lại không theo kịp, thẳng đến không thấy....

Ngay lúc mọi người tiếc hận, phía trước chợt có một chiếc xe ngang ngược màu đen lao ra, tài xế xe buýt kinh hãi, vội vàng đạp thắng xe “Két-----” một tiếng, mọi người theo quán tính ngã về trước.

Tường Niệm cũng không hề phòng bị tức khắc ngã vào hàng ghế trước, đau đến nỗi cô nhe răng trợn mắt muốn mắng to, là tên trướng thối chết tiệt nào?! Lại thất-đức như vậy!

Lúc mọi người ở đây đầy một bụng văn tục đang muốn phát ra, thì trong xe chợt lạnh lẽo, mọi người chỉ cảm thấy một cơn gió lạnh ụp vào mặt, ngưng mắt nhìn lại thấy một cô gái về mặt cực kì cực kì lạnh lẽo lên xe, ngay lúc mọi người sùng sốt, cô gái đi đến vị trí phía trước kế bên cửa xe sau, từ trên cao nhìn xuống phía sau ghế dựa, Tường Niệm đau đớn ôm đầu, có chút cung kính nói: “Tổng giám đốc đang chờ cô.” Nói xong liền nhìn thoáng qua chiếc Maybach đang nằm ngang trước xe buýt.

Mọi người nhìn lại, đây chẳng phải chiếc xe vừa rồi chạy theo bọn họ sao? Người đàn ông anh tuấn không giống người phạm kia cũng đang ở bên trong?

Nghe lời nói trong trẻo mà lạnh lùng muốn đóng băng của cô gái này, hóa ra là hướng về phía cô gái đang ngồi xổm kia

A?! mọi người bị sét đánh..

“Chị...tôi còn có việc, tôi không đi.” Tường Niệm thấy tất cả về mặt hâm mộ ghen tị của mọi người đều nhìn chằm chằm mình, vì vậy đứng lên, vò vò cái trán đau.

Cô không muốn nhìn thấy hân, nhất là trải qua chuyện tối hôm trước cùng ngày hôm qua, hân hồ tì là sẽ giờ trò lưu-mạnh với cô, cô sợ!

“Nếu tiểu thư không đồng ý, như vậy tất cả mọi người đều phải dây dưa cùng cô ở đây.” Mị Cơ nhìn đáng vẻ dỗi cực kì đáng yêu của cô, thái độ không khỏi có chút mềm mại.

Vừa nói xong trong xe liền xôn xao, mọi người nhất trí kháng nghị. ==

“Có tiền giỏi lắm à! Dựa vào đâu bắt chúng tôi đứng ở đây? Cho rằng đang phát tiết mục à?” có nữ sinh không phục đứng lên, vươn ngón tay sơn màu hồng ra chỉ Mị Cơ, về mặt phần nộ.

Mị Cơ khẽ nhủ mảy phượng không thể nhận ra, bước lên một bước, tàn nhẫn giơ tay lên: “Bốp!”

Bạn đang đọc truyện *Cầm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Người đàn ông mưu mô

Mị Cơ khẽ nhủ mảy phượng không thể nhận ra, bước lên một bước, tàn nhẫn giơ tay lên: “Bốp!”

Bạt tay nặng nề rơi vào trên mặt cô gái vừa rồi còn bất mãn kia, mọi người bị dọa sợ, tất cả đều rụt đầu không dám lên tiếng, cô gái bị tát kia lấy tay bịt mặt không thể tin được nhìn về mặt bình tĩnh của Mị Cơ, không dám lên tiếng nữa, để mặc nước mắt rơi đầy trên gương mặt sưng đỏ.

Tường Niệm lấy tay khẽ che miệng, ánh mắt hồng hồng nhìn cô gái bị đánh kia, sau đó tức giận nhìn Mị Cơ: “Sao chị có thể đánh người?”

Mị Cơ kiêu ngạo phui phui tay, sau đó về mặt chán ghét nhìn bàn tay từng đánh người: “Cô ta nên cảm thấy vinh hạnh, tôi dùng ‘tay’, chứ không dùng ‘súng’.”

Mọi người lần nữa như bị sét đánh, thiếu chút nữa chết người!

Có người cuồng vọng như vậy sao? Học ai vậy?

Bọn họ cũng muốn đến cúng bái.

Tường Niệm bị tức đến thở phì phò, cả người run rẩy, trừng to mắt nhưng cũng không thể làm được gì, liếc xéo Mị Cơ một cái, sau đó thật áy náy đi về phía nữ sinh bị đánh: “Thật xin lỗi! rất đau phải không? Tôi xem---” nói xong liền muốn nhìn vết thương của cô ta một chút, lại bị cô gái dùng sức đẩy ra, còn không có lương tâm mắng: “Chết-đi!”

Tường Niệm không kịp đề phòng bị đẩy như vậy, lập tức ngã ngồi xuống ghế, kêu đau một tiếng: “A-“

Mị Cơ thấy thế, mặt càng thêm nghiêm lạnh, liền muốn ra tay dạy dỗ cô gái kia, lại bị Tường Niệm rống: “Chị còn ra tay!”

Duỗi tay về, nhìn bộ dạng quật cường của cô, tức giận trừng mình, hơi bật cười: “Sao? Cô không giận?”

Tường Niệm bĩu môi, ngượng ngùng nhìn thoáng qua mọi người giận mà không nói gì, cúi người: “Thật xin lỗi! gây phiền phức cho mọi người!” nói xong liền đi thẳng xuống xe.

Bởi vì cô biết nếu cô không xuống xe, Mị Cơ sẽ không dừng tay, chắc chắn anh cũng sẽ không---

Chờ Tường Niệm và Mị Cơ xuống xe, trong xe một mảnh yên tĩnh, ai cũng không dám lên tiếng, bởi vì vừa rồi bọn họ thấy rõ ràng sau lưng cô gái cao ngạo kia vật...súng!

Tường Niệm đi phía trước Mị Cơ, nhưng lúc đến gần cửa xe, Mị Cơ hơi cúi đầu giúp cô mở cửa xe, Tường Niệm ngáy ra một chút, không được tự nhiên nói một tiếng ‘cảm ơn’.

Mở cửa xe, Tường Niệm chỉ thấy Diêm Thương Tuyệt mắt hững, cực kì mắt hững tức giận trừng mắt cô, bất an nuốt một ngụm nước bọt: “Anh?”

Diêm Thương Tuyệt nghe cô kêu như vậy, càng thêm phẫn nộ, cô ấy đứng ở bên ngoài làm gì?

“Cô làm gì với anh? Vào!” dứt lời, vươn tay kéo, Tường Niệm liền đặt mình lên xe,

Tường Niệm ngậm mắng chết Diêm Thương Tuyệt, có cần lần nào cũng nói trắng trợn vậy không?

“Mị Cơ, về biệt thự.” Diêm Thương Tuyệt vẫn kéo tay Tường Niệm như trước, cho dù cô muốn gãy thoát.

“Em không muốn đến biệt thự.” Tường Niệm theo bản năng mở miệng, là biệt thự khiến cô sợ hãi kia sao? Cô không muốn đến!

Diêm Thương Tuyệt rất có thâm ý nhìn cô, nhìn gương mặt nhỏ nhắn có chút tái mét của cô, sắc mặt lập tức nhu hòa: “Được, không đến biệt thự, đến khách sạn.”

Đến khách sạn?! đến đó làm gì?

“Làm gì?” Tường Niệm bất an nhìn hắn, thân thể vô cùng tự nhiên dựa sát vào cửa.

Đêm đó làm, bây giờ cô còn đau, hấn còn muốn làm gì?

“Tiếp tục chuyện tối hôm trước của chúng ta.” Khóe môi nở nụ cười háo sắc, ánh mắt xấu xa nhìn Tường Niệm nhú mày.

Tường Niệm vì lời hấn nói mà cả người căng thẳng, hít một hơi, tăng thêm can đảm nhìn ra ngoài cửa sổ xe: “Vô-sĩ, đêm đó chỉ là ngoài ý muốn, có lẽ là anh bị-ôi giờ thủ đoạn, em sẽ không cho có cơ hội thứ hai, chúng ta coi như chưa từng xảy ra chuyện gì đi.”

Cho dù trong lòng sợ chết, trong lòng bàn tay cũng đồ đầy mồ hôi lạnh, nhưng mà cô vẫn muốn cảnh cáo hấn, dù sao cũng không thể vì sợ hấn, liền để hấn giờ trò lưu-mạnh!

“Chưa từng xảy ra chuyện gì? Vô sĩ? đề tiện? A---“ tay thả cô ra, Diêm Thương Tuyệt điều chỉnh đáng ngồi, đến gần cô, nói tiếp: “Tôi sẽ cho em biết, đàn ông bị---ôi---vô---sĩ thì rất có sức quyến rũ.”

Lời này, từng chữ từng câu chắc chắn như thế, hấn dựa vào cái gì mà cuồng vọng như thế?

Tường Niệm tròn mắt, khinh thường nhìn đoạn đường phía trước: “Em muốn xuống xe! Ngay ở phía trước---không! Ngay ở đây!”

“Tôi không nói, em có thể đi sao?” không quan tâm cô kêu gào, Diêm Thương Tuyệt càng đến gần cô, tham lam hít lấy hương thơm nhàn nhạt trên người cô, môi khe khẽ động.

Tường Niệm nhìn gương mặt anh tuấn phóng đại ở trước mặt, hấn vẫn mê người như vậy, chân sau lùi lùi, cho đến khi ‘rầm’, cái đầu đập vào cửa sổ xe, Tường Niệm đau đến có chút hoa mắt chóng mặt, thật là một ngày xui xẻo mà!

Đây là lần thứ mấy đập đầu rồi hả?

“Ngu ngốc!” Diêm Thương Tuyệt liếc cô một cái, nhưng trong mắt lại là vẻ dịu dàng, nắm lấy bả vai yếu ớt của cô, phát hiện cô thật sự rất gầy, từng chút lôi kéo về phía mình, nhẹ nhàng thay cô thở: “Sau này ăn nhiều một chút, cả người không chỗ nào có thịt, sờ mó cũng không thoải mái.”

Tường Niệm suýt nữa bị sặc nước miếng chết, sao hấn lại như vậy chứ? Ăn cũng ăn rồi, sờ cũng sờ rồi, lại còn chê này chê nọ là muốn gì hả?

“Em muốn xuống xe.” Tường Niệm quay mặt đi không muốn tiếp tục cùng hấn dây dưa.

“Không được.” Diêm Thương Tuyệt lạnh lạnh nhìn cô, một ngón tay gõ rất có tiết tấu trên chân dài của mình.

“Em nói em muốn xuống xe!” Giọng Tường Niệm có chút cao lên.

“Tôi nói không được!” Diêm Thương Tuyệt vẫn lạnh lạnh nhìn cô.

“Em nói em muốn xuống xe!” Tường Niệm gào lớn, vẻ mặt hung dữ nhìn hấn, ngực nhấp nhô, hiển nhiên là tức giận rồi.

Diêm Thương Tuyệt thưởng thức bộ ngực nhấp nhô của cô, trong mắt lóe lên tia sáng dục-vọng, chẳng phải trước giờ hấn luôn muốn đè ấn điểm ngay động đó sao, vì thế vươn tay, ở trước ngực Tường Niệm, xoa mạnh một cái.

Cảm giác vô cùng thoải mái từ lòng bàn tay nhanh chóng truyền đến các giác quan toàn thân, Diêm Thương Tuyệt cảm lấy nơi đầy đà của Tường Niệm mạnh mẽ xoa nắn, đáng về thật hường thụ.

“A---“ trên ngực đau đớn, Tường Niệm giận dữ muốn gạt bàn tay trên ngực ra, nhưng hấn không động đậy chút nào, Tường Niệm dùng sức hơn nữa muốn đẩy hấn ra, lại vẫn chỉ là uống công, tàn nhẫn quyết tâm, nhào đến sau tai Diêm Thương Tuyệt, cắn mạnh, Diêm Thương Tuyệt hít một ngụm khí lạnh, một tay chạm lên nơi bị cô cắn, một tay vẫn nắm lấy ngực của cô, lại dùng sức bóp một cái trả thù, Tường Niệm cũng không yếu thế, gất gao cầu chặt tay hấn.

Hai người liền như vậy trùng mắt lẫn nhau, ai cũng không muốn bại trận, được một lúc sau, Diêm Thương Tuyệt rút tay về, cắn tức quát: “Em là chó à? Còn cắn người, tôi mắc bệnh chó dại thì làm sao bây giờ?”

Tường Niệm cảm thấy hấn buông tay, liền lấy tay xoa xoa bộ ngực thật đau, không phục liếc xéo hấn một cái: “Chú cũng từng bị em cắn, sao chú ấy không nhiễm bệnh?”

Nói xong liền cảm thấy trong xe nhanh chóng lạnh lên, cánh tay xoa ngực nổi cả da gà, lại cảm thấy có một loại cảm giác áp bức vô hình kéo về phía mình, vừa mới quay đầu, liền không hẹn mà gặp môi của Diêm Thương Tuyệt.

Diêm Thương Tuyệt tức giận giãy xéo cánh môi cô, không ngừng quay đầu, giam giữ Tường Niệm, để không thể nhúc nhích, chỉ có thể đón nhận.

Chiếc lưỡi linh hoạt chạm lên cánh môi cô, khiến cô rùng mình.

Tường Niệm bắt đầu điên cuồng giãy giụa, không cho hấn có cơ hội tiến vào.

Cô đã nói mà, hấn chỉ biết giờ trò-lưu-mạnh---

Diêm Thương Tuyệt liều mạng giữ lấy cô, thấy đáng về quật cường của cô, dần dần buông cô ra: “Nói cho tôi biết, em-cần-anh-ta-ở-đâu?”

Tường Niệm không nói tiếng nào, chỉ há miệng thờ dốc, mắt sáng tích đầy nước mắt, chỉ một cái chớp mắt sẽ rơi xuống, nhưng cô chỉ luôn trừng mắt, chính là không chớp mắt, hành động ngây thơ buồn cười này làm cho tâm tình vốn buồn bực của Diêm Thương Tuyệt tốt lên, dùng sức ‘chặt’ lên miệng nhỏ vênh lên của cô một cái, lập tức nói với Mị Cơ: “Đến công ty.”

“Rốt cuộc anh muốn làm gì, em không muốn đến công ty, em không muốn ở cùng với anh.” Tường Niệm đến gần hần, hung hãn nện lên ngực hần, mưng theo nước nở nói.

“Em còn lộn xộn nữa, tôi liền-muốn-em-ở-đây, tin không?” Diêm Thương Tuyệt không kiên nhẫn bắt lấy cánh tay nhỏ làm bừa của cô, lớn tiếng quát.

Hiện tại ở trong lòng hần đều là lửa, tốt nhất cô không nên chọc tức hần.

Cô cần người đàn ông khác? Sao cô dám đụng chạm da thịt với người đàn ông khác?

Tường Niệm bị hần rống liền bất động, mở to hai mắt nhìn hần, chớp mắt vài cái, hít hít mũi, lau sạch nước mắt, nghiêng người, không để ý đến hần.

Chẳng phải cô cũng hết cách với hần sao?

Mị Cơ ngồi ở phía trước lái xe, đương nhiên biết bọn họ đang làm gì, nhếch môi, sắc mặt vẫn rét lạnh như trước.

Hai người trên xe đều dỗi không nói lời nào, xe cũng nhanh chóng chạy đến tầng hầm gara của Diêm thị, Mị Cơ dừng xe xong, liền làm tròn bốn phận xuống xe mở cửa xe thay Diêm Thương Tuyệt.

Diêm Thương Tuyệt nhìn thoáng qua Tường Niệm còn đang tức giận, thờ dài một hơi liền nắm tay cô, “Buông ra, tự em đi.”

Tường Niệm bỏ tay hần ra, tự mình mở cửa xe đi xuống.

“Phụ nữ không có đầu óc.” Diêm Thương Tuyệt lạnh lùng trách mắng nói.

“Đàn ông mưu mô.” Tường Niệm cũng không chịu thua đáp lại một câu.

Diêm Thương Tuyệt nghe cô nói lảm nhảm, liền dừng bước, quay đầu, nhìn chăm chăm cô hiểu kì, hai mắt tản ra khí lạnh: “Nói gì?”

Tường Niệm gạt mình, cả người đứng thẳng, ho một tiếng: “Có gì đâu! Chẳng nói gì cả.”

Về không tin xoay chuyển trên mặt Diêm Thương Tuyệt gầy lát, sau lại nhìn về phía Mị Cơ đi sau lưng Tường Niệm: “Cô ấy nói gì?”

“Tổng giám đốc, tiểu thư nói ‘đàn ông mưu mô’.” Mị Cơ cúi đầu, khoe môi nhếch lên nụ cười nhạt, nhưng không ai phát hiện.

Diêm Thương Tuyệt liền đứng tại đó, lạnh lùng nhìn Tường Niệm, Tường Niệm thấy hần bất động, bản thân mình cũng không dám động, bất an đứng tại chỗ, một lúc sau mới nghe hần nói một câu: “Mau lên.”

Sau đó nhanh chóng đi về phía thang máy chuyên dụng của Tổng giám đốc: “Còn không vào.”

Lại còn gằm nhẹ...

Đáng chết ! đáng chết !

Tường Niệm chỉ có thể thăm thẳm trong lòng, đi theo hần tiến vào thang máy, nhìn bên trong chỉ có hai người bọn họ, cô có chút không được tự nhiên, đôi tay khoanh lại...

“Dinh---” “Thang máy đến tầng văn phòng Tổng giám đốc.”

Diêm Thương Tuyệt uy nghiêm bước vào, theo sau là Tường Niệm rụt rè sợ hãi, mọi người nhìn thấy Tổng giám đốc, theo thói quen cúi đầu khom lưng nói: “Chào Tổng giám đốc!”

“Gọi giám đốc Tô lên đây.” Diêm Thương Tuyệt đưa mắt nhìn Tường Niệm như đi vào cõi thần tiên, có chút tức giận nói với thư kí đi theo phía sau lưng.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Nhân lúc tất cả mọi người ở đây cậu hãy nói cho rõ ràng đi

“Gọi giám đốc Tô lên đây.” Diêm Thương Tuyết đưa mắt nhìn Tưởng Niệm như đi vào cõi thần tiên, có chút tức giận nói với thư kí đi theo phía sau lưng.

“Vâng.” Cô thư kí xinh đẹp cúi đầu khom lưng liền rời đi.

Tưởng Niệm bắt đầu cảm thấy bất an, hẳn tìm chú làm gì? Công việc?

Không giống nha?

Tưởng Niệm nghiêng đầu câu câu nhìn thẳng Diêm Thương Tuyết: “Anh gọi chú làm gì? Hai người có chuyện phải bàn bạc sao? Vậy em vẫn nên đi trước.” nói xong liền muốn rời đi.

Làm gì? Đương nhiên là nhìn xem cô cần người ta chỗ nào? Thuận tiện hỏi một chút quan hệ giữa bọn họ đã đi đến tình trạng như thế nào!

Nghĩ vậy, phổi của Diêm Thương Tuyết tức đến suýt vỡ tung, thấy cô xoay người muốn rời đi, bước một bước lên trước cô, kéo tay nhỏ của cô liền đi tới phòng làm việc, còn gầm nhẹ: “Em vào cho tôi.”

Thấy hai người lôi lôi kéo kéo vào văn phòng, mấy thư kí đều đã phát ngốc tại chỗ.

Đây là tổng giám đốc người người kính sợ của các cô đó sao?

Hắn bây giờ giống như là son-tặc-ác-bá-cướp-đoạt-khuê-nữ!

Chẳng qua là vẫn thật khí phách không ai bì nổi!

Tưởng Niệm bị Diêm Thương Tuyết lôi vào văn phòng liền bị bố trí trang lệ làm cho kinh hãi, thật xa hoa mà! Thật đẹp mà! Thật nhiều rượu mà!

“Nhìn đủ chưa?” Diêm Thương Tuyết liếc xéo cô, liền anh tuấn tao nhã cời âu phục, chỉ còn áo sơ-mi màu trắng, lười biếng xoắn cổ tay áo lên chỗ khuỷu tay, sau đó ngồi xuống ghế da thật ở trước bàn làm việc, vẻ mặt cực kì kiêu ngạo tàn sát ra sự quyến rũ chết người.

Tưởng Niệm thu hồi tầm mắt từ trên tú rượu hai bên, cất bước đi đến trước bàn làm việc, tức giận căm phẫn nhìn Diêm Thương Tuyết: “Thật không biết rút cuộc anh để em đến đây làm gì?”

Diêm Thương Tuyết không thèm để ý cô, chỉ cầm lấy văn kiện trên bàn thật sự nghiêm túc xem, sau đó dần dần nhíu mày, cuối cùng ‘rồng bay phượng múa’ (sống động, nét chữ bay bướm) ký xuống ‘đại danh’ của mình ở chỗ góc phải bên dưới.

Tưởng Niệm vô lực nhìn hắn một cái, khuôn mặt anh tuấn, hơi hơi cúi đầu, vài sợi tóc vắt ngang trên trán, cực kì gọi cảm, mỗi móng cô ý vô tình khẽ động, vẻ mặt nghiêm túc như thế, cô không xong bị mê hoặc rồi.

Hóa ra câu nói kia đích thực đúng-----người đàn ông nghiêm túc là đẹp trai nhất!

Không tự chủ được dõi theo hắn, hoàn toàn không phát hiện trong ánh mắt trào dâng mây mưa nhu tình.

“Tôi có đẹp đến như vậy sao?” Diêm Thương Tuyết vẫn không ngẩng đầu, chỉ là rét lạnh thả văn kiện trong tay xuống, lại từ bên cạnh lấy sang một bàn hợp đồng khác, cúi đầu nhìn xem cẩn thận.

Tưởng Niệm nghe lời châm chọc của hắn, hoàn hồn, bĩu môi, ngồi trên sofa nhắm chán đủ kiểu, ánh mắt trôi nổi bất định đánh giá khắp nơi, ngay tại lúc cực kì nhàm chán lại nghe thấy tiếng gõ cửa.

“Vào đi.” Diêm Thương Tuyết cuối cùng cũng thả bút trong tay xuống, lười nhát dựa lưng vào ghế, vắt chéo chân, khẽ mở môi mòng.

Sau đó cửa bị đẩy ra, Tô Xích Cảnh vô lại bước vào, cũng không nhìn trong văn phòng có người khác hay không, một tay chống hông, dáng vẻ có chút suy sụp tinh thần: “Có việc?”

“Chú.” Tưởng Niệm thấy người tới là Tô Xích Cảnh, vội vàng đứng lên, ngọt ngào gọi một tiếng, bước nhanh đến bên cạnh hắn.

Ngày đó cô cũng chưa kịp nói tiếng cảm ơn với hắn thì đã bị Diêm Thương Tuyết mang đi, sau đó luôn cùng Diêm Thương Tuyết phát ngốc ở trong xe, rồi thẳng đến trời chuyển sang tối đen, mang cô đi ăn chút gì rồi mới đưa cô về nhà, hại cô cực kì hoảng-hốt.

Tô Xích Cảnh luôn cho cô một loại cảm giác tin cậy, không thể nói rõ vì sao, chính là cảm thấy, mình có thể ỷ lại vào hắn, tin tưởng hắn.

Tô Xích Cảnh thấy Tưởng Niệm thì lập tức ‘sống’ lại, kích động nắm bả vai Tưởng Niệm, gần như là ngay tức khắc, hai tay của hắn vừa mới nắm, liền nghe được tiếng ho khan không vừa lòng của Diêm Thương Tuyết, Tô Xích Cảnh nheo đôi mắt đào hoa xinh đẹp khinh thường liếc xéo Diêm Thương Tuyết, liền tiếp tục kích động nói với Tưởng Niệm: “Sao em lại ở đây? Có khỏe không? Cậu ta đối xử với em như thế nào?”

Tiếp theo đó là một tiếng động rời ghế dựa, ngay tại lúc Tường Niệm còn chưa kịp trả lời, thì liền bị ai đó mạnh mẽ lôi kéo. Vì thế cô liền cứ như vậy mà ngã vào trong lòng của Diêm Thương Tuyết, tên xấu xa chết tiệt đó còn ái-muội ôm lấy thắt-lưng của cô.

“Anh?! Trời ạ! Anh buông!” Tường Niệm bị hấn ôm như vậy, có chút không thoải mái, giậm chân quát không khí.

“Cậu buông cô ấy ra.” Tô Xích Cảnh cũng bất mãn, nhìn đáng về Tường Niệm khó chịu, liền muốn kéo cô lại.

Ái ngờ Diêm Thương Tuyết còn ôm chặt thắt lưng của cô, không chút nào thả lỏng, ngửa đầu nhìn gương mặt thối tha không ai bì nổi của Tô Xích Cảnh: “Cô ấy cần anh đâu?”

Tô Xích Cảnh bị hỏi liền khó hiểu, dừng động tác, rút tay lại ôm vai: “Cái gì với cái gì? Nói rõ ràng.”

Tường Niệm cũng không từ chối, lẳng lặng để mặc Diêm Thương Tuyết ôm, gương mặt ửng hồng, đáng chết! Diêm Thương Tuyết hỏi cái này làm gì chứ?

“Cô ấy nói cô ấy cần anh, vậy cần chỗ nào?” Diêm Thương Tuyết nhanh chóng nhìn chăm chăm Tường Niệm xấu hổ, liền nâng đôi con ngươi hung ác nham hiểm lên trừng mắt Tô Xích Cảnh.

Một màn này tựa như hai người đàn ông tranh giành người yêu! Vì một cô gái, đối địch, có lẽ một bên sút càng một bên gãy gông!

Tô Xích Cảnh cười cười, thật có thâm ý nhìn Diêm Thương Tuyết: “Tuyết, cậu thích cô ấy, rất thích rồi.”

Không biết Tô Xích Cảnh hấn nên cảm thấy vui mừng hay cảm thấy lo lắng?

Hắn biết chỉ cần là Diêm Thương Tuyết nhìn trúng, người cũng được, vật cũng được, hoặc là hủy đi, hoặc là yêu quí!!

Hiện tại nhìn bộ dạng chua chát này của Diêm Thương Tuyết, ở chung với Diêm Thương Tuyết gần hai mươi mấy năm, Tô Xích Cảnh đương nhiên sẽ rõ hơn hết, Diêm Thương Tuyết yêu Tường Niệm.

Đôi con ngươi luôn lạnh lẽo nhìn con người, giờ phút này tràn ngập ghen tị-đố kị, điên cuồng ghen tị-đố kị.

Diêm Thương Tuyết không có nói chuyện, khóe môi cười nhàn nhạt, vẫn như cũ ôm chặt Tường Niệm.

Tường Niệm lại giật mình, đứng thẳng, trong đầu oanh oanh.

Bọn họ đang nói gì? Anh thích ai?

Ngay tại lúc ba người đang trầm lặng thì cửa bị đẩy mạnh ra, cô gái mặc váy kéo sợi màu tím đi đến: “Tuyết?”

Bà người cả kinh, chỉ thấy vẻ mặt Cẩn Vi đầm nước mắt đứng ở nơi đó, đáng về ngọt ngào đáng yêu khiến người ta thương tiếc không thôi.

“Cẩn Vi?! Sao em lại tới đây?” Tô Xích Cảnh chấn kinh trong giây lát, liền đi đến trước mặt Cẩn Vi, vẻ mặt lo lắng.

Nhìn cô khóc như lê hoa đầm mưa có phải là nghe được chuyện bọn họ nói vừa rồi hay không?

Nguy rồi !

“Anh thích cô ấy phải không?” Cẩn Vi mắt liếc Tô Xích Cảnh, giẫm xuống giày công chúa đầy bằng tức giận bước đến bên cạnh Diêm Thương Tuyết, kéo lấy cánh tay Diêm Thương Tuyết làm nũng, thật đáng thương nhìn hấn.

Tường Niệm hoàn toàn mù mịt, đây là cảnh tượng gì thế? Đóng phim sao? Bất gian tại phòng?

Tự giễu cười cười, dùng sức muốn thoát khỏi vòng ôm của Diêm Thương Tuyết, lại cảm nhận rõ ràng hấn càng ra sức ôm chặt, a~~~~ hiện tại là thế nào vậy?

“Đừng nhúc nhích.” Diêm Thương Tuyết quát lớn một tiếng.

Tô Xích Cảnh cực kì không vui: “Rốt cuộc cậu muốn làm gì? Nhân lúc tất cả mọi người ở đây cậu nói rõ ràng đi.”

Cẩn Vi mắt đỏ hồng, nước mắt rơi không ngừng nhìn hấn, Diêm Thương Tuyết một tay ôm Tường Niệm, một tay khẽ kéo Cẩn Vi, nói lời thăm thía: “Thật xin lỗi Cẩn Vi! Anh không thể kết hôn với em, bởi vì---” hấn tạm dừng giây lát, thật dịu dàng nhìn Tường Niệm đang ngẩn ngơ, cười dịu dàng, tiếp tục nói: “Bởi vì anh yêu cô ấy.”

Một lời của hấn khiến những người ở đây đều bị chấn động. hấn...hấn nói hấn yêu Tường Niệm? hấn vậy mà chính miệng thừa nhận đó sao?

Cẩn Vi ‘ha ha ha~’ cười lớn, lau sạch nước mắt, phẫn hận nhìn chăm chăm Tường Niệm, sau đó vươn một ngón tay chỉ vào Tường Niệm: “Có phải cô dụ---đổ Tuyết hay không? Cô cũng yêu anh ấy sao?”

“Tôi không thích anh ta!” gần như là ngay tức khắc, Tường Niệm vội vàng xua tay lắc đầu phủ nhận.

Lần này Diêm Thương Tuyệt bị chọc tức rồi, bàn tay to đặt ở thắt lưng Tường Niệm tăng thêm lực đạo, cô đau đến ngũ quan xinh xắn nhăn lại một chỗ, lại không lên tiếng, vì thế cô cũng ra tay trả thù dùng sức bóp nghiêng sau lưng hắn, Diêm Thương Tuyệt kêu rên một tiếng.

Tô Xích Cảnh nhìn, chỉ thất thần lắc đầu, Diêm Thương Tuyệt thực sự yêu cô ấy rồi!

Vậy mình? Nên làm gì đây? Buông tay thành toàn sao? Hay là cố gắng tranh thủ?

Tường Niệm sao? Trong lòng vẫn nhớ An Nguyệt Lê sao? Vậy chẳng phải Tô Xích Cảnh hẳn vĩnh viễn không có cơ hội sao?

“Cậu thật sự yêu cô ấy sao? Cậu chắc chắn đây không phải thủ đoạn trả thù cô ấy?” Tô Xích Cảnh trước sau có phần lo lắng, hẳn tuy cũng yêu Tường Niệm, nhưng hẳn biết chỉ cần Diêm Thương Tuyệt nhìn trúng thứ gì, hẳn, tranh không được, cũng không thể tranh.

Thân thể Tường Niệm rõ ràng lung lay một phen, cũng may có Diêm Thương Tuyệt ôm lấy, về mặt cô tìm tòi nghiên cứu nâng mắt nhìn hắn, cô sao lại quên chứ? Hẳn trở về là trả thù cô mà, làm hết thấy này chẳng lẽ không phải vì trả thù cô sao?

“Phải, tôi thừa nhận vừa mới bắt đầu đích thực là vì trả thù cô ấy mới trở về, nhưng mà, Cảnh anh có còn nhớ, ảnh chụp lần trước chúng ta nhận được không? Anh nói đúng, hết thấy đều còn phải chờ điều tra rõ, nhưng mà tôi phát hiện tôi đã yêu cô ấy, có lẽ vào mười năm trước, cho nên tôi vẫn giữ gìn chiếc chìa khóa mà cô ấy đưa cho tôi, cô ấy là người đầu tiên sưởi ấm tôi, cũng là người đầu tiên cho tôi cảm giác yêu, cho nên tôi không muốn chúng tôi lại bỏ lỡ.” Diêm Thương Tuyệt nói cực kì nghiêm túc, rất thâm tình, đề thấp ngữ điệu, giống như là thật hối hận chính mình trách lầm Tường Niệm (chắc chắc *lắc đầu*)

Tường Niệm không biết phải hình dung tâm tình giờ phút này thế nào, cô luôn luôn chờ đợi có một ngày anh có thể nghĩ thông suốt, buông tha nỗi hận trong lòng, cô biết năm đó nếu không phải vì mua bánh ngọt cho cô, Diêm ba hẳn sẽ không xảy ra tai nạn giao thông, cô cũng sẽ không tự trách áy náy này thật lâu! Nhưng chẳng lẽ phải đổ toàn bộ trách nhiệm lên bà vai nhỏ yếu cô sao?

Năm đó cô mới 8 tuổi thôi! Cô biết cái gì?

Cô cái gì cũng không biết, cô một lòng muốn làm cho cha con bọn họ hòa thuận, ai biết xảy ra chuyện như vậy?

Cô cũng không biết làm thế nào!

Chẳng phải cô cũng mất mẹ sao?

Chẳng lẽ ông trời trừng phạt cô còn chưa đủ?

“Anh.” Tường Niệm gào khóc lớn, kích động nhào vào trong lòng Diêm Thương Tuyệt, cô thật sự vui mừng vì hắn có thể buông được: “Thật xin lỗi, năm đó em chỉ muốn cho hai người hòa thuận, anh nói anh thích ăn bánh kem nơi đó, cho nên em mới để Diêm ba đi mua, em không biết.không biết sao có thể xảy ra tai nạn giao thông, lúc ấy em chỉ gọi điện thoại báo ông về sớm một chút, em. ...em không biết sẽ xảy ra chuyện như vậy.”

Hốc mắt Tô Xích Cảnh đã ươn ướt, đau lòng nhìn đáng về rối loạn mơ hồ của cô.

Diêm Thương Tuyệt rút lại tay kéo Cận Vi, gắt gao ôm Tường Niệm, dịu dàng an ủi: “Đừng khóc, tôi biết chuyện không liên quan đến em, tha thứ cho tôi, đã từng hận-em-sâu như thế.”

Cận Vi sững sờ nhìn, thờ hất ra, sau đó thô lỗ lau nước mắt trên mặt, lại trực tiếp ngồi trên bàn làm việc của Diêm Thương Tuyệt, đột nhiên thốt ra một câu.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Vì sao em phải gả cho anh

Cận Vi sững sờ nhìn, thờ hất ra, sau đó thô lỗ lau nước mắt trên mặt, lại trực tiếp ngồi trên bàn làm việc của Diêm Thương Tuyệt, đột nhiên thốt ra một câu.

“Vậy em có thể về Mi chưa? Nơi này hình như không còn chuyện của em.”

Tô Xích Cảnh và Tường Niệm về mặt không thể tin được nhìn về mặt bình tĩnh của Cận Vi, sao thế này?

Chồng chưa của mình bắt cả hai tay, chẳng phải về mặt cô ấy nên khổ sở sao?

Chẳng phải nên giống như vừa rồi lên tiếng trách phạt sao?

“Có thể, ngày mai mới đi đi, giúp anh hỏi thăm Anh Luân.” Diêm Thương Tuyết cười miễng cưỡng.

“Không cần, em nghĩ chắc anh ấy sẽ rất mất hứng khi nghe được tên anh.” Cẩn Vi không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của Tường Niệm và Tô Xích Cảnh, tự nhiên cầm lấy văn kiện cơ mật trên bàn nhìn.

Diêm Thương Tuyết cũng không để ý đến Cẩn Vi, chỉ hơi nghiêng đầu có chút ghen tị nhìn Tô Xích Cảnh: “Tôi nghĩ không có gì hay để nói, tôi và Cẩn Vi giải trừ hôn ước, sau đó kết hôn với Tường Niệm, anh, không vui rồi.”

“Cái gì?! Kết hôn? Em em không có đáp ứng kết hôn với anh, chúng ta căn bản không có yêu nhau, nếu anh là vì chuyện đêm đó, em căn bản không cần anh chịu trách nhiệm.” giọng Tường Niệm càng nói càng nhỏ, cuối cùng chỉ vút cho hân một cái liếc mắt, liền cúi đầu.

Tô Xích Cảnh mờ mịt nhìn Diêm Thương Tuyết, lại nhìn về mặt nhàn rỗi của Cẩn Vi, như phát điên nói: “Rốt cuộc hai người đang chơi trò hề gì vậy? anh cũng mơ hồ cả rồi, nói cho anh biết, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Tô Xích Cảnh hân thật sự sắp điên rồi, nhìn hết thấy này, vậy mà hân cũng chưa bao giờ biết.

Chẳng phải Cẩn Vi luôn quyết tâm muốn gả cho Diêm Thương Tuyết sao?

Sao bây giờ lại nhẹ nhàng nhả ra như vậy, cô ấy đồng ý giải trừ hôn ước với Diêm Thương Tuyết?

Cái gì với cái gì vậy?

Đây là tình tiết cầu huyết của vở kịch trong kịch truyền hình à? Ai không nào soạn ra tình tiết vở kịch này vậy?

Tường Niệm cũng mờ mịt, đây rốt cuộc là hát tuồng nào vậy?

“Tôi thích người khác, không, phải nói, từ nhỏ trong lòng đã thích một người khác, nhưng mười năm trước cứu Tuyết, sau khi dẫn anh ta về nhà, ba liền nhìn thấy khí chất bất phàm cùng tác phong xử sự quả quyết ngoan độc tuyệt tình của anh ta, cho nên ba vẫn hi vọng bọn tôi có thể kết hôn, từ nhỏ tôi không có mẹ, là một mình ba nuôi tôi trưởng thành, cho tới bây giờ chưa từng mượn tay người khác, cho nên chỉ cần ba thích, tôi sẽ cố gắng làm tốt tốt nhất, nhưng mà tôi thích anh Luân, nhưng vì để ý ba mới ‘miễng cưỡng’ bản thân ở cùng một chỗ với Tuyết, cho nên...”

Cẩn Vi nói xong, ngưng ngưng nhìn thoáng qua Diêm Thương Tuyết, lại nói tiếp: “Cho nên tôi không có yêu Tuyết, mười năm trước, tôi nói nào là yêu anh ấy, quen biết anh ấy, chẳng qua là thuận theo ý của ba.”

“Anh Luân?! Cô thích Anh Luân?” Tô Xích Cảnh gạt đầu, không thể tin được nhìn Cẩn Vi.

Đầu óc Tường Niệm choáng váng, cái gì với cái gì vậy?

Vợ chưa cưới của anh yêu người khác?

Hân bị người ta bắt cả hai tay sao?

Đáng chết, đáng chết!

Tường Niệm nâng mắt nhìn về mặt không ngại của Diêm Thương Tuyết, căn bản không giống như người bị bắt cả hai tay nha! Lại nghiêng đầu nhìn Cẩn Vi, cô ấy lại càng không giống!

“Đừng vậy đó! Thật ra tôi cũng chỉ mới phát hiện hồi mấy tháng trước, sau khi xác định với anh ấy, tôi liền về nước tính nói với Tuyết, nhưng mà vẫn không dám mở miệng, mãi đến đêm hôm trước, tôi mới biết được Tuyết và... ách~ là vị tiểu thư này đi.” Nói xong, rất có thâm ý khác nhìn Tường Niệm đỏ mặt: “Có quan hệ, cho nên tôi mới có dũng khí nói, không ngờ tối qua anh ấy nói cho tôi biết, anh ấy yêu người khác.”

“Vậy vừa rồi cô sao lại đau lòng như thế?” Tô Xích Cảnh bắt đầu dī thờ một hơi, khinh bỉ Cẩn Vi.

“Dọa các người thôi.” Cẩn Vi đi tới, thân mật ôm eo Diêm Thương Tuyết, thật tình cảm nhìn hân: “Tuyết ~ sau này chúng ta đều phải hạnh phúc nha...”

“Ừ.” Diêm Thương Tuyết đưa tay khẽ vuốt gương mặt cô, cất tiếng.

Tuy bọn họ nói vậy, nhưng đầu óc Tường Niệm vẫn mơ hồ.

Rốt cuộc là đang diễn kịch tình cầu huyết gì vậy?

Cô sắp điên rồi! lúc đầu vẫn đắm chìm trong niềm vui sướng anh có thể buông bỏ, nhưng mà hiện tại bọn họ diễn xướng, cô căn bản không hiểu

Cô phải rời khỏi! nếu không cô sẽ phát điên!

“Nhưng mà phải làm sao nói rõ với ba của cô?” Tô Xích Cảnh nghi hoặc nhìn Cẩn Vi, hẳn biết rằng đầu kia cũng không phải một món ăn ngon.

“Cái này...” mưu tính nhìn Diêm Thương Tuyết, bữu môi đỏ mọng: Tuyết sẽ đối phó, tiếp theo tôi muốn cùng Luân chơi tất cả các chỗ vui chơi trên khắp thế giới, dù sao tôi cũng không cần trở về.”

“Em cũng Anh Luân đi chơi đi, anh sẽ xử lý tốt.” Diêm Thương Tuyết càng thêm giữ chặt Tường Niệm.

“Vây cảm ơn.” Cẩn Vi vui vẻ ấn một cái hôn lên mặt Diêm Thương Tuyết.

“Vây kế tiếp nên nói chuyện của chúng ta rồi.” Diêm Thương Tuyết thật có tâm tư nhìn Tường Niệm nhú mày suy nghĩ sâu xa, lúc nhìn đến cô về mặt mê mang ngẩng đầu nhìn hắn, mới thật thâm tình nói: “Chúng ta kết hôn.”

?....

?....

Tường Niệm thất thần, Tô Xích Cảnh cũng ngây ngẩn cả người, ngay cả Cẩn Vi biết được hết thấy cũng thất thần.

Cầu hôn nha! Diêm Thương Tuyết luôn coi tình-yêu-hôn-nhân là rác rưởi, cầu hôn một cô gái?!

“Hả?!” Tô Xích Cảnh dẫn đầu lấy lại tinh thần, kinh ngạc nhìn Diêm Thương Tuyết đang thật sự nghiêm túc.

Tường Niệm và Cẩn Vi cũng hoàn hồn, chớp mắt to thủy tinh linh, kinh ngạc nhìn hắn.

“Anh?!”

“Tôi đã nói với em, sau này đừng để tôi nghe được tiếng ‘anh’ nữa, biết chưa? Em sắp trở thành vợ tôi.” Diêm Thương Tuyết nắm hai tay cô, cực kì mỉa mai hoặc nhìn chằm chằm cô.

Tường Niệm vội vàng rút tay, ra sức lắc đầu: “Em sẽ không gả cho anh, vì sao anh muốn kết hôn với em?”

Diêm Thương Tuyết lấy từ trong túi quần ra một chiếc chìa khóa cũ màu trắng, mở tay, đặt ở trước mắt Tường Niệm, rất dịu dàng nói: “Đây là mười năm trước, em cho tôi, nói cho tôi biết, nhà của em chính là nhà của tôi, em biết không? Em là người đầu tiên dùng tình yêu sưởi ấm tôi, cũng là tình yêu đầu tiên trong suốt mười mấy năm qua tôi cảm nhận được, em lúc đó, chính là ánh mặt trời ấm áp rơi vào tôi, khiến tôi tin tưởng tình yêu, cảm nhận tình yêu, trước kia vì ba mẹ mà chán ghét em, nhưng bây giờ cuối cùng tôi cũng hiểu rõ lòng mình, tôi thích em, tôi muốn cưới em, cho nên tôi cũng hiểu rõ chuyện năm đó sao có thể trách em?”

Về mặt Diêm Thương Tuyết cực kì nghiêm túc, không giống như đang nói đùa, khiến Tường Niệm cực kì sợ hãi, hiển nhiên hắn như vậy thật quá mức xa lạ.

Tường Niệm vẫn lắc đầu, gắt gao nín chặt ngón tay: “Nhưng em không muốn kết hôn với anh, bởi vì em không thích anh.”

“Em vẫn yêu An Nguyệt Lê? Anh ta đã kết hôn, cũng là của cô gái khác, thậm chí đã có con.” Diêm Thương Tuyết kích động nói, hẳn chính là không ưa nhìn thấy đáng về thất hồn lạc phách, giữ lòng khư khư vì người đàn ông khác của cô.

“Không cần nói ~ không cần nói, em không muốn nghe.” Tường Niệm bịt lỗ tai, lui vài bước, suy sụp khóc lớn, trong lòng cô thật đau quá~~

Vì sao hắn phải vạch vết sẹo thống khổ của cô lên, nó đã dần dần khép miệng rồi.

“Tường Niệm?” Tô Xích Cảnh ôm lấy cô nhỏ giọng an ủi.

Hắn luôn không đành lòng nhìn thấy bộ dạng ủy khuất, thương tâm của cô, hắn luôn yêu thương cô!

“Chú, tôi muốn đi, dẫn tôi đi!” Tường Niệm giữ chặt lấy Tô Xích Cảnh, thỉnh cầu nói.

“Em dám đi! Tôi cũng đã nói muốn cưới em, em trốn tránh cái gì? Tôi chịu trách nhiệm với em, hoặc là em chịu trách nhiệm với tôi.” Diêm Thương Tuyết lòng đầy căm phẫn nói, gò má hơi nổi lên gân xanh, nét nhu tình vừa rồi không còn nữa.

Tức chết hắn, hắn cũng đã thổ lộ như vậy, còn muốn hắn thế nào nữa?

“Nhưng mà vì sao em phải gả cho anh? Bởi vì một đêm tình? Anh có biết thế giới này trong đêm sẽ xảy ra bao nhiêu tình----một đêm không? Đó đều là nam nữ tự nguyện, ai cũng không phải tính toán.” Tường Niệm hỗn hển quát hắn.

Đời này dù cô không thể gả cho An Nguyệt Lê, cô cũng phải vì hắn thủ thân.

Diêm Thương Tuyết nghe cô nói như vậy càng thêm tức giận, thô lỗ trách mắng cô: “Vừa rồi tôi dịu dàng như nước em không nhìn thấy sao? Vì sao lần nào cũng không thể nói chuyện tốt lành với tôi? Tôi là vì thích em, yêu em, nên mới muốn kết hôn với em, hiểu chưa? Không phải vì tình một đêm gì đó, sau này tôi chỉ muốn đặt em trong lòng bàn tay tôi, nhẹ nhàng trân trọng em, bảo vệ em, cô gái ngu ngốc em rốt cuộc có hiểu hay không?”

Trên mặt Tường Niệm mang theo nước mắt, cái hiểu cái không nhìn hần.

Cô hiểu chứ! Nhưng mà cô vẫn không thể gả cho hần.!

:"Nói chuyện! cảm điếc rồi hả?" sau khi Diêm Thương Tuyệt rống xong liền cảm thấy con giận trong lòng mình, giảm đi rất nhiều, mấp máy môi, kiêu căng nhìn Tường Niệm

Hần muốn chết! cứ nhiên bỏ qua hợp đồng vài tỷ không thèm quan tâm, tiêu hao thời gian đi cầu hôn cô?!

Đáng giận nhất là, cô ấy vậy mà không đồng ý!

"Chúng ta từng gặp qua phải không?" Cẩn Vi vốn một mực nghĩ lại, cô gái này cô nhất định từng gặp qua ở đâu, nhưng suy nghĩ thật lâu cũng không nghĩ ra.

Tường Niệm sững sờ, nhìn thẳng cô, chợt phát hiện, cô gái này nhìn thật quen mắt, gặp ở đâu vậy nhỉ?

"Đông Phương quốc tế."

"Đông Phương quốc tế."

Hai người giật mình hiểu ra, rất ấn ý mở miệng.

Nói xong hai người lại cười: "Cảm ơn chị ngày đó cho tôi sợi thung."

"Không cần đâu, cô không cần phải nói thật nhiều lời cảm ơn với tôi." Cẩn Vi nghiêng đầu, ánh mắt ngại ngần mê đắm.

Diêm Thương Tuyệt hoàn toàn nổi giận, điên rồi, cuồng rồi, không chút do dự ôm ngang Tường Niệm lên: "A---làm gì vậy! thả em xuống."

Chân tay Tường Niệm quơ loạn, nhưng không có tác dụng, Diêm Thương Tuyệt trầm giọng nghiêm mặt lạnh, không nói một lời đi về phía cửa, lại bị Tô Xích Cảnh giữ lại: "Cậu mang cô ấy đi đâu?"

Diêm Thương Tuyệt nhìn Tô Xích Cảnh không chớp mắt. miễn cưỡng nói: "Bàn bạc hôn sự, nếu cuối cùng cô ấy vẫn không đồng ý, tôi liền xuất gia làm hòa thượng!"

Tô Xích Cảnh đang muốn mở miệng nói gì đó, đột nhiên nghẹn lời, hần phải nói gì?

Diêm Thương Tuyệt khẽ kéo khóe môi, dương dương đắc ý ôm Tường Niệm ra ngoài: "Này! Thả em xuống, anh muốn mang em đi đâu? Chú ! chú! Ừm ~"

Cuối cùng tiếng gọi hòa thành chút rên rĩ?? um, bởi vì cô bị Diêm Thương Tuyệt che môi...

Tô Xích Cảnh nhụt chí đứng ngẩn tại đó, bộ dạng nửa chết nửa sống, làm người ta thương tiếc.

Hần cũng yêu cô, yêu, bắt đầu từ mười năm trước!

Nhưng mà hần vẫn phải giống như An Nguyệt Lê vậy, giữ gìn cô, nhưng vẫn mất đi sao?

Cô ấy sẽ đồng ý kết hôn với Tuyệt sao?

"Cảnh, buông tay đi, tin tôi, trong lòng cô ấy nhất định có Tuyệt." Cẩn Vi thật đồng tình an ủi Tô Xích Cảnh.

"Có không? Tôi thấy trong lòng cô ấy chỉ có An Nguyệt Lê!" Tô Xích Cảnh nhàu mày cười nói.

Trong lòng cô không có Tô Xích Cảnh hần!

Bạn đang đọc truyện *Cầm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87

"Này! Rốt cuộc anh muốn dẫn em đi đâu? Em nói rồi sẽ không kết hôn với anh, mau thả em xuống." nhìn nhân viên ngoài văn phòng đều có nét mặt tìm tòi nghiên cứu nhìn cô, Tường Niệm thật xấu hổ, đánh nhẹ bờ vai hần, ra sức gỡ giữa, mặt cau thanh một khối.

Hắn vẫn như cũ không chút động đậy ôm cô, còn dùng cằm cực kì thân mật---ma xát đỉnh đầu cô.

Tường Niệm càng ngưng ngừng, liên tục nghe ‘chào Tổng giám đốc’ cô chỉ có thể cúi thấp đầu, sợ người ta nhìn ra bộ dạng của cô, lại nghe giọng ngang ngược kia của Diêm Thương Tuyết truyền vào trong lỗ tai: “Ngược đầu em lên, làm phụ nữ của tôi khiến em rất mất mặt?”

Tường Niệm ngẩng đầu, đôi mắt xinh đẹp sững sờ nhìn cằm hắn: “Em không phải phụ nữ của anh.” Sau đó cúi đầu, vùi sâu vào lồng ngực trắng kiết rần chắc của hắn.

Phụ nữ của hắn?1 cô thành phụ nữ của hắn từ khi nào vậy hả?

Là đêm đó? Chẳng phải cô cũng nói không cần hắn chịu trách nhiệm sao?

Diêm Thương Tuyết đứng ở cửa thang máy, tức giận trừng mắt Tường Niệm, sau đó rất không khách khí châm chọc nói: “Em sẽ không quên đêm hôm trước chúng ta cùng nhau dạo-choi-mây-mưa đấy chứ? Nếu thế thì đêm nay chúng ta lại làm lần nữa, cho em nhớ lại, sau này em có thể nhớ kĩ, ai mới là người đàn ông của em” Nói xong còn đáng ghét cắn lỗ tai Tường Niệm một cái, coi như không đau, nhưng lại khiến cô cảm thấy có một dòng điện chạy khắp người.

Tường Niệm mặt đỏ tai hồng không dám lên tiếng nữa, chỉ là lẳng lặng mặc hắn ôm, cúi đầu tựa vào lồng ngực rần chắc của hắn, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ mà có lực, có loại cảm giác nói không lên lời.

“Tôi nhìn thấy, em cắn sau lỗ tai của Cảnh.” Đi vào thang máy, Diêm Thương Tuyết vẫn ôm chặt cô, có chút tức giận nói chuyện với cô.

“A? À...phải phải!” Tường Niệm nghe khó hiểu, vẫn gật đầu.

Chính là lần trước không cần thận thối.

“Em có biết đàn ông có hai chỗ nhạy cảm nhất, phụ nữ chạm nhẹ cực kì dễ phát hỏa?” Diêm Thương Tuyết thô lỗ đặt cô xuống, sau đó ngang ngược dón cô vào giữa vách tường và bản thân, giọng có chút khàn, đáy mắt có mây may tia dục vọng.

“Không không biết.” Tường Niệm cảm nhận được hơi thở nóng bức của hắn, rụt đầu, tay nhỏ đặt trước ngực hắn, không muốn để hắn đến gần.

Diêm Thương Tuyết cười mỉa hoặc, nhẹ nhàng, chậm rãi nắm tay cô đặt lên nơi bồng bồng phần chân của hắn, sau đó cúi đầu xuống ái muội thốt ra: “Một nơi là ở đây.” Nói xong lại đè tay cô, còn xoa nắn nơi bồng bồng hưng phấn nhỏ lên của hắn một phen, tại mỉa hoặc nói: “Còn một nơi là ở đây.” Dứt lời lại duỗi đầu lưỡi liếm vành tai của cô, trêu chọc khiến cả người Tường Niệm mềm nhũn.

Diêm Thương Tuyết mượn cơ hội ôm cô vào trong ngực, dùng vật cứng rắn nóng bỏng chọc vào cô, càng thêm ái muội nói lời không rõ: “Nhìn xem nó thích em bao nhiêu, chỉ là sát em, cũng đã muốn vội vã tiến vào như vậy, làm sao đây?”

Tường Niệm tai hồng mặt đỏ muốn đẩy hắn ra, lại lần nữa bị hắn giữ cổ tay: “Nhớ kỹ, em là người phụ nữ của tôi, sau này không cho phép em đến gần người đàn ông khác, nhìn nhiều cũng không được, biết chưa?”

“Em không phải phụ nữ của anh, cũng sẽ không làm phụ nữ của anh, anh chỉ là anh của em.” Tường Niệm nhú chặt mày giọng điệu thành khẩn giải thích nói với Diêm Thương Tuyết, liên tục tránh né đợt tấn công nóng bỏng của hắn.

“Em nói thêm một chữ nữa tôi làm em ngay tại đây, tin không?” nói xong, vật cứng rắn nóng bỏng của hắn lại lần nữa nhắm ngay u cốc mềm mại của Tường Niệm. “Ừm?”

Hơi thở của Tường Niệm lập tức trở nên dồn dập, miệng thở hổn hển, ngực phập phồng, khiến Diêm Thương Tuyết có phần không dòi mắt được, tay vội vã xoa nắn, ra sức nhào nặn, thường dùng ‘Hỏa Long’ của hắn ma xát u cốc của cô.

Tay, vội vàng duỗi đến bên hông của cô, nhẹ nhàng xoa nắn bờ mông vênh lên của cô.

“Đừng!” Tường Niệm vội vàng giữ lại bàn tay đang dần đi xuống của hắn, sắc mặt đỏ bừng dựa vào trước ngực hắn thở phì phò, giọng nói có chút khó cặn.

Diêm Thương Tuyết cũng không ép buộc, không nhanh không chậm rút tay ra, giờ trò xấu ăn mông cô, ra sức áp về phía hắn: “Là nó quá gấp, không liên quan đến tôi.”

Hai chân của Tường Niệm như nhũn ra, đáy lòng thầm châm chọc chính mình. Sao có thể không có tiền đồ như vậy, thiếu chút nữa mảy trăm luân rồi?

Thang máy mở ra, Diêm Thương Tuyết nắm tay cô, đi đến bãi đỗ xe ở tầng hầm, Tường Niệm giẫy giụa, đương nhiên là không bằng lòng sống cùng với hắn: “Rốt cuộc anh muốn đưa em đi đâu?”

“Đi gặp người có liên quan đến cái chết của mẹ em, gặp ông ta, em sẽ biết tôi không có nói đùa.” Diêm Thương Tuyết dùng bước, quay đầu nhìn cô, cười bí hiểm, lại cố ý hạ giọng: “Gặp ông ta, em sẽ biết cái chết của em có cái gì kì quặc, mà em, sẽ kết hôn với tôi.”

Tường Niệm nhìn nụ cười hiện trên mặt hắn, lại cảm thấy rét lạnh, không nhịn được run rẩy một hồi, liền theo hắn lên xe, thật ra cô cũng muốn biết cái

chết của mẹ cô mười năm trước có phải là ngoài ý muốn hay không, nhìn dáng vẻ của hấn, hấn hấn là sẽ không lừa gạt cô! Nếu gạt cô, thì có mục đích gì?

Trả thù cô? Vậy cũng đâu cần khiến cô gả cho hấn!

Chỉ cần đi theo chẳng phải sẽ biết sao!

Xe nhanh chóng chạy đến bên trong một xưởng sửa chữa bỏ hoang, chẳng biết Mị Cơ đã đợi ở đây từ lúc nào, thấy Diêm Thương Tuyết tự mình lái xe đến, Mị Cơ bước qua, cung kính lên tiếng: “Tổng giám đốc.”

“Ông ta nói chưa?” Diêm Thương Tuyết xuống xe, lạnh lùng nhìn người đàn ông nằm trên mặt đất.

Toàn thân của người đàn ông đều là máu, không thấy rõ vẻ mặt, cũng không cách nào xác định được tuổi tác, miệng y y a a hô đau.

“Vẫn chưa, vừa ra tay thì ngài đã đến rồi, phải tiếp tục sao?” trên mặt Mị Cơ vẫn như trước không nhìn ra biểu cảm gì, nhưng lại vẫn xinh đẹp như thế

Tường Niệm xuống xe, lúc nhìn thấy người đàn ông nằm trên mặt đất, không khỏi cau mày, không hiểu lý do nhìn về phía Diêm Thương Tuyết, dò hỏi: “Ông ta làm chuyện gì sai sao? Vì sao phải đánh ông ta?”

Nhìn mười mấy vệ sĩ mặc âu phục đen, khí thế như vậy không khỏi khiến người ta sợ hãi.

Diêm Thương Tuyết không để ý đến cô, bước thẳng qua, liền có vệ sĩ mang ghế dựa đến, rất có khí thế ngồi xuống, hai chân bắt chéo, tùy ý xoa xoa cảm, tiếng nói khàn khàn quyen rũ vang lên: “Nói với cô ấy, ông là ai?” Diêm Thương Tuyết vừa lên tiếng vừa nhìn về phía Tường Niệm đang nghi hoặc khó hiểu.

Người đàn ông trên mặt đất hơi nâng đầu lên, cố hết sức nói: “Tôi là bác sĩ của bệnh viện Quang Minh vào mười năm trước, tôi tên Hách Minh.”

Không đợi người đàn ông trên mặt đất nói xong, Tường Niệm liền giật mình lên tiếng, mớ to hai mắt: “Ông là Bác sĩ Hách?!”

Nghe thế ngón tay kẹp thuốc của Diêm Thương Tuyết dừng một chút, hơi nghiêng đầu nhìn dáng vẻ kinh ngạc của Tường Niệm, đáy mắt hấn hiện lên một ý sâu xa.

“Phải, là tôi, thật ra mười năm trước mẹ cô căn bản không phải chết ngoài ý muốn, là có người mua chuộc tôi, bảo tôi cố ý nói như vậy.” người đàn ông cúi đầu thấp, máu dính đầy cả gương mặt, nhìn vô cùng thê thảm.

“Phải, là tôi, thật ra mười năm trước mẹ cô căn bản không phải chết ngoài ý muốn, là có người mua chuộc tôi, bảo tôi cố ý nói như vậy.” người đàn ông cúi đầu thấp, máu dính đầy cả gương mặt, nhìn vô cùng thê thảm.

“Ông nói gì?! Không phải là ngoài ý muốn sao? Là ai? Rốt cuộc là ai bảo ông làm như vậy?” Tường Niệm có phần không ngờ, trước đó nghe anh nói thế cô còn nghĩ rằng là hấn giờ trò, nhưng hiện tại nghe vị bác sĩ điều trị cho mẹ năm đó cũng nói như vậy, vậy nhất định là thật, là ai ác độc như vậy?

“Đến đây!” Diêm Thương Tuyết không chút bất ngờ với phản ứng của cô, nhướn mày, khẽ mở môi mồm, rất khó khí thế Vương Giả ngồi ở chỗ đó, đôi mắt phát ra ánh sáng nhàn nhạt, ngón tay kẹp thuốc lá run nhẹ, liền có một tàn thuốc rơi xuống.

Tường Niệm do dự một lúc, cuối cùng đưa tay cho hấn, ai ngờ hấn giật mạnh, cô liền ngã vào trong lòng hấn, bị hấn cường chế đặt ở trên đùi, thấy cô muốn đứng dậy, liền đè vai cô lại: “Đừng nhúc nhích, nghe ông ta nói thế nào!” Diêm Thương Tuyết hạ giọng, cổ ý thổi khí ở bên tai Tường Niệm, lại còn dùng răng khê cắn vành tai của cô.

Cả người Tường Niệm mềm nhũn, tựa vào lòng hấn, thờ phỉ phò, vẻ mặt ửng hồng.

Hấn luôn như vậy, chỗ nào cũng không quên làm chuyện này!

Nghĩ đến trước mắt chuyện của mẹ là quan trọng nhất, Tường Niệm liền không giãy giụa, chỉ an tĩnh để mặc hấn bắt nạt, đôi con ngươi như nước nhìn thẳng vào người đàn ông trên mặt đất.

Người đàn ông liếc vệ sĩ đứng sau lưng Diêm Thương Tuyết, một người trong số đó chớp mắt với ông ta, lắc lư súng trong tay, cả người ông ta run rẩy, nói tiếp: “Tôi cũng không biết là ai, tôi chỉ biết họ bắt vợ con của tôi, bảo tôi làm theo lời họ, tôi thật sự không phải có ý dẫu giết, tôi chỉ vì con tôi, con bé nhỏ như vậy, tôi thật không nỡ nhìn thấy con bé chết!”

Người đàn ông nói xong liền khóc rống lên.

Trong mắt Tường Niệm đã có mây mù, cánh môi run run, chậm rãi mở miệng: “Mẹ tôi không phải chết ngoài ý muốn? nói cho tôi biết, vậy vì sao bà chết?”

“Tôi...hấn là bị người ta bịt mũi miệng, nghẹt thở mà chết.” người đàn ông đưa mắt nhìn Diêm Thương Tuyết, lại nhanh chóng cúi đầu.

“Nghẹt thở? Sao có thể? Tôi... tôi...” Tường Niệm nhất thời cảm thấy đầu choáng váng không còn sức lực, con ngươi mờ mịt chớp vài cái, liền ngã xuống trong ngực Diêm Thương Tuyết.

Khóe miệng của Diêm Thương Tuyết nở nụ cười lạnh, tàn thuốc trong tay rơi xuống, con ngươi lạnh như băng không hề chớp nhìn chằm chằm Tường Niệm ngắt đi: “Không chịu nổi sao? Phía sau càng đặc sắc thì làm sao bây giờ?”

Mị Cơ đứng ở bên cạnh, nhìn gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch của Tường Niệm ở trong ngực Diêm Thương Tuyết, cảm thấy không nói rõ được cảm giác đang nảy sinh trong lòng.

§

“Mẹ... mẹ...” Tường Niệm nhủ chặt mày nằm trên giường bệnh, cánh môi khô khốc tái nhợt khẽ mấp máy, vẻ mặt cực kì thống khổ.

Cô nhìn thấy mẹ, mẹ đang cười với cô, sau đó không nói câu gì, liền chạy càng lúc càng xa, để mặc cô ở phía sau đau lòng muốn chết đuổi theo gọi.

“Tĩnh.” Diêm Thương Tuyết ngồi trên ghế dựa cạnh giường bệnh, đau lòng Tường Niệm loạng choạng nói mớ: “Tường Niệm, em gặp ác mộng, tỉnh lại là tốt rồi.”

Có lẽ là bị Diêm Thương Tuyết lay động làm tỉnh lại, mà cũng có lẽ do không đuổi kịp bóng dáng mẹ mà tỉnh lại, Tường Niệm mở to mắt, nước mắt cũng thuận thế trào từ trong hốc mắt ra: “Em mơ thấy mẹ.” giọng nói có phần nghẹn ngào.

“Không có gì, không có gì.” Diêm Thương Tuyết ngồi ở đầu giường, khẽ ôm cô, nhỏ giọng an ủi.

“Anh, mẹ chết không phải là ngoài ý muốn, là do nghẹt thở mà chết! có người cố ý mưu sát đúng không? Anh giúp em, anh giúp em tìm người đó ra, thay em tìm ra người đó, để tên đó chịu sự chế tài của pháp luật, để mẹ em có thể an nghỉ được không?” Tường Niệm ôm chặt lấy thắt lưng của Diêm Thương Tuyết, nức nở khóc lóc.

Mẹ chết không phải là ngoài ý muốn, chính là bị người ta mưu-sát, ý nghĩ này khiến cô suy sụp, người nào muốn đẩy mẹ đến chỗ chết chứ?

Diêm Thương Tuyết hơi cong môi, gương lên một mức độ đẹp, lại dùng giọng thương cảm nói: “Em yên tâm, tôi nhất định tra ra kẻ hại chết mẹ em, tin tôi.” (anh này đáng sợ phết > <)

Tường Niệm nghe thấy lời hấn, vô cùng cảm động, ra sức hít hít mũi: “Anh, cảm ơn anh!”

Diêm Thương Tuyết không đồng ý cười nhẹ, bưng gương mặt nhỏ nhắn thấm đẫm nước mắt của cô, nhìn cô cực kì thâm thúy: “Gã cho tôi, tôi liền giúp em!”

Tường Niệm sùng sốt, ngây ngốc nhìn hấn, nếu để cô biết được chuyện này, vì sao lại muốn cưỡng-ép cô gã cho hấn?

Hay là hấn làm hết thảy này chính là vì muốn mình hả cho hấn? nhưng mà... cô có thích hấn đâu!!!

Nhìn thấy cô do dự, ánh mắt Diêm Thương Tuyết nhìn ra phía ngoài cửa sổ, nhìn mặt trời đỏ như lửa, nhưng mình vẫn lạnh tanh như cũ, thân thể lạnh, lòng, cũng lạnh: “Em gã cho tôi, tôi liền giúp em tìm ra hung thủ!”

“Vì thế, anh cố tình để em biết chuyện này, sau đó muốn lợi dụng chuyện này đến kiểm chế em?” Tường Niệm thẳng người, ánh mắt trong suốt nhìn thẳng vào Diêm Thương Tuyết.

Hấn làm toàn bộ này đều là vì để cô lấy hấn? vì sao? Là đúng như lời hấn nói, hấn thích cô, bắt đầu từ mười năm trước sao?

Cô không tin!

“Chẳng phải anh đã nói sao? Anh thích em, anh muốn cưới em, nghĩ lại, chẳng phải em cũng không tổn thất gì sao? Lấy anh, anh có thể cho em mọi thứ, còn giúp em em tra ra nguyên nhân thực sự cái chết của mẹ em, cũng tìm ra chủ mưu, đương nhiên, em cũng phải cảm ơn anh!” Diêm Thương Tuyết si mê nhìn gương mặt tinh xảo kia của cô, gần từng tiếng nói rõ ràng như thế.

Môi anh đào của Tường Niệm run nhè nhẹ, hóa ra, lý do hấn giúp cô, chính là vì để cô ‘chui đầu vào lưới’.

“Nhưng khi còn sống mẹ đối xử với anh cũng rất tốt mà! Anh bằng lòng giúp em, coi như là báo đáp bà không được sao?”

“Anh đã chứng thật bà chết không phải là ngoài ý muốn, xem như là báo đáp rồi, nếu muốn anh tiếp tục điều tra, vậy chẳng phải em cũng nên báo đáp anh sao?” Diêm Thương Tuyết mặt lạnh lẽo nhìn xuống Tường Niệm.

“Báo đáp như lời anh chính là muốn em lấy anh? Nhưng mà em không thích anh, giữa chúng ta không có tính yêu, muốn em làm sao lấy anh? Anh xác định anh thật sự thích em?” Tường Niệm nén lệ, nức nở nói.

“Em thích An Nguyệt Lê! Nhưng mà anh ta đã là chồng của người khác rồi!!!” Diêm Thương Tuyết gầm nhẹ, con ngươi đỏ tươi trừng Tường Niệm.

Trong lòng cô ấy vẫn nhớ An Nguyệt Lê sao? Nhất định thế! Vậy hấn sẽ hủy tên đó!

Tường Niệm bỗng nghẹn lời, đúng thế! Cô thích An Nguyệt Lê, nhưng An Nguyệt Lê cưới người khác, hai người kết hôn nhất định phải yêu nhau sao?

Nhưng mà hôn nhân không có tình yêu sẽ hạnh phúc sao?

Trong lòng cô chứa người khác, lại phải lấy người đàn ông này, công bằng với hắn sao? Cô cũng không làm được!

“Tin tôi, cho chúng ta chút thời gian, tôi nhất định khiến em yêu tôi.” Giữ chặt vai Tưởng Niệm, Diêm Thương Tuyết vô cùng nghiêm túc nói. “Anh, anh không biết anh như vậy có phần ‘giấu đồ bìm leo’ (thừa nước đục thả câu) sao?” Tưởng Niệm nâng mắt, mang theo một chút khinh miệt nhìn Diêm Thương Tuyết.

Nghĩ đến toàn bộ hắn làm đều là vì muốn mình lấy hắn, trong lòng Tưởng Niệm luôn cảm thấy là lạ.

“Giấu đồ bìm leo? có sao? Đây gọi là ‘có mắt mới có được’, em lấy tôi, tôi giúp em tra ra chủ mưu, chúng ta chỉ là trả giá một chút vì thứ mình muốn mà thôi, làm sao coi như giấu đồ bìm leo chứ? Anh là giúp em.” Diêm Thương Tuyết cười nhạt, ngang tàng nhìn cô.

Gương mặt tuấn mỹ mang theo ý cười, lại lạnh băng như thế.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88

Tưởng Niệm được Diêm Thương Tuyết đưa về An gia, liền cùng vào với Tưởng Niệm, An Nguyệt Lê, An Chí Viễn và Hồ Tiểu Miêu, cả di Thu cũng ở đây, mọi người vây quanh bàn đá ăn cơm, rất sôi nổi, lúc nhìn thấy Tưởng Niệm và Diêm Thương Tuyết cùng vào, đều có chút kinh ngạc.

“Anh đến làm gì?” An Nguyệt Lê buông đũa, đứng lên bất mãn nhìn Diêm Thương Tuyết chỉ mặc chiếc áo sơ-mi trắng, lại vẫn anh tuấn không gì sánh được.

Tưởng Niệm nhún mày, nhìn đến Tiểu Miêu vẻ mặt khinh thường liếc nhìn mình, cô biết chị ấy còn có khúc mắc với mình, vì thế nhẹ nhàng nói với An Nguyệt Lê: “Là anh đưa em về, bọn em... bọn em...” Tưởng Niệm thấy sắc mặt An Nguyệt Lê càng lúc càng khó coi, trong lòng rầu rĩ, có chút không thoải mái, liền do dự, có nên nói cho bọn họ tin này hay không.

“Tôi và Tưởng Niệm muốn kết hôn.” Diêm Thương Tuyết vô cùng cao hứng nhìn đáng vẻ phẫn nộ của An Nguyệt Lê, hắn bước lên trước một bước, khẽ ôm lấy thắt lưng của Tưởng Niệm, ngẩng đầu lên mặt hạnh phúc nói.

Kết hôn?!

Người An Nguyệt Lê lung lay một hồi, ngần ngừ nhìn về mặt bối rối của Tưởng Niệm, giọng nói có chút khàn khàn: “Anh ta nói gì?!”

Tiểu Miêu và An Chí Viễn cũng đi đến, trừng to mắt nhìn Tưởng Niệm.

“Anh của em nói phải, chúng em muốn kết hôn, sắp tới.” vội nín chặt làn váy, Tưởng Niệm không dám ngẩng đầu, chỉ co rúm nhìn mũi chân của mình.

Cô không biết phải đối mặt với An Nguyệt Lê thế nào, nhưng vì để bắt được chủ mưu sát hại mẹ, cô chỉ có thể kết hôn với Diêm Thương Tuyết! cô biết Diêm Thương Tuyết có năng lực này.

Dù mình không được An Nguyệt Lê!

“Đây ~ sao đột ngột như vậy? chưa nghe con nhắc qua trước đó mà, đứa nhỏ này, xảy ra chuyện gì sao?” An Chí Viễn yêu thương đến trước mặt Tưởng Niệm, lo lắng hỏi.

Diêm Thương Tuyết cười mĩa, kéo Tưởng Niệm đến trước mặt An Nguyệt Lê, giọng điệu mang theo khiêu khích nói: “Chúng tôi ‘lưỡng tình tương duyệt’ (cả hai đều có ý với nhau), kết hôn rất là bình thường, sao một người đàn ông có vợ như anh có ý kiến?”

Nghe lời nói khiêu khích của hắn, An Nguyệt Lê không thèm đếm xỉa đến, chỉ là thật đau lòng nhìn Tưởng Niệm, vươn tay muốn chạm đến tay cô, liền thấy cô khẽ nghiêng người, cực kì khéo léo tránh đi, An Nguyệt Lê cười tự giễu: “Vì sao? Chẳng phải sáng hôm nay trước đi ra ngoài vẫn tốt sao? Vì sao đột ngột như vậy? anh ta bức em sao?”

Tưởng Niệm cực kì đau lòng, ngẩng đầu, nhìn di Thu ở phía sau An Nguyệt Lê dùng một loại ánh mắt rất quái lạ nhìn cô, dường như mang theo chút ý hận, mà Tiểu Miêu, bình tĩnh thế, bình tĩnh tựa như hai cô không biết nhau.

Có cần phải như vậy không? Cô cũng là người bị hại mà!

Xem ra con đường hiện tại của cô, là chòn đứng rồi, ít nhất gia đình này sẽ không vì cô mà khôn khổ nữa, miễn cưỡng nỡ nộ cười: “Vâng, bọn em muốn kết hôn, không ai ép em, là em tự nguyện, bởi vì em thích anh ấy.”

Nói xong, cô mặt mỉm cười nhìn Diêm Thương Tuyết, đáng vẻ hai người kẻ cận tựa vào nhau cực kì hạnh phúc, nhưng cô biết, cô không hạnh phúc, bởi vì người đàn ông này không phải tên là An Nguyệt Lê!

Nhìn đáng vẻ tình cảm thắm thiết của hai người, An Nguyệt Lê cảm thấy trái tim đang bị lãng-trì, đau đớn liên miên, vừa rồi Tiểu Miểu cũng nói, hoặc là cô ấy mang theo con về nhà mẹ đẻ, hoặc là để Tường Niệm chuyển đi, A ~ không ngờ, chuyện hấn chết cũng không đồng ý ngược lại được cô giải quyết trước, nhưng hấn không muốn! hấn tuyệt không bằng lòng để cô rời khỏi mình, hấn đã có thói quen cô ở An gia, có mùi thơm ngát của cô quanh quẩn trong tất cả các phòng, tiếp đó hấn có thể tham lam hít đi.

Nhưng mà bây giờ đây...cô lại nói phải gả cho người khác! Muốn hấn làm sao bây giờ?

Cô là của hấn mà!

Nghĩ đến mấy ngày nay nội tâm bị dày vò, kiềm chế mình, không đến ôm lấy cô, không đụng chạm đến cô, cố gấn tỏ ra mình ‘không sao’, vì để cô có thể an tâm chờ đợi bên cạnh hấn, mà sẽ không cảm thấy làm phiền hấn, sẽ gây phiền phức cho hấn, một ngày lại muốn ra đi.

Hấn làm hết thấy này chỉ muốn giữ cô lại!

“Này này sao lại đột ngột như vậy chứ?” An Chí Viễn nhìn đáng vẻ con trai chịu dày vò, trong lòng có chút không nở, ông biết rõ tình cảm giữa họ, mất đi Tường Niệm, đích thật là tổn thất của Nguyệt Lê.

“Đột ngột? chúng ta đã định cả đời cùng nhau từ mười năm trước rồi, làm sao đột ngột? đúng không?” Diêm Thương Tuyết rất có hứng nói xong, còn không quên thân mật vỗ vai Tường Niệm.

Hấn là thích thế đấy, mọi người đều đau khổ, chỉ có hấn, chỉ có hấn sống trên mây, hưởng thụ hết thấy.

An Nguyệt Lê bất giác phóng to con ngươi, gắt gao nhìn chăm chăm Tường Niệm, chưa bao giờ cảm hận cô giống như lúc này, giọng khàn quát cô nói rõ sự thật: “Nói cho anh biết, những gì anh ta nói không phải sự thật? vậy em đối với anh thì sao? Là loại tình cảm gì?”

Tường Niệm ra sức túm lấy sau lưng Diêm Thương Tuyết, nhắc nhở chính mình phải bình tĩnh, phải bình tĩnh, hít một hơi, Tường Niệm tỏ vẻ là cô gái nhỏ đáng yêu, thân mật ôm lấy thắt lưng Diêm Thương Tuyết, cười hạnh phúc: “Bởi vì trong lòng bọn em có nhau, nên kết hôn là đương nhiên.”

Nhìn như đang cười, nhưng trong con ngươi một mảnh bi thương.

Đau khổ của cô chỉ có mình cô mới biết.

Nguyệt Lê, nếu có thể khiến anh quên em, anh sống thật tốt, em làm gì đều đáng!

Chỉ cần anh tốt!

Lời nói tuyệt tình nhất, chẳng qua cũng chỉ thế thôi, trong lòng rõ ràng lưu luyến vô cùng, lại muốn dùng lời nói vô tình nhất ép đối phương buông tha.

“Vậy em đối với anh thì sao? Một chút tình cảm cũng không có? Đúng không? Đúng không?” An Nguyệt Lê nắm chặt bã vai gầy yếu của Tường Niệm ra sức lắc, găm thét.

Bảo hấn làm sao tin tưởng, trong lòng cô không có hấn, mọi thứ trước kia coi là gì? Coi là gì?

Hấn không tin trong lòng cô không có hấn, hấn không tin!

“Anh Nguyệt Lê, anh làm đau em.” Tường Niệm bị đau nhũ mảy, bàn tay nhỏ nắm lấy bàn tay to của hấn, muốn tránh ra, nhưng mà cô dùng hết sức cũng không thể lay động hấn chút nào.

“Buông tay!” Diêm Thương Tuyết mạnh mẽ đẩy An Nguyệt Lê ra, đến nỗi An Nguyệt Lê té trên mặt đất thất thanh khóc rống lên.

Tường Niệm ra sức cản cánh môi, nhịn không cho mình đến đỡ hấn lên, chính là đứng ngay tại chỗ, để mặc Diêm Thương Tuyết che chở, nhìn An Nguyệt Lê trên mặt đất đã suy sụp vô cùng.

Thật xin lỗi, thật xin lỗi.

Chỉ có như vậy mới có thể khiến anh chết tâm! Đừng tha thức cho em! Đừng!

“Anh Nguyệt Lê, mười năm nay, em rất cảm ơn anh và chú An chăm sóc em cẩn thận, để em không sầu không lo trưởng thành, em sẽ ghi nhớ lòng tốt của anh, em cũng từng cho rằng em thích anh, nhưng mãi đến khi anh của em trở về, em mới ý thức được, em thương anh ấy, mười năm trước, đã yêu anh ấy, còn anh, ngoài trừ sùng bái thì chính là tình thân khó có thể phai mờ, nhưng đó không phải yêu! Trong lòng của em chỉ có anh của em!” Tường Niệm rút vào trong lòng Diêm Thương Tuyết, để mặc hấn ôm, bởi vì lúc này sức lực cả người cô giống như bị rút cạn, cô cần có người để dựa vào, mới không té ngã.

Cô muốn để An Nguyệt Lê hết hi vọng, nhưng mà lòng của cô đã đau chết trước rồi.

“Chẳng lẽ em không biết mục đích anh ta trở lại?” An Nguyệt Lê đứng lên, tức giận không thôi chỉ vào Diêm Thương Tuyết, lên án.

“Là anh suy nghĩ quá nhiều, anh của em trở vì chỉ là chỉ là...” Tưởng Niệm nhất thời gấp quá không biết phải giải thích thế nào.

Ngay lúc cô không biết nói làm sao, Diêm Thương Tuyết đã mở miệng: “Tôi trở về không phải vì trả thù cô ấy, tôi muốn trở về, cho nên trở về, còn chuyện năm đó, không có liên quan gì đến Tưởng Niệm, là tôi quá cố chấp thôi.”

Giọng điệu của Diêm Thương Tuyết chân thành như thế, ánh mắt thâm tình như thế, làm người ta không tin cũng khó.

Tưởng Niệm nhẹ thở phào một hơi, cô tuyệt đối không nói với An Nguyệt Lê chuyện có liên quan đến việc mẹ bị sát hại, bây giờ hẳn đã không cần phải vì cô làm chuyện gì nữa.

“Anh Nguyệt Lê, anh đừng suy nghĩ quá nhiều, anh ấy đối xử với em rất tốt.” Tưởng Niệm liếc nhìn Tiểu Miểu, lại nhìn về phía An Nguyệt Lê: “Chị Tiểu Miểu đang mang thai, sau này dành nhiều thời gian chăm sóc chị ấy, chắc là em sẽ không ở lại nhà, bởi vì bọn em định mau chóng kết hôn, chú An làm phiền chú chăm sóc nhiều rồi.”

Không ai có thể hiểu được tâm trạng trong lòng em lúc này, tuyệt vọng như thế = bị thương như thế.

Tưởng Niệm đi đến bên cạnh An Chí Viễn, mỉm cười nắm lấy tay ông, nước mắt, cuối cùng không gì ngăn trở, thấm ướt cả gương mặt, cố sức muốn không chế cảm xúc của chính mình: “Chú An, cảm ơn chú, nhiều năm qua chăm sóc con, cảm ơn chú, lúc con không nơi nương tựa đã đồng ý thu dưỡng con, để con cảm nhận được sự ấm áp của gia đình, thật sự cảm ơn chú.” Cuối cùng nói xong, Tưởng Niệm đã khóc không thành tiếng, bả vai nhỏ yếu rõ ràng co rúm.

“Đứa nhỏ này, chỉ cần con vui vẻ là tốt rồi, chú An chỉ cần con vui vẻ là tốt rồi!” Giờ phút này An Chí Viễn cũng chảy lệ đầy mặt, ôm Tưởng Niệm hai người khóc lên.

Diêm Thương Tuyết cau mày, hẳn thật sự không quen nhìn bất kì người đàn ông nào có bất kì tiếp xúc thân thể với cô, một chút cũng không được!

“Đừng khóc.” Diêm Thương Tuyết lạnh lùng đi qua, thuận thế ôm Tưởng Niệm vào trong ngực, nhẹ nhàng đẩy bàn tay của An Chí Viễn khoác lên lưng Tưởng Niệm ra.

An Chí Viễn bị đẩy ra, tuy vô cùng nhẹ, nhưng mà tự ông có cảm giác, ngược đôi mắt trải qua bao tang thương có thể nhìn thấu tất cả lên nhìn, liếc mắt Diêm Thương Tuyết ăn giám chua, khóe môi An Chí Viễn nở một nụ cười có thâm ý.

Dục vọng chiếm hữu của tên nhóc này quá mạnh mẽ, chứng tỏ hẳn thật sự thích Tưởng Niệm.

An Chí Viễn cũng không nói thêm gì, chỉ là treo một nụ cười nhàn nhạt, lui đến một bên.

Tiểu Miểu và di Thu nhìn nhau một phen, lúc nhìn lại Tưởng Niệm, trong mắt có một tia áy náy.

Mấy ngày nay, cô thật ra không hận Tưởng Niệm, chỉ là có chút oán, nghĩ đến thái độ của An Nguyệt Lê đối với cô trong khoảng thời gian này, cô thật sự không biết làm thế nào đối mặt với Tưởng Niệm, giấu lại hai cô từng tốt đẹp như thế.

Hôm nay mẹ nói muốn ra mặt cho cô, cô bắt đắc dĩ chỉ có thể theo mẹ về, không ngờ bà lại nói muốn Tưởng Niệm chuyển đi, nhìn đáng về An Nguyệt Lê của cô che chở Tưởng Niệm, cô ghen, cô ghen tị, cho nên cô bức An Nguyệt Lê lựa chọn, không ngờ anh vẫn chọn Tưởng Niệm, ha ha ~ bất kì lúc nào thì cô vẫn nhất định thua!

“Nếu anh không đồng ý cho em kết hôn, em có thể kết hôn sao? Nếu anh nói em kết hôn, anh sẽ thông khổ muốn chết, em có thể kết hôn sao?” nước mắt đàn ông An Nguyệt Lê cứ thế không chút cố kỵ mà rơi xuống.

Nhìn người con ái mình yêu thích hiện giờ đang rúc vào trong lòng của người đàn ông khác, còn muốn cùng người đàn ông khác kết hôn, sau đó hằng đêm sinh ca, hẳn sắp điên rồi bây giờ hẳn không muốn gì, cũng không quản gì nữa, hẳn, chỉ muốn cô!

“Vì sao bây giờ anh còn chưa hiểu?! em thương anh ấy, cho nên em muốn kết hôn, còn anh...” Tưởng Niệm mạnh mẽ giãy khỏi Diêm Thương Tuyết, vọt đến trước mặt An Nguyệt Lê, nước mắt vẫn rơi, phần hận chỉ vào đáng về An Nguyệt Lê sa sút: “Còn anh, anh đã kết hôn, có con, có vợ, anh nói những lời này có nghĩ đến chị ấy sẽ nghĩ thế nào không? An Nguyệt Lê! Câu xin anh, giống đàn ông được không?”

Tưởng Niệm khóc- khóc không thành tiếng, khàn giọng quát nói rõ ràng.

Vì sao hẳn không thể thông thông khoái khoái buông tay?

“Nói cho anh biết, em còn yêu anh hay không?”

“Không yêu, không yêu, không yêu, không yêu anh---“

Bạn đang đọc truyện *Cầm Tù Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 89

“Không yêu, không yêu, không yêu, không yêu anh---“

Tường Niệm điên cuồng lắc đầu, nắm chặt hai tay, giậm chân, vô cùng suy sụp, thân thể nhỏ yếu của cô thật run rẩy, lại không liếc mắt nhìn An Nguyệt Lê một cái.

Cô sợ nhìn thấy ánh mắt hắn, sự ưu thương sẽ khiến cô đau lòng chết.

An Nguyệt Lê chưa bao giờ thấy Tường Niệm như vậy, có chút điên cuồng.

Mọi người ở đây có chút giật mình, trong trí nhớ Tường Niệm luôn dịu dàng ít nói, thỉnh thoảng sẽ có chút hoạt bát, nhưng chưa bao giờ nóng giận đến như vậy.

Là cô ấy che giấu rất tốt, hay là bọn họ căn bản không hiểu cô ấy?

Đáy mắt Diêm Thương Tuyết tràn ra một tia sáng khác thường, hắn ôm lấy Tường Niệm rất dịu dàng, thở ra nhẹ nhẹ, dịu dàng nhỏ nhẹ nói lời an ủi: “Không có gì, sau này có tôi, ai cũng không thể tổn hại em.”

Tường Niệm ra sức khóc ở trong ngực hắn, đã bao lâu cô không như vậy rồi? mấy ngày nay luôn ép bản thân, phải kiên cường, phải học ‘không sao’, đã bao nhiêu lần, cô muốn làm cơn khóc rống lên?

“Được rồi, phiền phức đều đã giải quyết, Nguyệt Lê à, sau này con nên quan tâm Tiểu Miêu nhà dì nhiều một chút, đừng vì những người không liên quan làm con bé đau lòng biết không?” dì Thu khinh thường liếc nhìn Tường Niệm, trong lời nói mang theo chán ghét.

Phiền phức?!

Tường Niệm nghe thế, ngừng nức nở, rất đau lòng nhìn Tiểu Miêu và dì Thu, hai người đó đều là người cô yêu quý, dì Thu là người cô hết mực tôn kính, nhớ đến trước kia dì thường xuyên cưng chiều kêu ‘cô bé’.

Phiền phức? cô ở trong mắt họ cũng chỉ là một phiền phức sao?

Bây giờ sao dì có thể nói mấy lời thương tổn cô? Hóa ra lúc trước chỉ là lúc trước.

Dựa vào trong ngực Diêm Thương Tuyết, Tường Niệm cười chua xót, lại níu chặt lấy âu phục đắt giá của hắn.

“Mẹ?” u oán kêu xong một tiếng, nhìn thoáng qua Tường Niệm, Tiểu Miêu có chút khó chịu, lại nhìn đến sắc mặt của An Nguyệt Lê, sợ hãi khó chịu.

An Nguyệt Lê bật cười, người không liên quan? Rốt cuộc ai mới là người không liên quan?

Sai lầm duy nhất của hắn đời này chính là biến Tường Niệm thành người ‘không liên quan’!

An Chí Viễn nghe lời này có chút không vui, nhưng cũng không lên tiếng, chỉ là buồn bực cúi đầu nhũn mảy, ông biết dì Thu làm vậy là đang nhắc nhở Tường Niệm và Nguyệt Lê, để bọn chúng sau này đừng bước vào thế giới của nhau, cho nhau một cuộc sống hoàn toàn mới.

Diêm Thương Tuyết lại không giống bất kì ai ở đây, gương mặt tuấn mỹ của hắn không chút gợn sóng, khóe môi vẫn treo nụ cười nhàn nhạt: “Chúng ta về phòng nghỉ ngơi.”

Chúng ta về phòng nghỉ ngơi?! Về phòng nào?

Nghe vậy, Tường Niệm không ngừng phóng to con ngươi, không chớp mắt nhìn chằm chằm Diêm Thương Tuyết một mặt khinh cuồng nhưng lại cười đến hoa đào đầy trời, ním chặt môi, nuốt ngụm nước bọt, do dự mở miệng: “Anh nói về đâu cơ?”

“Phòng đó, em không mệt sao?” Diêm Thương Tuyết trả lời như chuyện đương nhiên, ánh mắt có chút ái muội nháy mắt với cô, bộ dạng bướng bỉnh cứng treu đùa.

Tin chắc Mị Cơ hay nhân viên khác nhìn thấy Tổng giám đốc như thần thánh của họ, lại có vẻ mặt buồn cười như vậy, nhất định sẽ như bị sét đánh.

Tường Niệm cũng bị bộ dạng đáng yêu này của hắn ‘sát’, ngây ngốc nhìn hắn. trong trí nhớ, hắn luôn lạnh như băng, giống như cả thế giới nợ tiền hắn, nhưng mà ngày lúc vừa rồi hắn lại làm động tác đáng yêu như vậy, nhìn qua có chút vô lại, nhưng rất đáng yêu.

“Hoàn hồn, đàn ông của em có đẹp trai như vậy sao? Khiến em nhìn ngây ngốc.” Diêm Thương Tuyết đưa tay nhẹ nhàng ngắt chiếc mũi khéo léo của

Tường Niệm, trong mắt tràn ngập tình yêu, còn cố ý nói lớn tiếng.

An Nguyệt Lê nhìn, lòng đau không sao diễn tả.

Từ nay về sau, cô ấy thật sự không còn thuộc về mình rồi.

Từ nay về sau, cô ấy thuộc về một người khác.

Cô ấy, thật sự không yêu mình? Thật sự coi Diêm Thương Tuyết là người thân?

“Tường Niệm muộn rồi, con về nghỉ ngơi đi, Diêm tổng cũng nên trở về đi.” An Chí Viễn đứng ở bên cạnh họ đương nhiên cũng nghe rõ mồn một lời họ nói, cho nên ông cũng biết rõ ‘chúng ta về phòng nghỉ ngơi.’ Trong lời Diêm Thương Tuyết là có ý gì. Cho nên ông cố ý nói như vậy, muốn để Diêm Thương Tuyết hiểu, đây là từ chối!

Tường Niệm cũng từ trong hoảng hốt tỉnh táo lại, một tay nhẹ xoa ánh mắt sưng đau, liền ngửa đầu, cười khúc khích nói với Diêm Thương Tuyết: “Chẳng phải nói ngày mai đi chọn áo cưới sao? Về sớm nghỉ ngơi đi.”

An Nguyệt Lê vừa nghe, cả người lại ngẩn ra, cuối cùng chính là cười thê lương, tiếp đó thất tha thất thiếu lên lầu.

Hắn không muốn ở lại đây nhìn họ tiếp tục âu yếm!

Thấy An Nguyệt Lê lên lầu, dì Thu vỗ vỗ bã vai Tiểu Miêu, gật đầu với Tiểu Miêu, Tiểu Miêu liền hiểu lên lầu.

Dì Thu lại giống như người không có việc gì, ngồi ở bàn đá tiếp tục ăn cơm: “An Chí Viễn, anh lo nghĩ cho người của An gia là được rồi, đừng suốt ngày chuyện gì cũng mù quáng quan tâm, đến ăn cơm.”

Tường Niệm nghe một phen châm chọc khiêu khích của dì, mở to miệng thở, nước mắt vốn ngừng lại đảo quanh trong hốc mắt, cô không hiểu, dì Thu sao nhắm vào cô khắp nơi, trước kia dì không có như vậy!

Chẳng lẽ vì trong lòng An Nguyệt Lê có cô, khiến chị Tiểu Miêu chịu uất ức rồi?

Có lẽ.

Nhưng mà dì có nghĩ tới cô mới là người chịu tổn thương nặng nhất không?

Không quan trọng, cái gì cũng không còn quan trọng.

“Chúng ta ngủ đi.” Diêm Thương Tuyết cực kì bất mãn nhìn dì Thu liên tục lái nhai kia, nặng nề nói.

“Anh?” Tường Niệm không hiểu cau mày, hoàn toàn không rõ ý hắn.

“Phòng của em ở đâu?” thấy đáng vẻ cô giật mình không hiểu, Diêm Thương Tuyết cười mỉa hoặc, còn cố ý không hiểu chuyện nhìn chung quanh.

“Anh?” Tường Niệm cũng không trả lời, vẫn nhứ chặt mày nhìn hắn như cũ.

Hắn nói thế làm gì?

Chẳng lẽ.

“Đêm nay tôi ở đây.” Diêm Thương Tuyết cũng không cố kì, nhìn cô, nhanh chóng ôm lấy thắt lưng của cô, khiến cô dán chặt mình, cảm thụ nguồn nhiệt của hắn.

Hắn muốn cô, lúc nào cũng thế!

Tường Niệm cảm nhận được vật cứng rắn này của hắn, xấu hổ muốn tránh xa, nhưng lại bị hắn kiềm chế cứng nhắc, cắn răng, thấp giọng nói: “Đừng làm loạn, được không? Mau về đi.”

Diêm Thương Tuyết tức giận nhíu mày, bất mãn nói: “Vậy làm sao bây giờ? Xe tôi hết xăng, em sẽ không ác như vậy bảo tôi đi về chứ?”

Tường Niệm thờ dãi, không kiên nhẫn chớp mắt, đáng vẻ khó xử, phải cho hắn ở lại đây? Vậy ngủ?

Cô hiện tại thật sự không có tâm trạng dây dưa với hắn, cô rất mệt!

“Anh về đi, em mệt mỏi a ~ anh làm gì vậy.” hai chân Tường Niệm vô lực giẫm, còn chưa nói xong, liền thấy Diêm Thương Tuyết bước nhanh đi về phía lầu hai, cô sợ đến mức kêu to lên.

Sao hắn biết cô ở tầng 2?

Tường Niệm bước nhanh theo sau, lại phát hiện hán đã lên lầu, kinh hãi, tức giận giậm chân, đáng chết!

An Nguyệt Lê ở sát vách cô!

“Này ~ anh làm gì? Chờ chút!”

Tường Niệm ảo não đuổi theo ở phía sau, kêu gào không kịp thở, nhưng mà Diêm Thương Tuyết hoàn toàn không quan tâm, tự nhiên không ai sánh bằng đi về phía phòng cô, nghiêng đầu, hơi lộ vẻ tình cảm nói: “Mở cửa.”

Tường Niệm thất bại cúi đầu, đáng về sống dở chết dở, miễn cưỡng trả lời: “Cửa không khóa.”

Thật sự phải qua đêm ở đây? ở phòng cô? Đừng!

Tường Niệm thấy hán đi vào, trầm mặc suy xét một lát, mới lười biếng đi vào, vừa mới vào, cô lại hết chỗ nói rồi, bởi vì Diêm Thương Tuyết rất nhân nhả-nằm-trên-giường-nhỏ của cô.

Tường Niệm lập tức đóng cửa phòng, cực kì không vui trừng mắt nhìn hán: “Đây là giường của em.”

“Ừ, đây là giường của vợ tôi.” Diêm Thương Tuyết cũng gật đầu đồng ý, tiếp đó thay đổi thư thái nằm thoải mái, ái muội khó hiểu nhìn về mặt Tường Niệm đỏ bừng.

Một tay hán chống nghiêng trước trán, một tay đặt ở trên bụng nhẹ nhàng gõ, hai mắt mị hoặc nhìn chăm chăm mình, hai chân thon dài đường nét rõ ràng chồng lên nhau, cô chưa gặp thấy qua dáng vẻ này của hán.

Quá khứ hán luôn rét lạnh, trên mặt luôn vết chữ ‘kẻ tối gần, chết’, khiến người ta cách xa nhìn lên, mỗi lần chung đụng với hán, luôn khiến cô thấy áp lực không lí do, nhưng mà hán hiện tại nhìn qua thật ung dung, thật dịu dàng.

Trên người hán luôn có một loại hơi thở khiến người ta không thể bỏ qua, đặc biệt là đôi con ngươi đen kìa, thâm u như vậy, thần bí như vậy, nhìn không rõ cảm xúc, nhưng cũng vì vậy, mới có thể khiến người ta không tự chủ trầm luân, khiến người ta không tự chủ muốn đi thăm dò.

Tường Niệm lại trầm mê ở gương mặt anh tuấn ‘soái’ không gì sánh nổi này của hán.

“Đến đây, tôi cười hết để em nhìn rõ ràng, tuyệt đối khiến em vừa lòng.” Diêm Thương Tuyết nhìn ánh mắt cô có chút háo sắc, cười xem thường, nhưng vẫn là đáng về hưởng thụ.

Hán thích trong ánh mắt cô nhìn hán tràn ngập sùng bái cùng mê mẩn, như vậy, trò chơi mới càng chơi vui, tốt nhất, yêu hán đến mức sống chết.

Nghe hán châm chọc, Tường Niệm âm thầm khinh bỉ mình, không tiền đồ!

Ánh mắt mắt tự nhiên trôi đến ngoài cửa sổ, nhìn chăm chăm chút ánh sáng trắng kia, có phần cảm thán nói: “Anh biết không? Mẹ em đang ở nơi ánh sáng trắng đó, bởi vì bà sợ tối, không thể rời khỏi ánh sáng, nhưng mà mười mấy năm trước vì tìm anh, bà đến trên núi tối như mực, tìm anh một đêm, rõ ràng bà rất sợ tối, nhưng vẫn rất kiên trì, cả đêm bà đều ra sức nắm chặt mu bàn tay mình, nhắc nhở bản thân đừng sợ, đừng sợ, bởi vì lo lắng cho anh, cho nên dù bà phải tìm một đêm, cũng không buông tha cho anh, bởi vì bà đau lòng anh, bà muốn tìm anh, nói cho anh, chúng ta là người một nhà.”

“Có ý gì?” Diêm Thương Tuyết không rõ vì sao cô có thể đột nhiên nói cái này, nhưng không thể phủ nhận là, bởi vì lời cô, trong lòng hán có chút khó chịu, đau.

Tường Niệm quay đầu lại, chỉ mỉm cười: “Anh hiểu.”

Diêm Thương Tuyết ngồi dậy, hơi thở ra một hơi, nhìn cô rõ ràng đang cười, lời cô khiến hán mất đi dự vọng rồi, hóa ra cô có chút thông minh.

“Tôi biết, đêm nay tôi không chạm em, nhưng mà..”

Đứng lên, hai mắt mị hoặc mê ly nhìn cô, cố ý dừng một chút, lại ái muội thốt ra ở bên tai cô: “Em phải chủ động cho tôi một cái hôn chúc ngủ ngon.”

Tường Niệm xem thương hán một phen, không để ý đến hán, trực tiếp đi đến trước tủ, lấy quần áo chuẩn bị tắm rửa, lại nghe thấy Diêm Thương Tuyết xấu xa nói: “Hoặc là tôi tắm cùng em, hoặc là em cho một nụ hôn, hoặc là...” ánh mắt dừng ở trên bộ ngực hấp dẫn của cô nhìn một chút...

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90

Tường Niệm nhìn theo ánh mắt hắn nhìn xuống, cuối cùng dừng ở trên ngực mình, cô kinh hô một tiếng, tiếp đó lập tức lấy tay che ngực mình, bởi vì quá kích động và khản trương, nói chuyện có chút nuốt chữ không rõ: “Anh đừng nghĩ.”

Háo sắc!!

Không lúc nào không nghĩ chuyện này, vừa rồi nói lời đó chính là tiêm ‘thuốc an thần’ cho hắn, sao? Không hiệu quả?

“Tôi nói không chạm vào em là ‘phía dưới’ của tôi không chạm vào ‘phía dưới’ của em, biết chưa? Nhưng mà ‘phía trên’.” Diêm Thương Tuyệt không có ý tốt lại liếc về khe lòi của cô.

Cảm giác lần trước đến bây giờ hắn vẫn thấy như còn mới, nếu không phải vì lời vừa rồi cô nói, không chừng hắn đã bắt chấp tất cả ‘màn’ cô rồi.

Cô nắm được nơi mềm yếu đáng chú ý trong lòng hắn, biết nói thế, hắn nhất định vì mẹ từng đối xử tốt với hắn mà không làm khó cô, ít nhất đêm nay sẽ không đối xử với cô quá cầm thú.

Tường Niệm buồn bực nhìn hắn, cuối cùng không thể thỏa hiệp, chậm rãi đến trước mặt hắn, nhón chân, duỗi cổ chuẩn bị hôn lên gương mặt hắn, nhưng môi cô vừa chạm đến mặt hắn thì đã bị hắn ghì chặt thắt lưng tiếp đó xoay tròn một cái, hai người tự nhiên ngã xuống giường, Diêm Thương Tuyệt nửa đè cô, tiếp đó hai tay khê nâng gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo của cô, đẩy mất trần ngập dục vọng, tiếp đó lại đến gần cô một chút, phả hơi nóng ở trên môi cô, ánh mắt nóng bức nhìn cánh môi non mềm, hai giây sau mới hôn lên.

Nụ hôn của hắn mang theo vị thuốc lá nhàn nhạt, hắn giống như vị hoàng đế của đêm tối, khí phách không ai bì nổi, nụ hôn của hắn ngoài trừ chiếm đoạt thì vẫn là chiếm đoạt.

Tường Niệm hoảng sợ mở to hai mắt, theo bản năng đẩy bả vai cường trấn của hắn, nghiêng đầu, muốn thoát khỏi nụ hôn của hắn, nhưng mà Diêm Thương Tuyệt lại dùng hai chân ngăn chặn chân cô lộn xộn, một tay vòng chắc thắt lưng của cô, khiến cô không thể nhúc nhích.

Diêm Thương Tuyệt hôn lướt qua nướu cô, hút lấy cánh môi lên xuống, tiếp đó chậm rãi di chuyển xuống dưới, cách lớp quần áo cản cản ngực cô, lại xoa nhẹ đỉnh tròn của cô.

Tường Niệm bị hắn khiêu khích như vậy, lập tức trở nên yếu ớt vô lực, chỉ có thể há to miệng thở, ngực lên xuống phập phồng, Diêm Thương Tuyệt giầy xéo ngực cô một hồi, lại đưa người lên chà đạp môi, cổ cô, liên tục hạ mấy cái dấu hôn đỏ thắm.

“Hương vị của em luôn tốt đẹp như vậy, khiến tôi dễ dàng chìm đắm.” Diêm Thương Tuyệt vừa hôn cổ cô, vừa tình cảm nói.

Ánh mắt của hắn như có như không liếc về phía cửa khép chặt, bởi vì hắn biết, nơi đó, có một người đàn ông sống không bằng chết.

Lạnh lùng cười nhạo, càng ra sức cản cổ Tường Niệm.

“A—“ Tường Niệm bị đau, nhúu mảy, gương mặt tươi tắn xoắn thành một cục, nhìn qua vô cùng đau đớn lấy tay xoa nơi bị cản.

Hắn nhất định tuổi chó!

Không sao lại cản!

Diêm Thương Tuyệt hơi nâng khóe miệng, nhìn đáng vẻ đau đớn của cô: “Đau sao?”

“Chẳng phải anh vừa mới nói... sẽ không gì gì đó sao? Đừng quên, anh là đàn ông, nói phải giữ lời.” Tường Niệm ủy khuất nhìn đáng vẻ đáng đánh đòn của hắn, dù trong lòng cảm tức không thôi, cũng chỉ có thể ở trong ngực hắn ân cần hỏi.

“Này cũng gọi là gì gì sao? Nếu em hào phóng một chút, cho tôi một cái hôn ngủ ngon, tôi cũng không đến mức giống như ‘cường đạo’ đối xử với em.” Mày đẹp của Diêm Thương Tuyệt giãn ra một chút, quyết miệng, bộ dạng nói chuyện như là đứa nhỏ không đòi được kẹo, cực kì ủy khuất.

Cường đạo?! Hắn cũng thừa nhận bản thân giống cường-đạo?

Tường Niệm lại bị bộ dạng của hắn chọc cười, che miệng cười, lại vỗ vai hắn: “Anh đứng lên trước đi.”

Diêm Thương Tuyệt vẫn như cũ không động đậy, nằm ở trước ngực cô, nghe tiếng tim đập, thỉnh thoảng còn lấy đầu dụi dụi, chọc cả người Tường Niệm ngứa ngáy.

“Này, anh đứng lên được không? Em còn phải đi tắm mà.” Bị hắn cường thế đè ép, Tường Niệm không thoải mái gầy gầy.

Đáng chết!

Tâm trạng vốn cực kì hồngбет, bây giờ hắn còn muốn thế nào nữa?

“Hoặc là anh lập tức trở về, hoặc là anh lập tức để em đứng lên.” Tường Niệm học miệng hắn, có chút cường thế nói.

Diêm Thương Tuyệt sùng sốt, con nhóc này!

“Tôi không về cũng không đứng lên.” Vô lại nói xong, còn cố ý cách lớp quần áo cần đính mai hồng của cô một cái.

“A—anh là chó à? Sao hồ tì là cần người thế?” Tường Niệm gầm nhẹ, trong mắt tỏa ra ngọn lửa nồng đậm.

Là cô lương quá mức yếu thế, cho nên hẳn mới có thể được vui đòi tiên?

Diêm Thương Tuyệt hung ác lườm cô một cái, Tường Niệm thấy dáng vẻ này của hắn cũng không chịu yếu thế mà trừng mắt hắn.

Đang so mắt hai to sao?

Sau khi hai người cứ như vậy trừng mắt nhìn nhau mấy chục giây, Tường Niệm rút cuộc bại trận, dưng đầu, mặt đáng thương, bất đắc dĩ nói: “Anh, anh đứng lên được không, em sắp bị đè chết!”

Diêm Thương Tuyệt vẫn không nói chuyện, trừng mắt cô như trước, cũng không biết rốt cuộc hắn bắt mất cô chỗ nào nhất.

Tường Niệm thấy hắn không nói chuyện, thật sự hận nghiền răng, dùng sức đẩy hắn, nổi giận mắng: “Anh chết chưa! Có nghe hay không! Đừng chọc em, được không? Chẳng lẽ đêm nay em chưa đủ đau?” muốn em chết sao? Muốn em chết hả?”

Nói xong, rốt cuộc không nhịn được, lớn tiếng khóc.

Cô luôn ngụy trang, không muốn để hắn thấy một mặt yếu ớt của cô, cô cho rằng cô có thể che giấu rất tốt, nhưng mà bây giờ hết cách rồi! trong lòng buồn bực như vậy, đau như vậy!

“Hu hu...” người Tường Niệm run run, khóc thương tâm gần chết.

Diêm Thương Tuyệt không nói, chỉ chậm rãi nằm ở bên cạnh cô, tâm tình phức tạp nhìn cô, giọng nói từ tính không nặng không nhẹ vang lên: “Khóc đi, khóc đã rồi mới có thể thần nhiên đối mặt với ngày mai, qua đêm nay, em chính là người của tôi, tôi quyết không cho phép em vì tên kia rơi một giọt nước mắt, bằng không, tôi liền hủy hoại anh ta.”

Tường Niệm đang thương tâm chính là bả vai run rẩy, khóc một mạch, thậm chí phải phát tiết điểm ưu thương này ra, cho nên căn bản không nghe lời hắn nói.

Tường Niệm vẫn như trước vùi ở trong ngực hắn khóc, đưa tay ôm lấy eo hắn, tràn ngập trong lòng là cảm động, hóa ra hắn muốn để cô phát tiết bản thân.

Cô đã sớm học xong chịu đựng, nhưng mà giờ phút này, cô không chịu đựng được, bởi vì trái tim lại một lần bị moi ra.

“Ưm”...“A...” cách vách truyền đến từng trận rên rỉ của phụ nữ, có chút thống khổ lại mang theo hưng phấn.

Là tiếng của Tiểu Miêu! bọn họ... lại đang làm...

Tường Niệm ngừng nức nở, bật cười nhìn về phía bức tường ngăn cách cô và An Nguyệt Lê, hóa ra, không chỉ cô đau khổ.

Nguyệt Lê.

Nhưng mà cô tình nguyện để một mình mình đau khổ!

Trời dần sáng, ánh mặt trời ấm áp soi vào trong phòng, hai người trên giường ôm chặt nhau, cực kì giống một đôi yêu đương sâu nặng, gương mặt hoàn mỹ tuấn tú của người đàn ông treo một nụ cười yếu ớt, hai tay cô gái ôm lấy eo người đàn ông, nhìn qua có vẻ ý lại và hạnh phúc như thế.

Ánh sáng, chiếu lên mặt Tường Niệm có chút nhức, có lẽ vì tối qua đã khóc.

Tường Niệm nhú mày, khó chịu lấy tay dụi mắt, chậm rãi mở mắt liền thấy Diêm Thương Tuyệt không biết tỉnh từ bao giờ, thật lười biếng nhìn mình.

Tường Niệm cực kì mất tự nhiên rút khỏi vòng ôm ấp của hắn ngồi dậy, vuốt vuốt tóc rối, giọng run nhè nhẹ: “Tối qua thật xin lỗi.”

Diêm Thương Tuyệt một tay chống đầu, nửa nằm nhìn Tường Niệm, cười xấu xa nói: “Xin lỗi? xin lỗi gì? Xin lỗi tối qua để tôi ghen cả đêm? Vậy bây giờ em còn không bồi thường cho tôi?”

Nói xong lập tức vỗ lấy Tường Niệm đến trên giường, phát ra một tiếng ‘bịch’, thờ nhẹ nhìn về mặt Tường Niệm đỏ bừng: “Có phải bây giờ bù lại một chút không?”

Mím môi, ngưng ngưng nhìn bộ dạng buồn ngủ mờ mịt của hắn, mỗi một mặt của hắn đều không khỏi khiến người ta tim đập, nghĩ đến tối hôm qua hắn cố tình khiến mình buồn bực, sau đó để cô phát tiết nỗi đau khổ trong lòng, trong lòng Tường Niệm rất cảm động, ngưng ngưng hôn lên má hắn: “Cảm ơn anh.”

Diêm Thương Tuyệt lại chưa thỏa mãn, tà tà nhìn cô, một ngón tay nâng cằm cô, nhìn dáng vẻ trán cao mày ngài, liền hôn thật sâu xuống.

Sáng sớm đục vọng của đàn ông luôn là mạnh nhất, cho nên rất nhanh, Diêm Thương Tuyệt liền cảm thấy chỗ nào đó trên người đã cứng rần, hần điên cuồng áp trên người Tường Niệm, say mê hôn cô, khi thì ngang ngược mút đầu lưỡi cô, khi thì dịu dàng liếm cánh môi ướt át mảnh mai của cô, hai người khiến chiếc giường nhỏ vốn không lớn quay cuồng mấy lần.

Một cặp ăn ý như vậy, cứ như vậy cuồng hôn, tay Diêm Thương Tuyệt rất nhanh tiến vào giữa bắp đùi Tường Niệm, nhẹ nhàng ở trong đùi cô đảo quanh, mỗi khi chạm đến chỗ nào đều khiến Tường Niệm co rút lại, cả người nóng lên, mặt càng đỏ hơn, nhẹ nhàng cắn môi dưới, đáng vẻ cực kì mị hoặc khiến Diêm Thương Tuyệt càng nóng thêm, vội vàng muốn kéo quần lót cô xuống.

“Đừng!” Tường Niệm kinh hãi, vội bắt lấy bàn tay to có chút run run của Diêm Thương Tuyệt.

“Đừng? sáng sớm cũng đề tôi cấm-dục?” Diêm Thương Tuyệt cũng nắm tay cô đặt lên vật nóng bỏng của mình, hần muốn nói với cô, hần rất khó chịu.

Đau đón này sắp cắn nuốt hần, hần muốn thỏa thích phóng thích, ở trong cơ thể cô, cảm giác của cô luôn tốt đẹp như vậy, khiến năng lực kiềm chế của hần luôn tốt vậy cũng mất không chế, khe nhỏ chật ních này khiến hần thỏa mãn trước nay chưa từng có.

Không để ý đến hần, Tường Niệm khó chịu rút chân bị ép của mình, lại lần nữa gằm nhẹ với Diêm Thương Tuyệt: “Nó cũng không chịu nổi, anh còn động?!”

Tường Niệm cúi mặt, ngón tay xanh nhạt chọc bờ vai hần: “Đứng lên.”

Cô sắp không thở nổi, nhưng lại cảm thấy có chút trống rỗng khó hiểu.

Lần này Diêm Thương Tuyệt cũng không tiếp tục dây dưa với cô nữa, kéo khoe môi, liền đứng lên sửa sang quần áo bản thân, còn thật tự nhiên đề vật cứng rắn đang nhô lên: “Nhìn xem.”

Tường Niệm không hiểu gì đuổi cổ nhìn qua, thấy bộ dạng hèn hạ của hần, lập tức xấu hổ và tức giận che mắt: “Anh anh vô lại!”

Hần làm sao có thể giải chỗ riêng tư của bản thân như vậy, còn cười nhẹ như vậy, không đứng đắn!

Diêm Thương Tuyệt thật có hào hứng nhìn đáng vẻ xấu hổ và tức giận của cô, nhẹ giọng trả lời: “Vô lại? cái này gọi là điều tiết tình cảm, có thể làm tăng không khí trong lúc kích thích, biết chưa?” hần nói đương nhiên.

Tường Niệm nghẹn họng, chu môi không để ý đến hần.

Cô biết tiếp tục với thì thì chịu thiệt là mình.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91

“Em thu dọn đi, hôm nay đến chỗ tôi.” Diêm Thương Tuyệt vừa chỉnh tay áo, vừa thần nhiên nói.

Lời hần khiến tay vốn đang chảy tóc của Tường Niệm run lên, cắn cắn cánh môi mình nhìn thân thể cao lớn của hần, chậm rãi nói: “Nhanh vậy? chúng ta còn chưa kết hôn, bây giờ chuyển qua có vẻ không thích hợp?”

Phải rời khỏi nơi này nhanh vậy sao?

Tuy biết sớm hay muộn cũng phải đi, nhưng thật sự đến giây phút ấy, mới phát hiện, không bỏ được!

Diêm Thương Tuyệt nhìn cô buồn rầu, có chút bức mình: “Sao? Luyến tiếc An Nguyệt Lê, lời tối hôm qua mẹ vợ anh ta nói, em còn không hiểu sao? ở đây em chỉ làm cho anh ta và người phụ nữ kia vĩnh viễn có khoảng cách, hơn nữa, sau khi chúng ta kết hôn cũng phải ở cùng nhau mỗi ngày mà, tôi đã nhớ em lắm rồi!” nói xong, đi đến bên cạnh khẽ ôm cô vào lòng: “Tôi không hi vọng trong lòng vợ tôi nhớ đến người đàn ông khác, biết không?”

Đúng vậy! nếu cô không đi, An Nguyệt Lê làm sao có thể thôi nhớ nhưng cô?

Chị Tiểu Miêu sẽ đau lòng!

Tối qua.....

Không muốn nghĩ tiếp nữa, Tường Niệm gương gương khoe môi, đưa tay vòng lấy thắt lưng Diêm Thương Tuyệt: “Xin lỗi! em chỉ không nỡ bỏ chú An, dù sao sau khi mẹ qua đời, là chú ấy nuôi dưỡng em, đối xử với em như con ruột của mình, em không nỡ bỏ chú ấy cũng là chuyện đương nhiên mà,

đúng không? Về phần anh Nguyệt Lê..." cô ngửa đầu, nhìn chiếc cảm sạch sẽ bóng loáng của hắn: "Trong cảm nhận của em thì anh ấy chỉ là anh trai, chỉ là anh trai mà thôi, chỉ có tình, không có yêu."

"Vậy tôi? Trong lòng em tôi là gì?" Anh trai? Cô ấy cũng kêu mình là anh, Diêm Thương Tuyệt không vui nhìn cô.

Nếu cô dám nói 'anh', hắn nhất định dùng hành động thực tế để cô biết, hắn, là người đàn ông, duy nhất, của cô!

"Anh là..." Tưởng Niệm nhũn chặt mày, vắt óc nghĩ, nói thế nào đây? Anh? Không phải! bọn họ sắp kết hôn mà! Chồng? không phải, còn chưa kết hôn mà!

"Anh là chồng chưa cưới của em." Tưởng Niệm cười tươi.

Nhìn lúm đồng tiền như hoa của cô, Diêm Thương Tuyệt gật đầu tán thưởng: "Đúng! Tôi là chồng chưa cưới của em, sắp trở thành chồng em, nhớ kỹ, sau này ở đây chỉ có thể có tôi." Ngón tay Diêm Thương Tuyệt chỉ vào vị trí trái tim cô, vô cùng nghiêm túc.

Tưởng Niệm bị nét mặt nghiêm túc của hắn dọa, thật sự là tâm trạng không ổn định mà, rõ ràng tối hôm qua còn rất đáng yêu!

Không dám chần chừ liền ngậy ngốc gật đầu.

Thấy cô gật đầu, tâm tình Diêm Thương Tuyệt vô cùng tốt: "Đi thôi, chúng ta đi chọn áo cưới."

"Hôm nay? Vậy khi nào anh giúp em điều tra chuyện của mẹ?" Tưởng Niệm kinh ngạc nhìn hắn, có loại cảm giác lên nhảm thuyền giặc.

"Tôi đã đồng ý với em thì tôi sẽ không nuốt lời, nếu không tôi viết khế ước cho em nhé?" Diêm Thương Tuyệt rất nhàn rỗi tán dóc với cô.

Tưởng Niệm bất mãn bĩu môi: "Không cần, anh chỉ cần nhớ là được rồi."

Diêm Thương Tuyệt hài lòng ngất mũi cô, rất dịu dàng nói: "Đi nào!"

"Đợi chút, em thu dọn trước đã."

"Không cần, chúng ta mua đồ mới." Diêm Thương Tuyệt thấy cô muốn thoát khỏi vòng ôm của hắn thì có chút không nỡ, hóa ra cảm giác ôm cô ấy tốt như vậy, hắn không bỏ cô được rồi.

"Mua đồ mới? không phải dùng tiền sao? Mặc dù anh rất giàu, nhưng cũng nên tiết kiệm một chút chứ." Tưởng Niệm một hơi giáo dục hắn.

Kẻ có tiền cũng nên tiết kiệm, không phải sao?

"Xài tiền mới có thể tạo cơ hội, xúc tiến xã hội phát triển, biết không?" Diêm Thương Tuyệt bình tĩnh nhìn về mặt Tưởng Niệm rồi rầm, khoe miệng nhếch lên, cao ngạo không ai sánh bằng.

"Vậy em thu dọn qua loa một chút!" Tưởng Niệm ra sức tránh khỏi vòng ôm của hắn, không hiểu sao cảm thấy thiếu hương vị thuốc lá này khiến cô cảm thấy có phần cô đơn.

Sau khi hai người thu dọn ổn thỏa chuẩn bị xuống lầu, Diêm Thương Tuyệt kiên quyết nắm tay cô: "Đi thôi."

Lúc hắn mở cửa, Tưởng Niệm liền thấy trước cửa có rất nhiều tàn thuốc, trong lòng giật mình, An Nguyệt Lê!

Tối hôm qua hắn ở ngoài cửa?

Diêm Thương Tuyệt cũng thấy tàn thuốc trên đất, lại không nói gì, kéo Tưởng Niệm đang còn đại ra xuống lầu, lúc đi ngang qua cửa phòng An Nguyệt Lê, thấy bên trong không có người, giường được sắp xếp cực kì sạch sẽ, không nhìn ra tối hôm qua... từng...

Trong lòng vẫn đau buồn.

Lúc xuống lầu chỉ thấy Mị Cơ đã đứng ở phía dưới, vẫn gương mặt lạnh nhạt như trước, tựa như chuyện gì cũng không liên quan đến cô ấy, cô ấy chỉ là một tiên nữ vô cảm bất cần rót xuống trần gian, mái tóc buộc đuôi ngựa, tùy tiện vurun cao, áo sơ-mi màu trắng, và quần màu đen, đôi giày cao gót màu đen, sạch sẽ lưu loát.

Cô ấy thích màu đen.

"Tổng giám đốc." thấy Diêm Thương Tuyệt xuống lầu, Mị Cơ cúi đầu cung kính lên tiếng, ánh mắt lại đặt trên bàn tay Diêm Thương Tuyệt dắt Tưởng Niệm.

"Em muốn đi từ biệt chú An." Bàn tay kia của Tưởng Niệm phủ lên bàn tay to của Diêm Thương Tuyệt, nói lời thỉnh cầu.

"Tôi ở trong xe chờ em." Diêm Thương Tuyệt liếc mắt nhìn phòng bên trái, lạnh lùng nói rồi bước đi, Mị Cơ theo sau.

Tường Niệm gật đầu, nở nụ cười yếu ớt.

Thật ra lúc hân hạnh lòng cũng rất đẹp trai!! = =

Tường Niệm giương môi, đi về phía văn phòng, lúc đi vào liền thấy chú An và An Nguyệt .Lê đang thương lượng chuyện gì đó, hai người thấy Tường Niệm bước vào, đều có chút mất tự nhiên.

“Khỏe chứ?” An Nguyệt Lê nhìn vết hồng ở cổ cô, có chút châm chọc cười cười.

Uổng cho tôi qua mình ngồi trước cửa phòng cô một đêm, bọn họ đã xảy ra quan hệ sao?

Tường Niệm mở to hai mắt, không biết lời hân có ý gì, tiếp đó nghĩ nghĩ, hân hân là hỏi chuyện tôi qua đi Thu si nhục cô đi, liền cười lác đác: “Không có gì, rất tốt.”

An Nguyệt Lê và An Chí Viễn đều ngẩn ra, a~ rất tốt?

“Em... em đến là muốn nói với mọi người, em... em định chuyển đi, mọi thứ em cũng thu dọn xong rồi.” Tường Niệm đến cạnh An Chí Viễn, không nỡ nói: “Chú An, cảm ơn chú hết lòng chăm sóc con nhiều năm như vậy, con sẽ dành thời gian trở về thăm chú.”

“Tường Niệm?! con muốn chuyển đi? Chuyển đi đâu?” An Chí Viễn lo lắng hỏi, thỉnh thoảng quan sát biểu cảm trên mặt An Nguyệt Lê.

“Con kết hôn với anh ấy, khoảng ngày mốt, cho nên...” nước mắt, sắp không nhịn được, giọng cũng trở nên khàn khàn.

“Cái gì?! Sao nhanh vậy?” An Chí Viễn giật mình nhìn An Nguyệt Lê.

Tiểu tử thôi, đáng đời! bây giờ hối hận sao? Biết sai rồi sao?

“Vâng, anh ấy nói chúng con kết hôn sẽ không mở tiệc đãi khách, chúng con sẽ trực tiếp đăng ký, sau đó đi hưởng tuần trăng mật, cho nên...” hai tay ở sau lưng xoắn lại, nhéo lưng, nhắc nhở bản thân, kiên trì một chút là được rồi.

“Sao cậu ta có thể như vậy? con kết hôn là chuyện lớn, sao có thể qua loa như vậy?” An Chí Viễn tức giận không thôi nói, nhưng vừa nói xong liền cảm thấy lỗ lòi, lên đưa mắt nhìn An Nguyệt Lê, thật ra, Tường Niệm kết hôn không mời họ cũng không phải chuyện xấu.

Trách cho Nguyệt Lê đi, càng đau lòng.

“Chú An, chú phải chăm sóc bản thân thật tốt, biết không? Chuyện trong xưởng cứ giao hết cho anh Nguyệt Lê, chú cũng đừng lo, còn có! Nếu chú thật thích đi Thu thì mau nói với đi ấy, bằng không bị chú Vương đoạt mất, còn có còn có, chị Tiểu Miêu có thai đừng để chị ấy vào xưởng, nặng mùi, không tốt cho em bé.” Rốt cuộc không kiềm chế được, nước mắt, vẫn lăn dài, cô lo lắng rất nhiều chuyện, nhưng...

Nhưng cô có không yên tâm, có không nỡ thế nào, cuối cùng vẫn phải rời đi.

“Chú biết, chú biết, con cũng phải chăm sóc mình thật tốt, có gì cứ trở về đây, nơi này mãi mãi là nhà của con, chú An vĩnh viễn trong giấc mơ con về nhà.” An Chí Viễn nhất thời nước mắt tuôn rơi.

Tường Niệm gật đầu ôm chặt An Chí Viễn, cảm thấy ông già đi thật nhiều, lòng, càng đau!

“Chú An, con không nỡ xa chứ, thật sự không nỡ.”

Hai người ôm nhau khóc ròng, hốc mắt An Nguyệt Lê cũng ướt át nhìn, cô ấy phải đi, cùng hạnh phúc của cô ấy.

“Tường Niệm” An Nguyệt Lê cất tiếng.

Tường Niệm ngược mắt, trong mắt to xinh đẹp tràn đầy nước mắt, nhẹ nhàng hô một tiếng, liền nhào vào trong ngực hân: “Anh Nguyệt Lê.”

Một lần cuối cùng, một lần cuối cùng!

Để cô ôm hân một lần cuối được không?

Lần cuối cảm nhận tình yêu sâu đậm của hân, để cô mang theo tình yêu của hân từng bước tiến về trước, đừng quay đầu lại, xin để cô giữ chút kỉ niệm, để cô dấu ở trong lòng, cả đời!

An Nguyệt Lê ôm chặt Tường Niệm, thâm tình như vậy, đau lòng như vậy, không nỡ như vậy.

Mặc dù bị hân siết rất đau, nhưng Tường Niệm không lên tiếng, không giãy giụa, dù đau, cô cũng muốn cho hân ôm mình, lần cuối cùng!

“Em phải sống tốt, biết không? Nếu em dám không hạnh phúc, anh nhất định vứt bỏ hết thảy, chỉ vì để em hạnh phúc.” Tuy rằng ôm chặt cô, nhưng vẫn thấy trong lòng trống rỗng, lạnh lẽo, cô không ở đây.

“Em sẽ sống rất tốt, anh Nguyệt Lê, anh vĩnh viễn là anh của em, vĩnh viễn là người anh từ nhỏ đã bảo vệ em, che chở em, không nỡ để em chịu một chút ủy khuất nào, sau này anh phải đối xử tốt với chị Tiểu Miêu gấp đôi, biết không? Anh nhất định phải hạnh phúc, khiến đứa nhỏ của chị Tiểu Miêu và anh hạnh phúc, biết không?”

Tạm biệt! tình yêu của em, quyến luyến kiếp này của em

“Được rồi được rồi, đừng khóc, Tường Niệm tìm được hạnh phúc của mình, chúng ta nên vui mừng cho con bé.” An Chí Viễn vỗ bả vai An Nguyệt Lê.

An Nguyệt Lê chưa xót lắt đầu, cô ấy không có tôi, thật sự có thể hạnh phúc sao? >.<

Tường Niệm đứng thẳng người, đưa tay lau nước mắt trên mặt, tiếp tục cười: “Được rồi, anh ấy chờ con ở ngoài, con phải đi đây, Tiểu Miêu đâu rồi? con muốn chào tạm biệt chị ấy.”

“Em phải đi sao?”

Chẳng biết từ lúc nào, Hồ Tiểu Miêu xách giỏ hàng đứng ở cửa, trong mắt chứa lệ, không nỡ nhìn Tường Niệm, không nỡ.

Tường Niệm gật đầu: “Vâng, chị phải chăm sóc bản thân mình thật tốt đấy, chăm sóc em bé thật tốt nữa, biết không?” đến cạnh Tiểu Miêu, nắm tay chị ấy.

Tiểu Miêu không nói, chỉ là rơi nước mắt, nghe lời dặn của cô.

“Chị đừng khóc, khóc nhiều không tốt cho đứa nhỏ, chị đó, bình thường không thích ăn rau, bây giờ có đứa nhỏ rồi nhất định phải ăn nhiều một chút biết không? Đừng kiêng ăn suốt ngày, trong xương nặng mùi, không nên vào đó, biết không?” Tường Niệm nhẹ nhàng thay Tiểu Miêu lau đi nước mắt, đáy mắt tràn đầy thương tiếc.

“Chúng ta vẫn là bạn phải không? Chúng ta vẫn tốt như trước kia đúng không?” Hồ Tiểu Miêu vút giỏ hàng, ôm chặt Tiểu Miêu, khóc không thành tiếng hỏi.

Sao em ấy có thể hiền lành như vậy? em ấy tha thứ cho cô sao? Tối hôm qua mẹ dùng lời tuyệt tình như vậy vũ nhục em ấy, em ấy không hận sao?

Cô cũng thương cho em ấy mà!

Em ấy vẫn hiền lành như vậy, dễ dàng tha thứ cho người khác như vậy, sau này chỉ sợ chịu thiệt...

Chỉ có em ấy.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92

“Vâng, vâng, vâng, chúng ta vẫn là bạn, chúng ta vẫn tốt như trước đây, cái gì cũng chưa từng thay đổi.” mặt Tường Niệm ngập nước mắt, rất vui vẻ vỗ lưng chị ấy, cho đến bây giờ cô cũng không muốn nghĩ đến sẽ cắt đứt quan hệ với chị ấy.

Tình cảm mười năm làm sao có thể nói không còn là không còn chứ? Cô là quý trọng bạn bè nhất!

“Tường Niệm cảm ơn em, cảm ơn em” Hồ Tiểu Miêu kích động ôm chặt cô, mấy ngày nay cô ấy rất mâu thuẫn, rất đau khổ, cô ấy chưa bao giờ nghĩ đến phải hận Tường Niệm, nói trắng ra thì Tường Niệm cũng là người bị hại, nhưng An Nguyệt Lê luôn nghĩ đến em ấy, khiến cô rất ghen, hơn nữa tối qua...

“Được rồi, đừng khóc, Tường Niệm kết hôn, mọi người chúng ta phải vô cùng vui mừng chúc phúc cho con bé mới phải chứ.” An Chí Viễn hiện từ ôm hai người vào trong ngực, nhẹ nhàng an ủi.

“Dạ, không khóc, chúng con không khóc.” Tường Niệm ra sức hít hít mũi, ngẩng đầu cười ngượng ngùng, nhẹ nhàng vén sợi tóc dài rơi xuống trên trán Hồ Tiểu Miêu ra sau sau tai: “Em phải đi, anh ấy đang chờ em ở bên ngoài.”

Trong lòng đau, cô không bỏ được! nhưng có không bỏ được cũng phải đi!

Nguyệt Lê, Tiểu Miêu, em chúc phúc hai người, thật tình chúc phúc hai người.

“Đợi chút!” An Chí Viễn gọi: “Con kết hôn dù sao chú cũng phải tặng gì đó, con chờ chút!” nói xong, liến sờ sờ mũi, chạy nhanh về phía phòng ngủ ông.

Chú An, chú luôn khiến con tự trách, con không có gì tốt để báo đáp chú.

Thấy bóng dáng An Chí Viễn biến mất trong tầm mắt mình, cô quay đầu, nhìn An Nguyệt Lê, mắt sưng đỏ: “Anh Nguyệt Lê, anh nói với chú An là em đi rồi, có thời gian em sẽ trở về gặp mọi người, mong chú ấy đừng lo cho em, chăm sóc chú ấy và chị Tiểu Miêu thật tốt, còn có... bản thân anh.” Tường Niệm do dự một lúc, vẫn là nói rõ một câu, liền kiên quyết bước ra ngoài.

“Tường Niệm?!”

“Tường Niệm?”

Tiểu Miêu và An Nguyệt Lê thấy cô đi ra ngoài, đồng thành hô.

Cô ấy thật sự đi rồi, đi không quay đầu lại rồi.

An Nguyệt Lê thất thần nhìn hướng Tường Niệm biến mất, Hồ Tiểu Miêu thất thần nhìn dáng vẻ An Nguyệt Lê đau khổ vạn phần, hai người cũng không nói chuyện, chỉ là đều có tâm sự riêng nhìn.

Trong thế giới tình yêu, không phải nói một tiếng ‘chia tay’ là có thể cắt đứt sạch sẽ, sau khi chia ly trong lòng trước sau luôn có chút vấn vương, không xua đi được, giây phút nào cũng nhớ kỹ sự tốt đẹp của cô ấy.

Tường Niệm cắn cánh môi, về mặt đau đớn chạy ra ngoài, vội vã mở cửa lên xe: “Lái xe.”

Diêm Thương Tuyệt phức tạp nhìn cô, miễn cưỡng nói: “Lái xe, đến tiệm áo cưới.”

Tường Niệm vẫn khóc rất đau khổ, ôm chặt chính mình, hai vai run rẩy kịch liệt.

“Được rồi, đừng khóc, đợi đến thử áo cưới, mắt khóc sưng lên sẽ không đẹp.” Lời Diêm Thương Tuyệt dịu dàng như thế, nhưng con con người lại là một mảnh lạnh lẽo, khiến người ta sợ hãi.

Em bây giờ, có phải rất đau không?

Vì An Nguyệt Lê?

“Anh, đừng bỏ em lại, sau này có thể nào cũng đừng bỏ em lại, cho dù xảy ra chuyện gì cũng đừng bỏ em lại được không? Đừng để em mất anh.” Tường Niệm chủ động vòng lấy cổ hắn, giọng khàn khàn.

Bây giờ cô rất sợ sự mất mát, cô mất mẹ rồi, mất đi người con trai nuông chiều cô nửa đời, mất đi gia đình ấm áp kia, cô thật sự cuối cùng cũng phải thừa nhận mất không còn gì rồi.

Cô lại đau...

“Tôi hứa với em, sẽ không bỏ em lại, cũng sẽ không để em mất tôi.” Trái tim vốn cứng rắn phút chốc bị mềm hóa, nghe tiếng khóc lóc của cô, lòng hắn, đau buồn.

Có phải cô ấy đã mất rất nhiều, nên mới sợ hãi như vậy?

Tường Niệm lo lắng ôm chặt hắn, sợ một giây sau, cô lại mất đi hắn, mặc dù coi hắn như ‘anh’, nhưng mà bây giờ cô không muốn mất đi hắn, ít nhất hiện tại hắn có thể ở cùng cô, cô không muốn một mình.

Cô thậm chí muốn có được, có được nhiều hơn.

Không biết khóc bao lâu, Tường Niệm dần mệt mỏi, có lẽ là vì tối qua ngủ không ngon, cũng có lẽ vì mới đau thương quá mức, cho nên tinh thần không tốt lắm, nhanh chóng ngủ trong ngực Diêm Thương Tuyệt, trên mặt mang theo nước mắt, nhìn qua diêm đạm đáng yêu.

Một đứa bé từ nhỏ không có gì, một đứa bé từ nhỏ chỉ biết quý trọng không dễ, sợ nhất chính là sự mất mát, nguyên nhân Tường Niệm sẽ đau khổ, sẽ sợ, đều là vì từ nhỏ cô không có nhiều tình yêu, sau phút chốc có được, liền mất đi rồi, không hề báo trước, đột nhiên như vậy, cho nên, cô rất khủng hoảng.

Cô không muốn lại mất nữa.

Diêm Thương Tuyệt nhàn nhạt liếc Mị Cơ: “Về biệt thự.”

“Vâng.” Mị Cơ siết nhanh tay lái, lên tiếng.

Trong lòng Tổng giám đốc có cô ấy!

Cô theo hắn nhiều năm như vậy, hiểu rất rõ hắn.

Không phải hán muốn trả thù cô ấy sao? Hay là hán che giấu rất giỏi, mình cũng bị lừa.

Diêm Thương Tuyệt biết Mị Cơ đang nghĩ gì, nhưng cũng không nói ra, chỉ là nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ lướt qua.

Hừ! xem ra Lý Băng thật sự tính sao, bà ta không thể nào ngờ hán sẽ kết hôn với Tưởng Niệm, bà ta trăm phương ngàn kế sắp xếp nhiều như vậy, cuối cùng chỉ có thể thất vọng rồi.

Hán biết tài liệu kia đều là Lý Băng âm thầm sai người đưa tới, hán cũng biết cái chết của Cố Nguyệt Như, nhất định không thoát khỏi dính dáng đến bà ta, mà cái chết của cha mẹ hán chỉ sợ cũng không đơn giản như vậy.

Hiện tại hán cần phải làm là, để chính bọn họ lộ ra dấu vết, sau đó đưa bọn họ xuống Địa Ngục.

Nhất là, hán muốn đùa với bà ta.

Có lẽ cái chết của cha mẹ hán thực không liên quan đến chuyện của Cố Nguyệt Như, Lý Băng cho rằng đưa tới một ít ảnh chụp và nhân chứng lúc bây giờ, có thể làm hán tin tưởng hết thảy đều là thủ đoạn của Cố Nguyệt Như, hán sẽ ngốc như vậy mà tin tưởng bà ta?

Hán cho tới giờ cũng không tin tưởng cái gì ngoài sự thật.

Híp mắt, vứt bỏ chút chuyện vặt này, Diêm Thương Tuyệt áp gò mắt lên đỉnh đầu Tưởng Niệm, nhìn qua rất hưởng thụ.

Một hồi sau xe chạy đến cửa sắt chạm rỗng, dừng trước biệt thự phong cách châu Âu màu trắng, phong cách khác người khiến người ta kinh diễm, nước màu xanh trong bể bơi thật dài, vẫn thấy đầy như trước.

Cây to cao lớn rần rờ hai bên, che khuất ánh mặt trời bóng râm.

“Đêm nay tôi muốn mở tiệc, cô đi sắp xếp một chút.” Trước khi xuống xe, Diêm Thương Tuyệt cười rét lạnh nói với Mị Cơ.

Diêm Thương Tuyệt hán phải làm một chút việc rồi.

“Tổng giám đốc định mời ai sao?” Mị Cơ đứng ở bên cạnh cửa xe, nhìn thoáng qua Tưởng Niệm đang ngủ say.

“Tôi muốn làm gì cô còn không biết sao?” Diêm Thương Tuyệt nhìn Mị Cơ cười.

Cô theo hán nhiều năm như thế, còn không biết hán đang nghĩ gì?

Nhìn ý cười thâm sâu của Diêm Thương Tuyệt, Mị Cơ cũng lộ ra nụ cười khó có được, mang theo lúm đồng tiền nhợt nhạt, càng thêm quyến rũ động lòng người.

“Tôi biết rồi.”

Diêm Thương Tuyệt hiểu ý gật đầu, tiếp đó ôm Tưởng Niệm vào biệt thự.

Mị Cơ nhìn bóng dáng vô song của Diêm Thương Tuyệt, đầu đó trong lòng lại nhảy lên, cô đã quen nhìn bóng lưng hán rồi.

Mị Cơ đứng dưới ánh mặt trời, ngẩng đầu, không chút yếu thế nhìn thẳng mặt trời nóng bỏng, nở nụ cười, kinh diễm như thế, là nụ cười chưa bao giờ có.

Diêm Thương Tuyệt ôm Tưởng Niệm vào phòng ngủ của hán, mở cửa liền thấy một chiếc giường lớn giống như đầu tàu, đầu giường hé ra đến màu vàng ấm, denim(cái vải gì á) màu xanh băng, cuối giường còn có một bàn trà thủy tinh, phía trên còn đặt mấy bình Royal Salute.

Phía phải trên tường có hai cái lỗ lớn hình tròn trong suốt, nhìn vào bên trong giống như hai tầng băng, thật kì diệu.

Diêm Thương Tuyệt bước lên cầu thang đến bên giường, tiếp đó nhẹ nhàng đặt Tưởng Niệm xuống giường, thấy cô bất an cuộn mình, hán thật thương yêu ngồi xổm xuống, vỗ nhẹ lưng cô, thấy cô hoàn toàn thả lỏng, mới đứng dậy lấy khăn tắm ở đầu giường đi đến phòng tắm.

Phòng tắm ở bên cạnh giường, là dùng thủy tinh trong suốt dựng thành hình tròn, bên ngoài có thể nhìn thấy rõ ràng hết thảy bên trong phòng tắm, nói cách khác nếu có người tắm rửa bên trong, người trong phòng ngủ có thể thấy rõ mồn một.

Phòng lớn đến không tính được, chỉ khoảng 80 mét vuông, bài trí của phòng cũng không nhiều, nhưng nhìn qua mỗi một thứ đều là tinh phẩm.

Tạo hình thiết kế trần nhà lõm phía trên giường lớn hết sức khác biệt, treo một chiếc đèn pha lê phong cách hiện đại, nhìn qua khiến cả phòng trần ngập một loại hơi thở tôn quý, không cho phép người ta khinh thường.

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước ‘tí tách’, khiến Tưởng Niệm vốn đang ngủ say bất an nhú chặt mày, môi đỏ mọng mấp máy, thoáng chốc cau hờn.

Mở to mắt, nhìn căn phòng xa hoa này, Tưởng Niệm nhất thời ghen hờn nhìn trần trời, phòng thật đẹp, phòng thật khí phách mà!

Anh đâu?

Tường Niệm giật mình, lập tức đứng dậy tìm kiếm tiếng nước này, còn chưa kịp nghĩ vì sao có tiếng nước, đi nhanh xuống cầu thang liền thấy thân thể người đàn ông trần truồng đứng trong phòng tắm: “A---”

Tường Niệm kêu to khiến Diêm Thương Tuyệt đang tắm rửa run lên, hơi nhúu mày đẹp nhìn Tường Niệm giật mình biến sắc, môi mông nhếch lên một nụ cười yếu ớt mỉa mai hoặc.

Diêm Thương Tuyệt vội vã tẩy hết sữa tắm trên người, mặc kệ trên người còn đọng nước, liền quần khăn tắm đi ra, vị bạc hà nhạt nhai trên người làm người ta cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái.

Thấy Tường Niệm vội che mắt giậm chân, ý cười ở khóe môi hằn cày rõ ràng: “Che cái gì? Chẳng phải em còn chưa thấy bộ dạng không mặc gì của tôi sao? Nào nào nào, cho em thưởng thức một chút!”

Diêm Thương Tuyệt nửa đùa nửa thật nói xong, liền đưa tay muốn kéo bàn tay che mắt Tường Niệm xuống.

“A---không muốn nhìn, em không muốn nhìn, sao anh có thể không biết---xấu hổ như vậy hả? Tắm cũng không đóng cửa.” Tường Niệm hoảng loạn cũng không nhìn rõ, thật ra hắn có đóng cửa, chính là cửa trong suốt, ừm, không! Phải nói toàn bộ phòng tắm đều là thủy tinh trong suốt.

Nhìn đi! Hắn đã vô lại đến mức này rồi.

“Ha ha ha, em có cần phải thẹn thùng đến như vậy không? Chúng ta cái gì cũng đã làm rồi, sợ gì? Nhìn một chút, mau nào.” Diêm Thương Tuyệt đột nhiên tính trẻ con muốn kéo tay cô ra.

“Á! Không muốn, em không đối xử lưu manh với anh như vậy được mà?” Tường Niệm tai hồng trốn tránh, muốn cô nhìn bộ dạng trống trơn của hắn, đánh chết cô cũng không nhìn.

Đàn ông đáng ghét! Đàn ông hèn hạ, đàn ông nguy hiểm còn hèn hạ!

“Không nhìn cũng được, vậy em tắm đi, tôi nhìn!” Diêm Thương Tuyệt buông tay ra, bộ dạng xem kịch vui.

Hả?!

Cô mới không thèm đâu, hắn cho rằng ai ai cũng vô...si như hắn chắc?

Tường Niệm vẫn nhắm mắt, không thèm để ý lời hắn, ai ngờ hắn tự nhiên dùng sức.

“Anh làm gì? Thả em xuống.” Tường Niệm rút cuộc buông tay ra, thấy hắn ôm mình đến phòng tắm liền hoảng sợ kêu to.

Hắn...hắn...hắn làm gì?

“Đưa em đi tắm, trên người em thối quá.”

Bạn đang đọc truyện *Cầm Tù Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93

Tường Niệm bị Diêm Thương Tuyệt cưỡng ép ôm vào phòng tắm, tiếp theo thật ngang ngược tắm cho cả người cô, nhưng chỉ đơn giản là tắm thôi, không làm gì khác, điều này làm Tường Niệm có chút kinh ngạc.

Sau khi tắm xong còn dịu dàng thay cô lau-nước-trên người, mỗi động tác đều thâm tình đến cực điểm.

Tường Niệm sợ hắn thú tính bộc phát, nên cũng không dám lộn xộn, chỉ có thể đỏ mặt để hắn làm như mong muốn.

Hắn nói tối nay là một đêm đặc biệt, sự tốt đẹp của cô, tối nay hắn sẽ nhắm nháp.

Hắn nói tối nay hắn muốn mở tiệc, cô sẽ là nữ chính đẹp nhất.

Hắn nói tối nay sẽ để cho tất cả mọi người biết, cuộc sống sau này của cô là thuộc về hắn, là phải trải qua cùng hắn.

Hắn nói hắn sẽ vì cô tạo nên một thiên-đường.

Hắn nói...

Hắn nói nhiều lắm, mỗi một câu đều mang theo ma lực, làm say lòng người.

Hiển nhiên cô đã mê mang, lúc này cô cần nhất là sự ầm áp, hắn cho!

“Sao vậy? đang nghĩ gì?” Diêm Thương Tuyết mặc bộ pyjamas(đồ ngủ, đồ ở nhà) màu trắng, mặt mỉm cười nhìn Tường Niệm đang đứng trước mặt.

Gương mặt anh tuấn hoàn mỹ giờ phút này không còn vẻ nghiêm túc lạnh lùng của ngày xưa, thay vào đó là vẻ dịu dàng khiêm tốn.

Tường Niệm lắc đầu cười ngọt ngào: “Không có gì.”

Vừa tắm xong Tường Niệm mặc chiếc áo váy pyjamas hồng nhạt, tóc xòa trên vai, đã được sấy khô, hai mắt chan chứa tình cảm nhìn Diêm Thương Tuyết.

Hắn thật thân mật vì cô chuẩn bị ba tủ quần áo lớn đầy đồ, đủ loại kiểu dáng, mỗi bộ quần áo đều có rất nhiều màu sắc, hồng, trắng, xanh, tím, vàng...

Hơn nữa đều là size của cô.

Trong lòng lại bị cảm động.

Diêm Thương Tuyết không hỏi tiếp, dắt bàn tay be bé mềm mại không xương của cô: “Chúng ta xuống ăn chút gì đi, buổi tối có lẽ sẽ đói rất lâu.

Nắm chặt tay hắn, Tường Niệm cảm động cười: “Anh, cảm ơn anh.”

Chân thành cảm tạ hắn, cảm ơn hắn giúp cô điều tra chủ mưu hại mẹ, cảm ơn hắn lại lần nữa sưởi ấm cô, cảm ơn hắn, không còn hận cô.

Diêm Thương Tuyết khẽ kéo vai ôm cô vào lòng, tham lam hít lấy hương thơm này, hít mát: “Tôi không cần em cảm ơn, tôi muốn tình yêu của em.”

Tường Niệm ngược mắt, thấy Diêm Thương Tuyết nghiêm túc, trong lòng có chút áy náy.

Nhưng cô không quên được An Nguyệt Lê.

Anh đối xử tốt với cô như vậy, nếu cô nghĩ đến người đàn ông khác, là rất không công bằng với hắn?

“Được.” do dự nửa ngày, Tường Niệm ôm lấy eo hắn, tiện đó tiến vào trong lòng hắn, nhẹ nhàng thốt ra một chữ.

Diêm Thương Tuyết thật hài lòng với câu trả lời của cô, tuy có chút do dự, nhưng còn tốt, cô không keo kiệt cho.

Diêm Thương Tuyết ôm eo Tường Niệm đi ra cửa, lại khôi phục hơi thở rét lạnh lúc xưa.

“Em không thích phòng này.” Tường Niệm đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn căn phòng tuy rằng xa hoa nhưng lại cảm thấy rất lạnh lẽo, hơn nữa sàn còn màu xanh nước, cảm thấy bọn họ như đang bước trên nước, có chút quỷ dị.

Không biết người có thích hay không, dù sao cô cũng cảm thấy như thế.

Diêm Thương Tuyết cau mày nhìn hết thấy căn phòng này, căn phòng đặc biệt như vậy, cô ấy không thích?

“Ừm, đợi em tự chọn một căn em thích, tôi sẽ sai người thay trang trí lại, nếu còn không được thì đổi cả phòng.” Diêm Thương Tuyết hơi cúi người, giọng rất dịu dàng.

Hắn không thiếu gì, chính là tiền có xài bao nhiêu cũng không hết.

Lời hắn khiến Tường Niệm cảm động, thật ra là cô nói một câu không đầu không đuôi, không ngờ hắn sẽ lo cho cô như vậy. trước kia An Nguyệt Lê cũng vậy.

Tâm thần mà!

Chẳng phải nói đặt ở đáy lòng là được rồi sao? Đừng nghĩ nữa, đừng nghĩ nữa!

Nghĩ như vậy sẽ thật có lỗi với anh!

“Đừng quá cảm động, ở với tôi tốt, không tốt đều sẽ xảy ra, em phải tập quen với ‘bất ngờ’.” Diêm Thương Tuyết lộ ra hàm răng trắng, nụ cười không hề sắc sảo.

Điều đó và hắn ngày thường tựa như hai người.

Tường Niệm không nói nữa, chỉ là càng nắm chặt tay hắn, còn chớp đôi mắt to xinh đẹp nhìn theo hắn.

“Đi thôi.” Nắm tay cô, cười âm áp.

Ra cửa phòng, Tường Niệm có chút sợ...đây là biệt thự đã đến lần trước!

Cô ngạc nhiên hoàn toàn không biết mình ở nơi nào, vì cô tin tưởng hắn.

Nói vậy, căn phòng ‘y chang không khác’ kia cũng ở đây?

Lòng, bắt đầu lạnh.

Niu chặt làn váy bên người, nhất thời ngừng thở, giật mình mở to hai mắt, thím Doãn đó sao?!

“Thiếu gia.” Vừa vặn, chợt nghe giọng đậm mạc của thím Doãn.

Tường Niệm ngẩn ra, thực sự ở đây!

Làm sao bây giờ? Cô lại sợ!

“Ừ.” Giọng Diêm Thương Tuyết đáp, lại hoàn toàn lơ về không thoải mái của Tường Niệm, quay đầu nói với thím Doãn: “Sau này Tường Niệm chính là thiếu phu nhân của Diêm gia, cô ấy sẽ ở đây, bà nên chuẩn bị nhiều điểm tâm”

“Vâng, thiếu gia.” Thím Doãn cười nhợt nhạt, liền bước nhanh đến trước mặt Tường Niệm, cung kính cúi đầu khom lưng: “Chào thiếu phu nhân, tôi nhất định sẽ tận tâm chăm sóc thiếu phu nhân.”

Lúc Tường Niệm nhìn thấy thím Doãn chỉ cảm thấy dựng tóc gáy, nhớ đến tình cảnh mười năm trước bà cầm dao đuổi theo cô khắp phòng, nhớ đến lần trước đến đây, lúc bà cố ý dẫn cô đến căn phòng kia, sáng vẻ âm trầm.

Cô sợ!

Không khỏi lùi về sau một chút, trốn ở sau lưng Diêm Thương Tuyết, tay nhỏ bé túm lấy ống tay áo của hắn, gương mặt căng thẳng lại vẫn ‘phản điều ngọc trác’ như trước.

“Sao vậy?” Diêm Thương Tuyết biết còn cố hỏi vuốt bàn tay nhỏ của cô, nhỏ giọng hỏi, như là an ủi.

Tường Niệm đưa mắt nhìn thím Doãn liền lắc đầu không nói gì.

“Chúng ta xuống ăn cơm.” Diêm Thương Tuyết buông tay cô, mạnh mẽ ôm lấy eo cô, để cô tiến sát mình từng bước xuống lầu.

Lại về nơi này, lần trước mình còn nói không muốn bước vào đây nữa, không ngờ...

Cô không thích nơi này, bởi vì cô sợ, không biết vì sao, trong lòng cô cực kì bài xích căn biệt thự này, nhưng mà không thể nói với anh, hắn đã đối xử với cô tốt lắm rồi, không muốn hắn lại lo lắng cho cô.

Đến phòng ăn dưới lầu, nhìn cách bày trí và đồ gia dụng phi phàm, thậm chí những chỗ rất nhỏ cũng đều tao nhã lịch sự, cảm giác tự ti trong Tường Niệm nảy sinh, thật ra ngược lại cô hướng đến chốn nhà gỗ nhỏ giữa rừng núi, gần gũi cùng thiên nhiên to lớn như vậy không có gì lo lắng, thoải mái tự do, đầu đầu cũng nghe tiếng chim hót, đầu đầu cũng ngửi được hương hoa, hết thấy đều giản dị.

Thật tốt!

Nơi này tuy tốt, cũng không phải là cô muốn.

Hoàn hồn, cô đã được Diêm Thương Tuyết kéo đến bàn ăn, Diêm Thương Tuyết thật lịch sự thay cô kéo ghế ra, tiếp đó sửa sang lại khăn ăn mới ngồi xuống đối diện cô: “Ăn cơm đi.”

Tường Niệm chậm rãi nhấp môi một chút mới lấy đồ ăn, nhìn bữa sáng dinh dưỡng ngon miệng lại phối hợp đẹp mắt trên bàn, Tường Niệm chút khẩu vị cũng không có, cô không thích ăn sáng kiểu Tây Âu.

Cầm nĩa nhảm chán ghim bánh mì nướng và trứng ốp-la cùng một miếng thịt xông khói, cô quen ăn cháo buổi sáng nên không có chút khẩu vị nào.

Thật ra chú An nấu cháo gà rất ngon.

Buồng nĩa, cầm ly trà chanh bên cạnh uống một ngụm, lại nhẹ nhàng buông xuống, tiếp đó ngẩng đầu nhìn Diêm Thương Tuyết cách xa 3 mét đối diện.

Hắn vừa uống cà phê, vừa xem tạp chí giải trí.

Tạp chí giải trí?!

Hắn thích xem cái này?

Thương nhân không phải xem báo kinh tế và tài chính gì đó sao?

Tường Niệm có chút khó hiểu, hai tay đặt lên bàn rồi chống má nhìn bộ dạng soái khí của hắn.

Hắn mặc bộ pyjamas (đồ ở nhà, đồ ngủ) màu trắng, cổ chữ V làm lộ ra một vùng da màu lúa mạch săn chắc, tay áo cuộn lên đến khuỷu tay, nước trên tóc còn chưa khô, hơi hơi rử xuồng, còn vài giọt nước nhỏ, vài sợi rử trước trán, nhìn qua mê hoặc chết người.

Lúc nào hắn cũng không cho phép người ta xem nhẹ!

Tường Niệm cứ như vậy ngây ngốc nhìn, hoàn toàn không phát hiện nhóm nữ giúp việc bên cạnh đang cười ra tiếng.

Diêm Thương Tuyệt đang xem báo khề nhú màu lạnh mặt ngược nhìn mấy osin đang cười nhạo, một tia bén nhọn khiến hiện trường yên tĩnh lại, lại xoay đầu nhìn bộ dạng háo sắc của Tường Niệm, trong lòng ầm ập.

“Ách...” không dự đoán được hắn cũng sẽ thật rãnh rỗi nhìn mình, Tường Niệm lập tức hoảng loạn, mắt tự nhiên lên tiếng: “Em... làm phiền anh sao?”

Diêm Thương Tuyệt buông tờ tạp chí, hai tay đan lại đặt trên bụng, nhẹ nhàng châm biếm: “Ừ.”

ừ? Là ý gì?

Tường Niệm trề môi, vất óc nghĩ nghĩ: “Thật sự làm phiền anh sao? Vậy anh ăn đi, em không, em không làm phiền là được.”

“Nhưng bây giờ tôi muốn ăn một thứ khác.” Diêm Thương Tuyệt đẩy bộ đồ ăn trước mặt ra, chống tay lên bàn, hai con ngươi phát ra tia sáng khác thường, làm cả người hắn nhìn qua giống như một vị thần khó đoán.

Khí chất vương giả bẩm sinh này làm người ta có thói quen ngược nhìn.

“Gì vậy?” Tường Niệm không biết gì đuổi cổ rất tò mò nhìn hắn, hiển nhiên cô không biết tò mò hại chết còn mèo ==

“Em.” Cánh môi bạc của Diêm Thương Tuyệt bật thốt một chữ này rõ ràng, tiếp đó đứng dậy, bước đến bên cạnh cô bế cô lên, Tường Niệm sợ đến mức oa oa—kêu to.

“Đừng, anh, anh... anh thả em xuống, đừng cứ dã man như vậy.” Tường Niệm ra sức giãy giụa, giọng không tự giác có chút làm nũng, nghe vào không làm cho người ta ngán, ngược lại ngọt ngào rất thoải mái.

Khiến Diêm Thương Tuyệt thoải mái đến kích tình mê mông, trong lòng muốn cô càng ngày càng mãnh liệt, ôm cô vòng qua ghế phi thăng đến phòng ngủ trên tầng 2.

Dã man?! Hắn sẽ dã-man cho cô xem!

Chờ hai người lên lầu, nhóm nữ osin trong phòng ăn ngoài trời mới hào hứng tùm lại với nhau.

“Các cô xem, đó là thiếu phu nhân của chúng ta đó! Thật đẹp mà, khó trách thiếu gia thích cô ấy.”

“Đúng vậy, đúng vậy, hôm nay lúc tôi quét dọn, thiếu gia rất dịu dàng ôm thiếu phu nhân vào, lúc đó tôi giật mình mém đánh vỡ bình hoa cổ mà lúc còn sống ông chủ thích nhất, nhưng mà thiếu gia chẳng những không nổi giận, chỉ nghiêng mặt bảo tôi nhẹ nhàng rời đi, nhìn đi, thiếu gia yêu thương thiếu phu nhân không thôi! Thiếu phu nhân thật hạnh phúc.”

“Gì cơ?” một nữ giúp việc lớn tuổi cao ngạo bước đến, lắc lắc miệng đẹp, yêu mị khinh bỉ mọi người: “Các người không thấy sao? Cô bé này mới bao lớn? có lẽ vì lợi ích bản thân mà chủ động dâng hiến, hoặc là chính là hồ ly có âm mưu.”

“Ly Ly, cô muốn chết à! Nếu để người có lòng dạ xấu nghe được là toi, cô còn không chết thảm?! thủ đoạn của thiếu gia cô không biết sao? Huống chi thím Doãn cũng chưa nói gì. Được rồi được rồi, mọi người làm việc đi, buổi tối bận rộn rồi, còn ở đây tán dóc.” Trong số đó có một cô gái nhìn qua như là quản gia lên tiếng nói.

Mọi người nhàm chán bĩu môi, liền tự tan rã, chỉ có Ly Ly đứng tại chỗ tức giận nhìn nơi nào đó trên tầng 2.

Người phụ nữ đáng chết.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94

Tường Niệm lại bị Diêm Thương Tuyết ôm lên lầu, tiếng hai người đùa giỡn ầm ĩ không ngừng, tiếp đó là một tiếng ‘rầm’, cửa bị đóng, mà cánh cửa của một căn phòng khác trên tầng 2 mở ra, một đôi con người tang thương nhìn phía cánh cửa khép chặt phát ra tia sáng âm trầm, quanh quẩn toàn bộ hành lang.

Tường Niệm bị ôm về phòng, Diêm Thương Tuyết liền gấp gấp khó nhịn nhẹ nhàng ôm cô đến trên giường, tiếp đó cúi người đè cô, hơi thở dồn dập: “Tôi muốn, muốn em”

“Anh? Chẳng phải anh nói tối nay rất bận sao? Anh...” Tường Niệm cực kì mất tự nhiên giữa thân mình, hi vọng có thể thoát khỏi lồng ngực hắn, nhưng Diêm Thương Tuyết trước sau áp cô, khiến cô không thể động đậy.

Môi mỏng mang theo vị thuốc lá cùng hương bạc hà mát lòng mát dạ của Diêm Thương Tuyết từng chút đến gần cánh môi mềm mại này của Tường Niệm, cuối cùng bốn cánh môi chạm nhau, hắn lại dùng đầu lưỡi mình cạy mở hàm răng cô, tiếp đó mút lấy lưỡi cô, để cô nhảy cùng mình.

Chiếc lưỡi thom tron của cô khiến người đàn ông cứng như sắt thép Diêm Thương Tuyết lập tức hóa thành dòng nước xuân.

Hắn thâm tình hôn cô, mặn nồng thuần khiết chăm chỉ giống như rượu lâu năm.

Tường Niệm bị hắn hôn đến rối tinh rối mù, chỉ vô lực đưa tay khoát lên vai hắn, híp đôi mắt mê mang, bởi vì hắn quá cuồng dã cho nên khiến cánh môi cô đau, cô nhũn chặt mày, hơi nghiêng đầu, có chút kháng cự sự thô bạo của hắn.

Tay Diêm Thương Tuyết bắt đầu giờ trò xấu, một tay mang chân cô quăn lên hông hắn, một tay ác độc gầy vào ngực cô, động tác cuồng vọng không kiềm chế được.

Hắn chậm rãi rút đầu lưỡi khỏi miệng cô, còn rất không nỡ liếm cánh môi trên dưới của cô một lúc, tiếp đó mới đến vành tai cô, cổ thiên nga, xương xinh đẹp, cuối cùng một ngậm cắn đỉnh hồng mai trước ngực cô, khiến Tường Niệm rên nhỏ: “Ừm...a...”

Một tiếng này khiến Diêm Thương Tuyết vốn đã điên cuồng lại càng thêm ngứa ngáy, bàn tay to lập tức đi đến giữa chân Tường Niệm, thô lỗ kéo ‘mảnh vải’ màu trắng của cô xuống, lại nhanh nhẹn cởi áo quần trên người mình, không có treu chọc, trực tiếp tiến vào trong hoa cốt phát ra hương thơm này: “A...” Tường Niệm bị lấp đầy đến sắp nứt vỡ, cô đau đến kinh hô, khẽ cong người, gương mặt nhỏ nhắn tỉnh xảo vờ lại, nhìn qua rất thống khổ.

Cô chặt không thôi, vừa rồi lại treu chọc một trận, khiến hắn thoải mái cực kì, nhưng mà vẫn lo cô sẽ đau, liền chậm lại, nhẹ một chút rồi nhẹ một chút khuấy động bên trong cô.

“Em...đừng...đau quá, anh, ra ngoài, anh mau ra ngoài được không?” Tường Niệm khóc cầu xin, lệ theo khóe mắt chảy xuống.

Thật khó chịu! nhưng mà thật lạ, rõ ràng rất đau mà, vì sao vẫn muốn, còn muốn nhiều hơn...

Diêm Thương Tuyết lại hôn lên môi cô, thỉnh thoảng dõ: “Ngoan, nhịn một chút, một chút nữa sẽ không đau, bây giờ mà ra, tôi sẽ chết, thật sự sẽ chết.”

Giọng khàn khàn, kẻ sát cánh môi giờ phút này vô cùng tươi đẹp của cô, thở dồn dập.

Cuối cùng, hắn cũng không chịu nổi, dùng sức xuyên qua cô....

Ở đây đã lược bớt N ngàn từ...

Chẳng phải nói rất nhanh sao? Rất nhanh trong miệng hắn chính là 2, 3 tiếng?

Tường Niệm trong lúc mơ màng không biết mình ngủ tư thế gì, hoặc có thể nói không biết mình ngủ khi nào, cô chỉ biết là, thân thể cô từng chút từng chút trầm xuống, trầm xuống.

Diêm Thương Tuyết nghiêng người nằm bên cạnh Tường Niệm đang ngủ say, khóe môi mang theo một chút ý cười nhẹ nhàng thay cô sử lại sợi tóc hỗn độn, hắn thật sự khiến cô mệt, chút nóng này còn chưa rút lui, nhưng cô đã bất tỉnh rồi.

Nhìn cô ôm chặt eo mình, ý lại như vậy, khiến hắn cực kì thỏa mãn.

Có phải trong lòng em bắt đầu có tôi rồi không?

Nhìn cánh môi cô sưng đỏ, hắn lại cúi đầu xuống, mút từng chút từng chút.

Lúc Tường Niệm tỉnh lại, trên giường đã không còn bóng dáng của Diêm Thương Tuyết, cô lập tức ngồi dậy, nhưng mà cả người mềm nhũn đau nhức làm cô suýt ngã trên giường.

Mỗi một chỗ giống như bị chia cắt vậy, đau đớn không thôi, nhìn căn phòng trống trải, tuy mở ngọn đèn phong cách màu ấm, nhưng cô tuyệt không cảm

thấy ám, ngược lại cực kì sợ hãi, trong lòng càng lúc càng khủng hoảng.

Anh đâu?

Tường Niệm nóng lòng quay đầu nhìn xung quanh, hóa ra bên ngoài đã tối, nhưng mà trời tối rồi, vì sao anh không ở đây?

Khó khăn đứng dậy, tay vịn đầu thuyền bước xuống bậc thang, lấy từ trong tủ quần áo ra một chiếc váy tơ lụa màu trắng, chân tay luống cuống mặc vào cũng không thèm quan tâm nơi nào chưa sửa sang tốt, liền mở cửa phòng, bước nới bước khó khăn đi xuống dưới lầu: “Anh? Anh?”

Vịn tường, vội vàng bước đi, sợ hãi, khủng hoảng, bất lực chiếm giữ lòng cô: “Anh? Anh ra đi, anh ở đâu? Anh đã nói sẽ không bỏ em lại, anh ra đi mà.”

Tường Niệm giống như đứa nhỏ bị người ta vứt bỏ ở trên đường, bốn phía bóng tối dần đến, nhưng vẫn không nhìn thấy người có thể mang cô về nhà, mà cô thì vẫn còn ở trong bóng tối tìm kiếm chút ánh sáng này.

“Anh? Anh, anh ra đi.” Giọng càng lúc càng vội, càng lúc càng run, nước mắt sớm đã làm ướt mặt cô.

Thấy dưới lầu có ánh sáng, Tường Niệm như tìm được sự sống, không quan tâm đến thân thể không khỏe, chạy nhanh xuống lầu, lúc nhìn thấy bóng dáng cao lớn vội vã tìm kiếm từ này giờ kia, liền nhanh chóng chạy đến phía sau hân ôm chặt hông hân: “Anh!”

Diêm Thương Tuyết vốn đang nâng ly nói chuyện với trợ lý Tổng Thống Ireland Mary - Maika Si bất ngờ bị ôm khiến chất lỏng màu đỏ đỏ ra, mà chính hân cũng không đoán trước được nên khẽ lung lay, mọi người đều bị người bất thình lình xông lên này làm hoảng hốt, nhất là lúc cô ta lỡ mồm đụng Tổng giám đốc Diêm, mọi người không khỏi há hốc miệng.

Cô bé này tối nay tôi rồi.

Diêm Thương Tuyết vốn cho là nữ giúp việc nào đó sợ ý đụng trúng mình, vẻ mặt lập tức lạnh xuống, nhưng mà ngửi được mùi hương này, nghe thấy giọng run run này hân liền biết, cô ấy đến đây.

Mây tuấn lãng dần giãn ra, xoay người, nhìn nước mắt trên mặt cô, giao ly rượu cho nhân viên tạp vụ, rồi rất dịu dàng thay cô lau đi lệ: “Sao vậy? Sao lại khóc?” nhìn môi cô sưng đỏ cùng ánh mắt hồng hồng, lại cúi đầu thấy cô đi chân trần, liền nhíu mày: “Sao không mang giày?”

“Em nghĩ anh bỏ em lại.” không quan tâm ánh mắt ngạc nhiên của mọi người lúc này, Tường Niệm nhào vào ngực hân, nức nở nói.

“Sao có thể chứ? Em quá mệt nên tôi không gọi em, em suy nghĩ nhiều quá.”

Nói xong, ở trước ánh mắt ngạc nhiên của mọi người ôm ngang Tường Niệm, rồi gật đầu với trợ lý Tổng Thống cũng đang kinh ngạc, dùng tiếng Anh nói lưu loát: “This is my fiancée, first excuse me(Đây là vì hôn thê của tôi, trước xin phép một chút).”

Tiếp đó liền nhanh chóng ôm lấy Tường Niệm còn đang run rẩy đi nhanh lên lầu.

Trong đại sảnh ồ lên.

Tô Xích Cảnh mặc bộ âu phục màu tím, mái tóc ngồng cuồng rơi rớt ở hai bên, nhíu miệng nhìn hai người biến mất ở tầng 2, trong mắt có thêm một tia sáng khác thường.

Cô ấy vẫn xinh đẹp như vậy.

Rót một ngụm rượu đỏ vào trong ly, hưng hăng nhấp môi một chút, ngửa đầu, cười mỉ.

Hóa ra bọn họ đã tốt như vậy rồi.

Cô ấy hạnh phúc sao?

Nhìn đáng vẻ vừa rồi hẳn là hạnh phúc đi! Mới bao lâu mà cô ấy đã ý lại cậu ta như vậy rồi?

Cô ấy đã quên hẳn phải không?

“Tôi nói này nhiều mỹ nữ như vậy, anh không đi sẵn, nhìn con mồi trên giường của người ta làm gì chứ? Chắc không nghĩ đến ‘Bá Vương đoạt cơ’ chứ.” Lại là yêu nghiệt Trình Sở Đông này.

Hắn ta cười không tìm không phổi, đáng vẻ không sợ chết nhìn Tô Xích Cảnh tự mình đau khổ.

“Tôi nói này chỗ tôi xuất hiện, đáng chết, cậu có thể biến mất hay không?” Tô Xích Cảnh cũng không chịu thua kém trừng mắt hắn ta, thấy hắn ta ăn mặc ‘xuân ý dạt dào’ như trước, lại cười châm chọc: “Sao, Tú Phong không đến, cậu lại lên mặt đúng không? Ăn mặc như tên nhóc 17, 18 tuổi, nhìn trùng ai rồi à? Nói với anh, xem coi có thể 3-p(@@ là tình tay 3) hay không.”

Trình Sở Đông nghe hắn vui đùa, cả người phát lạnh: “Phi Phi---còn 3-p! Cảnh, gần đây anh không thiếu phụ nữ chứ? Khao khát như vậy?”

Nhất định đúng rồi!

Nghe nói gần đây tên này cảm dục! hóa ra là thật!

Vì cô gái lần trước rõ ràng thoát tục?

“Làm ơn! Bộ đáng anh giống như thiếu phụ nữ sao? Tôi gần đây ngán được không?” Tô Xích Cảnh đạp hấn ta một cước, tuy nhiên bị hấn ta tránh được.

Không phải ngán, là chung tình với đó rồi.

Mấy ngày nay, Tô Xích Cảnh không tìm cô, bởi vì hấn biết Diêm Thương Tuyệt ra tay, hấn cũng chỉ có thể nhìn, hấn không thể cướp, không thể đoạt.

Nếu trong lòng cô ấy có Tuyệt, hấn cũng không đoạt được, không phải sao?

Ai nói người đàn ông thứ hai đều là người đàn ông khổ vì tình, ai~ quả thực không sai!

Hấn và An Nguyệt Lê chẳng phải đều là người đàn ông khổ vì tình sao?

“Nói chuyện gì vậy? đưa đến đồ mặt tía tai?” trong lúc nói chuyện, hai cô gái phong thái xuất sắc bước đến, cô gái lên tiếng mặc lễ phục ôm lấy ngực màu trắng, tóc nâu vén một bên, trang điểm thịnh hành nhất lúc này, dáng vẻ gây chú ý cực kì chói mắt.

Cô ấy chính là nghệ sĩ được khắp nơi chào đón---Vinh Tú Phong, hơn hai mươi trẻ tuổi xinh đẹp, gia thế hiển hách, nhưng cô lại không có sự kiêu ngạo của thân phận tiểu thư, đối với ai cũng cười mị.

Cô đi đến khẽ kéo tay vị hôn phu của mình, cười ngượng ngùng.

“Tùy tiện tâm sự mà thôi.” Trình Sở Đông có chút mất tự nhiên ôm cô, trong lòng ngầm thờ dài: trời! sao cô ấy đến đây? Đêm nay làm sao cura con bé đây?

“Anh họ, anh và anh Tô nhất định đang bàn bạc làm sao cura mỹ nữ đi? Nếu chị Tú Phong không đến, đêm nay anh tính toán không về nhà đúng không?” cô gái áo vàng lúm đồng tiền như hoa nói.

Cô ấy chính là Tiểu thiên kim Bách hóa Thế Kỷ---Dương Dương, cô và Trình Sở Đông là anh em họ, nhưng nhìn qua tuyệt đối không giống, bởi vì hai người luôn đấu võ mồm không thôi.

Đêm nay Dương Dương mặc váy ngắn màu vàng, mái tóc đen thắt thành cái bím nhỏ, nhìn qua thanh thuần mà không mất tinh thần phấn chấn.

“Làm gì có.” Trình Sở Đông chớp đôi mắt đẹp một mí, nịnh nọt ôm eo vị hôn thê, lấy lòng nói: “Bảo bối, đừng để ý họ, trái tim bé bỏng của người ta chỉ có mình em thôi! Nào, để hôn bảo bối một cái, cho một đám đàn ông độc thân bọn họ hâm mộ chết.” nói xong khinh bỉ mọi người, liền chu miệng của hấn ta lên hướng về phía đôi môi đỏ mọng của Vinh Tú Phong.

“Này! Cậu muốn chết à!” Tô Xích Cảnh bắt mẫn đẩy mạnh Trình Sở Đông.

“Anh làm gì động tay vậy? không phải người nhà anh cũng đây chứ?” Vinh Tú Phong vừa rồi đáng yêu, lập tức trở nên hung dữ, một tay chống hông, dáng vẻ mурi phần nữ vương.

Tô Xích Cảnh cười, xem thường Trình Sở Đông: “Vị hôn thê của cậu thật dũng mãnh, ai, ở trên giường cũng thế? Cô ấy-trên-cậu-dưới?”

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95

Tô Xích Cảnh cười, xem thường Trình Sở Đông: “Vị hôn thê của cậu thật dũng mãnh, ai, ở trên giường cũng thế? Cô ấy-trên-cậu-dưới?”

“Anh...anh...” Vinh Tú Phong nghe vậy, đưa ngón tay run run chỉ vào mặt hấn, lại ghen nửa ngày không thốt nổi một lời.

Tuy rằng nhìn qua cô rất coi mớ, nhưng nếu ở trước mặt quần chúng nói về vấn đề riêng tư thế này, cô vẫn sẽ ngượng ngùng, nhưng Tô Xích Cảnh đáng chết bỉ ổi này lại cố tình nói lời đó.

Tức chết mà, xấu hổ chết đi được.

“Haiz, các người cứ làm ồn, mỗi lần gặp mặt là ríu rít cả lên, có thể yên lặng hay không? Cẩn thận Diêm la vương kia xuống lấy mạng mấy người.”

Dương Dương hai tay chống hông, hơi tức giận nhìn bọn họ một cái.

Thật là! Quá ngây thơ mà.

Làm ơn đi, thật ra cô mới chính là người nhỏ tuổi nhất ở đây được không?

Đừng có lần nào cũng bắt cô làm người tốt đứng giữa hòa giải được không?

“Ai~ mọi người xem, mọi người xem, bọn họ xuồng kia!”

Mấy người đang rút kiềng giương cung anh trừng tôi, tôi trừng anh, bỗng nhiên người bên cạnh giật mình hô một tiếng, mấy người đó liền nhìn qua, hóa ra là Diêm Thương Tuyệt xuống rồi, dắt theo một cô gái, tuy rằng chỉ nhìn thấy bóng lưng, nhưng mà không khó để nhận ra cô ấy nhất định làm người ta kinh ngạc. bởi vì nhìn qua bóng lưng, đáng người thật đẹp hết lời diễn tả.

Cô ấy mặc một chiếc váy bao trọn vùng hông chéo vai màu xanh băng, kiểu dáng thời thượng mà đẹp mắt, cùng với giày cao gót màu đỏ, vóc người rất chuẩn, chỉ thấy cô rúc sâu vào bên cạnh Diêm Thương Tuyệt, cầm chiếc ly, tiếp đó tựa vào trong lòng Diêm Thương Tuyệt nói chuyện với khách mời.

Dương Dương nhiên tấm lưng kia, cảm thấy càng lúc càng quen, híp mắt, cắn ngón tay cố sức nhớ lại: “A—là Tưởng Niệm mà!”

Chờ khi cô hoàn hồn, ba người Tô Xích Cảnh đã đi qua.

“Tuyệt.” hai tay Tô Xích Cảnh đặt trong túi quần, lười biếng bước đến, nhìn bộ dạng Tưởng Niệm kinh ngạc, kêu Diêm Thương Tuyệt một tiếng.

“Chú!” Tưởng Niệm rất ngạc nhiên, khề giương môi đỏ mọng, mắt to xinh đẹp mở thật lớn, hiển nhiên cô cũng không biết đêm nay sẽ gặp lại Tô Xích Cảnh.

“Còn khỏe chứ?” Tô Xích Cảnh miễn cưỡng cười, cắn khóe miệng hỏi.

Ánh mắt Tưởng Niệm hồng hồng, nặng nề gật đầu, vừa định nói chút gì đó liền thấy Trình Sở Đông và Vinh Tú Phong thật ân ái đang dính với nhau, nửa đùa nửa thật nói: “Khi nào làm đám cưới vậy? chẳng phải cậu xem hôn nhân tình yêu là phân chó sao? Mau đổi tính vậy?”

Tưởng Niệm nghe nói vậy liền nhủ mày, tức giận nhìn tên nghiệp chướng này, lại là hấn ta!

“Gặp đúng người, kết hôn, là đương nhiên.” Diêm Thương Tuyệt nhượng mày, ôm lấy bả vai Tưởng Niệm, cười nhẹ nhàng.

“A, còn có thể mỉm cười? biết cậu nhiều năm như vậy, cũng chưa từng thấy cậu cười đẹp lộng lẫy như vậy nha!” Trình Sở Đông cũng thật ngọt ngào ôm lấy eo vị hôn thê, trêu chọc nói.

Nhưng lời hấn ta nói là thật, biết Diêm Thương Tuyệt cũng gần 5 năm rồi, nhưng rất ít thấy hấn cười, ngày thường Diêm Thương Tuyệt lạnh kinh người, trung ra gương mặt đàn ông giống như nghiêm túc mấy chục lần, cười, với Diêm Thương Tuyệt mà nói quá khó khăn.

“Nụ ‘cười đẹp lộng lẫy của tôi chỉ vì người nào đó.” Nói xong, nhìn Tưởng Niệm thật thâm tình, đáy mắt đều là tình yêu mặn nồng.

Tưởng Niệm ngượng ngừng cười, cũng không biết hấn chính là một người lãng mạn như vậy, một bàn tay ở sau lưng vòng lên eo hấn, cảm động nhéo.

Trong mắt đen như mực của Diêm Thương Tuyệt xẹt qua một tia yêu chiều, chậm rãi cúi đầu xuống, hôn lên làn môi cô, khiến hiện trường thét chói tai không ngừng, nhưng không ai để ý, lúc này, có một người đàn ông, tan nát cõi lòng.

“Tưởng Niệm? thật sự là em? Em...sao em ở đây vậy? trời ạ! Ngày đó Cảnh đưa em đến bệnh viện rồi không có tin tức gì, em có biết em làm chị lo lắng không?” Dương Dương đi giày cao gót bước nhanh đến, nắm tay Tưởng Niệm, kích động nói.

Ngày đó lúc bọn họ đến bệnh viện Dương Dương cũng đi theo ngay sau đó, nhưng mà giữa đường xe bể bánh, chờ khi cô đuổi đến bệnh viện, Tưởng Niệm đã biến mất, anh họ lớn(anh của Trình Sở Đông làm bs á mà ta quên tên rầu __) nói, bị Tuyệt mang đi, cô rất ngạc nhiên, nhưng mà cô không có qua lại với Diêm Thương Tuyệt, nên. ...

Chủ yếu là, cô thấy Diêm Thương Tuyệt là sợ.

Đáng vẻ lạnh muốn chết, giống như hấn không ưa người cả thể giới, giống như, cô không thích.

Anh họ lớn nói tất cả chuyện xảy ra ở bệnh viện cho cô hay, còn bảo mình mặc kệ, trách chọc đến ‘Diêm Vương mặt lạnh’ kia.

Cho nên cô không đi tìm Tưởng Niệm, nhưng mà hôm nay gặp Tưởng Niệm ở đây, cô ngoài vui mừng còn thấy khó hiểu.

Chẳng lẽ vợ chưa cưới của Tuyệt là em ấy? còn tên họ An đâu?

“Chị Dương Dương!” Tưởng Niệm gọi cô thật nhiệt tình, tiếp đó ngượng ngừng giải thích: “Lần trước, thật ngại, khiến chị lo lắng rồi.”

Dương Dương cười dịu dàng, nụ cười tươi sáng, gương mặt xinh đẹp uyển chuyển hàm xúc như một đóa hoa Phù Dung nở rộ, đẹp dễ lạ thường, kéo tay

Tường Niệm: “Không có gì, bây giờ thấy em tốt, còn hạnh phúc như vậy, chị cũng mừng cho em, nhưng mà...” khó xử nhìn thoáng qua Diêm Thương Tuyết, vẫn là nói ra thắc mắc trong đáy lòng: “Nhưng mà, sao đột nhiên vậy? người kia đâu?”

Người kia?

ở đây đều sững sốt, nhưng Diêm Thương Tuyết và Tô Xích Cảnh biết người kia là nói đến ai!

An Nguyệt Lê!

Nụ cười trên mặt Tường Niệm lập tức cứng lại, rút lại bàn tay nhỏ bé bị nắm: “Người kia không có em, vẫn rất hạnh phúc, mà em, bây giờ rất hạnh phúc.”

Đúng! Cô rất hạnh phúc, An Nguyệt Lê cũng sẽ rất hạnh phúc.

Nói vị bọn họ đều gặp được người tốt.

Dương Dương cau mày chớp mắt không hiểu, ý gì đây?

Mặt Diêm Thương Tuyết lạnh lùng, lấy tay đặt lên môi ho một tiếng: “Khụ.”

Tô Xích Cảnh cũng thu hồi dòng suy nghĩ, mắt tự nhiên uống một ngụm rượu.

Hóa ra ‘người kia’, là cảm ơ!

“Em còn nhớ chị không?” Vinh Tú Phong thấy không khí hạ xuống lạnh như băng, liền nhiệt tình lôi kéo Tường Niệm, nhovn miệng, cười ngọt ngào đáng yêu.

Tường Niệm quan sát cẩn thận một lúc, rất quen mặt! nhưng gặp qua ở đâu?

“Em...chúng ta từng gặp ở đâu?” mắt cô mờ mịt chớp.

Cô có ấn tượng, nhưng mà thật sự quên từng gặp qua ở đâu rồi.

“Đáng chết mà, ở nhà Dương Dương, em quên à?” Trình Sở Đông vẽ mặt hèn mọn xem thường Tường Niệm, còn ngoa mạn lắc lắc bã vai, đáng vẻ xấu xa rất đáng ăn đòn.

Diêm Thương Tuyết đen mặt đến cạnh hần ta, nhắc chân dùng sức giẫm một cái.

“A---đáng chết, dùng sức như vậy? cô ta là kẻ đàn mà---tôi sai rồi, sai rồi, cô ấy không ngu ngốc, không ngu ngốc.” bị người đàn ông lòng dạ hiểm độc Diêm Thương Tuyết kia suýt giẫm gãy ngón chân, Trình Sở Đông nhe răng nhếch miệng cầu xin tha thứ.

Cả Vinh Tú Phong luôn đứng về phía hần ta cũng không thềm quan tâm hần, cùng hung hăng trừng mắt hần ta, ách không đúng, sao toàn trừng mắt hần chứ.

Ngượng ngùng vuốt mũi, ánh mắt mắt tự nhiên nhìn về nơi khác.

Hóa ra đắc tội cô ấy, chẳng khác nào đắc tội nhiều người thế này à?

À! Tường Niệm bừng tỉnh hiểu ra, nắm tay Tú Phong ngượng ngùng nói: “Thật xin lỗi.”

“Không sao.” Tú Phong vỗ gò má mềm mại của cô.

Cảm giác Tường Niệm giành cho Tú Phong rất tốt, cảm thấy rất tri âm, như lần đầu tiên gặp Dương Dương vậy, vừa gặp như đã quen.

Nhìn lại bộ dạng Trình Sở Đông tức mà không dám nói gì, không khỏi cười thành tiếng, Diêm Thương Tuyết thấy cô mỉm cười, mặt giống như cục sắt đen lập tức mềm xuống: “Đừng để ý cậu ta, trong số chúng ta, gốc nhất chính là cậu ta và vợ chưa cưới của cậu ta.” Dán bên lỗ tai Tường Niệm, nhẹ giọng nói.

Tường Niệm bị chọc cười, một tay che môi: “Đã thấy.”

“Ai~ hai người đang nói gì đó?” Trình Sở Đông thấy hai người thần thần bí bí, bất mãn rống lên.

Tô Xích Cảnh cũng cau mày nhìn hai người tỏ vẻ thần bí, bọn họ đứng chung, thật xứng! trai tài gái sắc.

Thấy Tường Niệm cười duyên, hần cảm thấy lòng mình thỏa mãn, thật ra dù cô ấy với ai, cô ấy hạnh phúc là quan trọng nhất, hần là Tuyết đối xử với cô ấy tốt lắm.

“Chú?” Tường Niệm thấy bộ dạng hần mắt hần, liền đến bên cạnh nghiêng gọi hần một tiếng.

Diêm Thương Tuyệt thật sự không ưa nhìn cô đứng gần đàn ông như vậy, nhếch môi, rất không vui vẻ.

“Ừm?” Tô Xích Cảnh cười yêu mị.

“Ngày đó... cảm ơn chú.” Đỏ mặt, ngượng ngùng nói. Nếu không phải hắn, có lẽ cô không còn mạng để sống rồi.

Cho nên dù nhìn thấy hắn sẽ ngượng ngùng, nhưng vẫn muốn nói lời cảm ơn hắn.

Tô Xích Cảnh thấy cô ngượng ngùng, biết cô vì ngày đó bản thân bị thấy hết mà có chút xấu hổ, liền cũng không trả lời, chỉ là thật nhân nhả quan sát cô, tiếp theo đưa mắt nhìn Diêm Thương Tuyệt đang trong cơn tức giận, nói một câu đáng chết: “Dáng người em cũng không tệ.”

Câu nói của hắn khiến Tưởng Niệm lập tức muốn tìm cái lỗ chui vào, cúi đầu cực kì ngượng ngùng.

A~~~ nhiều người như vậy mà? Sao hắn... sao... vô lại thế chứ?

“Cảnh.” Diêm Thương Tuyệt đè nén âm thanh gầm nhẹ một tiếng, hung ác trừng Tô Xích Cảnh, nếu đổi thành người khác nói lời này, Diêm Thương Tuyệt hẳn nhất định khiến tên đó, tan-xương-nát-thịt!

Nhưng người nói lời này lại là Tô Xích Cảnh!

“Anh?” Tưởng Niệm bất an khẽ nắm góc áo của Diêm Thương Tuyệt.

Hóa ra hắn vẫn là người anh rất dễ nổi giận.

Chỉ là thay đổi với cô mà thôi.

“Tổng giám đốc, Đồng sự trưởng Lý đến.” Mị Cơ dừng cảm bước đến, ở sau lưng Diêm Thương Tuyệt, cúi đầu nói.

Diêm Thương Tuyệt không nói chỉ càng ôm chặt Tưởng Niệm, lạnh lùng nhìn cửa.

Lý Băng mặc bộ sườn xám màu đỏ thắm thêu hoa Mẫu Đơn, kiểu tóc cổ điển, khuyên tai trân châu đông đưa loạn xạ theo tư thế đi của bà ta, vẻ mặt tươi rói bước vào, theo sau là con gái Emma của bà ta.

Emma mặc váy ngắn màu da người, ôm sát khiến đàn ông nóng người, mông uốn lên uốn éo, vô cùng quyến rũ, lúc nhìn thấy Diêm Thương Tuyệt, càng cười xán lạn, đầy mắt tràn đầy tự tin.

Nhưng khi nhìn đến hắn ôm ‘con hoang’ kia, sắc mặt lập tức tối sầm, hóa ra người phải đính hôn với Diêm Thương Tuyệt là cô ta!

“Bọn họ đến.” Diêm Thương Tuyệt nhắc nhở.

Tưởng Niệm giật mình, nắm tay hắn dần chặt, gương mặt nhỏ nhắn căng thẳng, nhìn người phụ nữ trung niên kia, xẹt qua một tia hận.

Chính bà ta hại chết mẹ đúng không? Tuy rằng bây giờ không có chứng cứ, nhưng mà anh từng nói, bà ta chính là vợ của người đàn ông kia.

Hận, sinh ra từ đáy lòng.

Lý Băng dẫn con gái đi đến bên cạnh Diêm Thương Tuyệt, cười rạng rỡ: “Chúc mừng Diêm tổng.” lại nghiêng đầu nhìn Tưởng Niệm đang trừng mắt bà ta, cười khinh bỉ: “Sao vậy? tôi có thủ oán gì với vị tiểu thư này sao? Sao trừng tôi như vậy?”

Tô Xích Cảnh đứng ở một bên sững sờ, ly rượu đến bên miệng cũng ngừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96

Tô Xích Cảnh đứng ở một bên sững sờ, ly rượu đến bên miệng cũng ngừng lại.

“Đồng sự trưởng Lý hiểu lầm rồi, đêm nay vị hôn thê của tôi quá khẩn trương, cho nên có chút thất lễ.” Diêm Thương Tuyệt không lộ dấu vết giải thích, ngón tay nhẹ nhàng gõ bên hông Tưởng Niệm, nhắc nhở cô, bình tĩnh một chút.

Tường Niệm lập tức hiểu, nhanh chóng nâng ly rượu, cười với Lý Băng: “Tuyệt nói rất đúng, đêm nay em có chút thất lễ, tôi xin cạn một ly trước, xem như bồi thường.” nói xong, liền khì khải uống một ngụm sâm-banh.

Đầu, có chút hoa mắt choáng váng...

Lý Băng cười, cũng nhận sâm-banh: “Cô có vinh hạnh được gả cho Diêm tổng, nhất định là mẹ cô chúc phúc cho cô, dù sao đây cũng là mơ ước của hầu hết phụ nữ, đương nhiên cả con gái tôi, đúng không? Emma?”

Mẹ? bà ta còn dám nhắc đến mẹ?

Tường Niệm tức giận nhìn bà ta, thật muốn ném phân vào mặt bà ta, cho bà ta cười.

“Đúng vậy ạ, có thể gả cho Diêm tổng thật sự là phước ba đời! Nhưng mà...không phải ai cũng đều xứng đôi với Diêm tổng đâu nhỉ?” lúc nói chuyện, Emma cũng không biết xấu hổ dấn sát Diêm Thương Tuyệt, còn 'vô ý' lấy hai ngọn núi cao ngạo mà sát khuỷu tay của Diêm Thương Tuyệt.

Hành vi lớn gan quấy rối trắng trợn khiến người ở đây nhìn liú lười.

Này...này, quá rõ ràng mà!

Tường Niệm hận nghiền răng, phổi cũng sắp nổ tung, cô ta dựa vào cái gì mà chạm vào đàn-ông-của-cô? Sao anh không tránh?

Là không muốn tránh sao? Bởi vì thấy người ta xinh đẹp, a phi----đẹp chỗ nào chứ?

Tức chết mà, tức chết mà!

Đột nhiên cô nảy ra một kế, gờ cao ly rượu, đi về phía Emma, tiếp đó cao quý đẩy cô ta ra, tay hơi ngã về phía Emma, rượu liền thuận thế đổ lên nửa ngực Emma, cô lại thừa lúc đến cạnh Diêm Thương Tuyệt, thành công đẩy Emma bên cạnh Diêm Thương Tuyệt ra, còn tức giận trợn mắt hắt.

Emma không dự đoán được cô sẽ không không phong độ đẩy cô ta ra như vậy, liền lão đảo, suýt nữa té, lúc cô ta thật sự muốn nổi nóng tức giận mắng mỏ Tường Niệm, thì nghe giọng điệu Tường Niệm mang theo châm chọc nói: “Trời à, cô xem, suýt té rồi? Sau này đừng đứng ở chỗ không nên đứng, nếu không lần sau cũng không biết có phải chỉ là 'suýt' té hay không, nếu té đến mặt mũi bầm dập hay thân thể tàn tật, vậy thì hoàn toàn xong rồi, đừng nói Vương tiên sinh lần trước, cả con mèo con chó cũng sẽ không cần cô, do you understand?”

Dáng vẻ Tường Niệm lúc này cùng bộ dạng nhu thuận ngày thường tưởng như hai người, không phải cô cố ý giả vờ, thật ra cô rất hiền lành, nhưng mà lúc đối diện với người cô không thích hay người cô tình hãm hại cô, cô sẽ đặc biệt cứng rắn.

Thật ra cô sớm đã học bảo vệ bản thân, chỉ là An Nguyệt Lê bảo vệ cô quá tốt.

Làm cô không có cơ hội phản kháng và cường ngạnh.

“Cô---” Emma tức vô cùng, gờ tay muốn tát Tường Niệm, lại bị đôi con ngươi như sói kia của Diêm Thương Tuyệt làm kinh sợ, ngưng ngừng rút tay lại, thay bằng nụ cười có mưu đồ khác: “Phải không? Chỗ không nên đứng? Cô nói là bên cạnh Diêm tổng?” khinh thường giương khoe miệng, tiếp đó đến bên tai Tường Niệm nói: “Tôi nói cho cô biết, anh ta, nhất định là của tôi, cô và mẹ cô giống nhau, đều là thứ rẻ mạt không cần mặt mũi, phải cú!”

Tường Niệm vốn nghe câu trước đó thì không có gì nóng giận, chỉ là hờ hững nghe, nhưng phía sau là về mẹ, cô tuyệt đối không cho phép bất kì kẻ nào lấn nhọc mẹ cô.

“Chát---” Tường Niệm tức giận gờ tay lên cho Emma một bạt tai.

Lúc này lập tức yên tĩnh xuống, tất cả mọi người vô cùng ngạc nhiên nhìn về phía này.

Ai cũng biết tối này là tiệc đính hôn của Diêm tổng, người nào dám to gan thế?

“Tiện-nhân, cô dựa vào gì dám ra tay? Cô có tư cách gì đánh người? Cô muốn chết đúng không?” Lý Băng nóng lòng bảo vệ con gái, nhảy dựng lên, chỉ vào Tường Niệm tức giận mắng.

“Chỉ dựa vào cô ấy là người phụ nữ của tôi, người phụ nữ tôi yêu sâu đậm.” Diêm Thương Tuyệt kêu căng ngạo mạn nhìn Lý Băng đang tức giận.

Sao? Bà ta muốn đánh lại à?

Lời của hắn khiến hiện trường lại sôi sục lên, mọi người nhao nhao bàn luận, nghĩ Diêm tổng thật sự là 3000 yêu chiều người phụ nữ kia!

Tường Niệm thấy hắn che chở mình như vậy, trong lòng oán hận cảm động một phen, mắt hồng hồng, khế bĩu môi, nâng mắt nhìn hắn, dáng vẻ ngọt ngào đáng yêu.

“Diêm tổng?!” về mặt Lý Băng rét lạnh kêu một tiếng.

Hắn ta...hắn ta thật lòng che chở cho đồ con hoang này?

Tài liệu kia không có chút ảnh hưởng nào tới hắn ta?

Tô Xích Cảnh một tay bỏ vào túi quần, thật nhân nhả nhìn Diêm Thương Tuyết, khóe miệng nở một cười rất có thâm ý.

Tuyết, cậu yêu cô ấy rồi!

Cậu đã bao giờ từng vì một cô gái mà không chút che giấu thể hiện ham muốn chiếm hữu cứng ý muốn bảo vệ của bản thân?

Cũng may, cũng may là yêu, không phải hận.

“Người phụ nữ của tôi làm tất cả đều là vì tôi, hiểu? Dù đêm nay cô ấy có làm chuyện quá đáng hơn, theo tôi chẳng quá là vì cho thêm chút thú vị vào 'tiệc đính hôn' của chúng tôi mà thôi, cho nên...” hắn nhân nhả liếc nhìn Emma đang tức giận không thôi, đôi mắt phát ra tia ghét bỏ cùng hèn mọn: “Đừng mơ mộng có thể làm người phụ nữ của tôi, không phải ai cũng có thể làm người phụ nữ của tôi, người phụ nữ của tôi, chỉ có cô ấy, hiện tại vậy, tương lai cũng vậy, cô ấy, là mạng sống của tôi.”

Lời tuyên bố mỗi chữ chân thành, cường thế, cô ấy, là của hắn!

Lời hắn khiến Lý Băng và Emma xấu hổ vô cùng, trong lòng càng thêm hận Tường Niệm.

Emma vừa định lên tiếng, liền bị Lý Băng ngăn lại, liếc mắt ra hiệu với cô ta, tiếp đó nhìn Diêm Thương Tuyết thấy thật có lỗi nói: “Thật ngại, là con gái tôi lỗ mắng, con bé à, hết sức ngưỡng mộ Diêm tổng, biết đêm nay Diêm tổng đính hôn thì có chút đau khổ, cho nên hành vi có chút can rở, hi vọng Diêm tổng đừng để trong lòng.”

Tường Niệm chẳng thèm ngó tới, khinh bỉ bà ta, cô thật sự không nhịn được, nghĩ đến chuyện có lẽ mẹ là do bà ta chết, trong lòng liền có phản tức giận, nhưng bất hạnh là không có chứng cứ, cô cũng tay trắng không kể sách, cho nên, cô đang đợi.

Lời Diêm Thương Tuyết vừa mới nói quá thật khiến cô cảm động đến rồi tỉnh rồi mù, sao hắn còn có một mặt thâm tình như vậy?

Cảm giác dành cho hắn dường như có chút khác biệt, cô chịu nhiều thương tổn quá rồi, bây giờ có người trân trọng cô, quý trọng cô như vậy, trong lòng cô thấy ấm áp, mấy ngày nay mất đi An Nguyệt Lê, cô luôn sống lạnh nhạt, nhưng hôm nay cô giống như đang sống dưới bầu trời xanh thẳm vậy, hóa ra bầu trời vẫn xanh thế, mây vẫn trắng thế, An Nguyệt Lê ra đi không có mang theo màu sắc trong cuộc sống cô.

Cô vẫn có thể hạnh phúc như trước kia, vẫn có thể sống vui vẻ như trước kia.

“Đồng sự trưởng Lý đã nói vậy, tôi cũng không nói gì nữa, nhưng mà, sau này xin tiểu thư Emma cách xa tôi một chút, bởi vì đứng bên cạnh tôi, chỉ có thể là người phụ nữ tôi yêu quý nhất.” Diêm Thương Tuyết nhìn Tường Niệm say đắm, ánh mắt dịu dàng nói không lên lời, không lạnh nhạt giống ngày xưa.

Có cần lần nào cũng phải nói lời kích thích như vậy không, Tường Niệm đỏ mắt nhìn hắn thật sâu, giờ phút này nhìn, càng thấy hắn soái khí vô cùng.

“Là con bé liều lĩnh, nên gây phiền phức cho Diêm tổng, xin hãy tha lỗi, Emma, còn không mau xin lỗi vị hôn thê của Diêm tổng?” Lý Băng liên tục gật đầu, nhưng trong con ngươi xẹt qua tia hận thấu xương.

Bây giờ cô rất vui chứ gì?

“Thật xin lỗi.” Emma rất không tình nguyện nói.

Diêm Thương Tuyết không nói chỉ nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu.

Tường Niệm nhón chân nhẹ nhàng nói bên tai hắn một tiếng: “Cảm ơn.”

“Em là người phụ nữ của tôi, tôi nên bảo vệ em” Diêm Thương Tuyết một tay vòng qua eo cô, cúi đầu xuống nói nhỏ bên tai cô.

Hành động giữa họ làm người ta ghen chết, tất cả mọi người nhiệt tình vậy đến, vỗ tay chúc phúc cho hai người.

Tô Xích Cảnh nhìn họ cười ngọt như mật, trong lòng chua xót không thôi.

Hạnh phúc của em không phải là tôi, phải nói là trước giờ cũng chưa từng là tôi.

Trong bữa tiệc Diêm Thương Tuyết tuyên bố thắng thừng như vậy, Tường Niệm từ này về sau là người của hắn, nửa đời sau hắn sẽ cùng cô dắt tay trải qua từng ngày.

“Chú---” Tô Xích Cảnh hơi say ngồi trên xích đu trong vườn hoa, tâm tư thật phức tạp, trong lòng rầu rĩ, vốn đang nhắm mắt lúc nghe giọng nói như chuông bạc này liền mở ra, nhìn Tường Niệm đang nhẹ nhàng bước đến.

“Sao ngồi đây một mình vậy?” Tường Niệm cười khanh khách bước đến, ngồi lên xích đu bên cạnh hắn, khẽ đóng đưa.

“Em thì sao? Sao lại ra đây.” ánh mắt Tô Xích Cảnh dịu dàng nhìn chăm chăm vào cô, tiếp đó chăm chú nhìn vào bên trong, lại tiếp tục nói: “Không quen nhiều người mang 'mặt nạ' vây quanh em như vậy chứ gì?”

“Sao chú biết?” Tường Niệm mừng rỡ, hóa ra chú vẫn hiểu cô.

Cô thật sự không thích những gương mặt cố ý lấy lòng cô này.

Nhìn có cảm giác thật kì quái.

Tô Xích Cảnh không trả lời, chỉ là dựa lưng vào ghế, đặt hai tay ở sau ót, đóng đưa xích đu nhìn trời đầy sao, rất có cảm xúc nói: “Em nói phải, bầu trời vẫn là bầu trời, không vì mình vui mà sẽ vui, không vì mình buồn mà sẽ buồn, nó vĩnh viễn là chính nó, tựa như tôi lúc này, tâm trạng khổ sở vô cùng, nó vẫn đầy sao như trước đây.”

Tường Niệm cau mày, nhìn Tô Xích Cảnh khó hiểu, vì sao nói cái này?

Hắn không vui sao? Vì sao đáng vẻ trông rất khổ sở?

Cô đau lòng.

“Chú?” Một tay Tường Niệm đặt lên cánh tay hắn, đau lòng kêu.

“Không có gì, nói đại mà thôi.” Tô Xích Cảnh yêu chiều vỗ đầu cô, bảo cô đừng lo lắng.

Đôi mắt đào hoa xinh đẹp nhìn về nơi khác, rất xa, rất xa....

“Chú, tôi kể cho chú một chuyện cười được không?” Tường Niệm thấy bộ dạng mặt ủ mày ê lại không muốn nói chuyện của hắn thì đau lòng vô cùng, trong lòng cô, chú rất tốt, rất tốt.

Tuy rằng đáng vẻ hắn luôn không đứng đắn, nhưng cô biết hắn đối xử với mình vô cùng tốt.

Có một số người, bạn chỉ cần liếc mắt liền có thể phát hiện, anh ta là người hiểu bạn, biết bạn, là người bạn mà lúc bạn không có gì hay có tất cả, anh ta vẫn bằng lòng chân thành quan tâm bạn.

Không cần nhiều lời hay, không cần biểu đạt trạng trọng, chỉ cần một loại cảm giác đủ để bạn thả lỏng, bạn sẽ cho rằng, anh ta, là bạn của bạn, người bạn sẽ không vì bạn nghèo túng không như ý mà khinh thường bạn, anh ta sẽ cho bạn một cái ôm những khi bạn đau lòng khổ sở, mùa đông sẽ cho bạn tách trà nóng, không hơn...

trong lòng Tường Niệm, Tô Xích Cảnh chính là người cho cô cảm giác như vậy, cho nên cô luôn thích ở cùng với hắn, tâm sự với hắn.

“tiếp tục.” Tô Xích Cảnh cười nhợt nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97

“Ở một ngôi làng nọ có một đôi vợ chồng rất yêu thương nhau, bọn họ sinh ra ba đứa bé đáng yêu, một đứa tên là Cường Đạo(nghĩa là trộm cướp), một đứa tên là Thái Dao(con dao làm bếp), người còn lại tên là Phiền Phức, một ngày nọ, Phiền Phức mất tích, Cường Đạo liền dẫn Thái Dao đến sở cảnh sát, nói với cảnh sát: “Xin chào, tôi là Cường Đạo, tôi mang theo Thái Dao đến tìm Phiền Phức...” ha ha~~ có phải rất buồn cười không? Tường Niệm nói xong ôm bụng cười lăn lộn.

Nghe vậy, Tô Xích Cảnh chỉ ngậy ngốc nhìn chăm chăm gương mặt cười của cô, ý cười nơi khóe miệng cũng ngày càng rõ ràng, không phải vì cô chọc cười, mà là nụ cười hồn nhiên của cô lây nhiễm qua hắn.

Hóa ra thật sự thích một người, chính là vì nụ cười của cô ấy mà cười, vì nỗi đau của cô ấy mà đau.

“Không mắc cười sao?” Cười đã rồi, Tường Niệm nghiêm mặt nhìn Tô Xích Cảnh đang không có biểu hiện gì, không mắc cười à? Vì sao hắn chỉ nhìn cô cười-miến cưỡng~ là cô buồn cười?

“Không phải, truyện cười em kể rất buồn cười, tôi rất vui đó.” Tô Xích Cảnh vẫn chăm chú nhìn cô như trước, không hề chớp mắt, sợ bản thân bỏ lỡ mất biểu cảm của cô.

Hóa đây là yêu sâu đậm---

“Buồn cười? Nhưng sao tôi cảm thấy chú vẫn không vui vậy?” Tưởng Niệm nghiêng đầu, buồn rầu nhìn hấn.

“Sao tôi có thể không vui chứ? Hôm nay là ngày vui của người bạn tốt nhất tốt nhất của tôi, chuyện đáng chúc mừng như vậy đương nhiên tôi vui về chứ, tôi chỉ đang nghĩ lúc nào thì tôi mới có thể gặp được người con gái làm tôi cảm thấy hạnh phúc, giống như cô gái tốt bụng chân thành của Tuyệt vậy.” trong lời hấn có hàm ý khác.

“Sẽ mà, chú tốt như vậy, sau này nhất định có phúc, nói không chừng, cô gái ấy của chú, đang chờ chú rồi.” Tưởng Niệm nghiêm túc an ủi hấn, cho rằng hấn chỉ có tâm sự cần phát tiết ra.

Tô Xích Cảnh cười chua xót, sẽ không, sẽ không bao giờ nữa, người con gái hấn muốn có và trân trọng, là của người khác rồi.

“Chú, chú biết không? Tôi cảm thấy ở cùng chú rất tốt, cảm thấy rất thoải mái, tựa như ở dưới bầu trời xanh lam, nằm trên bãi cỏ xanh, thật thanh thản.” Tưởng Niệm cũng học theo dáng hấn, tựa vào ghế, cô ngẩng đầu nhìn trời đầy sao, cạnh ngôi sao sáng nhất sáng nhất kia nhất định là mẹ.

Lời Tưởng Niệm thốt ra từ tận đáy lòng khiến lòng Tô Xích Cảnh ảm áp, cô ấy thật sự cảm thấy như vậy?

Cô ấy thích đứng chung với mình?

“Em...em nói thật sao? Em thích ở chung với tôi?” Tô Xích Cảnh thậm chí có phần không tin, nhìn gương mặt tuyệt mỹ của cô chưa từ bỏ ý định hỏi.

“Đương nhiên là thật! Chú nghĩ rằng tôi đùa với chú? Không có gì đùa đâu vui về à? Tôi cũng không biết vì sao, chỉ là cảm giác như vậy, khiến tôi có thể không cần cảnh giác ở chung với chú, khiến tôi có thể nói hết với chú, tôi là không kiềm lòng được tin tưởng chú.” Tưởng Niệm vẫn nhìn bầu trời như trước, thành tâm thành ý khe khẽ nói.

Thật ra chỉ cần cô hơi quay đầu, có thể phát hiện ra đáy mắt Tô Xích Cảnh tản ra tình yêu say đắm rõ ràng.

Có đôi khi chỉ cần bạn dừng lại một chút, quay đầu nhìn bên cạnh, bạn sẽ phát hiện, thật ra thứ tốt nhất, đáng giá nhất mà bạn có được đang ở ngay bên cạnh bạn, bạn luôn vì loại tình cảm hảo huyền mà buông tha chạy theo giấc mơ không chú ý.

“Tưởng Niệm, thật ra tôi...” thích em, nghe lời nói ảm áp của cô, Tô Xích Cảnh đột nhiên muốn nói với cô, suy nghĩ thật sự nhất trong lòng hấn, nhưng nếu cô ấy biết mình thích...cô ấy, có phải cô ấy sẽ cách xa mình hơn không?

Do dự một chút, Tô Xích Cảnh vẫn không nói miệng, vô lực nhắm mắt, hấn không thể mạo hiểm như vậy, bây giờ cô ấy hạnh phúc, mình có thể nói thế nào chứ?

Hay cứ giữ lại bí mật này, bởi vì nó ngọt ngào.

“Chú? Tôi cảm thấy đêm nay chú trở nên rất lạ.” Tưởng Niệm cau mày, tuy đáng ve3vo6 cùng hoạt bát, nhưng vẻ mặt rất nghiêm túc.

“Sao, có gì lạ? Hay là cao lớn anh tuấn, phong lưu tiêu sái hơn à.” Tô Xích Cảnh thờ nhẹ ra một hơi, cố tình thoải mái nói.

Tưởng Niệm bĩu môi, cô cũng không ra được, dù sao cô chỉ cảm thấy hấn khác bình thường, buồn bã như thế.

Hai người cũng không nói nữa, cứ lẳng lặng ngồi như vậy, nhìn từng điểm sáng trên trời, hiện tại tất cả đều bình tĩnh, tốt đẹp như vậy, giống như chuyện cứ thể trở thành kết cục đã định rồi.

Tưởng Niệm không chống đỡ được cơn buồn ngủ nghiêng đầu, tựa vào trên vai Tô Xích Cảnh thiếp đi, nhắm đôi mắt như nước nhắm lại, lông mi dài dài nhỏ phủ bên trên, gương mặt trắng nõn đơn thuần, môi đỏ mọng khẽ mở, nhìn qua thật câu hồn, một vài sợi tóc đen rớt trên mũi, theo hơi thở ra mà dao động có tiết tấu, Tô Xích Cảnh đưa tay, dùng ngón tay thật nhẹ nhàng vén những sợi tóc đến sau tai cô, lúc chạm đến da thịt trơn trụi, lòng, nhẹ nhàng run lên.

Nhìn dáng vẻ cô ngủ say, Tô Xích Cảnh cười thật dịu dàng, ngón tay lại vô cùng lưu luyến di chuyển vòng quanh trên gương mặt cô, vẻ thâm tình say lòng người tràn ngập trong cơn ngơ.

Sự dịu dàng của hấn chỉ dành cho cô!

Xa xa, một đôi con người xinh đẹp tức giận nhìn tất cả, nhưng trong nháy mắt, đôi con người liền tản ra ánh sáng khó nắm bắt, cuối cùng, theo đó bóng đêm cũng dần dần đi xa.

Đồ con hoang, tôi nhất định sẽ không để cho cô tốt hơn, nhiều đàn ông thích cô thế sao? Vậy tôi sẽ dần dần hủy hoại tất cả!

Đêm dần lạnh, Tưởng Niệm vẫn còn ngủ say, mà Tô Xích Cảnh có lòng muốn giữ lại khoảnh khắc một mình ở bên cô, muốn để cô dựa vào lòng hấn. Vì hấn cho rằng sợ là không còn cơ hội kề bên cô như vậy nữa.

Cho nên, thấy cô ngủ, hấn không đánh thức cô, cũng không mang cô đi vào.

Tường Niệm càng cảm thấy lạnh, thật tự nhiên khẽ động ở trên vai Tô Xích Cảnh, cảm thấy hơi lạnh, nhưng giống như cô biết có người sưởi ấm bên cạnh, nên thân thể cô cũng càng lúc càng dựa vào người Tô Xích Cảnh, dần dần chui vào lòng hắn, cả người Tô Xích Cảnh cứng đờ, nhìn về mặt cô ngủ say thật đẹp, gáy nóng lên, chậm rãi cúi đầu, hôn thật nhanh lên cánh môi mềm mại, sau đó vội vàng rời khỏi cánh môi anh đào, tìm đập thỉnh thoảng, mặt đỏ chưa từng thấy.

Thấy cô khẽ nhủ mày, trong lòng Tô Xích Cảnh nổi lên cảm giác tội lỗi nặng nề.

Sao hắn có thể như thế? Thừa nước đục thả câu như vậy, hắn coi mình là gì? Coi cô là gì?

Dưới đáy lòng hung hăng khinh bỉ chính mình, hắn biết không thể cứ để Tường Niệm dựa vào lòng hắn như vậy, đầu cô còn thường xuyên dụi dụi vào ngực hắn, điều này đối với một người đàn ông bình thường, chính là quyến rũ chết người, ngượng ngùng chớp đôi mắt anh đào mê người, về mặt có chút khản trương, giọng khàn: “Tường Niệm? Tường Niệm? Tỉnh dậy?”

Mộng đẹp bị phá, Tường Niệm càng nhủ chặt mày, mở nửa mắt, lười biếng nhìn gương mặt Tô Xích Cảnh càng lúc càng rõ ràng, chính mình còn nằm trong ngực hắn ta, chán nản ngồi thẳng người dậy, áp ứng: “Tôi...tôi...cái đó...thật ngại..”

Tô Xích Cảnh thấy trong ngực trống rỗng, giống như đánh mất thứ gì đó rất quan trọng, buồn rầu, đau đầu: “Không có gì, em mau vào đi, bên ngoài lạnh coi chừng bị cảm, không biết chăm sóc bản thân như vậy, làm sao cho người ta yên tâm đây? Sau này phải chăm sóc bản thân thật tốt, biết chưa?”

Tường Niệm nín thở, hai mắt đỏ bừng nhìn hắn dịu dàng nhỏ nhẹ căn dặn, hắn luôn đối tốt với cô như vậy.

“Sao thế? Sao khóc? Tôi...tôi nói gì sai...sao?” Tô Xích Cảnh thấy cô một giọt lại một giọt nước mắt rơi xuống, nhất thời hoảng hốt thay cô lau nước mắt, nhưng sao lại thế? Hình như càng lúc càng nhiều.

Nhìn dáng vẻ hắn tự trách, Tường Niệm càng khó chịu, dần dần khóc lên tiếng, cô nhào vào lòng Tô Xích Cảnh: “Chú! Vì sao chú luôn đối xử tốt với tôi vậy? Chú có biết tôi sắp hạnh phúc đến chết không, chú, tôi thích chú, rất yêu thích chú.”

đúng vậy! Cô thích hắn, thích hắn như người thân bạn bè.

Bởi vì hắn cho mình ấm áp vô điều kiện.

“Chỉ cần em hạnh phúc, tôi sẽ hạnh phúc, sau này dù tôi ở đâu, trên trời hay dưới đất, chỉ cần để tôi biết em không hạnh phúc, tôi nhất định không tha cho Tuyệt, càng không tha thứ cho em, biết chưa?” Tô Xích Cảnh nâng mặt cô, nhìn cô thật dịu dàng, nhỏ giọng nói.

Thứ duy nhất tôi có thể cho em, thứ duy nhất không gây phiền phức cho em đó là lời chúc phúc chân thành nhất, tôi yêu em, Tường Niệm!

Tô Xích Cảnh tham lam nhìn ngắm tỉ mỉ gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô, giống như hắn sắp sửa xa rời cô mãi mãi, cho nên lúc hắn đang còn sống, thầm nghĩ ghi tạc nét mặt của cô thật sâu trong đầu, dù sau này trở thành một đám mây, một cơn gió, hắn vẫn sẽ không quên!

“Chú, Trên trời dưới đất gì? Vì sao nói lời không tốt như vậy chứ? Tôi sẽ hạnh phúc, chúng ta đều sẽ hạnh phúc, trước giờ hạnh phúc luôn thuộc về người tốt, chú là người tốt, lúc tôi đau lòng thất vọng đã sưởi ấm tôi, chú nói với tôi đi, chú cũng sẽ hạnh phúc đúng không?” Tường Niệm khóc không thành tiếng nín chặt tay áo của hắn, trong lòng không hiểu sao cảm thấy hoảng sợ, vì sao lời của hắn khiến cô sợ hãi như vậy, giống như...giống như.....bọn họ sắp 'sinh ly tử biệt'!

Bốn chữ khiến người ta sợ hãi biết bao, cô không muốn, cô cũng không muốn để bốn chữ này xuất hiện trong thế giới của cô, không muốn. Ai cũng không bỏ cô, ai cũng không!

“Được được, không nói, chúng ta đều phải hạnh phúc, chúng ta sẽ hạnh phúc, chúng ta đều là người tốt.” Tô Xích Cảnh nhanh chóng ôm lấy cô, ngửi mùi hương trên tóc cô, cảm thấy cô vì lo cho hắn mà cả người có chút run rẩy, hắn vô cùng thỏa mãn.

“Ôm—đã chưa?” một tiếng nói lạnh lùng nghiêm nghị vang lên, xung quanh đột nhiên nổi gió 'vù vù’.

Hai người đều giật mình, vội tách ra, đứng lại nhìn chằm chằm vào vẻ mặt lạnh lùng của người đến---Diêm Thương Tuyệt.

Hắn đến từ lúc nào?

“Anh?” Lòng mi dài dài của Tường Niệm nhẹ nhàng phe phẩy, bất an gọi khẽ một tiếng, có phải hắn hiểu lầm rồi không?

“Còn gọi anh?” Diêm Thương Tuyệt gỡ về mặt nghiêm nghị lạnh lùng vừa rồi xuống, thay vào đó là vẻ yêu chiều, đi vài bước đến trước mặt Tường Niệm cười dịu dàng, nhẹ nhàng giúp cô sửa lại tóc.

Tường Niệm cười ngượng ngùng, khẽ môi chậm rãi nâng lên, khẽ gọi: “Tuyệt.”

Tô Xích Cảnh thấy dáng vẻ hai người ân ái, trong lòng có loại cảm xúc không nói lên được, hắn vui vì cô có thể hạnh phúc, nhưng lại đau khổ vì mình không phải người mang lại hạnh phúc cho cô.

“Cảnh, sao ở ngoài? Trợ lý Tổng Thống Ireland vừa mới nhắc anh với tôi, không khó nhìn ra cô ấy có ý với anh, anh thì sao? Cảm thấy thế nào?” Diêm

Thương Tuyệt ôm lấy Tường Niệm, nhìn về đau lòng của Tô Xích Cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 98

“Cảnh, sao ở ngoài? Trợ lý Tổng Thống Ireland vừa mới nhắc anh với tôi, không khó nhìn ra cô ấy có ý với anh, anh thì sao? Cảm thấy thế nào?” Diêm Thương Tuyệt ôm lấy Tường Niệm, nhìn về đau lòng của Tô Xích Cảnh.

“Chú, chú thật có sức hấp dẫn, người ta liếc mắt thôi đã thích chú, thật tốt!” Tường Niệm nói thật lòng, tuy rằng cô không biết chú có ý với người ta hay không.

Tô Xích Cảnh cười chua xót, ngoác nhìn Tường Niệm: chỉ cần không phải em, dù có sức hấp dẫn đến đâu đi nữa cũng không như ý tôi. Trong lòng hấn nghĩ thế, tiếp đó hấn lại dùng giọng điệu vô-lại của ngày xưa nói: “Tôi không quan tâm đâu, phụ nữ thôi mà, chỉ cần bằng lòng động dăng đến cửa, tôi đều chào đón.”

Tường Niệm vừa nghe lời này, có chút đỏ mặt, cắn môi, khinh bỉ Tô Xích Cảnh.

Hừ! uống công cho mình vừa rồi còn lo lắng cho hấn, xem ra hấn như ngày thường, quý-háo sắc!

Khinh bỉ Tô Xích Cảnh, Tường Niệm không chịu được ôm vai: “Chú! Chú có thể chú tâm một chút hay không? Chú như vậy thật sự là làm tổn thương trái tim người ta, đã không có cảm giác với người ta thì đừng đi đùa chọc người ta, đừng đến lúc đó hủy đi sự trong sạch của người ta, lại còn nợ người ta.” về sau giọng càng nói càng nhỏ.

Diêm Thương Tuyệt không nói, chỉ là khước môi khẽ nhếch, nhìn mặt Tô Xích Cảnh biến sắc. Bộ có thật hài lòng.

Tô Xích Cảnh ngây ngốc nghe cô dạy dỗ, cuối cùng cũng không chịu nổi quát: “Cô bé em bao nhiêu tuổi rồi mà sao còn dong dài hơn cả ông già tôi thế? Tôi sắp điên rồi, tôi phải chạy nhanh, nếu không sẽ chết trong này.” Tô Xích Cảnh kêu thảm, rồi xoay người muốn bỏ đi.

“Chú!?” Tường Niệm có chút tức giận, không nên hồ tít là nói chữ chết chứ!

Bước chân của Tô Xích Cảnh tạm dừng, đặt trong không trung, cuối cùng chậm rãi thả xuống, cười vui vẻ, vẫn không quay đầu đi về phía trước, chỉ là đưa tay, vậy vậy.

Diêm Thương Tuyệt rút lại nụ cười, nhìn bóng lưng cô đơn này của Tô Xích Cảnh, trong lòng tê rần.

“Chúng ta vào thôi.”

Hai người dựa sát vào nhau đi về trước, dưới ánh trăng, chiếc bóng kéo dài.

Buổi tối, lại là một đêm xuân, dù Tường Niệm đã mệt chết đi được, nhưng Diêm Thương Tuyệt cảm thú căn bản không tính buông tha cho cô, ngầu-ngĩnh mỗi một tác da-thịt cô, dùng thật nhiều tư thế xấu hổ, mỗi tư thế cũng hết mấy tiếng.

Như là trút-giận, động tác cực kì thô-lỗ.

Trong lòng Tường Niệm cực kì sợ hãi, hiển nhiên có chút bài xích sự thô bạo của hấn, lúc làm luôn nhần nhần nhỏ nhỏ, thần kinh căng thẳng, khiến vật cứng rắn của Diêm Thương Tuyệt chậm chạp không vào được.

Cuối cùng lúc Tường Niệm ngất đi vì mệt mới thoát thân, cực kì lưu luyến liếm mút chiếc lưỡi cùng cánh môi của cô, thấy cô nhũ chặt mày, Diêm Thương Tuyệt lười biếng chống đầu nằm bên cạnh cô, thật dịu dàng dùng đầu lưỡi liếm liếm mi tâm của cô, lúc nhìn thấy cô không nhũ mày nữa, mới đứng dậy đi đến phòng tắm.

Sau khi tắm xong, bọc khăn tắm rồi đi ra, một tay miễn cưỡng vén tóc ướt, tay còn lại nắm di động, lướt trên màn hình một hồi giọng nói lạnh lạnh vang lên: “Là tôi.”

“Nghe nói mấy ngày gần đây sẽ có mưa to, anh nói Viễn Đông, bán vật liệu gỗ lần trước cho An Nguyệt Lê với giá thấp nhất, đúng, toàn bộ, ừ ~ có thể cho bọn họ nợ tiền, hơn nữa nợ càng nhiều càng tốt, ừ.”

Cúp điện thoại, Diêm Thương Tuyệt ném lên sofa bên cạnh, ánh mắt sâu xa nhìn Tường Niệm ngủ say trên giường, khước môi nhếch lên một độ cong hoàn mỹ, nhưng nụ cười này, lạnh lẽo.

Xường An gia.

“Ba~ba~ mau ra đây! Con có một tin tức muốn nói với ba, ba?!” theo giọng nam cao vút, cửa văn phòng bị một lực lớn đẩy ra, người đàn ông mặc bộ áo quần thoải mái màu trắng, soái khi bước vào, trên mặt tràn đầy tươi cười.

An Chí Viễn vốn đang tính sổ sách, bị người bất thình lình xông vào dọa giật mình, sau khi thấy rõ là An Nguyệt Lê liền trở nên nghiêm túc: “Sáng sớm ăm ỉ cái gì?”

Tháo kính, phui bụi trên vai, nhìn chằm chằm về mặt vui sướng của An Nguyệt Lê.

“Ba, vật liệu gỗ Viên Đông đồng ý bán toàn bộ vật liệu gỗ trong xưởng của họ cho chúng ta, hơn nữa còn với giá thấp nhất trị trường, cứ như vậy, chúng ta có vật liệu cho hàng của ông chủ Trịnh rồi.” An Nguyệt Lê thả bao, cầm lấy ly nước trên bàn, uống từng ngụm từng ngụm, thật là khát mả.

“Thật sao?” An Chí Viễn nghe mà mừng.

“Vâng vâng! Hơn nữa còn cho phép nợ, chờ chúng ta thu tiền hàng rồi trả nợ cho ông ta, không có lãi suất.” An Nguyệt Lê buông cái ly, kích động lấy bản hợp đồng ra.

An Chí Viễn vừa nghe, liền có chút không tin, lo lắng hỏi: “Có chuyện tốt vậy không? Có phải có mục đích gì không? Lúc trước chẳng phải ông ta sống chết cũng không bán sao? Sao....”

“Yên tâm! Ba, con nghe nói con gái của ông ta phải gả cho Hoa kiều nước Anh, rất nhiều tiền, cho nên không tính làm kinh doanh, muốn bán hết vật liệu gỗ còn tồn kho ra ngoài, cho nên đồng ý bán giá thấp cho chúng ta, ba ngẫm lại xem hiện tại ngoài trụ xưởng chúng ta thì có xưởng nào cần nhiều vật liệu gỗ như vậy? Ba yên tâm, con cũng hỏi cẩn thận rõ ràng, không có gì, hơn nữa có hợp đồng đây, chúng ta sẽ không mất.” An Nguyệt Lê rất kiên trì giải thích, ngay tại thời điểm hân đang hao tâm phí sức vì chuyện vật liệu gỗ, đột nhiên có điện thoại đến nói 'Viên Đông' đồng ý bán vật liệu gỗ cho hân, ban đầu hân cũng không tin, cho nên sáng sớm liền ra ngoài hỏi thăm, sau khi hỏi thăm mới biết được hóa ra con gái của 'Viên Đông' phải gả cho Hoa kiều nước Anh, hai ông bà không nỡ xa con gái nên cũng chuẩn bị đi theo đi dân sang nước Anh sống.

“Ba~ chờ chúng ta kiếm được tiền, ba phải đi cầu hôn đi Thu đó, ba sống như vậy nhiều năm rồi, con hi vọng nửa đời sau có một người có thể sống cùng ba.”

lúc còn rất nhỏ, hân đã lập chí phải kiếm thật nhiều thật nhiều tiền, để ba sống những ngày tốt nhất, tuy rằng cuộc sống hiện tại của họ coi như có thể, nhưng hân vẫn muốn cho ba thứ tốt nhất, còn có cô ấy, dù hiện tại cô ấy đi rồi, rồi xa hân rồi.

“Con có lòng này, ba thấy thỏa mãn rồi, chờ hết bận, con cùng Tiểu Miêu đi ra ngoài vui chơi đi.” An Chí Viễn vui mừng vỗ bả vai hân, thờ dài, tiếp tục nói lời thăm thía: “Ba biết trong lòng con nghĩ gì, nhưng chuyện đã thành kết cục đã định, điều gì cũng không thay đổi được, cuộc sống của các con còn dài, còn có rất nhiều đường phải đi, ba hi vọng con có thể hiểu, thân là một người đàn ông phải có trách nhiệm! Tiểu Miêu lúc này mang giọt máu của An gia chúng ta, mặc kệ con có yêu con bé hay không, trách nhiệm này con nhất định phải gánh, đây là con nợ con bé, biết không?”

An Nguyệt Lê im lặng, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Hân không phải một người đàn ông không chịu trách nhiệm, nhưng trong lòng hân nghĩ đến người con gái khác.

“Con biết rồi ba, con sẽ đối xử với cô ấy và đứa bé thật tốt.” vì không để ba lo lắng, An Nguyệt Lê gật đầu.

Tiểu Miêu đối xử tốt với hân, hân làm sao không biết? Nhưng mà, không có tình, không có yêu, hân có thể làm gì?

“Con biết là tốt rồi, ba đi chợ trước, mua chút đồ có dinh dưỡng bồi bổ cho thân thể Tiểu Miêu, gần đây con bé đó không có khẩu vị gì.” An Chí Viễn nói xong, liền khom người đi ra ngoài.

Nhìn bước chân ba lao đảo, hai bên tóc mai đã bạc, An Nguyệt Lê vô cùng khổ sở, không thể làm ba lo lắng cho hân nữa, ông, già, rồi!!

Ba~ con bằng lòng vì ba, buông tha một lần!

Biệt thự Diêm gia.

Lúc Tường Niệm thức dậy liền không thấy Diêm Thương Tuyệt đâu, nhìn chỗ bên cạnh lồm xồm, có dấu vết hân từng ngủ, người được hơi thở thuộc về hân, Tường Niệm cảm thấy thật kiên định, trên tủ đầu giường đặt một mảnh giấy 'Vợ à, anh đến công ty trước, tối qua em mệt rồi, em ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, buổi tối anh sẽ về sớm, yêu em~'.

Nhìn mỗi câu mỗi chữ này, Tường Niệm cười hạnh phúc, hân đối với mình tốt lắm.

Nhưng mà....trong lòng cô lại có An Nguyệt Lê.

Đối với Diêm Thương Tuyệt chẳng qua chỉ là ngoan ngoãn thuận theo nên có mà thôi.

Đột nhiên trong lòng cảm thấy thật có lỗi, rũ mắt, nhìn tờ giấy trong tay, đột nhiên linh quang chợt lóe, hân thiệt thòi, vậy thì làm chút gì bù đắp đi.

Nghĩ vậy Tường Niệm hưng trí bừng bừng rời giường, nhìn mình trong gương đầy vết hân, lại nhớ đến tối qua quần-quít mất hồn, mặt, bắt giác đỏ bừng.

Tìm hết nửa ngày trong tủ quần áo to thế này mới lôi ra một chiếc áo thun T màu trắng và chiếc quần cụt màu vàng, bởi vì trời nóng, nên không thể mặc quá nghiêm túc, áo thun có thể miễn cưỡng che khuất dấu vết trên xương quai xanh.

Sau khi chỉnh chu xong Tường Niệm liền xuống lầu, “Chào thiếu phu nhân!”

Người hầu đang bận rộn vì giữa trưa, nhìn thấy Tường Niệm cười yếu ớt xuống lầu, liền cung kính hô.

Thiếu phu nhân?!

Cô còn chưa kết hôn với anh mà, cô dường như con chưa quen với xưng hô này, ngượng ngùng gãi gãi trán, xấu hổ nói: “Mọi người gọi tôi là Tường Niệm được rồi, tôi, tôi chúng vẫn chưa kết hôn đâu.”

Đáng vẻ mơ màng thật đáng yêu, nhóm người hầu đặc biệt thân với vị thiếu phu nhân gần gũi gần gũi này, nhưng luôn có lẽ người không thấy được cái tốt của người.

“Đừng! Chúng tôi nao2o dám gọi thẳng tên ngài chứ! Ngài biết tiếng tăm của thiếu gia không? Nghe qua sự tích về ngài ấy chưa? Ngài ấy tôn quý như thế, vợ ngài ấy lại tự hạ thấp thân phận chính mình, lẽ nào không nghĩ đến mặt mũi của thiếu gia? Hừ! Thì ra cũng chỉ là một cô gái tầm thường chưa ra xã hội.” Lily khinh bỉ nói, nhìn thấy gương mặt Tường Niệm tinh xảo, này sinh lòng đố kị.

Về mặt hồ ly!

Tường Niệm nghe lời của cô ta, sắc mặt cực kì khó coi, nắm chặt làn váy, nhìn về mặt cao ngạo của Lily.

Cô đắc tội với cô ta chứ?!

Cô ta dựa vào cái gì mà châm chọc cô?

Tường Niệm không để ý đến cô ta, lắc lắc đầu muốn bỏ đi, cô không muốn đắc tội với bất kì ai, đương nhiên cũng không muốn hơn thua với bất kì ai, cho nên bình thường cô sẽ lựa chọn trốn tránh, không phải cô yếu đuối, mà là cô rộng lượng, không thêm tranh cãi với tiểu nhân.

Lyli thấy Tường Niệm nén giận, kiêu ngạo lại càng kiêu ngạo, buông khăn lau trong tay, tiếp tục châm chọc: “Sao? Mắt hừng rồi sao? Vốn là một kẻ tầm thường, cũng không biết dùng thứ gì quyến rũ thiếu gia nhà chúng tôi, cái này xem như con quạ bay lên đầu cành biến thành phượng hoàng sao? Có lẽ có mẹ sinh, không có mẹ, quy tắc gì cũng không biết?”

Cô ta dám sỉ nhục mẹ cô?!

Tường Niệm nắm chặt tay, trước trán nổi chút gân xanh. Cô có thể thông cảm cho cô gái này không thích mình, cũng có thể thông cảm từng từ khinh bỉ của cô ta, nhưng cô tuyệt không cho phép bất kì kẻ nào vũ nhục mẹ cô, tuyệt đối không!

Quay đầu, tức giận trừng mắt Lyli, cay độc nói: “Xin lỗi tôi! Mau!”

Lily giống như nghe được chuyện buồn cười, che miệng cười ra tiếng: “Ha ha~ xin lỗi? Vì sao? Cô là ai chứ? Thực sự coi mình là thiếu phu nhân của Diêm gia rồi sao?”

“Bởi vì cô sỉ nhục mẹ tôi! Tôi có thể không so đo chuyện cô không tôn trọng tôi, nhưng không ai có tư cách nhận xét mẹ tôi, cho nên cô phải xin lỗi.”

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99

“Bởi vì cô sỉ nhục mẹ tôi! Tôi có thể không so đo chuyện cô không tôn trọng tôi, nhưng không ai có tư cách nhận xét mẹ tôi, cho nên cô phải xin lỗi.”

Tường Niệm nghiêm mặt, vẻ mặt nghiêm túc và rét lạnh chưa từng có.

Cô không phải là người trời sinh thích 'chiến tranh', nhưng có người đụng chạm đến điểm mấu chốt của cô, vậy, dù có tan xương nát thịt cô cũng phải đấu tranh đến cùng.

Mà mẹ chính là điểm mấu chốt của cô.

“Stop~ thật buồn cười, cô dựa vào cái gì muốn tôi xin lỗi cô? Theo lời cô nói, cô còn chưa kết hôn với thiếu gia nhà chúng tôi, cô cũng không là gì, ba mẹ-cô không dạy cô biết cái gì gọi là 'liêm sỉ' sao? Chút chuyện này cũng không biết, làm sao làm thiếu phu nhân của Diêm gia?” Lily hất đầu, vênh vao

khinh thường Tường Niệm.

Cô ta biết Tường Niệm không có gia cảnh, mà cô ta lại là cháu gái ruột của thím Doãn, Diêm Thương Tuyệt phải kính trọng thím Doãn, cho nên cô ta dựa vào quan hệ này, ngày thường làm mưa làm gió ở đây.

Ba?

Tường Niệm cười lạnh nói: “Xem ra cô thấy mình ở đỉnh cao rồi nhì, nói với tôi xem, cô là ai? Có tư cách gì bày ra bộ dạng 'không coi ai ra gì, ngang tàng buống binh' với thiếu phu nhân tương lai của Diêm gia! Tôi nói cho cô biết, 'ở đây, bất kể tôi có bối cảnh gia đình hay không, thì cũng là người thiếu gia nhà các người chọn, chứ không phải 'kẻ hầu' có 'thân phận hèn mọn' như cô có thể truy hỏi, cho nên không cần phải tỏ ra như cô mới là chủ nhân của nơi này, cô không có tư cách đó!’”

Nói xong, không cho cô ta có cơ hội phản bác liền ưỡn ngực, ngược đầu cao ngạo bước ra ngoài, mọi người thấy thiếu phu nhân trước và sau giống như thay đổi hoàn toàn, kính ngạc không thôi.

Xem ra thiếu phu nhân này cũng không phải yếu ớt như vẻ người...

Sau khi ra khỏi cửa lớn, Tường Niệm vô cùng suy sụp, nhìn chăm chăm hồ bơi siêu lớn, nước bên trong màu xanh, nhưng lại có thể thấy rõ đáy hồ, mặt nước tĩnh lặng thế, còn bầu trời đâu?

Ngẩng đầu nhìn mây trắng từng tầng trên bầu trời, mềm nhẹ như thế, ánh nắng ấm áp rơi xuống mặt đất, chói mắt như bạc(vàng bạc á).

Nước tĩnh lặng, cùng mây trắng trên trời tương hòa, nhưng trong lòng cô lại dấy lên ngàn tầng sóng, lời của cô gá vừa rồi khiến cô vô cùng khổ sở, phải, cô không có gia thế hiển hách, nhưng vậy thì sao chứ, cô cũng sống vui vẻ đấy thôi. Cô ta không chỉ nhục mạ mẹ mà còn nhắc đến người kia, nó làm lòng cô đau quá....

từ nhỏ không có ông ta, cô cũng không cảm thấy thiếu sót gì trong cuộc sống này, người đó căn bản là không có tư cách làm ba của cô, chồng của mẹ! Cả người thân nhất của mình cũng không bảo vệ được, ông ta có tư cách gì trở thành đàn ông? Hay ông ta căn bản không cần cô và mẹ? Hay là giống như lời anh nói, mẹ là kẻ thứ ba phá hư gia đình của người ta? Cho nên người kia là bất đắc dĩ?

Kẻ thứ ba?

Sẽ không? Nhất định sẽ không!

Từ nhỏ mẹ đã dạy cô cái gì là 'lễ nghĩa lễ mễ', một người dịu dàng nhã nhặn lịch sự như thế làm sao có thể là kẻ thứ ba bị người người khinh-ghét? Không, cô phải tin tưởng mẹ!

Nhưng mà...

không có nhưng mà!

Trong đầu luôn có hai tiếng nói tranh cãi âm ỉ không ngừng, nắm chặt vị trí trái tim, khiến nó đau tê tim liệt phổi.

Cô không muốn ở đây, nơi này luôn khiến cô cảm thấy ngột thở.

Tường Niệm hơi lay lay thân mình, đội ánh mặt trời bước từng bước một về trước, cô chỉ có thể đi về phía trước.

“Cô à, con đã làm theo những gì cô nói, cô đã hứa để con về nhà vài ngày, còn nói cho tiền để con và anh Hòa đi ra ngoài du lịch, cô nói phải giữ lời đó.” trong vườn hoa sau biệt thự, Lily dùng giọng nói ngọt chết người nói với thím Doãn đang chăm cây cỏ.

Về mặt thím Doãn lạnh lùng làm cho người ta không muốn đến gần, cho nên mọi người ở Diêm gia mới kính sợ bà, từ đầu đã không muốn có tiếp xúc gì với bà, bởi vì cái nhìn của bà khiến người ta sợ hãi.

“Cô biết, sau này nếu con ngoan ngoãn nghe lời, đương nhiên có lợi sẽ không thiếu phần con, đi xuống đi, đừng làm phiền cô chăm hoa phần mà khi còn sống ông chủ thích nhất.” Thím Doãn nghiêm mặt, lạnh lùng nói.

Lily dường như không nhận được khinh bỉ, trong lòng thầm mắng: 'bệnh hoạn! Trên thế giới có vô số hoa quý báu, nhưng cổ tình thích loài hoa-hur này' bất mãn quyết miệng rồi bỏ đi.

Mặt trời đã khuất, thím Doãn khom người cẩn thận chăm hoa phần, trên mặt nở một nụ cười hiếm có, giọng nói cũng dịu dàng: “Khi còn sống ông thích nhất là hoa phần, tuy rằng nó rẻ tiền, cũng không phải hiếm có gì, nhưng mà ông lại yêu thích, tôi cũng từng hỏi 'vì sao ông thích loài hoa nhỏ không thu hút này?' ông còn nhớ ông đã trả lời tôi thế nào không?” Thím Doãn ngồi dưới đất, nhìn xem đó hoa nhỏ màu trắng màu tím này nọ, nói tiếp: “Ông nói 'tuy loài hoa này nhỏ, nhưng mà năng lực của nó rất lớn, nó biết hôm nay có đổ mưa hay không, biết ngày mai có trời quang hay không, chiều tà, nó sẽ nở rộ xinh đẹp, nhắc nhở thiếu gia đừng đùa giỡn quá muộn, lúc về nhà có thể thắng bé sẽ bệnh.’”

Nó luôn mang thứ tốt nhất cho mọi người, mặc dù không mấy người có thể biết nó, mặc dù lúc chiều tà nó mới nở hoa, nó cũng không khiến người ta lo lắng, sinh sôi mạnh mẽ' nhớ không? Ông đã nói với tôi như thế, cho nên tôi trồng loài hoa này khắp nơi.” thím Doãn lại ngẩng đầu, nhìn cả vườn hoa chỉ toàn hoa phần.

“Ông biết không? Buổi tối ở đây không có con muỗi nào, bởi vì có hoa phấn mà ông thích, chần mền tôi phơi cũng chưa bao giờ bị mưa xối, bởi vì có loài hoa phấn mà ông thích.” Thím Doãn thật tình cảm nói xong, nhìn hoa đầy sân, trắng, tím, vàng, còn có vài bông hoa mang hai màu sắc.

Nhưng mà ông đi rồi, cuối cùng không về được, thứ duy nhất tôi để lại cho ông, đáng để ông kiêu ngạo chính là thiếu gia, ông ở thiên đường có thể không? Hôm nay hân oai phong một cõi, đáng về phi phạm, hân sẽ là niềm kiêu ngạo của ông, đúng không?

Tuy tôi không rõ tai nạn giao thông năm đó rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, nhưng mà tôi biết thiếu gia sẽ biết rõ, sẽ khiến người hại ông, dù là vô tình hay cố ý, nhất định cũng sẽ sống không bằng chết!

Tường Niệm đi thật lâu mới ra cổng lớn, nhìn biệt thự phía sau, nhớ tới tình cảnh lần trước đến, chẳng phải đã nói không muốn đến đây sao? Nói, luôn không thể nói quá trọn vẹn, lời thể ngày hôm qua, hôm nay sẽ không tồn tại nữa.

Nhẹ thở dài một hơi, Tường Niệm tiếp tục đi về phía trước, người có biệt thự nằm ở đỉnh núi đều là thân phận hiển hách, cho nên rất ít taxi chạy qua, Tường Niệm suy sụp bước đi, thỉnh thoảng nhìn xung quanh xem ở đâu có taxi, nhưng mà không có! Cả bóng người cũng không có.

Tường Niệm tức chết mà, dù đang mang giày đế bằng, nhưng chân vẫn rất đau, phải biết là, cô đã đội mặt trời đi cả tiếng rồi, nhưng mà còn chưa đến dưới chân núi.

Sắp điên mà! Thật sự sắp điên mà!

“Tin tin---” tiếng còi xe máy bén nhọn vang lên, dừng lại trước mặt Tường Niệm.

Tường Niệm cau mày ngược mắt, nhìn người đàn ông trước mặt, tay cầm tay ga, vẻ mặt vui mừng nhìn Tường Niệm, nhìn qua dáng người thấp bé, nhưng cũng xem như thanh tú! Trên áo bông màu trắng có cái hình lưỡi biếng đáng yêu, đáng vẻ cùng phong cách mặc quần áo của người đàn ông làm Tường Niệm cảm thấy quen thuộc.

Nhưng mà cô không biết đã từng gặp hân ta ở đâu!

Hân ta chặn đường mình làm chi?

“Cô không biết tôi sao?” giọng người đàn ông rất sạch sẽ, hân ta cười ngây ngô nhìn Tường Niệm.

Không ngờ ở đây lại gặp được cô, từ sau lần đó, hân ta từng cho rằng sẽ không còn được gặp lại cô nữa.

“Anh là ai? Chúng ta từng gặp nhau sao?” Tường Niệm vừa lau mồ hôi trên mặt vừa cảnh giác nhìn hân ta.

“Tôi? Tôi chính là một trong những người bắt cóc cô lần trước đó.” người đàn ông đơn thuần nói.

Tường Niệm vừa nghe, lập tức nhớ ra. À ~ là người đàn ông bắt cóc cô mà thích phim hoạt hình, bắt cóc?!!! Tường Niệm nghĩ đến đây, vẻ mặt xám như tro tàn, phòng bị nhìn người đàn ông.

“Cô không biết đâu, từ sau lần đó, tôi luôn muốn tìm cô, nhưng mà...” người đàn ông cười cười ngượng ngùng, nói tiếp: “Tôi không biết liên lạc cô thế nào, hi hi...”

người đàn ông cười thật thà, nhìn qua thật đáng yêu, nhưng mà Tường Niệm nhìn, lại thấy biến thái, cô bắt đầu lùi liên tục về sau, cuối cùng vượt qua người đàn ông, chạy xuống núi.

Cô rất sợ! Hân ta tìm cô? Tìm cô làm gì?

Là muốn trả thù cô sao? Bởi vì anh chặt-chân-chặt-tay bọn họ?

Chặt-chân-chặt-tay? Móc-mắt?

Đâu có! Chẳng phải hân ta rất ôn à?

Đáng chết! Vậy còn tìm cô làm gì? Ai da~ mặc kệ, nếu hân ta lại bắt cóc cô thì làm sao đây

, hu hu~ anh, cứu em, cứu em!

Tường Niệm chạy trời chết, người đàn ông lái xe đuổi theo ở phía sau, còn tràn đầy nghi hoặc hô: “Tiểu thư, cô chờ tôi với.”

Tường Niệm bị lỗ tai, chạy như điên, trong lòng cô khủng hoảng, chân phát run, cả người sắp không còn hơi sức, cô rất sợ! Có phải cô lại bị bắt cóc hay không?

Người đàn ông vỗ ga, xe nhanh chóng vọt đến trước mặt Tường Niệm: “Cô chạy cái gì?”

Tường Niệm bị dọa choáng váng, nhìn hân đại ra, sắp khóc: “Vì sao anh phải theo tôi không tha? Chẳng phải anh không bị chặt-chân-chặt-tay sao? Có

thể cứ như vậy quên đi không?”

Người đàn ông kinh ngạc nhìn cô, sao gần như khóc vậy? Hẳn chỉ là muốn cảm ơn cô một chút thôi~~

Ngày đó cô muốn cầu tình vì bọn họ, hẳn ta cảm động không thôi, lúc sau nghe thấy nghe cô gái lạnh lẽo kia nói 'Tổng giám đốc muốn bọn họ chết', hẳn cho rằng thật sự chết chắc rồi, nhưng ngay lúc cô ta chuẩn bị ra tay, một người đàn ông mặc quần áo đen xuất hiện, nói với cô ta, Tổng giám đốc muốn tha cho họ, hẳn liền biết nhất định là cô gái kia cầu tình thay họ, nhớ đến sau này không muốn làm người xấu nữa, phải báo đáp cô gái như thần tiên kia.

Không ngờ hôm nay lên đây tặng đồ liền gặp cô ấy rồi.

“Cô làm sao vậy? Tôi chỉ muốn nói tiếng 'cảm ơn' với cô thôi, cảm ơn lần trước cô cầu tình thay nhóm chúng tôi, để chúng tôi không bị phanh-thây, còn có thể sống khỏe mạnh.”

Tường Niệm vừa nghe, sững sờ nhìn hắn, thật sao?

Dường như nhìn ra Tường Niệm không tin tưởng, người đàn ông vờ mặt nghiêm túc: “Chuyện tôi nói đừng nghi ngờ, thật không hề phép!”

“Ha ha~~” Tường Niệm bị dáng vẻ của hắn chọc cười, cũng không đề phòng, chỉ cười thật tình, hẳn ta thật sự rất đáng yêu! Giống như đứa bé không lớn.

“Lúc tôi nghiêm túc cũng không được cười, thật không hề phép.” người đàn ông lại 'giận' quát.

“Tôi...tôi không có muốn cười anh đâu..nhưng mà ha ha~~~” Tường Niệm nhìn hắn càng muốn cười, bộ dạng sợ hãi gì đó sớm đã không thấy,ôm bụng cười đến đau ngón ngang trong gió.

“Như vậy không hề phép.” người đàn ông bất mãn đưa mắt nhìn, lập tức thay bằng nụ cười đáng yêu: “Nhưng mà tôi vẫn thích cô nha.”

Tường Niệm nghe lời này của hắn ta, cả người bắt đầu sợ hãi, hẳn...hắn....nói vậy rốt cuộc là có ý gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Cầm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100

Thấy vẻ mặt Tường Niệm hoảng hốt, người đàn ông nhanh chóng xua tay giải thích: “Chà chà ~ cô đừng hiểu lầm mà, tôi muốn nói, tôi rất thích cô, chỉ vì lần trước may mà cô có cầu tình giúp chúng tôi, để chúng tôi giữ được mạng, cho nên tôi không hề có ý xấu gì với cô, chỉ là muốn tự mình nói tiếng cảm ơn với cô, bây giờ tôi đã 'cải tà quy chính', không làm chuyện xấu nữa, đang giúp người ta giao báo sửa này nọ.”

Tường Niệm nghi ngờ duỗi đầu thấy trong rõ xe máy của hắn ta quả thật có vài tờ báo, liền ngượng ngừng bĩu môi: “Tôi nghĩ rằng anh lại muốn bắt tôi chứ?”

Người đàn ông cười thật thà, sờ sờ lỗ tai: “Không có, thật ra lần trước là vì bà nội tôi nằm viện, cần xài gấp một số tiền nên mới bước vào con đường đó.” dường như sợ Tường Niệm hiểu lầm, lại vội vàng giải thích: “Bây giờ tôi thật sự không làm chuyện xấu.”

Tường Niệm thấy bộ dạng hắn ta nóng lòng giải thích, nước miếng văng tứ tung, vô cùng thoải mái: “Vậy thì tốt rồi, phải rồi! Bà nội anh khỏe rồi chứ?”

Nụ cười trên mặt người đàn ông cương cứng, mắt tự nhiên nhìn bầu trời, thương cảm nói: “Bà đã đến thế giới khác nửa tháng trước rồi, nơi đó có mẹ vs ba tôi còn có em gái hai tuổi của tôi.”

Tường Niệm hiểu ý hắn ta, trong lòng tê dại, đến gần hắn ta một chút: “Đừng đau lòng, nơi đó rất đẹp, bọn họ nhất định sẽ sống rất tốt.”

Thấy người đàn ông kinh ngạc, cô cũng hơi thương cảm nói: “Mẹ tôi cũng đang ở đó.”

Người đàn ông hiểu ra, khó trách cô ấy có thể biết hắn đang nói gì?

Hóa ra bọn họ đều là những đứa bé đang thương!

“Bây giờ anh làm việc này sao?” Tường Niệm thấy hắn ta đau lòng, liền mỉm cười, chỉ vào đồng báo cùng ấy bình sữa trong xe hắn ta.

“Ừ ~ bởi vì tôi không có tài gì nên rất nhiều nơi không chịu tuyển dụng tôi, có đôi khi phải dẫn em trai đi giao báo.” ánh mắt người đàn ông ngày càng mờ nhạt.

Nghĩ đến sáng em trai còn chưa ăn cơm, trong lòng khổ sở không thôi.

“Anh còn có em trai? Cậu nhóc bao lớn rồi?” Tường Niệm thấy hấn dường như cũng trạc tuổi thanh niên, nhưng không nghĩ tới hấn ta còn có em trai.

“Mười sáu tuổi.”

“Vậy cậu nhóc đang đi học à.” Tường Niệm cười nói.

Người đàn ông không nói, chỉ là cúi đầu hổ thẹn.

“Sao vậy?” thấy hấn không nói chuyện, Tường Niệm tò mò hỏi.

“Tôi không có tiền cho nó đến trường.” giọng người đàn ông trở nên nghẹn ngào, trước sau vẫn cúi đầu...

.....

Trong lúc nhất thời Tường Niệm không biết phải nói gì, xấu hổ đứng tại chỗ.

“Thật ngại, tôi đi trước, lần trước thật sự là cảm ơn cô.” người đàn ông vẫn cúi đầu, mang theo giọng khóc nức nở.

Thấy hấn ta chuẩn bị đi, Tường Niệm kinh hô một tiếng: “Này ~ chờ chút, a~”

Người đàn ông vừa khởi động xe, xe chạy về trước, nhưng không hề đoán trước được Tường Niệm theo bản năng nắm lấy thanh vịn inox bên kia xe của hấn, cho nên bị té ngã xuống đất.

Người đàn ông nghe được tiếng kêu của ai, nhanh chóng thẳng lại, quay đầu thấy Tường Niệm quỳ rạp trên mặt đất, da đầu gối bị chà tróc, máu chảy ra, hấn ta lúng túng ngừng xe xong, tháo nón bảo hiểm xuống, ngồi xổm xuống bên cạnh Tường Niệm, vô cùng khô sở: “Sao rồi? Có phải đau lắm không? Tôi...sao cô còn đàn hơn cả tôi thế? Còn nắm xe tôi lại?”

Tường Niệm đau muốn chết, đi dưới ánh nắng mặt trời hơn cả tiếng đồng hồ, thể lực vốn đã cạn kiệt, bây giờ lại bị trầy da, đau gần chết, đầu óc choáng váng hoa mắt.

“Cô sao rồi?” người đàn ông đỡ lấy cô, lo lắng hỏi.

“Không có gì, anh có thể đưa tôi đến Diêm thị được không?” Tường Niệm mỉm cười lắc đầu, tiếp đó bám vào cánh tay hấn đứng lên, bởi vì ngời chân rất đau, cho nên cô chỉ có thể đập đất.

“Diêm thị?” người đàn ông chấn động một chút, không hiểu nhìn Tường Niệm: “Đến đó làm gì? Nên đến bệnh viện chứ?”

Chẳng lẽ bảo hấn đến Diêm thị chui đầu vào lưới sao? Sẽ không, cô ấy không phải người như thế!

Người đàn ông tin tưởng cô 100%, không truy hỏi nữa, cũng không chờ cô trả lời, đã lên tiếng: “Được.”

Người đàn ông thật thận trọng đỡ Tường Niệm ngồi lên xe máy, tiếp đó nổ máy, chiếc xe ở dưới ánh nắng, chậm rãi hướng về trước.

Tường Niệm vô lực ghé vào trên lưng người đàn ông, bởi vì hiện tại cô thật sự mệt đến không còn chút hơi sức nào, nhưng mà cô không thể ngã xuống, cô phải đi tìm anh, để anh cho người đàn ông đáng yêu này một công việc, để em trai hấn ta có thể đến trường, cô tin tưởng hấn ta không phải kẻ xấu, trong lòng người có tình sẽ không phải kẻ xấu.

Hơn nữa cô ra ngoài vốn là định đi tìm anh.

Tường Niệm nghĩ tới nghĩ lui rồi ghé vào trên lưng ngủ, gió, nhẹ nhàng thổi, khiến người ta cảm thấy thoải mái, mặc kệ ánh mặt trời nắng gắt, người đàn ông ngửi được chút hương hoa Dành Dành, cảm nhận được hơi thở nhàn nhạt trên lưng, cười âm ỉ.

Sau ba tiếng cuối cùng xe cũng đến dưới tào cao ốc Diêm thị, nhìn tòa cao ốc đứng sừng sững trước mắt, người đàn ông bất an nuốt một ngụm nước bọt: “Tiểu thư, tình tình ~ chúng ta đến nơi rồi.”

“Tiểu thư? Tiểu thư?” người đàn ông lo lắng gọi vài tiếng, sau đó một tay che chở cô, quay đầu thấy cô mặt tái nhợt đầu ra đầy mồ hôi: “Bị cảm nắng sao?”

Tường Niệm đột nhiên cảm thấy cả người thật lạnh, cô vươn tay ôm chặt người đàn ông, hiển nhiên người đàn ông bị động tác bất chợt dọa: “Tiểu thư? Cô làm sao vậy? Mau tỉnh lại.”

Xe máy đậu ở bên cạnh cửa lớn của Diêm thị, người đàn ông nhìn người tới lui, muốn mở miệng nhờ người giúp đỡ, lại sợ người ta hiểu lầm, dù sao quan hệ giữa cô và Diêm Thương Tuyệt cũng không phải ít.

Ngay lúc hấn ta hoang mang, một chiếc xe hơi khí phách màu đen chói mắt dừng ở ngay giữa cửa lớn công ty, người đàn ông trong xe mặt nghiêm túc nhìn hợp đồng trong tay, dáng vẻ như được điêu khắc, sống mũi anh tuấn, cánh môi bạc nhếch lên, cảm cao ngạo toàn bộ như giẫm nát cả thế giới dưới chân.

“Tổng giám đốc đến rồi!” Mị Cơ đứng cạnh cửa xe, cung kính thay Diêm Thương Tuyết mở cửa.

Diêm Thương Tuyết miễn cưỡng ngược mắt, nhìn thoáng qua Mị Cơ, liền xuống xe.

Lúc đang muốn vào công ty thì nghe giọng cách đây không xa: “Giúp với được không? Cô ấy thật sự là em gái của tổng giám đốc mấy người.”

Diêm Thương Tuyết dừng bước, nghiêng người, nhìn mặt người đàn ông, dáng người hơi thấp bé, cổ hết sức dàu một cô gái nóng lòng cầu cứu người qua đường.

Nhưng mà không có người đáp lại hần ta.

Nhìn cô gái hần dàu, hình như là....Tường Niệm

Tường Niệm!

Diêm Thương Tuyết lạnh lùng bước qua, lúc hần nhìn rõ gương mặt cô gái, đôi con ngươi đỏ tươi trùng mắt người đàn ông, giọng dường như muốn đông lạnh người sống: “Buông tay!”

Người đàn ông lơ đãng quay đầu, liền thấy một người có dáng vẻ anh tuấn hoàn mỹ nhìn mình chăm chăm, co rúm lại, Tường Niệm liền trượt từ trên vai hần ta xuống.

“Đáng chết!” Diêm Thương Tuyết nhanh chóng đưa tay đón lấy Tường Niệm, hung hăng mắng một tiếng.

Đây là nữ thần trong lòng hần á! Sao có thể tùy tiện để người khác chạm vào?

Còn hần ta? Hần ta cho rằng mình là ai?

Diêm Thương Tuyết cười rét lạnh, khinh thường nhìn thoáng qua hần ta, một giây ngắn ngủi, Mị Cơ liền đi đến, mặt không biểu cảm 'bốp' một tiếng, đánh người đàn ông một bạt tay, thấp giọng mắng: “Không biết sống chết! Đây là tổng giám đốc của Diêm thị, mắt ngươi mù rồi, phải không?”

Người đàn ông hoảng sợ, hai chân mềm nhũn, liền hung hăng 'đông' một tiếng quỳ xuống đất.

Diêm Thương Tuyết định nói gì đó, Tường Niệm trong lòng hần đã nhẹ nhàng nói câu: “Đừng tổn thương anh ta.” rồi ngắt đi.

Người đàn ông quỳ trên đất, trong lòng âm áp.

Diêm Thương Tuyết chỉ là lạnh nhạt sai Mị Cơ mang đi hỏi rõ chuyện, rồi ôm Tường Niệm lên văn phòng.

Đặt Tường Niệm lên giường, thay cô xử lý miệng vết thương thật cẩn thận, nhìn nơi bị tróc da này, trong lòng đau, đây là có chuyện gì? Rốt cuộc là thế nào? Còn bị thương?

Nhất định không phải người đàn ông vừa rồi, nếu hần ta tổn thương cô ấy, hần dám quang minh chính đại mang Tường Niệm đến đây sao? Lúc Tường Niệm ngắt đi cũng sẽ không thể nói 'đừng tổn thương anh ta'.

Rốt cuộc bọn họ có quan hệ gì?

Sau khi thay cô xử lý tốt miệng vết thương, Diêm Thương Tuyết nhú mày nhìn cô đang nhú chặt mày trong cơn mơ, bất mãn xem thường một chút, rồi còi-quần-áo, mặc chiếc áo sơ-mi trắng, nằm bên cạnh cô, để đầu cô gối trên cánh tay cường tráng của hần, ôm cô vào lòng, say mê ngửi hương thơm ngát trên tóc cô.

Thân thể càng lúc càng nóng, cúi cùng hần buồn bực ngồi dậy, bai ba cái da da thịt của mình liền lộ ra ngoài, lại cười tà mị, nhẹ nhàng còi bỏ từng chiếc áo quần của Tường Niệm.

Nhìn chăm chăm thân thể tuyết trắng bày ra trước mắt, chậm rãi đè xuống, vật cứng rắn nóng bỏng của hần dùng giữa đôi chân Tường Niệm, nhẹ nhàng cọ xát.

Miệng hần cũng không nhàn rồi, dịu dàng phủ lên cánh môi có chút khô cằn của cô, dù khô khốc, nhưng hương vị vẫn tốt đẹp như trước, hần hôn từng chút từng chút đến răng và đầu lưỡi của cô, cảm thấy sắp không không chế nổi lửa trong người, liền trực tiếp tiến vào trong u cốc thần bí.

“Đau---” cả người Tường Niệm cuộn lại, nơi riêng tư không hiểu sao bị xô đau, ánh mắt khép hờ, liền nhìn thấy một người đàn ông ở trên người mình đang ra sức đâm xuyên.

Diêm Thương Tuyết đang đắm chìm trong vui sướng, hần tà ác ngậm lấy đỉnh mai hồng, cảm thấy nó dựng đứng lên, cho nên không chút nào phát hiện Tường Niệm đã tỉnh, cả lúc cô nói chuyện cũng không nghe thấy.

Tường Niệm muốn động đây, nhưng cả người không chỗ nào là không đau, là vị thuốc lá quen thuộc, anh!

“Anh!” Tường Niệm nâng đầu, nhìn Diêm Thương Tuyết đang say mê, đau đến nhú chặt mày.

Không có giấy giũa, chỉ là bình tĩnh đón nhận, nhớ sự dịu dàng của hắn, nhớ lòng mình bỏ quên hắn, Tường Niệm không có phảng kháng, nếu có thể bù đắp cho hắn, giảm bớt chút áy náy mà bản thân đối với hắn, vậy cứ theo hắn đi.

“Ừm---” Tường Niệm khó kiềm lòng cất tiếng, giọng cô như châm ngòi, khàn khàn mê người.

Diêm Thương Tuyệt như là nghe được cô rên rỉ, ngược ánh mắt đỏ tươi lên, thấy vẻ mặt cô mê ly thì không khỏi cười mỉa hoặc, sau đó điên cuồng ra sức tiến sâu.

Ở đây đã lược bớt N ngàn chữ!!!!~~~~~ lệ rơi~~~~

ba tiếng sau.

Cuối cùng Diêm Thương Tuyệt cũng dừng lại, không phải hắn không được mà là hắn lo cho vết thương trên đầu gối của Tường Niệm, hắn cũng không muốn lại để cô ngã đi, hắn còn có việc hỏi cô.

Ôm Tường Niệm buồn ngủ, Diêm Thương Tuyệt vào phòng tắm, hai tiếng sau đi ra, đương nhiên tắm thì không lâu, nhưng mà vì trong quá trình tắm, hắn không kháng cự được vẻ đẹp của cô nên muốn cô một lần.

Lúc đi ra Tường Niệm không khỏi mắng trong lòng 'cầm-thú mà!'.

Diêm Thương Tuyệt đặt cô lên giường, nghiêm mặt, giả vờ giận trừng mắt cô: “Người đàn ông ở cùng với em là ai? Hai người còn ôm-kéo nhau?!! sao em bị thương?”

Tường Niệm nghe hắn hỏi, cảm thấy có chút ủy khuất, nhớ đến ở biệt thự chịu uất ức, nhớ đến lúc té đau, nhớ đến vừa rồihắn hung hăng!

Hốc mắt đỏ lên, đáng thương nhìn Diêm Thương Tuyệt: “Em bị thương, anh còn dữ như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Cầm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101

Diêm Thương Tuyệt nghe cô nói như vậy, ngọn lửa không lý do lớn hơn nữa, mặt lạnh nhìn cô: “Biết bị thương? Biết bị thương thế nào không?người đàn ông kia là ai? Sao em có thể ở cùng với cậu ta?”

Tường Niệm ủy khuất bĩu môi, buồn bực không nói chuyện, cô đang đau lắm có được không? Có cần làm bộ dạng bức cung hỏi tôi vậy không?

“Nói chuyện! Đừng giả câm điếc.” Diêm Thương Tuyệt thấy đáng vẻ cô như cô gái nhỏ chịu ủy khuất, suýt chút nữa mềm lòng, nhưng mà vừa nghĩ đến cô dám dựa vào người đàn ông khác thân mật như vậy, hắn liền phát hỏa, tuy rằng cô mất ý thức.

Hắn biết tối hôm qua khiến cô mệt chết, cho nên sáng hôm nay lúc thức dậy động tác cực kì nhẹ, sợ quấy rầy cô, bản thân tựa như tên trộm, trước khi ra khỏi cửa còn dặn dò người hầu đừng làm âm với âm, ngay cả ở ngoài đảm phán chuyện lớn với Tổng thống Ireland Mary Miles, cũng nhớ cô, nhưng chết tiệt cô không biết quyền rũ ở đâu ra một người đàn ông như vậy? Còn dính vào nhau!?

Hắn tức chết mà!

“Em...em lúc đi từ trong nhà ra thì gặp anh ta trên đường, à! Đúng rồi!” Tường Niệm nói, rồi kinh hô một tiếng, sau đó hai mắt sáng lên nhìn Diêm Thương Tuyệt: “Lần trước em cầu xin anh tha cho những người đó, anh không có ra tay đúng không?”

Diêm Thương Tuyệt xem thường cô một cái rồi đứng dậy nhặt quần áo dưới đất tự nhiên mặc vào, cứ trần truồng như thế đứng trước mặt Tường Niệm, mà Tường Niệm thì quên tránh né, cứ như thể kinh ngạc nhìn hắn, một lúc sau mới phát ra tiếng thét chói tai: “Vô-lại.”

“Vô-lại?! Nói cho em biết, vừa rồi em yêu chết biểu hiện của vô lại đấy.” Diêm Thương Tuyệt mặc quần vào, cười hèn hà, nghĩ đến lúc này điên cuồng va chạm, lại có chút hưng phấn.

“Vừa rồi em hôn mê, căn bản không có ý thức, cho nên xem như bị người ta cưỡng ép.” Tường Niệm thẳng lưng, không chút yếu thế trừng mắt hắn.

Diêm Thương Tuyệt nheo ánh mắt nguy hiểm nhìn đáng vẻ lấm liệt chính khí của cô, trong ánh mắt phát ra vài tia sáng tàn nhẫn, nửa người trên trống không, chỉ mặc quần tây đen, chân trần, lên giường, mặt rét lạnh từng chút đến gần cô: “Em nói gì?! Tôi cưỡng ép em? Tốt lắm, hoen65 tại em tỉnh rồi, tôi sẽ không 'cưỡng ép' em nữa, để em cảm nhận một chút, em ở dưới thân tôi vui-về thế nào.”

Cưỡng ép? Cô áy quả thật dám nói! Tuy rằng mỗi lần hắn làm có chút mạnh bạo, nhưng cô ấy cũng hưởng thụ quá trình đó chẳng phải sao? Là ai động

tình rên rĩ? Là ai ướt khi bị hắt trên chọc hả?

“Anh muốn làm gì?” Tường Niệm thấy hấn phần nộ, có chút sợ hãi, hấn sẽ không muốn cái gì đó chứ? Đừng, cô sắp chết rồi.

“Tôi muốn xúc-phạm em” Diêm Thương Tuyệt đã nửa nằm trên giường, đề lên thân thể nhỏ nhắn của cô, khoe miệng khê mấp máy, cười lạnh nói.

“Sao cả anh cũng nói như vậy?” Tường Niệm xấu hổ và tức giận liếc hấn một cái, sau đó kéo chăn lên trên một chút, để ngừa cảnh-xuân-lộ-ra, sao đàn ông đều thích như thế vậy?

Con người của Diêm Thương Tuyệt nheo lại nguy hiểm, càng thêm rét lạnh nói: “Còn có người nói như thế với em? Ài?”

Tường Niệm bất an chớp mắt, nhìn bộ dáng thật muốn ăn thịt người của hấn, cảm thấy có lẽ không nên nói tốt, lỡ như làm hại đến người ta thì sai lầm.

“Hừm~?” Diêm Thương Tuyệt thấy cô do dự, liền phát ra một tiếng từ trong mũi, mang theo hàm ý cảnh cáo, Tường Niệm tiếp tục khó xử, nói? Không nói?

Vẫn là không nói đi.

“Không có, em nhất thời lẹ miệng nói bậy thôi.”

Diêm Thương Tuyệt vừa nghe, cũng không làm khó gì cô, đứng ở đầu giường, bắt đầu cởi quần của mình, dù sao hấn luôn có cách khiến cô mở miệng.

Tường Niệm thấy thế lại không bình tĩnh được, khiếp sợ tròn to hai mắt lên nhìn hấn: “Anh làm gì?”

Diêm Thương Tuyệt cả quần trong cũng cởi ra, 'Hỏa Long' thô cứng đứng thẳng nhìn Tường Niệm, hai tròng mắt xinh đẹp của Tường Niệm tròn to hơn, cánh môi hơi mấp máy, cực kì khiếp sợ.

Nhìn gương mặt anh tuấn không tỳ vết, nụ cười lạnh tà mị, vóc người cao lớn.này này nọ.... của Diêm Thương Tuyệt đang nhìn mình như hổ rình mồi.

“Anh...anh giờ trò vô lại mà!” Tường Niệm cuối cùng từ trong kinh hoảng tỉnh táo lại, một tay che mắt, một tay vươn ngón trở run rẩy chỉ vào Diêm Thương Tuyệt, hai chân đá loạn trên giường, đáng vẻ vô cùng đáng yêu vô hại.

Diêm Thương Tuyệt nhìn bộ dạng cô ngượng ngùng, tâm trạng vô cùng tốt, cúi đầu nhìn thoáng qua Hỏa Long của mình, thật nhàn rỗi nói: “Sao? Không muốn nhìn thấy nó? Em phải biết có nó em nói có thể tính-phúc(hạnh phúc về mặt tình dục), nói cho tôi biết ai nói thế với em? Em còn không nói, tôi sẽ để nó hầu hạ em”

Tường Niệm tâm muốn chết cũng có, sao hấn có thể nói trắng-trợn như thế?

“Thì chính là Trình Sở Đông đó, lần trước ở Đông Phương quốc tế, nhưng mà, anh ta chỉ đùa em thôi.” Tường Niệm giải thích.

Trình Sở Đông? Hừ! Cậu chết chắc rồi!

“Tốt lắm! Mau mặc quần áo, tôi còn chuyện muốn hỏi em” thân thể Diêm Thương Tuyệt lại bắt đầu nóng lên, bụng thắt chặt khó chịu, nhưng mà đau lòng Tường Niệm, nên không có tiến thêm một bước, tao nhả mặc quần vào, sau đó là áo sơ-mi.

Tường Niệm nghe hấn nói vậy, chậm rãi mở khe tay một chút, thấy hấn đã mặc áo sơ-mi, mới thả tay xuống, cảm lấy áo quần bên cạnh, ngượng ngùng mặc cổ mặc vào, cô mặc quần áo chẳng phải hấn nên đi ra ngoài sao?

“Nhanh chút!” Thấy cô rề rề. Diêm Thương Tuyệt dừng động tác gài nút một chút, gằm nhẹ một tiếng.

Ánh mắt trong suốt của Tường Niệm tức giận trừng hấn, người soái khí như vậy, tình tình thật không bình thường mà.

Nhưng mà chỗ đó của hấn thật...lớn!

Tường Niệm hoảng hồn, buồn bực vỗ một cái lên trán, từ lúc nào đầu óc cô cũng dâm-dục rồi thế?

Tăng nhanh tốc độ mặc quần áo, Tường Niệm nhanh chóng mặc chỉnh tề, đứng ở trên thảm sửa sang lại tóc hỗn loạn, đầu gối vẫn còn đau, thấy bên trên có thoa một lớp thuốc mỡ, cô lại bị cảm động, cô biết đây là anh thoa cho cô/

Trong lòng càng thêm áy náy với hấn rồi.

“Anh, cảm ơn anh.” hai tay với đường cong duyên dáng từ phía sau vòng lên trước bụng Diêm Thương Tuyệt, động tác bất ngờ khiến hấn ngẩn ra, cô chưa bao giờ chủ động.

Diêm Thương Tuyệt thờ nhàn nhật ra một hơi, xoay người ôm lấy cô: “Vì sao nói cảm ơn? Tôi yêu em, cũng không cần hai chữ cảm ơn này đáp lại, nếu em thật muốn cảm ơn tôi, thì yêu tôi đi.”

Trong lòng Tường Niệm run lên, lời gì cũng không nói, cô có thể nói gì đây?

Diêm Thương Tuyệt nhìn Tưởng Niệm, miệng thì nói lời thâm tình như thế, dịu dàng như thế, nhưng con người thì lạnh như tảng băng.

“Đúng rồi, người đến cùng em đâu?” Tưởng Niệm đột nhiên nói sang chuyện khác.

“Chẳng phải tôi đã nói rồi sao? Không thể để người đàn ông khác đến gần em, sao không nghe?” Diêm Thương Tuyệt lạnh lùng nói.

Người hương thơm ngát này, đáng vẻ thật hường thụ.

“Anh làm gì anh ta rồi? Anh ta là người tốt, nếu không nhờ anh ta, không biết đi bao lâu em mới gặp được anh?” Tưởng Niệm chống đỡ thân thể, nhìn thẳng Diêm Thương Tuyệt, nói cực kì nghiêm túc.

Anh giết hắn ta sao?

“Em ra ngoài là vì muốn đến gặp tôi? Đi? Em đi bộ?” Diêm Thương Tuyệt gấp gấp nhíu mày, nâng gương mặt nhỏ nhắn của Tưởng Niệm có chút đau lòng, hiện tại bên ngoài trời đang gắt, cô đi bộ sao? Đi bao lâu rồi? Trong nhà hắn nuôi ba tài xế đều chết hết rồi sao?

Tưởng Niệm đột nhiên không biết nói thế nào, chẳng lẽ cô nói là vì cô tự trách cho nên muốn bù đắp cho hắn, nên định làm vài món ngon, mang đến công ty, sau đó chịu uất ức, thương tâm, cho nên cứ như vậy ra khỏi nhà?

“Không có gì! Chỉ là một mình em ở nhà buồn chán nên muốn đến cùng ăn cơm trưa với anh.” Tưởng Niệm nhớ đến hôm nay chịu ủy khuất lại có chút khổ sở, ánh mắt hồng hồng nhưng không rơi lệ.

“Thật sao? Là nhớ tôi à?” Diêm Thương Tuyệt càng vui vẻ ôm lấy cô, tựa như vì lời của cô khiến hắn vui vẻ.

Thấy thái độ của Diêm Thương Tuyệt mềm xuống, Tưởng Niệm liền nảy ra một kế.

“Ừm, em đi thật lâu để đón xe, nắng thì gắt, em cũng muốn ngất luôn, suýt chút nữa em cảm thấy chết thật rồi, nếu không có anh ta đưa em, đoán chừng anh không gặp được em rồi, anh ta thật sự là người tốt mà.” Tưởng Niệm nhíu chặt mày, ánh mắt hơi co rúm, đáng vẻ thật đáng thương.

Giống như cô vừa mới tìm được đường sống trong cõi chết.

Thật ra là cô cố ý nói thế, thấy anh yêu thương cô, cô liền nhân cơ hội giả vờ đáng thương giành sự cảm thông, để anh biết cô vì muốn gặp anh mà vất vả biết bao, cũng may người đàn ông kia giúp cô, đưa cô đến đây, bằng không cô thật sự phải đi bộ rồi, hơn nữa nói như vậy đến khi nhờ anh giúp đỡ cũng dễ dàng hơn.

“Em nói nhiều như vậy chẳng phải muốn anh tha cho anh ta sao?” Diêm Thương Tuyệt nhìn ra tâm tư nhỏ này của cô, không chỉ không giận, còn cười rất dịu dàng, dùng bàn tay to xoa xoa đỉnh đầu Tưởng Niệm.

“Vậy anh có tha cho anh ta không? Anh sẽ không giết anh ta thật chứ, đúng không?” Tưởng Niệm cắn cắn môi, nhướn mày nhìn hắn.

“Hừm~ sao em biết anh không giết anh ta?” Diêm Thương Tuyệt không cho là đúng cười nhạo một tiếng, buông cô ra để thấy rõ biểu cảm trên mặt cô.

Cô ấy hiểu hắn như vậy sao? Biết hắn sẽ không?

“Bởi vì anh là người tốt mà, hơn nữa lần trước vì em tha cho anh ta, lần này cũng sẽ vì em mà tha cho anh ta, dù sao anh ta cũng đưa em đến bên cạnh anh nha!” Tưởng Niệm vuốt mông ngựa (nịnh nọt), không phải cô rằng bản thân mình tài giỏi, mà là nghĩ anh là người như thế, tuy ngang ngược nhưng cũng phân rõ phải trái, hắn nhất định biết người đàn ông kia không phải muốn tổn thương cô, ngược lại đưa cô đến tìm hắn, hắn thấy mình nhất định rất vui vẻ, bằng không cũng sẽ không muốn cô ngay, còn muốn cô điên cuồng như thế.

Cho nên hắn nhất định sẽ buông tha người đàn ông kia, mặc dù không tha đi nữa, cũng sẽ không giết người ta.

Diêm Thương Tuyệt cười, buông cô ra, liền đi thẳng ra ngoài, Tưởng Niệm có chút hoang mang, nhưng cũng chỉ đi theo hắn, đi ra ngoài mới phát hiện hóa ra bên ngoài chính là văn phòng.

Diêm Thương Tuyệt đi đến trước bàn làm việc, ấn xuống đường dây điện thoại nội bộ: “Mang anh ta lên đây.”

Tưởng Niệm không nói một lời, chỉ là một chân bước, một chân lê, bởi vì đầu gối vẫn hơi đau.

“Đến đây.” Diêm Thương Tuyệt nhìn đến vết thương trên đầu gối cô, khinh bỉ cô, giọng lại rất dịu dàng.

Tưởng Niệm bĩu môi, đi khắp khiến đến trước mặt Diêm Thương Tuyệt: “Anh.”

Thấy mặt hắn bí xị, biết hắn mất hứng, Tưởng Niệm liền ngọt ngào gọi.

Thật không biết hắn giận cái gì?

“Anh nói cho em biết, nếu sau này em còn dám gọi anh là anh, anh liền làm/tình em đến không dậy nổi, tin không?” Diêm Thương Tuyệt lườm cô một cái,

liền lôi kéo tay cô, dùng sức một cái liền khiến Tường Niệm ngồi trên đùi hắn.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102

Nghe lời nói trắng trợn của hắn, Tường Niệm vừa xấu hổ vừa giận dữ muốn đứng dậy, nhưng vì dùng nhiều sức, nên đầu gối khẽ đau, lại bị Diêm Thương Tuyết mượn thời cơ đè lại trên đùi, lúc này, có người gõ cửa văn phòng: “Cốc cốc.”

“Vào đi.” Diêm Thương Tuyết lạnh như băng lên tiếng, nhưng trước sau vẫn giữ lấy Tường Niệm, không để cô đứng dậy, còn hay hôn vành tai của cô, khiến cả người cô không được tự nhiên.

Mị Cơ mang một người đàn ông từ bên ngoài bước vào, người đàn ông theo sau Mị Cơ, khúm núm, má trái sưng đỏ không thôi.

Tường Niệm cực kì mất tự nhiên muốn đứng dậy, vì cô không thích bị người ta thấy bộ dạng xấu hổ này của cô, nhưng mà bàn tay xấu xa của Diêm Thương Tuyết lại đặt trên đùi cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

Cả người Tường Niệm cứng ngắt, không dám làm bừa nữa, chỉ có thể để mặc cho hắn ôm.

“Tổng giám đốc.” Mị Cơ đi tới liền thấy Tường Niệm e thẹn ngồi trên đùi Diêm Thương Tuyết.

Lúc này người đàn ông cũng nom nớp lo sợ cúi đầu: “Chào Diêm tổng.”

“Hi-” Tường Niệm nghe tiếng nhìn lại, nhìn thấy là người đàn ông vừa rồi, liền thân thiết chào hỏi, không biết mặt Diêm Thương Tuyết lập tức lạnh xuống.

Người đàn ông thấy Tường Niệm, cũng ngại ngùng nở nụ cười, lập tức bị ánh mắt căm phẫn của Diêm Thương Tuyết dọa cho hai chân nhũn ra, mới vừa rồi bị cô gái trước mặt này nhốt trong phòng tối, không nói chuyện cũng không tra tấn, chỉ là lạnh lùng nhìn hắn, suýt nữa dọa hắn chết, lúc này lại bị người đàn ông cay nghiệt tôn quý mặt thiên thần này trừng mắt.

Để ý thấy người đàn ông sợ hãi, Tường Niệm nhìn thoáng qua Diêm Thương Tuyết đang giống như tảng băng, trong lòng bất mãn nói: thật là, lần nào cũng dùng ánh mắt giết người này nhìn chằm chằm người ta, một ngày không trừng người ta sẽ chết à?

“Anh đánh anh ta?!” Diêm Thương Tuyết vừa định mở miệng truy hỏi người đàn ông kia thì Tường Niệm đã thấy mặt người đàn ông kia sưng đỏ, vì thế lên tiếng trước.

Diêm Thương Tuyết thấy gương mặt nhỏ nhắn của cô khẽ nhăn lại, mày cũng khẽ nhíu khó nhận ra: “Không phải anh đánh, là Mị Cơ.”

Nói xong còn trưng ra vẻ mặt chuyện không liên quan đến mình nhìn Mị Cơ, mà Mị Cơ thì vẫn mặt lạnh như cũ, trên mặt không hề gợn sóng.

“Sao chị lại đánh người?” Tường Niệm bất đắc dĩ nói, cô thật sự rất đau đầu, sao lại hờ tít là đánh người chứ? Học ai thế?

“Anh ta đáng đánh, chỉ cần là người bất kính với Tổng giám đốc, đều đáng chết.” Mị Cơ cúi đầu, nhìn qua thật cung kính với Tường Niệm, nhưng trong giọng nói không chút kiêu ngạo nịnh nọt.

“Chị...” Tức giận nhìn Mị Cơ, Tường Niệm lần đầu tiên gặp cô gái như vậy, học ai vậy trời?

“Nói cho tôi biết, sao anh có thể ở chung với người phụ nữ của tôi?” Diêm Thương Tuyết không chút quan tâm ngửi hương thơm ở đuôi tóc Tường Niệm, đáng vẻ vẫn là cao ngạo không ai bì nổi.

“Tôi ra ngoài giao báo, không ngờ đụng phải vị tiểu thư này, đang nghĩ gặp mặt cảm ơn cô lần trước đã không so đo cầu tình vì chúng tôi, nhưng tiểu thư lại cho rằng tôi định bắt cóc cô ấy, cho nên cô ấy liền sợ hãi, định bỏ chạy, sau đó tôi đuổi theo, sau đó nói với cô ấy rằng tôi sẽ không bắt cóc cô ấy nữa, tôi lại giải thích với cô ấy chuyện lần trước vì sao tham gia bắt cóc cô ấy, sau đó.....” người đàn ông nói dài dòng.

“Ngừng---” Tường Niệm nghe đến đầu óc choáng váng, liền xua tay cắt ngang hắn ta đang kể thao thao bất tuyệt, gì thế gì thế trời?

Người đàn ông quả thật ngừng lại, nhìn Tường Niệm khó hiểu, sau đó hơi sợ hãi nâng mắt nhìn Diêm Thương Tuyết đen mặt, bọn họ nghe không hiểu sao? Hắn nói rất rõ ràng mà.

“Tôi nghe muốn ngắt luôn, dù sao anh ta cũng không làm hại em, ngược lại còn giúp em, cho nên sau này chị không nên hờ tít là đánh người biết không?”

Tường Niệm nhìn Mị Cơ, giọng điệu giáo dục.

“Đều là hiểu lầm, vậy anh đi đi.” nhìn bộ dạng Tường Niệm giúp người ta, Diêm Thương Tuyệt xụ mặt nói.

Tuy rằng hắn rất để ý người đàn ông này đã đụng Tường Niệm, nhưng Tường Niệm cứ luôn cầu tình thay hắn, cứ luôn nói hết lời hay thay hắn ta, nếu mình không buông tha hắn ta, đoán chừng cô ấy không hận chết mình mới lạ.

Một khi đã vậy thì cứ giữ hắn ta lại đi, ít nhất cô ấy có thể nhớ kỹ cái tốt của hắn.

“Này này ~ đợi chút.” Tường Niệm thấy Diêm Thương Tuyệt lên tiếng, người đàn ông kia khom lưng chuẩn bị đi ra ngoài, cô liền vội vàng lên tiếng, sau đó tỏ vẻ đáng thương tội nghiệp nhìn Diêm Thương Tuyệt: “Anh.” vừa thốt ra một chữ liền bị Diêm Thương Tuyệt ra sức nhéo ở bên ao, A! Đau chết mà.

Tường Niệm đau đón xoa xoa chỗ đau, vừa bắt mẫn vừa bắt đắc dĩ trừng mắt Diêm Thương Tuyệt, đột nhiên hiểu ra, không đúng, gọi sai rồi, lập tức thay bằng vẻ mặt nịnh nọt, dịu dàng gọi: “Tuyệt.”

Diêm Thương Tuyệt cười hài lòng, sau đó khẽ hất cằm lên ý bảo cô nói tiếp, Tường Niệm liếm cánh môi có chút khô khốc, nói tiếp: “Em muốn nói chúng ta nên cảm ơn người ta một chút nha, đúng không? Nếu không phải nhờ anh ta, có lẽ em không cách nào nhìn thấy anh rồi.”

“Nghiêm trọng như vậy?” Diêm Thương Tuyệt buồn cười nhìn cô.

“Đương nhiên! Anh phải biết ra từ biệt thự đến đây tốn bao nhiêu thời gian? Nếu không phải anh ta chờ em đến, em phải đi hết một ngày một đêm á.” Tường Niệm mặt nghiêm túc, mỗi một câu chữ có sức vang vọng.

Diêm Thương Tuyệt nhàn nhã nhìn cô tình ý dạt dào nói, cũng không đá kích cô, chỉ là lúc thì gật đầu tán thành, hắn muốn xem cô nói nhiều như vậy rốt cuộc là muốn cầu hắn chuyện gì.

“Vậy chúng ta phải cảm ơn anh ta thế nào đây?” Diêm Thương Tuyệt miễn cưỡng ngược mắt, có lực sát thương nhìn người đàn ông cả người phát run.

Tường Niệm làm bộ tỏ vẻ suy tư thật khổ não, sau đó ngượng ngùng nhìn Diêm Thương Tuyệt: “Công ty anh lớn như vậy, hay là cho anh ta một công việc đi! Coi như đền đáp, anh ta còn có một em trai học trung học, vì không có tiền nên phải nghỉ học, anh không thấy đáng tiếc sao?”

cuối cùng cũng vào chủ đề chính rồi!

Diêm Thương Tuyệt cười có thâm ý khác, sau đó để Tường Niệm ngồi xuống ghế của mình, bản thân thì đứng dậy, bước chân tao nhã, bước thong thả, ngẩn đầu coi thường người đàn ông kia, lạnh nhạt hỏi: “ên gì?”

“Tên tên Hà Minh.” giọng người đàn ông chút run run.

Diêm Thương Tuyệt nghe xong không nhìn hắn nữa trực tiếp nói với Mị Cơ: “Đ dẫn đến phòng nhân sự.”

Tường Niệm vui vẻ, lộ ra tám cái răng trắng bóng, Mị Cơ cung kính khom lưng với Diêm Thương Tuyệt, liền nói với người đàn ông kia: “Đi theo tôi.”

Người đàn ông còn bị vây trong trạng thái mơ màng, căn bản không biết chuyện gì diễn ra, ngây ngốc nhìn Tường Niệm.

“Đi đi, sau này anh cứ làm việc ở đây, làm thật tốt, để em trai anh tiếp tục hoàn thành chuyện học.” Tường Niệm vẫy vẫy tay, trông mắt trong suốt thật dịu dàng.

Anh là người tốt.

Người đàn ông cảm động đến rơi nước mắt gật đầu mạnh.

“Phải rồi, cô đi điều tra thêm về những nữ nghệ sĩ Anh Hoàng vừa ký sở hữu, moi hết tất cả các tin-đòn-riêng-tư của bọn họ ra cho tôi, sau đó giao cho giới truyền thông.” Diêm Thương Tuyệt lạnh lẽo giọng7 khóe miệng, cười đến mặt rét lạnh.

“Vâng.” tuy rằng Mị Cơ không rõ hắn muốn làm gì, nhưng lời hắn nói cô cũng không hỏi lại, cô đã quen nghe ‘thánh chỉ’ của hắn.

Chờ Mị Cơ đi rồi, Tường Niệm mới bất an hỏi: “Anh moi tin của người ta làm gì?” Anh Hoàng? Hình như là cái công ty nghiệp chương kia? Anh muốn làm gì?

Diêm Thương Tuyệt không trả lời cô, chỉ là cười bí ẩn.

“Cái gì? Chết tiệt, chuyện này là khi nào?” trong văn phòng xa hoa, người đàn ông đứng ở trước cửa sổ nhìn dòng xe thoi đưa dưới 87 tầng, nắm chặt đi động, nhìn xuống con giặc để không nói tục.

Mẹ nó! Rốt cuộc là loại người nào? Trong một buổi chiều phát ra hết toàn bộ tin xấu của nữ minh tinh cao quý của hắn ta, hết rồi thật sự hết rồi!

“Tôi nói cho ông biết, ông nhanh chóng bit miệng truyền thông cho tôi, không cần biết dùng cách gì, đúng! Mấy người này đều là ngôi sao mới có tiềm

năng biết chưa? Không thể chết được!” người đàn ông đứng trước cửa sổ, một tay chống hông, tức giận không thôi.

Cúp điện thoại, người đàn ông xoay người, nhìn văn phòng thờ dài, má nó! Quá ác!

Đôi mắt một mí hẹp dài tức giận trừng mắt Thanh Long—Thượng Cổ Thần Thú---được làm từ phi thủy trên bàn, lửa giận hùng hục, hần bước đến giờ Thanh Long lên vút mạnh xuống mặt đất, nhưng vì trên đất lót thảm, cho nên không vỡ...

Ngực phập phồng, hết một lúc sau, hần ta mới bình tĩnh lại, ngồi trên ghế suy nghĩ sâu xa đến rốt cuộc là ai ác như vậy? phạm vi người dám đắc tội hần rất nhỏ, rất nhỏ.....có thể nói là không có, người duy nhất có tình nghi chính là---Diêm Thương Tuyệt.

Lần trước chẳng phải Diêm Thương Tuyệt cũng vì một chuyện nhỏ mà làm hần tổn thất mất ngàn vạn?

Lần này có phải cũng là Diêm Thương Tuyệt hay không? Nhưng gần đây hần đâu có đắc tội gì với Diêm Thương Tuyệt?

Trình Sở Đông mặc áo sơ-mi trắng sọc đen, tay áo vén lên đến khuỷu tay, quần tay đen hợp với đôi giày da sáng loáng, bộ dạng lười nhác một tay chống cằm, một tay đặt trên bụng, suy nghĩ nên xử lý chuyện này thế nào.

Trái cổ gọi cảm khẽ chuyển động, trong mắt hí của Trình Sở Đông lướt qua một chút toan tính.

Diêm Thương Tuyệt tên đáng chết, nếu như thật sự là anh làm, xem sau này tôi làm sao thu phục anh!

Trình Sở Đông cười gian trá, hoàn toàn không còn bộ dạng tức giận vừa rồi, cầm lấy áo khoác, nhàn nhả thông thả đi ra ngoài.

An gia.

“Nguyệt Lê? Tiểu Miểu đứng ở đầu giường, nhìn An Nguyệt Lê đang ngủ trưa trên giường, dịu dàng gọi: “Mau dậy đi, Viễn Đông đưa vật liệu gỗ đến rồi, anh ra nhìn xem.”

An Nguyệt Lê ở trên giường mở to mắt, còn ngái ngủ nhìn Tiểu Miểu, thản nhiên nói: “Anh xuống đây.”

Đứng dậy, không liếc mắt nhìn cô một cái, liền đi thẳng ra ngoài, để lại Hồ Tiểu Miểu cõi lòng tan nát, thấy vẻ mặt hần lạnh nhạt như thế, nước mắt, ngăn không cho rơi xuống, từ khi Tưởng Niệm chuyển đi, hần càng đối xử lạnh lùng với cô, chỉ có ở trước mặt ba hần mới tỏ ra quan tâm cô.

Cô không chịu nổi, vì sao hần mãi mãi không nhìn đến mình? Tưởng Niệm bỏ đi khiến hần căm hận mình như thế?

Chậm rãi ngồi xổm xuống, tựa vào giường, Hồ Tiểu Miểu khóc thương tâm muốn chết, ôm lấy bụng nhô ra rõ ràng của mình, càng thêm đau khổ, hần không thể vì đứa nhỏ mà nhìn cô thêm một chút, quan tâm cô hơn một chút sao?

Tưởng Niệm đã là vợ người khác, không phải sao? Đã chịu trách nhiệm với cô và đứa nhỏ, thì vì sao không thể làm tròn bổn phận một chút? Rốt cuộc là hần đang trừng phạt ai?

An Nguyệt Lê xuống lầu, nhìn thấy xe tải chuyển đến vật liệu gỗ tốt nhất, vui mừng không thôi, cẩn thận kiểm tra vật liệu này nọ.

“Ông chủ, tôi đã giao đến, anh ký một chữ là xong rồi.” tài xế đưa hóa đơn dùng khăn lông lau mồ hôi chảy ròng ròng trên đầu, thờ phỉ phò nói với An Nguyệt Lê.

An Nguyệt Lê nhận, nhìn một chút, sau khi xác định không có vấn đề liền ký tên mình xuống góc phải, sau đó cười giao cho tài xế, tiếp đó thân thiết vỗ vỗ vai hần: “Vất vả rồi, hôm nào rảnh cùng nhau ăn bữa cơm.”

“Được đấy.” tài xế cũng không khách sáo, đáp ứng thật thoải mái, sau đó đó trò chuyện với An Nguyệt Lê vài câu, rồi lái xe bỏ đi.

An Nguyệt Lê mặc đồ thể thao nhìn qua tràn đầy sức sống, thật vui vẻ nhìn đám công nhân chăm chỉ làm việc, kế hoạch đối với tương lai trong lòng lại lớn thêm một bước.

Nhưng hần không nghĩ đến, lần sai lầm này khiến hần hủy đi cả đời.

“Nhanh vậy đã đưa đến?” An Chí Viễn từ bên ngoài trở về liền thấy trong phòng vật liệu chết đầy hàng, kinh ngạc nhìn An Nguyệt Lê.

“Ba.” An Nguyệt Lê quay đầu thấy ba mang theo thức ăn, cười thật bù ngùi, liền đi đến, đón lấy thức ăn trong tay ông: “Hàng đã đến, ngày mai có thể khởi công, còn lại hơn trăm bộ cửa, nhất định có thể hoàn công vào cuối tháng.”

“Vậy thì tốt rồi, ba thấy ông chủ Trịnh này cũng không phải người tốt gì, nếu chúng ta thật sự không giao hàng đúng hạn, ông ta nhất định sẽ làm việc theo hợp đồng, đến lúc đó chúng ta bọ kiện rồi.” An Chí Viễn nhìn đồng vật liệu gỗ kia rất là vui mừng.

Ông biết nếu lần này thành công, vậy xưởng cửa gỗ của Nguyệt Lê ở thành phố A nhất định sẽ rất có thành tựu, hiếm khi bọn họ có được một cơ hội tốt như vậy có thể hợp tác với khách sạn nhất nhì ở thành phố A, hàng giao đi đã được cho phép, chỉ cần hoàn tất hàng còn lại rồi giao đúng hạn cho đối phương, thì thành công rồi.

Nhưng mà ông không biết. Luôn có chuyện ngoài ý muốn

Bạn đang đọc truyện *Cầm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103

Mặt trời vẫn gắt như vậy, càng lúc càng khiến người ta không chịu được, Tường Niệm buồn chán nằm đủ kiểu trên giường nhìn đèn thủy tinh trên trần nhà, suy sụp đếm bóng đèn thủy tinh nhỏ bên trên, một cái, hai cái, ba cái, bốn....

Cuối cùng lúc đếm đến 20 cái cô không chịu nổi nữa bất chợt ngồi dậy la lên: “A---”

Sắp điên rồi, thật chán mà, buổi sáng ăn ngủ, ngủ ăn, buổi tối làm ngủ, ngủ rồi làm, từ khi nào cuộc sống của cô trở thành như vậy rồi?

Mỗi đêm anh luôn như nỗi điên mà muốn cô, không đếm được bao nhiêu tư thế, khiến mỗi ngày cô đều vô cùng lười biếng, nhưng dường như cô dần mê muội, cô biết, đây không phải một hiện tượng tốt.

Nhưng cô có thể làm thế nào?

Khẽ thở dài một hơi, đứng dậy đi đến trước cửa sổ, nhìn thím Doãn ở trong vườn hoa, cẩn thận tưới hoa phần kia, Tường Niệm khó hiểu nhũn mày, đó là hoa thật bình thường mà, sao mỗi ngày thím Doãn đều tự thân tự lực, chăm sóc nó?

Hơn nữa mỗi khi đối xử với hoa đều lộ ra một chút hiền hòa, hoa này rất quan trọng?

Đối với thím Doãn, Tường Niệm đương nhiên là sồn gai ốc, một màn mười năm trước bà cầm dao rượt cô kia còn đọng trong ký ức, phảng phất như chuyện xảy ra ngày hôm qua, dù cô rất sợ, nhưng cũng không thể nói gì với anh, bởi vì cô biết thím Doãn đối với anh mà nói, đây là người thân duy nhất, không muốn gây thêm phiền phức cho hắn, nên cả chuyện ngày đó ở nhà chịu uất ức, cô cũng chưa từng lên tiếng.

Nhưng mà buổi tối lúc bọn họ trở về cũng không gặp cô gái kia, sau khi cô âm thầm hỏi thăm mới biết được, hóa ra cô gái kia tên Lily, là cháu gái ruột của thím Doãn, bình thường có thím Doãn chống lưng, liên hay quở trách những người hầu khác trong nhà, nhưng mà đã ra ngoài, nói là nghỉ phép.

Xem ra cũng giống thím Doãn, đều là quái nhân!

Tường Niệm hơi nghiêng đầu nhìn thím Doãn ngồi trên cỏ thì thầm lẩm bẩm, trên mặt có nụ cười yếu ớt, hơi giật mình, sao bà như thay đổi thành một người khác vậy?

Lúc cô đang nghĩ đến xuất thần, tiếng đập cửa làm cô bừng tỉnh, điều chỉnh lại cảm xúc thật tốt, sau khi thấy mình không có gì là không ổn, mới mở cửa cười trên mặt, ngọt ngào nói: “Vào đi.”

Cửa được mở ra, một cô gái khoảng 24, 25 tuổi đi đến, cô gái mặc trang phục người hầu đen trắng đan xen, đội chiếc mũ đáng yêu, cười khúc khích tiến vào, nhìn Tường Niệm cung kính lên tiếng: “Thiếu phu nhân, cậu Trình tặng một món đồ, dặn là phải để tự ngài xem qua.”

Nữ giúp việc nói xong liền đưa một chiếc hộp tuyệt đẹp cho Tường Niệm, Tường Niệm kinh ngạc nhận hộp, khóe môi giương lên, hỏi: “Cậu Trình? Cậu Trình nào? Vì sao nói rõ là cho tôi?”

“Chính là tổng giám đốc của công ty giải trí Anh Hoàng cũng là bạn tốt của thiếu gia cậu Trình Sở Đông đấy ạ? Thiếu phu nhân không biết cậu ấy sao?” nữ giúp việc khó hiểu nhìn Tường Niệm, bộ dạng thanh tú thật khiến người ta ưa thích.

Trình Sở Đông? Tên nghiệp chương kia? Hắn tặng đồ cho cô làm gì?

Tường Niệm nghi ngờ gật đầu: “Biết, chỉ là không biết cậu Trình trong miệng cô là anh ta thôi, nhưng mà vì sao anh ta tặng đồ cho tôi? Tôi cảm thấy hai chúng tôi không phải người cùng đường, nhưng mà vợ chưa cưới của anh ta, tôi ngược lại rất thích.” nhắc đến cô gái chỉ gặp qua hai lần, Tường Niệm rất vui vẻ, cô thích cô gái dễ dàng thân thiết kia, hoàn toàn không có bộ dạng kiêu căng của các tiểu thư khuê các.

Trong lúc Tường Niệm nói chuyện cũng đã chiếc hộp lên bàn trà đá cẩm thạch, dè dặt thận trọng mở hộp ra, chợt một đồng ảnh nam-nữ hoan ái lọt vào trong mí mắt, Tường Niệm hoảng hồn, lúc cẩn thận nhìn người đàn ông trên ảnh, con người không ngừng phóng đại, nước mắt không kiềm được rơi xuống, sao lại là anh?

Người đàn ông trên ảnh chụp chính là Diêm Thương Tuyết, mà người con gái trong mỗi tấm hình đều không giống nhau, đơn thuần, mị hoặc, đều có vẻ lãng lợ.

Những tư thế xấu hổ như vậy bọn họ lại háo phóng bày ra, vô cùng nhuần nhuyễn.

“Thiếu phu nhân?” nữ giúp việc lo lắng khẽ gọi một tiếng.

Tường Niệm hoảng hốt, lau nước mắt, vội vàng thu hồi ánh chụp, nhưng vì rất kích động nên khiến số ảnh rơi tán loạn trên đất, Tường Niệm khó khăn đưa mắt nhìn nữ giúp việc đứng bên cạnh, biết cô ấy đang lo lắng cho mình, liền cười dịu dàng: “Tôi không sao, cô ra ngoài trước đi.”

Nữ giúp việc do dự một chút, liền gật đầu bỏ đi.

Tường Niệm vô lực ngồi trên đất, nhìn ảnh chụp trong tay, tim như bị dao cắt, anh.

Đây là trước kia hay là hiện tại? Hắn có rất nhiều phụ nữ?

Lòng, càng lúc càng đau, cuối cùng hóa thành giọt nước mắt từ trong hốc mắt tranh nhau trào ra, Tường Niệm ghé vào bàn trà ra sức khóc rống, vì sao? Vì sao phải gửi thư này cho cô, cô thật vất vả mới dựng nên một ảo tưởng, ngọt ngào, ấm áp như vậy, nhưng lại bị số ảnh chụp này làm hỏng.

Anh, hiện tại anh có em, có phải còn có người khác không?

Tuy trong lòng em vẫn nhớ đến An Nguyệt Lê, nhưng em cũng chỉ che giấu anh ấy ở trong lòng, em đã bắt đầu chậm rãi chuẩn bị đón nhận anh, vì sao anh còn muốn dây dưa không rõ với cô gái khác? Vì sao? Anh đã có nhiều phụ nữ như vậy, vậy trong lòng anh em rốt cuộc được coi là gì? Rốt cuộc được coi là gì?

Tường Niệm khóc đến vô cùng đau khổ, không biết vì sao lại khó chịu như vậy. Nhìn tuần nam mỹ nữ trên ảnh, ở nơi khác thân mật, cô cảm thấy trái tim mình giống như bị lãng quên, đau âm ỉ!

Đúng lúc này, cửa phòng lại bị mở ra, thím Doãn mặt lạnh tanh đi đến, châm chọc khiêu khích nói: “Thế nào? Như vậy đã không chịu được rồi?”

Tường Niệm nhất thời ngẩn ra, kinh ngạc ngẩn đầu thấy thím Doãn nhìn cô khinh bỉ, cô lúng túng đứng lên, hai tay run rẩy lau nước mắt, nở nụ cười cứng ngắt: “Thím Doãn.”

Bởi vì cô biết thím Doãn ở trong lòng Diêm Thương Tuyệt có trọng lượng, hơn nữa mấy năm đều là bà chăm sóc anh, cho nên Tường Niệm vẫn có chút kính sợ đối với bà.

“Hừ!” Thím Doãn nhìn ảnh chụp trên bàn, cười nhạo một tiếng, chậm rãi bước đến cạnh Tường Niệm, năm tháng để lại nhiều dấu vết trên mặt bà, thế nên trên mặt bà ngoại trừ nếp nhăn thì vẫn là nếp nhăn: “Thiếu gia chúng tôi thân phận hiển hách, đương nhiên chưa bao giờ thiếu phụ nữ, chỉ bằng cô? Có cái gì để giữ cậu ấy trong tay? Ảnh chụp này thì tính là gì? Dựa vào thân phận thiếu gia nhà chúng tôi muốn bao nhiêu phụ nữ cũng không thành vấn đề, mà cô, chỉ là cậu ta nhầm chán tìm đến giải trí, đừng mơ mộng có thể làm thiếu phu nhân của Diêm gia, tôi nói cho cô biết, không bao lâu, cô nhất định sẽ hối hận vì từng đến nơi này!”

Biểu cảm âm trầm của thím Doãn khiến Tường Niệm dựng tóc gáy, nghe lời trào phúng của bà, Tường Niệm cũng không phản bác, chỉ là ôm chặt cánh tay, ý muốn cho bản thân một chút ấm áp, nhưng cô vẫn cảm thấy thật lạnh thật lạnh.

“Nếu cô thông minh thì hãy mau rời khỏi đây, nơi này không hoan nghênh cô.” ánh mắt cay nghiệt của thím Doãn tựa như muốn nuốt sống Tường Niệm, lạnh lùng nói xong liền rời đi.

Tường Niệm lướt qua vai, thất hồn lạc phách nhìn cảnh thím Doãn rời đi, vì sao bà vẫn hận cô như vậy? Năm đó cô chỉ là vô tâm sai lầm? Cô cũng buồn phiền hối hận mà, chẳng lẽ muốn cô chết để trả nợ sao? Như vậy song thân của Diêm gia có thể sống lại sao? Anh đã tha thứ cho cô rồi không phải sao?

Vì sao? Vì sao thím Doãn vẫn không bỏ xuống được?

Cô đã trốn tránh bà khắp nơi không phải sao? Ăn cơm chiều thì ngoan ngoãn ăn trong phòng, chỉ sợ thấy bà, sẽ khiến oán hận cần nuốt cô, cô chỉ là muốn an ổn sống qua ngày, không được sao?

Tường Niệm nâng đầu, muốn ép nước mắt trở về, nhưng dù ngược đầu, nước mắt vẫn theo khóe mắt chảy xuống....

Ban đêm, trên trời không có một vì sao, trong biệt thự đèn đuốc sáng trưng, ngoài cửa lớn truyền đến tiếng thảng xe, mọi người chia thành hai hàng cùng đứng ở cổng, chờ đợi Diêm Thương Tuyệt trở về.

Lúc Diêm Thương Tuyệt mặc áo sơ-mi đen tay cầm áo khoác, lười biếng lại không mất vẻ trang nghiêm tiến vào, mọi người khom lưng, thật cung kính hô: “Thiếu gia.”

Diêm Thương Tuyệt gật đầu, mọi người liền đứng thẳng người, cả đám đều rất giống quân nhân được huấn luyện nghiêm chỉnh, thím Doãn đón lấy áo khoác Diêm Thương Tuyệt đưa tới, vỗ nhẹ, liền từ hỏi: “Thiếu gia, lên tắm một cái là có thể ăn cơm.”

“Được.” Diêm Thương Tuyệt gật đầu nói, sau đó nghiêng người, nhìn phía sau thím Doãn, tiếng nói trầm thấp vang lên: “Thím Doãn, cũng đã già rồi, sau này chuyện trong nhà bà đừng quá lo, để người khác làm đi, đừng chuyện gì cũng tự mình tự lực.”

Thím Doãn cười ảm áp, thật hiền hòa nhìn Diêm Thương Tuyệt, có chút cảm khái nói: “Thiếu gia còn nhớ bà già này là tôi vui lắm rồi, ngài cũng vậy, phải giữ sức khỏe, chống đỡ cái nhà này.”

Diêm Thương Tuyết kéo tay thím Doãn, vỗ nhẹ vài cái, ý bảo đừng lo lắng, liền đi nhanh lên lầu.

Từ buổi sáng ra cửa đến bây giờ, trong đầu óc hần đều ngập tràn bóng dáng Tường Niệm, hần từ chối xã giao vội vã muốn trở về nhìn cô, mấy ngày nay hần hành động không bình thường, không thể nghĩ ngờ chứng minh hần đối với Tường Niệm có 'tình-thú' chưa từng có, ít nhất hiện tại hần muốn-cô!

Đối với điều đã biết này, Diêm Thương Tuyết cũng không biện giải gì cho bản thân mình, hần luôn là người 'tùy theo lòng mình', thích thứ gì sẽ nắm chặt, đặt trong lòng bàn tay thật yêu thương, không thích, cho dù hủy đi cũng sẽ không để người khác được lợi.

Tuy hiện tại hần thừa nhận bản thân đối với cô thật có hứng thú, nhưng mà đàn ông có thể duy trì 'tình-thú' với một cô gái bao lâu?

Nhất là loại đàn ông chưa bao giờ thiếu phụ nữ như hần, hiện tại đã mê đắm cô như vậy, để cho hần thỏa thích hưởng thụ cô đi, bởi vì không biết ngày mai 'tình-thú' hần đối với cô có phải ngày càng ít hay không?

Diêm Thương Tuyết nhếch môi, hay tay đặt trong túi quần, kiêu ngạo ngẩng đầu, bước vào phòng, thấy phòng trống trải, Diêm Thương Tuyết không khỏi nhủ mảy, người đâu?

Đóng cửa lại, vội vàng tiến vào, cẩn thận nhìn hết thấy, cái gì cũng ở đây, chỉ không thấy người khiến hần suy nghĩ cả ngày.

Hần có chút kỳ quái, khó hiểu nhìn phòng tắm trong suốt, không ở đó! Tiếp theo hần tìm mỗi một chỗ trong phòng ngủ, ban công, cùng phòng chiếu phim phía sau, không có người!

Không thể nào, giờ phút này cô ấy nên ở nhà mới phải

Diêm Thương Tuyết càng nhìn càng nhủ chặt mảy, ra khỏi phòng, đứng ở cửa, rống lên: “Người đâu.”

Rất nhanh, một đám người hầu đồng loạt xông lên, cả thím Doãn cũng lên đây.

“Thiếu gia!”

“Các người ai thấy thiếu phu nhân đi đâu không?” Diêm Thương Tuyết sâu xa nhìn thoáng qua thím Doãn, lại nói với những người khác.

“Tôi...” nữ giúp việc lúc chiều đưa đồ cho Tường Niệm khúm núm cúi đầu nhỏ giọng nói.

Thật ra là cô ấy không dám lên tiếng, bởi vì cô ấy không biết thiếu gia có vì vậy mà trách phạt cô ấy không? Hơn nữa thiếu phu nhân trốn đi dường như có liên quan đến thím Doãn?

“Nói!” Diêm Thương Tuyết đang bực mình, liền lên giọng một chút, nữ giúp việc kia lại sợ đến hai chân phát run.

“Buổi chiều, cậu Trình sai người đưa đến một chiếc hộp, bên trong chứa...” giọng nữ giúp việc càng ngày càng nhỏ, chần chừ một chút, vẫn cắn răng nói ra, giọng cũng hơi lớn hơn, như là tự tiếp thêm dũng khí cho bản thân: “Bên trong chứa ảnh thiếu gia ân ái với nhiều cô gái, thiếu phu nhân xem xong thật thương tâm, sau đó cô ấy bảo tôi ra ngoài, nhưng qua một tiếng, tôi thấy thiếu phu nhân chưa ra, liền đi gõ cửa, nhưng mà gõ thật lâu cũng không có người, tôi lo lắng, liền kêu thím Doãn mở cửa phòng xem, nhưng mà....nhưng mà thím Doãn nói thiếu phu nhân đi ra ngoài rồi.”

Nói xong còn nghĩ lại mà sợ nhìn thoáng qua vẻ mặt không biểu cảm của thím Doãn, trời biết đắc tội bà, về sau khó sống, nhưng mà cô cũng rất mâu thuẫn, thật ra thiếu phu nhân là người rất tốt mà, không biết vì sao tất cả mọi người không thích cô ấy? Biết thiếu phu nhân ra ngoài cũng không báo cho thiếu gia, cũng không ra ngoài tìm.

“Cô đi ra ngoài? Chuyện cách đây bao lâu?” Diêm Thương Tuyết tức giận nhìn thoáng qua đám người đang co rút, nổi trận lôi đình, hần nuôi một đám vô dụng sao?

Ảnh? Hần không hỏi chuyện ảnh, hiện tại hần chỉ muốn tìm thấy cô ấy.

“Khoảng tám tiếng rồi.” nữ giúp việc trả lời, lại đón nhận ánh mắt cay nghiệt của thím Doãn, cả người rõ ràng run lên.

“Nếu cô ấy bị chút tổn thương, tôi liền giao toàn bộ các người cho Diêm Vương!” Diêm Thương Tuyết gầm nhẹ một tiếng, liền 'đùng đùng' xuống lầu, vẻ tuyệt tình cùng lạnh lùng khiến người có mặt run mình, bao gồm thím Doãn.

Bởi vì hần chưa từng không chút che giấu con giận của bản thân như vậy, dù hần khát máu, dù hần lạnh tình, nhưng chưa bao giờ như đêm nay, mang theo chút khủng hoảng, sợ bản thân mất đi thứ gì đó quan trọng, năm đó lúc hần một mình một súng, mười vạn đạn xông vào tổ chức người da đen, trên mặt cũng không sợ hãi, nhưng đêm nay hần có, vì cô gái kia!

Thím Doãn nhìn bóng lưng Diêm Tuyết vội vàng rời đi, nỗi hận trong lòng càng ngày càng đậm.

Cô gái kia quả nhiên là họa thủy(kẻ hại nước)!

Không thể giữ cô ta!

Diêm Thương Tuyết đi ra khỏi cửa lớn, xe đều đã đậu ở chỗ này, hần vội vàng lên xe, thành thạo khởi động Maybach màu đen, chiếc xe lập tức như mũi

tên phòng ra ngoài, ngồi trong xe, Diêm Thương Tuyệt mặt lạnh tức giận, lấy di động ra, vừa quan sát tình hình giao thông vừa dùng ngón tay thon dài chạm đến màn hình lướt mạnh mẽ, sau khi nhìn đến hai chữ 'Đông Tây(đồ vật)', cắn chặt hàm răng, mặt như sương lạnh.

Ấn xuống dây số, đặt lên lỗ tai, nghe tiếng tút tút này, càng thêm buồn bực: cậu chờ đó cho tôi, sau này cô nhất định không có một ngày tốt lành, đồ chết tiệt!

“A~~~ rảnh rồi gọi điện cho tôi vậy sao? Đầu kia điện thoại, Trình Sở Đông vô lại bắt chéo chân ngồi trên sofa, tùy ý dút nho cho vợ chưa cưới Vinh Tú Phong.

Nhìn đáng về hấn ta thoải mái, không chút kinh ngạc lúc ày Diêm Thương Tuyệt sẽ gọi điện thoại cho hấn ta.

“Cậu chết chắc rồi.” Diêm Thương Tuyệt cười tà mị, nhưng đôi con ngươi lại phát ra tia sáng ngoan tuyệt, sau khi lạnh lùng nói xong cũng không cho Trình Sở Đông cơ hội nói chuyện, liền khí phách cúp điện thoại.

Trình Sở Đông đối với lời uy hiếp của hấn chẳng thêm ngó đến, ngược lại Vinh Tú Phong nghe giọng Diêm Thương Tuyệt lại hơi sợ hãi: “Anh ta sao vậy? Anh lại ra đòn gì với anh ta hả? Trời ạ! Em nói anh đừng lúc nào cũng trêu chọc anh ta mà, đến lúc đó chịu thiệt lại là anh!”

Vinh Tú Phong buồn nho, buồn rầu nhìn Trình Sở Đông, tố nhan(vẻ đẹp) của cô vẫn chói lọi như trước

Lần nào cũng như vậy, không có chuyện gì lại muốn trêu chọc 'Diêm Vương' kia, nhưng mà cuối cùng người thống khổ lại là hấn, sao hấn vĩnh viễn cũng không thông minh vậy?!

“Là cậu ta chọc anh trước! Cậu ta tìm người mang hết toàn bộ chuyện xấu của nữ minh tinh anh nâng đỡ ra ánh sáng cho truyền thông, bây giờ anh chỉ có thể phong-bê bọn họ, em có biết anh đã đau lòng thế nào không, trái tim bé bỏng của anh sắp không chịu nổi, ôi ~ mau, để anh hôn em một cái.” trên mặt Trình Sở Đông nở nụ cười xấu xa quỷ dị, mắt một mí chớp chớp, trong vẻ đáng yêu mang theo mị hoặc.

Vinh Tú Phong thấy bộ dạng này của hấn cũng không tức giận, chỉ là thật kiêu mị nhẹ nhàng nói: “Người đàn ông của em vĩnh viễn khiến lòng em say mê như vậy.”

nói xong liền nhào vào Trình Sở Đông, cưỡng-hôn, sau đó ra sức tàn phá.

Diêm Thương Tuyệt nóng lòng lái xe dọc theo vùng lân cận biệt thự tìm cô, cũng không phát hiện bóng dáng của cô, không tìm được càng lúc càng lo lắng, gọi điện thoại cũng không được, rốt cuộc cô ấy đi đâu?

Chỉ vì ảnh chụp này? Trong lòng cô đang để ý hấn sao? Vì không chịu được hấn có người phụ nữ khác? Cô ghen tị sao?

Trái tim Diêm Thương Tuyệt có hơi nhảy lên, khoe môi nhẹ nhàng giương lên cười khê, như ngọc như say.

Có phải đến An gia rồi không?

Diêm Thương Tuyệt 'két---' một tiếng dừng xe ở giữa đường, lồng ngực phập phồng, nắm chặt tay lái, sau đó đập mạnh chân ga, xe lại lần nữa phóng ra ngoài.

An gia.

Đêm đã khuya, công nhân trong xưởng còn đang vất vả tăng ca, bởi vì phải nhanh hoàn thành số hàng của khách sạn, Tường Niệm mệt mỏi tựa vào cửa lớn, hai mắt nhắm lại nhìn An Chí Viễn phía xa.

Chú An dường như già đi rất nhiều, lưng cũng cong đi nhiều, nếp nhăn trên mặt cũng ngày càng sâu.

Cần môi, không muốn nước mắt trào ra mãnh liệt, hôm nay cô thật sự khóc mệt, hiện tại cô đã không còn sức khóc, từ lúc ra khỏi biệt thự không biết đi mấy tiếng mới đến chân núi, cô chỉ biết là, lúc cô đến dưới núi, trời đã tối đen, đèn xe làm nhói đôi mắt sưng đỏ kia của cô, dùng 2 tẹ còn lại trên người lên xe bus, ngồi trên xe, cô mới phát hiện, cô phải đi đâu?

Dường như không có nơi nào có thể cho cô ở lại, đột nhiên nghĩ đến chú An, liền quyết định đến An gia lặng lẽ nhìn một chút, sau đó cứ như vậy lơ mơ đến đây.

Cô không dám vào, không dám để chú An và Nguyệt Lê biết cô sống không tốt, cho nên cô đứng ở cửa, lên nhìn bóng dáng họ bận rộn.

“Chú An.” thấy Chú An thở phì phò đầm lưng, Tường Niệm che miệng mới có thể kiềm chế không khóc ra.

Ông vốn có bệnh cột sống, bây giờ lại còn làm vất vả như vậy, cho tới nay đều là ông chống đỡ cái nhà này, cho tới nay đều là ông cho cô tình yêu ấm áp, gia đình ấm áp.

Cô tự trách, cô ấy này, cô không biết phải làm sao đền đáp ông, không biết phải làm thế nào mới có thể khiến nửa đời sau của ông không phải làm vất vả và như vậy nữa, nhưng cô có năng lực gì?

Ngay cả đi phương tiện giao thông công cộng còn không có tiền, đêm nay còn không biết phải ở đâu, cô dựa vào cái gì khiến nửa đời sau của ông không

lo?

Tường Niệm khóc kịch liệt, không chút phát hiện phía sau mình có người, bóng đêm kéo thật dài bóng người kia

“Tường Niệm?”

Bạn đang đọc truyện *Cầm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104

“Tường Niệm?!”

Đột nhiên vang lên một giọng nam cao vút, trong giọng nói mang theo chút kinh ngạc.

Tường Niệm nghe thấy giọng nói quen thuộc, đầu tiên là giật mình, cả người căng thẳng, không dám quay đầu, là anh Nguyệt Lê!

Bất an dùng tay vỗ vỗ trán, bộ dạng thật khó xử, sao hắn lại từ bên ngoài trở về?

An Nguyệt Lê vô cùng đau đớn nhìn bộ dạng che che giấu giấu của cô, trào phúng nói: “Thế nào? Bây giờ cả anh cũng không muốn thấy? Vậy em còn đến đây làm gì?”

“Không phải! Em chỉ là đi ngang qua đây nên tiện thể vào xem, không phải trốn anh.” Tường Niệm chậm rãi xoay người, vẫn cúi đầu như trước, không dám nhìn thẳng vào An Nguyệt Lê, không dám để hắn biết cô khóc.

“Vì sao không vào? Ngày đó sau khi em đi, ba đau lòng rất lâu.” An Nguyệt Lê đau lòng nhìn cô, giọng nhẹ run, thật ra hắn muốn nói, anh rất nhớ em, rất nhớ!

“Xin lỗi!” vừa nghĩ đến dáng vẻ cực khổ của chú An, nước mắt Tường Niệm lại trào lên, nhưng sợ An Nguyệt Lê phát hiện, nên vội vàng xoay người, đưa lưng về phía hắn hoảng loạn lau nước mắt.

Động tác này của cô làm lòng An Nguyệt Lê đau thật đau, từ lúc nào mà khoảng cách giữa bọn họ xa như vậy rồi?

“Em sống tốt không?” giọng nói có chút đè nén, mang theo lo lắng.

Tường Niệm hít mũi, sau đó mới xoay người ngược mặt lên nhìn hắn, lúm đồng tiền như hoa: “Tốt lắm! Em sống rất tốt, nhưng mà nhớ chú An, nên đến nhìn xem, bây giờ em cũng nhìn thấy rồi, đã trễ, em phải về.”

Nói xong liền muốn đi, nhưng lại bị An Nguyệt Lê lôi kéo: “Em không tốt!”

Lời nói của hắn cực kì chắc chắn, ánh mắt chắc chắn như thể nhìn gương mặt nhỏ nhắn cô muốn che giấu, bàn tay nhanh chóng giữ lấy cổ tay trắng mịn của Tường Niệm, ra sức giữ chặt, như là sợ vừa buông tay cô sẽ đi mất vậy.

“Anh làm em đau, buông tay!” Tường Niệm không ngừng giãy dụa, nhũn chặt mày, nhìn qua thật đau đớn.

Nghe tiếng gầm nhẹ không kiên nhẫn của cô, lòng An Nguyệt Lê lại đau thêm một chút, bây giờ cô dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với hắn rồi sao? Bọn họ thật sự phải làm người xa lạ sao?

Thả tay cô ra, nhìn chăm chăm cô không chớp mắt, đã bao lâu không gặp cô, hình như một tháng? Một năm? Mười năm? Nửa đời?

“Em thật sự phải đi, anh bảo chú An đừng làm việc quá sức, giữ sức khỏe thật tốt, anh.....chăm sóc tốt chị Tiểu Miêu và đứa nhỏ.” Tường Niệm hoảng loạn nhìn hắn một cái liền cất bước muốn bỏ đi, lại nghe thấy An Nguyệt Lê hỏi.

“Em sống không tốt đúng không? Anh ta đối xử với em không tốt sao?”

Tường Niệm dừng lại, ngón tay xoắn chặt, cố gắng không chế cảm xúc mà bản thân sắp không khống chế được: “Em sống rất tốt, chẳng phải em nói rồi sao? Anh ấy đối xử với em tốt lắm, mọi chuyện của em cũng không cần anh phải lo lắng, bây giờ anh nên lo lắng cho vợ và con anh đi.”

“Nhưng anh đã mất đi tất cả, không có em, anh có gì?! Anh không có gì cả, cuộc sống hư không? Chỉ là một thể xác không có linh hồn.” An Nguyệt Lê cười thất thần, biết là không nói nói thể với cô, nhưng mà hắn luôn không kiềm chế được.

Tường Niệm không biết còn có thể nói gì, lời hắn nói luôn dễ dàng khiến cô tan nát cõi lòng, cô biết không thể dây dưa không rõ với hắn, liền buồn bã thương tâm chuẩn bị bỏ đi.

“Không vào ngồi một chút sao?” An Nguyệt Lê khàn giọng hỏi, nhìn bóng lưng cô, hần chột cảm thấy cô bây giờ càng khiến người ta thương tiếc hơn mười năm trước, nhưng mà hần biết, bản thân mãi mãi không có tư cách ôm cô vào lòng, nói với cô, mọi chuyện đã có hần ở đây!

“Không được, anh nói sẽ đến đón em liền, em phải ra ngoài đường lớn chờ anh ấy.” khẽ cắn môi, không để ý mùi máu tươi trên trên đó, chỉ là cô đơn đi về phía trước.

Thật ra cô không muốn đi, thật ra cô muốn ở lại!

Nhưng mà không thể, nơi này không thuộc về cô, nhưng mà, tối nay ở đâu đây?

“Anh đưa em ra ngoài.” An Nguyệt Lê nhàn nhạt nói.

“Không cần, anh ấy sẽ đến ngay thôi, em không muốn anh ấy hiểu lầm.”

An Nguyệt Lê cứng đờ tại chỗ, á khẩu không trả lời được, cô cứ quan tâm hần ta như thế?

Tự giễu: coi mình là gì chứ?

Hần cũng xoay người, đi vào trong xường, dưới ánh trăng mờ lung, một nam một nữ, một đông một tây, đều cô đơn tiến về phía trước, không quay đầu, không lưu luyến, bóng hai người kéo dài thật dài, ngay cả bóng cũng có khoảng cách, bọn họ thật sự không quay lại được.

Tường Niệm đi đến đường dọc trường có vài tia sáng, thể xác lẫn tinh thần mệt mỏi, cả người trầm xuống, càng lúc càng nặng nề, yếu ớt đứng tại chỗ, trong lúc mơ hồ cô dường như thấy một người đàn ông cao lớn, vẻ mặt lo lắng chạy về phía cô, sau đó càng lúc càng mờ hồ, cuối cùng một mảnh tối đen, không thấy gì cả.

Trong mơ, có mẹ ở đây, cô không buồn không lo nằm trên đầu gối mẹ, nghe bà kể chuyện cổ tích cô bé quảng khăn đỏ, nghe bà dịu dàng nhỏ nhẹ nói với mình, đừng bị vẻ ngoài của người ta lừa gạt, lúc nào cũng phải giữ lòng thanh tĩnh.

Nhưng mà dần dần cô cảm thấy thân thể ngày càng nhẹ, cuối cùng lơ lửng trong không trung, cô sợ hãi ngồi dậy, lại phát hiện cô đang đứng trên đám mây trắng sắc màu rực rỡ, chung quanh không có gì, trắng xóa, không có mẹ, không có!

Hóa ra tất cả chỉ là mơ chỉ là mơ!

Tường Niệm vừa mơ to mắt, xoa xoa ánh mắt sưng đau, vừa lướt quanh một vòng, sao cô ở đây?

Người mang cô trở về là anh sao? Trước lúc cô ngất đi hình như thấy anh?

Vì sao mang cô về đây? Cô không thuộc về nơi này!

Cửa bị đẩy ra nhẹ nhàng, Diêm Thương Tuyệt mặc bộ pyjamas(đồ ngủ) màu đen đi đến, trong tay bưng chén cháo vừa nấu: “Tỉnh rồi.”

Tường Niệm không mấy khiếp sợ, chỉ là miễn cưỡng nhìn hần: “Anh mang em về?”

Diêm Thương Tuyệt đi đến, ngồi bên giường, vừa thật dịu dàng thổi cháo trong chén, vừa nhẹ nhàng khuấy: “Em không muốn về sao?” hần không trả lời cô, hỏi ngược lại.

Thật ra trong lòng hần rực lửa, nhưng mà chú ý đến cô đang bệnh, nên cố gắng kiềm chế.

Trời biết lúc hần nhìn thấy cô té xỉu bên đường lo lắng biết bao, nếu hần không đến kịp, có phải cô cứ nằm bên đường như thế? Nếu hần không đến kịp, cô té xỉu bên đường rồi bị người xấu mang đi làm nhục, thì làm sao đây?

Sao cô không gọi cho hần? Sao phải rời đi? Để ý những anh chụp kia như thế sao?

Hần không biết nên tức hay nên vui vì hành động của cô.

“Nơi này không thuộc về em.” Tường Niệm nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, nói hơi hàm hồ.

“Nơi nào thuộc về em? An gia? Đã đi đến An gia vì sao không ở đó? Còn bỏ đi? Em đến đó là muốn gặp ai? Vì sao đến đó?” Diêm Thương Tuyệt nghiêm mặt vội vàng truy hỏi.

Tường Niệm khẽ mỉm cười, lộ ra hàm răng: “Vậy em nên đi đâu? Nơi nào mới là nơi em nên đến?”

Đúng vậy, thiên hạ rộng lớn, nhưng không có chỗ có thể khiến cô sống yên ổn.

“Chúng ta sắp đính hôn, em nói xem em có thể đến đâu?” Diêm Thương Tuyệt thở dồn dập, giọng điệu cũng hơi lớn, nhưng ngay sau đó liền bình tĩnh lại, bởi vì nghĩ đến có lẽ vì ảnh chụp kia cho nên....sau đó, hần chậm rãi thở ra một hơi, như là thoát nước: “Nói cho anh biết, có phải vì ảnh chụp kia không?”

có phải vì ảnh chụp kia không?

Tường Niệm sững sốt, phải không? Cô thương tâm khổ sở như vậy chính là vì xem ảnh chụp hần cùng người khác ôm ấp thân mật? Hay là vì lời thím Doãn nói?

Cô cũng không biết!

Thấy Tường Niệm mím môi không nói, nhất thời tâm trạng Diêm Thương Tuyết tốt lên, âm thầm cười cười tự tin, lập tức phụng phịu nói: “Nếu không thích thì nói rõ, đừng kiêu nết!”

Nghe thấy hần làm sai mà còn nói đúng tình hợp lý như vậy, Tường Niệm càng ủy khuất, khề cần môi vẫn không nói.

Diêm Thương Tuyết thấy cô như vậy, cực kì tự nhiên lấy tay gỡ cánh môi, hơi khàn giọng: “Đó là ảnh chụp rất lâu trước đó, trước khi có em, anh cũng có nhu cầu sinh lý đúng không? Nếu để ý sao này anh sẽ không tìm nữa.”

Câu phía sau tuy nói rất nhỏ, nhưng Tường Niệm vẫn có thể nghe được, tròn to mắt không thể tin được nhìn hần, hần nói gì cơ? Không tìm nữa? Ý nói sau này không tìm cô gái khác, chỉ có mình cô?

Trái tim, một khắc đó, chấn động một chút.

Bầu không khí dường như ngọt ngào, khề hít một ngụm khiến cho sự ngọt ngào này lấp đầy các giác quan toàn thân.

“Cho nên sau này em phải ăn nhiều một chút, đừng hờ tí làm lâu là ngắt xiu, lúc nào cũng phải chịu được sự hùng mạnh của anh, vì anh là một người đàn ông bình thường, có nhu cầu luôn không thể nhịn lâu được biết không?” Diêm Thương Tuyết thấy cô dường như hơi cảm động, liền để cháo xuống, cúi đầu khề dán bên tai cô, thở ra hơi nóng ái muội nói.

Tường Niệm thấy hần cúi xuống, liền muốn né, nhưng mà mặt hần dán chặt mặt cô, đưa ra một bàn tay đè lại mặt bên kia của cô, khiến cô không thể trốn, chỉ có thể bị ép kề-sát-da-thịt với hần.

Cô chợt cảm thấy cảm giác như vậy tốt lắm.

“‘Đông Tây’ Giao ảnh chụp kia cho em, chính là muốn phá hoại quan hệ giữa chúng ta, sẵn tiện đạt được mục đích trả thù anh, chúng ta đừng trúng kế được không?” trong lúc nói chuyện hần đã vội vàng lên giường nằm cạnh cô, ôm chặt cô vào lòng.

“Đông Tây? Là ai?” Tường Niệm nâng đầu, không hiểu hỏi.

Bị lời nói thâm tình của hần làm cho đầu óc xoay vòng vòng, nhưng lại cảm thấy ngọt như mật vật.

“Là người đưa thứ đó đến.” nhắc đến tên đó Diêm Thương Tuyết liền giận ghê gớm.

“À! anh nói tên nghiệp chương kia?” Tường Niệm gật đầu hiểu ra, nhưng mà nghĩ một chút lại không hiểu. “Vì sao anh ta đưa ảnh chụp này cho em? Em đặc tội anh ta khi nào?”

Cái tên nghiệp chương kia, bộ dạng mê hoặc lòng người, vừa thấy liền biết không phải người tốt.

“Không biết, có lẽ là quá rảnh rồi, không có chuyện gì làm.” Diêm Thương Tuyết không nói với cô là vì lời 'làm-cô' mà Trình Sở Đông nói khiến hần tức giận. (Trình Sở Đông nói lúc đến KTV thì phải __! chả biết nữa)

Có thể 'thịt' cô chỉ có mình hần!

Tuy Tường Niệm không tin, nhưng cũng không hỏi tiếp nữa, cô biết, đàn ông có rất nhiều bí mật, không phải phụ nữ có thể bói móc.

“Sáng sớm ngày mai chúng ta phải đến Ireland, đến đó du lịch kết hôn.” ôm chặt cô tham lam hít lấy hương thơm trên người cô, nhàn nhạt, lại luôn khiến hần trầm mê.

Kết hôn?!

Tường Niệm như bị sét đánh, lập tức xoay người ngồi dậy, nhìn biểu cảm hưng phấn biết bao của hần lớn tiếng: “Kết hôn?!”

“Đúng, đến Ireland kết hôn! Rất lâu rất lâu trước kia anh đã nghĩ sau này nếu có thể kết hôn với cô gái mình yêu, thì nhất định phải đến Ireland, bởi vì phong cảnh như vẽ, đẹp không tả xiết, bọn họ là một quốc gia không có ly hôn, nơi đó có một ước định trăm năm.”

Bạn đang đọc truyện *Cầm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105

“Đúng, đến Ireland kết hôn! Rất lâu rất lâu trước kia anh đã nghĩ sau này nếu có thể kết hôn với cô gái mình yêu, thì nhất định phải đến Ireland, bởi vì phong cảnh như vẽ, đẹp không tả xiết, bọn họ là một quốc gia không có ly hôn, nơi đó có một ước định trăm năm.”

“Cái gì gọi là ước định trăm năm?” Tường Niệm nghiêng đầu, không hề chớp mắt nhìn theo hắn, trong mắt tràn ngập tò mò.

Diêm Thương Tuyết nhún mày cười, thay đổi tư thế thoải mái hơn ôm cô sát hơn, tiếp đó thân mật dùng cằm cọ cọ đỉnh đầu cô, dịu dàng nói: “Ireland là một quốc gia cấm ly hôn, pháp luật quy định sau khi nam nữ kết hôn thì không thể ly hôn, hơn nữa lúc hai bên đám cưới hứa hẹn với nhau ở giáo đường 'chỉ có cái chết mới có thể chia cắt đôi ta', vì vậy bất luận nguyên nhân ly hôn là gì, đều coi là vi phạm lời thề là không cho phép. Nhưng mà lúc kết hôn cho phép đặt kỳ hạn hôn nhân, từ một năm cho đến một trăm năm không giống nhau, sau khi mãn hạn, nếu bằng lòng tiếp tục cuộc sống hôn nhân, còn có thể tiến hành thủ tục đăng ký kéo dài thời hạn, không thì quan hệ hôn nhân tự động hủy bỏ.” nhìn thoáng qua Tường Niệm đang thoải mái thích nghe, lại mở miệng nói: “Còn có một chuyện rất thú vị, thời gian hôn nhân hai bên khác, giấy kết hôn cũng khác, người có thời gian hôn nhân ngắn thì nhận được hai tá bản hôn thú như Bách Khoa Toàn Thư vậy, chỉ có người có thời gian hôn nhân là một trăm năm, mới nhận được hôn thú là một tờ giấy, bên trên có viết lời chúc phúc của quan tòa cấp cao nhất.”

“Đẹp quá à! Nếu nước nào cũng có thể có quy định như vậy, thì nhất định giảm bớt nạn ly hôn, trước khi kết hôn mọi người cũng sẽ thận trọng lo lắng, sẽ không vì cưới chui mà tổn thương gia đình và trẻ nhỏ.” Tường Niệm nói vô cùng đồng tình, ánh mắt cũng trở nên mê ly.

Không biết có phải vì mẹ cưới chui với người kia không? Cho nên bà mới bị tổn thương như vậy.

“Thật ra không chỉ có Ireland là có quy định như vậy, như Philippin, Manta, Paraguay, Andorra và San Marino là 5 quốc gia pháp luật cũng không cho phép ly hôn.” Diêm Thương Tuyết nhẹ nhàng nắm chóp mũi của cô, trong mắt tràn đầy yêu chiều: “Em thì sao? Muốn cùng anh đặt ra ước định trăm năm không?”

Lời hắn khiến Tường Niệm sững sốt, ngây ngốc nhìn hắn, môi đỏ mọng khẽ mở, sợi tóc rơi trên gò má, mị hoặc nói không nên lời. Diêm Thương Tuyết nhìn vẻ mặt khiến hắn cực kỳ mê mẩn này, sau đó lại nhìn môi xinh nhẹ nhàng mấp máy kia, vội vàng phủ môi mang theo vị thuốc lá lên, trong lúc nhất thời, bốn cánh môi khẽ sát, nụ hôn của hắn luôn ngang ngược khó tin, cưỡng ép cô mở hàm răng nhảy múa cùng lưỡi của hắn.

Đầu óc Tường Niệm trống rỗng, như là cá thiếu nước vậy, ham muốn sinh tồn khiến cô mở to miệng thở dồn dập, để mặc lưỡi hắn quấn lấy cô, dần dần cô cũng bắt đầu vô ý có ý khẽ chạm đến lưỡi hắn, động tác này của cô khiến tâm trạng Diêm Thương Tuyết tốt cực kỳ, hôn cô càng thêm điên cuồng, bàn tay cũng nóng lòng khó nhịn hoạt động trên eo cô, sau đó hướng đến đỉnh nhũ hoa, duỗi đến chiếc mông xinh đẹp, sờ nắn, rất có hứng thú dùng vật nóng bóng nhỏ lên giữa hai chân đặt ở u cốc của cô, lại một lần nữa khiến cả người Tường Niệm như chìm trong biển lửa.

Có lẽ là vì tình dục, gương mặt Tường Niệm ngày càng đỏ, làn da vốn non mềm như nước mang theo nét ửng đỏ khiến người ta chao đảo, một tay Diêm Thương Tuyết vuốt ve ngọn núi đầy đặn của cô, một tay xoa nắn chiếc mông xinh xắn của cô, không chút nào rảnh rang.

Tường Niệm cảm thấy trong người càng lúc càng khó chịu, vừa đón nhận nụ hôn cuồng bạo của hắn, vừa không nhịn được xoay người nhích thân mình, tựa như muốn cách cái nóng này xa một chút.

Cảm thấy cô trốn tránh, Diêm Thương Tuyết rời khỏi môi cô, nhìn khóe môi cô treo sợi chỉ bạc, nhẹ nhàng cúi đầu liếm một cái, lập tức nói: "Anh muốn bắt đầu, không nhịn được hãy kêu ra, lần này đừng bảo anh ra ngoài, biết chưa?"

Căn bản không cho Tường Niệm cơ hội cự tuyệt, liền che lấp cánh môi anh đào của cô, lần này hắn không ngang ngược kiểm chế cô, mà là thật tự nhiên cỡi quần áo của mình, cả người lại đè lên cô, vội vàng giúp cô cởi bỏ dây nịt, một lúc sau hai người liền không mặt gì đối diện nhau.

Diêm Thương Tuyết mạnh bạo cắn vành tai khóe miệng tinh xảo của cô, lại vẫn thấy không đủ, liền vùi đầu cắn đỉnh hồng mai trước ngực cô, tay không tự chủ hướng đến u cốc, dùng một ngón tay đi vào ngọc ngậy, sau đó liền cảm thấy nơi đây ẩm ướt.

"A---" trong giây phút hắn đi vào kia, cô vẫn không kiềm chế được, đau đớn kêu lên, trước trán đỏ không ít mồ hôi. Những cái hôn không tới chốn của hắn đều khiến cô mềm nhũn ra từng trận.

Lúc ngón tay Diêm Thương Tuyết đi vào u cốc kia, chạm đến chỗ ướt át liền càng kích động.

Gấp gáp muốn cô, cuối cùng không kiên nhẫn trên chọc xong, đã rút tay ra, nhắm Họa Long ngay dòng chảy kia: "Ừm---"

Tường Niệm co lại, cắn chặt ngón tay, ra sức không để mình phát ra âm thanh xấu hổ này.

Diêm Thương Tuyết lại thuận thế trượt đầu lưỡi vào, điên cuồng cùng cô quấn nhau, ngang ngược bắt lấy lưỡi cô liếm mát, Tường Niệm bị hắn đụng chạm điên cuồng, thân thể cũng dần dần bay trong mây.

Một đêm hô mưa gọi gió, hai người cả đêm không ngủ, thẳng đến khi phía Đông dần sáng....

Tường Niệm ôm chặt eo Diêm Thương Tuyết, dịu dàng rúc vào trong lòng hắn, ngủ say sưa, phía Đông chiếu sáng gương mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của cô, thoáng chốc đẹp mắt, tựa như nữ thần, cao quý, thần bí, thánh khiết.

Lông mi nhỏ dài lại dày của Diêm Thương Tuyết run rẩy vài cái, lập tức chậm rãi mở mắt ra, nhìn Tường Niệm trong lòng, cười thỏa mãn, tối hôm qua, vất vả cho cô ấy rồi.

Thấy cô hơi phe phẩy miệng, động tác tự nhiên lại đáng yêu, khiến Diêm Thương Tuyết lại hứng trí bùng bùng, cúi đầu, vươn đầu lưỡi liếm khước môi cô, sau đó lại ở bên tai cô nhẹ nhàng thổi khí, khiến Tường Niệm trong lúc ngủ mơ buồn bực vung tay 'bốp' một cái đánh vào gương mặt anh tuấn của Diêm Thương Tuyết.

Tường Niệm cũng bị tiếng vang này làm giật mình, lập tức mở to mắt, thấy Diêm Thương Tuyết lạnh mặt trừng mình: "Em đánh anh?! tối qua anh ra sức hầu hạ em như thế, em báo đáp anh như thế?"

Tường Niệm mới đầu quả thật bị dọa, bởi vì hấn mà về mặt mờ mịt, nhưng nghe được lời phía sau của hấn chỉ thấy xấu hổ, hấn thật không biết xấu hổ.

Chẳng lẽ hấn làm thế vì cho cô vui về? Hấn không cảm thấy vui về?

Là bản thân hấn hưởng thụ thì có! người mệt trước sau chỉ có cô mà thôi.

Nhưng mà Tường Niệm thật sự không còn sức nói chuyện tào lao với hấn, thân thể cô giống như tan rã vậy, đau nhức kịch liệt, thậm chí nằm không nhúc nhích.

"Em mệt rồi à? Anh cho rằng tối qua em rất vui về." Diêm Thương Tuyết cười tà mị nói, nghĩ đến tối hôm qua cô nhiệt tình phối hợp, bây giờ hấn còn muốn đây, nhưng hấn không thể mệt chết cô.

"Anh....Tuyết...." Suyt nữa lại làm sai, Tường Niệm thề lưỡi dí dõm: "Sau này chúng ta không thể phóng túng như vậy, đối với cơ thể anh cũng sẽ không tốt."

Mỗi đêm đều ra sức như vậy, cô trước sau cũng không có vui về à! Mệt chết! thề xác lẫn tinh thần.

"Yên tâm, kỹ thuật của anh tốt, thân thể cũng tốt, em vẫn nên lo cho em đi, sau này phải ăn nhiều một chút. em rất ốm, tiếp tục như vậy còn không bệnh à?" Diêm Thương Tuyết nói xong, liền rất có thâm ý nhìn dấu vết xanh hồng đan xen trên cổ cô, lộ ra nụ cười có âm mưu.

"Anh có thể đừng phù phiếm như vậy được không? Người khác nghe thấy lại chê cười." Tường Niệm nhú mày, hai tay níu chặt chần, đặt ở khoe miệng cắn (?? __!)

"Làm người phụ nữ của anh phải chuẩn bị lúc nào cũng sống dưới ánh sáng, em phải rõ mỗi một câu nói của em đều có thể quyết định tương lai của người khác, em phải dân quen, biết không?" giọng nói từ tính trầm thấp của Diêm Thương Tuyết thốt ra ở bên tai cô.

Tường Niệm không muốn nói chuyện, chỉ nhẹ nhàng mấp máy khoe môi, sau đó cười miễn cưỡng.

Thật ra rong cuộc sống của cô không nhất thiết phải có đèn sáng, chỉ cần có người đàn ông yêu chiều cô cả đời là được rồi.

"Tốt lắm, đứng lên đi, chúng ta phải lập tức khởi hành đi Ireland." Diêm Thương Tuyết vỗ vỗ mông cô, sau đó bản thân đứng dậy, cầm quần áo đi đến phòng tắm.

Nhìn hấn khí lực(thể xác và tinh thần) mạnh mẽ, nhớ đến tối hôm qua hấn ở trên người cô điên cuồng tiến sâu vào, sắc mặt đỏ lên. "Mau lên, bằng không anh lại không nhìn được 'làm' em." Diêm Thương Tuyết không quay đầu lại, xấu xa nói với Tường Niệm.

Tường Niệm hoảng hồn, cuống quýt nhặt quần áo trên đất và đầu giường, vô lực mặc lên người, tối hôm qua quả thực là buông thả quá mức, thế nên cô đứng dậy cũng đau khổ thế này.

Xuống giường, đi xuống bậc thềm liền thấy trong phòng tắm cả người Diêm Thương Tuyết đầy bọt trắng đang kỳ cọ cái.... kia của bản thân.

"Vô lại!" Tường Niệm vội vàng quay đầu, hờn dỗi một câu.

Làm sao bây giờ! cô cũng muốn tắm nữa!

Xoài bước đến ngồi trên sofa bên dưới, nhìn giường lớn hỗn độn, trong đầu đột nhiên hiện ra hình ảnh tối qua, cô nằm sấp ở cuối giường, hấn từ phía sau mạnh mẽ chen vào trong cô.

Ai da! đáng chết đáng chết! Sao có thể nghĩ cái đó chứ! thật sự là gần mực thì đen mà!

Tự giễu vuốt cái trán trơn bóng, nhìn đây đó cau mày, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Có lẽ nơi đây có chút nhỏ nhen thuộc về cô....

Sau khi hai người thu xếp xong, liền đan mười ngón tay đi xuống lầu.

"Chào thiếu gia, thiếu phu nhân!" Người hầu đang quét dọn bắt gặp hai người ngọt ngào bước xuống, liền cúi đầu cung kính hô.

Diêm Thương Tuyết khôi phục bộ dạng lạnh lùng trước kia, không để ý đến bất kì kẻ nào, lôi kéo tay Tường Niệm hướng thẳng đến ngoài cửa lớn.

Tường Niệm nhìn bộ dạng cao ngạo của hắn, không nhận được oán thâm ở trong lòng: cười một cái, chào hỏi khó vậy à?

Diêm Thương Tuyết và Tường Niệm ra đến cửa lớn liền thấy Mị Cơ đã đứng cạnh xe: "Tổng giám đốc."

Đang giương mắt nhìn Tường Niệm, phát hiện trên cổ Tường Niệm không ít dấu hôn, liền vì khó nhận ra mà khẽ động khóe miệng: "Thiếu phu nhân."

Tường Niệm cười ngượng ngùng, sau đó theo Diêm Thương Tuyết lên xe, ngay lúc xe chuẩn bị rời đi, một người hầu hơn lớn tuổi vội vàng chạy đến, hét lớn: "Thiếu gia, thím Doãn vấp té ở sân sau, rất nghiêm trọng, đã ngất đi rồi."

Lúc Diêm Thương Tuyết nghe thấy nữ hầu báo cáo, thân thể vốn ngồi thẳng cương cứng một chút, lập tức vội vàng mở cửa xe, nhanh chóng xuống xe rồi đi nhanh về phía vườn hoa.

Tường Niệm cũng không chút do dự, xuống xe chạy chậm theo sau Diêm Thương Tuyết, mặc dù chân cô còn hơi đau, nhưng cô chính là một người tốt bụng như vậy, người khác có chuyện, mặc kệ là ai, cô cũng sẽ lo lắng.

"Sao rồi?" Chờ Trình Sở Đồng kiểm tra xong, Diêm Thương Tuyết lập tức cầm tay hắn ta lo lắng hỏi.

"Có chút nghiêm trọng, trật chân, còn bị thương gân cốt, nhưng mà cũng may, tôi đã đưa thuốc, trong khoảng thời gian này cố gắng đừng để mắt cá chân bị tổn thương dính nước, cũng đừng đứng thẳng thời gian dài, cuối cùng là nằm ở trên giường nghỉ ngơi một thời gian." Trình Sở Đồng nhìn hắn, thật chuyên nghiệp nói.

Diêm Thương Tuyết nghe hắn ta nói thế mới yên lòng gật gật đầu, vỗ vỗ vai hắn ta cảm ơn: "Cảm ơn."

"Nếu thật sự cảm ơn tôi thì đừng gây phiền phức cho em tôi." Trình Sở Đồng sâu xa nhìn thoáng qua Tường Niệm, giúp thím Doãn đắp kín chắn.

"Tôi là người tính toán chi li vậy sao? Là lần trước Đông Tây chết tiết kia chọc giận tôi, nhưng mà, anh đã nói thay cậu ta, tôi còn có thể tìm cậu ta gây phiền phức sao?" Đặt tay trong túi quần, dáng vẻ lười nhát thoát nhìn vẫn hấp dẫn không giảm.

Hắn luôn bất phàm như vậy, mỗi một động tác giơ tay nhắc chân đều có khí chất quý tộc không thể bỏ qua.

Tường Niệm mê mẩn nhìn Diêm Thương Tuyết, trên mặt mang theo nụ cười yếu ớt, hai tay đan nhau đặt trước bụng.

Mặc áo cánh dài cùng quần soóc ngắn màu trắng, mái tóc bóng đẹp đen nhánh tùy tiện búi lên sau ót, dáng vẻ thanh thuần rất mê người.

Tiến vào giữa hai người đang nói chuyện, thật cẩn thận chào hỏi Trình Sở Đồng: "Xin chào."

Trình Sở Đồng nghe âm thanh như chuông bạc này, thanh thanh thúy thúy, liền nghiêng đầu nhìn về mặt Tường Niệm cười yếu ớt, bộ dạng hơi buồn rầu: "Cô linh khí bức người như thế sao lại coi trọng Tuyết dã thú này? sự tàn bạo của cậu ta, cô có thể đón nhận sao?"

Tường Niệm nhướn mày, sao lại là một tên hư hỏng vậy?

Bạn đang đọc truyện *Cầm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106

"Anh đang muốn tôi chỉ mũi nhọn về anh sao?" Thấy Tường Niệm có chút xấu hổ, Diêm Thương Tuyết yêu vợ nóng lòng dùng sức đập một đấm vào ngực Trình Sở Đồng, uy hiếp nói.

Trình Sở Đồng nghe hắn nói thế, lập tức ngậm miệng, phải biết rằng thủ đoạn của Diêm Thương Tuyết không phải là tàn nhẫn bình thường đâu, tất cả mọi người đều biết đạo lý này chỉ có tên nhóc ngu ngốc nhà hắn ta không hiểu, còn dám vuốt đuôi hổ, quả thực là tìm chỗ chết mà!

"Tôi chỉ muốn nói, ngày đó cảm ơn anh, anh đã cứu tôi, tôi cũng chưa nói một tiếng với anh thì đã bỏ đi rồi." Tường Niệm hoàn hồn, liền đến trước mặt Diêm Thương Tuyết, ngược đầu ngượng ngùng đối diện với Trình Sở Đồng nói.

"Cứu tử huyệt thương' là mục đích của người làm bác sĩ như chúng tôi." Trình Sở Đồng rất có hảo cảm với cô, cười thật cao hứng, ánh mắt vốn đã đẹp lại hí thành một khe hở cong cong, như mặt trăng vậy, thật thân thiết, rất đẹp mắt, thật hữu nghị vươn tay phải với Tường Niệm: "Xin chào, tôi tên Trình Sở Đồng, rất hân hạnh được biết em!"

Trình Sở Đồng? Trình Sở Đồng? bọn họ là....anh em?

"Không cần cảm thấy kinh ngạc, anh ta chính là anh của nghiệp chương trong miệng em." Diêm Thương Tuyết không vui nhìn bàn tay TRình Sở Đồng vươn ra, hận không thể chém hấn ta.

"Nghiệp chương?!" TRình Sở Đồng không thể tin được cười: "Em nói em trai tôi là nghiệp chương? ha ha ha ~ tôi chết cười mất, lần đầu tiên tôi nghe được có người gọi nó như vậy, ha ha ha~~~~"

TRình Sở Đồng ôm bụng cười lăn lộn, trong hốc mắt còn có hơi nước.

Cô bé này thật thú vị.

"Thật xin lỗi, tôi biết kêu loạn tên người ta là hành vi không lễ phép, nhưng mà ai bảo anh ta nói chuyện tùy tiện như vậy." Tường Niệm thật thành tâm xin lỗi, nhưng mà lời nói cũng rất có lý, đúng thế, lần đó là hấn ta vô lý trước.

"KHông có gì, em nói vậy, tôi cảm thấy xưng hô 'nghiệp chương' này cũng rất chính xác với nó." TRình Sở Đồng nói xong lại duỗi tay ra, sau đó hơi hất cằm

Tường Niệm đầu tiên là sững sờ, sau đó mỉm cười ngọt ngào bắt tay với TRình Sở Đồng: "Xin chào, em là Tường Niệm."

"Tường Niệm?!" TRình Sở Đồng đương nhiên không phải mới biết, nhưng mà cảm giác nghe chính miệng cô nói ra luôn khác biệt, hấn ta nhìn thoáng qua mặt thoỉ của Diêm Thương Tuyết, cười xấu xa, liền cứ nắm tay Tường Niệm, không tính thả ra: "Tên của em rất êm tai, mẹ em đặt tên này cho em nhất định là nhớ ai đi?"

Hấn ta mới nói xong câu cuối cùng, Tường Niệm liền mất tự nhiên rút tay lại. sau đó dánh về tức giận nhìn về nơi khác. TRình Sở Đồng ngây ngốc, sao lại thế này? hấn nói bậy à?

Sau khi Tường Niệm rút tay về lại cảm thấy mình quá mức xúc động, nhưng mà, nhắc đến người kia, cô luôn dễ dàng mất khống chế, ngượng ngừng nói với TRình Sở Đồng đang mơ hồ: "Xin lỗi."

"Không sao." TRình Sở Đồng lắc đầu, nhưng ánh mắt nhìn cô có thêm một phần tìm tòi nghiên cứu, hấn ta là người giỏi về đào móc bí mật của người khác.

"Được rồi, chúng ta đi ra ngoài đi, đừng làm phiền thím Doãn nghỉ ngơi." Diêm Thương Tuyết không vui trừng mắt TRình Sở Đồng, sau đó lôi kéo tay Tường Niệm dẫn đầu đi ra ngoài.

Thấy bọn họ ra ngoài, TRình Sở Đồng cũng đi ra theo, hấn ta có hứng thú với chuyện của Tường Niệm, Tuyết cũng biết! nhưng cũng không muốn cho người khác biết, nhưng mà mình lại cô tình hiếu kì như thế.

Hấn ta thích trò chơi này!

Nhìn bóng lưng Diêm Thương Tuyết hấn ta hí hí hóp hóp, khoe môi nhếch lên một nụ cười yếu ớt toan tính.

Mọi người ngồi trong vườn hoa uống cà phê, thoải thích hưởng thụ ánh mặt trời, nhìn một sân hoa phấn, Tường Niệm không nhịn được hỏi: "Vì sao ở đây có nhiều hoa như vậy?"

Nói xong liền buông cốc, chạy chậm đến bụi hoa bên cạnh, ngồi xồm xuống ra sức hít lấy mùi thơm này: "Thơm quá."

Diêm Thương Tuyết còn chưa kịp trả lời, đã thấy Tường Niệm nhẹ nhàng ngắt một đóa hoa đặt trên chóp mũi, ngửi thật hưởng thụ, hấn lập tức đứng dậy bước đến trước mặt Tường Niệm, không đợi cô phục hồi tinh thần đã giữ chặt cổ tay cô: "Em đáng chết!"

Tường Niệm bị hấn làm đau, hít vào một hơi, nhúu chặt mày, nhìn gân xanh vì tức giận mà nổi lên của hấn, trong con ngươi đen lỏ ra cay nghiệt khiến người ta sợ hãi, quên cả nói chuyện, chỉ thật sợ hãi nhìn hấn.

TRình Sở Đồng thấy thế lập tức đứng dậy, cực kì hoảng sợ định tách Diêm Thương Tuyết đang nắm chặt cổ tay dần trắng của Tường Niệm: "Tuyết, mau buông tay, chẳng phải chỉ là hoa thôi sao?"

Tường Niệm buồn lo nhìn bộ dạng như muốn hủy đi cô của hấn, đây là sao? Chẳng phải vừa rồi còn tốt lắm sao?

Sao hấn nói thay đổi liên thay đổi vậy? Vừa rồi hấn còn lời ngon tiếng ngọt với cô, còn bây giờ hấn lại hận cô thấu xương, rốt cuộc đầu mối thật là hấn?

Tường Niệm nhìn hấn, trong mắt nổi lên hơi nước. giọng nói vì sợ hãi mà có chút run run vang lên: "Tuyết."

Một tiếng 'Tuyết' lập tức khiến Diêm Thương Tuyết tỉnh táo lại, hung hăng bỏ tay Tường Niệm ra, làm cô lao đảo một chút, suýt nữa ngã, cũng may TRình Sở Đồng nhanh tay lẹ mắt đỡ được cô.

"Sau này, đừng xuất hiện ở nơi này, càng không cho phép chạm vào một nhánh cây ngon cỏ ở đây." Diêm Thương Tuyết lạnh giọng nói, sau đó bước chân đi ra ngoài.

Tường Niệm hoàn toàn không rõ tình huống gì, đây là sao? Cô chỉ hái một đóa hoa, hán vì thế mà nổi trận lôi đình?

Cái người tới qua còn che chở bảo vệ cô đâu rồi?

"Đây là hoa phấn khi còn sống bác Diêm thích nhất, trước kia Tuyết không thích loài hoa này, cảm thấy nó không đẹp lại rẻ tiền, cho nên nhổ sạch hoa phấn có trong vườn, bác Diêm tức giận phạt nặng cậu ta, không cho cậu ta ăn cơm một ngày một đêm, nếu biết lỗi thì ngày hôm sau lại ăn, nhưng tính Tuyết rất cứng đầu, ngày thứ hai, ngày thứ ba cũng không ăn cơm, khi đó cậu ta chỉ mới 15 tuổi, lại đói ba ngày, sau này đói đến ngất mới đưa đến bệnh viện, cũng không biết bác Diêm ở trong phòng bệnh nói gì với cậu ta, từ đó về sau trong Diêm gia có đủ loại hoa phấn, tuy Tuyết vẫn không thích, nhưng luôn ra lệnh cho nhóm người hầu chăm sóc thật tốt, hơn nữa thím Doãn cũng rất thích." Trình Sở Đồng đỡ Tường Niệm ngồi lên ghế, thật kiên nhẫn giải thích với cô.

"Tôi không biết." Tường Niệm cúi đầu nhẹ giọng nói.

Nhưng vì như vậy mà nóng giận với cô?

"Có lẽ vì bác Diêm qua đời sớm, những lúc Tuyết nhớ họ chỉ có thể ngắm hoa mà bác Diêm thích nhất khi còn sống, cho nên thấy em hái hoa, cậu ta cảm thấy thứ em hái không phải hoa, mà là thứ cậu ta dùng để gửi gắm nỗi nhớ cha mẹ, hiểu chưa?" Trình Sở Đồng nhỏ giọng an ủi cô.

Tuy Tường Niệm vẫn không thể chịu được hán đối xử thô bạo với mình, nhưng vẫn hiểu mà gật gật đầu, sau đó nhìn một vườn hoa phấn kia, lại nhớ đến vẻ mặt đáng sợ vừa rồi của hán, dỗi nói: "Thật muốn cắt nó."

Sau đó cười âm thầm, tựa như nói vậy, trong lòng liền không khó chịu, quay đầu muốn nói tiếng 'cảm ơn' với Trình Sở Đồng, nhưng lại thấy bộ dạng hán giật mình nhìn chăm chăm mình, Tường Niệm biết, hán ta bị câu nói vừa rồi của mình dọa: "Tôi đùa, tôi biết đây là hoa mà Diêm ba thích, tôi yêu Diêm ba như thế làm sao có thể phá hỏng họ mà ông thích? Tôi chỉ nghĩ đến đáng về Tuyết đối với tôi hận thấu xương vừa rồi, nói xong là hết giận thôi."

Trình Sở Đồng giờ mới thở phào một hơi nhẹ nhõm: "Làm tôi sợ muốn chết, tôi còn nghĩ em thật muốn cắt nó chứ?"

Tường Niệm nghiêng đầu cười, đôi mắt trong suốt như sóng xanh, tràn đầy sự ấm áp vui vẻ. Khóe môi vẽ ra một độ cong hoàn mỹ, cười như thế, khiến ánh mắt người ta không rời được, gió nhẹ nhàng thổi bay áo cánh dài màu trắng của cô, cô đứng dưới ánh mặt trời, toàn thân tỏa một vòng sáng nhàn nhạt, thoát nhìn tựa như tiên nữ rơi xuống trần gian, không có một chút khuyết điểm.

Trình Sở Đồng cũng nhìn đến ngây ngốc, không tự giác thốt từ trong miệng ra một câu 'Khinh la tiểu phiến bạch lan hoa, tiêm yêu ngọc đới vũ thiên sa. Nghi thị tiên nữ hạ phàm lai, hồi mâu nhất tiểu thắng tinh hoa'.

Tường Niệm chấn động, kinh ngạc nhìn hán, đàn ông bây giờ còn có thể xuất khẩu thành thơ?

Trình Sở Đồng cười dịu dàng, bên trái có lúm đồng tiền nhợt nhạt.

"Anh thích đọc thơ?" hai tay Tường Niệm chống má, thật thương thức nhìn hán.

Thật ra cô rất thích thương thức những người đàn ông tài giỏi.

"Lúc không có việc gì sẽ xem." Trình Sở Đồng khẽ nhấp một ngụm cà phê.

Tường Niệm gật đầu: "Vậy anh thích đọc thơ của ai?"

"Thật ra tôi cũng không phải hiểu sâu, chỉ là lúc buồn chán xem mà thôi. Nhưng mà tôi đặc biệt thích một câu 'Mong được lòng anh, bạc đầu không chia cách' trong 'Bạch Đầu ngâm' của Trác Văn Quân viết cho Tư Mã Tương Như thay lòng." Lúc Trình Sở Đồng nói câu này trong ánh mắt lóe lên ánh sáng không tầm thường, đây cũng là câu mà cô gái thích.

"Thật ra tôi thích 'Quyết biệt(xa nhau) thư' của Trác Văn Quân hơn, 'xuân hoa cạnh phương, ngũ sắc lăng tở, cảm thương tại ngự, nhi tâm thanh đại cố! Cảm thủy hữu uyên, hán cung hữu mộc, bi vật nhi tân, ta thế chi nhân hề, mậu vu dâm nhi bất ngộ! Chu huyền đoạn, minh kính khuyết, triêu lộ hi, phương thi hiết, bạch đầu ngâm, thương ly biệt, nỗ lực gia xan vật niệm thiếp, cảm thủy thang thang, dữ quân trường quyết!" (editor chưa đủ trình để dịch mấy bài thơ này __!) Tường Niệm có chút thương cảm nói. Mẹ, mẹ cũng bị người đó bỏ quên sao? Ông ta có người nên vứt bỏ mẹ sao?

"Nói đến cùng thì bà ta(chắc là bà làm thơ @@) cũng chỉ là một cô gái đáng thương mà thôi." Trình Sở Đồng cảm thán

"Đúng thế, tình yêu vốn là thứ tổn thương người." Nói lời này, liền nhớ đến An Nguyệt Lê cùng Diêm Thương Tuyết vừa mới tổn thương cô: "Thật ra tôi cũng thích Tịch Mộ Dung."

"Quá già, tôi không còn cảm giác." Trình Sở Đồng cố tình vụn vẹo nói.

Tường Niệm bật cười: "Hai anh em nhà anh đúng là cùng một mẹ sinh."

"Đương nhiên là cùng một mẹ sinh, em cho là gì? Ba tôi rất yêu mẹ tôi, cho nên sẽ không ngoại tình ở sau lưng bà." Hán nói có chút tự hào, hoàn toàn không chú ý đến sắc mặt Tường Niệm/

Mẹ và người kia cũng rất yêu nhau sao?

Sẽ không, nếu ông ta yêu mẹ thì đã không vứt bỏ bọn cô, nhưng cô biết mẹ rất yêu ông ta.

Thời gian tốt đẹp luôn trôi qua rất mau, Tường Niệm cùng Trình Sở Đồng nói chuyện, hai người nói từ Nam đến Bắc, từ trời tới đất, Tường Niệm phát hiện hẳn thật sự rất có tài, là người rất thú vị, cảm giác ở chung với hẳn giống như ở cùng với chú, không có áp lực, thật thoải mái.

Giữa trưa Trình Sở Đồng lấy lý do khám bệnh cho thím Doãn, liền ở lại đây ăn cơm trưa, buổi chiều lại cùng Tường Niệm nói chuyện trời đất, sắc trời dần tối mới đi, từ chối ý tốt muốn giữ hẳn lại ăn cơm tối của Tường Niệm, đi có chút vội vàng/

Hắn biết không thể ở lại, bằng không Tuyệt nhất định giết hẳn, ai có thể chịu được việc vợ mình tán gẫu với người đàn ông khác cả ngày? Sáng nay thấy bọn họ bắt tay thân mật thôi, đã ghen.

Chờ Trình Sở Đồng đi rồi, Tường Niệm cũng không trở về phòng ăn cơm chiều, thật ra cô muốn đi xem thím Doãn, nhưng lúc trưa gặp bị khí lạnh trên người bà dọa, nghĩ rằng có lẽ không đi tốt hơn..

Cả một ngày, từ sau khi hẳn tức giận ở trong vườn hoa bỏ đi, liền không có quay lại, cả điện thoại cũng không có, Tường Niệm có chút thương tâm, nhìn trong phòng tựa hồ còn lưu lại dấu vết hoan ái đêm qua, cô mờ mịt.

Nơi này thật sự thuộc về mình sao?

"Tại sao có thể như vậy? Người đâu! người đâu! lập tức gọi điện thoại cho thiếu gia, xin cậu ấy mau chóng trở về, mau!"

Ngay tại lúc Tường Niệm khổ sở không thôi, dưới lầu bỗng truyền đến tiếng một cô gái hoảng hốt, Tường Niệm nghi hoặc bước đến bên cửa sổ, vén màn, nhìn về phía vườn hoa, nhất thời hoảng sợ trừng lớn mắt, chậm chạp không hoàn hồn, sao có thể như vậy? sao có thể?

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Diêm Thương Tuyệt đánh Tường Niệm

Hoa phấn trong vườn bị người ta nhổ tận gốc, đầu đầu cũng là bùn đất cùng hoa phấn rải rác, mọi người giạt mình đứng trong sân.

Tường Niệm sợ hãi che cánh môi khẽ mấp máy của mình, nhìn chăm chú, sao có thể như vậy?

Lúc chiều vẫn còn tốt mà?

Cường ép bản thân bình tĩnh, mới bước nhanh xuống lầu, đến vườn hoa đã thấy thím Doãn ở đó, đang ngồi dưới đất thương tâm muốn chết: "Trời ơi! Đây là xảy ra chuyện gì? là ai? là ai làm?!"

Bà hét lớn, tất cả mọi người rụt cổ, không dám lên tiếng.

"Đây là xảy ra chuyện gì? Sao...." Tường Niệm do dự một chút rồi ngồi xổm xuống trước mặt thím Doãn, lại bị một lực lớn đẩy ra, cô không hề phòng bị té ngã trên đất, bàn tay lập tức bị xước da, đau đến cô rên lên.

"Là cô, là cô! đúng không? Có phải là cô làm không?" thím Doãn như nổi điên chỉ vào cô, đáng vẻ hung ác rất đáng sợ, đoán chừng nếu không phải bà không thể đi, bà đã sớm ăn tươi nuốt sống Tường Niệm rồi.

Tường Niệm nghe bà vu oan mình như vậy, cũng mặc kệ vết thương, vội vàng đứng dậy, kịch liệt xua hai tay, ra sức lắc đầu: "Không phải, không phải tôi, thật sự không phải tôi!"

Cô sợ bị người ta vu oan!

Nước mắt, vội vã trào ra, Tường Niệm khủng hoảng nhìn về phía mọi người, run rẩy giải thích: "Mọi người hãy tin tôi, không phải tôi, thật sự không phải tôi làm!"

Nhưng mọi người vẫn nhìn cô bằng ánh mắt nghi ngờ, thậm chí có vài người còn nhướn mày khinh thường trừng mắt cô.

Tường Niệm nhìn biểu cảm trên mặt mọi người, biết họ không tin, tuyệt vọng lắc đầu, thật sự không phải cô!

"Thím Doãn, không phải con làm, thật sự không phải!." Tường Niệm tuyệt vọng, bản thân bị cô lập đứng đó, hai mắt đầm lệ nhìn thím Doãn cũng đang thống khổ.

"Là cô! nhất định là cô! Chẳng phải cô đã nói muốn cắt hết chúng nó sao? Cô đã từng nói những lời này chưa?" Thím Doãn nổi điên nhặt nắm bùn đất

lớn trên đất ném về phía Tường Niệm, nước mắt giàn giụa.

Sao bà ấy biết mình từng nói qua?

Dù cô từng nói thế cũng không có nghĩa là do cô làm! Lúc đó nói thế là do cô dỗi mà thôi, cô không có làm!

"Tôi từng nói, nhưng cũng không có nghĩa là tôi làm!" Tường Niệm vừa lấy tay ngăn trở những bùn đất mà thím Doãn ném tới vừa sốt ruột giải thích.

Vì trời khô nóng nên những bùn đất này đặc biệt sắc, ném vào người rất đau, rất đau.

TRên người Tường Niệm bị bùn đất làm dơ, nhiều chỗ đã cục xanh cục tím, đau đến cô nhe răng nhếch miệng.

"Bốp---" một tiếng, một bạt tai không chút nương tình đánh vào trên mặt nhọt nhọt của Tường Niệm, rất nhanh, trên mặt Tường Niệm liền sưng đỏ lên.

Tường Niệm không thể tin được nghiêng đầu, nhìn người đánh cô, chính là anh??

Hắn đánh cô?

Tường Niệm nhất thời thật bi thương, nước mắt sớm đã ướt đầm gương mặt, không phải cô làm, hẳn dựa vào đâu đánh cô? Dựa vào đâu? Mười năm qua cô được An Nguyệt Lê nâng niu trong tay, không ngờ nói nặng một câu, huống chi là tát cô như vậy!

Hắn dựa vào cái gì?

Tường Niệm tức giận đứng thẳng người, cương quyết bước bình nhìn vào cặp mắt đỏ tươi kia của Diêm Thương Tuyết, chậm rãi lau vết máu nơi khóe miệng, đứng thẳng nhìn hắn, sau đó nhanh chóng nâng tay dùng hết sức mình, 'chát' một tiếng cũng cho hắn một bạt tạt, mọi người ở đây chấn động.

Tất cả mọi người hoảng hốt nhìn cô, cô ấy dám đánh thiếu gia!!?

"Không phải tôi làm, anh không có tư cách đánh tôi!" Hung hăng trừng mắt Diêm Thương Tuyết, nhìn hắn nghiêng đầu, sắc mặt âm u, cô vẫn không hề sợ hãi.

Không ai được phép không phân trắng đen mà đánh cô!

Nàng là người An Nguyệt Lê che chở hơn nửa đời, vì người đàn ông là sinh mạng của cô kia, ai cũng không được phép tổn thương cô!

Diêm Thương Tuyết một tay vuốt nơi bị đánh, híp mắt nguy hiểm, con ngươi lạnh như băng nhìn chăm chăm cô, tới gần cô một chút: "Cô dám đánh tôi?" (Editor: Đệch!! mặc gì không dám!!)

Sau đó đưa tay bóp chặt cổ cô, lại dùng thêm sức. Sắc mặt Tường Niệm trắng bệch, hô hấp khó khăn, vô lực phe phẩy bàn tay to của hắn, lòng dạ hẳn thật độc ác mà! thật sự muốn giết cô chết sao?

Mọi người không dám ngăn cản, đều cúi đầu, sợ hãi nhút nhát.

Diêm Thương Tuyết tên tàn bạo này, thủ đoạn của hắn khiến người ta nghe tin đã sợ mất mật, cho nên mọi người rất sợ hãi, chỉ có thím Doãn, nhìn một màn này, khóe nhếch lên một nụ cười âm trầm.

Diêm Thương Tuyết rất tức giận, hung hăng túm cô, thật ra cô không cần phải bước như thế, chỉ cần ngoan ngoãn nhận lỗi là được rồi, hắn cũng chỉ muốn giả vờ ở trước mặt thím Doãn chứ không tranh cãi với cô.

Bởi vì thím Doãn là người thân duy nhất của hắn, là người mà ba mẹ hắn phải chăm sóc cẩn thận, là người nhìn hắn lớn lên, là người cho hắn ấm áp, cho nên hắn bận tâm bà, mới nhẫn tâm đánh cô.

Nhưng cô chẳng những không biết điều còn dám ra tay đánh lại hắn?

Hắn không so đo chuyện cô ấy hủy đi hoa phấn ba thích nhất thì thôi, cô ấy lại còn làm càn.

Tường Niệm khó chịu nhíu mày, cảm thấy sắp không thờ nổi nữa, hận! vì thế mà sinh.

Nhưng cô không muốn chết. Hẳn dựa vào cái gì muốn cô chết?

Vì thế cô đưa chân đá mạnh vào đầu gối hắn, cô vốn không còn sức lực, nên độ mạnh rất nhỏ, Diêm Thương Tuyết lại vẫn buông cô ra, tức giận trừng mắt cô, đáng chết! Nàng còn dám đá hắn, có tin hắn sẽ bóp chết cô không, thật sự sẽ đấy!

"Không phải tôi, đó không phải tôi làm, mặc kệ anh có tin hay không!" Đau đớn ôm cổ, hét lớn, sau đó lại ngất ngốc nói: "Mười năm, tôi là được anh Nguyệt Lê che chở mà lớn lên, anh ấy trước giờ chưa từng đánh tôi, nhưng mà anh..." nói rồi cô tức giận chỉ vào Diêm Thương Tuyết: "Anh không chỉ đánh tôi, còn muốn bóp chết tôi? dựa vào cái gì?"

An Nguyệt Lê? Cô ấy còn dám nhắc đến tên đó ở trước mặt hắn?

Bây giờ còn nhớ hần chứ gì? Vẫn không quên được tên đó sao?

Diêm Thương Tuyệt lại nắm tóc cô(editor: lật bàn!!!), sau đó dùng kéo một cái, nghe được tiếng cô đau đớn kêu lên, nhưng rốt cuộc cũng không buông tay, mày đẹp nhứt chặt, quát rất lớn tiếng: "An Nguyệt Lê? Đến giờ cô vẫn còn nhớ nó phải không, vẫn không quên được nó chứ gì? đúng không?"

"Đúng! đúng! đúng! Tôi không quên được anh ấy, tôi vẫn nhớ anh ấy, cho dù chúng tôi không ở chung với nhau, nhưng cảm giác hiểu nhau yêu nhau này cũng sẽ ở lại trong lòng cả đời, anh ấy mãi mãi ở nơi này của tôi, mãi mãi!" Tường Niệm cũng không yếu thế quát, nâng mắt khiêu khích nhìn Diêm Thương Tuyệt, hung hăng chỉ vào trái tim mình.

Lời của cô khiến Diêm Thương Tuyệt tức giận, nắm chặt tóc cô lôi ra khỏi vườn hoa.

Tường Niệm cảm thấy mái tóc sắp đứt, đau đớn liên tiếp nhắc nhở cô, giờ phút này, người đàn ông này dùng cách thô bạo biết bao để đối xử với cô.

Diêm Thương Tuyệt lạnh mặt, kéo tóc Tường Niệm bước từng bước một lên lầu, dáng vẻ lạnh băng này khiến người ta rất sợ hãi, dọc đường đi không biết Tường Niệm bị vấp té bao lần, nhưng sau mỗi lần vấp té, Diêm Thương Tuyệt cũng không hề mềm lòng túm cô lên, tiếp tục lôi cô về phía phòng ngủ.

Tường Niệm đã đau đến chết lặng, sau đó cũng không giãy giụa, chỉ lao đảo đi theo hần, trên người có rất nhiều chỗ bị đụng đau, đau đến tận xương tủy.

Tiến vào phòng ngủ, Diêm Thương Tuyệt kéo thân thể vô lực suy yếu của cô ngã nằm xuống giường, vội vàng cởi dây nịt ở eo ra, cay độc nói: "Nói cho tôi biết, trong lòng em có phải còn nhớ An Nguyệt Lê không? có phải còn mơ tưởng có một ngày được cùng hần 'bi đực song phi'(chìm liền cách, cây liền cành) không? nói!"

Tường Niệm cười bi thương, chậm rãi ngồi thẳng người, nhìn dây nịt trong tay hần, lạnh lùng hỏi: "Sao? Anh sẽ đánh tôi sao?"

Diêm Thương Tuyệt không ngờ cô sẽ nói vậy, bỗng nghẹn lời, nhìn gương mặt nhỏ nhắn có chút tuyệt vọng kia của cô, lòng, bị đâm một nhát, không phải! hần chỉ muốn hù cô, để cô phủ nhận lời nói vừa rồi, hần không muốn trong lòng cô nhớ An Nguyệt Lê, không muốn!

Thấy hần không nói chuyện, Tường Niệm nhìn hần cau mày, ngửa đầu cười bi thương, lại nhẹ giọng hờ hững nói: "Tôi nhớ anh ấy, tôi yêu anh ấy, đến chết mới thôi!"

Cô đang cược, cược hần không phải tàn ác, thật sự ra tay với cô như thế.

Nếu hần không xuống tay, chứng tỏ trong lòng hần còn thương xót cô, vậy sau này cô ngoan ngoãn theo hần, chuyện vừa rồi coi như hiểu lầm, sau này cũng sẽ dần yêu hần.

Nếu hần thật sự ra tay, chứng tỏ trong lòng hần không có cô, mình cũng có lý do để hết hi vọng, có trời biết! Mới vài ngày ngắn ngủi mà thôi, cô có chút thiện cảm với hần, mấy ngày nay hần đối xử với cô dịu dàng như nước, cô làm sao không cảm động?

Hai con người của Diêm Thương Tuyệt phủ đầy tơ máu, vẻ mặt hung dữ nhìn cô, cái nhìn như là muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy, nhưng thấy dáng vẻ quật cường kia của cô, hần lại nghĩ đến mỗi một câu cô nói, cô ấy nói cô ấy vẫn yêu An Nguyệt Lê! đến chết mới thôi!

Tay nắm dây nịt, siết chặt một chút, có thể thấy rõ ràng gân xanh trên tay, đầu ngón cũng trở nên trắng.

Anh sẽ không đánh! sẽ không đánh cô!

Cô cười nhẹ, nhưng mà Diêm Thương Tuyệt nhìn nụ cười của cô, lại cho rằng đó là châm chọc, là khinh thường! Tức giận lại cắn nuốt hần, lòng tàn nhẫn, vung dây nịt, ra sức đánh vào trên người Tường Niệm.

"A---" Tường Niệm không kịp đề phòng nhận một roi, liều mạng cắn môi, không thể tin được nhìn hần, hần thật sự ra tay rồi? Uống cho mình tin tưởng hần như thế, vì sao, hần không thể tin lời cô sao? Vì sao không tin hoa kia không phải do cô nhỏ?

Tường Niệm bị đau kêu lên, rồi ngã xuống giường, tóc rối phủ trên gương mặt tiều tụy, khóe môi đã bị cô cắn đến chảy máu, nhưng nơi đau nhất không phải khóe môi, cũng không phải trên người, mà là trong lòng, nơi mềm yếu nhất.

"Nói! Hoa kia có phải do cô làm?" Diêm Thương Tuyệt nhìn dấu hồng trên người cô tím như bị dao cắt, nếu cô nhận sai, hần tạm tha cho cô, lời vừa rồi, hần cũng coi như chưa từng nghe.

Thật ra hần không muốn dây dưa chuyện An Nguyệt Lê với cô, vì sợ rằng không chịu được câu trả lời của cô nên cố ý nói lảng sang chuyện khác.

Tường Niệm cười đến tê lương, nước mắt tuôn không ngớt, cứ mạnh mẽ trào ra, cô đau đớn đứng dậy, hung hăng trừng mắt Diêm Thương Tuyệt: "Tôi nói rồi, không phải tôi, không phải tôi!"

Nghe thấy cô bác bỏ, Diêm Thương Tuyệt căn bản không tin, bởi vì khắp biệt thự này, không ai dám động đến hoa đó, thậm chí Doãn coi nó như mạng, càng không thể, mà cô chính là tình nghi lớn nhất, sáng nay hần vì hoa đó hung dữ với cô, cho nên cô hủy hoại hoa đó để hả giận.

Quan trọng nhất là cô chính miệng thừa nhận, thừa nhận cô từng nói muốn cắt nó.

Cô chính là tình nghi lớn nhất không phải sao? đó là hoa ba yêu nhất!

Đáng giận nhất nhất là, cô chính miệng thừa nhận tầm quan trọng của An Nguyệt Lê trong lòng cô!

Cô ấy thật sự không hề cảm nhận được mình đối xử tồi với cô ấy sao?

"Vây cô nói cho tôi biết, tôi quan trọng hay An Nguyệt Lê quan trọng?" Diêm Thương Tuyết nhìn cô, thật đau lòng, chậm rãi nói.

Hắn chỉ muốn xác định ở trong lòng cô mình có chút trọng lượng nào không---

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108

Tường Niệm cười nhẹ nhàng, mắt lạnh nhìn vết thương trên người mình: "Nếu tôi nói anh qua trọng, vậy những tổn thương tôi chịu thì sao? Cho nên..." Cô cố tình dừng một chút, sau đó thật vui vẻ nhìn gương mặt Diêm Thương Tuyết vì tức giận mà vụn vụn kia, gần từng tiếng khiêu khích nói: "Không có! trong lòng tôi vĩnh viễn chỉ có An Nguyệt Lê!"

Lại một roi quất mạnh vào vết thương trên cánh tay tuyết trắng của Tường Niệm, dấu vết thâm đỏ kia khiến người ta nhìn mà lòng run sợ, Tường Niệm cắn chặt môi, không để mình rên ra tiếng: "Anh không có tư cách đánh tôi, anh dựa vào cái gì đánh tôi? Bởi vì tôi phá hoa của anh? Hay vì tôi thừa nhận trong lòng tôi yêu An Nguyệt Lê, cho nên tôn nghiêm-đàn-ông của anh bị đã kích?"

Tường Niệm không hề chớp mắt nhìn hắn, đè nén âm điệu mới trầm thấp nói tiếp: "Tôi cứ ngỡ rằng chúng ta sẽ 'tương kén như tân' sống hết đời, mỗi một câu anh nói tôi đều tin tưởng, tin tưởng ước định 100 năm kia, trong lòng cũng hướng đến, anh Nguyệt Lê đã trở thành quá khứ của tôi, hiện tại của tôi chỉ có anh mà thôi, nhưng, anh không tin tôi, một chút tín nhiệm cũng không cho tôi, tổn thương tôi như vậy, anh nghĩ rằng trái tim tôi không bị thương tổn sao? An Nguyệt Lê tổn thương một lần, anh cũng tổn thương một lần, tôi sẽ không để người khác có cơ hội tổn thương nó lần thứ ba, cho nên..." nói rồi lập tức đứng dậy, nhưng vì trên người rất đau, nên lưng hơi cong, cô nhìn chằm chằm Diêm Thương Tuyết, kiên cường như thế: "Cho nên bây giờ tôi muốn rời khỏi đây, tôi muốn đá anh khỏi tương lai của tôi! tôi không cần anh!"

Thái độ không kiêu ngạo cũng không siêng nịnh của cô làm Diêm Thương Tuyết giật mình, tuy biết cô không yếu ớt như bề ngoài, nhưng không ngờ cô còn mạnh mẽ như thế, hôm nay còn đánh hắn!

Là vì cô ấy sinh ra ở gia đình đơn thân đi! Đứa bé của gia đình đơn thân nhìn qua thật yếu ớt, nhưng bên trong rất mạnh mẽ, rất kiên cường.

Cô, chính là như vậy!

Nhưng lời của cô, khiến hắn nửa vui nửa buồn, vui là, cô vừa nói trong cuộc sống tương lai của cô có hắn, buồn là, cô nói cuộc sống hiện tại của cô không cần đến hắn.

Hắn, thật sự tổn thương cô?

Run rẩy đưa tay, muốn chạm vào gương mặt tái nhợt kia của cô, nhưng lúc gần chạm đến cô thì cô lại chán ghét tránh né, sau đó là trùng to mắt nhìn hắn, Diêm Thương Tuyết ngẩn ra, trong ánh mắt cô có thù hận!

Sao cô ấy có thể hận hắn? Sao dám?

"Muốn rời khỏi tôi? Nằm mơ! Tôi nói cho cô biết, đã theo tôi, trừ phi tôi chán ghét, bằng không cả đời này cũng đừng nghĩ thoát khỏi tôi, có một câu nói cô chưa từng nghe sao? Chọc giận ma quỷ, chờ xuống Địa ngục đi!" Diêm Thương Tuyết thấy vẻ mặt ghét bỏ kia của cô nhất thời tức giận, dùng ngón cái và ngón trỏ bóp chặt gò má Tường Niệm/

Tường Niệm chẳng quan tâm nhếch môi, muốn tránh né hắn nhéo đau, nhưng cũng phí công: "Tôi thả xuống Địa ngục cũng không muốn sống chung với loại đàn ông không phẩm chất như anh!"

Không phẩm chất? Cô nói hắn không phẩm chất?

Nếu hắn thực sự không phẩm chất, vừa rồi đã đánh chết cô, cô còn dám nói?

"Cô muốn không tôi giúp cô trả thù?" Diêm Thương Tuyết buông lỏng mặt cô, liếc cô một cái, nhàn nhạt nói.

Mẹ? Trả thù?

"Anh điều tra được gì có phải không?" Tường Niệm nghe hấn nói vậy vội vàng bắt lấy cổ tay áo của hấn hỏi.

Diêm Thương Tuyệt miễn cưỡng nhướn mày nhìn thoáng qua cổ tay áo bị cô nắm chặt, sao? căng thẳng rồi à?

"Chẳng phải cô muốn đi sao?" Diêm Thương Tuyệt nhàn nhả bước đến bên giường, bộ dạng hoàn toàn khác với vẻ giận dữ vừa rồi.

Phải dùng cách này giữ em lại sao? cũng tốt, dù sao sau này đối phó Lý Băng, cũng cần em.

"Tôi đương nhiên sẽ đi, nhưng anh đã đồng ý giúp tôi điều tra chuyện của mẹ." Tường Niệm cũng không còn bộ dạng ngoan cố vừa rồi, lúc này cô đã biết cái gì gọi là người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu.

Đi, nhất định sẽ đi, nhưng cô cũng không thể bỏ mặc chuyện của mẹ không lo, huống chi còn là chuyện quan trọng.

"Tôi có đồng ý, nhưng điều kiện là cô phải kết hôn với tôi." Diêm Thương Tuyệt nhàn nhạt liếc cô, thật nhàn rồi sửa sang lại tóc rơi trước trán mình.

Hấn luôn như vậy, bất cứ lúc nào ở đâu cũng mê hoặc người khác!

Tường Niệm thấy dáng vẻ này của hấn thật muốn đánh hấn, há miệng hít hơi để ổn định con tức trong lòng. "Nhưng anh đánh tôi, còn vu oan cho tôi! Sao tôi còn có thể đi theo anh? Tôi sẽ không theo anh!"

"Cô không muốn trả thù cho mẹ cô? Tôi đã điều tra được, cái chết của mẹ cô có liên quan đến Lý Băng." Diêm Thương Tuyệt biết rất khó lay chuyển cô, nên cảm thấy tạm thời không nên cùng cô rối rắm vấn đề ở hay đi.

"Thật sao?! Có chứng cứ không?" Tường Niệm đi đến, cũng không quan tâm sự khó chịu vừa rồi, ngồi vào bên cạnh Diêm Thương Tuyệt, hai tay kéo cánh tay hấn, mở to hai mắt hỏi.

Diêm Thương Tuyệt cười nhìn cô, chẳng phải vừa rồi rất cố chấp sao? Bây giờ thế này?

"Không giận tôi đánh em sao? Không phải đi sao? Chậm thêm chút nữa là trễ xe bus đó." Diêm Thương Tuyệt rút cánh tay của mình về, ghét bỏ phũ phũ, khinh bỉ nói.

Tường Niệm chu môi, trừng mắt người này, hiện tại hấn nói vậy là ý gì?

Rõ ràng là hấn ra tay đánh cô, nhưng ngay lúc cô định bỏ đi hấn lại dùng cái chết của mẹ uy hiếp cô, bây giờ lại nói vậy, hấn không có biến thái chứ???

Tường Niệm nhìn bộ dạng cao cao tại thượng của hấn, lần nữa nhắc nhở bản thân, người có thể giúp cô điều tra rõ cái chết của mẹ chỉ có hấn, chỉ có hấn! cho nên mọi chuyện phải nhịn.

Biết vì sao cô không đi tìm cảnh sát không?

Bởi vì cô biết có tìm cảnh sát cũng vô dụng, câu nói 'có việc phải tìm cảnh sát' này, chỉ có thể đem ra lừa con nít, cô là người trưởng thành biết, rất nhiều chuyện nếu là có người cố ý, thì có tìm cảnh sát cũng hoàn toàn vô dụng, cảnh sát bây giờ sống dưới quyền người có tiền có quyền có thân phận hiển hách, cho nên cô không nghĩ tìm cảnh sát có tác dụng.

Hơn nữa chuyện năm đó nếu cảnh sát có ý điều tra, mẹ cũng không bị nói là chết ngoài ý muốn!

"Rốt cuộc anh muốn thế nào? Đã không tin tưởng em, còn để ý trong lòng em có người khác, vậy vì sao còn muốn giữ em lại?" Tường Niệm chột đứng dậy. Có chút tức giận trừng mắt Diêm Thương Tuyệt.

Diêm Thương Tuyệt lười biếng mặc sức nằm trên giường, nhắm mắt không để ý đến Tường Niệm.

"Này! Rốt cuộc anh muốn so? Nói chuyện đi chứ! Này!" Tường Niệm nhìn bộ dạng này của hấn, càng buồn bực, đưa chân dùng sức đá cẳng chân của hấn.

"Em đá một cái, thử xem." Diêm Thương Tuyệt vẫn nhắm mắt như trước, nhưng lời nói, lại lạnh như băng.

Tường Niệm vội rút chân về, thấy hấn vẫn nhắm mắt, bất đắc dĩ thở dài, sau đó, đi xuống chiếc giường lớn như chiếc thuyền này.

"Em không ngủ à?" Diêm Thương Tuyệt nhắm mắt dưỡng thần, giọng có chút không vui.

Hấn biết cô sẽ không bỏ đi, nhưng hấn có chút tức giận với hành vi xa lánh của cô.

Cách xa như vậy làm gì?

"Sợ anh lại đánh chết em." Tường Niệm không khách khí liếc xéo hấn, trực tiếp mặc quần áo nằm ở sofa.

Lúc này cô mệt quá, nơi nơi là vết thương, cả tắm cùng không muốn.

Cô không đi, cô biết Diêm Thương Tuyết nói vậy là vì giữ cô lại, hẳn biết điều tra chủ mưu hại mẹ đối với cô quan trọng hơn tất cả, cô không ngốc, hẳn biết!

"Lại đây." Diêm Thương Tuyết nghe cô nói vậy, lập tức ngồi dậy, nhìn thân thể nhỏ bé trên sofa, giọng điệu cũng có chút ôn hòa.

Tường Niệm sắp điên, coi đây là gì hả? Lúc không vui thì đánh chơi, lúc vui thì cho một cục kẹo?

Hắn bị tâm thần!

Nhưng ma cô cũng chỉ dám oán thầm.

"Mục đích của anh chẳng phải là giữ em lại sao? Bây giờ em ở lại, anh còn muốn thế nào? Chuyện của mẹ nếu bây giờ anh không nói, em cũng không miễn cưỡng, có miễn cưỡng cũng không được, nhưng em biết anh nhất định sẽ điều tra ra, cho nên em không đi, em chờ!" Tường Niệm nghiêng đầu, nhìn hẳn, ánh mắt vô cùng kiên định/

Đúng vậy! Cô không miễn cưỡng hẳn được, nói không chừng còn có thể chọc giận hẳn, càng không có lợi cho cô.

"Em tin tưởng tôi sẽ giúp em vậy sao?" Diêm Thương Tuyết nhìn chằm chằm cô, phát hiện bản thân vẫn không hiểu cô, bên ngoài cô tuy yếu ớt, nhưng hẳn biết cô có một nội tâm mạnh mẽ.

"Năm đó mẹ đối xử với anh tốt như thế, không đúng so? Em luôn tin tưởng anh là người tốt, đêm đó ở An gia anh cũng không miễn cưỡng em không phải sao? Là vì mẹ đúng không? Bởi vì em nhắc đến mẹ, cho nên anh dù biết dụng ý của em, cuối cùng cũng không miễn cưỡng em." Tường Niệm yếu ớt nhắm mắt lại, cô mệt mỏi.

Diêm Thương Tuyết vì câu nói của cô mà chấn động, thật sự là vì vậy sao?

Mười năm trước, Cố Nguyệt Như đối với mình thật sự rất tốt, sẽ vì hắn trêu chọc mà tức giận, sau đó đều cười rất hòa nhã, điển hình là đáng về mẹ hiền, nhưng dường như cô ấy đã quên, cô ấy chỉ lớn hơn hắn 10 tuổi mà thôi.

Nhưng nụ cười của cô ấy làm hắn thấy ảm áp, đó là sự ảm áp hắn chưa từng có!

Còn nhớ có lần lúc ở trong núi hắn bị bệnh, trong thôn không có bác sĩ, cho nên phải đi đường núi bốn tiếng lên trấn, vì mời người xem bệnh cho hắn, cô ấy đi đường đêm bốn tiếng, hắn nhớ lúc ấy Tường Niệm đang ngồi ở đầu giường của hắn, khóc rất kịch liệt, miệng luôn gọi mẹ, lúc đó hắn rất không bình tĩnh gào lên với cô 'Mẹ em không chết, khóc cái gì?', sau khi gào xong, Tường Niệm càng khóc kịch liệt hơn, lần đầu tiên nói câu với hắn 'Anh có biết mẹ em rất sợ tối không, mỗi lần thấy trời tối đen đều sợ đến run cầm cập, nhưng vì anh, mẹ em phải đi đường núi bốn tiếng đồng hồ, anh rất không lương tâm, sao có thể nói mẹ em như thế, trúng thối!'.

Diêm Thương Tuyết nhớ rõ lúc đó hắn rất cảm động, trong lòng khó chịu nói không nên lời, nằm trên giường suy nghĩ thật lâu, cả đêm không ngủ, lúc rạng sáng Cố Nguyệt Như mới cùng bác sĩ trấn trên trở về, cô ấy mồ hôi đầy đầu, vẻ mặt lo lắng, về nhà liền trốn trong phòng khóc dữ dội, bởi vì phòng cách âm không tốt, nên hắn ở sát vách nghe rất rõ ràng, tiếng khóc mang theo khủng hoảng như thế.

Sau đó nghe bác sĩ nói, cô ấy nhà ai cũng gõ cửa, bị người ta nằng, xua đuổi. Sau đó nói tìm được nhà ông ta, ông ta thấy cô ấy mồ hôi đầy đầu, vẻ mặt hoảng loạn, liền đi theo, dọc đường đi về mặt cô ấy vô cùng sợ hãi.

Lúc đó hắn không nói rõ được cảm giác trong lòng là thế nào, nhưng từ đó về sau, hắn ở trong núi không lì lợm nữa, rất nghe lời, giúp đỡ nhà đồng thu lương thực, giúp đỡ nhà tay chăn trâu dê.

Từ một thiếu niên 'quần là áo lượt' biến thành một thiếu niên hiếu chuye65.

Chậm rãi thu hồi suy nghĩ, nhìn Tường Niệm nằm trên sofa, ngủ rất say, mày đẹp hơi nhíu, như là có chuyện phiền lòng gì, hắn mở bước chân mạnh mẽ kiểu quân nhân đi về phía cô, sau đó ngồi xổm bên cạnh cô, nhẹ nhàng vuốt ve mày đang nhíu của cô, sau đó thâm tình hôn lên.

Thật ra hắn không muốn ra tay, cũng là bị ghen tị làm cho đầu óc mê muội, ai bảo cô thừa nhận trong lòng cô chỉ có An Nguyệt Lê? Còn dám ra tay đánh hắn?

Nghĩ đến đây Diêm Thương Tuyết cũng không vui đứng dậy, nếu sau này còn dám cả gan nhắc tới An Nguyệt Lê, hắn còn đánh cô!

Buồn bực khinh bỉ cô, sau đó đứng dậy đi nhanh ra ngoài.

Đến lúc hắn trở lại, trong tay có thêm một hòm thuốc.

Đôi con ngươi đen giờ phút này đã hoàn toàn bình tĩnh, không còn sự thô bạo cùng màu đỏ tươi vừa rồi, thay vào đó là thật nhiều thương tiếc, nhìn người cô đầy vết thương, thương tiếc thật sâu.

Hắn ra tay quá độc ác!?

Ngồi xổm xuống, lấy bông băng và dung dịch oxi già ra, nhẹ nhàng lau chỗ trầy chảy máu cùng sưng to, sau đó vẩy lên vết thương một ít bột tiêu viêm, vừa thay cô thoa thuốc vừa quan sát cô có đau hay không, lúc nhìn thấy cô nức nở nhịu mày, liền thổi lên miệng vết thương của cô nhẹ thật nhẹ, cẩn thận tỉ mỉ.

Tường Niệm đang mơ hồ ngủ say giống như cảm nhận được gì đó, ánh mắt yếu ớt mở một khe nhỏ, thấy một người đàn ông, ngồi xổm, thật dịu dàng thay cô thoa thuốc, giúp cô thổi phù phù.

Cô biết đó là anh, vì sao? Vì sao lúc này hấn lại thương tiếc cô như vậy? Chẳng phải vừa rồi còn muốn đánh chết cô sao?

Môi khẽ mấp máy, lại nghe thấy hấn nói chuyện.

"Thật ra anh không muốn đánh em, vừa rồi ở dưới anh chỉ là không muốn lời của thím Doãn, anh biết hoa này không phải do em phá, lý do anh không giúp em còn đánh em là vì anh biết đây đều là thím Doãn làm, mục đích là muốn để anh hận em thêm? Chỉ là anh yêu em như vậy, nên bà mới giờ chút âm mưu, thật ra trong việc này, người đau khổ nhất chính là bà, bởi vì bà tự tay hủy đi hoa ba yêu thích nhất, nếu anh không trừng phạt em, trò đùa của bà làm sao diễn? Lần này bà không đạt được mục đích, anh không biết lần sau bà còn có thể làm ra chuyện gì tổn thương em.

Nhưng em vẫn bướng như thế, nói gì mà trong lòng chỉ có An Nguyệt Lê, tức chết anh, anh tức điên mới có thể ra tay tổn thương em. Nhưng em cũng đáng lắm, biết chưa? Nếu lần sau còn nói thế, anh còn đánh em!" Diêm Thương Tuyết lòng đầy căm phẫn nói.

Nước mắt của Tường Niệm không kiềm nén được trào ra, nhưng dù đang mơ mơ màng màng, vẫn mơ hồ không rõ nói: "An Nguyệt Lê đã là quá khứ....."

Giọng thật nhỏ, thật yếu ớt, nhưng vẫn lọt vào trong tai Diêm Thương Tuyết, bất giác ngừng động tác trong tay, không thể tin được nhìn cô: "Cho nên hiện tại trong lòng em chỉ có anh?"

Tường Niệm thật sự mệt muốn chết rồi, liền không nói chuyện, nhắm mắt.

Diêm Thương Tuyết cũng không cưỡng cầu nữa, cực kì dịu dàng lau nước mắt thay cô: "Sau này anh sẽ không ra tay đánh em, anh thế!" (editor: >.< tin không??!!!! đừng tin những gì con trai nói...ồ ồ ồ ô...)

Lời của hấn, Tường Niệm không có nghe thấy, nặng nề thiếp đi.

Diêm Thương Tuyết cười thỏa mãn, sau đó khom người, dè dặt thận trọng ôm lấy Tường Niệm đi về phía giường, tham luyến nhìn chăm chăm gương mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của cô, hôn lên chóp mũi, môi, vành tay....của cô.

Nơi nào đó trên thân thể bắt đầu kêu gào (!!cảm thú), cổ nhin xuống, sau đó đặt cô xuống, cúi người, hôn lên mỗi một tác da thịt của cô từng chút từng chút, đặc biệt ở miệng vết thương, trong nụ hôn chứa đầy thâm tình cùng thương tiếc.

Tường Niệm ngủ không yên ổn nghiêng đầu, cảm giác ngứa ngáy kia khiến thân thể cô cũng đột nhiên giống như bốc cháy, vươn tay, tìm kiếm nơi giải nhiệt, bàn tay cô đi vào bên trong những sợi tóc của Diêm Thương Tuyết, kéo chặt.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109

Chẳng biết từ lúc nào ngoài cửa sổ trời đã đổ mưa, kèm theo đó là tiếng sấm ầm ầm, khiến người ta có chút sợ hãi.

Tường Niệm nghe thấy tiếng sấm liền thật tự nhiên hướng đến dựa vào lòng Diêm Thương Tuyết, cả người co rút ôm chặt lấy vòng eo cường tráng của hấn, hai chân cũng tự nhiên cuộn trên bụng hấn, mày vẫn nhịu chặt như trước, cả đêm chưa từng giãn ra/

Cô rất sợ sét đánh, bởi vì cô cảm thấy lúc sét đánh bầu trời như muốn nổ tung, trước kia khi có sấm sét đêm đêm An Nguyệt Lê đều ở cùng cô, bây giờ có thể ở cùng cô cũng chỉ có Diêm Thương Tuyết mà thôi.

Cả đêm cô đều ngủ không yên ổn, mỗi một tiếng sấm đều quấy nhiễu cô, nhưng cô không có tỉnh lại, có lẽ vì quá mệt mỏi, còn Diêm Thương Tuyết dường như cảm nhận được nỗi sợ hãi của cô, càng siết cô thêm gần mình, nhẹ nhàng nói với cô ‘đừng sợ, đừng sợ’.

Một giây trước hai người còn trừng mắt đỏ mặt tía ai với nhau, nhưng một giây này lại tựa như hai đứa nhỏ lạc đường giữa trời đông giá rét, chỉ có thể dựa vào nhau, sưởi ấm cho nhau, cùng nhau chịu đựng.

Sáng sớm, mưa vẫn rơi không ngừng, tiếng sấm dường như mỗi lúc một lớn, hơi đất thơm mát thấm vào ruột gan, giọt nước rơi xuống đọng trên lá cây phát ra âm thanh thanh thúy, thật dễ nghe.

Chim chóc vẫn trốn trong tổ kêu ca, chẳng biết có phải đang bắt mồi hay không?

Diêm Thương Tuyệt chậm rãi mở mắt, nhìn Tường Niệm trong lòng đang ngủ rất yên ổn, không hoảng loạn như tối hôm qua, hần cười ảm áp, trong con ngươi hết sức thâm tình, bộ dạng lười nhác khiến người ta say mê, tựa như chuyện tối hôm qua chưa từng xảy ra.

Tóc rơi trước trán nhìn qua thật cản trở cùng phóng túng, chiếc mũi anh tuấn hơi nhú, sau đó chống lên chiếc mũi của Tường Niệm khế cọ, Tường Niệm giật giật, sau đó muốn xoay người lại cảm thấy có thứ gì đó thô cứng đặt trên bụng mình, đó là gì?

Tường Niệm hoảng hốt mở hai mắt, gương mặt anh tuấn phi phạm của Diêm Thương Tuyệt phóng đại ngay trước mặt cô, cô sợ đến mức run lên, lớn tiếng hỏi: “Sao anh ở đây?”

Diêm Thương Tuyệt quyết miệng vô tội nhìn cô, giống như đang nói ‘tôi không ở đây, thì ở đâu?’.

Tường Niệm cảm thấy trong chăn hình như trống không, trên người cũng lạnh lạnh, giật mình nhấc một góc chăn, trời trời ơi! Sao cô lại không mặc gì? Bọn họ lại làm cái kia hả?

“Tối qua em rất nhiệt tình.” Diêm Thương Tuyệt thấy bộ dạng cô, tâm trạng tốt lên, liền không nhịn được trêu chọc.

Tường Niệm nhất thời xấu hổ vô cùng, hần mặt dày vô sỉ! Tối hôm qua bọn họ lại làm cái kia sao?

Không có đâu! Nơi đó của cô không có cảm giác gì mà, không đau.

“Làm nhiều lần như vậy, đương nhiên sẽ không đau, nhớ không? Tối hôm qua em thật HIGH.” Diêm Thương Tuyệt dường như rất hiểu biểu cảm suy sụp trên mặt cô, thấy cô nhú mày suy ngẫm, ý cười nơi khóe miệng càng sâu.

Tường Niệm có hơi không tin, nghi ngờ nhìn hần, chẳng phải còn ra tay đánh cô sao? Bộ dạng như hần không thể bóp chết cô mà, sao, muốn cái kia liền nghĩ đến cô à? Nói cho cùng bản thân mình cũng chỉ là công cụ cho hần phát tiết dục vọng? Lòng, buồn bã, nhoi nhói.

Cười tự giễu, nhắm mắt, không thêm để ý đến hần, bởi vì trong lòng cô thật để ý chuyện hôm qua hần đánh cô, nếu không phải vì mẹ. cô chết cũng không muốn ở lại nơi này.

“Sao vậy? Còn đang tức giận?” Diêm Thương Tuyệt thấy cô không quan tâm đến mình, lại bắt đầu không vui, xoay người dè cô.

Thân thể đột nhiên bị vật nặng đè, Tường Niệm lập tức mờ to mắt, chỉ thấy Diêm Thương Tuyệt cười trêu chọc nhìn cô, trong con ngươi lộ ra tia sáng dục vọng.

“Anh...” Tường Niệm khó thở trừng hần, lại không biết nói gì đây? Nói ‘anh làm gì đó?’ hần nhất định nói ‘ăn—em’ vì thế để không bị hần điều khiển thì tốt nhất đừng lên tiếng/

“Tôi sao? Sao không nói?” Diêm Thương Tuyệt thật có tâm trạng chơi đùa với tóc cô, đặt ở chóp mũi ra sức ngửi: “Thơm quá.”

Tường Niệm không nhịn được xem thường hần, đẩy hần, nhưng hần cũng không nhúc nhích, vẫn đè chặt cô, một chút cũng không có ý đứng lên.

Tường Niệm rốt cuộc tức giận, hét lớn: “Anh đứng lên được chưa? Tôi sắp tắt thở.”

Diêm Thương Tuyệt ngẩn đầu, thấy gương mặt cô tức giận đến đỏ bừng, ra sức ‘chặt’ một cái, lại dùng tay chống thân thể tiếp tục đè cô: “Không tức giận nghe chưa?”

Mệnh lệnh! Hoàn toàn là bộ dạng ra lệnh!

Giống như đang điều khiển vui buồn yêu hận, hần không cho bạn tức giận, thì bạn phải ra sức cười, ra sức vui vẻ cho hần.

Người ngang ngược bá đạo như vậy, thật tiếc cho ‘túi da’(chi bề ngoài) này!

Khẽ chu môi đỏ mọng, không nhìn Diêm Thương Tuyệt, chỉ nhìn mưa ngoài cửa sổ, mưa thật to mà!

“Không biết mưa bao nhiêu ngày?” Không biết gỗ trong xường có che đây tốt không, nếu bị ướt thì sao đây?

Tường Niệm lo lắng trừng trừng nhìn giọt nước đọng trên lá cây rơi xuống, từng giọt từng giọt, long lanh trong suốt/

An gia.

Hơn mười công nhân mạo hiểm dưới mưa to, gấp gấp dời gỗ khỏi khu chắn nước, cả người An Nguyệt Lê ướt đầm, từng giọt nước theo sợi tóc chảy xuống gương mặt anh tuấn, về mặt vô cùng vội vàng.

Ngay cả An Chí Viễn cũng chạy tới chạy lui dưới mưa, đáng vẻ khom lưng trên vai vác khúc gỗ cứng cáp khiến người ta thấy thật xót xa.

“Cha, cha vào đi, chúng con làm được, đừng để bị cảm.” An Nguyệt Lê dành lấy gỗ, cánh môi mấp máy giọng ồ ồ.

“Không có gì! Trước tiên chuyển hết gỗ vào đây nói.” Tiếng mưa rất lớn, cho nên An Chí Viễn lớn giọng nói.

Sau đó không để ý đến An Nguyệt Lê ngăn cản, lại khiêng một khúc gỗ đến trong kho.

An Nguyệt nắm chặt tay, bị phản rống một tiếng, liền tiếp tục khiêng gỗ.

Hồ Tiểu Miêu vì mang thai, nên không giúp được gì, đành dậm chân đứng nhìn.

Vì sao lại mưa? Mấy ngày nay rõ ràng bọn họ rất để ý đến dự báo thời tiết, chẳng phải đã nói mấy ngày tới đều sẽ không có mưa sao? Cho nên tối qua bọn họ mới tăng ca đến khuya, đám công nhân đều mệt đến không chịu được, la hét đòi nghỉ ngơi, An Nguyệt Lê nghĩ mấy ngày nay họ vất vả, liền cho phép mọi người về nghỉ ngơi.

Thật ra kể từ ngày có vật liệu gỗ đến nay, ngày ngày bọn họ đều tăng ca đến sáng, bởi vì thấy cách thời hạn giao hàng chỉ trong gan tấc, cho nên bọn họ phải ngày đêm dấy nhanh tốc độ, bằng không không thể giao hàng đúng hạn, sẽ coi như họ trái hẹn, phải bồi thường, cho nên cũng không lo lắng hàng còn đặt trong kho chắn nước, liền trở về phòng nghỉ ngơi, nhưng không biết lúc mấy giờ, bầu trời vang lên tiếng sấm, sau đó mưa rào rạt đổ xuống.

Hắn vội vã đứng dậy, vội vàng chạy xuống dưới lầu, kêu mọi người thức dậy, sau đó cùng mọi người dời gỗ, nhưng mưa càng ngày càng lớn, cuối cùng có rất nhiều gỗ bị ướt.

Vài tiếng sau, tất cả gỗ đều được chuyển đến nơi sạch sẽ, nhưng...

An Nguyệt Lê nhìn đồng gỗ ẩm ướt, trong lòng vô cùng khó chịu, làm sao đây?

Không có gỗ, bọn họ không thể giao hàng đúng hạn.

“Làm sao bây giờ? Không còn gì cả, Nguyệt Lê, chúng ta làm sao bây giờ?” Hồ Tiểu Miêu bị thương khóc, đây là tất cả của bọn họ rồi!

An Nguyệt Lê choáng váng, nhìn đồng ‘phế vật’ kia mà tim như bị dao cắt, hắn cũng không biết phải làm gì bây giờ? Tuần sau giao hàng, làm sao đây? Hắn nên làm sao bây giờ?

“Nguyệt Lê à! Hiện tại con đi tìm ông chủ Trịnh, nói tình hình của chúng ta ở đây, coi có thể giao muộn một chút hay không?” Vẫn là An Chí Viễn bình tĩnh, vỗ vai An Nguyệt Lê, không có ý trách cứ nào.

An Nguyệt Lê xoay người, trong mắt chứa lệ: “Cha, thật xin lỗi!”

Hồ Tiểu Miêu cũng rất khó chịu, nước mắt trào ra mãnh liệt, lau thế nào cũng không hết: “Nguyệt Lê?”

An Chí Viễn cười an ủi: “Không sao, cha thấy ông chủ Trịnh này cũng là người tốt, nói không chừng ông ta sẽ hiểu cho chúng ta, hiện tại cha đến Viễn Đông xem còn gỗ hay không, Tiểu Miêu con đi gọi điện thông báo cho thương buôn khác, giải thích một chút” An Chí Viễn bình tĩnh căn dặn: “Những người khác, thu dọn rồi chọn những khúc gỗ có thể sử dụng ra, tiếp tục làm việc.”

Mọi người cùng nhất trí, liền vội vàng phân chia công việc.

Trong phòng ăn của Tinh Trang, hai người đàn ông ngồi ở một bên của bàn ăn, An Nguyệt Lê mang giày tây, cúi người ân cần giúp một người đàn ông mặc quần áo ướt, trên mặt toàn là vẻ lấy lòng, thật ra đây là chuyện hắn không chịu được nhất, nhưng không còn cách nào, ai kiu hắn có việc nhờ người ta làm chứ?

“Ông chủ Trịnh, tình hình chính là như vậy, ông xem có thể chậm lại vài ngày không? Thật sự chỉ cần vài ngày là tốt rồi.” An Nguyệt Lê miệng kiên định khiến người ta không tin cũng khó, nhưng Trịnh Nhân Nhân lại vô cùng khinh thường.

“Tôi nói này, trên hợp đồng viết rõ ràng, nếu cậu không thể giao hàng đúng hạn, phải bồi thường gấp ba lần, lúc kí hợp đồng, cậu còn cam đoan với tôi, sao? Hiện tại không tính à? Chúng ta là có hợp đồng hân hoi.” nước miếng của Trịnh Nhân Nhân văng tứ phía, cầm ly rượu An Nguyệt Lê rót.

Sắc mặt An Nguyệt Lê rất không tốt, nhìn xuống lửa giận, chậm chạp không có phát ra, cười xấu hổ: “Tôi biết, nhưng ông chủ Trịnh...” Còn chưa nói xong đã bị cắt ngang.

“Không có nhưng nhị! Tôi nói cho cậu biết, nếu không thể giao hàng đúng hạn, chúng ta cứ chiếu theo hợp đồng mà làm, cậu phải biết, công trình của tôi lớn như vậy nếu vì cửa của các người mà không kịp lắp ráp, vậy tôi còn có thể khai trương đúng giờ sao? Cậu có biết tôi vì lần khai trương này mà mời bao nhiêu ngôi sao tại to mắt lớn không? Cậu có biết phí biểu diễn của họ là bao nhiêu không? Là đủ cho cha cậu cái mua quan tài thủy tinh tốt nhất xa hoa nhất, biết chưa?” Trịnh Nhân Nhân kích động nói, vỗ bàn, trừng mắt An Nguyệt Lê.

An Nguyệt Lê nghe xong lời của ông ta, rốt cuộc không nhịn được nữa đứng dậy, dùng sức thả ly rượu trong tay, nín cổ áo của ông chủ Trịnh, hai tròng mắt phản hận nhìn ông ta: “Vậy ông muốn đi kiện tôi, chẳng phải chỉ là tang gia bại sản thôi sao? Tôi mà sợ thì không gọi là An Nguyệt Lê, nhưng tôi nói cho ông biết, ông không được khinh-nhục cha tôi, không được!” Nói xong liền ra sức đánh một đấm vào gương mặt ác ôn đó.

“A---cậu đánh tôi, tôi nhất định sẽ kiên đến cậu nhà tan người mất, cậu chờ đó.” Ông chủ Trịnh ôm khoe miệng bị đánh đau, chỉ có thể nói lời cay độc, chứ không dám đánh lại.

Bởi vì ông ta nhát như chuột.

An Nguyệt Lê cầm hịn ‘hủ’ một tiếng, liền bước ra ngoài.

Ra khỏi nhà hàng, nhìn bầu trời còn mưa to, trên trời còn lóe sấm chớp, tâm trạng tồi tệ, lần này hẳn chọc giận ông chủ Trịnh, vậy chuyện giao hàng càng khó.

Đột nhiên trong đầu lướt qua một gương mặt tươi cười, trên mặt lập tức nở nụ cười ôn hòa, so với bộ dạng vừa rồi quả thật như hai người, ngẩng đầu nhìn trời, nghĩ đến người con gái kia.

Tường Niệm, em sống tốt không? Anh đột nhiên rất nhớ em. ...

Tường Niệm, trời lại mưa rồi, em thích nhất là trời mưa, em nói, mỗi lần mưa em đều có cảm giác rục rở hẳn lên, em nói em thích ngửi hương vị của thiên nhiên sau cơn mưa, thanh sạch, tràn đầy hi vọng, thật khiến người ta quên đi tất cả.

Tường Niệm, lại có sét đánh kia, em sợ không? Anh lại không thể canh giữ ở bên giường em, chờ em an tâm ngủ rồi mới rời đi, em lúc này, có anh ta bên cạnh, anh ta biết em sợ sấm sét không? Sẽ bên em những khi sét đánh, vô nhẹ bờ vai em sao? Sẽ cùng em ngắm mưa, đếm những giọt nước rơi xuống dưới mái hiên những khi trời đổ mưa sao?

Giờ phút này lòng anh tràn ngập lo lắng về em, anh, thật sự rất nhớ em!

Nước mắt đàn ông lại bắt đầu rơi, chán nản bước vào trong mưa, bóng dáng cô đơn, bị thương như vậy, tựa như người mất hết tất cả.

An Nguyệt Lê lên xe bus, xuống xe bus, lại lên một chiếc khác, cứ thế, lên rồi xuống, nhiều lần như vậy, cuối cùng bắt taxi bắt taxi đến ngoài biệt thự U Tâm nơi Tường Niệm ở.

Nhìn biệt thự xa hoa trước mắt, hẳn chợt nở nụ cười vui mừng, xem ra, em sống rất tốt!

Tay nắm chặt tay cầm của cửa lớn chạm rỗng, si ngốc nhìn biệt thự phía xa, bởi vì trời mưa nên tầm nhìn rất mờ hồ, người con gái hẳn yêu sâu đậm đang ở bên trong, khoảng cách giữa họ thật gần, nhưng cũng rất xa, bọn họ bị cánh cổng này ngăn cách rồi.

Nước mắt, hòa vào nước mưa rơi xuống, hẳn lòng đau như cắt! hẳn, sống không bằng chết! hẳn. ...rất muốn thấy cô!

“Tường Niệm---Tường Niệm---Tường Niệm---“ An Nguyệt Lê như nổi điên mạnh mẽ xông qua cánh cổng, giọng khàn lại hô lên rõ ràng.

Mưa, thật lớn, nhưng vẫn không cuốn trôi nỗi bi thương trên người mọi người, ngược lại còn khiến nỗi bi thương này thêm sâu.

Tường Niệm đột nhiên từ trên giường đứng dậy, hai tròng mắt tròn to, vội vàng quay đầu ngo ra cửa sổ, là anh Nguyệt Lê! Cô thấy anh Nguyệt Lê đang kêu cô, giọng này sao run run, bi thương như thế.

Mũi đau xót, nước mắt lại rơi xuống.

Anh ấy thế nào? Đau lòng? Khó thở?

Anh ấy đến tìm cô sao? Vì sao giọng anh ấy nghe qua lại tang thương như vậy, như là muốn cùng cô sinh ly tử biệt.

Đừng!

Tường Niệm lau hai hàng nước mắt, vội vã xuống giường, đi đến tủ quần áo lấy ra chiếc khăn trắng, sau đó vội vàng mặc vào, kể cả chuyện rửa mặt, liền xuống lầu.

“Thiếu phu nhân.” Đám nữ giúp việc thấy Tường Niệm mặt gấp gấp xuống lầu, có hơi nghi hoặc.

Tối hôm qua thiếu gia hưng dữ như vậy, giống như muốn ăn tươi nuốt sống thiếu phu nhân rồi, nhưng sang hôm nay lại có bộ dạng phôi phôi, ở nhà ăn sang rồi mới chậm rãi đến công ty, mọi người không hiểu, sao thế? bọn họ làm hòa rồi à?

Tường Niệm khoanh thêm quan tâm đến ánh mắt soi mói của bọn họ, dù cũng không mang liền chạy ra ngoài.

“Thiếu phu nhân! Cô đi đâu? Bên ngoài trời đang mưa lớn...” nữ giúp việc Tiểu Linh đuổi theo ra cửa nhìn bóng dáng kia biến mất trong màn mưa, thật hoang mang: thiếu phu nhân muốn đuổi theo thiếu gia sao? Thiếu gia đã đi từ sớm rồi mà?

Nước mưa đánh vào trên người, thấm ướt chiếc váy màu trắng, Tường Niệm liều mạng chạy đến ngoài cửa lớn, cô có thể cảm thấy An Nguyệt Lê đang tuyệt vọng gọi cô, kêu gọi gấp gáp.

Anh Nguyệt Lê! Là anh đến đây sao?

Trời mưa lớn như vậy, không chút nào có thể ngăn cản trái tim bọn họ muốn gặp nhau, hai trái tim chậm rãi đến gần, sẽ không vì một cơn mưa mà thay

đôi.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110

Tường Niệm đội mưa to lo lắng vô cùng chạy về phía cổng lớn, lại phát hiện không có một bóng người, cô đứng trong mưa, nhìn trời mênh mông mưa bụi, nhìn nơi này trống không, nào có hân?

Lòng có chút hoảng loạn.

Ánh mắt lập tức quét nhìn một phen, vẫn không phát hiện bóng dáng hân, liền thì thầm lầm bầm: “Anh Nguyệt Lê, anh đang gọi em có phải không? Em nghe thấy anh đang gọi em, nhưng sao anh lại biến mất?”

Là đi rồi sao? Hay căn bản là chưa từng đến?

Hân là chưa từng đến, sao hân biết mình ở nơi này chứ? Nhưng giọng hân cô sẽ không nghe lầm.

Tiếng mưa, tiếng sấm cô dường như không nghe thấy, trong đầu luôn vang vọng tiếng nói vừa rồi cô nghe được, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không? Nhất định là đã xảy ra chuyện, cô mới có thể nghe thấy giọng nói bất an như thể của Nguyệt Lê, cô sợ hãi, cô bất an! Cô muốn đến An gia xem xét!

Cả người Tường Niệm đều bị ướt, tóc ướt dính vào trên mặt và sau ót, chiếc váy trắng dán sát vào thân thể nhò nhảnh, khiến người ta vừa thấy đã thương.

“Thiếu phu nhân, trời mưa lớn như vậy, sao không mang dù đã ra đây vậy?” Ngay lúc Tường Niệm ‘thương xuân bi thu’(cứ hiểu là bi thương đi :D), Tiểu Linh cầm dù vội vàng chạy đến bên cạnh cô bật dù, chút biểu cảm đau lòng trên mặt khiến người ta cảm động.

Ở ngày mưa thế này còn có thể nghe được lời nói ấm áp như thể của cô nàng, thật tốt!

Tường Niệm hít mũi, quay đầu nhìn Tiểu Linh, là cô gái lần trước, Tường Niệm nhìn cô gài cười ngại ngùng, đối với cô ấy rất có hảo cảm: “Cô tên gì?”

“Tiểu Linh.” Tiểu Linh không để tâm cười, đứng ở một bên thay Tường Niệm che dù.

“Tiểu Linh?” Tường Niệm ngây ngốc kêu cái tên này, đầu còn hơi lắc lư, giống như đang nghiên cứu cái tên này.

“Thiếu phu nhân? Cô khóc sao?” Tiểu Linh thấy đôi mắt Tường Niệm sưng đỏ hơi lo lắng hỏi, thật ra mới đầu cô đã muốn hỏi, nhưng mà cô chỉ là hạ nhân làm sao có thể hỏi chuyện của chủ nhân, chẳng qua cô đối với Tường Niệm ngoài tôn kính ra thì có thêm một phần thương hại.

Tối qua thiếu gia đánh thiếu phu nhân, nhìn thiếu phu nhân cô độc đứng đó, khiến cô đau lòng.

“Rõ ràng vậy sao?” Tường Niệm hoảng hốt, lập tức lấy tay dụi mắt.

“Vâng vâng, đều sưng cả lên, vì sao thiếu phu nhân phải khóc?” Tiểu Linh lại hỏi, lần này có hơi dè dặt cẩn trọng, bởi vì cô hỏi hai lần.

“Không có gì, phải rồi! Khi nào thiếu gia trở về? Anh ấy có nói bao giờ về không?” Tường Niệm vô cùng mất tự nhiên chuyển đề tài, cô không thể nói là cô nghe thấy ai đó kêu to tên cô, cho nên đội mưa chạy ra như vậy?

Tiểu Linh biết cô không phải nói thật, nhưng vẫn cười nói với cô: “Thiếu gia đi khoảng hai tiếng rồi, lúc đi còn căn dặn mọi người đừng làm phiền cô, giữa trưa cậu ấy sẽ không về, bảo chúng tôi đưa cơm đến phòng cô.”

Tường Niệm hiểu rõ gât đầu, vậy cô có thể đến An gia rồi, buổi tối trở về sớm một chút sẽ không bị hân phát hiện rồi.

Cô cũng không dám để Diêm Thương Tuyết biết cô đến An gia, bằng không lại hiểu lầm, nếu chọc giận hân, hân không giúp cô điều tra chuyện của mẹ, vậy làm sao bây giờ?

Thấy Tường Niệm không lên tiếng, Tiểu Linh bắt đầu đi nhìn trời, thở dài một hơi: “Haiz, không biết mưa này đến khi nào thì ngừng, mưa lớn như vậy, không biết quê nhà có gặp lũ lụt hay không?”

Tường Niệm vừa nghe, vẻ mặt lập tức thay đổi, phải rồi! đồ mưa lớn như vậy, sẽ ngập lụt chẳng?

Không biết gỗ trong kho có thu dọn chưa?

Vừa rồi An Nguyệt Lê gọi cô, cô nghe thấy rõ rang như vậy, giống như hân ở ngay bên cạnh cô!

Có chuyện xảy ra sao?

Tường Niệm vô cùng lo lắng, cô muốn lập tức đến An gia nhìn xem.

“Ai~ Thiếu phu nhân cô muốn đi đâu? Bên ngoài trời mưa lớn như vậy mà!” Tiểu Linh thấy Tường Niệm lại đi ra ngoài, vội vàng gọi cô lại, đi qua giúp cô che dù.

Tường Niệm dừng bước, cười ôn hòa với Tiểu Linh, nụ cười đó đẹp, chói mắt, như cầu vồng rực rỡ sau cơn mưa: “Tiểu Linh cảm ơn cô, cảm ơn cô quan tâm tôi, cô biết không? Cô là người bạn duy nhất của tôi ở nơi này! Bây giờ tôi có việc phải ra ngoài, cô đừng nói với người khác, được chứ?”

Tiểu Linh nghe cô nói thế, cười thật thà: “Thiếu phu nhân, cô yên tâm, tôi sẽ không nói với ai đâu, hơn nữa tôi chỉ là hạ nhân sao xứng làm bạn với cô?”

“Sao nói vậy được? bạn chính là bạn, không phân sang hèn, nói gì mà hạ nhân? Cô chỉ là gạt hái thành quả lao động của chính cô, không có gì không được.” Tường Niệm nghiêm túc nói, khiến trong lòng Tiểu Linh vô cùng cảm động.

“Thiếu phu nhân?” Tiểu Linh một tay cầm dù, một tay nắm tay Tường Niệm, có hơi ghen ngào.

“Đưa ngọc! phải rồi, tôi phải ra ngoài, giữa trưa sẽ không về, nếu anh có về thì cô nói với anh ấy tôi đến trường học, biết không?” Tường Niệm rất dịu dàng thay Tiểu Linh vén tóc rối loạn.

“Chắc thiếu phu nhân không đến trường đâu?” Tiểu Linh xấu xa gạt đầu với Tường Niệm, giống như hiểu cái gì đó.

Tường Niệm gạt mình: “Sao cô biết? vậy có phải cô muốn nói cho anh hay không?”

Tiểu Linh cười với cô, hàm răng trắng sáng có hơi lớn lộ ra: “Không đâu không đâu, chuyện thiếu phu nhân cần dặn tôi làm, tôi nhất định sẽ làm tốt.”

Tường Niệm vui mừng cười: “Cảm ơn cô.” Sau đó nhìn chung quanh: “Tôi đi trước.”

Nói xong liền đi, nhưng lại bị Tiểu Linh kéo lại, Tường Niệm nhìn cô thắc mắc: “Sao thế?”

“Quần áo thiếu phu nhân ướt cả rồi, nên về thay một bộ sạch sẽ trước rồi kêu tài xế đưa cô ra ngoài đi, mưa lớn như vậy, nơi này lại không có xe, thiếu phu nhân muốn đi thế nào?”

Tường Niệm vừa nghĩ, cũng đúng, cô làm sao đến An gia? Người không có một xu!

“Ừ.”

Ông Trương tài xế đưa Tường Niệm đến đường lớn bên ngoài An gia liền bị Tường Niệm kiểm soát đuổi đi, sau đó tự cô bung dù, bước từng bước một đến trong xưởng, nước mưa bắn tung tóe lên ướt đôi dép lê bằng phẳng của cô, trên ống quần cũng có thật nhiều bùn, không biết vì sao mỗi bước đi, trong lòng cô liền có thêm chút khăn trương.

Cô cũng không nói rõ được là vì sao, dù sao chỉ cảm thấy bước chân mình càng lúc càng nặng nề.

Tường Niệm thờ ơ đi vào trong xưởng, nhưng lại nhìn thấy một cảnh khiến cô khiếp sợ, chú An và chị Tiểu Miêu, còn có hơn mười công nhân đang bận rộn rồi rít, nước trong xưởng đã ngập đến đầu gối, rất nhiều gỗ trôi nổi trên mặt nước, mọi người kích động chuyển gỗ đến trên lầu, Tiểu Miêu cũng đứng trong nước về mặt vội vàng thu dọn đống gỗ từ trên bàn.

Sao có thể như vậy?

Cho dù là mùa mưa cũng không đến mức nghiêm trọng thế này? Chẳng phải trong xưởng có đào thoát nước sao?

Tường Niệm vội vàng chạy đến, sốt ruột hô: “Chú An.”

An Chí Viễn đang vác gỗ cả người chấn động, lưng cương cứng đứng nơi đó, sau vài giây, mới thả gỗ xuống quay người lại nhìn Tường Niệm, kích động hô: “Tường Niệm?! sao con lại tới đây?” đi đến chỗ cô, thấy cô đỏ mắt, giả vờ tức giận nói: “Sao càng ngày càng thích khóc vậy?”

Tường Niệm lại vì một câu này mà càng khóc dữ hơn, trong lòng ảm áp, cô ôm chặt lấy An Chí Viễn: “Chú An, con rất nhớ chú rất nhớ rất nhớ.”

“Đưa bé ngọc, chú cũng nhớ con, con sống tốt không? Anh ta có ăn hiếp con không?” An ủi vỗ lưng cô, trong giọng nói mang theo yêu thương.

Từ ngày cô đi về sau, ông luôn lo lắng cho cô, lo cô có thích ứng cuộc sống bên đó hay không, gả vào nhà giàu, đối với cô bé có gia thế bình thường như cô mà nói rất hay bị người xa lánh, cô có phải chịu thiệt thòi không?

Người con trai kia đối với cô tốt không?

“Không có không có, chú An đừng lo cho con, con tốt lắm, thật sự tốt lắm.” Tốt? bị hân đánh một roi đau muốn chết thì tốt thế nào? Nhưng cô không

thể nói không tốt, chú An sẽ rất lo lắng.

Lại nói ngoại trừ ngày hôm qua, trước đó hẳn đối với mình rất tốt!

“Ừ, vậy chú yên tâm” An Chí Viên an tâm gật đầu, vội vàng lau chất lỏng trong mắt.

“Tường Niệm?” giọng nói vang lên nhẹ nhàng, Hồ Tiểu Miêu dánh vể tiều tuy đứng trong nước, nhìn Tường Niệm, ánh mắt cũng hồng hồng.

“Chị Tiểu Miêu!” Tường Niệm vội vã chạy đến ôm Tiểu Miêu, thấy gương mặt Tiểu Miêu tái nhợt, giọng điệu trách cứ nói: “Chị cũng đã mang thai rồi sao còn đứng trong nước chứ? Mau lên lầu đi!”

“Chị rất nhớ em” Hồ Tiểu Miêu cũng ôm chặt Tường Niệm, thất thanh khóc rống lên.

“Chị Tiểu Miêu, chẳng phải em nói với chị nhiều lần rồi sao? Chị đang mang thai không nên hờ tít là khóc, không tốt cho đứa bé đâu! Mau lên lầu đi, chờ em đến tìm chị.” Tường Niệm nóng lòng lau nước mắt thay Tiểu Miêu, nhưng lại phát hiện càng lau càng nhiều.

Tiểu Miêu liền đứng đó ngơ ngác nhìn về mặt gấp gáp của Tường Niệm, trong lòng ám áp: “Tường Niệm?”

Tường Niệm không nhìn cô, chỉ miễn cưỡng ‘ừ’ một tiếng, tiếp tục giúp cô lau nước mắt và mờ hôi, trong lòng ề ảm.

“Các con lên hết đi, chỗ nào nước lớn, cẩn thận ngã.” An Chí Viễn đi tới, hiền hậu vỗ vỗ vai Tường Niệm và Tiểu Miêu, đối với các cô, ông vĩnh viễn là một người cha hiền đáng tôn kính.

“Không cần, con không sao, nhưng chị Tiểu Miêu, chị có thai, đi lên nghỉ ngơi trước đi, được không? Em thu dọn chỗ này một chút sẽ đi gặp chị.” Tường Niệm ôm lấy bà vai Tiểu Miêu xoay cô về phía cầu thang.

Thấy Tiểu Miêu còn muốn nói gì đó, Tường Niệm biến sắc, làm bộ như tức giận: “Nếu chị không nghe lời, sau này em không đến đây nữa.”

Hồ Tiểu Miêu thấy cô như vậy trái lại mỉm cười, nhẹ nhàng bưng mặt cô: “Em nha, lần nào cũng dung chiêu này.”

Từ tối qua đến giờ cô vẫn chưa nghỉ ngơi, không hiểu sao bụng hơi đau, thấy Tường Niệm bướng bỉnh như vậy cô cũng không nói gì liền đi lên lầu.

“Chú An, con đi thu dọn trước.” Tường Niệm đặt dù ở cửa cầu thang, liền xoắn tay áo lên, sau đó chậm rãi đi trong nước.

Thấy dáng vẻ bận rộn của Tường Niệm, An Chí Viễn vô cùng cảm khái, hít sâu một hơi, liền tiếp tục dời gổ.

Tường Niệm vừa thu dọn vừa nhìn xung quanh, anh Nguyệt Lê đâu? Giờ phút này hẳn nên ở nhà chứ!

“Tường Niệm, lâu lắm rồi không gặp em, tốt chứ?” là thợ mộc tiểu Trương, hẳn từ trên lầu đi xuống liền nhìn thấy Tường Niệm, vì thế thật cẩn thận chào hỏi.

“Tốt lắm ạ.” Tường Niệm cười cười, giống như nghĩ đến cái gì, ngừng động tác trong tay, bước đến cạnh tiểu Trương, hạ giọng hỏi: “Sao không thấy anh Nguyệt Lê?”

Nghe lời của cô, tiểu Trương nhú mày, không thể tin được nhìn cô, sau đó nghi thần nghi quỷ nhìn một chút, sau khi phát hiện không có người. mới nhỏ giọng nói: “Em còn chưa quên được anh ấy sao?”

Tường Niệm mất tự nhiên nuốt một ngụm nước bọt, sau đó đánh nhẹ vào cánh tay hẳn một cái: “Nói gì đó? Em chỉ là nghĩ ở trong xưởng ngập nước như vậy, anh ấy còn đi đâu?”

Tiểu Trương nghe cô nói vậy, lập tức thờ một hơi: “À à, vậy thì tốt rồi.”

“Chài ~ anh còn chưa trả lời em nữa?” Tường Niệm bắt mắt tròn mắt nhìn hẳn.

Tốt cái gì mà tốt?

“Ừm, gổ của chúng ta bị ướt, nhưng tuần sau phải giao hàng, nếu không sẽ phải ra tòa, cho nên anh Nguyệt Lê đi tìm ông chủ Trịnh kia, xem có thể lùi lại ngày giao hàng hay không.” Tiểu Trương nói xong liền vác một khúc gổ.

Tường Niệm ngây ngốc ở nói đó, ngơ ngác nhìn đống gổ ướt đẫm này, trong lòng chợt lạnh, làm sao mà tuần sau giao hàng được?

“Anh Nguyệt Lê! Anh về rồi?” Tiểu Trương vừa đi đến cửa cầu thang, liền thấy An Nguyệt Lê không thèm che dù, cả người ướt nhẹp, bộ dạng thất thần chán nản.

Tường Niệm thuận mắt nhìn lại, liền thấy An Nguyệt Lê cúi đầu bước từng bước một tiến vào, căn bản không phát hiện cô đứng cách hẳn 6, 7 mét.

Trái tim, bắt đầu đập điên cuồng.

Hắn sao vậy? sự việc không thuận lợi sao? Đáng vẻ gục đầu ủ rũ.

“Anh Nguyệt Lê?” do dự một chút, Tường Niệm vẫn nhẹ nhàng gọi.

An Nguyệt Lê chợt ngẩn đầu, thấy Tường Niệm cười yếu ớt nhẹ nhàng đứng ở nơi đó, trước trán còn dính vài sợi tóc ướt, hắn mừng rỡ, bước nhanh về phía cô, giọng run nhè nhẹ hỏi: “Sao em đến đây?”

Tường Niệm cười mắt tự nhiên: “Em thấy mưa lớn như vậy, lo lắng nên đến xem.”

Tâm trạng An Nguyệt Lê kích động mênh mông, thật vui vẻ nhìn cô, lại không biết nói gì?

Sáng hôm nay đi tìm cô, nhưng bị bảo vệ quát một trận, hắn không muốn mang đến phiền phức cho cô, liền không nói gì bước đi, dọc đường đi, hắn như người mất hồn, trong đầu trước sau đều là cô gái hoạt bát thanh tú, sau đó cũng không biết thế nào lại về đây.

Không ngờ ở trong này lại có thể thấy được cô, hắn kích động tột cùng, cô ấy đến lúc nào?

An Nguyệt Lê không đáp, chỉ si ngốc nhìn Tường Niệm, bao lâu không gặp rồi? dường như cô ấy ốm đi.

“Em ốm, anh ta đối xử với em không tốt sao?” Đau lòng nhìn Tường Niệm, ánh mắt vô cùng nhu hòa.

Tường Niệm nhìn đáng vẻ si mê của hắn, có chút xấu hổ, thật mắt tự nhiên vươn tay vuốt mặt mình, cười ngây ngô nói: “Ồm chỗ nào chứ? Ngày nào cũng ăn ngủ, ngủ ăn, cũng không khác gì heo.”

An Nguyệt Lê bị lời của cô chọc cười, nụ cười trên mặt như đón gió xuân: “Sao lại so sánh mình như heo chứ?”

Lại là giọng điệu mang theo cưng chiều, mũi Tường Niệm đau xót, sau đó cuống quýt xoay người, đưa lưng về phía hắn, vội vã nói: “Vẫn nên thu dọn chỗ này trước đi, tí nữa hãy trò chuyện.”

Thật ra cô sợ hắn thấy cô khóc!

An Nguyệt Lê đáp một tiếng liền cúi đầu tây ra, mặc áo sơ mi màu trắng cúi người dung sức nhặt gỗ ngập trong nước, vác lên lầu.

Tường Niệm nhìn bóng lưng của hắn, rốt cuộc không kiềm chế được nước mắt rơi xuống, lấy tay chặn ở môi, sau đó dung sức cắn, cô không dám để mình khóc thành tiếng.

Hơn một tiếng đồng hồ trôi qua, dưới sự đồng lòng nỗ lực của mọi người, gỗ đều được chuyển lên lầu vào kho, mọi người ngồi quanh phòng ngủ của An Nguyệt Lê ở tầng hai.

Mọi người vô cùng nhiệt tình trò chuyện với Tường Niệm.

Tường Niệm uống trà, nhìn mọi người, trong lòng rất cao hứng, khoe môi luôn mỉm cười, đã bao lâu không cùng mọi người trò chuyện như vậy rồi?

“Phải rồi, trong xưởng làm sao lại ngập nước? chẳng phải có chỗ thoát nước sao?” Trò chuyện trò chuyện, Tường Niệm đột nhiên mở miệng.

“Chú cũng không biết nữa, buổi sáng mưa càng lúc càng lớn, chú cũng không để ý, bởi vì trước giờ chưa có chuyện gì xảy ra, nhưng sáng nay lúc chú ở trong văn phòng gọi điện thoại, chợt nghe tiểu Trương hô một tiếng ‘nước ngập’, chú liền để điện thoại xuống chạy ra, lúc ra nước đã ngập đến mắt cá chân, cũng không kịp nhìn, liền báo công nhân chuyển gỗ lên.” An Chí Viễn có chút tự trách.

“Vừa rồi anh có nhìn xem, phát hiện vì mưa to mà bùn đất trên dốc trôi xuống làm nghẹt miệng thoát nước, khiến nước không thể chảy ra ngoài, chỉ có thể chảy trong xưởng” An Nguyệt Lê nói xong, nhìn thoáng qua An Chí Viễn đang tự trách, tay khoát lên vai ông vỗ vỗ: “Cha, đừng tự trách nữa.”

Thật ra người nên tự trách là hắn, nếu không phải hắn lo lắng không chu toàn thì làm sao gỗ bị mưa làm ướt? nếu hắn có thể chịu chút uất ức, đừng tranh cãi đối đầu với ông chủ Trịnh, như vậy ông chủ Trịnh có lẽ sẽ đồng ý lùi ngày giao hàng, thật ra tất cả đều do hắn!

“Thật ra đều là lỗi của con, là con sơ sót.” An Nguyệt Lê hay tay che mặt, vô cùng thống khổ nói.

“Nguyệt Lê.” Hồ Tiểu Miếu ngồi cạnh hắn, nhìn đáng vẻ của hắn, đau lòng gọi.

“Anh Nguyệt Lê, chuyện không liên quan đến anh, mọi người đều không cần tự trách, bây giờ nên nghĩ xem phải cứu vớt thế nào? Nếu không giao hàng đúng hạn, phải làm sao đây?” Tường Niệm đan tay đặt lên bàn, khẩn trương hỏi.

“Đúng đấy, Nguyệt Lê con đi tìm ông chủ Trịnh, ông ấy nói thế nào?” An Chí Viễn nhìn An Nguyệt Lê, ánh mắt tín nhiệm khiến An Nguyệt Lê càng thêm tự trách.

“Cha, thật xin lỗi.” vài chữ đơn giản, dập tắt hết thầy hi vọng ở đây.

An Chí Viễn đại ra nhìn An Nguyệt Lê, xong rồi! tâm huyết mười năm của ông đã bị phá hủy trong chốc lát.

“Vậy làm sao đây? Nếu không thì chúng ta đi tìm ông chủ Trịnh đi? Em với ông ấy đã từng thương lượng vài lần, cũng có chút hiểu biết ông ta, em đi thử xem.” Hồ Tiểu Miếu cắn môi, giống như ra một quyết định quan trọng.

Thật ra trong lòng cô vô cùng không muốn, bởi vì lần trước ở thành phố C, ông chủ Trịnh kia ở trước mặt An Nguyệt Lê còn dám động tay động chân với cô, sau đó còn rất hèn hạ làm phiền cô, lần này cô biết nếu mình đi tìm ông ta, chẳng khác nào đưa dê vào miệng cọp, nhưng vì xương, vì An Nguyệt Lê, cũng vì để đứa nhỏ trong bụng có một tương lai tốt, cô bằng lòng thử xem.

“Không được!?” An Nguyệt Lê tức giận vỗ bàn, sắc mặt lạnh lùng, cô ấy không biết ông chủ Trịnh kia có ý với cô ấy sao? Cô ấy còn muốn dâng mình đến tận cửa?

Lời của Hồ Tiểu Miếu, Tưởng Niệm lại nghe rồi ghi nhớ trong lòng, hóa ra ông chủ Trịnh kia mới là mấu chốt, chỉ cần ông ta đồng ý lùi thời gian giao hàng, vậy bọn họ sẽ không vi phạm hợp đồng do trễ hẹn.

“Vậy em đi, chị Tiểu Miếu mang thai, không tiện, để em tìm ông ta nói chuyện đi, chuyện trong xương em cũng biết.” Tưởng Niệm nhìn An Nguyệt Lê, nhẹ nhàng nói.

“Chuyện này anh sẽ xử lý, mọi người không cần lo lắng, ai cũng không được phép đi tìm ông chủ Trịnh, có nghe không!” An Nguyệt Lê tức giận đứng dậy quát, nhìn Tưởng Niệm, trong con ngươi lại không thấy rõ cảm xúc.

Tưởng Niệm và Hồ Tiểu Miếu đều bị hấn quát đến sừng sốt, mồ mịt nhìn hấn, hấn chưa từng lớn tiếng quát bọn họ như vậy!

Xem ra chuyện này thật không đơn giản! thật phiền phức!

“Được rồi, các con đừng lo gì cả, giao việc này cho Nguyệt Lê đi, nếu thật sự không được, cùng lắm thì mất chút tiền, không có gì.” Thấy không khí có chút không tốt, An Chí Viễn cười miễn cưỡng, lời ông đang an ủi mọi người ở đây, nhưng ai cũng hiểu, mặc dù bồi thường tiền thì cũng không phải con số nhỏ, mấy trăm vạn! bọn họ lấy đâu ra?

Không ai lên tiếng nữa, tất cả mọi người lẳng lặng ngồi, trong đầu đều tự tính toán.

Tưởng Niệm nhìn hóa đơn trên bàn, trong lòng đã có chủ ý, xem ra cô phải đi tìm ông chủ Trịnh kia, tuy chú An nói thoải mái, nhưng làm sao cô lại không biết ông chỉ là đang an ủi mọi người?

Ông luôn như thế, đau khổ, chỉ một mình gánh vác!

Mười năm nay ông vẫn luôn như vậy! chuyện không tốt chưa từng để cô biết.

Giữa trưa sau khi ăn cơm xong Tưởng Niệm nói phải đi, An Chí Viễn và Hồ Tiểu Miếu hoảng hốt, đều muốn giữ cô lại một đêm, mai hãy về, An Nguyệt Lê tuy không nói gì, nhưng lại dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn cô, hấn cũng hi vọng cô ở lại, hấn có rất nhiều lời muốn nói với cô, không nói cũng không sao, lẳng lặng nhìn cô thôi cũng tốt, chỉ cần cô ở bên cạnh hấn.

Lòng Tưởng Niệm căng thẳng, tuy rằng cô cũng luyến tiếc, nhưng vẫn phải một mực rời đi, bởi vì cô còn muốn tìm ông chủ Trịnh, sợ bọn họ lo lắng nên nói buổi tối còn phải dùng bữa với Diêm Thương Tuyệt, cho nên về sớm một chút.

An Chí Viễn nghe cô nói vậy cũng không miễn cưỡng, chỉ nhắc nhở cô cẩn thận một chút.

Trước khi rời đi, cô vẫn không kiềm chế được nhìn thoáng qua An Nguyệt Lê, nói một tiếng ‘em đi đây’ cô thấy rõ nỗi đau trong đáy mắt An Nguyệt Lê, lòng của cô cũng đau.

Sau khi lưu luyến không rời tạm biệt, mới bụng dù, biến mất trong mưa.

An Nguyệt Lê nhủ mảy, nhìn bóng dáng cô càng lúc càng không rõ ràng, thống khổ đến cực điểm, cô ấy thật sự không chút lưu luyến? cái gì cũng không lưu luyến?

“Sao không đi tiễn em ấy?” Hồ Tiểu Miếu đứng ở phía sau An Nguyệt Lê, tay ôm bụng, nhẹ nhàng nói, cô có thể cảm nhận được nỗi đau của hấn.

Không biết sao lại như vậy, bụng cô đau quá, nhưng lòng cô, còn đau hơn.

An Nguyệt Lê cười tự giễu: “Cô ấy sẽ không chịu.”

Sau đó liền bỏ đi, phải rồi! lần trước chẳng phải cô ấy cũng từ chối hấn sao? Nói là sợ người đàn ông kia hiểu lầm! căn bản không quan tâm cõi lòng hấn đang tan nát, hấn không thừa nhận nỗi cô từ chối, người đàn ông kia chắc cũng không muốn thấy hấn đâu! Hấn không muốn mang đến phiền phức cho cô, chỉ cần cô ổn là được, dù trong lòng thật không nở.

Hồ Tiểu Miếu nhìn bộ dạng thất thần của hấn, bất đắc dĩ lắc đầu, đã còn lưu luyến, vì sao phải giả vờ như không có gì?

Tưởng Niệm nắm chặt một tờ đơn trong tay, đi ra An gia, mới mở tờ đơn kia ra, nhìn số điện thoại trên đó, vội vàng lấy điện thoại di động ra, ấn 11 con số, sau đó đợi mấy chục giây, di động mới kết nối, bên kia vang lên một giọng nam: “Ai vậy?” có chút không kiên nhẫn.

“Chào ngài! Đây là tiệm cửa gỗ Hạo Thiên, tôi muốn nói chuyện với ngài, xin hỏi ngài có thời gian chứ ạ?” Tường Niệm ngừng thở, sợ ông ta sẽ từ chối mình.

Nhưng người ở đầu dây kia đột nhiên hưng phấn, sau đó cho cô một địa chỉ, bảo cô đến đó tìm ông ta, Tường Niệm cũng không nghĩ nhiều, lập tức đồng ý, quay đầu ánh mắt phức tạp nhìn thoáng qua An gia, trong mắt nhiều thêm một phần kiên định.

Mưa, không có ý dừng lại, vẫn tiếp tục rơi rất lớn, trong mưa bóng dáng bé nhỏ kia chậm rãi biến mất ở trong hơi sương...

Cô không biết, lần này, cô sẽ đánh mất thật nhiều thật nhiều, trở thành nỗi đau trong lòng cô.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111

Bởi vì trên người không có tiền, Tường Niệm đi thật lâu mới đến ‘khu giải trí Bán Đảo’ trong miệng ông chủ Trịnh, bầu không khí bên trong khiến Tường Niệm có chút bất an, nhìn khắp nơi đều là nam nữ muôn hình muôn vẻ, quần áo chỉnh tề, vẻ ngoài xinh đẹp, bọn họ có thể là một nam một nữ, cũng có thể là một nam nhiều nữ đang ôm ấp nhau, có hơi phóng túng. Người đàn ông đề lên người phụ nữ, bàn tay xâm nhập vào trong váy cô gái, Tường Niệm nhìn mà thấy chán ghét, lập tức dùng tay che mắt, đáng về thật kiêng kị đi đường vòng.

Cô xuyên qua giữa các đôi nam nữ, ra sức tìm kiếm ông chủ Trịnh kia, ló đầu, có chút khúm núm, chẳng phải nói mặc áo sơ mi màu đỏ sao? Sao không thấy?

Tường Niệm có chút buồn rầu đứng cạnh quầy bar, tìm một lúc lâu cũng không thấy người! chắc không phải chộc cô chơi chứ?

“Tiểu thư, cô đang tìm người sao?” một bartender(người pha chế rượu) ở trước quầy bar cầm ly rượu hồng hồng xanh xanh còn có một mảnh chanh ở trên, Tường Niệm tò mò nhìn ly rượu đó, nước trái cây thật xinh ghê!

Đi mấy tiếng đồng hồ, cô đã miệng khô lưỡi đắng, nhìn ly nước trái cây trước mặt mà nuốt nước miếng, thôi, dù cô thật sự khát nước, nhưng tiếc là viêm màng túi rồi!

Không cam lòng thu hồi tầm mắt, nhìn về mặt khiêm tốn cả bartender, Tường Niệm cũng cười dịu dàng: “Đúng vậy ạ!” lại giống như chợt nhớ tới thứ gì đó, lập tức ghé vào trên quầy bar: “Anh quen ông chủ Trịnh không? Ông ta bảo chờ tôi ở đây, hôm nay ông ta mặc áo sơ mi màu đỏ, anh có gặp không?”

“Ông chủ Trịnh? À à, biết biết, ông ta là khách quen của nơi này, lúc ông ta vừa mới tới có dặn tôi, nói nếu có một cô gái như tiên trên trời tới tìm ông ta thì kêu người dẫn cô ấy đến phòng 208.” Bartender nói xong liền vỗ tay, sau đó có người đi đến, bartender nói với người hầu rượu khác: “Mang vị tiểu thư này đi gặp ông chủ Trịnh, sẵn tiện mạng thứ này đưa qua.”

Tên hầu rượu kia liền mang rượu để vào trong khay rồi cung kính nói một tiếng: “Tiểu thư xin mời theo tôi.”

Tường Niệm gật đầu tỏ ý cảm ơn với bartender, liền đi theo sau người hầu rượu kia, cô nắm chắc điện thoại trong tay, không hiểu sao trong lòng vẫn bất an, tựa như muốn xảy ra chuyện gì đó.

Ưỡn ngực, hít vào một hơi, nhắc nhở bản thân bình tĩnh, bình tĩnh một chút.

Rất nhanh người hầu rượu đã dẫn Tường Niệm đến phòng ở tầng 2, ngay tại lúc người hầu rượu sắp xoay nắm cửa, lại bị Tường Niệm kịp thời ngăn cản, Tường Niệm bỗng chốc đề cổ tay hấn lại, sau đó dùng ánh mắt nài nỉ nhìn hấn, người hầu rượu liền đỏ mặt, dù sao bị cô gái xinh đẹp như vậy cầm tay vẫn là lần đầu tiên: “Tiểu thư?”

Nhìn bộ dáng ngược ngược của hấn, Tường Niệm giả vờ nở nụ cười, sau đó vội vàng buông tay hấn ra, lại nhìn người hầu rượu, khúm núm nói: “Tôi có thể nhờ anh một việc không?”

Người hầu rượu thấy cô gái này đơn thuần đáng yêu, liền tốt bụng đáp ứng: “Tốt.”

.....

Hai người đứng ở cửa hồi lâu, người hầu rượu mới mở cửa, Tường Niệm bước vào, người hầu rượu khay theo ở phía sau.

Đi vào chỉ thấy một người đàn ông ngồi trên sofa rộng lớn, hiển nhiên nhìn thấy ly không trong tay, bởi vì ông ta cúi đầu, nên Tường Niệm không nhìn thấy rõ mặt hấn, chỉ có thể bước từng bước chậm rãi đến gần, khẩn trương hô: “Ông chủ Trịnh?”

Người hầu rượu đặt rượu xuống, sau đó cung kính khom lưng liền lui ra ngoài, dưới ánh đèn tối sáu màu, cũng chỉ có Tường Niệm và ông chủ Trịnh, ông

chủ Trịnh không nói chuyện, không khí chợt trở nên đè nén. Tường Niệm bất an cắn môi, giọng thoáng phóng đại: “Ngài là ông chủ Trịnh?”

Lúc này người đàn ông mới ngẩng đầu, vẻ mặt mờ mờ nhìn Tường Niệm, giọng cũng trở nên nhẹ: “Phải, tôi là ông chủ Trịnh, thế nào, không giống sao?”

Trong khoảnh khắc Tường Niệm nhìn thấy ông ta ngẩng đầu, lạ tức đờ tại chỗ, ánh mắt tròn to, sao lại là ông ta thế! Người này chính là kẻ phóng đảng đánh giá cô ở Đông Phương quốc tế, ở An gia còn dùng một loại ánh mắt không có ý tốt nhìn cô.

Ánh mắt của ông ta khiến cô khủng hoảng, vô cùng khủng hoảng.

“Xin lỗi hình như tôi tìm lầm người.” sớm biết là ông ta, cô chết cũng không thêm tội, trời biết, cô sợ cặp mắt trắng tròn của ông ta biết bao.

Nói xong liền muốn chạy, nhưng mà ông chủ Trịnh kia lại lên tiếng: “Thấy tiểu thư hoảng hốt vậy là quen tôi sao? Nhưng tôi hình như chưa gặp cô, lại nói chẳng phải cô đến là nói chuyện công trường sao? Các người không giao hàng đúng hạn, biết hậu quả sẽ thế nào không?”

Lời của ông ta, khiến lưng Tường Niệm cương thẳng, ông ta không biết mình?

Tường Niệm do dự một chút, chậm rãi xoay người, cặp mắt sáng xinh đẹp kia nhìn ông chủ Trịnh không hề chớp mắt, sau đó dè dặt cẩn trọng nói: “Ông không biết tôi?”

Nếu ông ta thật sự không biết mình, vậy hẳn sẽ không có ý xấu với mình đi, ít nhất từ lúc cô tiến vào, cô không nhìn ra ông ta có ý đồ xấu gì, nếu hẳn nhận ra mình, thì lại khác rồi.

“Tôi biết cô sao?” ông ta không trả lời hỏi lại, ông chủ Trịnh lúc này có chút nghiêm túc, khác hoàn toàn với bộ dạng xấu xa của ông ta lúc trước, nhưng ý tưởng bản thiếu trong lòng không chút nào thay đổi.

Ông ta đương nhiên biết cô, trời biết, từ lần trước tạm biệt rồi ông ta nhớ cô biết bao, ông ta phải người âm thầm hỏi thăm qua, biết cô là con gái An gia thu dưỡng, nhưng kì lạ là, từ lần trước gặp cô ở An gia rồi liền chưa từng gặp lại cô nữa, người phái đi cũng không hỏi thăm được gì, vì thế, ông ta buồn bực mấy ngày.

Nhưng hôm nay là cô chủ động gọi điện cho ông ta, ông ta thính tai, vừa nghe liền nghe ra giọng của cô, bởi vì giọng rất êm tai, như tiếng chuông bạc thanh thúy, mấy ngày nay, ông ta nhớ mãi không quên cô, cho nên rất nhạy cảm với giọng của cô.

Nhớ tới mọi lần cô đều dùng loại ánh mắt chán ghét nhìn ông ta, điều này khiến ông ta không vui, cho nên sợ cô tức giận, liền giả vờ không quen cô, chờ lúc cô không phòng bị, liền bắt cô.

“À à--- không phải không phải, tôi không có ý này.” Tường Niệm bắt đầu vội vã giải thích.

“Không phải là được rồi.” Ông chủ Trịnh đưa mắt nhìn cô, trong lòng nở đầy hoa hồng tươi đẹp, nhưng trên lại là vẻ nghiêm túc: “Nói đi, chẳng phải muốn nói chuyện hàng sao?”

Tường Niệm nhìn bộ dạng này của ông ta, căn bản không có ý xấu gì với mình, âm thầm cười nhạo bản thân: nghĩ nhiều rồi.

Tường Niệm cũng không còn kham trương như vậy nữa, cô đến gần ngồi xuống sofa, thất lưng thẳng tắp: “Tôi muốn hỏi xem ông có thể cho phép chúng tôi giao hàng muộn một chút hay không, ngài cũng biết, tối hôm qua trời mưa to đến bây giờ còn chưa ngừng, gỗ trong hàng đều bị ướt hết, cho nên hàng có thể bị lủi lại một chút, nhưng mà ông yên tâm, sẽ không để ông đợi lâu đâu, một tuần là đủ rồi.”

Ông chủ Trịnh cầm lấy rượu trên bàn, uống một hớp, sau đó thả xuống: “Cô có biết bao tôi đợi một tuần, tổn thất của tôi là bao nhiêu không? Tôi còn đang chờ hàng của cô để sắp xếp tốt, gấp rút cho kế hoạch khai trương của tôi? Cô có biết tôi mỗi bao nhiêu mình tính tài to mặt lớn đến tạo thế không? Cô có biết ngừng một ngày với tôi mà nói có bao nhiêu nghiêm trọng không? Kéo dài thời gian?! Buồn cười.” liền liếc mắt.

Thấy giọng điệu của ông ta không hề thương lượng, Tường Niệm buồn bực, nhưng lại không có biểu hiện ra ngoài, thất bại cắn khóe môi, mới mở miệng nói: “Đây cũng là thiên tai mà, đâu phải chúng tôi cố tình kéo dài thời gian, ngài không thể thông cảm một chút sao? Nếu ông cho chúng tôi một tuần, chúng tôi nhất định có thể giao hàng đúng hạn, nếu ông không cho chúng tôi thời gian một tuần, chúng tôi không thể giao hàng đúng hạn, mặc dù chúng tôi bồi thường tổn thất cho ngài, ngài vẫn bị tổn thất, nếu ngài lựa chọn đến xưởng khác lấy hàng, vậy thì không phải chỉ cần một tuần ngắn vậy, hàng của ngài chúng tôi đã làm đến hai phần ba, chỉ còn lại một phần ba nữa là xong rồi. Ngài nghĩ lại đi, ngài bằng lòng chờ một tuần hay là chờ một tháng, thậm chí là hai tháng, ba tháng? Ngài cũng biết, chờ lâu thêm một ngày tổn thất càng nghiêm trọng, hơn nữa chỉ cần ngài đồng ý, tôi cam đoan sau này chỉ cần là hàng của ngài chúng tôi đều sẽ lấy giá thấp nhất cho ngài, ngài sẽ không mệt.”

Tường Niệm tựa hồ nói rất chắc chắn, lời của cô quả thật cũng khiến ông chủ Trịnh cân nhắc tỉ mỉ, thật lâu sau, ông chủ Trịnh mới dùng ánh mắt tán thưởng nhìn cô, sau đó cầm lấy ly rượu trên bàn: “Được! tôi có thể đồng ý với cô, vì chúng ta hợp tác vui vẻ, cạn một ly.”

Tường Niệm không ngờ ông ta đồng ý nhanh vậy, trong lòng rất cao hứng, nhưng uống rượu sao??

Thấy Tường Niệm có chút không tinh nguyện, ông chủ Trịnh lạ giọng nói: “Thế nào? Không đồng ý sao? Tôi tổn thất không ít nha, chắc cô sẽ không cả một ly rượu cũng không chịu uống chứ?”

Không phải cô không uống, mà là lớn như vậy rồi cô chưa từng uống qua rượu, hơn nữa còn trong tình trạng này, kẻ ngốc cũng biết, không thể uống bấy bả.

“Đã khinh thường tôi như vậy, vậy thì không cần thiết phải hợp tác nữa.” ông chủ Trịnh tức giận buông ly rượu, giận trừng mắt Tường Niệm.

Tường Niệm rất không yên tâm, nhìn chất lỏng hồng hồng xanh xanh trong ly, nghĩ đến nếu uống, có thể giúp anh Nguyệt Lê giải quyết vấn đề khó khăn này, chần chừ chỉ một ly rượu thôi sao? Cô uống xong liền rời đi, nửa tiếng, cũng nhanh mà!

Nghĩ rồi, Tường Niệm cầm lấy ly rượu trên bàn: “Hợp tác vui vẻ!”

Sau đó thật sáng khoái một ngụm uống cạn.

Ông chủ Trịnh thấy cô một hơi uống hết, liền lộ ra nụ cười cực kì gian ác, cầm lấy rượu trên bàn cũng một hơi uống cạn.

Tường Niệm thấy ông ta cũng uống rượu, liền yên tâm, bàn ổn thỏa rồi liền tính toán rời đi?

Đứng lên, cười ngây ngốc: “Vây... ông chủ Trịnh, tôi còn có việc, đi trước, ngài từ từ dùng!”

Sau đó cúi người một cái, xoay người vội vã muốn rời đi, nhưng sao trong đầu loạn vậy? sao nóng vậy?

Vừa nâng chân muốn chạy, có thể vì cả người vô lực, cô liền bất ổn ngã ngổ trên đất: “Tôi...” sao vậy?

Đầu thật choáng váng, thân thể thật nóng!

Tường Niệm buồn bực kéo cổ áo, bộ dáng ngồi dưới đất như lung lay sắp ngã.

Ông chủ Trịnh không có ý tốt bước đến phía cô, sau đó thân hình mập mạp ngồi xổm xuống nhìn về mặt đỏ bừng của cô, vươn tay xoa mặt cô, cười hèn hạ: “Sao? Rất khó chịu đúng không? Khó chịu là tốt rồi, biết tôi nhớ em bao nhiêu không? Đêm nay tôi nhất định đối đãi em thật tốt.”

Tường Niệm hoảng sợ ôm lấy chính mình: ông ta nói gì?

Ông ta có hết sức ôm lấy Tường Niệm đầu óc mơ hồ từ trên mặt đất dậy, sau đó bước từng bước một vào trong phòng.

Ông ta sớm đã chuẩn bị kế hoạch tốt lắm, chỉ chờ Tường Niệm chui đầu vào lưới...

Buông Tường Niệm ra, thấy bộ dạng cô mê mẩn, ông ta có vẻ hưng phấn dị thường, mở nút cổ áo, lại giống như nghĩ đến cái gì đó, nhíu mày, đi ra ngoài, cầm lấy di động trên bàn, vội vàng nhấn nút dây số: “Đưa một hộp thuốc đến đây, đúng, tôi uống, phải là loại mạnh nhất, được!”

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112

Buông Tường Niệm ra, thấy bộ dạng cô mê mẩn, ông ta có vẻ hưng phấn dị thường, mở nút cổ áo, lại giống như nghĩ đến cái gì đó, nhíu mày, đi ra ngoài, cầm lấy di động trên bàn, vội vàng nhấn nút dây số: “Đưa một hộp thuốc đến đây, đúng, tôi uống, phải là loại mạnh nhất, được!”

Sau khi cúp điện thoại, liền cầm khăn long đi vào phòng tắm.

Tường Niệm nằm ở trên giường, nhíu chặt mày, vẻ mặt vô cùng đau khổ, thân thể cô như bốc lửa, vô cùng nóng.

Cô sao vậy?

Muốn mở mắt, nhưng hoàn toàn không còn sức, chỉ có thể yếu ớt cời quần áo trên người.

Anh? Anh cứu em, cứu em...

-----diendanlequydon.com-----

“Tổng giám đốc, tôi vừa gọi điện thoại về biệt thự hỏi, người làm nói, sáng sớm chỉ thấy thiếu phu nhân ra ngoài, cũng không mang theo dù.” Mị Cơ mặt không biểu cảm đứng trước bàn làm việc, nhìn Diêm Thương Tuyệt đang vui đầu xử lý văn kiện.

Nhìn mái tóc đen của hắc thể này thôi, cô cũng thấy thỏa mãn.

Diêm Thương Tuyệt nghe cô báo cáo, dừng bút trong tay, chột ngắc đầu, con ngươi thâm u nhìn không ra cảm xúc.

Không ở đó! Đi ra ngoài!

Đi đâu chứ?

Hắn vất vả sắp xếp thời gian, muốn cùng cô ấy dùng bữa tối, đáng chết cô ấy lại không ở nhà?! Rốt cuộc chết ở đâu rồi?

Tức giận để bút trong tay xuống, gương mặt anh tuần vô cùng u ám: “Đi tìm, tìm được liền ném xuống sông!”

Mị Cơ sùng sốt, nhìn hắn, đùa hả? thật sự ném xuống sông?

“Còn không đi?!” Diêm Thương Tuyết rét lạnh rống lên, Mị Cơ liền cúi người đi ra ngoài.

Ngực Diêm Thương Tuyết phập phồng kịch liệt, phổi như muốn nổ tung, nhìn màn đêm mông lung ngoài cửa sổ, đôi con ngươi đen kìa trở nên đỏ tươi, mỗi mòng nhếch, vẻ mặt tức giận như muốn thiêu hủy cả tòa cao ốc...

Để tôi phát hiện em ở An gia, em nhất định phải chết!

Để tôi tìm được em, em cũng chết chắc rồi!

Mưa lớn thế này còn dám ra ngoài?

Có bị ướt hay không?

Buồn bực cảm áo khoác trên ghế liền vội bước ra ngoài.

Diêm Thương Tuyết lái xe, dọc đường phóng nhanh, trong lòng trước sau luôn nhắc đến người con gái hắn lo lắng, cô ấy sẽ đến An gia sao?

“ring ring ring~” di động đặt ở ghế lái phụ rung động.

Diêm Thương Tuyết tao nhã đưa tay cầm lấy di động đặt bên tai: “Nói.”

Giọng nói không chút gọn sóng, nhìn quanh một lúc mới lái xe hướng sang phải đậu xe.

Không biết đầu bên kia nói gì, sắc mặt Diêm Thương Tuyết đột nhiên trầm xuống, vội vàng cúp điện thoại, vội vàng thắng xe lại chột quay đầu xe, chạy đến một hướng khác.

Rất nhanh Diêm Thương Tuyết liền đến ‘Bán Đảo’, hắn ngừng xe, vội vàng mở cửa đi xuống, cả người tản ra hàn khí rất dọa người, một thân âu phục đen tôn lên dáng người cao lớn không chút bỏ xốt, bước chân tiến về phía Mị Cơ, dậm dậm hỏi: “Ở đâu?”

“Ở phòng 208, thiếu phu nhân vẫn ổn.” Mị Cơ theo sau hắn, đi thật nhanh.

Diêm Thương Tuyết mặt càng tối tăm, ai dám đụng đến người của hắn! muốn gặp Diêm Vương phải không?

Cô ấy thật ngu ngốc!

Diêm Thương Tuyết đi vào, liền ngửi được bầu không khí thối nát, hắn nhíu chặt mày. Dung tay bạch mũi, gương mặt tuần mỹ lúc này đã đen cực đỉnh.

Mị Cơ theo sau hắn, rét lạnh nhìn những cô gái này si mê ngắm Diêm Thương Tuyết, hèn mọn hừ lạnh một tiếng!

Cô gái kia kích động lên, quên cả bạn trai bên cạnh, si mê nhìn dáng vẻ tuần mỹ của Diêm Thương, nhao nhao muốn đi đến bắt chuyện, nhưng lại bị hàn khí khắp người hắn dọa ngã, hơn nữa theo sau hắn còn có một cô gái xinh đẹp cũng hàn khí bức người, cho nên không ai dám tiến lên, chỉ có thể trở mắt nhìn hắn biến mất trước mắt các ả.

Diêm Thương Tuyết theo Mị Cơ đến phòng 208, Mị Cơ rất không khách khí một cước đá văng cửa phòng, cửa văng vào vách tường phát ra tiếng ‘rầm’, dọa ông chủ Trịnh bên trong.

Diêm Thương Tuyết ngang ngược mui phần tiến vào, dáng vẻ không coi ai ra gì, Mị Cơ theo sau.

Ông chủ Trịnh thấy có người tiến vào, còn phát ra âm thanh lớn vậy, liền tức giận nhìn cửa, xem là ai không muốn sống dám xông tới, quấy rầy chuyện tốt của ông ta, ông ta cứ vậy đè Tường Niệm, vẻ mặt tức giận nhìn.

Mị Cơ và Diêm Thương Tuyết trực tiếp vào phòng trong, liền thấy một màn khiến bọn họ tức giận đến muốn giết người.

Ông chủ Trịnh lòa thể đè trên người Tường Niệm, mà Tường Niệm dưới thân ông ta vẻ mặt đỏ bừng, dáng vẻ ngập tràn ham muốn mị hoặc vô cùng, điểm chết người chính là, cô gần như bại lộ nửa người trên, nội y màu xanh bao bọc lấy bộ ngực cô, cô còn thường dung tay vuốt ve chúng.

Khẽ cắn môi, sợi tóc đen xỏa tán loạn trên giường, chân khề co, dáng vẻ kiều mị khiến bụng Diêm Thương Tuyết căng thẳng, nơi nào đó nhanh chóng cứng rắn.

Đáng về kiều mị của cô chỉ có thể cho mình hấn xem, khi nào thì đồ của hấn bị người khác mơ ước?

Đáng chết!

Hấn từng bước đến gần, cặp con ngươi như sói kia nhìn thẳng vào ông chủ Trịnh, như lập tức muốn phanh thây ông ta, khiến ông chủ Trịnh dựng tóc gáy.

“Diêm Diêm tổng?” ông chủ Trịnh run lên, giọng nói cũng không ổn định.

Sao hấn lại đến đây? Nhìn biểu cảm hấn chẳng lẽ là hấn cũng có hứng thú với cô gái này? Nếu có thể lấy lòng hấn, ông ta cũng không ngại 3P! (@@ 3 people)

Chậm rãi xuống giường nịnh nọt, đi cạnh Diêm Thương Tuyệt, về mặt hèn hạ: “Diêm tổng có hứng thú với cô ta? Nếu không để ý...A----“ còn chưa nói xong, liền bị Diêm Thương Tuyệt đập một cước nặng nề, đau đến ông ta té xuống đất kêu gào.

“Mị Cơ...” Diêm Thương Tuyệt mắt lạnh nhìn ông ta, hận không thể xé xác ông ta, nhưng hấn còn cần dùng, chờ xong hết mọi việc, hấn nhất định khiến ông ta sống không bằng chết!

Mị Cơ ngậm hiểu tất hết toàn bộ đèn phòng, trong bóng tối 2 người rời đi, chỉ để lại một người...

“Nóng—nóng quá.” Trong bóng đêm, Tường Niệm nằm ở trên giường, bắt đầu điên cuồng cời đồ trên người, lại là loại cảm giác này, cái loại cảm giác hư không lại nóng bức.

Giống như lần trước, cô uống phải rượu giục tình sao?

Bất an cợ ngọa, bắt đầu cời áo của mình, sau đó dùng tay xoa nơi mềm mại, anh? Anh? Cứu em.

“Anh ơi? Anh.” Giọng cô suy yếu vang lên, trong giọng nói tràn ngập khát vọng.

Cô đang cầu xin hấn sao?

Người đàn ông từng chút đè lên cô, dù ở trong bóng tối hấn vẫn có thể chuẩn xác không lầm hôn lên cánh môi cô, non mềm như thế, khiến người ta muốn ngừng mà không được!

Người đàn ông vừa hôn cô, vừa tự mình cời thất lung, kéo, tháo, tiếp đó cả quần trong cũng cời bỏ, nộ hôn càng lúc càng sâu, như là luyện tiếc, nương theo hương rượu đến gần khoang miệng Tường Niệm.

Dung sức cắn, soáy, vòng, cợ sát...

Tường Niệm cảm thấy hơi đau đớn, muốn ngừng, đẩy người đàn ông trên người ra, nhưng khi ngửi đến hương vị thuốc lá kia, liền hóa bị động thành chủ động, cánh tay trắng nõn quần qua gáy người đàn ông, điên cuồng đáp lại hấn, bởi vì thân thể cô lại lần nữa mất tự chủ.

Người đàn ông gỡ bỏ hết tất cả chương ngại vật trên người cô ra, cả hai đối mặt nhau một cách nguyên thủy nhất, hấn có thể cảm nhận bộ ngực sung túc bên dưới dán sát mình.

Nộ hôn của hấn đi đến trước ngực cô, cắn mạnh trái đào hồng, khiến Tường Niệm thỏa mãn không thôi.

Tường Niệm chịu không nổi ngẩng đầu cắn một cái ngay sau gáy hấn.

Người đàn ông lại vì cái cắn này của cô mà càng thêm hưng phấn, càng thêm gấp gáp hôn trái đào hồng của cô, bụng phẳng của cô, rừng cây um tùm.....(lượt bớt n ngàn chữ)

Rất cuộc không chịu được, người đàn ông dung Hỏa Long(o.O) cứng nóng của hấn chuẩn xác tiến tới u cổ của Tường Niệm, mạnh mẽ tiến tới, hấn xuyên vào cô, Tường Niệm bị đau, hơi cong người, có chút giãy giụa, cô kháng cự khiến hấn chỉ đi vào một nửa.

Hấn lại hôn môi ngọt ngào của cô, muốn cô thả lỏng, thả lỏng, sau đó bản thân lại tiến vào một chút.

Tường Niệm cảm thấy nơi đó được lấp đầy đến sắp không chứa nổi nữa, cảm nhận được người bên trên va chạm, giống như linh hồn cô cũng sắp bị va chạm đến xuất ra, nhưng như vậy lại có cảm giác thật thoải mái!

Là ai? Là ai ở trên cô, mà mập như vậy?

Là anh sao? Bởi vì cô ngửi thấy mùi thuốc lá thuộc về hấn.

Nhưng lại như không giống, anh ấy dường như không béo như vậy, đè đến cô sắp không thở nổi.

Rất cuộc là ai?

Đầu óc Tưởng Niệm trầm xuống, liền ngất đi.

Người đàn ông thấy cô hôn mê, mới chậm rãi đứng dậy, thông thả mặc quần áo, sau đó chỉnh tư thế Tưởng Niệm thành nằm ngửa mặt, lại lấy chăn đắp cẩn thận cho cô, mới bước nhanh ra cửa.

Mọi thứ lại về với giống như hán chưa từng đến...

An gia.

Vẫn đèn sáng trưng như trước, An Nguyệt Lê và Hồ Tiểu Miêu đang sửa sang lại đơn từ ban sáng.

“Sao không có?” sắc mặt Hồ Tiểu Miêu trắng bệch, chịu đựng cơn đau đớn từ bụng, tìm kiếm tư liệu trên bàn.

An Nguyệt Lê thấy cô khản trương như thế, liền nhíu mày hỏi: “Sao thế?”

Hồ Tiểu Miêu đứng thẳng người, trước trán lấm tấm mồ hôi, vẻ mặt có chút thống khổ: “Chính là hóa đơn đặt hàng của ông chủ Trịnh! Rõ ràng để ở đây.” Nói rồi liền trợn mắt, gắt mình: “Có khi nào Tưởng Niệm cầm đi rồi? con bé đi tìm ông chủ Trịnh chẳng? trời ạ!”

Nếu thực sự đi tìm ông chủ Trịnh, vậy...

An Nguyệt Lê nhất thời ngẩn ra, kích động cắt kỹ tư liệu trong tay, hoàn toàn bỏ qua vẻ mặt thống khổ cùng trắng bệch của Tiểu Miêu: “Sao em không thu dọn tốt hả?”

Tức giận nhìn thoáng qua Hồ Tiểu Miêu liền chạy ra ngoài.

Hồ Tiểu Miêu nghe thấy giọng điệu không tốt cùng vẻ mặt trách cứ của hán thi cả người liền mềm nhũn, đột nhiên ngã ngổ trên đất: “Đau đau quá! Nguyệt Lê Nguyệt Lê!”

Nhưng lúc này An Nguyệt Lê đã vội vã chạy xuống lầu.

Không thấy hán trả lời, hán đi rồi!

Thật đau lòng, hán vội vã thế sao?

Cô lấy tay đỡ bụng, mặt cau lại, bụng cô đau quá!

Cảm nhận được hạ thân giống như có thứ gì đó chảy ra ngoài, vô lực gục đầu xuống, là máu! Bụng vẫn đau đớn khiến cô không cách nào khoan dung!

Con! Con của tôi!

...

Nếu tôi mất đi đứa nhỏ, tôi sẽ không tha thứ cho các người, sẽ không!

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113

An Nguyệt Lê liên tục vượt vô số đèn đỏ, ngay cả tay cầm lái cũng có chút run run, trong lòng lo lắng cho Tưởng Niệm, âm thầm nhắc nhở: chờ anh! Nhất định phải chờ anh!

Vừa rồi hán nhận được điện thoại, người gọi là một hầu rượu không biết tên ở ‘Bán Đảo’, người đó nói là một cô gái rất xinh đẹp nhờ anh ta giúp một việc, nếu nửa tiếng mà cô ấy chưa đi ra thì xin anh ta dựa theo số điện thoại trên đơn hàng gọi cho một người đàn ông họ An, bảo người ấy nhanh lại đây!

An Nguyệt Lê vừa nhận điện thoại chỉ biết rằng Tưởng Niệm, em ấy gặp nguy hiểm!

Nửa tiếng?

Trái tim An Nguyệt Lê thắt chặt, hán không dám tưởng tượng nếu...nếu...nếu Tưởng Niệm xảy ra chuyện. thì làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Bằng tốc độ nhanh nhất đến ‘Bán Đảo’, vút xe ở cửa, cũng mặc kệ cậu trai đậu xe ở cửa kêu la, hùng hổ vọt vào, mỗi một bước đi đều có thể cảm giác thêm một phần khản trương, loại cảm giác này sắp khiến hắn nghẹt thở.

An Nguyệt Lê tiến vào nhìn cảnh tượng xa hoa trụy lạc, cũng giống như Diêm Thương Tuyệt, lấy tay che mũi, cau mày, chán ghét loại mùi này.

An Nguyệt Lê kích động bắt đầu tìm phòng 208, không biết, tất cả hành động của hắn đều rơi vào trong con ngươi âm trầm của một người ở phòng trên tầng hai.

Người đàn ông nâng ly rượu, tao nhã bắt chéo hai chân, lười biếng dựa vào ghế da, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm An Nguyệt Lê gấp gáp về mặt bất an, khỏe mỗi giương lên một nụ cười nham hiểm.

“Xin hỏi phòng 208 ở đâu?” An Nguyệt Lê loay hoay mấy vòng cũng không thấy, lại không tìm được đường lên tầng 2, lập tức kéo một cô gái hỏi.

Cô gái lưỡng lự nâng cằm liếc hắn một cái, ánh mắt rất mê hoặc, sau đó thân mật quán lấy thắt lưng hắn: “Làm gì thế!”

An Nguyệt Lê bất mãn mím môi, dùng sức kéo cô gái say rượu ra, sau đó muốn rời đi thì nghe thấy cô gái kia nói: “Cầu thang bên cạnh toilet đấy.”

An Nguyệt Lê tò mò quay đầu lại, đã thấy cô ta đi xa rồi.

Không nghĩ nhiều liền đi đến bên trái toilet lên lầu 2, hắn liền vội vàng tìm phòng 208, lúc nhìn đến phòng 205, hắn kích động vô cùng, nhanh chóng chạy đến.

Liếc mắt liền nhìn thấy bảng nhỏ trên cửa, phía trên viết rõ con số ‘208’, An Nguyệt Lê ổn định hơi thở, đi đến cánh cửa gỗ khép chặt này, run rẩy đưa tay nắm khóa cửa, phát hiện không mở được!

Khóa trái bên trong rồi sao?

Tường Niệm! chẳng lẽ xảy ra chuyện eh?

Hắn cong lưng dùng cánh tay của mình thực từng phát từng phát vào cánh cửa, sau n phát, cửa bị phá, tất cả mọi người ở phòng 205,206,207 đều tò mò nhao nhao mở cửa lò đầu ra xem, xem phòng 208 xảy ra chuyện gì, sau khi nhìn thấy một người đàn ông xông vào, mọi người cũng theo đến cửa, mặc dù có vài người áo quần không ngay ngắn.

An Nguyệt Lê xông vào, thấy ở ghế không một bóng người, nhìn xung quanh lại thấy cửa phòng trong mở liền đi đến, mang theo một trái tim bất an bước nhanh tiến vào.

Vừa mới đi vào, lập tức sững sờ tại chỗ.

Quần áo phụ nữ, đàn ông văng tứ tung khắp phòng, rải rác trên mặt đất, mà trên giường, ông chủ Trunhj ngủ bên trái, một cô gái nằm bên phải, mặt bị tóc che lấp, chôn trong gối, lưng ngửa lên trời, không thấy rõ mặt.

An Nguyệt Lê khản trương nuốt nước miếng, chậm rãi bước đến, vờn tay run rẩy, nhẹ nhàng vuốt tóc trên mặt cô gái, con ngươi dần dần phóng đại.

Thật sự là Tường Niệm!

Dường như cô ngủ rất say, gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch, ngoài cánh môi sưng đỏ cùng gáy, còn nhiều nơi có vết xanh hồng đan xen, nói rõ cô đã bị đối xử tàn bạo thế nào, thân mình An Nguyệt Lê loạng choạng một lúc, suýt ngã đi.

Em ấy bị làm nhục rồi! em ấy bị làm nhục rồi! em ấy bị làm nhục rồi!

Trong đầu không ngừng quanh quẩn lời này, giọng càng lúc càng lớn.

Một lát sau, hắn mới bình tĩnh, nhìn người đàn ông ngủ như chết bên cạnh, trong con tức giận, An Nguyệt Lê muốn giết hắn!

Chậm rãi nắm chặt nắm tay, bỗng nhiên thấy trên đầu giường đặt một mâm hoa quả, bên trên còn cắm một con dao găm sắc bén, An Nguyệt Lê thờ hờn hèn cầm lấy dao, trong mắt lộ ra sát ý, đâm về phía phần dưới thân thể ghê tởm của ông chủ Trịnh.

“A--”

“A---”

Người ở cửa hoảng sợ trăm miệng kêu một lời, cả ông chủ Trịnh cùng Tường Niệm ở trên giường cũng bị làm cho tỉnh lại, Tường Niệm ngồi dậy hoảng sợ mở to hai mắt, nhìn người trước mắt---An Nguyệt Lê!

Còn ông chủ Trịnh lại về mặt đau đớn tỉnh lại, ‘em trai’ của ông ta bị người ta đâm!

“Giết người! giết người...”

Người nào đó ở cửa hoảng sợ hô.

Tường Niệm lúc này mới lấy lại tinh thần, nhìn về mặt vắn vẹo của An Nguyệt Lê, lại nhìn đến ông chủ Trịnh đau đớn ôm hạ thân nằm ở bên cạnh cô, cô như bị sét đánh, đôi môi run rẩy vô cùng, miệng thờ phỉ phò nhìn cả người ông chủ Trịnh trống không, sợ hãi chậm rãi nhìn về phía mình, oanh---

Thế giới của cô sụp đổ rồi!

Sao cô cũng trống không! ở cùng với ông ta! Lòng liền trầm xuống.

Nước mắt vội vã rơi xuống, sao lại thế này? Sao lại thế này chứ?

Tối hôm qua rõ ràng là anh mà! Rõ ràng là anh mà!

Cô nhớ rõ ràng là anh mà, mùi thuốc lá quen thuộc như thế, cô sao có thể không nhớ rõ? Nhưng vì sao người lúc này cùng cô nằm trên giường lại là ông chủ Trịnh?

Rõ ràng là anh! Rõ ràng là thế!

Đúng! Cô nhớ lúc hoan ái, cô vì...vì quá hưng phấn (__!!!!) còn cắn anh một cái, ngay sau gáy, chỉ cần nhìn xem sẽ biết.

Đúng! Nhìn xem!

Tường Niệm như nổi điên kéo cổ ông chủ Trịnh, rõ ràng phát hiện, sau gáy của ông ta thật sự có một dấu răng.

Cô xui lơ dựa vào đầu giường, về mặt vô cùng uể oải, sao có thể là ông ta? Sao có thể?

An Nguyệt Lê nhìn bộ dạng thất thần này của cô, rất đau lòng, lấy tấm drap che thật kín hai vai lộ ra bên ngoài của cô, sau đó nhanh chóng ôm cô, muốn cho cô chút cảm giác an toàn: “Không có gì, không có gì, anh đến rồi, sau này anh sẽ không bao giờ rời khỏi em nữa, sẽ không bao giờ để bất kỳ kẻ nào tổn thương em nữa, sẽ không bao giờ nữa, không bao giờ nữa.”

Dường như cho là cô đồng ý mình, An Nguyệt Lê đỏ vành mắt, ôm chặt lấy cô như sợ buông lỏng ra cô sẽ như không khí, không hình không bóng!

Tường Niệm bị hơi thở quen thuộc vây lấy, nhưng vẫn cảm thấy lạnh, lạnh như giờ phút này cô đang nằm trong hầm băng, bên trong rất lạnh, như sắp đông chết cô.

“Em em.” cánh môi rung động, lại không nói được một câu hoàn chỉnh, Tường Niệm mặc hán ôm, vô cùng khủng hoảng.

“Không có gì, không có gì, có anh đây, không có việc gì, không có việc gì rồi.” An Nguyệt Lê tựa như muốn xoa dịu đến tận trong xương cốt cô, giọng này sao nhẹ nhàng, an ủi cô lại như an ủi bản thân mình.

Người không có việc gì là tốt rồi, hán chưa bao giờ để ý sự trong sạch của cô, cô ở trong lòng hán vĩnh viễn trong sạch, không gì có thể nhiễm bẩn, là thứ vĩnh viễn không thay đổi.

“Anh Nguyệt Lê, sao có thể như vậy? sao có thể? Em có thể cảm nhận được người tôi qua không phải là ông ta, thật sự không phải ông ta.” Tường Niệm ôm An Nguyệt Lê, điên cuồng lắc hán.

Nhưng mà An Nguyệt Lê lại cho rằng cô không tiếp nhận được sự thật của chuyện này, liền không nghĩ nhiều, vẫn như trước ra sức ôm chặt cô, ý đồ đem hơi ấm trên người mình truyền cho cô.

Ông chủ Trịnh ở một bên co người lại, hai tay ôm chặt hạ thân, máu, nhuộm đỏ cả drap/

Tường Niệm nhìn vết máu đỏ tươi này, đột nhiên kêu to: “Không phải em, không phải em!”

An Nguyệt Lê biết cô khủng hoảng, cô sợ hãi, ôm chặt lấy cơ thể lay động của cô, nhỏ giọng an ủi: “KHông có gì, không có gì, có anh đây!”

Tường Niệm cảm thấy đầu nặng nề, người cũng nặng nề, sau đó liền ngất đi.

Trong lúc mơ hồ cô có thể nghe được tiếng quát to lo lắng của An Nguyệt Lê, nghe được tiếng xe cấp cứu.

Cô không cần được cứu, cứ để hết thảy như vậy đi!

Cô bắn rồi...rất bắn...rất bắn...

Bệnh viện.

Sắc mặt Trình Sở Đồng có vẻ hết sức nghiêm túc, tâm tình cũng trở nên rất tệ, đứng trước giường bệnh Tường Niệm nhìn gương mặt trắng bệch này, ngày hôm qua còn tốt, sao....

“Tuồng Niệm!” cửa phòng bệnh bị một lực lớn đẩy ra, Tô Xích Cảnh bước nhanh từ ngoài vào, chưa kịp chào hỏi với Trình Sở Đồng liền ngồi vào trên giường bệnh, nhìn vết hôn hồng trên gáy cô, trong lòng đau xót.

Hắn đang mằn cô em ở Dạ điểm, đột nhiên nhận được điện thoại của Trình Sở Đồng, nói Tuồng Niệm bị người ta cưỡng bức, lúc đó hắn sợ tới mức suýt đi đòi nhà ma, vút bao cao su(tớ chế >.<), đẩy cô gái trên người hắn ra, liền vô cùng lo lắng tới bệnh viện.

Đọc đường luôn là câu nói kia của Trình Sở Đồng: cô ấy bị người ta cưỡng bức, cô ấy bị người ta cưỡng bức rồi!

Hắn hoàn toàn không có cách nào hình dung tâm tình lúc đó là dạng gì, tức giận? sợ hãi? Khủng hoảng? đều có! Đường như những từ này cũng không thể diễn tả hết cảm giác chân thật nhất trong lòng hắn!

Hắn chạy xe với vận tốc cao nhất, đuổi tới bệnh viện hắn cũng không biết mình có đóng cửa xe không, có lấy chìa khóa không, cũng không biết hắn đi lên thế nào.

Nhưng lúc hắn thấy dáng vẻ hấp hối của Tuồng Niệm trên giường, tim như bị dao cắt.

Trước đó không có gì, phóng túng không kiềm chế được, hiện tại trầm ổn mang theo trái tim tan nát tê buốt.

Nữ thần của hắn bị hủy rồi!

“Là ai! Là tên khốn kiếp đáng chết nào!! Là ai!” Tô Xích Cảnh chợt đứng lên, hung ác trừng mắt Trình Sở Đồng, như nổi điên mà nín lấy cổ áo Trình Sở Đồng quát.

“Người, bị thương nặng, ở phòng chăm sóc đặc biệt.” Trình Sở Đồng biết hắn lúc này nóng nảy, cũng không trách hắn, để hắn nín cổ áo mình, trầm giọng nói.

“Là ai? Sao lại vào phòng chăm sóc đặc biệt?” Tô Xích Cảnh bình tĩnh một chút, biết bản thân mình không khống chế được, liền buông lỏng cổ áo của Trình Sở Đồng ra, hạ giọng nói.

“Là giám đốc của quán rượu nào đó, nghe nói bị một người đàn ông đâm thương hạ bộ, có thể là đời này không thể làm chuyện kia nữa.” Trình Sở Đồng nhìn Tuồng Niệm bất an nhú mày, cũng hỏi nhú mày: “Chúng ta vẫn nên ra ngoài nói đi, đừng làm ồn cô ấy.”

Sau đó liền nặng nề bước ra ngoài, Tô Xích Cảnh cúi đầu nhìn Tuồng Niệm cau mày, hôn nhẹ, rất dịu dàng nói: “Bất kì kẻ nào cũng không thể tổn thương em, tôi sẽ báo thù cho em, em phải thật tốt.”

Sau đó đứng dậy mang theo tâm trạng phức tạp đi ra ngoài, lúc hắn đi rồi, cửa phòng bệnh lại bị đẩy ra, một người đàn ông nhìn đông nhìn tây thong thả tiến vào, tới gần bên giường, nắm bàn tay cô, nước mắt, rơi mãnh liệt.....

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114

An Nguyệt Lê ngồi trên ghế cạnh giường, áp tay cô lên mặt mình, nước mắt theo gương mặt thấm ướt bàn tay Tuồng Niệm, An Nguyệt Lê nhìn về mặt ngủ say của cô, cả trái tim, đau âm ỉ.

Đặt tay cô bên môi khẽ hôn một cái, lại đưa tay sờ trán, gương mặt cô, thì thầm nói: “Sao còn chưa tỉnh? Anh chỉ cần nhìn em một lần, sẽ yên tâm ra đi, em phải sống thật tốt biết không? Giúp anh chăm sóc ba, ba già rồi, anh sợ ba không gánh nổi, còn Tiểu Miểu nữa, em cũng phải trông chừng kĩ cô ấy, đừng để cô ấy làm chuyện dại dột, thật ra, người anh lo lắng nhất chính là em”

An Nguyệt Lê dùng sức hít mũi, nức nở nói: “Em nhất định nhất định phải sống thật tốt, chờ anh về, chờ anh về cưới em, sau đó chúng ta không chia lìa nữa, được không? Anh không quan tâm gì hết, anh chỉ cần chúng ta đều tốt, sau đó sống hạnh phúc, sinh thật nhiều đứa nhỏ đáng yêu, cho nên em phải thật khỏe, coi như là bù đắp cho anh được không?”

Trong lúc mơ hồ Tuồng Niệm nghe được giọng nói của An Nguyệt Lê, cô cố gắng muốn mở to mắt, nhưng mí mắt thật nặng, làm sao cũng không nâng lên được, cô chỉ có thể nhẹ nhàng kêu: “Nguyệt Lê, Nguyệt Lê, đừng đi, đừng rời xa em, em rất sợ.”

An Nguyệt Lê nghe được tiếng nói nhỏ như muỗi kêu của cô, cả người phút chốc căng cứng, con ngươi bắt gặp phóng đại gấp bội, trong giọng nói cũng mang theo vui sướng: “Tuồng Niệm! em tỉnh rồi phải không? Em mở to mắt ra nhìn anh, nhìn anh đi.”

Tuồng Niệm cảm thấy tay bị cầm đau, liền nhú mày, nói một tiếng ‘đau’.

An Nguyệt Lê biến sắc, nhìn tay, mặt và cổ cô: “Chỗ nào? Đau chỗ nào?”

Giọng nói vô cùng vững vàng của hắn vang lên, làm lòng Tường Niệm tê rần, cổ hết sức mở to mắt, một tia sáng rơi đau mắt cô: “Đau.” Cô dùng tay còn lại che đi ánh đèn, một chữ lọt ra từ cánh môi khô khốc.

An Nguyệt Lê vừa nghe, vội vàng dùng thân thể ngăn ánh sáng kia: “Tường Niệm? thế nào? Còn chỗ nào không thoải mái không? Anh đi kêu bác sĩ.” An Nguyệt Lê nhìn gương mặt cô vụn vẹo vì đau đớn, vô cùng khản trương.

“Anh Nguyệt Lê, đừng đi, ở với em, ở với em.” Tường Niệm thấy hắn muốn đi, lập tức nắm bàn tay to của hắn, giọng mang theo tiếng nức nở.

An Nguyệt Lê sợ cô lại kích động, liền ngồi trước giường bệnh, khẽ hôn tay cô: “Được, anh không đi, ta ở đây với em.”

Hắn không đi, hắn cũng không muốn chạy, nhưng mà...

Thân thể Tường Niệm còn rất yếu, không có sức chớp mắt, đáng vẻ phờ phạc ỉu xiu khiến An Nguyệt Lê đau lòng, hắn nhẹ nhàng nắm tay cô xoa bóp: “Có chỗ nào không thoải mái không?”

Tường Niệm nhẹ nhàng mấp máy khóe môi, cười tự giễu, sau đó dùng một ngón tay chỉ nơi ngực: “Nơi này, nơi này rất khó chịu, làm sao bây giờ? Anh Nguyệt Lê, em...”

Cô không thể nói tiếp nữa, muốn cô nói thế nào đây? Nói bị cưỡng bức rồi sao?

Cô khóc rất đáng thương, nước mắt từ khóe mi rơi xuống gò đầu màu xanh.

“Đừng sợ, đừng sợ, sau này có anh đây, nó sẽ không bị tổn thương nữa, sẽ không đau, nó sẽ khỏe thôi.” An Nguyệt Lê cười miễn cưỡng.

“Nguyệt Lê, em...bản...rồi.” giọng Tường Niệm thật nhỏ, như sợ người ta nghe thấy.

Nhưng lời của cô tựa như một con dao cắt vào tim An Nguyệt Lê, máu chảy!

An Nguyệt Lê càng thêm ra sức nắm tay cô, nước mắt đảo quanh, nói: “Không có, không có, ở trong lòng anh vẫn hoàn mỹ, trong sạch, mọi chuyện của tôi hôm qua hãy để nó qua hết đi, đừng nghĩ nữa biết không?”

Tôi hôm qua?

Tôi hôm qua dường như cô thấy anh Nguyệt Lê giết người.

Nàng mắt nhìn An Nguyệt Lê, vô cùng khủng hoảng, giọng run rẩy: “Anh...anh giết ông ta?!”

Cả người An Nguyệt Lê cứng đờ, trong mắt có chút đau đớn: “Em sẽ khinh thường anh sao? Anh là tội phạm giết người?”

Tường Niệm ra sức lắc đầu, khóc hô: “Em chỉ cảm thấy không đáng, em không đáng để anh vì em làm như vậy, sau này anh phải làm sao đây? Chị Tiểu Miêu phải làm sao đây? Chú An phải làm sao bây giờ? Em...em phải làm thế nào đây?”

Hắn vì cô giết người, nỗi áy náy trong lòng sắp cắn nuốt cô, cô dựa vào cái gì khiến ả vì mình bỏ mặc sống chết? dựa vào cái gì?

An Nguyệt Lê thấy cô có chút mất kiểm soát liền ngồi vào giường cúi người ôm lấy đầu cô đặt ở vị trí trái tim mình, sau đó dịu dàng nói: “Nghe thấy không? Nó còn đập, đập vì em, anh không có giết chết ông ta, chỉ là khiến ông ta bị thương nặng, nhưng mà anh không thể ở bên cạnh em, ta phải lập tức đến sở cảnh sát, hứa với anh hãy sống thật tốt, coi như vì anh được không? Hãy chăm sóc bản thân thật tốt, giúp anh chăm sóc ba, sau đó chờ anh ra.”

Hắn nói thế không phải muốn cho cô thêm gánh nặng, hắn chỉ muốn khiến cô tiếp tục sống tốt, không có gì bằng sống thật tốt!

“Nguyệt Lê, đừng, đừng đi, em không muốn anh đi, em muốn anh ở bên cạnh em, cứ bên em thế này, em không muốn một mình, không muốn, xin anh, xin anh đấy.” Tường Niệm ôm chặt lấy eo hắn, cô đã nghĩ cả đời này cũng không rời khỏi hắn, hắn sao có thể vì mình mà ngồi tù?

Bảo cô làm sao an tâm!

“Cho nên em phải hứa với anh, chăm sóc tốt bản thân, sau đó chờ anh ra, hứa với anh được không?” giọng nói mang theo khản cầu hấp tấp.

Tường Niệm ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ nhìn hắn, người đàn ông này đã vì cô trả giá hết thảy! sao cô không cảm động? sao cô có thể phụ lòng hắn: “Em hứa với anh, chăm sóc tốt bản thân, chờ anh ra, em sẽ chăm sóc tốt chú An và chị Tiểu Miêu, còn có con của hai người nữa! em chờ anh!”

Tường Niệm, thật ra anh chỉ cần em chăm sóc tốt bản thân là tốt rồi!

An Nguyệt Lê ôm chặt cô, chặt thêm chút nữa, tựa như muốn đặt cô trong tim, mang theo bên cạnh, cả đời cũng không rời đi, cả đời!

Cửa phòng bệnh đột nhiên bị đẩy ra, vài cảnh sát đi đến, bọn họ mang theo sắc mặt thông dong: “Ngài An Nguyệt Lê, anh bị tình nghi là kẻ giết người, mời anh đi theo chúng tôi.”

Giọng nói vô cùng uy nghiêm vang lên, người nói là một người đàn ông khoảng ba mươi mấy tuổi tóc húi cua, mặc đồng phục màu xanh lam, vô cùng uy nghiêm.

Tường Niệm hoảng sợ ôm chặt An Nguyệt Lê, trừng lớn mắt nhìn những người này, cô không muốn rời xa hắn, đừng mà!

Sợ hãi lắc đầu, đừng, đừng, đừng rời xa cô, đừng!

An Nguyệt Lê có vẻ rất thoải mái, chỉ là lúc thấy Tường Niệm lo lắng cho hắn như thế, hắn nắm bờ vai cô, cười dịu dàng, giọng nói vĩnh viễn là ôn nhu như thế: “Hứa với anh sống thật tốt, chờ anh ra.”

Chờ hắn nói xong hai người cảnh sát liền uy nghiêm bước đến, dùng lực tách hắn khỏi Tường Niệm.

“Đừng---em không muốn anh đi, Nguyệt Lê----đừng, đừng rời xa em, em không muốn---Nguyệt Lê---“ Tường Niệm cầm chặt lấy tay An Nguyệt Lê, không chút nào thả lỏng, gào khóc ‘tê tâm liệt phế’ như thế, phảng phất như họ sắp sinh li tử biệt!

“Mau buông tay, em sẽ bị thương bây giờ, buông tay!” trên mặt An Nguyệt Lê mang theo nước mắt, nhìn một tên cảnh sát hung hăng dùng sức muốn tách tay Tường Niệm ra, hắn quá sợ hãi, nhìn tên cảnh sát kia quát: “Anh nhẹ chút!”

Tường Niệm chỉ liều mạng lắc đầu, níu chặt tay An Nguyệt Lê, mà tên cảnh sát kia vẫn dùng sức muốn tách ra, cô không muốn, cô không muốn hắn rời khỏi cô, không muốn mà!

Mọi người ở đây xót xa nhìn cảnh này, có lẽ không gì đau bằng khoảnh khắc chia ly?

Tô Thước Cảnh vừa bước ra từ văn phòng của Trình Sở Đồng, về mặt ẩm trầm hương về phía phòng bệnh của Tường Niệm, hắn vừa hỏi thăm, thương tích của Tường Niệm không nặng nhưng hạ thân bị va chạm mạnh, cần điều dưỡng.

Nắm chặt tay, tâm trạng đau đớn không lời nào diễn tả.

Nhìn bên ngoài phòng bệnh bỗng nhiên có nhiều người vây quanh, trong đó còn có vài tên cảnh sát, hắn giật mình, bước nhanh đến gần, sao hắn lại để cô ở một mình chứ?

Vừa trải qua chuyện như vậy. nếu nhìn thấy nhiều người thế này hắn cô sẽ rất sợ!

Chạy càng gần, chợt nghe bên trong có tiếng khóc đau đớn của Tường Niệm, lòng Tô Xích Cảnh đau xót, đẩy đám người ra, bước đến nhìn một tên cảnh sát đang bế tay Tường Niệm còn Tường Niệm thì thông khô vô cùng!

Hắn khó thở, bước đến vung tay phải đâm mạnh vào trên mặt tên cảnh sát kia!

Tường Niệm và An Nguyệt Lê, cả mọi người ở đây đều giật mình.

“Chú?!” Tường Niệm vẫn cầm tay An Nguyệt Lê, nhìn Tô Xích Cảnh đánh cảnh sát.

Không thể nói rõ tâm trạng giờ phút này là thế nào.

“Đừng tay, tôi có thể kiện anh cản trở người thi hành công vụ!” hai tên cảnh sát khác về mặt tức giận kiềm chế Tô Xích Cảnh, dùng lời nhà nước uy hiếp.

“Kiện tao? Mẹ nó mày-chắc-muốn-chết!” Tô Xích Cảnh dùng sức một cái lập tức thoát khỏi trói buộc, sau đó nhanh chóng níu lấy tên cảnh sát uy hiếp hắn, hận trừng mắt tên đó: ‘Mày có biết bao nhiêu cảnh sát chết trong tay ông không? Tao cũng không quan tâm nếu để mày trở thành một trong số đó.’ Nói xong liền muốn ra quyền, nhưng lại bị thứ gì đó chĩa vào trán.

Hắn chậm rãi thả lỏng tay, bộ dáng không đứng đắn nhìn tên cảnh sát đứng bên cạnh tên kia cầm súng chĩa vài huyệt thái dương của hắn, lạnh lùng uy hiếp: “Không ai dám dùng súng chĩa vào tao, bởi vì tao sẽ biến hắn thành cái xác, mày-tin-không?” nói rất nhẹ, nhưng mỗi một chữ mang theo sự tàn ác, cặp maywys đào hoa xinh đẹp kia giờ phút này cũng đỏ tươi dị thường.

Tên cảnh sát cầm súng chĩa vào hắn cũng bắt đầu thấy sợ hãi trong lòng. Bất an chớp mắt, tay cầm súng cũng bắt đầu run rẩy/

Tô Xích Cảnh không hề sợ hãi, chậm rãi từng chút đến gần: “Nổ súng.”

Cảnh sát bị ép đến góc tường, trước trán đổ mồ hôi, có thể là vì sợ hãi, khẩn trương.

“Chú, đừng.” Tường Niệm hoảng sợ hô một tiếng, vô cùng sợ hãi nhìn đáng vẻ không đứng đắn nhưng gương mặt anh tuấn cực kì chết người của Tô Xích Cảnh.

An Nguyệt Lê cũng đứng lên, Tường Niệm lại vẫn nắm chặt lấy tay hắn không buông, hắn dùng tay còn lại an ủi vỗ đầu cô: “Đừng đau lòng, chăm sóc tốt bản thân, khỏe mạnh, chờ anh về.”

Tường Niệm biết thế nào cũng không giữ được hắn, nhưng mà cô thật sự không bỏ mặt được, rất sợ hãi!

Lắc lắc đầu, cảm thấy tay bị tách ra từng chút từng chút, khóc hô: “Đừng, đừng mà, xin anh đừng mà.” Đừng đi, đừng rời xa em.

Tô Xích Cảnh nghe tiếng khóc của cô, lòng đau như cắt, không xung đột với hai tên cảnh sát kia nữa mà bước đến trước mặt An Nguyệt Lê, nói lời thăm thía: “Nếu cậu không muốn đi, tôi có cách...”

“Không cần!” không đợi Tô Xích Cảnh nói xong, An Nguyệt Lê liền lên tiếng ngắt lời hắn, nhìn thoáng qua Tưởng Niệm, nói lời chứa hàm ý: “Tôi biết anh thích cô ấy, chăm sóc tốt cô ấy, hãy bảo vệ cô ấy.”

Tội hắn gây ra, hắn sẽ gánh vác, bởi vì hắn là một người đàn ông có trách nhiệm, hắn không muốn sợ hãi rụt rè nửa đời sau, thứ duy nhất khiến hắn vương bận chính là Tưởng Niệm, chỉ muốn cô sống tốt, mắng theo tình yêu của hắn!

Còn có ba, không biết ông có thất vọng với hắn không?

Còn có Tiểu Miêu, mang thai đứa nhỏ, sau này làm sao bây giờ?

“Còn có.” Ngay lúc chuẩn bị đi theo cảnh sát, An Nguyệt Lê đột nhiên dừng lại, nhìn Tô Xích Cảnh: “Xin anh giúp tôi chăm sóc người nhà tôi, nếu tôi có thể trở ra, nhất định thành tâm cảm tạ.”

Bà vai Tưởng Niệm run run, khóc rất đau đớn.

Tô Xích Cảnh ngồi bên cạnh khẽ ôm lấy cô, một tay ôm vai cô, nhẹ nhàng an ủi, nói với An Nguyệt Lê: “Tôi sẽ chăm sóc tốt cô ấy, và người nhà của cậu.”

An Nguyệt Lê vui mừng gật đầu, nhìn Tưởng Niệm một cái liền dùng sức rút bàn tay đang bị cô nắm chặt ra, đầu không ngoảnh lại đi ra ngoài.

Trong tay trống không, Tưởng Niệm kinh hoàng đứng dậy: “Nguyệt Lê---Nguyệt Lê, đừng đi, xin anh đừng đi, đừng bỏ em lại, xin anh!” mấy tên cảnh sát đi ở phía sau An Nguyệt Lê, ngăn cách bọn họ.

Tưởng Niệm theo ở phía sau nhưng vì thân thể yếu ớt nên đi chưa được bao nhiêu bước liền ngã xuống: “Nguyệt Lê---“

Nhìn bóng dáng kia biến mất cô thống khổ không thôi!

“Cô Tưởng Niệm phải không? Chúng tôi muốn ghi chép lại sự việc tối ngày hôm qua.”

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115

“Đừng hỏi tôi, đừng hỏi tôi! Tôi không biết gì hết, không biết gì hết!.” cả người Tưởng Niệm run rẩy, bắt lực ôm chặt lấy bản thân, giọng nói rất không ổn định, nhớ đến chuyện hôm qua như một cơn ác mộng, qua đi, qua đi, cô không muốn nhớ đến!

“Chú, cầu chú, khiến bọn họ đi đi, khiến bọn họ đi đi.” Tô Xích Cảnh vừa định mở miệng quát tên cảnh sát kia thì bị Tưởng Niệm nắm chặt cổ tay áo, nhìn hắn cầu xin, gương mặt sợ hãi, tuyệt vọng, bắt lực như thế.

Trái tim Tô Xích Cảnh như bị lăng trì, nhìn nước mắt trên mặt cô, nghe tiếng gào khóc của cô, hắn thật muốn bóp chết chính mình, vì sao mấy ngày nay không dám đi tìm cô? Vì sao không bảo vệ tốt cô? Hắn, đáng chết!

“Đi ra ngoài.” Tô Xích Cảnh đỏ vành mắt, đau lòng không thôi ôm Tưởng Niệm vào lòng, để cô ra sức phát tiết trong lòng mình, giọng nói cũng rất nhẹ nhàng, nhưng nghe kĩ thì sẽ phát hiện trong giọng nói ấy còn mang theo chút không vui.

“Xin ngài phối hợp với công việc của chúng tôi, tôi có thể...” Tên đội trưởng dẫn đầu đáng vẻ cao lớn, hắn đứng cạnh Tô Xích Cảnh, không hài lòng nói, vẻ mặt nghiêm túc, hắn nhìn đáng vẻ đáng thương của Tưởng Niệm lúc này cũng có chút không nỡ, nhưng đây là chức trách của hắn.

“Mị Cơ, mời bọn họ ra ngoài.” Trong lúc nói Diêm Thương Tuyết đã tiến vào, giọng điệu lạnh nhạt khiến người ở đây chấn động, trên người mặc bộ âu phục màu đen, vẫn thật hoàn mỹ, cả người tản ra khí chất tôn quý khiến không ai có thể bỏ qua, cũng không thêm nhìn đám cảnh sát kia liền đi đến bên cạnh Tưởng Niệm.

Tưởng Niệm vừa thấy Diêm Thương Tuyết liền nhào vào trong ngực Tô Xích Cảnh, vùi đầu không liếc hắn một cái, cả người run rẩy khiến người ta đau lòng, cô còn mặt mũi nào gặp hắn?

Cô đã bản rồi! Hắn nhất định hận chết mình đi?

“Sao lại ngồi dưới đất?” trong giọng nói Diêm Thương Tuyết mang theo sự cung chiêu, hấn đi lên trước, ngồi xổm xuống nhẹ nhàng kéo Tường Niệm ra khỏi ngực Tô Xích Cảnh, sau đó thật cẩn thận ôm cô đặt lên giường.

Động tác dịu dàng cẩn thận của hấn khiến mọi người phải giật mình, Tô Xích Cảnh mặt không đổi sắc nhìn hấn, nhưng gân xanh trên cổ đã nổi lên, hấn là đang nhìn điều gì đó.

Tường Niệm nhìn hấn khó hiểu, sau đó hồ thẹn cúi đầu không nói.

Cô không biết phải đối mặt với hấn thế nào?

Người tôi qua thật sự không phải anh?!

“Các vị vẫn nên ra ngoài đi, tránh cho tôi rat ay.” Mị Cơ có thâm ý khác đưa mắt nhìn Tường Niệm, trong mắt có cảm xúc không đọc hiểu được.

Mấy tên cảnh sát sớm bị khí thế của Diêm Thương Tuyết dọa, đây là người đàn ông thế nào? Rõ ràng chưa làm gì, nhưng người lại có thể cảm nhận được sự liêu lĩnh khi thế hùng hồn của hấn, muốn người ta không sợ hãi cũng khó, hơn nữa trên người hấn tản ra một loại hơi thở tối tăm không thể nói rõ, rất thần bí.

Thực giác nói với bọn họ, người đàn ông này không đơn giản!

Nhưng cứ bị đuổi ra như vậy, chẳng phải rất mất mặt sao?

Tên đội trưởng tiếp thêm can đảm, bất an nói: “Vị tiền sinh đây, lấy lời khai của người bị hại là chức trách của cảnh sát chúng tôi, như vậy mới có thể lời kê làm ác ra chịu trừng phạt trước pháp luật, đương nhiên chúng tôi cũng hiểu tình huống lúc này của người bị hại, chúng tôi sẽ lấy lời khai nhanh chóng để vị tiểu thư đây nghỉ ngơi.”

Diêm Thương Tuyết ngược mắt, miễn cưỡng nhìn hấn, nâng nhẹ môi mỏng gần từng tiếng lạnh lẽo: “Tôi không cần pháp luật trừng trị hấn, tôi trừng trị hấn là đủ rồi, tôi sẽ khiến hấn sống-không-bằng-chết, hiểu rồi thì đi ra đi.”

Nói xong lại cúi đầu, khẽ hôn lên trán Tường Niệm: “Muốn ăn gì?”

Tường Niệm không nói chuyện, chỉ là roi nước mắt không ngừng nhìn hấn, sao hấn còn đối xử tốt với mình như thế?

“Mị Cơ! Đưa những người này ra ngoài!” Diêm Thương Tuyết thấy cô không nói chuyện, chỉ roi lệ thì rất đau lòng, chậm rãi lau nước mắt trên mặt cô, lại khẽ gọi Mị Cơ một tiếng, như đang nhắc nhở cô ấy phải làm gì lúc này.

“Các người tự đi hay muốn tôi rat ay, nếu tôi rat ay, có lẽ các người phải bỏ ra ngoài.” Mị Cơ kiêu ngạo nhìn đám cảnh sát này, mặt lạnh lùng.

Mấy tên cảnh sát thấy thế cũng không dám mở miệng nữa, bởi vì bọn họ biết sơ lược thân phận hiện hách của người đàn ông trước mặt, sự liêu lĩnh không lí do của hấn, không phải bọn họ có thể chọc, cho nên đi trước tốt hơn.

“Vậy chúng tôi tạm biệt trước, chờ người bị hại khỏe rồi lại đến.”

Còn dám đến? nói những lời này chẳng qua muốn cho bản thân một bậc thang mà thôi.

Diêm Thương Tuyết cũng không vạch trần, vẫn thâm tình nhìn Tường Niệm, cười yếu ớt.

Tô Xích Cảnh cười khinh bỉ, hai tay khoanh trước ngực dựa vào tường, nhìn đám người kia biến mất nhanh như chớp, trong lòng nói thầm: quyền thế thực sự là thứ cmm tốt!

Diêm Thương Tuyết nhìn thoáng qua Tô Xích Cảnh, không nói gì cũng không ngạc nhiên hấn ở lại đây, chỉ nhìn Mị Cơ gật nhẹ đầu, để cô ấy lui ra ngoài.

Mị Cơ cung kính khom lưng lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại ba người Tô Xích Cảnh, Diêm Thương Tuyết cùng Tường Niệm, không khí chợt lạnh.

Tường Niệm cuộn tròn bản thân, cô vẫn sợ hãi, vẫn bất an.

Anh Nguyệt Lê bị bắt, cô phải làm sao đây? Làm sao đây? Có phải anh cũng sẽ bỏ cô không? Tất cả mọi người rồi sẽ bỏ cô phải không?

Tô Xích Cảnh cũng không mở miệng, chỉ ngồi ở bên kia giường bệnh, cầm một trái táo, thật nhàn rỗi gọt, Diêm Thương Tuyết nhú mày nhìn hấn, không vui nói: “Anh còn ở đây làm chi? Đi ra ngoài!”

Tô Xích Cảnh xem thường hấn, sau đó cười hi hi nhìn Tường Niệm: “Tôi gọt táo cho em nha.”

Tường Niệm khẽ gật đầu, cô biết hấn thật quan tâm mình, không muốn hấn lo lắng lại càng không muốn Nguyệt Lê lo lắng, cho nên cô phải mau chóng chỉnh lại bản thân, bằng không sẽ phụ một phen khổ tâm của Nguyệt Lê, nhưng lúc này hãy để cô đau khổ một lúc, chỉ một lúc thôi...

Nguyệt Lê! Nghĩ đến người đàn ông vì cô trả giá hết thấy kia, lòng, có chút đau âm ỉ, nước mắt, không dừng được lại rơi.

Bởi vì Tường Niệm nghiêng đầu nhìn Tô Xích Cảnh, Diêm Thương Tuyết cảm thấy trong lòng rất không có tư vị, hắn càng cau mày, tâm phiền, liền ngồi lên giường, sau đó nhanh chóng cởi giày, tự nhiên nằm xuống, từ phía sau kề sát Tường Niệm, tức giận nói: “Tôi không muốn nhìn ai đó, tôi ngủ trước, anh ta đi rồi gọi tôi.”

Tường Niệm bị hắn ôm trong lòng có chút không thích, dù sao tối hôm qua đã xảy ra chuyện như vậy, cô bất an muốn giãy giụa, thân mình cũng run rẩy rõ ràng, cánh môi hơi mấp máy.

“Cậu dọa cô ấy kia.” Tô Xích Cảnh thấy hắn không cần mặt mũi như vậy lập tức đứng dậy, đánh một quyền mạnh vào trên người Diêm Thương Tuyết, đáng vẻ rất tức giận.

Diêm Thương Tuyết mặc hắn kêu gào, chỉ càng ôm chặt Tường Niệm hơn, nhẹ nhàng thổi khí ở bên tai cô: “Anh sẽ không để bất kì ai tổn thương em, sẽ không bao giờ nữa, hãy để anh sưởi ấm em một chút, để anh từ từ đi vào lòng em.” Một câu nói thật bình thường, nhưng khiến Tường Niệm thấy ấm áp, lời hắn khiến cô..... cảm động.

Cho nên cô vẫn đang hạnh phúc đúng không?

Mẹ từng nói hạnh phúc sẽ đến với người tốt.

Nhưng cô khiến một người đàn ông thương xót cô vào tù, cô khiến chú An mất đi người con trai yêu thương nhất, cô khiến chị Tiểu Miêu mất đi người chồng, khiến con của họ mất đi người cha, cô là người tốt sao?

Cô không phải! cô không phải!

Nghĩ đến đây, cô đột nhiên không không chế được cảm xúc nữa, liều mạng tránh khỏi Diêm Thương Tuyết, lớn tiếng quát: “Em bắn rồi! em bắn... em chính là kẻ xấu, cuối cùng em chỉ khiến cuộc sống của người khác trở nên rối rắm, em chung quy cũng chỉ mang đến phiền toái cho người khác, em không tốt, em không tốt chút nào, hai người đi đi, đừng để ý đến em, đừng lo cho em! Để em một mình được không, được hay không?”

Lại là tiếng kêu khóc ‘tê tâm liệt phế’, cả gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Diêm Thương Tuyết ngồi dậy, mặc kệ cô giãy giụa cũng ôm chặt lấy cô, giọng nhỏ nhẹ an ủi: “Em không có làm rối loạn cuộc sống của anh. Em cũng không bắn mà vẫn là cô gái anh thích như trước kia, vẫn là hoa Sơn Chi thuần khiết thơm ngát, sau này anh sẽ bảo vệ em, chăm sóc em, yêu thương em, đừng khóc, khóc vậy khiến lòng anh đau lắm.”

Tô Xích Cảnh ngăn người, nhìn bọn họ ôm nhau thân mật như thế mà lòng đau, rất đau.

Tường Niệm, thật ra tôi cũng muốn ôm em, sau đó nói với em, em không bắn, không hề bắn chút nào, tôi cũng muốn nói với em, sự xuất hiện của em không hề quấy rầy đến cuộc sống của tôi, cũng không mang đến phiền toái cho tôi, bởi vì tôi thích em như thế, yêu em sâu đậm thế.

Nghe lời nói của Diêm Thương Tuyết dịu dàng như thế, trí mạng như thế, Tường Niệm cảm động đến rối tinh rối mù, dựa vào lòng hắn, khóc nức nở, bây giờ cô nên làm cái gì đây? Làm sao đây?

Tô Xích Cảnh thấy cô bình phục tâm tình, liền ngồi xuống gọt táo, gọt táo, thật ra không chỉ gọt sạch vỏ táo, mà còn là trái tim hắn.

Hắn cũng yêu cô mà!

Rất yêu! Yêu rất sâu!

Tường Niệm dần dần ngủ trong ngực của Diêm Thương Tuyết, có phải chỉ cần ngủ, thì sẽ không thấy đau nữa?

Cô cứ thế này ngủ được không?

Không được! vì Nguyệt Lê cô phải sống tốt....

Cô chỉ là một mỗi lúc này, một lúc, cho nên chỉ cần nghỉ ngơi một chút là được rồi, một chút là tốt rồi!

Diêm Thương Tuyết đưa tay vỗ nhẹ lưng cô, như là an ủi, sau đó thấy cô ngủ, mới buông nhẹ cô ra, bản thân cũng nằm xuống.

Tô Xích Cảnh cứ ngồi như thế, gọt xong một quả lại tiếp một quả, hơn mười phút đã gọt xong hết tất cả táo, còn cảm thấy chán, hắn sẽ cắt chúng thành từng khối nhỏ, cuối cùng thành viên bi và rơi vào thùng rác.

Diêm Thương Tuyết cũng không định ngủ, chỉ là bất đắc dĩ nhìn kẻ điên này!

Rốt cục thấy tên kia đứng dậy đi ra ngoài cửa mới thở dài, chuẩn bị ngủ, nhưng sau vài phút, hắn bị tiếng mở đánh thức.

Bực bội ghé mắt nhìn lại, thấy Tô Xích Cảnh xách 2 gói trái cây to đùng, này 250!

Diêm Thương Tuyết dứt khoát nhắm mắt không nhìn tới hắn, cuối cùng nghe thấy Tô Xích Cảnh gọt táo, còn phát ra tiếng, Diêm Thương Tuyết rốt cục

không nhịn được tức giận gầm nhẹ: “Rốt cục anh muốn làm gì? Nói thẳng.”

Tô Xích Cảnh nhìn hấn thắc mắc, cố ý nói giọng cực nhỏ: “Sao? Anh làm phiền đến cậu à? Vậy cậu mau nhảy xuống, đừng mặt dày nằm trên giường, chiến tiện nghi của người ta!”

Diêm Thương Tuyết cười: “Đây là vợ tôi, tôi ôm cô ấy ngủ có gì không đúng? Anh, lăn ra ngoài!”

“Không được tôi phải ở trong này bảo vệ cô ấy, phải rồi! tối hôm cô ấy gặp chuyện cậu ở đâu?” Tô Xích Cảnh nhìn hấn nghi ngờ.

“Tôi ở đâu? Tôi ở văn phòng! Buổi sáng cô ấy đi ra ngoài cũng không nói với ai, tôi phải tìm khắp nơi.” Diêm Thương Tuyết bắt mắt nhìn hấn, sau đó tiếp tục nói: “Tôi đã điều tra, cô ấy vì An Nguyệt Lê mới tìm tên kia, cho nên tất cả đều là ngoài ý muốn.”

“Vậy cậu định làm sao? Cậu sẽ giúp An Nguyệt Lê ra ngoài không?”

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116

“Trừng phạt, chẳng lẽ muốn sống trong sự rứt rứt trong nửa đời còn lại? Cho nên tôi không giúp được anh ta, hơn nữa anh ta cũng không chịu để tôi giúp.” Trung mất bản mặt thấy việc nghĩa là hăng hái làm của Tô Xích Cảnh, Diêm Thương Tuyết xoa trán, không gọn sóng nói...

Giúp? Làm hết thầy chỉ vì phá hủy tên đó, sao có thể giúp hấn? Buồn cười!

Tô Xích Cảnh thất vọng nhìn Diêm Thương Tuyết, sâu xa nói: “Cậu không muốn giúp chứ gì? Bởi vì trong lòng Tưởng Niệm có cậu ta? Anh thậm chí nghi ngờ tất cả chuyện này có phải do cậu bày ra hay không?”

Diêm Thương Tuyết sắc bén nhìn hấn, nhếch môi mỉm cười, một lúc sau mới nói.

“Anh nhìn tôi như vậy làm gì? Nếu anh ta muốn có người giúp thì vừa này có đi theo cảnh sát không? Tốt lắm! Đợi anh đi gặp anh ta, nếu anh ta muốn ra ngoài, tôi lập tức giúp anh ta ra.”

Diêm Thương Tuyết xụ mặt nhìn Tô Xích Cảnh, lại nhìn thấy một đồng vỏ trái cây trong thùng rác thì nhướng mày, cười trào phúng, nói: “Trẻ con! Anh còn có thể trẻ con như thế, anh nói xem anh bao nhiêu tuổi, sao còn giống như mấy đứa trẻ, không trưởng thành.”

Tô Xích Cảnh lớn hơn Diêm Thương Tuyết mấy tuổi, nhưng lại cảm thấy Diêm Thương Tuyết bình tĩnh hơn hấn, già đời hơn hấn, giống như hấn mới là con nít vậy, làm chuyện gì cũng ngây thơ như con nít.

Tô Xích Cảnh cắn răng, híp mắt theo dõi Diêm Thương Tuyết: “Cậu không biết gần đây loại đàn ông tâm tư đơn thuần như anh đây rất được ưa thích? Không kiêu thước, không văn hóa!”

Nói xong, lại bắt đầu gọt trái cây.

Diêm Thương Tuyết nhìn bộ dạng ngây thơ buồn cười của Tô Xích Cảnh, nhất thời thở phì phò, nếu không phải sợ đánh thức Tưởng Niệm, hấn thật muốn xông lên đánh cho tên kia một trận, không thể trưởng thành một chút sao?

“Anh đi mua chút điểm tâm về đây.” Diêm Thương Tuyết liếc mắt, sau đó nằm xuống, ngo ngoáy, dùng một tư thế thoải mái ôm lấy Tưởng Niệm, môi mông khẽ mấp máy.

Tô Xích Cảnh buông trái cây, tay cầm dao, tức giận chỉ vào Diêm Thương Tuyết, ép giọng xuống thấp nhất: “Mắc gì phải là anh mua?”

Diêm Thương Tuyết mở to mắt, không kiên nhẫn nói: “Được rồi, anh ở đây cũng được, đợi lát cô ấy tỉnh không có gì ăn thì đói chết thôi, thật là cô gái đáng thương mà.”

Tô Xích Cảnh nghe hấn nói vậy lửa giận còn cháy lớn hơn, chột đứng dậy nắm chặt hai nắm tay, hung hăng trừng mắt Diêm Thương Tuyết: sao? Cô ấy chết đói không liên quan đến cậu ta à? Chẳng phải mới nói là vợ cậu ta sao? Hiện tại còn tính toán chuyện gì? Vợ cậu ta chết đói có liên quan mình à?

Diêm Thương Tuyết cũng không chút yếu thế nhìn hấn, khoe mắt giương lên, dáng vẻ cao ngạo khiến Tô Xích Cảnh hận đến nghiến răng, hai người liền cứ như nước lửa không hòa mà anh nhìn tôi, tôi nhìn anh.

Cuối cùng vẫn là Tô Xích Cảnh đầu hàng trước, hải~ ai bảo cậu ta liều mình cứu mình chỉ? Hết cách, hấn luôn bị Diêm Thương Tuyết ăn đến không còn xương.

“Anh đi mua.” Tô Xích Cảnh thất bại buông dao, sau đó cỡi bộ Tây phục đơn giản màu champagne, rất có tâm kế nói: “Anh để quần áo ở chỗ này, để cô ấy tỉnh dậy biết anh luôn ở đây với cô ấy.” Sau đó không cam lòng bấu mỗi, rồi đi trong luyện tiếc.

Sau khi Diêm Thương Tuyệt thấy hắn đi mới không nhanh không chậm ngồi thẳng người, nhìn phía sau lưng cùng gò má nằm nghiêng của Tường Niệm, trong con ngươi là chân tình khó hiểu, hắn vươn bàn tay rắn rồi vuốt đầu răng sau gáy: em thật sự có thể cảm thấy đó là tôi? Vậy chẳng phải chứng tỏ lúc em làm cùng tôi là có cảm giác sao? Hoặc là, thật ra cảm giác em đối với tôi không giống thế?

Mất đi An Nguyệt Lê khiến em đau lòng như vậy? Em còn yêu hắn?

Trái tim em, chỉ có thể chứa tôi, biết không?

Chậm rãi cúi đầu, ở bên gò má trắng nõn của Tường Niệm, khẽ hôn, thật lâu mới rời đi, hôn mặt cô, ngửi được mùi hương của cô, hắn, rất thỏa mãn!

Tối hôm qua cô nhiệt tình khiến hắn điên cuồng, vì người đó là hắn nên cô mới nhiệt tình như vậy đi? Ngu ngốc, anh sao có thể giao em cho người khác?

Một lúc sau, cánh môi của hắn mới rời khỏi mặt cô, trong con ngươi một mảnh nhu tình.

“Ring-ring-ring...” Di động đặt túi run vài cái.

Diêm Thương Tuyệt vội vã lấy di động ra, như sợ làm ồn đến Tường Niệm liền nhẹ nhàng đứng dậy, đi ra ngoài cửa.

Trên hành lang không một bóng người.

“Nói.” Một chữ đơn giản ngắn gọn bật ra.

“Tổng giám đốc, Tổng thống Ireland Mary Mai Kasi đã đến an toàn, cô ấy ngủ lại ở khách sạn Đế Quốc Độ Già, tôi cũng đã sắp xếp người trong tổ chức ẩn núp xung quanh âm thầm bảo hộ cô ấy.” Đầu kia truyền đến giọng nói đậm đặc của Mị Cơ.

“Được, nói với cô ấy, tôi sẽ đến ngay.” Diêm Thương Tuyệt vội nói xong liền gác điện thoại, nhìn cuối hành lang, âm u như thế.

Diêm Thương Tuyệt đi vào trước giường bệnh, sau đó ngây ngốc nhìn Tường Niệm, nắm bàn tay yếu ớt bé nhỏ của cô yêu thương xoa nhẹ, mới nhẹ nhàng nói: “Tôi nay anh không thể đến nhìn em, nhưng Cảnh sẽ ở đây với em, ngày mai anh sẽ kêu Mị Cơ đến đón em, bé ngoan.” Nói xong liền cúi người hôn lên cánh môi khô khốc của Tường Niệm.

Vừa hôn lên liền không nỡ tách ra, hắn vươn đầu lưỡi liếm khắp môi Tường Niệm, sau đó có ý dùng đầu lưỡi mò cánh môi cô ra, nhưng chỉ một cái hôn như vậy thôi, nơi nào đó cũng bắt đầu có cảm giác, hắn hiện lúc này không thể muốn cô, nhưng lại sợ bản thân không nhịn được, liền lập tức rời khỏi môi cô, nhìn sợi chỉ bạc bên trên, hắn lại vươn tay lau đi.

Lưu luyến nhìn lần cuối cùng liền xoay người bước đi.

Hắn vừa đi ra, Tường Niệm liền tỉnh lại, trong giây phút đôi mắt ấy mờ ra, nước mắt liền tràn mi.

Anh?

Diêm Thương Tuyệt gọi một cú điện thoại cho Tô Xích Cảnh, nói mình phải rời đi, căn dặn hắn ở lại cùng Tường Niệm, ráng khuyên bảo cô, nhưng bị Tô Xích Cảnh chửi bới một trận, ngồi trong xe nhìn chiếc xe bay như tên bắn mà trong lòng thật tệ hết nói.

Hắn biết Tô Xích Cảnh có tình cảm gì với Tường Niệm, nhưng hắn biết Tô Xích Cảnh sẽ không làm xằng bậy, bởi vì Tô Xích Cảnh cũng thích Tường Niệm nên mình giao Tường Niệm cho hắn rất yên tâm, Tô Xích Cảnh nhất định bảo vệ cô ấy thật tốt!

Khách sạn Đế Quốc Độ Già.

Xe của Diêm Thương Tuyệt rất nhanh đến cửa khách sạn Đế Quốc Độ Già, xe vừa dừng, một giây sau đó liền có bảo vệ được huấn luyện nghiêm ngặt thay hắn mở cửa xe, khom lưng 90 độ, thái độ trước sau cung kính.

Cửa xe vừa mở, một đôi giày da đen sáng bóng đặt xuống đất, tiếp đó là Diêm Thương Tuyệt mặc bộ âu phục đen tào nhã bước từ trong xe ra, thất lưng của hắn thẳng tắp, mái tóc nhìn có vẻ rối loạn nhưng lại rất gợi cảm, mang theo một loại tôn quý như thiên thần đứng dưới ánh mặt trời, kiêu ngạo nhìn nhân viên xếp thành hai hàng, lạnh nhạt bước vào.

“Kính chào tổng giám đốc!”

Nhân viên trước cửa cúi người, đồng loạt lên tiếng.

Diêm Thương Tuyệt vẫn giữ thái độ lạnh nhạt đi về trước, nhìn khách sạn xa hoa ánh sáng lung linh lộng lẫy trước mắt, nội tâm càng thêm kiêu ngạo, đây là sản nghiệp trên danh nghĩa của hắn, là hắn phấn đấu 10 năm mà có được.

Đây là một trong những khách sạn nghỉ phép có quy mô lớn nhất trên thế giới, tổng diện tích hơn 188 ha, nơi này có 460 phòng ngủ cùng 70 căn biệt thự hiện đại, bên trong còn có 7 bể bơi ngoài trời được chia làm bể nước biển, nước ngọt cùng với nước nóng, còn có một số phương tiện giải trí như khu

kịch sân khấu, kịch tuồng, câu lạc bộ tập thể hình vân vân, còn có sân thi đấu tranh giải đánh Golf do nhà thiết kế nổi tiếng Jack Nicklaus thiết kế.

Không ít thành viên hoàng gia hay nguyên thủ quốc gia cùng các danh nhân đều là khách quý của khách sạn này.

Người sáng lập nó----Diêm Thương Tuyết, còn được xem là một nhân vật truyền kỳ dẫn đầu trên thương trường.

“Tổng giám đốc, Tổng thống Mary Mai Kasi đang chờ ngài.” Đi theo sau Diêm Thương Tuyết là mấy chục nhân viên công tác cùng hơn mười vệ sĩ, người người đều phong thái phi phàm.

Nghe Mị Cơ nói, Diêm Thương Tuyết dừng chân, nhìn về phía cánh cửa đóng chặt đằng trước: “Một mình cô ấy?”

“Vâng—Tổng thống là âm thâm đến.” Mị Cơ đi về phía trước, gật đầu nhẹ giọng nói.

Lông mày đẹp của Diêm Thương Tuyết lại lần nữa nhú lại, giọng nói trầm thấp giàu từ tính bất mãn vang lên: “Cô ấy càng ngày càng không giống bản thân nữa rồi.”

Mị Cơ rất ít cười trong những trường hợp như vậy nhưng giờ phút này cũng không có cách nào miễn cưỡng cười, đi theo phía sau Diêm Thương Tuyết, từng bước hướng về cánh cửa lớn khắc hoa.

Diêm Thương Tuyết đi đến cạnh cửa, nghiêng đầu nói với người phía sau: “Lui xuống cả đi.” Sau đó dứt một tay vào trong túi quần, một tay đẩy cửa, trong khoảnh khắc cửa mở ra, một giọng nữ cao vút vang lên: “Oa~~~~”

Cô gái mặc váy dài màu tím hù Diêm Thương Tuyết, đôi con ngươi màu lam nước biển mờ thật to, mái tóc nâu được buộc thành bím thật khéo léo, trên mặt trang điểm nhẹ, cười khúc khích nhìn Diêm Thương Tuyết.

Diêm Thương Tuyết vươn một ngón tay để ở trước trán cô gái, trong giọng nói mang theo tức giận: “Sao lúc này lại đến?”

Thấy vẻ mặt Diêm Thương Tuyết nghiêm túc, cô gái cũng không nghịch ngợm nữa, chỉ nằng nấy yên lặng đi theo hần đến phòng ngủ.

Mọi thứ trong phòng ngủ đều được trang trí bằng màu tím, chỉ có ngọn đèn là màu vàng, trên giường lớn 2 thước đều là tư liệu có liên quan đến Diêm Thương Tuyết cùng rất nhiều ảnh chụp về hần, từ góc độ chuyên nghiệp nhìn qua hần là chụp lên.

Phía sau giường lớn còn có một cánh cửa lớn, bên trong là bể bơi tầm trung.

“Quen không?” Diêm Thương Tuyết lười nhác nói cả vạt, ý định để bản thân thả lỏng một chút.

“Không thấy anh sẽ không quen, bây giờ thấy anh rồi, liền quen.” Tiếng Trung của cô gái có chút kém, nhưng mà Diêm Thương Tuyết dường như quen rồi.

“Vì sao lúc này lại đến đây?” Diêm Thương Tuyết không ngồi trên sofa, mà là cởi áo khoác ở trên giường, vén tay áo, lại lấy từ quầy bar nhỏ ở đầu giường ra một chai Louis XIII.

Cô gái nhìn thoáng qua Mị Cơ, sau đó ngượng ngùng bước qua, ở bên cạnh ôm lấy eo Diêm Thương Tuyết, làm nũng nói: “Bởi vì em nhớ anh, rất nhớ rất nhớ.”

Diêm Thương Tuyết đang rót rượu cả người chấn động, đối với lời cô gái nói dường như có chút không vui.

Đưa rượu cho cô gái, lạnh như băng nói: “Lần trước anh đã nói với em rất rõ ràng rồi, chẳng phải em đồng ý với anh sao, giờ muốn nhắc lại?”

Cô gái chu môi, không vui tiếp nhận rượu, trừng mắt Mị Cơ đang cười yếu ớt, lại ừm khuất nhìn: “Đàn ông nói lời đều không giữ lời, em là một cô gái sao phải giữ lời?”

“Em muốn đấu với anh à?” trên gương mặt lạnh lùng của Diêm Thương Tuyết xuất hiện chút ý cười nhẹ, đưa tay đặt trước trán cô gái rồi đẩy nhẹ về trước, đầu cô gái liền ngửa ra sau, sau đó cô gái tức giận gạt tay hần, không vui ngồi trên sofa.

“Sao tức giận rồi?” Diêm Thương Tuyết thấy thế cũng không lại gần an ủi, chỉ ngồi trên giường buồn cười nhìn cô.

Dưới khung cảnh màu ám, hết thấy đều hài hòa.

“Em biết lúc này tôi không đúng lúc, em mới kế thừa ngại vàng, rất nhiều người đều như hỏ rình em, em cũng biết rõ anh vì tuân thủ giao ước với cha em, đưa em lên ngại vàng là cỡ nào không dễ, nhưng mà, em chỉ nhớ anh thôi.” Cô gái một tay cầm ly rượu, một tay che mặt lớn tiếng khóc.

Diêm Thương Tuyết ngưng động tác uống rượu, mặt âm u nhìn người đang khóc lóc này, không nói lời nào.

Mỗi lần làm sai chỉ biết khóc thôi sao?

Khóc có tác dụng sao?

Cô gái thấy Diêm Thương Tuyệt không mở miệng nói câu nào, tiếng khóc lại lớn hơn nữa.

Cuối cùng Diêm Thương Tuyệt chịu không nổi nữa, bật cười nói: “Em không sợ nước mắt của em nhấn chìm khách sạn Đế Quốc của anh sao?”

Bạn đang đọc truyện *Cầm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117

Diêm Thương Tuyệt vừa rời đi, Tưởng Niệm liền tỉnh, nhìn phòng bệnh VIP cao cấp cười giễu, cao cấp? Cô bây giờ hẳn là cấp thấp chẳng?! Khởi động cơ thể mệt không chịu nổi từ từ ngồi dậy, khi nhìn thấy áo khoác màu Champagne trên ghế dựa hốc mắt liền đỏ lên, là chú, hẳn luôn ở đây?

Thật ra cô hẳn là hạnh phúc mới đúng, bởi vì lúc cuộc sống của cô bị hủy hoại còn có người bằng lòng bảo vệ cô mà không cần báo đáp!

Chú, cảm ơn! Cảm ơn chú đã bên tôi!

Tưởng Niệm hít sâu một hơi, lại chậm rãi xuống giường sau đó cầm lấy di động nhấn vài chữ: ‘em đi ra ngoài một chút sẽ nhanh trở lại.’ Sau đó mặc đồ bệnh nhân men theo vách tường đi ra ngoài, hạ thân đau đớn nhắc nhở cô tối hôm qua cô đã bị người cường bức.

Nước mắt, lại chảy ra, không kiềm nén được.

Nguyệt Lê bị bắt, cô muốn đến An gia nhìn xem, chú An và chị Tiểu Miêu nhất định rất khổ sở, cô làm sao có thể họ một mình gánh vác phần thống khổ này?

Bên ngoài còn đang mưa, bầu không khí làm người ta bất giác thấy thương cảm, Tưởng Niệm đứng ở cửa bệnh viện, ngẩng đầu nhìn sắc trời mênh mông mưa dầm này, trong lòng nói không nên lời thất bại.

Không có dù, Tưởng Niệm bước từng bước đi trong mưa, cô muốn cho nước mưa rửa sạch tội ác này trong lòng cô, trong đầu hay xuất hiện một câu nói thế này: vì cô, An Nguyệt Lê mới ngồi tù, tất cả đều tại cô, đều tại cô...

Trên mặt, trên người rất nhanh thấm nước mưa dù cho rất ít, nhìn vào đôi mắt kia càng làm cho người ta thương tiếc, cô cứ vậy thất thủ đi trong cơn mưa.

“Tưởng Niệm...” Tô Xích Cảnh vừa mới mưa đổ ở trung tâm thành phố xong, ngồi vào xe vừa chạy xe ra khỏi bãi đỗ thì thấy Tưởng Niệm một mình bước trong mưa, hần vội vàng thắng xe lại, sau đó xuống xe đi đến bệnh viện đối diện với bóng lưng cô đơn của Tưởng Niệm ở bên kia đường hô to lên.

Sao cô ấy ra đây?

Lúc nhận điện thoại của Tuyệt, hần tức giận không thôi, rốt cuộc là chuyện gì còn quan trọng hơn cả Tưởng Niệm? Phải rời đi ngay lúc này? Không biết cô ấy vừa mới trải qua chuyện thế kia sao?

Lo lắng Tưởng Niệm ở một mình sẽ nghĩ quẩn, hần liền gấp gấp trở lại nhưng không nghĩ đến vừa tới bệnh viện liền thấy bộ dạng này của cô, nhìn bóng lưng gầy yếu, lòng Tô Xích Cảnh tê rần.

Lấy dù, vứt bỏ bữa sáng, chạy như gió về phía Tưởng Niệm.

Tưởng Niệm bất chấp mưa, thất thần bước đi, đột nhiên cánh tay căng thẳng sau đó một lực lớn kéo cô về phía sau, cô liền ngã vào một vòng ôm ấm áp.

Tưởng Niệm mới đầu ngẩn ra, sau đó sợ hãi ôm lấy bản thân, vẻ mặt lo sợ: “Đừng đừng mà...”

“Tưởng Niệm? Tưởng Niệm, đừng sợ, là tôi, là tôi đây! Em xem, là tôi.” Tô Xích Cảnh nhìn động thái hốt hoảng bối rối không biết làm sao của cô mà lòng đau thật đau, ôm chặt cô vào lòng, nhẹ giọng dỗ dành.

Tưởng Niệm vẫn không thể tỉnh táo lại, cả người run cầm cập, thì thào: “Đừng, đừng...”

Tô Xích Cảnh ôm chặt lấy cô, muốn cô mau chóng bình tĩnh lại, nhưng thấy cô vẫn còn hoảng sợ, lại nghĩ, vứt bỏ dù, hai tay nhanh chóng bưng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cánh môi dán lên môi cô. (đột!!! *lật bàn* :v)

Một giây đó, mọi thứ như yên tĩnh lại.

Một giây đó, Tường Niệm tròn tròn mắt, đầu óc trống rỗng.

Một giây đó, Tô Xích Cảnh lần đầu tiên nếm được cái đẹp của cô, cảm thấy dù là ở ngày đông nhưng cũng có thể thấy được hoa hồng đỏ trải đầy trên đất.

Hai người ôm nhau ở nơi công cộng, từ xa nhìn lại trông như những người yêu ôm hôn một cách thâm tính thắm thiết, trong mắt chỉ có nhau.

Hơn mười giây sau, Tường Niệm mới hung hăng đẩy Tô Xích Cảnh ra, tức giận giậm chân, chỉ vào hán khóc lên: “Chú cũng muốn khi dễ tôi sao?”

Tô Xích Cảnh đau đến chết lặng, cứng ngắc đứng ở đó, nghe cô lên án mà gương mặt yêu nghiệt nhất thời trắng bệch.

Cô nói hán khi dễ cô?! Hán yêu cô sâu như vậy, làm sao nữa?

Nụ cười chua xót hiện trên môi, Tô Xích Cảnh dùng một ngón tay xoa cạnh môi nơi vừa hôn qua cô, bên trên còn mang chút hơi ẩm từ cô.

“Tôi không nghĩ sẽ khi dễ em, chỉ là tôi và An Nguyệt Lê giống nhau, đều muốn bảo vệ em, chỉ cần em tốt, tôi đã vui rồi.” Dáng vẻ vô cùng đau đớn của Tô Xích Cảnh khiến Tường Niệm cảm thấy quần quýt.

Nhìn hán nhật dù lên, đi về phía mình, Tường Niệm có chút áy náy, có phải mình quá nặng lời rồi không? Có bao giờ chú ấy tổn thương mình? Chú luôn là sự giả bảo vệ bên cạnh mình mà!

“Thực xin lỗi!” đưa mắt nhìn Tô Xích Cảnh, Tường Niệm cúi đầu áy náy, nhẹ nhàng nói, giọng có chút run run có thể do vừa rồi bị dọa..

Tô Xích Cảnh giương khóe môi cứng ngắc, lắc đầu, giờ dù đi đến bên cô: “Đồ mưa lớn như vậy em còn muốn đi đâu? Chẳng phải vẫn chưa khỏe sao?”

Trong lòng Tường Niệm dậy sóng, trong giọng nói mang theo khổ sở: “Em muốn đến An gia nhìn xem.”

“Được, tôi đưa em đi.” Tô Xích Cảnh nhẹ nhàng cười, kéo cô đang lạnh như băng đi về phía xe: “Chúng ta thay quần áo trước đã, em xem cả người em ướt hết rồi.”

Giọng hán chất chứa ôn nhu.

Trong cuộc sống, luôn có một người bằng lòng làm mọi chuyện vì bạn, bảo vệ bạn, đó là chuyện vô cùng hạnh phúc, một hạnh phúc giản đơn, người đó không nhất định có nhiều tiền, hông nhất định phải giỏi giang, chỉ cần lúc bạn không vui, cho bạn một vòng tay ấm áp, lúc bạn vui vẻ, cười cùng bạn là đủ rồi.

Lần này, Tường Niệm không phản kháng, ngoan ngoãn để hán kéo đi, hai người ngồi vào trong xe, đi mất.

Nhưng ở cửa bệnh viện, một bóng dáng cao gầy quỵn rũ, mặc chiếc váy siêu ngắn màu đỏ ôm lấy bờ mông, môi đỏ mọng phà ra khỏi thuốc mị hoặc, lúc nhìn đến chiếc xe thể thao bán với số lượng có hạn lướt qua mới cười lạnh, sau đó cầm lấy điện thoại màu hồng phấn đánh đầy kim cương nhìn hai người ôm hôn trên màn hình, âm mưu cười.

Tường Niệm nhìn ngoài cửa sổ, tâm trạng phức tạp, bất an xoắn ngón tay, mím môi, cô koong biết lát nữa phải đối mặt với chú An và chị Tiểu Miêu như thế nào, họ hận cô chẳng?

“Đừng lo, có tôi đây.” Tô Xích Cảnh nắm tay cô, nhẹ nhàng nói.

Vành mắt Tường Niệm đỏ lên, gật gật đầu, sau đó rút tay về, có chút xấu hổ.

“Nghỉ ngơi một chút đi khi nào đến tôi sẽ gọi em.” Tô Xích Cảnh xẩu hổ vuốt lòng bàn tay, ngượng ngùng cười.

“Không cần, em đã nghỉ ngơi tốt lắm rồi.” Tường Niệm nhìn gương mặt anh tuấn mê chết người của hán, rồi nghĩ đến cảnh bốn cánh môi chạm nhau vừa rồi rất là buồn rầu.

Chú ấy hôn cô, vì sao?

Về sau phải đối diện với chú thế nào? Bọn họ còn có thể giống như lúc trước không?

“Lúc này...” Tô Xích Cảnh thấy dáng vẻ cô bất an liền mở miệng giải thích, hán quan sát biểu cảm của Tường Niệm, thấy cô không có phản ứng gì gọi là ‘kịch liệt’ mới tiếp tục nói: “Chuyện lúc này, tôi xin lỗi em, em đừng suy nghĩ nhiều, chỉ là thấy cảm xúc của em không ổn định nên tôi hơi hoảng hốt, cho nên dưới tình huống chưa có kế hoạch gì mới làm vậy với em, tôi chỉ là không muốn em suy nghĩ tiêu cực.”

Nhìn hán căng thẳng giải thích, Tường Niệm chỉ cười nhẹ, thân xác cô cũng không sạch sẽ gì, bị hán nói vậy, bản thân càng cảm thấy mình là loại người đã là kỹ nữ còn muốn thờ trình tiết.

Nhưng cô biết Tô Xích Cảnh thật sự không có ý khinh thường cô, một lúc sau, Tường Niệm mới mấp má môi nói: “Không biết anh Nguyệt Lê thế nào?”

“Tôi sẽ mau chóng đưa cậu ta ra ngoài.” Trong lòng Tô Xích Cảnh lúc này cảm thấy “ngũ vị tạp trần”, nhìn tình hình giao thông phía trước nhẹ nhàng nói với Tường Niệm, tôi có người trong đó... chắc chắn đấy.

“Không cần, anh ấy sẽ không chịu ra ngoài.” Đôi mắt trong suốt của Tường Niệm nhìn chăm chăm hẳn.

An Nguyệt Lê sẽ không, bởi vì cô hiểu anh là một người đàn ông chân chính, sẽ chịu trách nhiệm với việc mình làm, tuy tất cả đều tại cô, dù cô cũng rất muốn để anh ra ngoài, cũng rất muốn nói cô không sao, nhưng cô hiểu anh!

“Vì sao không? Em hiểu cậu ta như vậy sao?” Tô Xích Cảnh một tay lười biếng đặt trước trán, có chút uể oải.

“Bởi vì anh ấy là người đàn ông có trách nhiệm, đúng vậy, em hiểu anh, cũng giống như anh hiểu em.” Tường Niệm nhìn hẳn, anh mắt kiên định.

Tô Xích Cảnh nhất thời không biết mở miệng thế nào, nên không nói chuyện nữa.

Nghĩ đến câu nói ‘đúng vậy. Em hiểu anh, như anh hiểu em vậy.’ của cô mà lòng trăm mối tơ ngàn, bọn họ tâm ý tương thông đến như vậy sao? Quan hệ của họ tốt đến cỡ nào đây?

Còn mình thì sao? Ở trong lòng cô ấy có chiếm được một góc nhỏ không?

Nhưng mặc kệ trong lòng cô ấy có hẳn hay không, hẳn vẫn bằng lòng vì cô làm mọi chuyện.

Rất nhanh, Tô Xích Cảnh và Tường Niệm đến cửa An gia, Tường Niệm vội vã xuống xe, những giọt nước rơi trên tóc cô, mưa nhỏ dần nhưng xung quanh vẫn phủ đầy sương mờ, ngửi hương đất thơm mát, Tường Niệm mỉm cười, dù tâm trạng cô có tệ bao nhiêu, chỉ cần ngửi được hương tự nhiên quen thuộc, cô sẽ cảm thấy sinh mệnh có giới hạn, còn sống thật tốt!

Cô cảm thấy sự ủng hộ của thiên nhiên, cảm nhận được hương vị ngập tràn tinh thần phấn chấn, cảm thấy đủ, chẳng phải nói đủ là vui rồi sao?

“Sao không mở dù?” Tô Xích Cảnh ngừng xe liền thấy cô hưởng thụ đứng trong mưa, mái tóc lại ướt, vừa rồi bảo cô đi thay quần áo cô không nghe, bây giờ lại ướt nữa rồi.

“Không có gì, tôi thích những cơn mưa phùn như vậy, nó khiến tôi cảm thấy vui vẻ, làm tôi quên đi đau thương, không nói nữa, chúng ta đi vào thôi.” Một tay Tường Niệm vén những sợi tóc rũ xuống sang sau tai, nhìn Tô Xích Cảnh cười cảm kích.

Thật ra muốn cô đi vào đối mặt với chú An và chị Tiểu Miêu, cô cần rất nhiều sức mạnh, cần dũng khí, cô không biết họ sẽ đối xử thế nào với mình? Dù sao cô cũng khiến ông mất đi con trai, làm chị ấy mất đi người chồng.

Cô sợ nhìn thấy ánh mắt chất chứa hận thù của họ! Vì vậy cô cần sức mạnh, sức mạnh có thể gánh vác tất cả!

Điều chỉnh cảm xúc một chút, Tường Niệm cùng Tô Xích Cảnh liền đi vào xưởng An gia, nhà xưởng trống trải không một bóng người, Tường Niệm nhún mày trao đổi ánh mắt với Tô Xích Cảnh, trong mắt hai người đều mang theo khó hiểu và thắc mắc.

“Chú An? Chú có ở đây không? Chú An?” tường Niệm dẫn đầu từng bước đi đến phòng làm việc, Tô Xích Cảnh bấu môi theo sau Tường Niệm.

“Đừng kêu, bọn họ không có ở đây, cô đi đi.” Một giọng nam vang lên, giọng điệu nhàn nhạt cho thấy lúc này hẳn không vui vẻ gì. Tường Niệm nghe giọng ngắt đầu lại, thấy tiểu Trương dựa vào cửa sổ lầu 2 không vui nhìn mình, cô run lên, ánh mắt này tựa hồ mang theo oán hận.

Bởi vì Nguyệt Lê vì cô ngồi tù?

Tường Niệm biết tất cả đều là lỗi ở cô, là cô nợ họ.

“Vậy chú An đi đâu? Chị Tiểu Miêu đâu? Đến sở cảnh sát sao?” Tường Niệm nâng đầu nhìn hẳn, vội vã hỏi.

“Đi đâu? Ha ha~ cô vẫn không nên quan am thì hơn, bởi vì cô tự cho là đúng đi nhúng tay, Nguyệt Lê vào tù còn chưa biết bị phán bao lâu? Cũng vì cô tự cho là đúng nhúng tay, Tiểu Miêu, sinh non rồi!” giọng điệu mang theo trào phúng, tiểu Trương vô ý nhìn về Tô Xích Cảnh.

Sinh non rồi?! Đầu óc cô như bị một vật gì đó đập mạnh vào.

Tường Niệm giật mình tại chỗ, nhìn chăm chăm tiểu Trương, cảnh môi run rẩy: “Bệnh viện nào?”

Bạn đang đọc truyện *Cầm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118

Tường Niệm cùng Tô Xích Cảnh chạy đến bệnh viện phụ sản của thành phố A, không chờ Tô Xích Cảnh dùng xe xong Tường Niệm đã vội và mở cửa xe, phóng thẳng đến khu nội trú.

Tô Xích Cảnh thấy cô gấp như vậy, cũng bất chấp ngừng xe, đi theo phía sau cô.

Tường Niệm chống đỡ sự mệt mỏi đến từ thể xác, đi đến phòng bệnh 305, mỗi bước đi đều khiến cô càng thêm đau khổ, Tiểu Miêu sảy thai rồi! Chị ấy mất đi đứa nhỏ thuộc về chị ấy và An Nguyệt Lê rồi sao?

Trời ơi! Chị ấy nhất định rất đau khổ! Chị ấy yêu thương đứa bé như thế, chú An cũng thế! Mọi sự thống khổ của họ đến đều do cô.

Tường Niệm đột nhiên hoa mắt choáng váng, cô đau đớn dựa vào tường, phía dưới vẫn đau đớn như trước, đó là niềm sỉ nhục của cô! Nắm chặt tay, lại bước từng bước tiến về trước, có một số việc cô nên chịu trách nhiệm. . .

Đẩy cửa, nhìn Tiểu Miêu mặc đồ bệnh nhân, gương mặt tái nhợt nằm trên giường bệnh, Tường Niệm thống khổ, dựa vào mặt cửa, che môi, cố gắng kiềm nén bản thân, nhưng, nước mắt giống như suối phun, không sao kiềm được!

“Đừng khóc.” Không biết từ lúc nào, Tô Xích Cảnh đã đứng phía sau cô, ôm lấy vai cô động viên, vô cùng đau lòng an ủi.

Tường Niệm rốt cục không thể nén được nhào vào lòng Tô Xích Cảnh, níu chặt lấy cổ áo sơ mi của hắn, gào khóc: “Chị ấy sinh non, là vì tôi, là vì tôi, đều tại tôi, làm sao đây? Tôi thật đáng chết khi luôn mang đến phiền phức cho người khác, vì sao không phải tôi, tôi tình nguyện tại hạ lấy đi mạng sống tôi, đẩy tôi xuống Địa Ngục, trước giờ tôi chưa từng ghét bản thân mình như vậy, nhưng nhưng giờ phút này, tôi thật sự cảm thấy tôi đáng chết, tôi thật đáng chết!”

Tiếng khóc của cô, sự bất lực của cô, thống khổ của cô, hắn đều biết hết, hắn muốn gánh vác giúp cô, chỉ muốn cô mạnh khỏe.

“Đừng nói như vậy, em cũng không biết mọi việc sẽ trở nên như vậy không phải sao? Em cũng bị thương mà, không trách em, thật sự không phải lỗi của em, em không cần suy sụp, em phải sống tốt, sống tốt vì những người yêu thương em, tỷ như An Nguyệt Lê.” Tô Xích Cảnh đau lòng ôm chặt lấy cô, trong từng câu nói đều là an ủi, đều là quan tâm.

Tường Niệm vẫn khóc thương tâm như trước, cô phải đối mặt với Tiểu Miêu thế nào đây?

Bởi vì cô, hạnh phúc của mọi người đều bị hủy hoại, đều tan tành rồi.

“Đừng khóc, chúng ta trở về trước được không? Chờ cảm xúc em ổn định, chờ cô ấy cũng ổn, chúng ta lại đến được không?” đưa mắt nhìn Tiểu Miêu đang mê man trên giường, Tô Xích Cảnh để lại vai Tường Niệm, cầu khẩn.

Hắn không muốn cô ở đây đón nhận tất cả, hắn không muốn nhìn thấy cô thống khổ lại bất lực không thể làm gì, không muốn!

Tường Niệm lập tức đứng thẳng người, nhanh chóng lau đi nước mắt, hít mũi: “Không cần, tôi muốn đến nhận lỗi với chị ấy, đứng trước mặt chị ấy nói một tiếng xin lỗi.”

Nói rồi chịu đựng đau đớn bước vào, từng bước đều nặng nề, giống như người đi chịu chết.

An Chí Viễn không có trong phòng bệnh, Tiểu Miêu ngủ trên giường bệnh màu trắng, đắp chiếc chăn mỏng manh, một bàn tay cầm kim tiêm, đáng vẻ thật đáng thương.

Lòng Tường Niệm tê rần, nước mắt, chảy trên gương mặt, cô nhẹ nhàng bước đến bên giường, ngồi xuống, dè dặt thận trọng nắm lên bàn tay còn lại, nhìn gương mặt tái nhợt của chị ấy, cảm giác áy náy lại gia tăng.

Tô Xích Cảnh không tiếng động bước vào, không có khí chất khinh thường của ngày xưa, nhiều hơn cả là sự đồng tình, là khổ sở, hắn lặng lẽ ngồi cạnh giường bệnh trông không khác, nhìn bóng lưng Tường Niệm.

“Nước, nước.” Hai từ rất nhỏ phát ra từ cánh môi khô nứt tái nhợt của Tiểu Miêu.

Tường Niệm nghe được, khóe môi mỉm cười yếu ớt, chị ấy tỉnh! Muốn đứng lên rót nước, lại bị Tô Xích Cảnh đè lại: “Đề tôi.”

Tường Niệm cười nhẹ, gạt đầu gối yên, nhìn người nằm trên giường vô thức lẩm bẩm, tràn đầy thân thiết, Tô Xích Cảnh cầm bình nước ở tù đầu giường rót một ly nước đưa cho Tường Niệm.

Tường Niệm nhẹ ôm đầu Tiểu Miêu, để chị ấy nương người lên một chút, sau đó đặt ly nước ở bên môi Tiểu Miêu, Tiểu Miêu cảm nhận được hơi ấm này, vội vã bung ly uống từng ngụm.

“Từ từ, từ từ thôi.” Tường Niệm thấy chị gấp như thế, sợ chị bị sặc, không nhìn được khe vuốt lưng chị ấy.

Nghe tiếng, Tiểu Miêu chợt mở to mắt, lúc nhìn thấy gương mặt vui vẻ của Tường Niệm, tức giận đẩy cô ra, hét lớn: “Cút!”

Tường Niệm bất ngờ không kịp đề phòng, bị Tiểu Miêu đẩy mạnh như vậy thất lưng liền đụng vào cạnh tủ nhỏ phía sau, cô đau đến hít vào một ngụm khí lạnh, Tô Xích Cảnh giật mình, hé miệng, đỡ Tường Niệm, rống to với Tiểu Miêu: “Cô làm gì thế?”

Tiểu Miêu không quan tâm cười, nhìn Tường Niệm, nghiêng răng nói: “Bảo cô ấy biến khỏi đây, lập tức đi, tôi nhìn thấy cô ta là có ác cảm.”

Lời này của Tiểu Miêu như một con dao bén nhọn, nhanh, chuẩn, mạnh cắm vào trái tim Tường Niệm, cô đau đến sắp không thể thở được.

“Cô...” Tô Xích Cảnh đi về trước, vừa há miệng liền bị Tường Niệm ngăn cản, Tường Niệm nhìn hần, ánh mắt lộ ra sự khẩn cầu, Tô Xích Cảnh bắt mắt nhìn Tiểu Miêu một chút, sau đó hất mặt nhìn nơi khác, nhưng vẫn ôm Tường Niệm như trước.

“Chị Tiểu Miêu, thật xin lỗi, em biết những thứ này là do em gây ra, em không thể chối cãi sự thật, nhưng xin chị, hãy chăm sóc tốt bản thân, xin chị.” Tường Niệm đứng đó nhìn ánh mắt oán hận của chị ấy mà trái tim không ngừng rỉ máu.

“A~! tôi không lòng cô già lòng từ bi, cô biến đi, tôi thật sự không muốn nhìn thấy cô, mau mang theo cái đạo đức giả của cô biến đi!” Tiểu Miêu sợ bản thân không nhận được sẽ bóp chết cô, liền chậm rãi nhắm mắt lại, cắn răng nói.

“Em biết tất cả đều là lỗi của em, làm anh Nguyệt Lê vào tù, làm chị mất đi đứa con, nhưng lúc đó em chỉ là muốn giúp mọi người, em không biết sao sẽ thành như vậy, em...”

“Đừng nói nữa, cô đi đi, cút đi, tôi không muốn nhìn thấy cô, biến, cô cút.” Tiểu Miêu đột nhiên không khống chế được cảm xúc, cầm bình nước ở đầu tủ ném về phía Tường Niệm.

“A—” Tường Niệm kêu đau, nước nóng trong bình văng ra dính trên mặt cô, cả cái bình cũng đập vào ngực cô.

Còn Tô Xích Cảnh do từ đầu đến giờ không nhìn Tiểu Miêu nên lúc hần nghe được Tiểu Miêu hô to thì mới khẩn trương quay đầu lại, đã thấy Tường Niệm che mặt khóc, hần xoa cô lại đối diện mình, giọng run run: “Sao vậy? Có bị thương chỗ nào không?”

Tường Niệm càng khóc lớn hơn, mặt cùng miệng đều thật đau, nhưng không đau bằng nỗi đau trong lòng, chị ấy sao có thể nhẫn tâm làm vậy với cô? Mọi chuyện đâu phải do cô cố ý! Chị ấy không niệm tình cảm mười năm, thật sự đã làm vậy với cô?

“Nói chuyện, nói gì đi, để tôi biết em không có gì.” Thấy cô chỉ khóc, không nói, Tô Xích Cảnh khẩn trương muốn kéo tay đang che mặt của cô xuống, nhưng cô buống bình không chịu.

“Ha ha ha~ nếu hủy đi gương mặt thì càng tốt, đỡ phải đi dụ dỗ khắp nơi.” Tiểu Miêu hung hăng trừng mắt Tường Niệm, kiêu ngạo hất cằm khinh thường.

Tô Xích Cảnh vừa định mở miệng, Tường Niệm liền gạt tay hần chạy ra ngoài.

“Tường Niệm!” lòng Tô Xích Cảnh thất lại, đuổi theo, nhưng vừa đi tới cửa hần liền dừng lại, quay đầu nhìn Hồ Tiểu Miêu đang vênh vào đắc ý, trong ánh mắt không còn sự thương hại vừa rồi, thay vào đó là sự lạnh lùng: “Cô có biết em ấy bị cưỡng bức không hả? Em ấy làm tất cả không phải đều vì các người sao? Các người lớn lên với nhau, cô thật có thể độc ác tổn thương em ấy?”

Nổi rồi bỏ chạy ra ngoài, bởi vì hần biết, cô ấy cần hần, lúc này!

Tiểu Miêu tròn mắt nhìn bọn họ biến mất ở cửa, trong đầu vang vọng câu nói kia của Tô Xích Cảnh: em ấy bị cưỡng bức. Trời ạ! Khó trách em ấy mặc đồ bệnh nhân.

Em ấy nhất định rất muốn chết! Có cô gái nào có thể chịu đựng được chuyên như thế?

Nhưng vì em ấy, đứa con của cô không còn, không còn! Đó là đứa nhỏ của cô và An Nguyệt Lê! Đó là thứ duy nhất cô có từ hần! An Nguyệt Lê ngồi tù, cô làm sao có thể tha thứ cho em ấy? Sao có thể?

Tiểu Miêu co chân, vùi đầu vào gối, khóc nức nở.

Tường Niệm, chị chưa từng muốn tổn hại em, chị chỉ là không chịu được đả kích, thật xin lỗi.

Tô Xích Cảnh đuổi theo Tường Niệm xuống lầu, thấy cô chạy vào trong xe, liền an tâm thở ra một hơi, cũng may, cô ấy không có chạy loạn.

Đi vào trong xe, liền cảm nhận được không khí bi thương, nghe tiếng khóc của cô Tô Xích Cảnh xót xa, rầu rĩ, đau đau.

Tô Xích Cảnh không nói chuyện, để cô khóc, hần biết giờ phút này cô cần giải phóng bi thương trong lòng, khởi động xe, chạy ra khỏi bệnh viện, Tô Xích Cảnh vừa lái xe, vừa chăm chú nhìn tình hình giao thông phía trước.

Nên đi đâu đây?

.....

Xe dừng ở bờ biển, Tường Niệm trầm mặc bước xuống, lại bắt đầu chạy dọc theo bờ biển, còn Tô Xích Cảnh vẫn đứng ở trên cát, lười biếng dựa đầu vào xe, nhìn cô.

Thẳng đến khi mặt trời nhạt dần, sau đó xung quanh tối đen, Tường Niệm vẫn còn đang chạy thực mạng, giờ phút này cô không nghĩ ngợi gì, nước mắt trên mặt đã sớm khô, nhưng vẫn thấy rõ ràng vết nước mắt, một chút biểu cảm cũng không có, giống như một đứa trẻ không còn sinh khí.

Tô Xích Cảnh cũng không ngăn cản, vẫn ngồi trước đầu xe, hai tay khoanh lại nhìn cô, đột nhiên di động trong túi vang, Tô Xích Cảnh nhìn thoáng qua Tường Niệm, sau đó không nhanh không chậm tiếp điện thoại: “Nói.”

“Các người ở đâu? Sao còn chưa đưa cô ấy về?” Đầu bên kia Diêm Thương Tuyết một tay chống hông, một tay cầm chặt điện thoại, vẻ mặt tức giận làm người ta có chút sợ hãi.

Hắn đến bệnh viện thì thấy bọn họ không còn ở đó nữa, đáng chết là cả y tá và bác sĩ đều không biết, hắn tức giận, bảo Trình Sở Đồng sa thải những người có liên quan, còn đá hắn một cái mới hết giận bỏ đi.

Hắn lại vội vàng gọi cho Tô Xích Cảnh, nhưng đáng chết anh ta lại tắt điện thoại.

Một ngày này! Lòng hắn như lửa đốt, hắn lo cho cô, cho nên bắt chấp Mary Mai Kasi giữ lại cũng kiên quyết đi tìm cô, đưa Mary về nhà, nhưng vẫn không thấy cô trong nhà.

Phối hắn sắp tức điên, tối qua cô ấy nhất định rất đau, hôm nay cũng không chịu nghỉ ngơi cho tốt, còn chạy loạn làm hắn không tìm được người, là muốn sao?

“Lát nữa tôi sẽ đưa cô ấy về, tâm trạng cô ấy không tốt, cho nên chờ chút nữa.” Giọng Tô Xích Cảnh mềm nhũn không còn hơi, khiến người ta mơ màng.

“Các người ở đâu? Không phải...” Diêm Thương Tuyết không yên tâm, liền truy hỏi.

Không phải...

“Bờ biển.” Tô Xích Cảnh biết hắn hiểu sai, không nhịn được thở dài nói.

Sau đó điện thoại bị cắt đứt, Tô Xích Cảnh vẫn ngồi ở đầu xe nhìn cô gái vẫn đang điên cuồng chạy dưới ánh trăng, tóc cô bay tán loạn, động tác chạy cũng nhịp nhàng theo gió biển, mặc sức tung bay, vẻ mặt bình thản như tiên nữ không hiểu sự đời.

Thân thể nhỏ bé như thế...

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119

Nửa tiếng sau.

Có tiếng xe thắng gấp chọt vang lên, quấy rầy Tô Xích Cảnh, bởi vì khoảng cách xa nên Tường Niệm không nghe thấy, vẫn chạy điên cuồng như trước...

Tô Xích Cảnh miễn cưỡng xoay đầu, thấy Diêm Thương Tuyết xanh mặt đi tới, liền khinh bỉ hắn, sau đó cũng xuống xe đi về phía Diêm Thương Tuyết.

“Người đâu?” Diêm Thương Tuyết nhìn quanh một chút lại không thấy Tường Niệm, hắn rống to một tiếng với Tô Xích Cảnh.

Tô Xích Cảnh cũng nghiêng đầu nhìn về phía bờ biển, Diêm Thương Tuyết cũng nhử mày nhìn lại, thấy cô gái kia đang hứng gió biển, chạy điên cuồng dưới ánh trăng, lúc này cô trong trời mà lạnh lùng, cô đơn, nhưng lại xinh đẹp không giống người phàm.

Hắn đen mặt đi về phía bờ biển, Tô Xích Cảnh thấy sắc mặt hắn không tốt cũng chạy nhanh đi theo.

Tường Niệm chạy, cô cảm thấy sự trách móc trong lòng dần vơi hết, tất cả đều sẽ tốt đẹp hơn!!

Vừa định dừng lại nhưng không ngờ lại tiến vào lòng ngực mang theo mùi thuốc lá, cái mũi bị đụng đau, cô bắt mẫn cau mày, tay xoa mũi, trừng mắt kẻ gây họa lại thấy Diêm Thương Tuyết mặt tức giận cúi đầu nhìn mình, liền sợ hãi lùi về sau một bước.: “Anh?”

Diêm Thương Tuyệt không nói, thấy cô thở phì phò, ngực phập phồng, mặt nhẵn thành một cục, hần nghĩ tới chuyện hôm qua, đau lòng, đưa tay xoa mặt cô: “Chúng ta về nhà.”

Sau đó ôm lấy cô, xoay người đi về phía đằng xe.

“Về nhà!?” Tưởng Niệm đưa tay khoát lên cổ hần, nhìn hần khó hiểu.

“Không về nhà, em muốn đi đâu?” Diêm Thương Tuyệt nhướn mày hỏi ngược lại.

Nhìn ra nét không vui trong ánh mắt hần, Tưởng Niệm lắc đầu không nói, thật ra cô muốn đi xem chú An, nhưng ánh mắt có sức uy hiếp kia của hần khiến cô không dám mở miệng, với lại, hôm nay cô cũng mệt mỏi, ngày mai hãy đi tìm chú An đi.

Không biết ngày mai sẽ là một ngày ‘khắc cốt ghi tâm’ ra sao?

Ôm ngang cô, cảm thấy cô nhẹ tênh, nhỏ nhắn như thế, Diêm Thương Tuyệt có chút đau lòng, càng siết chặt cô một chút đi về phía xe. Tô Xích Cảnh thất thần nhìn bóng lưng Diêm Thương Tuyệt, thấy Diêm Thương Tuyệt lên xe chuẩn bị rời đi hần cũng vội vã lên xe, đi theo sau Diêm Thương Tuyệt, nhìn chiếc Maybach màu đen liêu lĩnh phía trước, nhìn xuyên qua phía sau xe ở cửa sổ tay lái phụ là đỉnh đầu của Tưởng Niệm, hần cười tà mị, đáy mắt dụ dằng.

Diêm Thương Tuyệt nhìn chiếc xe chạy theo phía sau trong kính chiếu hậu hừ lạnh, khiến Tưởng Niệm không tiếng động run lên một chút sau đó nhìn hần khó hiểu.

“Em cùng Cảnh đi đâu?” con người u ám của Diêm Thương Tuyệt nhìn chằm chằm phía trước, một ngón tay gõ nhịp nhàn trên vô-lăng, đáng vẻ lười nhác lại gọi cảm vô cùng!

Cầm môi, Tưởng Niệm bất an giật mình, trong lòng đang suy nghĩ có nên nói thật với hần hay không.

“Nói chuyện! Cầm điếc à!” Thấy cô nửa ngày không trả lời, Diêm Thương Tuyệt hết kiên nhẫn, gầm nhẹ một tiếng.

Nhưng một tiếng này của hần lại khiến Tưởng Niệm uất ức vô cùng, nước mắt ‘lã chã’ rơi xuống, thấm ướt bộ đồ bệnh nhân trên người cô, cô lí nhí như muỗi kêu: “Anh còn dữ với em?”

Cô đã rất thương tâm rồi được hay không?

Cái người lúc sáng còn dụ dằng như nước kia đâu, cô đã như vậy rồi hần không thể nhẹ nhàng với cô một chút sao?

“Còn khóc nữa tôi ném em xuống biển!” Diêm Thương Tuyệt không bình tĩnh trừng mắt cô, vô cùng tức giận, thật thật tức giận.

Tưởng Niệm cắn chặt môi để hần không nghe thấy tiếng khóc, nhưng nước mắt vẫn rơi không ngừng, xấu xa! Còn la cô như vậy.

Tưởng Niệm vẫn không nói chuyện, Diêm Thương Tuyệt khó thở cũng im lặng, hai người cứ giằng co như vậy cho đến khi xe chạy tới biệt thự U Tâm, Diêm Thương Tuyệt vội vàng mở cửa xe đi xuống đứng trước cửa xe, tay bỏ trong túi quần, về mặt u ám nhìn đèn xe ngày càng đến gần, hần đứng đó như pho tượng cả người tan nát ra hơi thở không thể xem thường, nhìn đèn xe chói mắt, hần vẫn cao cao tại thượng như vậy, không hề chớp mắt nhìn Tô Xích Cảnh chậm chạp xuống xe.

“Anh theo tới làm gì? Nhà anh hết gạo à?” Diêm Thương Tuyệt vừa nhìn Tưởng Niệm khúm núm xuống xe, vừa châm chọc khiêu khích Tô Xích Cảnh.

Lúc thấy Tô Xích Cảnh nhìn Tưởng Niệm thì lửa trong lòng càng thêm không vui.

Tô Xích Cảnh quyết miệng, cười nhún vai, không để ý hần, tự nhiên kéo Tưởng Niệm vào phòng khách, còn kiêu ngạo vừa đi vừa hô: “Mau ăn cơm, sắp đói chết!”

Giống như hần mới là chủ nhân của nơi này vậy.

Tưởng Niệm sợ hãi quay đầu nhìn Diêm Thương Tuyệt ở phía sau, thấy vẻ mặt hần ngày càng u ám thì ngăn ra một lúc, sau đó đứng lại không đi, nhưng Tô Xích Cảnh lại không biết xấu hổ đến gần cô, thì thầm: “Mặc kệ cậu ta, ai biết cậu ta hung dữ với em, còn để em một mình ở bệnh viện.”

Tưởng Niệm nhìn hần kinh ngạc, sao hần biết vừa rồi anh lớn tiếng với cô?

Tô Xích Cảnh nhếch môi cười, dĩ nhiên là hần biết, với sự hiểu biết nhiều năm của hần về Diêm Thương Tuyệt thì không biết mới là lạ, cái tên kia chỉ cần thấy đồ của mình người ta chiếm thì nhất định nổi lửa, tìm người trút giận.

Nhưng khiến hần bất ngờ là chuyện Tưởng Niệm bị J(màn nhụt -.-), tên kia lại không để ý còn đối xử tốt với cô, xem ra, có lẽ thật sự động tâm với cô rồi.

Cho nên lúc mới gọi điện thoại cho hần, hần liền biết tên kia ghen tị, sắp nổi điên!

Hai người thân thiết bước vào phòng ăn, Diêm Thương Tuyệt chỉ có thể đen mặt theo sau, hần thật muốn xông lên xô Tô Xích Cảnh ra rồi đập cho một

cái, sau đó đuổi ra ngoài, nhưng hẳn biết lúc này tâm trạng Tường Niệm không tốt, có Cảnh ở với cô có lẽ sẽ tốt hơn, nên chỉ có thể cắn răng nhìn, vào phòng ăn bảo người giúp việc mang thức ăn lên. Nhìn một bàn toàn món ngon, Tường Niệm cảm thấy bụng trống trơn, dường như cả ruột cũng mất tiêu.

Nuốt nước miếng đi vào, cô thật đói, từ hôm qua đến giờ chưa ăn gì.

“Nào, ngồi xuống ăn cơm” Tô Xích Cảnh khoát hai tay lên vai nhỏ nhắn của cô, nhẹ nhàng ấn cô xuống ghế, sau đó cúi áo khoác vút bừa lên ghế.

Tường Niệm không được tự nhiên nhìn Diêm Thương Tuyệt, thấy mặt hắn đen không thể đen hơn đang đi về phía họ, cuối cùng ngồi ở đối diện cô, mắt lạnh nhìn cô.

“Ăn đi, đừng khách sáo, nào.” Tô Xích Cảnh gấp một miếng cá mực sợi bỏ vào chén Tường Niệm, vừa gạt đầu với cô, vừa tự nhiên gấp thức ăn, sau đó há miệng bắt đầu ăn, từ đầu đến giờ cũng không liếc mắt Diêm Thương Tuyệt một cái.

“Tô thiếu gia, thức ăn hợp miệng chứ?” một giọng nữ chột vang lên, chất giọng đậm vị ngoại quốc.

Tô Xích Cảnh đang ăn com nghe thế ngẩng đầu nhìn về phía người nói, cuối cùng khi tầm mắt dừng lại ở trên mặt cô gái kia thì trên mặt hiện lên vẻ ghét bỏ: “Sao cô lại ở đây?”

Tường Niệm đang ngậm miếng cá mực sợi lúc này Tô Xích Cảnh vừa gấp cho cô, mở to mắt nhìn cô gái xinh đẹp trước mắt, mái tóc nâu xòa trên vai, đôi mắt to có thâm ý nhìn mình, Tường Niệm nhanh chóng nuốt cá mực sợi vào, sau đó dùng khăn ăn lau miệng, lại nhìn cô gái này. Cô ấy thật xinh, là ai vậy? Sao ở đây?

Cô gái mỉm cười, ngồi vào bên cạnh Diêm Thương Tuyệt, thấy Tường Niệm còn đang nhìn mình liền cười xâu xa.

“Haiz, sao cô lại ở đây?” Tô Xích Cảnh buông đũa, cau mày, không thể tin được nhìn Mary Mai Kasi.

Tường Niệm vẫn đang trong trạng thái mơ hồ, bọn họ quen nhau? Hình như quan hệ còn rất tốt.

“Này Tô Xích Cảnh, sao anh chẳng thay đổi chút nào vậy? Vẫn khiến người ta chán ghét.” Cô gái nói tiếng Trung có chút kém, nhưng vẫn có thể nghe rõ nội dung, cô trừng mắt Tô Xích Cảnh sau đó cười khúc khích gấp thức ăn cho Diêm Thương Tuyệt.

Diêm Thương Tuyệt nhìn cô ấy cười nhẹ, điều này khiến Tường Niệm có chút khó chịu.

Trong lúc nhất thời, Tường Niệm cũng không biết làm gì bây giờ? Chỉ ngây ngốc ngồi đó nhìn Diêm Thương Tuyệt.

“Tôi đáng ghét?” Tô Xích Cảnh không thể tin được mở to mắt, dùng ngón tay chỉ vào mình, la lớn.

“Đúng là anh, đúng là anh.” Cô gái cắn đũa, chuẩn bị cùng Tô Xích Cảnh đấu đến cùng.

“Cô...” Tô Xích Cảnh thở gấp, chỉ vào cô bất mãn nói.

“Được rồi, anh có yên được không? Lúc trước cùng Cận Vi nháo, bây giờ lại cùng em ấy nháo, anh nhỏ lắm sao? Hơn nữa, cũng nên tôn trọng thân phận tổng thống Ireland của Mai Kasi một chút.” Diêm Thương Tuyệt buông đũa, hay tay chống trên bàn, không chớp mắt nhìn Tô Xích Cảnh.

Mary Mai Kasi kiêu ngạo hất cằm, Tô Xích Cảnh không cam lòng quyết miệng tiếp tục gấp thức ăn cho Tường Niệm, mà Tường Niệm thì ngồi yên ở đó ngây ngốc nhìn Mary Mai Kasi, cô ấy là tổng thống Ireland? Nữ tổng thống?

Lần trước anh nói sẽ mang cô đi Ireland, không phải có liên quan đến cô gái này chứ?

“Em không cần căng thẳng, ở đây chẳng ai coi cô ấy như Tổng Thống đâu.” Tô Xích Cảnh lại gấp một miếng cá chiên đặt vào chén Tường Niệm, nhẹ giọng nói.

“Hừ!” Mary Mai Kasi khinh thường nhìn Tô Xích Cảnh, sau đó nhìn Tường Niệm: “Cô với Tuyệt có quan hệ gì?”

Tường Niệm vốn đang xấu hổ sau khi nghe xong câu hỏi của cô thì bất giác mở to mắt, ý gì đây?

“Tôi hỏi các người là quan hệ gì?” Mary Mai Kasi cau mày, lặp lại.

Quan hệ gì? Nên là quan hệ gì đây?

Tường Niệm hỏi buồn rầu nhàu mày, vẻ mặt khó xử, là...

Diêm Thương Tuyệt cũng thật nhàn rồi nhìn cô.

“Cô ấy là vợ chưa cưới của Tuyệt.” Tô Xích Cảnh gấp thức ăn đưa vài miếng, sau đó tức giận nói.

“Vợ chưa cưới? Chính là cô?” Mary Mai Kasi không tự giác phóng lớn âm lượng, không thể tin chỉ vào Tường Niệm, chính là cô gái đơn thuần như học sinh này?

Vì sao nha?

Tường Niệm nhìn cô, thành thật gật đầu, lại nhìn Diêm Thương Tuyết, phát hiện hắn đang dùng một loại ánh mắt nghiền ngẫm nhìn mình chăm chăm, Tường Niệm có chút khó thở, sao hắn không nói chuyện?

“Không có gì, ăn cơm.” Mary Mai Kasi tức giận gấp thức ăn bắt đầu ăn từng ngụm, như đang trút giận, động tác như vậy của cô làm Tường Niệm mờ mịt, một cô gái thô lỗ như vậy là tổng thống? Còn trẻ như vậy?

“Nào, ăn cơm.” Tô Xích Cảnh lại gấp cho Tường Niệm một đĩa thức ăn, nhẹ giọng kêu.

Tường Niệm cười yếu ớt gật đầu, sau đó ăn thức ăn mà Tô Xích Cảnh gấp cho cô, tiếp đó cũng cùng Tô Xích Cảnh vừa ăn vừa nói chuyện, tuy không có tâm trạng nhưng thấy Tô Xích Cảnh tâm tình tốt, cô cũng không muốn phá hỏng niềm vui của hắn, chỉ là thỉnh thoảng đáp vài câu, bởi vì cô có thể cảm nhận được cặp mắt lạnh như băng kia của Diêm Thương Tuyết đang nhìn mình chăm chăm, cho nên, cô kiềm nén lại.

Diêm Thương Tuyết dựa lưng vào ghế, hai chân tao nhã bắt chéo, hai tay cũng khoanh trước ngực, mắt lạnh nhìn Tường Niệm nuốt toàn bộ thức ăn.

Đó là thức ăn mà Tô Xích Cảnh dùng đĩa hắn đã ăn qua gấp cho cô, sao cô có thể không kiêng kị gì cả ăn sạch? Chẳng lẽ không biết trên đó có nước bọt của Tô Xích Cảnh sao? Cô không biết như vậy coi như là hôn gián tiếp sao?

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120

Sau bữa cơm chiều, Tô Xích Cảnh đề nghị Tường Niệm cùng nhau đi chơi game, Tường Niệm vốn định về phòng nghỉ ngơi, nhưng vừa nghĩ đến lúc có mặt cô gái kia thì giọng điệu cử chỉ của Diêm Thương Tuyết thay đổi như trở thành một người khác thì trong lòng cô lại rầu rĩ, hơn nữa đêm nay cô phải ngủ đâu đây? Xảy ra chuyện như vậy, hắn...

Không muốn nhìn đến cảnh tượng ám áp giữa bọn họ, cô cảm thấy bản thân như người ngoài, thôi thì đi với Tô Xích Cảnh đi.

Trong phòng game rộng 90 mét vuông, Tô Xích Cảnh cao hứng chơi trò đánh nhau, chỉ có Tường Niệm ủ rũ ngồi một bên, cầm điều khiển ngồi như khúc gỗ trên thảm nhập khẩu từ Ba Tư, nhìn quái thú trên màn hình mà không có tâm trạng gì.

Anh sẽ để ý chuyện này không? A ~ có người đàn ông nào lại không để ý?

Thực ra xem thường cô cũng là bình thường, cả cô cũng khinh thường chính mình, nhưng vì sao ở bệnh viện lại đối xử dịu dàng với cô như thế?

“Sao lại khóc?” Tô Xích Cảnh một mình đánh đến nóng cả người, biết Tường Niệm không vui nên muốn cô chơi game để phát tiết một chút, không ngờ hết nửa tiếng rồi cũng chỉ có mình hắn đùa hăng say.

Buông điều khiển, nhẹ nắm vai Tường Niệm, đáy mắt dịu dàng, cô không biết nước mắt của cô sẽ làm hắn, đau lòng không thôi.

“Chú, tôi rất khổ sở, tôi cũng muốn vui lên, ngoan ngoãn nghe lời Nguyệt Lê, nhưng mà chỗ này, đau lắm, rất đau.” Tường Niệm nhào vào lòng Tô Xích Cảnh, đau đớn khóc lên, cô vẫn cho rằng cô có thể tốt lên, nhưng không có cách, lòng đau, nhìn thấy Tiểu Miêu mặt tái nhợt nằm trên giường, sảy thai, cô liền không thể tha thứ cho bản thân.

“Chú, xin chứ, hãy giúp Nguyệt Lê ra ngoài, tôi muốn anh ý sống tốt, thật tốt.” Tường Niệm bắt lực, níu lấy cổ áo Tô Xích Cảnh, khóc lóc than thở.

“Em không cần nói...” Tô Xích Cảnh nghe cô nói vậy hiện nhiên có chút không hiểu, một bên giúp cô lau nước mắt, một bên thận trọng hỏi, hắn không xác định có phải bởi vì liên quan đến Hồ Tiểu Miêu mới có thể khiến cô thay đổi quyết định hay không?

“Tôi biết, tôi biết ngay từ đầu là chính tôi không đồng ý dựa vào quyền thế đưa Nguyệt Lê ra ngoài, nhưng mà lúc này chị Tiểu Miêu sảy thai, chú An nhất định cũng suy sụp, ai cũng không thể chia sẻ nỗi đau khổ với họ, trừ khi Nguyệt Lê mạnh khỏe, nếu không tôi thật không biết chú An và chị Tiểu Miêu làm sao chịu đã kịch này? Tôi chỉ hi vọng anh ấy sống tốt, khiến chị Tiểu Miêu mạnh khỏe, khiến chú An vui lên, dù tôi thịt nát xương tan cũng xứng đáng.” Tường Niệm kích động, tay níu lấy cổ áo Tô Xích Cảnh chưa từng buông ra, cổ áo cũng có nếp nhăn.

Ban đầu, chính cô tôn trọng Nguyệt Lê, tôn trọng hắn là một người đàn ông dám làm dám nhận, nhưng hiện tại Tiểu Miêu mất đứa con, cảm xúc lại không ổn định, thấy chị ấy đau khổ như thế, mà tất cả đều do cô tạo thành, cô làm sao có thể nhẫn tâm để Nguyệt Lê lại ngồi tù? Cũng không biết chú An ra sao, chú già rồi thân thể lại không tốt, nhất định kiệt sức với chuyện của Nguyệt Lê.

Mà lúc này chuyện duy nhất cô có thể làm, chính là nghĩ cách đưa Nguyệt Lê ra, để bọn họ đều vui vẻ.

“Được, ngày mai chúng ta đi gặp Nguyệt Lê, nếu cậu ta đồng ý, khoảng chừng cuối tháng cậu ta có thể ra ngoài.” Tô Xích Cảnh cầm bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của cô, đỏ mắt đồng ý.

“Chú, cảm ơn chú, cảm ơn chú.” Trương Niệm cũng nắm chặt tay hắn, chân thành nói một lần lại một lần.

Sau khi cảm xúc dần ổn định, Trương Niệm ngồi một bên uống sữa mà Tô Xích Cảnh gọi người làm mang đến, còn Tô Xích Cảnh cũng không chơi game nữa, lẳng lặng ngồi bên cạnh với cô.

“Uống xong nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai chúng ta đi gặp An Nguyệt Lê.”

Tay cần ly sữa dừng một chút, Trương Niệm khó hiểu nhìn Tô Xích Cảnh.

“Tôi nay tôi ở lại đây vậy là sáng mai có thể cùng đi rồi.” Thấy cô thắc mắc, Tô Xích Cảnh cười mỉa hoặc, nhẹ nhàng vuốt tóc cô, dịu dàng xoa đầu.

Trương Niệm cắn môi gật đầu, ngay lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, hai người đưa mắt nhìn người bước vào---Diêm Thương Tuyết và Mary Mai Kasi.

Trương Niệm chột đứng lên, khẩn trương nhìn Diêm Thương Tuyết, đáng vẻ như đứa nhỏ làm sai chuyện.

Có phải cô ngồi với chủ quá gần rồi hay không? Nếu không vì sao anh vừa đi vào lại mắt lạnh nhìn cô?

“Đã trễ vậy sao còn chưa ngủ?” Diêm Thương Tuyết đi về phía Trương Niệm, vô cùng bá đạo vòng tay qua thắt lưng cô, mượn cơ hội này để cô nhích lại gần mình hơn, giọng điệu vẫn không nhanh không chậm như trước.

“...Đang chuẩn bị ngủ đi?” Trương Niệm chần chờ nửa ngày mới mở miệng trả lời, hắn dựa sát như vậy làm hại cô căng thẳng quá.

“Ừ.” Diêm Thương Tuyết dùng ánh mắt xem thường khiêu khích nhìn Tô Xích Cảnh, sau đó ôm Trương Niệm ra ngoài, bỏ lại Tô Xích Cảnh với Mary Mai Kasi.

“Không phải anh ta thật sự yêu có gái đó chứ?” Mary Mai Kasi ngồi xuống đất nói chuyện, cầm lấy điều khiển trò chơi vừa chơi vừa không để ý hỏi, trên mặt có chút bi thương.

Thật ra vừa rồi ở vườn hoa cùng Diêm Thương Tuyết đã nói rất nhiều chuyện, lần đầu tiên hắn không kiêng dè gì cả nín lên tiếng lòng hắn, hắn nói hắn yêu cô gái đó, muốn liều lĩnh yêu cô ấy, hắn bảo hắn yêu cô ấy từ mười năm trước, hắn nói kiếp này, cô ấy chính là người hắn muốn định ra ước hẹn trăm năm.

Dù cô thương hắn, nhưng cũng biết thành toàn cho người khác, hướng chi, chưa bao giờ thấy hắn tranh giành cô gái nào, lúc này trên bàn cơm coi như cô đã nhìn thấy rõ ràng.

Hướng chi lúc này hắn cũng nói vậy thôi nếu mình còn tiếp cận hắn chẳng phải giống với mấy con gà móng cái sao? Hướng chi cô thương hắn, chỉ cần hắn hạnh phúc, có được hắn hay không cũng không quan trọng.

Cô gái kia, cô có chút thích! Không biết vì sao, cảm thấy có ấy rất dễ làm người ta thấy thân thiết.

“Đúng, rất yêu.” Tô Xích Cảnh cũng ngồi xuống, cầm điều khiển cùng cô chơi đánh nhau, sau đó chậm rãi nói: “Anh từng cho rằng cả đời này Tuyết sẽ không yêu ai, nhưng anh sai rồi, nếu tình mắt sẽ nhìn ra tình cảm cậu ta giành cho Trương Niệm không như bình thường, có bao giờ em thấy cậu ấy vì một cô gái mà tỏ ra như vậy không? Đặc biệt là mùi giấm chua nồng nặc.

Thật ra Trương Niệm là một cô gái tốt bụng, lạc quan yêu đời, có thể là hương hoa của mùa xuân, là cơn gió nhẹ mùa hạ, cũng có thể là cơn mưa phùn mùa thu, hay là ánh mặt trời ấm áp mùa đông, mỗi một mặt của cô ấy đều có những hương vị của riêng cô ấy, em cùng cô ấy ở chung tự nhiên sẽ vì một nụ cười của cô ấy mà cảm thấy ấm áp, Tuyết, mang trên người nhiều thương tổn, mà Trương Niệm chính là liều thuốc bổ, cho nên, chúc phúc họ đi! Họ sẽ hạnh phúc!”

Mary Mai Kasi bỗng dừng ngừng chơi, nghiêng đầu nhìn Tô Xích Cảnh: “Tuy anh nói rất nhiều, cũng có vài câu em không nghe hiểu, nhưng em biết, thứ không phải của mình thì không thể cưỡng cầu.”

Thứ?

Tô Xích Cảnh cũng dừng động tác, dừng sĩ chính nghĩa trên màn hình bị quái thú to lớn đánh tới đầu rơi máu chảy, hắn thật thương thức nhìn Mary Mai Kasi: “Em tốt lắm, sau này nhất định gặp được một người đàn ông biết trân trọng em.”

“Giống như Tuyết đối với cô gái kia sao?” Mary Mai Kasi ước ao nhìn Tô Xích Cảnh, hai tay nắm lại đặt dưới cằm.

“Àn, thậm chí yêu hơn.” Tô Xích Cảnh thật vui vẻ vì cô có thể buông xuống, phải biết rằng, nếu cô Tổng Thống này cũng chen một chân vào, chẳng phải Trương Niệm sẽ nguy hiểm sao.

Mary Mai Kasi cười ngượng ngùng, sau đó giống như nghĩ đến gì đó, đột nhiên ngừng đầu nhìn Tô Xích Cảnh, nhích tới gần hắn, trong ánh mắt lóe ra nghiêm khắc: “Anh cũng thích cô bé kia?”

Tô Xích Cảnh cả kinh, che miệng cô, vịn vịn mặt: “Suyt-“

Hai người đột nhiên tới tới gần, chớp mũi gần như dán vào nhau, thậm chí có thể cảm giác được hơi thở ấm nóng của nhau, Mary Mai Kasi tuy sinh trưởng ở nước ngoài, nhưng từ rất sớm đã yêu thích Diêm Thương Tuyết, cho nên đến gần người đàn ông khác như thế này vẫn là lần đầu, không hiểu sao đỏ mặt, lông mi chớp chớp, kinh ngạc nhìn Tô Xích Cảnh.

Một lát sau Tô Xích Cảnh mới giống như bị điện giật chợt đẩy cô ra, khăn trướng nuốt nước bọt, dùng mu bàn tay lau chớp mũi: “Cái kia muộn rồi, đi ngủ sớm một chút đi.”

Nói xong cũng chạy ra ngoài, bỏ lại Mary Mai Kasi ngây ngốc ngồi dưới đất...

Diêm Thương Tuyết cùng Tưởng Niệm trở về phòng liền cầm lấy khăn tắm đi vào phòng tắm, Tưởng Niệm trong lòng căng thẳng, ngồi cũng không được, đứng cũng không xong, cô không biết hẳn có thật sự không để ý chuyện tối hôm qua không, nhưng cô bỗng nhiên rất để ý.

Mình không sạch sẽ, sau này sợ là không có mặt mũi cũng hẳn...

Thần kinh rồi!! Nghĩ đi đâu vậy?

Hối hận vỗ trán, đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy Diêm Thương Tuyết không chút che giấu đứng tắm rửa trong phòng tắm thông minh, khắp người đều là bọt sữa tắm màu trắng, thân hình mảnh mẽ, cơ bắp khỏe mạnh, gương mặt tuần tú hoàn mỹ không khuyết điểm, mỗi một đường cong trên người đều tuyệt đẹp.

Nhìn hẳn mờ vò sen, sau đó bọt bong bóng trên người theo nước chảy xuống, giọt nước này chảy qua mỗi một chỗ trên cơ thể hẳn, dưới ánh đèn ấm áp thoát nhìn thật khỏe khoắn, thật gọi cảm.

Chỗ đó..

Tưởng Niệm lập tức xoay người, nghĩ đến vừa rồi nhìn thấy thứ kia gương mặt nhỏ nhắn nóng lên.

Hoảng loạn đi ra ngoài ban công, ôm lấy gương mặt nhỏ nhắn đang nóng lên, Tưởng Niệm nhất thời cảm thấy xấu hổ vô cùng, từ khi nào thì cô trở nên... sắc... như vậy?

Đêm nay mặt trăng rất lớn, ánh trăng nhàn nhạt rơi xuống mặt đất, khiến người ta cảm thấy thật ấm áp, rất ấm áp!

“Đi tắm, ngủ.” Ngay lúc Tưởng Niệm tiến vào trạng thái mơ màng, Diêm Thương Tuyết đã ra khỏi phòng tắm, mặc áo tắm màu trắng, cầm khăn lông màu trắng vừa đi về phía Tưởng Niệm, vừa lau tóc ướt, đáng vẻ gọi cảm nói không nên lời.

Tưởng Niệm mặt đỏ, nhìn gương mặt tuần tú đủ khiến phụ nữ động tâm, nghĩ đêm nay hẳn có muốn...

Trong lòng cô thật ra rất chán ghét chuyện này, vì cô cảm thấy ghê tởm, vì tối hôm qua...

“Còn không đi?” Diêm Thương Tuyết miễn cưỡng cười, nhìn cô sâu xa.

“A...” Tưởng Niệm cố ý đi thật chậm, làm sao đây? Phòng tắm kia trong suốt, nếu cô đi vào tắm rửa nhất định bị hẳn thấy hết, nếu hẳn... cô không muốn! Thậm chí sợ hãi.

Nhưng cô thật sự buồn ngủ quá, ngày mai còn phải đi gặp Nguyệt Lê, cô không thể không tắm, không ngủ được đâu?

Làm sao đây?

“Chúng ta cùng nhau.” Diêm Thương Tuyết thấy cô chần chừ, thật cao hứng vút khăn lông xuống, một phen ôm ngang Tưởng Niệm, đi tới phòng tắm.

“A~ Không cần, tự em tắm là được rồi, thả em xuống.” Tưởng Niệm hoảng hốt kêu lên, gương mặt trở nên tái nhợt.

“Tôi hứa với em, không làm gì cả.” Diêm Thương Tuyết đặt cánh môi ở sát bên tai cô, tiếng nói đầy từ tính theo hơi thở nóng ấm, hơn nữa trong mắt còn có chút thỉnh cầu.

Tưởng Niệm không nói chuyện này nữa, một giây đó, cô thật sự cảm động, anh không để ý chuyện cô có bị cưỡng J hay không, vẫn như trước, đối xử tốt với cô, cô có phải nên thấy biết ơn không? Bản thân thực sự có thể xem chuyện này như chưa từng xảy ra không? Sống thật tốt, vì người yêu cô!

Nhưng chuyện này, cô sợ, ghê tởm, hoảng hốt.....

Trong căn biệt thự nào đó.

Một người phụ nữ lẳng lặng đứng bên cửa sổ, một tay hút thuốc, một tay cầm ly rượu, bên trong ly còn một ngụm nhỏ rượu đỏ, hừng gió nhẹ, trong mắt thật bình tĩnh.

“Mẹ, đã nhiều ngày như vậy rồi, chẳng lẽ chúng ta còn muốn chờ lần sau sao? Nếu chúng ta không làm gì, chẳng phải có lợi cho đứa con hoang kia rồi

sao?” Ngải Mã vòng tay trước ngực, ngưỡng cằm, tức giận không cam tâm nói.

“Không làm gì? Sao mẹ có thể không làm gì? Mẹ sẽ không để đứa con hoang kia sống tốt, thằng nhóc họ An chẳng phải một lòng với nó sao? Bây giờ không phải ngồi tù rồi à? Chẳng lẽ con không biết chuyện này đều có người sắp đặt? Một người rất thân với nó.” Lý Băng nhắm một ngụm rượu, đẩy mắt hiện lên tia gian ác.

“Mẹ nói ai?” Ngải Mã kinh hô một tiếng, sau đó hưng phấn ôm lấy cánh tay Lý Băng: “Người có thể nắm mọi thứ trong tay chỉ có---Diêm Thương Tuyệt?! Vậy mẹ, chúng ta thậm chí nói chuyện này cho đứa con hoang kia, đến lúc đó nó nhất định hận Diêm Thương Tuyệt., như vậy con có thể thừa cơ, một lần bắt được Diêm Thương Tuyệt, tuy rằng nguy cơ của công ty đã giảm bớt, nhưng mẹ nghĩ đi, nếu Diêm Thương Tuyệt tham gia, chuyện này đối với công ty chúng ta đều có lợi.”

Lý Băng nhìn con gái ngượng ngùng, cười hiền từ: “Mẹ biết con thích cậu ta, vậy con mang ảnh chụp hôm nay đến cho truyền thông đi, tiếp theo đó sẽ náo nhiệt vài ngày, được rồi.”

Lý Băng giống như nghĩ đến gì đó, lập tức kéo lấy Ngải Mã, trong mắt lấp lánh ánh sáng vui mừng: “Con biết không? Đứa con hoang kia bị cưỡng J rồi?!”

Ngải Mã vừa nghe, hơi sững sờ.

“Ngải Mã? Sao vậy?” Lý Băng thấy con gái ngẩn người, vỗ nhẹ mặt cô cười hỏi.

“Cưỡng J?! bị ai? Diêm Thương Tuyệt biết không?” Ngải Mã lấy lại tinh thần, vui mừng nhìn mẹ.

“Đương nhiên biết, chẳng qua mẹ thấy kì lạ là vì sao cậu ta lại giống như không có chuyện gì? Đàn ông kiêu ngạo tự phụ như cậu ta không phải sẽ đề ý sao?” Lý Băng đặt ly rượu xuống, búng tàn thuốc vào trong gạt tàn, vẻ mặt càng thêm khiến người ta nhìn không thấu.

“Sẽ không, nào có đàn ông nào không đề ý? Con nghĩ, chuyện này nhất định có gì đó chúng ta không biết.” Ngải Mã hiệp má, ngón trỏ đặt trên cánh tay gõ nhịp.

“Mẹ sẽ từ từ điều tra.” Lý Băng cười thâm hiểm, nhìn trắng trợn trên cao.

.....

Mọi âm mưu đang dần phát sinh. ...

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 121

Sáng sớm, ánh nắng từ bên ngoài cửa sổ xuyên qua rèm hắt vào, tiếng chuông điện thoại vang lên dồn dập, đánh thức Diêm Thương Tuyệt, hai hàng lông mày của anh nhú lại, từ từ mở mắt, nghiêng đầu nhìn điện thoại trên tủ đầu giường, cẩn thận rút tay đặt bên hông Tưởng Niệm ra, sau đó xoáy mở chăn một cách nhẹ nhàng rồi đứng dậy, cầm di động lên bước xuống giường lớn, có lẽ do tối hôm qua sau khi cùng Tưởng Niệm tắm uyên ương, hai người đi ngủ không có mặc gì, cho nên hiện tại cả người anh khỏa thân, cơ bắp rắn chắc lộ ra trông vô cùng mê hoặc . . .

"Nói đi" giọng lười biếng vang lên, Diêm Thương Tuyệt lấy tay xoa nhẹ hốc mắt, tối hôm qua, Tưởng Niệm gặp ác mộng, miêng liên tục la hét “ Không, không được đụng vào tôi . . . “, vì thế anh cả đêm không ngủ, an ủi cô dịu dàng, làm cho cô không sợ nữa, anh chưa từng đối xử nhu mì với bất kỳ người phụ nữ nào như tối hôm qua, cho đến khi trời dần sáng, anh mới từ từ nhắm mắt ngủ.

"Tổng giám đốc, không xong rồi, hôm nay trên trang đầu của tất cả các báo, từ tuần san giải trí đến thời báo Kinh tế đều đăng hình ảnh Thiếu phu nhân . . . cùng thiếu gia Tô hôn nhau, hơn nữa hiện tại cổ phiếu công ty đang trượt giá, các cổ đông đã sớm có mặt ở công ty chờ ngài." Giọng nói của Mị Cơ vang lên đầy lo âu.

Hôn nhau! Tưởng Niệm cùng Tô Xích Cảnh ? Chuyện xảy ra khi nào?

Bàn tay cầm điện thoại nổi đầy gân, khóe miệng hơi nhếch thành một đường thẳng, giọng nói như đang đè nén sự tức giận, khuôn mặt căng cứng giống như bảo tháp sắp đổ.

Quả nhiên, sau khi nghe xong Diêm Thương Tuyệt ngừng thở, tức giận ném mạnh di động xuống đất, cho dù điện thoại chất lượng tốt đến đâu cũng khó có thể nguyên vẹn.

Trên giường, Tưởng Niệm nghe thấy tiếng động mạnh, mở mắt lo lắng, nhìn bên cạnh không có bóng người, cô còn nhớ tối hôm qua được anh ôm chặt, làm cho cô cảm thấy vô cùng ấm áp mặc dù tâm trạng hoảng hốt, lập tức ngồi dậy, làm cho chiếc chăn đắp trên mình tuột xuống, để lộ ra cánh xuân tươi

đẹp.

Anh ở đâu?

Tường Niệm ngồi dậy, liền vội vàng tìm kiếm bóng dáng của Diêm Thương Tuyết, nhìn thấy anh khoả thân, sắc mặt của Tường Niệm đỏ lên, sau đó thẹn thùng cúi đầu xuống, hô tiếng nhẹ "Anh."

Tối hôm qua, anh ôm cô vào phòng tắm, dịu dàng giúp cô tắm, trong suốt quá trình cũng không xâm phạm cô, làm cho cô thả lỏng cơ thể, nói mình chỉ giúp cô tắm, cô cảm thấy không được tự nhiên không biết anh sẽ làm gì, lo sợ tới mức chỉ biết đứng ngây ra, sau khi tắm xong, anh nhẹ nhàng lau thân thể cô, sau đó ôm cô đi ngủ, cô nhớ mang máng hình như mình gặp ác mộng, anh dịu dàng nói lời an ủi bên tai cô, cả đêm cô đều nghe thấy tiếng anh, sau đó không còn cảm thấy hoảng sợ nữa, ôm chặt cánh tay anh rồi chìm vào giấc ngủ.

Cho nên, đối với anh, Tường Niệm cảm thấy rất biết ơn, ai đối xử tốt với cô, cô đều biết ơn.

Về mặt Diêm Thương Tuyết lo lắng, quay đầu nhìn Tường Niệm, thấy cô cúi đầu xấu hổ, nửa thân trên lộ ra bên ngoài, tóc rũ xuống trước ngực nhưng không che hết điểm quyến rũ chết người, dưới bụng của anh đau nhói, sau đó sai bước về phía cô.

"A "

Cứ như vậy, Diêm Thương Tuyết nhào tới, sau đó đè Tường Niệm một cách gắt gao, há miệng to, thở hỗn hển "Nói, em cùng Cảnh hôn nhau lúc nào?"

Tường Niệm bị anh đè ép đến nỗi không thể thở được, lời nói của anh lạnh rét, làm cô đột nhiên dựng tóc gáy "Em... em..."

Diêm Thương Tuyết nhìn dáng vẻ của cô, cũng biết sự việc kia nhất định không phải giả dối, cô cùng Cảnh hôn nhau thật?

Anh phẫn nộ, cả người tràn đầy tức giận.

Vừa chăm chăm nhìn vào cô, vừa hung hăng đem môi mòng hôn lên cánh môi mềm mại như hoa anh đào của cô, si mê nhìn thân hình tuyệt mỹ và khuôn mặt nhỏ nhắn "Chuyện khi nào?"

Tường Niệm nhìn anh, mặt vặn vẹo, trong lòng sợ sệt, giống như đứa nhỏ phạm tội, ánh mắt bất định, vâng vâng dạ dạ nói "À... Chính ngày hôm qua ở bệnh viện, tâm tình của em không tốt, chú. Đây chỉ là cách giúp em trấn tĩnh lại, nhưng chúng em chỉ là" Tường Niệm nghiêng đầu một chút, chần chừ, sau đó giải thích cẩn thận "Chúng em chỉ chạm nhẹ môi thôi, không có gì cả, hãy tin tưởng em!"

Tin tưởng cô! ? Đương nhiên, anh tin tưởng cô, chẳng những tin tưởng cô mà cũng tin tưởng Cảnh, anh biết Cảnh thích Tường Niệm, nhưng anh ta sẽ không hèn hạ đến mức dùng thủ đoạn đó, hơn nữa Tường Niệm là một người cô chấp, đã đi theo ai thì sẽ không còn để ý đến người khác nữa, bao gồm cả An Nguyệt Lê, đây chính là lý do tại sao lúc trước anh nhất định phải chiếm được cô, còn nguyện ý cưới cô, anh hiểu cô, mười năm trước hiểu cô!

"Vậy tại sao ngực của em lại có vết đỏ, đã xảy ra chuyện gì?" Mặc dù, biết có người mưu kế hãm hại, nhưng trong lòng anh vẫn cảm thấy không thoải mái, dù sao cô cũng là người phụ nữ của anh!

"Đó là do bị bỏng nước sôi" Tường Niệm nói có chút thương cảm, nhớ tới ngày hôm qua chị Tiểu Miêu đối xử với cô căm thù đến tận xương tủy, cô đau lòng không thôi.

"Bỏng nước sôi? Khi nào vậy? Buổi sáng không phải còn rất tốt sao? Em cùng Cảnh rốt cuộc đã đi nơi nào?" Diêm Thương Tuyết nhìn những điểm đỏ kia, đúng là vết phỏng nước, tối hôm qua anh đã nhìn thấy, nhưng nhìn cô mặt mũi như vậy, không muốn nói, không nghĩ đến là bị bỏng nước sôi, người nào làm vậy? "

"Chúng em đi đến An gia, muốn xem chú An và chị Tiểu Miêu ra sao, nhưng khi đến An gia mới biết, chị Tiểu Miêu bị sảy thai, em đi đến bệnh viện thăm chị ấy, nhưng khi thấy em, chị ấy tâm tình kích động, bất ngờ ném bình nước sôi vào người em" Tường Niệm thật ra không muốn nói chuyện này, nhưng nghĩ lại cảm thấy không ổn, nhất định đã xảy ra chuyện gì, nên anh mới biết chuyện cô và Cảnh hôn nhau, nếu mình lừa gạt anh, anh nhất định sẽ biết, sẽ cho là mình cố ý gạt anh, để cùng chú làm việc gì mờ ám, đến lúc đó không biết chừng còn liên lụy đến chú nữa.

Cho nên nói thật vẫn hơn!

"Vợ của An Nguyệt Lê? ! Cô ta làm em bị bỏng? Còn ném bình nước nữa?" Diêm Thương Tuyết ngồi dậy nhanh chóng, nhưng vẫn dùng cặp mắt như hồ báo nhìn chăm chăm vào mắt cô.

"Chị ấy không phải cố ý, hơn nữa, chuyện chị ấy mất đi đứa bé có liên quan đến em, nỗi đau của chị ấy quá lớn, em thật sự không tốt! Nghĩ rằng có thể giúp được gia đình họ, nhưng cuối cùng lại hại hại anh Nguyệt Lê" Tường Niệm bị bộ dạng hung ác của anh dọa cho sợ hãi, nhưng lại sợ anh trả thù chị Tiểu Miêu, lập tức giải thích.

Diêm Thương Tuyết không nói nữa, chăm chú nhìn Tường Niệm, cô thật quá lương thiện, đơn thuần như vậy. . .

Giống như mười năm trước.

Anh còn nhớ có lần cô bị đứa trẻ trong thôn ném đá, trên trán bị u lên một cục to tướng, nhưng sợ anh biết sẽ đánh người đó, nên không dám nói cho anh biết, còn nghĩ cách thả tóc mái xuống che đi, cũng không có thoa thuốc vào vết thương, nếu như hôm đấy trời không mưa ướt hết tóc, lộ ra vết

thương trên trán, để anh nhìn thấy, thì không biết cô còn giấu anh bao lâu nữa, nhìn vết thương tụ máu, thời khắc đó, tâm tình của anh thật là phức tạp, thật là phức tạp. . .

Vốn cô đã như vậy, một mình chịu uất ức, không dám làm liên lụy đến người khác, cũng không biết như vậy có đáng hay không!

"Đó không phải là lỗi của em, có biết hay không? Em cũng mất đi nhiều thứ mà, không nên ôm đồm mọi chuyện vào mình, anh sẽ đau long đó." Diêm Thương Tuyệt ôm cô vào trong ngực, cầm tựa lên đỉnh đầu cô, giọng đầy an ủi.

Tường Niệm nghe lời anh nói, thân thể chấn động, mình cũng mất đi nhiều thứ ? Anh nói như vậy có ý gì?

"Anh, anh để ý chuyện đó, có phải hay không?" Không biết vì sao trong lòng cô man mác buồn.

Diêm Thương Tuyệt biết cô đang suy nghĩ gì, khẽ mỉm cười kéo cô lại gần phía mình, nhìn cô, đôi tay vuốt ve khuôn mặt trắng nõn của cô "Anh không để ý, anh biết chuyện đó xảy ra là ngoài ý muốn, không ai mong muốn chuyện đó xảy ra, em là vợ của anh, anh muốn yêu thương em, muốn che chở cho em, làm sao có thể coi thường em được? Anh như vậy liệu em có thích không? Hay là trong mắt em, anh chỉ là một người có suy nghĩ nông cạn? Chỉ xem trọng vẻ bề ngoài." Diêm Thương Tuyệt thủ thỉ nói, khiến Tường Niệm cảm thấy an tâm, trong lòng vô cùng ấm áp.

Tường Niệm ôm chặt thắt lưng rắn chắc của anh, khép mình trong ngực anh, nghe thấy nhịp tim bình ổn của anh, cười một cách thỏa mãn "Không có, trong lòng em, anh vẫn luôn là người che chở cho em, mang đến cho em sự ấm áp, cảm ơn anh đã không coi thường em, cảm ơn anh"

Diêm Thương Tuyệt cười mê hoặc, để lộ ra hàm răng trắng bóng, bàn tay vuốt ve phía sau lưng cô, giọng nói dịu dàng "Vậy em nói cho anh biết, ở nơi này có anh không?" Vừa nói, bàn tay của anh từ phía sau vòng ra trước ngực, bóp một cái nhẹ nhàng.

Thân thể Tường Niệm không phản ứng kịp mềm nhũn trong ngực của Diêm Thương Tuyệt, khuôn mặt xinh đẹp, mắt mở to, hô hấp cũng trở nên dồn dập hơn "Em sẽ cố gắng để nơi đó chỉ có anh thôi."

Diêm Thương Tuyệt nghe cô nói như vậy, trong lòng vô cùng vui sướng, nhanh chóng để cô ngã xuống giường, tìm đúng môi cô, nhẹ nhàng gặm cắn, bàn tay cũng không an phận vờn ve khuôn ngực cô, lúc nhẹ lúc mạnh, làm cho Tường Niệm cảm thấy tê dại.

"Á" Tường Niệm bị anh khiêu khích là không chịu được, rên lên, cả người cô vô lực, chỉ có thể ôm chặt thắt lưng anh, sau đó mơ màng nhìn anh, vẻ mặt đầy quyến rũ.

Đầu lưỡi Diêm Thương Tuyệt tràn đầy ma lực, mỗi lúc đều làm cho Tường Niệm cảm thấy bồi hồi vui sướng, anh dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng ve tròn hai đầu ngực của cô, sau đó nhân lúc cô thả lỏng người, cắn nhẹ, rồi hung hăng mút mạnh.

"Tường Niệm, em đã tỉnh chưa?"

Đúng lúc, cự long của Diêm Thương Tuyệt đang muốn nhắm ngay đến u cổ của Tường Niệm thì tiếng gõ cửa không báo trước vang lên, bên ngoài Tô Xích Cảnh giọng lười biếng nói.

Diêm Thương Tuyệt ngăn người ra, cau mày chửi rủa, sau đó tiếp tục nghỉ, anh không thể chịu nổi sự thống khổ này, vật lợi hại của anh đã sưng đau, anh biết nếu như không đi vào trong, anh nhất định sẽ chết, cầm dục mà chết!

Nhắm mắt lại, không để ý tới Tô Xích Cảnh ở bên ngoài, tiếp tục đưa vật cứng rắn lại gần, lập tức muốn nhập động, tuy nhiên Tường Niệm sau khi nhìn thấy nó sợ hãi đẩy ra.

Tường Niệm đẩy anh ra sau, ngay lập tức cảm giác không khí xung quanh rét lạnh, nhìn khuôn mặt lo lắng của anh, rồi rụt rè nói "Chú đến đây."

Diêm Thương Tuyệt tức giận, cắn răng nói "Ồ yên đây? Em cứ như vậy sẽ làm anh chết mất, sao lại đẩy anh ra?" nói rồi lại hướng về phía cô, sau đó bắt đầu càn rỡ.

Diêm Thương Tuyệt vịn vào một chút, đem vật cứng rắn của mình trực tiếp đi vào u cổ của cô, sau đó hạ thấp người xuống, hung hăng tiến vào.

Tường Niệm cảm thấy đau, muốn đẩy anh ra, nhưng cả người không có chút sức lực nào, cánh môi cũng trở nên khô khốc, thân thể căng cứng "Đau. . ."

"Anh còn chưa vào hết, em cố gắng chịu đựng một chút. " Nửa thân dưới của Diêm Thương Tuyệt mới chỉ tiến vào, vẫn còn phân nửa bên ngoài, anh thống khổ không chịu nổi, sau đó từ từ chen vào.

"Đau ... đau ... đau chết rồi, đi ra ngoài đi" Khuôn mặt Tường Niệm cau có, bộ dạng khổ sở làm cho người ta thương tiếc.

Nhưng lúc này Diêm Thương Tuyệt chỉ lo phát tiết, hoàn toàn không để ý đến đáng sợ khổ sở của Tường Niệm, từ từ gia tăng tốc độ, anh thật sự muốn chết ở bên trong đó.

"Làm sao anh lại đứng ở đây ?" Âm thanh bên ngoài truyền tới, Mary Mai Kasi đáng vẻ buồn ngủ, nói với Tô Xích Cảnh.

"Tôi gõ đã lâu, nhưng không thấy ai mở cửa, không biết Tường Niệm đã tỉnh chưa, hôm nay tôi và cô ấy còn phải đi đến chỗ cảnh sát nữa." Ở ngoài cửa, Tô Xích Cảnh không biết vô tình hay cố ý nói to.

Nhưng câu nói sau cùng của anh ta, đã kéo Tường Niệm trở về thực tại, sau những kích thích dữ dội, ánh mắt ngập nước. Đúng rồi! Tại sao cô lại quên, hôm nay muốn đi đến chỗ cảnh sát nữa .

Hối hận khinh bỉ chính mình, sau đó dùng sức đẩy mạnh Diêm Thương Tuyệt ra, lúc đó cả người Diêm Thương Tuyệt kích động, hoàn toàn không ngờ tới việc bị cô đẩy ra, cho nên mất đà ngã xuống giường.

Tường Niệm cảm thấy dễ chịu hơn một chút, khó khăn ngồi dậy, nhìn Diêm Thương Tuyệt dưới đất, xấu hổ đứng lên bước xuống giường, sau đó đi nhanh tới tủ quần áo, chọn áo phông Chiffon màu trắng, cùng quần jean lưng, vừa mặc , vừa thúc giục Diêm Thương Tuyệt"Anh nhanh mặc quần áo vào..., bị bọn họ nhìn thấy, nhất định sẽ cười chúng ta đó."

Lúc này, Diêm Thương Tuyệt mặt xanh mét đứng dậy, không để ý cô nói..., đi gần về phía cô, cả người lạnh lùng làm người ta phát sợ "Làm sao em lại đẩy anh xuống lúc đó? ! Sau này anh làm thế nào đây? Em muốn đốt giục hóa của anh à?"

Tường Niệm dừng lại, nhìn anh ngưng ngừng nói "Hôm nay, em còn đi có việc."

Có chuyện gì sao? Đi thăm An Nguyệt Lê?

Diêm Thương Tuyệt lại gần cô hơn, để cho lưng của cô chạm vào cánh cửa tủ quần áo, cổ tình nương vật cứng rắn về phía cô, mắt hơi híp lại, môi chạm môi, nói một cách ám muội "Em biết không? Em làm như vậy có thể làm anh dễ dàng chết đó , em xem đi, nó cũng không miễn."

Nói xong, anh cố ý dùng vật cứng rắn ở dưới cạp cạp vào người cô "Có cảm thấy không? Nó cứng rắn như vậy là do em đó, sao em lại cam lòng để nó chịu thống khổ như vậy?"

Tường Niệm xấu hổ vô cùng, mặt nóng lên, bàn tay nhỏ nắm chặt, chống trước ngực tron bóng của anh"Hãy để cho em ra ngoài đi! Chú, bọn họ đều đang ở bên ngoài, nếu mà bước vào thì phải làm sao đây? Chờ đến buổi tối có được hay không?"

Tường Niệm nghe tiếng gõ cửa lớn, chỉ sợ bọn họ xông vào, nên khóc nức nở nhìn Diêm Thương Tuyệt, hi vọng anh sẽ hiểu.

"Được, tối nay, em trên anh dưới"

"Cái gì em trên anh dưới?" Tường Niệm không hiểu rõ ý, nhìn anh, nhận thấy anh đang đùa giỡn mình, mặt đỏ nên nói nũng nịu"Lúc nào cũng có thể giờ trò lưu manh được."

Mặt Diêm Thương Tuyệt tối sầm lại, giờ trò lưu manh cái gì? Đối với anh đây là chuyện quan trọng ? Chỉ có cô anh mới đối xử như vậy, trước kia những người phụ nữ khác xong việc đều phải vội vã rời đi, anh chẳng để ý tới ai cả? Người phụ nữ này xem ra chẳng hiểu phong tình là gì!

Phía dưới, cự long đau không thôi, khuôn mặt thay đổi sắc thái liên tục, Diêm Thương Tuyệt biết mình không thể mạnh bạo được , tối hôm qua cô gặp con ác mộng, tất nhiên đối với việc đó vẫn chưa thực sự thoải mái, cho nên anh cũng không vội vã ép cô, liền cách xa cô một chút, ánh mắt mê ly nhìn cô, giọng nói trầm ấm vang lên "Hôm nay, em không cần cùng Cảnh đi ra ngoài, tốt nhất nên ở trong nhà" nói xong, liền thấy Tường Niệm tức giận, nhìn mình mà không nói gì, đáng về uất ức, anh nhìn cô chằm chằm, sau đó giải thích"Anh hiểu em muốn đi xem An Nguyệt Lê thế nào, nhưng không phải lúc này, hôm qua em cùng Cảnh đi đến bệnh viện, hình ảnh hai người hôn nhau đã được đăng lên báo, nhất định lúc này có rất nhiều hãng truyền thông thậm chí cả độc giả, các cô đồng cũng đang chú ý đến chuyện này, nếu lại phát hiện hôm nay hai người đi cùng nhau, hơn nữa lại vào trại giam thăm An Nguyệt Lê, đến lúc đó người của An Gia cũng sẽ bị liên lụy, em có muốn như vậy không?"

"Cái gì? Lên báo? Vậy. . . Nhưng là đó không phải là hôn nhau ! Vậy căn bản là. . ." Tường Niệm kinh hoàng muốn giải thích, nhưng là bị Diêm Thương Tuyệt cắt lời.

"Anh hiểu giữa hai người không có chuyện gì cả, nhưng giới truyền thông vốn phức tạp, anh còn chưa biết giải quyết chuyện này như thế nào, em không nên ra ngoài lúc này, hơn nữa phải giữ khoảng cách với Cảnh, biết không? Về phần An Nguyệt Lê, em muốn gặp gặp anh, anh sẽ tìm cách, nhưng hôm nay, em nhất định không thể đi được, biết không?" Diêm Thương Tuyệt nâng cằm cô lên, nhìn mê mẩn , giọng nói có phần nhu hòa.

"Em cùng chú sơ suất quá, chuyện này lại mang đến phiền toái cho anh rồi ?" Tường Niệm suy nghĩ một chút, hơi nhẹ nhàng, cô biết chuyện này rất khó giải quyết, nếu không anh sẽ không nói cho cô biết, lại còn cẩn thận dặn dò cô nữa.

Cô cũng biết sự lợi hại của giới truyền thông, có thể đổi trắng thành đen, mọi người khi nhìn thấy hình ảnh vị hôn thê của Tổng giám đốc Diêm thị quan hệ lén lút với quản lý công ty, đến lúc đó sợ rằng cô có đến trăm cái miệng cũng chẳng thể giải thích được?

"Đúng vậy, rất khó giải quyết, dù sao bằng chứng rõ ràng như vậy, hơn nữa các cô đồng đang làm náo loạn ở công ty". Diêm Thương Tuyệt nói cho cô biết, thấy cô khẩn trương như vậy, trong lòng Diêm Thương Tuyệt có chút cảm động.

"Vậy làm sao bây giờ? Thật xin lỗi anh." Hai tay ôm lấy khuôn mặt của Diêm Thương Tuyệt, Tường Niệm xin lỗi thành khẩn.

Tại sao? Vì sao cô cứ mang đến rắc rối cho người khác vậy? Cô thật sự là khắc tinh, chỉ toàn đem đến chuyện xấu thôi!

Nhìn thấy bộ dạng ảo não tự trách mình của Tường Niệm, Diêm Thương Tuyệt đau lòng, kéo tay cô, để cho cô lại gần ngực của mình, dịu dàng nói"Anh nói cho em biết những điều này, không phải để cho em tự trách mình, anh chỉ muốn cho em biết, em là vợ của anh sẽ phải quen dần với những việc này, em biết có bao nhiêu phóng viên và các hãng truyền thông muốn biết rõ em là ai? Mọi việc em làm, cho dù là bỏ thí cho người ăn xin trên đường phố, hay là em ngồi ở quán cà phê nào, những chuyện nhỏ nhặt này cũng có thể được đăng lên báo, em biết không? Cho nên, chuyện này em không cần tự

trách mình, chỉ trách thân phận anh trao cho em khiến nhiều người ghen tỵ."

Tường Niệm hiểu ra, gật đầu. Đúng vậy, với địa vị của anh hiện giờ, vị hôn thê của anh tất nhiên sẽ được giới truyền thông quan tâm, cô hiểu!

Là do cô không suy nghĩ thấu đáo, nên mới mang đến phiền toái cho anh.

Cô muốn nói lời xin lỗi nữa, nhưng là Diêm Thương Tuyệt dường như biết cô sẽ nói gì, cau mày, nhìn cô "Đừng nói nữa, giữa chúng ta không cần phải khách sáo như vậy, sau này em cùng anh ở chung một chỗ là được rồi."

Diêm Thương Tuyệt ôm cô vào trong ngực, sau đó cúi đầu hôn lên môi cô, rồi ngẩng đầu lên nói "Anh đi tắm."

Tường Niệm ngẩn người, nhìn anh lỏa thể cầm khăn đi vào phòng tắm, một lát sau, cô mới thở mạnh một hơi, cũng may, anh không mạnh mẽ muốn cô.

Nghĩ tới những lời nói dịu dàng của anh, Tường Niệm mỉm cười ngọt ngào, tiếng gõ cửa bên ngoài đã không còn nữa, Tường Niệm liếc mắt nhìn Diêm Thương Tuyệt, thấy anh đang tắm dưới vòi hoa sen, đỏ mặt đi về phía cửa, rồi mở khóa.

Cửa nhẹ nhàng mở ra, cảnh tượng xung quanh làm cô giật mình:

Hành lang rộng rãi, sau lưng cô là bàn ăn nhỏ hình tròn, phía trên là hai phần ăn sáng, Tô Xích Cảnh cùng Mary Mai Kasi nhàn nhã ngồi ở đó, vừa xem báo, vừa ăn sandwich.

Tường Niệm nuốt nước miếng, chỉ tay về phía họ "Mấy người ở nơi đây ăn điểm tâm sao?"

Tô Xích Cảnh thấy cô ăn mặc chỉnh tề ra ngoài, sắc mặt đột nhiên trở nên nặng nề đứng lên, nói nhẹ "Tĩnh rồi hả? Tối hôm qua. . . ngủ có ngon không?"

Tường Niệm ngượng ngùng nhìn anh ta, sau đó mới gật đầu, Mary Mai Kasi gật đầu thân thiện hỏi "Cô khỏe chứ?"

Mary Mai Kasi không ngẩng đầu lên, vẻ mặt bình tĩnh cầm tờ báo xem, ăn một miếng sandwich, rồi tự nhiên quay sang hỏi "Đây là ảnh do nhiếp ảnh gia chụp? Trông chẳng chuyên nghiệp gì cả, nếu thay đổi vị trí ống kính một chút, nhất định sẽ chụp được hình ảnh hai người khóa môi với nhau, dù sao hôn nhau cũng là chuyện ngọt ngào, bị chụp trộm như thế này thật là không tốt!"

Tường Niệm nhìn cô ấy nghi hoặc, sau đó nhìn về phía Tô Xích Cảnh với ánh mắt "có ý gì vậy?"

Nhưng Tô Xích Cảnh cười một cách ngượng ngùng, lúng túng vuốt chóp mũi, lắc đầu nói "không có việc gì", hơn nữa còn không quên dùng chân đạp Mary Mai Kasi một cái, để cho cô ấy cảm miệng.

Mary Mai Kasi kêu gào thống thiết, sau đó liếc xéo anh ta, vẫn chưa có ý định từ bỏ "Cô xem đi, ảnh chụp chẳng đẹp gì cả" nói xong đưa tờ báo cho Tường Niệm.

Tường Niệm nhìn thấy hình ảnh trên trang bìa tờ báo, nháy mắt khiếp sợ, cô cùng chú đến bệnh viện hôn nhau, tay run rẩy nhận lấy tờ báo, cánh môi khẽ co lại "Tại sao có thể như vậy?"

Tờ báo có tựa đề: Vợ chưa cưới của Diêm tổng cùng quản lý công ty đến bệnh viện làm chuyện mờ ám! Bên cạnh còn có một đứng hàng chữ nhỏ 'Làm sao hai người họ lại xuất viện? Trong chuyện này có nhiều điều chưa được tiết lộ? Một phóng viên cho biết đã chứng kiến tận mắt hai người họ đi ra từ khoa phụ sản, vợ chưa cưới của Diêm tổng có dáng vẻ mệt mỏi, suy yếu, chẳng lẽ'

Phía sau không nói tiếp, tuy nhiên người ta có thể dễ dàng suy đoán chuyện sẽ ra sao.

Không phải, không phải như thế! Bài báo này là giả dối? Đây không phải là sự thật!

Một giọt lệ rơi xuống tờ báo, Tường Niệm cắn môi gắt gao, nhìn hình ảnh hai người trên báo.

"Tôi sẽ giải thích mọi chuyện" Tô Xích Cảnh đứng lên, đi về phía cô, giọng nói đầy áy náy.

"Không cần, mọi chuyện xảy ra tôi đều biết hết rồi."

Bạn đang đọc truyện *Cầm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 122

Khi đang nói chuyện, Diêm Thương Tuyệt mặc âu phục giầy tây là lướt, cử chỉ tao nhã đầy khí phách đi ra, giọng nói vẫn làm cho người ta say mê như cũ, nhưng anh nhìn Tô Xích Cảnh không hề chớp mắt, ánh mắt lạnh lùng, gương mặt tuấn tú giờ đây đã xanh mét. .

Tô Xích Cảnh bị anh nhìn cả người cảm thấy không được tự nhiên, tựa như thân thể nằm trên mặt đất lạnh lẽo, mà cả người lại đang ở một nơi nóng hầm hập, anh ta khó khăn nuốt nước miếng, mắt tự nhiên tay để ở trên môi ho nhẹ rồi hạ xuống, ánh mắt cũng không thể hết sức tập trung nhìn về một chỗ.

Anh ta biết mình sắp tàn đời!

"Anh?" Tưởng Niệm cũng trông thấy Diêm Thương Tuyết nhìn Tô Xích Cảnh cả người tức giận, vì vậy vươn tay kéo nhẹ ống tay áo của anh.

"Tôi và anh đến công ty" Diêm Thương Tuyết xem thường Tô Xích Cảnh, sau đó sai bước đi xuống lầu.

Tô Xích Cảnh nghiêng đầu, dáng vẻ suy sụp đến cực điểm nhanh chóng đi theo Diêm Thương Tuyết, lúc rời đi vẫn không quên quay đầu lại liếc nhìn Tưởng Niệm, sau đó nghịch làm một cái mặt quỷ đáng yêu với cô.

Tưởng Niệm không nhịn được cười lên một tiếng, Diêm Thương Tuyết lập tức quay đầu lại lườm nàng một cái "Xuong ăn điểm tâm" sau đó hai tay đút vào túi quần đi xuống.

Tưởng Niệm thấy anh đi xuống lầu mới không cam lòng lè lưỡi, dáng vẻ vừa rồi của anh thật là dọa người!

"Anh không biết xấu hổ mà còn nghịch ngợm? Đều là bởi vì anh đó!" Mary Mạch Tur lịch sự cầm khăn lau chùi khóe miệng, sau đó đứng dậy cũng đi xuống lầu dưới.

Tưởng Niệm không dám thờ mặt nhìn nữ tổng thống xuống lầu, thất vọng nhìn ra ngoài cửa sổ cảnh sắc tươi đẹp nắng chiếu rực rỡ, mới dám thờ mặt ra một hơi.

Xuống lầu thì Diêm Thương Tuyết đã ngồi ăn điểm tâm, Tô Xích Cảnh và Mary Mạch Tur ngồi ở hai bên trái phải của anh, chăm chú nhìn của anh, bọn họ cũng nghĩ không thông, xảy ra chuyện như vậy, anh không vội vàng đi tới công ty, anh còn tâm chí rảnh rỗi ở chỗ này dùng bữa sáng?

Không biết ở công ty các cổ đông cũng náo loạn lên rồi hả? Không biết mấy chục ký giả ngăn ở cửa, mười mấy hãng truyền thông ngăn ở công ty?

Anh lại vẫn có thể trấn tĩnh như vậy? ! Không hổ là người từng trải! Đủ trấn tĩnh! Có can đảm và đầy khí phách!

Tưởng Niệm sợ hãi đi lại gần, sau đó người giúp việc cung kính mời cô ngồi xuống.

"Hôm nay cũng đừng đi ra ngoài, buổi tối anh mang An Nguyệt Lê tới biệt thự, hai người có lời gì thì nói ở chỗ này, anh cùng Cảnh phải đến công ty, buổi trưa cũng không trở lại, em phải ngoan ngoãn ăn cơm, biết không?" Diêm Thương Tuyết vừa dùng khăn ăn lau miệng, vừa nói lời nhỏ nhẹ, dịu dàng đối với Tưởng Niệm, hơn nữa nhìn ánh mắt nhìn cũng rất tình cảm.

Điều này làm cho Mary Mạch Tur rất không thoải mái, cô ta bĩu môi, nhanh chóng bỏ khăn ăn xuống, Tô Xích Cảnh bắt lực nhìn màn tình cảm ân ái của họ, tâm tình rất phức tạp.

Tưởng Niệm dờ dẩn trong phút chốc, anh nói anh đưa anh Nguyệt Lê đến? Đến biệt thự?

"Đừng hoài nghi năng lực người đàn ông của em, chuyện này đối với anh mà nói, chỉ là chuyện nhỏ." Diêm Thương Tuyết nhận thấy trong ánh mắt nhìn có một chút hoài nghi, lập tức nghiêm mặt giả vờ cả giận nói.

Người đàn ông của em? Vì đại quá.

Khuôn mặt của Tưởng Niệm càng hồng hơn, khẽ nhấp cánh môi, gật đầu một cái "Dạ".

Tô Xích Cảnh xem thường quyết miệng, nhàn rồi ngồi dùng bữa nhẹ nhàng gõ vào chiếc đĩa, sau đó phát ra tiếng leng keng, Diêm Thương Tuyết thấy anh ta gõ như vậy, cũng mất tâm tình ăn điểm tâm, vì vậy để dao nĩa xuống, dùng khăn ăn lau miệng, sau đó đứng lên "Anh đi đến công ty."

Nói rồi liền đi tới bên cạnh Tưởng Niệm, cúi đầu xuống, hôn vào môi cô.

Mặt Tưởng Niệm đỏ lên, vội cúi đầu, nhỏ giọng nói "Em biết rồi.".

Tô Xích Cảnh buồn bã đứng dậy, dáng vẻ ỉu xiu. Trời biết! Anh ta thà chết cũng không muốn đi tới công ty.

Khi đi ngang qua Tưởng Niệm, bỗng nhiên Tô Xích Cảnh dừng lại, anh ta nhếch khóe môi, cười một cách mỉa mai hoặc nói "Buổi tối anh sẽ trở lại."

Tưởng Niệm vô cùng thân thiện gật đầu, lại không thấy được khi Diêm Thương Tuyết nghe những lời này thì sắc mặt càng trở nên âm trầm, nhưng anh im lặng, rồi sai bước đi ra ngoài.

Tô Xích Cảnh cung chiêu dùng ngón tay trở nhẹ nhàng đặt lên chóp mũi của Tưởng Niệm, sau đó nheo một cái, nghe thấy tiếng động cơ xe ô tô khởi động, sợ hãi chạy ra ngoài, trời mới biết, anh ta muốn cùng đi với Diêm Thương Tuyết đến công ty – dẹp bỏ tin đồn!

Sau khi Diêm Thương Tuyết và Tô Xích Cảnh rời đi, Tưởng Niệm cảm thấy nhàm chán, còn Mary Mạch Tur đi vào phòng chơi game, có lẽ nguyên nhân là bởi thân phận của cô ấy không thể chạy đi lung tung, chỉ là ở trong biệt thự cô ấy cũng chơi rất vui vẻ, tiếng cười vang khắp cả biệt thự.

Tiểu Linh đang lau bình hoa nhìn thấy Tường Niệm nằm chán ngồi trên ghế salon xem phim Hàn, dáng vẻ không yên, liền nhỏ giọng nói: "Thiếu phu nhân, tôi dẫn cô đi đến một nơi, ở đó rất thoải mái, không biết chừng tâm tình của người sẽ tốt hơn lên đấy."

"Vậy sao? Nhưng là tôi không muốn đi" Tường Niệm thoáng nở nụ cười, sau đó ngồi thẳng người lên nhìn Tiểu Linh, cô ấy thật tốt với mình, là người bạn duy nhất ở nơi này, trừ anh đối tốt với mình, không biết vì sao những người giúp việc trong biệt thự này hình như đều không vui mừng khi Tường Niệm ở đây, điều này làm cho Tường Niệm có chút sợ hãi, trong lòng cảm thấy rất lo lắng, không biết mình sẽ còn gặp những chuyện gì nữa đây?

Hơn nữa, từ lúc trở về tới giờ chưa thấy thám Doãn xuất hiện.

"Đi đi, thiếu phu nhân, không xa đâu, phía sau biệt thự là sườn núi, nơi đó có một khu vườn trái cây, chúng ta có thể hái trái cây, ở đó còn có một dòng suối nhỏ, chúng ta thậm chí còn có thể bắt cá nữa" Tiểu Linh hưng phấn nói, vừa giương nanh múa vuốt miêu tả, vừa tâm tình rạng.

Tiểu Linh cảm giác thiếu phu nhân có tâm sự, muốn làm cho tâm tình của Tường Niệm vui hơn, nhớ ngay ra khu rừng phía sau núi.

"Vậy sao? Nghe thú vị đấy, chúng ta cùng đi chứ?" Tường Niệm còn chưa kịp nói gì, chẳng biết từ lúc nào Mary Mạch Tư đã đứng ngay sau lưng Tường Niệm, nắm tay kích động, khuôn mặt đầy vẻ mong đợi.

Tiểu Linh cùng Tường Niệm nhìn cười, sau đó nhìn nhau một chút. . .

Khuôn viên sau sườn núi rộng lớn, trồng rất nhiều cây ăn trái lớn, phía trên quả sai nặng trĩu, có nhiều loại trái cây mà Tường Niệm chưa từng thấy bao giờ, Tiểu Linh và Mary Mạch Tư khi thì hái quả khi Ma-cac, lúc lại hái quả dâu tây, hai người vui mừng hơn hờ.

"Thiếu phu nhân, sao cô không đi hái quả? Có bị mệt à?" Tiểu Linh cảm rõ dâu tây, cười vui vẻ nhìn Tường Niệm đang ngồi dưới đất.

"Ừ, hai người cứ chơi vui vẻ, tôi muốn đi về." Tường Niệm đứng lên, vỗ vỗ quần bò dính bùn đất, liếc mắt thấy Mary Mạch Tư đang chơi đùa thoải mái, liền rời đi với dáng vẻ vô cùng mệt mỏi.

Tường Niệm thật không có tâm tình để vui đùa, không biết việc đó anh sẽ xử lý như thế nào? Không biết chú An cùng chị Tiểu Miêu sẽ ra sao nữa? Không biết. . . anh Nguyệt Lê có được thả ra hay không? Tối nay không biết có thể gặp được anh ấy không?

Tường Niệm đi trên con đường nhỏ trong rừng với tinh thần chán nản, mặt trời hôm nay không quá chói chang, hơn nữa nơi này nằm trên sườn núi, gần sông, xung quanh tràn ngập màu xanh tươi mát, lại có rất nhiều cây cổ thụ lớn cao vút tầng mây, vì thế cho dù mặt trời có gay gắt hơn nữa thì cũng không cảm thấy nóng nực.

P phía sau núi còn một thác nước nhân tạo, nhìn qua đã thấy tuyệt vời, ven đường có rất nhiều cây hoa nhỏ đủ màu sắc rực rỡ như hồng, trắng, vàng, . . . trông thật đẹp mắt, thế nhưng Tường Niệm vẫn cảm thấy không vui, khẽ cau đôi mày, từng bước đi về phía trước.

Đột nhiên có bóng người cản bước, Tường Niệm ngược mắt nhìn cô gái trước mắt, có chút quen quen, nhìn quần áo đúng là người giúp việc trong biệt thự, nhưng bộ mặt vĩnh vào đây tự đắc, giống như cô ta mới đích thị là chủ nhân của nơi này.

"Cô là. . . ?" Tường Niệm nhìn trong mắt cô ta lộ ra tia gian ác, có chút đề phòng.

"Ồ, mới mấy ngày mà đã không nhận ra tôi là ai à?" Tay quét qua mũi, cô ta hừ lạnh nói.

Tường Niệm nghe thanh âm này, sau đó quan sát cô ta từ đầu đến chân, rồi đột nhiên nhận ra, thốt lên "À, nhớ rồi". Tường Niệm xem thường liếc cô ta một cái "Cái này không đúng với lễ phép của người giúp việc."

Nghe được lời chê bai đó, Lily liền nổi giận lôi đình, chỉ tay vào Tường Niệm, sau đó từng bước đi tới gần, nói: "Loại con gái như cô có chỗ nào cao quý chứ? Cũng không biết thiếu gia coi trọng cô ở điểm nào? Chẳng lẽ là dáng vẻ trên giường sao? Xem cô này, bộ dạng khó coi quá, không thể tưởng tượng nổi dáng vẻ lăng ló của cô khi ở trên giường? Liệu có giống với mẹ cô trước kia không?"

"Cô? " Tường Niệm trợn mắt nhìn Lily, không hề muốn bỏ qua cho dáng vẻ kiêu ngạo đó "Lần trước tôi đã nói rồi, tôi có thể chịu được việc cô không tôn trọng tôi, nhưng cô không thể sỉ nhục mẹ tôi, có lẽ bởi vì lần trước tôi không dạy dỗ cô, cho nên cô nghĩ rằng mình có cơ hội làm càn lần thứ hai sao?"

Nhìn Tường Niệm mặt tối sầm lại, Lily cười nói "Thế nào? Muốn dạy dỗ tôi? Dạy dỗ thế nào? Cô hình như còn chưa hiểu thân phận của mình, ở đây cô trên danh nghĩa là vợ chưa cưới của thiếu gia, nhưng tôi biết rõ thiếu gia tiếp cận cô, chỉ là vì trả thù cô, mẹ của cô hại chết cha mẹ thiếu gia, cô cho rằng thiếu gia sẽ dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy sao? Đừng có nằm mơ, thiếu gia nhà chúng ta sẽ không bao giờ cưới cái loại tiện nhân như cô, muốn tiếp bước mẹ cô trước đây sao, mau sớm rời đi nhanh."

Lời nói của cô ta khiến khuôn mặt Tường Niệm tự nhiên trắng bệch, làm sao cô ta biết những chuyện này? Cô ta chỉ là một người giúp việc, anh không thể nào biết nói cho cô ta biết? Thím Doãn? Đúng là Thím Doãn sao?

Tường Niệm đột nhiên giật mình, ánh mắt vô hồn nhìn về kiêu ngạo tự mãn của Lily "Những lời này, là ai nói cho cô?"

Lily không hề để ý, quay lờm nạng một cái "Tại sao tôi phải nói cho cô biết?", rồi sau đó bỏ đi.

Suy nghĩ của Tường Niệm trở nên hỗn loạn, không biết mình nên đi về phía trước hay lui lại phía sau đây.

Anh làm những việc này để bảo thù mình sao? Nhưng là anh đối với mình rất tốt, mình có thể cảm nhận được đó là chân thật, không phải anh nói vụ tai nạn xe đó chỉ là ngoài ý muốn, anh không nên giữ trong lòng chứ? Anh cũng nói mình không nên tự trách bản thân nữa mà.

Nhưng mà làm sao Lily lại có thể biết rõ ràng như thế? Bao gồm cả chuyện của mẹ nữa? Làm sao có thể như vậy?

Thất thần trở về phòng, Tường Niệm không biết nên làm sao đây, thật ra thì anh đối với cô tốt như vậy, cô nên tin tưởng anh.

Đúng! Tin tưởng anh, việc đó chỉ là Lily đang ghen tỵ với mình thôi. Đúng! Ghen tỵ! Anh đối với mình tốt như vậy, chân thật như vậy, nếu như mình hoài nghi anh, có thể làm anh bị tổn thương?

Nghĩ như vậy, Tường Niệm cảm thấy trong lòng không còn khó chịu nữa, nằm ở trên giường, hai mắt nhìn chăm chú lên trần nhà, cuộc sống như thế này thật sự rất nhàm chán, mình phải đi học trở lại mới được, mình còn phải thực hiện giấc mơ học đại học nữa?

Anh sẽ không cho phép mình đi!

"Cốc cốc" tiếng gõ cửa dồn dập vang lên, cắt ngang suy nghĩ của Tường Niệm, cô lập tức ngồi dậy trên giường, đang định bảo người ngoài cửa vào đi, thì cánh cửa bị đẩy ra một cách mạnh mẽ, Mary Mịch Tư cùng Tiểu Linh xách theo hai xô trái cây đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Tù Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123

"Cô không đi thật là uổng phí, cô biết không con suối ở đó có rất nhiều cá, Tiểu Linh nói tối nay sẽ cho chúng ta ăn món cá nướng đấy." Mary Mai Kasi nâng xô dâu tây về phía Tường Niệm, sau đó ngồi xuống giường cho một trái dâu tây vào miệng, đáng vẻ rất là thô lỗ.

Tường Niệm bĩu môi, không thể tin nhìn cô ấy không có chút thực nữ nào há miệng to ăn dâu tây, đây là tổng thống sao?

"Chúng ta đi chơi đi, ở đây tôi thấy chán ngấy rồi, thật khó khăn mới đến được Trung Quốc, nên tôi muốn thưởng thức nhiều món ăn ngon và đi tìm một anh chàng đẹp trai người Trung Quốc để yêu nữa chứ." Tường Niệm còn chưa kịp mở miệng thì Mary Mai Kasi đã thao thao bất tuyệt rồi, bởi vì miệng chứa dâu tây công Tiếng Trung sứt sọc nên lời nói không được rõ ràng.

"Tôi không thể đi ra ngoài được, anh đã nói rồi, tốt nhất tôi nên ở trong nhà" Tường Niệm xua tay, lắc đầu nói.

Mình không thể gây thêm phiền toái cho anh nữa.

"Cô cũng thật nhất gan, chúng ta lên trốn ra ngoài chơi, sau đó trở lại, anh ta làm sao mà biết được?" Mary Mai Kasi đứng lên, khinh thường đáng vẻ nhất gan như chuột nhắt của Tường Niệm

"Tôi chỉ không muốn gây thêm phiền toái cho anh thôi, vì tôi, hình như chuyện lần này rất khó giải quyết." Tường Niệm áy náy, hai ngón tay đan vào nhau, chán chường nói, cô cũng muốn đi ra ngoài, nhưng vì...

"Cô xem thường Duyệt rồi!" Mary Mai Kasi phản đối nói "Cô vẫn chưa hiểu hết con người của anh ta rồi, cho dù sự việc khó khăn thế nào, anh ta cũng có thể hóa giải chúng, anh là một truyền kỳ, là một vị thần, anh ta..."

Mary Mai Kasi nghiêng đầu, băn khoăn suy nghĩ: phải nói như thế nào đây?

"Tiếng Trung của tôi có hạn, không biết diễn đạt ý tôi muốn nói như thế nào, nhưng nói tóm lại là cô yên tâm đi, sự việc lần này không gây khó dễ cho Duyệt đâu, mà những tức tin đó đều do cánh phóng viên thù ghét, lần này, không biết có bao nhiêu hãng truyền thông sẽ gặp họa đây..."

Tại Diêm thị.

Ngoài cửa Bắc của công ty có rất nhiều người tụ tập, cánh phóng viên đứng chen lấn chật ních ngay phía trước đại sảnh công ty, tất cả đều vì tin tức được tung ra sáng hôm nay, ai cũng muốn tìm hiểu thêm thông tin xung quanh bài báo viết về Tường Niệm, đồng thời xem phản ứng của Diêm Thương Tuyệt đối với sự việc lần này.

Khi mọi người còn đang nhón nháo, đột nhiên, một chiếc xe hơi màu đen - Maybach 62S đầy khí phách đi đến, dừng ngay phía trước đại sảnh của công ty, đi theo sau là ba chiếc xe hơi Bentley màu đen. Khi xe Maybach dừng lại, liền có hai mui vệ sĩ áo đen vây kín bốn phía xe, ngăn cản không cho cánh phóng viên tiến vào phòng vấn, mọi người thấy Diêm Thương Tuyệt mặc âu phục màu đen, mặt lạnh, nhưng vẫn giữ được vẻ tuấn tú vốn có, anh nhàn nhã xuống xe, mọi người nhao lên phòng vấn.

"Xin hỏi Diêm tổng, ngài đã xem bài báo viết về vị hôn thê của mình sáng sớm ngày hôm nay chưa? Ngài có ý kiến gì về việc cô ấy đi phá thai?"

"Xin hỏi Diêm tổng, bài báo đó viết có đúng sự thật không? Vị hôn thê của ngài có quan hệ tình cảm lén lút với Quản lý Tô của công ty sao?"

"Xin hỏi Diêm tổng, những việc vị hôn thê làm sau lưng ngài liệu có thể gây ảnh hưởng đến giá trị của cổ phiếu công ty trên thị trường không?"

"Xin hỏi. . .?"

Khi nghe những lời đó, Diêm Thương Tuyết cảm thấy vô cùng tức giận, anh dừng bước, mắt lạnh hướng về chỗ cánh phóng viên đang đứng, giọng nói đầy cường thế "Tôi sẽ cho các người tàn đời nếu như không lập tức câm miệng lại!" Sau đó sai bước đi vào, theo sau là đám vệ sĩ.

Số vệ sĩ còn lại đứng ngăn cản đám phóng viên nhốn nháo ở phía trước đại sảnh của công ty, tất cả đều cảm thấy sợ hãi trước những lời nói cường thế của Diêm Thương Tuyết, dù sao, Diêm Thương Tuyết, ba chữ này cũng đồng nghĩa với danh hiệu "Diêm La Vương", bằng thủ đoạn cũng như thế lực của anh, muốn cho bọn họ - những người vô danh tiểu tốt tàn đời, là chuyện dễ dàng như gió thổi bay, nhưng do là lệnh của cấp trên nên họ không dám làm trái, phải biết rằng đây chính là đại độc nhất vô nhị.

Mặc dù, tất cả mọi người sợ tới mức không dám hé răng, nhưng cũng không có người nào buông đao chạy trốn.

"Mọi người không nên vội vã, về tin tức sáng ngày hôm nay, công ty chúng tôi sẽ mở cuộc họp báo sau một giờ nữa, đến lúc đó nhất định sẽ cho mọi người biết thông tin chính xác, hiện tại xin mọi người hãy rời đi." Trưởng bộ phận PR của công ty đích thân xuất hiện trước đại sảnh, về mặt ôn hòa nói.

Cánh phóng viên gật đầu, rời rời đi, nghĩ tới việc có thể biết rõ được chân tướng sự việc, thì ở đâu cũng giống nhau.

Tại phòng hội nghị.

"Tôi biết mọi người đã xem tin tức sáng ngày hôm nay, bài báo viết về vị hôn thê của tôi còn nhiều nghi vấn, tôi và quản lý Tô tới đây để giải đáp thắc mắc của mọi người" Về mặt Diêm Thương Tuyết bình tĩnh ngồi ở vị trí Tổng giám đốc, mắt lạnh hướng về đám cổ đông rụt rè sợ hãi, rồi nhú mảy sang phía Tô Xích Cảnh.

Tô Xích Cảnh tiếp nhận ánh mắt đó, không dám xem thường anh, sau đó hắng giọng nói "Đối với bài báo sáng ngày hôm nay, tôi cảm thấy rất phẫn nộ, đây quả thực là điều giả dối, tôi và Duyệt là bạn tốt, chắc mọi người đều biết điều đó, hơn nữa tôi và Trương Niệm, vị hôn thê của Duyệt còn là chỗ bạn thân, nên thường ngồi ăn uống chung với nhau là điều rất bình thường, tuy nhiên sự việc đó lại bị truyền thông thêu dệt không đúng sự thật, thiếu chút phá hỏng tình bạn của chúng tôi, trời mới biết, tôi quý trọng tình bạn này đến mức nào, nếu thực tình cảm này mất đi. . ."

Trong khi, Tô Xích Cảnh dạt dào tình cảm nói, các vị cổ đông nhú mảy lắng tai nghe, tự hỏi: Vậy cũng được sao?

"Khụ.. khụ..khụ..Nói điểm chính" Diêm Thương Tuyết nhìn anh ta – bộ dạng đáng đánh đòn, nhẹ giọng xuống ho mấy cái, sau đó liếc anh ta một cái.

"À, được" Tô Xích Cảnh chớp chớp mắt ra vẻ, nhìn Diêm Thương Tuyết một cách mỉa mai, sau đó nghiêm nghị tiếp tục nói "Thật ra thì tôi và Trương Niệm là bạn bè thân thiết, mà chị dâu của cô ấy hôm trước không cẩn thận bị sảy thai, tôi và cô ấy cùng vào thăm, nhưng không nghĩ bị Cầu Từ chụp được, còn thêu dệt trên báo, nói tôi và cô ấy có quan hệ tình cảm lén lút, nói tôi cùng cô ấy đi nạo thai? Bài báo quá bịa đặt, không thể chấp nhận được, xin mọi người trấn tĩnh một chút, không nên tin vào bài báo đó."

"Nhưng phóng viên còn chụp được hình ảnh hai người đang hôn nhau, Quản lý Tô giải thích thế nào đây?" Một vị cổ đông mắt liếc mắt nhìn Diêm Thương Tuyết, trong lòng có chút sợ hãi nói.

Tấm ảnh đó là giả, họ đã sử dụng kỹ thuật ghép ảnh, lúc đó, mắt của tiểu thư Cố bị. . . hạt cát bay vào, tôi chỉ giúp cô ấy thổi hạt cát, tuy nhiên hình ảnh đó bị người ta chụp được, sau đó sử dụng kỹ xảo vi tính để tạo dựng nên, vì thế nên mọi người mới nhìn thấy hình ảnh như vậy" Tô Xích Cảnh khổ não nói.

"Đây là bản báo cáo của bộ phận kỹ thuật, cho thấy hình ảnh đó được tạo nên thông qua việc sử dụng kỹ xảo vi tính, hơn nữa ở đây còn có báo cáo ở bệnh viện, là bệnh án của chị dâu tiểu thư Cố bị sảy thai, sự thật đã chứng minh tiểu thư Cố cùng Quản lý Tô chỉ đi đến bệnh viện thăm người ốm mà thôi, những thông tin trên báo sáng nay hoàn toàn là bịa đặt." Mị Cơ đưa tài liệu mới nhất cho các vị cổ đông, lạnh lùng nói làm cho người ta ớn lạnh.

Mọi người xem xong tài liệu, nhỏ giọng rỉ tai thì thầm.

Diêm Thương Tuyết cười khinh bỉ, sau đó cầm tờ báo đặt trên bàn lên, giọng lạnh lùng nói "Đội Quản lý Tô cùng những bên có liên quan đi triển khai ký cuộc họp báo, làm sáng tỏ việc này, đồng thời chuyển lời của tôi đến giới truyền thông, không thể tùy tiện xúc phạm tới nhân phẩm vị hôn thê của tôi, bằng không tôi sẽ nhờ đến pháp luật can thiệp, làm cho tất cả bọn họ tàn đời."

"O? Tôi đi à? Có thể không đi được không? Tôi không thích nhìn thấy đám ruồi nhặng đầy đầu?" Tô Xích Cảnh chán nản ngồi dựa vào ghế, anh ta biết đi đến công ty, không có chuyện gì là tốt cả.

"Chẳng lẽ muốn tôi đi?" Diêm Thương Tuyết híp mắt nhìn Tô Xích Cảnh, với ý muốn nói 'muốn chết sao? '.

"Được rồi, được rồi, tôi đi là được, sớm biết như thế này, có đánh chết tôi cũng không đến đây." Tô Xích Cảnh bị ánh mắt của anh làm cho sợ tới mức rúm cổ lại, sau đó chậm rãi đứng lên, buồn bã nói, rồi liền đi theo Mị Cơ đi ra ngoài.

Các vị cổ đông đang ngồi suy nghĩ phức tạp nhìn về phía Diêm Thương Tuyết.

"Sao mọi người không nói gì vậy?" Thấy tất cả im lặng, Diêm Thương Tuyết bình tĩnh, giọng nói có chút quý dị.

"Tôi, chúng tôi cũng chỉ là không muốn công ty gặp phải chuyện không hay trước tin tức đó, ngài xem, cổ phiếu ngày hôm nay đã mất mấy điểm rồi, đây là lý do khiến chúng tôi lo lắng." một vị cổ đông vừa lau mồ hôi, vừa hít thở cẩn thận nói.

"Vậy sao? Bởi vì bài báo đưa tin không đúng sự thật này mà mấy người muốn khiếu nại tôi sao? Tất cả đều chạy tới công ty? Là muốn như thế nào?" Diêm Thương Tuyết không hề chớp mắt nhìn chằm chằm vào vị cổ đông vừa phát biểu, giọng nói bình tĩnh, cực kỳ bình tĩnh.

Nhưng cũng là bởi vì sự bình tĩnh đến lạ thường này, mà trong lòng mọi người cảm thấy vô cùng thấp thòm, lo âu, khi nghe thấy những lời Diêm Thương Tuyết nói, mặt lạnh đi, bên ngoài nhìn anh có vẻ bình tĩnh, nhưng kì thực trong lòng đã sớm nổi cơn giông bão.

Anh mỉm cười "Ha ha". Tất cả mọi người không dám hé răng, sợ mình sẽ bị đá ra khỏi công ty ngay lập tức.

"Hừ. Mấy người vừa rồi không phải vô cùng hung hăng sao? Thế nào cảm rồi hả?" Đột nhiên, Dương Thương Tuyết cười lạnh một tiếng, nói giễu cợt, anh hất cằm lên, không thèm để ý, đứng lên, sau đó hướng về phía cửa đi ra ngoài "Nhớ đấy, đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng, nếu lần sau ai còn dám chất vấn vị hôn thê của tôi, tôi sẽ làm cho người đó sống không bằng chết."

Cánh cửa phòng bị đẩy ra một cách mạnh mẽ, khi bóng dáng Diêm Thương Tuyết khuất dần khỏi tầm mắt, tất cả mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, thật là may, không có bị vạ lây!

.....

Tượng Niệm bị Mary Mai Kasi kiên quyết kéo ra khỏi biệt thự, Mary Mai Kasi lái chiếc Bugatti màu đỏ vì vụ khấp khểnh phồn hoa phố thị, Mary Mai Kasi kiêu ngạo, lái xe rất phách lối, Tượng Niệm ngồi bên trong xe, khuôn mặt trắng bệch, đầu óc choáng váng, cô sợ chết, nhưng chỉ có thể nắm chặt dây an toàn.

Cuối cùng, thì Mary Mai Kasi cũng dừng xe trước trung tâm mua sắm, ở bãi đỗ xe ngầm, nói "Đi thôi, chúng ta cùng đi ăn cái gì đi, còn ngắm trai đẹp nữa."

Đầu Tượng Niệm vô cùng choáng váng, nhìn người đang đứng trước mặt, bật cười nói "Làm sao làm được nhiều như vậy chứ?"

Mary Mai Kasi nhìn dáng vẻ hồ đồ của cô, buồn cười nói "Này, cô vẫn ổn đấy chứ?"

"Không có việc gì, rất tốt" Tượng Niệm vuốt trán, cau mày nói.

Thật ra thì, đầu của cô vô cùng hỗn loạn.

"Vậy thì tốt, chúng ta đi thôi" Mary Mai Kasi dắt tay Tượng Niệm, mang theo túi xách lớn màu đỏ, đeo kính, giày cao gót 8 centimet đi về phía tầng trên của trung tâm thương mại.

Khi nhìn thấy những gian hàng rực rỡ sắc màu, Mary Mai Kasi cực kỳ hưng phấn, lúc thì kéo Tượng Niệm xem cái này một chút, sờ sờ cái kia một tý, nhưng Tượng Niệm vẫn còn cảm thấy rất hỗn loạn, có lẽ nguyên nhân là do vừa rồi bị say xe.

"Oa! Cô xem cô xem, cái váy này thật đẹp, chúng ta vào thử một chút đi" Mary Mai Kasi chỉ vào trong tủ kính, người mẫu mặc trên mình chiếc váy dài màu vàng nhạt, sau đó kéo Tượng Niệm đi vào trong quầy nữ trang Kenzo.

"Hoan nghênh quý khách, chúng tôi rất hân hạnh được phục vụ quý khách" nhân viên bán hàng xinh đẹp mời hai người đi vào, mỉm cười thân thiện, giọng nói ngọt ngào.

"Tôi muốn thử chiếc váy đó" Mary Mai Kasi hưng phấn chỉ vào chiếc váy vừa xem qua.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124

"Tôi muốn thử chiếc váy đó." Mary Mai Kasi hứng chí ngẩng cao đầu chỉ tay vào chiếc váy vừa coi. .

Nói xong, nhân viên cửa hàng gỡ ngay chiếc váy xuống, sau đó khom lưng cung kính, nói một cách nhẹ nhàng "Xin mời tiểu thư đi theo tôi lên tầng trên để thử đồ."

Mary Mai Kasi gật đầu, sau đó lè lưỡi với Tường Niệm nói "Tôi đi thử đồ một chút, cô xem có thích cái gì không nhé" sau đó hào hứng đi theo nhân viên cửa hàng lên tầng trên.

Tường Niệm bật cười nhìn bộ dạng nồn nóng của cô ấy, sau đó quan sát cẩn thận, cửa hàng này được trang hoàng tuyệt đẹp, lần đầu đến một nơi sang trọng như thế này, cho nên cô hơi tự ti một chút, ngón tay đan vào nhau đầy lo lắng, nhìn đám nhân viên cửa hàng cười nhẹ nhàng, tuy nhiên nhân viên cửa hàng cũng không chú ý tới cô, có lẽ là bởi vì trang phục cô mặc trên người không phải hàng hiệu, hơn nữa dáng vẻ sợ hãi, rụt rè của cô không giống với tiểu thư khuê các!

Ngẫm nghĩ một chút, Diêm Thương Tuyết mua cho cô rất nhiều quần áo hàng hiệu, nhưng cô vẫn mặc những quần áo trước đây, khó trách họ không chú ý đến mình.

Thật sự như thế lại tốt!

Tường Niệm cũng không nổi giận, cười nhàn nhạt, sau đó dẹp bỏ lo lắng, lựa chọn cho mình chiếc váy phù hợp, thật ra thì lúc đầu Diêm Thương Tuyết không cho cô tiền, nhưng tối ngày hôm qua sau khi tắm xong, liền đưa cho cô một chiếc thẻ tín dụng, cô vốn không cần, nhưng do anh vừa dụ dỗ vừa uy hiếp, nên cô không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng chấp nhận, cô cũng không biết bên trong có bao nhiêu tiền, tuy nhiên điều đó lại làm cô nhớ đến một câu nói như thế này: người đàn ông đối với người phụ nữ mình yêu, thì tiền bạc là tình cảm có quan hệ trực tiếp với nhau, hay nói cách khác người đàn ông cho người phụ nữ càng nhiều tiền, thì càng chứng minh rằng tình cảm người đó dành cho người phụ nữ mình yêu càng sâu đậm.

Tường Niệm cẩn thận, lấy tấm thẻ tín dụng ra, mắt liếc nhìn, không biết vì sao ... Cô muốn biết bên trong đó có bao nhiêu tiền?

Nhân viên cửa hàng nghiêng mắt nhìn, thấy Tường Niệm trong tay cầm chiếc thẻ tín dụng, sắc mặt lập tức thay đổi, nhẹ nhàng đi tới chỗ Tường Niệm hỏi "Xin hỏi tiểu thư có thích hay không, để tôi lấy xuống cho cô thử nhé"

"Không cần, tôi không thích chiếc này đâu" Tường Niệm vốn không thích kiểu thấy tiền thì sáng mắt lên, nhận thấy nhân viên cửa hàng thay đổi thái độ khi thấy cô cầm chiếc thẻ tín dụng, cô cảm thấy mất thiện cảm, cho nên lắc đầu, bỏ chiếc thẻ vào túi xách, sau đó tiếp tục xem những trang phục khác.

"Ồ, con nói rồi mà ở đây có con hồ ly mà, hình như người nào đó đang ở trong này?" ngay lúc Tường Niệm đang xem quần áo một cách nhàm chán, thì một giọng nữ vang lên, sau đó là tiếng giày cao gót "cạch cạch".

Tường Niệm nghe âm thanh cùng lời nói đó, cảm thấy chán ghét, không thèm quay đầu lại, mà đi ngược vào trong.

"Thế nào? Lời này của tôi không lọt tai à? Cô vốn là con quỷ đội lốt người? Lại còn quan hệ vụng trộm bị người ta chụp hình, hôm nay cô cùng với nhân tình đi đến đây à? Diêm tổng không biết đấy chứ?" Cô gái đang nói mặc chiếc áo sơ mi màu đỏ, cùng quần âu màu trắng, xách theo chiếc ví da màu đỏ kiểu dáng mới nhất của hãng LV, vẻ mặt cao ngạo đi vào, sau đó đến bên cạnh Tường Niệm, liếc mắt nhìn đầy khiêu khích.

Tường Niệm ngẩn ra, quay đầu lại, thần thần nhìn Emma cùng Lý Băng đang bức tức nhìn mình chằm chằm, cô nhìn lại họ, trong lòng có chút lo lắng, xem ra chuyện cô và Cảnh mọi người đều đã biết hết rồi, mình lại làm anh gặp rắc rối lớn rồi.

.

"Chuyện của tôi không cần các người quan tâm, thật buồn cười, hai người có tư cách gì mà ở đây chỉ trích tôi?" Tường Niệm tức giận, nhìn chằm chằm vào hai mẹ con họ, bất bình nói, nghĩ đến cái chết của mẹ trong lòng dâng lên nỗi căm hận.

Cho tới bây giờ, cô không thể yếu đuối, người nào tôn trọng cô một, cô tôn trọng họ mười, ngược lại, người nào tìm cách gây sự với cô, cô cũng không dễ bỏ qua, mặc dù cô có bản tính lương thiện, nhưng cũng sẽ không thiện lương đến mức để cho mình bị người khác xem thường, nhục mạ, cô thiện lương, cô tha thứ, chỉ với người nào xứng đáng thôi.

Cho nên đối với họ, Tường Niệm cũng không cần thiết phải thiện lương.

Mặt Emma biến sắc, nhìn dáng vẻ thanh lệ của cô đầy tức giận, suy nghĩ một chút rồi cười nói "Hừ! Cô cùng tình nhân vụng trộm, hình ảnh hai người được đăng lên trang đầu các báo, còn giả bộ thanh cao cái gì nữa? Cô và mẹ cô giống hệt nhau, chỉ đáng kể người ta khinh" câu nói sau cùng, Emma cúi xuống nói bên tai Tường Niệm.

Bởi vì Emma là khách quen của cửa hàng này, vì vậy từ lúc cô ta đi vào, sau lưng có hai nhân viên đi theo, cho nên nghe thấy đoạn đối thoại đó, thậm chí họ còn nghe rất rõ ràng, sau đó nhìn Tường Niệm, ánh mắt đầy khinh thường.

Tường Niệm tức giận, mím môi nhìn chằm chằm nụ cười yếu ớt của Emma, gờ tay lên, tuy nhiên nó đã bị người nào đó kịp thời bắt được, người đó nhanh chóng quật lại cho Tường Niệm một cái bạt tai, lực rất lớn "Bốp".

Tường Niệm theo quán tính nghiêng đầu nhìn, khóe miệng máu tươi tràn ra, hiển nhiên cái tát vừa rồi dùng lực mạnh đến cỡ nào, Tường Niệm đầu óc choáng váng, chân đứng không vững, Emma liền bước lên trước, đẩy Tường Niệm ngã xuống sàn nhà, cười gian xảo, gờ chân lên giẫm mạnh xuống bàn tay của Tường Niệm, lại còn dùng sức xoay tròn.

"A " Tường Niệm bị đau, kêu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn, tuyệt mỹ trở nên trắng bệch.

Emma ngồi xuống bên cạnh, nói giễu cợt "Lần trước cô tát tôi một cái, lần này tôi trả cho cô gấp đôi" nói xong, liền tiếp dùng hai tay tát vào mặt Tường Niệm, trong lòng cô ta cảm thấy rất hả dạ, nghĩ tới sự việc hôm nay, loại phụ nữ này sẽ bị Diêm Thương Tuyết vứt bỏ, cô ta sẽ có cơ hội, cười hiểm ác,

lại dùng sức kéo đuôi tóc Tường Niệm, cô cắn môi không cho mình phát ra âm thanh, đầu bị kéo buộc phải nhìn vào gương mặt độc ác đó.

"Còn không phục sao? Tôi cho cô biết, bởi vì thông tin đó, mà các hãng truyền thông đều tập trung ở cửa của Diêm thị, các cổ đông sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện này đâu, họ sẽ đòi hỏi Diêm tổng phải hành xử công bằng, cô nói, anh ta còn muốn cô nữa sao? À, thiếu chút nữa tôi quên, cô còn bị người ta cưỡng hiếp, một tên tai to mặt lớn. A! Thật buồn nôn quá."

Lời của cô ta đầy khinh bỉ và ác độc, khiến sắc mặt của Tường Niệm giống như cắt không còn giọt máu, nhìn cô ta kinh hãi, làm sao cô ta biết cô bị. . .

Tường Niệm cảm thấy cô ta thật sự kiêu ngạo, tất cả tôn nghiêm bị cô ta chà đạp dưới chân, nước mắt không thể không chế được chảy ra, sự việc đó làm cô thật sự đau lòng, đó là sự thật, cô có đến trăm cái miệng cũng không thể bào chữa được!

Cô đã hại anh rồi rồi, anh có thể không còn cần cô nữa?

Trong lòng cảm thấy như vậy thật sự kinh khủng, cô chỉ muốn chạy đến trước mặt anh, hỏi anh xem, liệu anh có muốn vứt bỏ cô không?

Tường Niệm mất hết can đảm ngồi thẫn thờ dưới đất, nhìn bàn tay bị giẫm, cảm thấy không đau, không đau chút nào, chỉ có trái tim là rất đau.

Tại sao họ sẽ biết chuyện mình bị cưỡng hiếp? Tại sao họ sẽ biết?

Nhân viên cửa hàng nhìn thấy bộ dạng đáng thương của Tường Niệm, phần nộ một chút, nhưng cũng không dám lên tiếng, dù sao tiểu thư Hàn cũng nổi danh là khó ưa, hơn nữa lại là khách hàng Vip của cửa hàng, cho nên mặc dù họ không đành lòng nhưng cũng không dám nói gì.

"Tốt lắm, Emma, đừng dây dưa với loại người như thế nữa, cô ta không là cái thứ gì để cho chúng ta phải tức giận, đi thôi, mẹ không thích trang phục ở đây" Lý Băng ngắt đầu lên, mở miệng thờ ơ nói, nhìn con gái mình đầy âu yếm.

Emma ôm lấy miệng, đứng dậy chậm rãi, sau đó từ từ bỏ chân ra, nhìn bàn tay sưng đỏ, giả vờ nói kinh hãi "Ai nha, thế mà cũng sưng lên? Tôi thật sự không có ý" sau đó hừ lạnh một tiếng, kéo mẹ cô ta sang cửa hàng khác.

Tường Niệm ngồi trên mặt đất ủ rũ, nghĩ tới từng lời họ nói, đột nhiên cảm thấy cái thế giới này thật u ám, thật xám xịt, một chút ánh sáng mặt trời cũng không rọi tới cô?

Cô không còn trong sáng, cô bị người ta cưỡng hiếp, nhưng tại sao họ lại đào xới nỗi đau của cô, khoe khoang trước mặt mọi người, để cho mọi người nhìn thấy sự dơ bẩn của cô, cười nhạo cô. Tại sao có thể ác độc như vậy?

"Tường Niệm? Làm sao cô lại ngồi dưới đất?" Mary Mai Kasi từ trên lầu đi xuống, đã thay trang phục xong, nhìn Tường Niệm ngã trên đất, hỏi đau lòng.

Tường Niệm cắn môi, nước mắt ngừng rơi, nhìn Mary Mai Kasi một cách mắt tự nhiên, cười gượng ép "Không có gì" đứng lên, cuống quýt lau nước mắt, giấu bàn tay bị thương ở phía sau, cười nhẹ nhàng "Thử đồ nhanh như vậy à, cô có thích không?"

Mary Mai Kasi đứng thẳng, so vai, nói một cách xem thường "À, mặc lên người trông khó coi lắm, tôi thay đồ lại rồi, không muốn cô phải chờ lâu" cô ấy vừa quan sát Tường Niệm vừa nói.

Tường Niệm bị cô ấy nhìn chằm chằm, cảm thấy không tự nhiên, ngắt mặt lên nói "Chúng ta đi thôi".

"Đợi chút" ngay lúc Tường Niệm xoay người lại, Mary Mai Kasi bắt được cổ tay của cô lại, liếc mắt nhìn đám nhân viên đang nom nớp lo sợ, hô rống lên "Chuyện gì đã xảy ra?"

Nhân viên cửa hàng nghe vậy, cảm thấy e ngại, dù sao cô ấy cũng có khí phách.

"Này. . ." một nhân viên cửa hàng khó xử, nhìn Mary Mai Kasi, nói nhỏ giọng.

"Nói cho tôi biết, có người gây khó dễ cho cô hả? Vừa rồi, lúc tôi ở trên lầu thay quần áo, hình như nghe thấy tiếng ai kêu đau, tôi lại còn tưởng là mình nghe nhầm cơ, nói, ai gây khó dễ cho cô, tôi sẽ giúp cô trút giận." Mary Mai Kasi kích động, lôi kéo Tường Niệm đi đến trước mặt đám nhân viên, nói không ai theo kịp.

"Không có việc gì, chúng ta có thể đi được không?" Tường Niệm cũng kích động, nắm cổ tay của cô ấy, khóc lóc, nói thỉnh cầu, cô không muốn ở chỗ này nữa, cô muốn rời đi.

"Này, sao cô lại như vậy? Cô là bạn của tôi, ai gây khó dễ cho cô cũng chính là gây khó dễ cho tôi, tôi làm sao có thể chịu được? Trời ơi! Mặt của cô sao lại sưng lên như thế này?" Mary Mai Kasi nói đầy cảm phẫn, cô ấy lay vai Tường Niệm, ngay lập tức nhìn thấy bên kia gò má bị sưng đỏ, còn có thể nhìn rõ hằn lên dấu năm ngón tay, giọng nói của cô cũng trở nên bén nặng.

"Tôi không sao, thật không có việc gì mà, cầu xin cô đấy, chúng ta về nhà có được không? Cầu xin cô?" Tường Niệm không khống chế được cảm xúc, lay lay hai cánh tay của cô ấy. Cuối cùng, Mary Mai Kasi không đành lòng, nhẹ giọng vỗ vai của cô, hốc mắt đỏ lên "Được, được rồi, chúng ta đi về nhà, không quay lại chỗ này nữa."

Tường Niệm bị ai, không để cô ấy nói gì, chỉ gật đầu hoảng hốt, sau đó cùng Mary Mai Kasi đi ra khỏi cửa hàng đó.

Nhân viên cửa hàng chỉ biết đứng đó nhìn nhau . . .

Đọc đường đi Tường Niệm cố gắng không khóc, cũng không nói lời nào, lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời vẫn sáng sủa, có gió, hiền hòa, thế nhưng sao thế giới của cô lại xám xịt.

Mary Mai Kasi nhìn đáng vẻ thương tâm của cô, mặc dù đau lòng nhưng cũng không có nói gì, cô ấy biết cô phải chịu ảm ức, cho nên để cho cô yên lặng một chút.

Xe đi về biệt thự rất nhanh chóng, Mary Mai Kasi dừng xe, lo lắng nhìn Tường Niệm, không nói gì, cũng không xuống xe, nhẹ giọng nhắc nhở "Đến"

Sau khi Tường Niệm nghe thấy, ngẩng đầu nhìn biệt thự trước mắt, tâm tình rất phức tạp, ngàn vạn sợi tơ rối vò.

Cô vẫn không lên tiếng, lẳng lặng xuống xe, sau đó đi lên lầu, cô cảm thấy đau đầu như búa bổ, chóng mặt, cô muốn đi tắm, muốn đi tắm . . .

Mary Mai Kasi không hiểu, nhìn bóng lưng tội nghiệp của cô, trong lúc cô ấy đi thử đồ, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì ? Là ai đã khiến Tường Niệm thương tâm, khổ sở như vậy ? Không thể là mấy nhân viên cửa hàng được, rốt cuộc là ai?

Xem ra cô ấy phải trở lại đó một chuyến.

Khởi động xe, Mary Mai Kasi lái xe ra khỏi biệt thự.

Tường Niệm trở về phòng với vẻ mặt hoảng hốt, đẩy cửa ra nhìn thấy Lily đang ngồi trên giường của mình, tay ôm chiếc gối, ngửi ngửi mùi hương trên đó, Tường Niệm cười một cách khinh bỉ, cô biết chiếc gối Lily đang cầm nhất định là của anh, xem ra cô ta rất thích anh, khó trách chuyện gì cô ta cũng nhắm đến mình.

Lily nhìn Tường Niệm đi vào, cô ta bình tĩnh, liếc nhìn cô đầy ngạo mạn, sau đó đứng dậy, sửa sang lại giường ngủ, đi xuống một cách chậm rãi.

"Chờ một chút" Tường Niệm nhìn bóng lưng cô ta, nhẹ nhàng hô một tiếng.

Lily sững sốt, dừng lại, nhưng không quay đầu, dựng lỗ tai lên nghe, cô sẽ nói gì tiếp theo, chẳng lẽ cô muốn mượn chuyện này để cười nhạo cô ta hoặc là trừng phạt cô ta?

"Làm phiền cô sau nửa giờ nữa, tôi thay cho tôi chiếc ga giường khác, bởi vì trên đó có mùi thật khó chịu, tôi cùng Tuyết sẽ không ngủ được" ánh mắt lạnh nhìn về phía lưng của Lily, giọng nói đầy giễu cợt.

Lily nắm chặt bàn tay, sau đó không nói tiếng nào, rồi rời khỏi.

Tường Niệm cười lạnh, nhìn mọi thứ trong căn phòng xa hoa này, nghĩ tới sự ảm áp anh mang đến cho cô, liệu anh có thể chịu nổi chuyện đó không, liệu anh có thể tha thứ cho cô không?

Trong lòng cô vô cùng đau xót.

Cô đưa ngón tay giấu ở phía sau ra, nhìn vào vết thương sưng đỏ lên, nghĩ tới những lời nói khó nghe đó, khép mắt lại, cắn chặt môi, trong lòng đầy sự thù hận đến tận xương tủy.

. . .

Một tay của Mary Mai Kasi chống ở ngang hông, một tay cầm điện thoại đặt ở bên tai, nhìn chăm chăm vào đám nhân viên, rốt cuộc, đầu dây bên kia cũng kết nối được, giọng nam tính truyền đến "Nói chuyện"

Nghe giọng điệu lạnh lùng đó, cô ấy không nhận được quát lớn "Này, tôi nói cho anh biết, vị hôn thê của anh bị người ta bạt tai còn đập vào ngón tay, bị mọi người. . . Cười nhạo, anh làm gì thì mặc kệ?" thông cảm cho cô ấy, tiếng Trung có giới hạn!

Ở đầu dây bên kia, Diêm Thương Tuyết một tay cầm điện thoại, đáng vẻ lạnh lùng, cúi đầu, đang chăm chú xem bản hợp đồng trị giá hàng trăm triệu, nghe Mary Mai Kasi nói vậy thì lập tức ngẩng đầu lên, ánh nhìn làm người ta khiếp sợ, cắn răng nói "Cái gì? !"

Mary Mai Kasi lập tức nói cho Diêm Thương Tuyết biết địa chỉ cửa hàng, sau đó cúp điện thoại, mười phút sau Diêm Thương Tuyết đi tới Kenzo.

Nhân viên cửa hàng sợ hãi đứng thành một hàng, nhìn cô gái uống cà phê với đáng vẻ nhàn nhã như chỗ không người, sau đó lại xuất hiện một người đàn ông tuấn tú đi vào cửa hàng, ánh mắt lạnh lùng khiến cho toàn bộ nhân viên cảm thấy chấn động, người đàn ông đó nhìn quen quen.

"Chuyện gì xảy ra?" Diêm Thương Tuyết vừa đi đến, nhìn thấy Mary Mai Kasi ngồi trên ghế sofa uống cà phê, không nhìn thấy Tường Niệm, mặt anh đen lại, cổ gồng cứng nín sự giận dữ hỏi.

Mary Mai Kasi đứng lên, dùng ngón tay lau nhẹ nước đọng ở khóe miệng, sau đó nâng cằm nhìn đám nhân viên đang run rẩy "Anh đến xem đi, rồi sẽ hiểu chuyện gì xảy ra?"

Nhân viên cửa hàng mắt liếc nhìn Diêm Thương Tuyệt, cảm thấy người này nhìn quen quen, tuy nhiên không thể nhớ ra là đã gặp ở đâu, nghe Mary Mai Kasi lên tiếng, nhìn cách ăn mặc cử chỉ và lời nói của hai người này không giống bình thường, nên không dám chần chừ, nhanh chóng đi đến chỗ máy vi tính, mở hình ảnh ghi lại trong cửa hàng.

Thần sắc Diêm Thương Tuyệt trở nên âm trầm, đi tới gần quầy thu ngân, nhìn chăm chăm hình ảnh trên màn hình, mặt ngày càng trở nên xám xịt, dáng vẻ lạnh lùng làm mọi người khiếp sợ.

Đoạn clip ghi rõ lại cảnh Trương Niệm bị đánh, bị si nhục, nhưng cô vẫn ẩn nhẫn, mặc dù vô cùng đau đớn, khuôn mặt tái nhợt không có chút khí sắc nào, sự việc xảy ra đều được ghi nhận trong tầm mắt của Diêm Thương Tuyệt.

Trong lòng Diêm Thương Tuyệt cảm thấy đau đớn, từ từ nắm chặt bàn tay, khuôn mặt đầy sự tức giận nhìn Mary Mai Kasi "Cô ấy đâu?"

Mary Mai Kasi biết anh đang hỏi Trương Niệm, cho nên vội vã nói "Cô ấy nói muốn đi về, tôi đã đưa cô ấy trở lại biệt thự, cô ấy. . . Thật không tốt, trên mặt còn in hằn dấu tay, bàn tay cũng sưng lên. . ."

Còn chưa nói hết, Diêm Thương Tuyệt tức giận hất tung chiếc máy tính cùng mọi thứ trên bàn xuống dưới đất, giống như là tóe từ địa ngục Tu La, làm cho người ta sợ hãi không dám đến gần.

Mary Mai Kasi kinh hãi, anh chưa bao giờ tức giận như vậy, dáng vẻ bên ngoài lúc nào cũng lịch lãm, kìm nén cảm xúc rất tốt, cô ấy vẫn cho là anh sẽ không tức giận, sẽ không đau lòng, nhưng nhìn biểu hiện bây giờ, tận mắt chứng kiến cảnh tượng như vậy, thì ra là anh có đau lòng, chỉ là bởi trước kia anh chưa gặp được người nào làm cho anh cảm thấy đau lòng, hóa ra không phải anh không biết yêu, chỉ là chưa xuất hiện người nào có thể làm cho anh rung động, nhưng hiện tại đã có, cô ấy biết người đó chính là Trương Niệm, Tô Xích Cảnh nói rất đúng, anh yêu Trương Niệm! Rất yêu!

Cô ấy hiểu sự phẫn nộ của anh, bởi vì lúc mới tới đây, cô ấy cũng đã xem qua đoạn clip đó, nhìn thấy Trương Niệm bị người ta si nhục, vô cùng thương tâm, mà cô ấy lại không biết chút nào, thật là vô dụng? Tại sao lại không bảo vệ được Trương Niệm?

Mary Mai Kasi khổ sở, tự trách bản thân, cô ấy áy náy đi tới chỗ Diêm Thương Tuyệt nói "Thật xin lỗi, tôi đã không bảo vệ được Trương Niệm, để cho cô ấy phải chịu uất ức."

Tròng mắt của Diêm Thương Tuyệt đỏ au lên, nhìn chăm chăm cô ấy, giọng nói vang lên đầy uy quyền "Mặc kệ chuyện của cô, tôi sẽ làm cho họ biết, người phụ nữ của Diêm Thương Tuyệt không phải ai cũng có thể gây khó dễ" sau đó nhìn đám nhân viên cửa hàng nói "Các người cũng chuẩn bị tinh thần xuống địa ngục đi."

Trong đoạn clip, anh nhìn rất rõ ràng, thời điểm người phụ nữ anh yêu bị người ta gây khó dễ, không có một người nào đứng ra ngăn lại, cho nên bọn họ mới có thể làm như vậy, thời gian kéo dài đến tận năm phút, bọn họ thật đáng chết!

Diêm Thương Tuyệt! ? Trên thương trường giống như một truyền Kỳ, luôn bách chiến bách thắng? ! Tuổi trẻ nhưng đã nắm trong tay mọi thứ? ! Không từ một thủ đoạn nào !

"Chúng tôi cũng có nỗi khổ riêng, người đó là đại tiểu thư của Hàn gia, chúng ta không dám đắc tội, van xin ngài, hãy bỏ qua cho chúng tôi" nhân viên cửa hàng kinh hãi nhìn Diêm Thương Tuyệt, sau đó lo sợ nói lời xin lỗi.

Cô ta dù sao vẫn có tiếng trong thành phố này, mặc dù cũng vô tình nghe nói đến ba chữ "Diêm Thương Tuyệt", nhưng lại không hiểu hết ý nghĩa của nó.

Cho nên khi nghe Diêm Thương Tuyệt nói sẽ làm cho mấy người phải xuống địa ngục, họ sợ muốn chết.

"Đã quá chậm" khoe miệng Diêm Thương Tuyệt khẽ cười nói, nhưng cho dù là cười thì khí lạnh phát ra cũng làm người ta run sợ.

Nói xong, không thèm để ý đến việc mấy nhân viên cửa hàng khổ sở van xin, sải bước đi ra ngoài, Mary Mai Kasi cũng đi theo phía sau, vẻ mặt có chút há hê.

Diêm Thương Tuyệt lái xe, Mary Mai Kasi ngồi ở vị trí kế bên, thận trọng quan sát khuôn mặt của anh, xem ra anh thật sự rất tức giận!

Diêm Thương Tuyệt liếc nhìn cô ấy, lấy điện thoại di động ra, nhanh chóng tìm số liên lạc, chỉ một lát sau, giọng nói của anh gần như không kìm nén được cảm xúc "Đưa An Nguyệt Lê đến biệt thự."

Ở đầu dây bên kia, Tô Xích Cảnh vừa mới kết thúc buổi họp báo, mệt gần chết rồi, đang ngồi uống nước, nghe Diêm Thương Tuyệt nói như vậy, cười rất vui vẻ "Thế nào, đây chính là tình địch của cậu mà, sao lại thả anh ta ra ngoài vậy. Nói không chừng Trương Niệm về sau có thể một mực khẳng định đi theo anh ta, đến lúc đó đừng có hối hận nhé."

Diêm Thương Tuyệt nắm chặt điện thoại, cắn răng nghiến lợi nói "Được, anh không cần phải đi đâu, cứ để cho anh ta ở trong đó đi, khi nào Trương Niệm hỏi, tôi sẽ nói là anh không muốn giúp."

"Đừng đừng đừng, tôi chỉ nói đùa thôi, tôi sẽ đi ngay, mối quan hệ của tôi và Trương Niệm rất tốt, cậu đừng có khích bác như thế, nếu không tôi và cậu sẽ không còn là bạn bè nữa." Tô Xích Cảnh đặt cái ly xuống, bật cười nói, sau khi nghe thấy như vậy, đột nhiên Mị Cơ vội vàng đi tới hỏi "Anh đã đi đâu? Không ở công ty sao? Có chuyện gì sao?"

"Tôi đi đâu phải báo cáo cho cô biết à? Cô có biết chỗ đứng của tôi ở công ty không? Còn nữa, Mị Cơ tìm cho tôi tất cả tài liệu về Lý Băng, tôi muốn

có tất cả thông tin về công ty của bà ta một cách sớm nhất." Mặt Diêm Thương Tuyệt lạnh đi, tức giận quát lớn, rồi cúp điện thoại, lại xe với tốc độ như bay về biệt thự, anh biết giờ khắc này, cô nhất định đang đau lòng, anh muốn cùng cô chia sẻ. . .

Tường Niệm, anh yêu em, giờ khắc này, anh chỉ muốn chăm sóc em, bảo vệ em, cho em tất cả! Nếu anh ấy phụ bạc em, nhất định anh sẽ hủy diệt anh ấy . . .

Bạn đang đọc truyện *Cầm Tù Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125

Tô Xích Cảnh nhìn màn hình điện thoại, chau mày, trong đầu tự hỏi, tại sao đột nhiên Tuyệt quyết định muốn tóm thầu công ty của Lý Băng?

Cũng chưa có giao dịch gì với công ty đó! Hay là thời gian này quá rảnh rồi nên làm việc gì cho đỡ nhàm chán?

Lắc đầu một cái, vẫn không nghĩ ra lý do, dù sao mình cũng chỉ là làm theo chỉ thị!

Không biết thế nào, trong đầu đột nhiên xuất hiện hình ảnh gương mặt tuyệt mỹ, mặc dù cô chỉ là mỉm cười, nhưng cũng đủ để khắc sâu trong lòng anh ấy . .

Tô Xích Cảnh toét miệng cười cười, tăng tốc độ xử lý đồng văn kiện, nghiêng đầu sang một bên, ngẫu nhiên hát theo điệu nhạc quen thuộc, đáng vẻ rất hưng phấn.

Điện thoại trên bàn vang lên cắt đứt suy nghĩ của anh ta, cắn khước miệng, cầm điện thoại di động lên nói "A lô, ai đấy?"

"Tôi là Hồ Tiểu Miểu, ngày hôm qua. . . Ngày hôm qua, anh cùng Tường Niệm tới bệnh viện thăm tôi, anh còn nhớ không? Tôi có việc muốn nói chuyện với anh, bây giờ anh có rảnh không?" Ở đầu dây bên kia Hồ Tiểu Miểu ngồi trên giường bệnh, hai mắt đầm lệ nhìn mẹ mức cháo gà từ bình giữ nhiệt ấm cho vào trong chén, trong lòng cô ấy cảm thấy đau nhói.

Nghe những lời nói đó, Tô Xích Cảnh nhủ chặt chân mày, nghĩ tới thái độ ngày hôm qua của cô ấy đối với Tường Niệm, những lời nói độc ác đó, cùng hành động quá khích, để ý một chút rồi nói "Có chuyện gì không? Tôi! "

"Là chuyện liên quan đến Tường Niệm và Nguyệt Lê, tôi biết anh vẫn còn để ý tới chuyện ngày hôm qua, tôi thật sự xin lỗi, ngày hôm qua tâm lý của tôi không ổn định, nên đã làm tổn thương Tường Niệm, nhưng xin anh hãy tin tưởng tôi, tôi chưa bao giờ có ý nghĩ muốn làm tổn thương cô ấy, cả tối hôm qua tôi đã suy nghĩ rất nhiều, tôi sẽ tới xin lỗi Tường Niệm, nhưng hiện tại tôi có chuyện rất quan trọng muốn cầu xin anh giúp đỡ." Tay Tiểu Miểu nắm thật chặt điện thoại, chỉ sợ anh ấy để ý tới chuyện ngày hôm qua mà không muốn giúp mình.

Tiếng "cầu xin" của Tiểu Miểu khiến Tô Xích Cảnh cảm thấy hoảng hốt, sau một lát trầm mặc, mới nói một cách nặng nề "Được, tôi sẽ lập tức tới ngay".

Cúp điện thoại, Tô Xích Cảnh đột nhiên cảm thấy tâm tình thật nặng nề.

Chần chờ một chút liền sai bước đi ra khỏi phòng làm việc. . .

Diêm Thương Tuyệt trầm mặc lái xe về biệt thự, tắt máy, đỗ xe xong, sau đó sai bước đi về phía phòng ngủ trên lầu hai, anh nhanh chóng đẩy cửa ra, tìm kiếm bóng dáng của Tường Niệm? Cô ấy đâu rồi!

Đã bị thương rồi lại còn đi đâu nữa?

"Tường Niệm! Tường Niệm!" Diêm Thương Tuyệt thấp thỏm lo âu đi lại trong phòng ngủ, nhìn chung quanh, đây là lần đầu tiên anh gọi rõ tên của cô, nhớ khi còn bé gọi cô là cái đuôi, sau này khi lớn lên cũng không có cơ hội gọi tên, nhưng bây giờ gọi rõ tên cô như vậy, đột nhiên trong lòng anh cảm thấy ngọt ngào.

Cô sẽ đi đâu đây?

"Người đâu" tìm khắp trong phòng, từng góc ngách cũng không trông thấy cô, Diêm Thương Tuyệt bắt đầu nóng nảy, luống cuống, rồi loạn lên.

Không phải cô bỏ đi chứ?

"Thiếu gia" Tiểu Linh nghe được tiếng la, vội vàng chạy tới, trong tay còn cầm khăn lau, nhìn thấy Diêm Thương Tuyệt mặt xanh mét, cô ấy cung kính gạt đầu, nói một cách sợ hãi.

"Thiếu phu nhân đâu? Tường Niệm đi đâu rồi hả?" Diêm Thương Tuyệt bước về phía Tiểu Linh, vịn cánh tay của cô ấy, hỏi nhanh chóng.

"Thiếu phu nhân ở khu vườn phía sau núi, cô ấy nói muốn đi hái quả." Tiểu Linh trả lời, cảm thấy đau đau ở cánh tay.

Nghe nói vậy, Diêm Thương Tuyết lập tức buông tay cô ấy ra, chạy ra ngoài, Tiểu Linh kinh ngạc sững sờ đứng nguyên tại chỗ, cô ấy chưa bao giờ nhìn thấy thiếu gia khản trương như vậy, hôm nay có chuyện gì vậy? Thiếu phu nhân sau khi trở về cũng buồn buồn, so với buổi sáng, nhìn còn thấy thương tâm, hôm nay thiếu gia lại vội vàng tìm thiếu phu nhân, chẳng lẽ giữa họ đã xảy ra chuyện gì không vui?

Tiểu Linh lắc đầu, đi ra khỏi phòng ngủ.

Diêm Thương Tuyết nhanh chóng chạy tới khu vườn, tìm kiếm bóng dáng người anh thương nhớ, anh đi lại hoảng hốt, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn quanh, rốt cuộc, cũng nhìn thấy bóng lưng nhỏ nhắn của Tường Niệm dưới rặng nho, lúc này cô mặc chiếc áo phông màu xanh dương, cùng quần jean, mái tóc đen thả ngang vai, không biết cô đứng ở đó nhìn cái gì, Diêm Thương Tuyết dừng lại, cười yếu ớt, thờn thắn một tiếng, sau đó đi đến gần cô nói "Đang nhìn cái gì vậy?"

Tường Niệm vốn đang ngược đầu nhìn gần rặng nho phía trên, không nghĩ là có người ở phía sau, giật mình hoảng hốt, chiếc rổ cầm trên tay cũng rơi xuống đất, dâu tây và nho lăn tròn dưới mặt đất, hai tay cô ôm chặt trước ngực, cô mở to hai mắt, hơi thở có vẻ gấp rút, hoảng sợ quay đầu lại, nhìn thấy Diêm Thương Tuyết hai tay đút túi quần, nhìn mình một cách lười biếng, hốc mắt cô đỏ lên, vội vàng nhào vào trong ngực của Diêm Thương Tuyết, kêu nhẹ "Anh!"

Cô ôm chặt anh hơn, như muốn kể cho anh những uất ức mà mình phải chịu, muốn cùng anh chia sẻ rằng cô rất đau.

Hiển nhiên, Diêm Thương Tuyết không ngờ tới việc cô sẽ mừng rỡ khi nhìn thấy mình, trong lòng rất thỏa mãn, anh vươn tay ôm chặt Tường Niệm, nhắm mắt lại ngửi mùi hương trên tóc.

Đột nhiên, Tường Niệm cảm thấy thích được anh ôm chặt như vậy, không biết từ lúc nào, mỗi khi thấy bất lực cô luôn nghĩ đến anh, nghĩ tới sự ấm áp anh dành cho cô.

"Em phải chịu uất ức hả? Sao lại không nói cho anh biết? Một mình chạy tới nơi này làm gì? Sao không gọi điện nói cho anh biết mọi chuyện?" Diêm Thương Tuyết một tay ôm nhẹ lưng cô, một tay vuốt vuốt mái tóc đen, vô cùng dịu dàng, lời nói nhẹ nhàng, nhưng có chút hờn giận.

Tường Niệm cảm thấy sừng sốt, chậm rãi ngẩng đầu nhìn anh, giọng nói có phần nghẹn ngào "Anh!"

Làm sao anh biết? Anh trở về sớm là cũng vì chuyện đó sao? Anh không tức giận? Hay mọi chuyện đã được giải quyết xong rồi? Liệu có phải anh trở lại nói không cần cô nữa?

Những nghi vấn làm Tường Niệm cảm thấy rối bời, nhưng cô không dám hỏi, có thể bởi cô sợ phải đối diện với đáp án đó.

"Em chịu uất ức mà lại không nói cho anh biết? Anh nói rồi anh sẽ chăm sóc em, bảo vệ em, cùng em chia sẻ mọi buồn vui có biết không? Về sau không cần phải như vậy nữa, có chuyện gì cũng phải nghĩ đến anh, để anh có thể cùng em chia sẻ mọi chuyện được không?" Diêm Thương Tuyết nâng cằm cô lên, nói một cách tình cảm, ánh mắt anh làm Tường Niệm cảm thấy được an ủi.

"Anh, thật xin lỗi, thật xin lỗi" Tường Niệm chủ động vòng tay ôm anh, gục đầu vào trong ngực anh, khóc không thành tiếng.

"Đồ ngốc này, có chuyện gì phải nói cho anh biết nhớ không? Anh nói rồi anh sẽ bảo vệ em, không phải sao? Em bị người ta ức hiếp mà không biết phản kháng lại? Đừng khóc, tối nay, không phải em còn muốn gặp An Nguyệt Lê sao?" Mặc dù, không thích Nguyệt Lê, nhưng Diêm Thương Tuyết vẫn nhẹ giọng nhắc nhở cô.

Anh thật sự muốn biết trong lòng cô, ai quan trọng hơn? Liệu trong tim cô, có chỗ cho anh không? Hôm nay bị uất ức như vậy, anh không phải là người cô nghĩ đến đầu tiên.

Nghe thấy lời anh nói, Tường Niệm cảm giác như anh đang ghen, liền nín khóc cười một tiếng, khản trương hỏi "Anh ghen à?"

Diêm Thương Tuyết bị hỏi như vậy, không biết trả lời thế nào, mặt đen lại, nhưng Tường Niệm không sợ, cô chăm chú nhìn Diêm Thương Tuyết, gương mặt tuấn tú làm rung động lòng người, từ từ nhón chân lên, ngược đầu, thơm nhẹ lên má của Diêm Thương Tuyết, trong nháy mắt, môi đã kề môi.

Như có một luồng điện chạy dọc toàn thân Diêm Thương Tuyết, anh đỡ đầu nhìn Tường Niệm đang nhắm mắt, hô hấp như ngừng lại, thậm chí anh cảm nhận được sự chủ động của cô, đầu lưỡi cô quấn lấy đầu lưỡi anh.

Mặc dù, động tác của cô còn vụng về và trẻ con, nhưng đối với Diêm Thương Tuyết mà nói đó là sự cảm động chết người.

Đầu lưỡi của cô không ngừng quấn lấy và treu chọc anh, anh hưng hăng nuốt nước miếng, sau đó kích động giữ chặt gáy của Tường Niệm, chủ động hôn cô, cảm giác được sự mềm mại nơi đầu lưỡi cô không ngừng khuấy động trong miệng mình, anh càng hôn mạnh mẽ hơn, hồn hển thở ra, đôi môi hướng tới tai của Tường Niệm, hơi thở nóng rực nói "Chúng ta trở về phòng đi, anh nhớ em quá, thật là muốn."

Thấy Tuyết ôm chặt như vậy, mặt Tường Niệm đỏ lên, rồi gật đầu, sau đó Diêm Thương Tuyết bế cô lên, bước nhanh chóng về phía biệt thự, dọc đường đi gặp rất nhiều người giúp việc, mọi người thấy về mặt thiếu gia vô cùng phấn khích có chút kinh ngạc.

Tường Niệm ngại quá, đầu tựa vào Diêm Thương Tuyết, đôi tay vòng ôm chặt cổ anh, ở trên đường, hai người thỉnh thoảng còn trao nhau những nụ hôn nóng bỏng và ngọt ngào, khiến người khác phải ghen tỵ.

Nhưng ở một góc kín đáo, một đôi mắt chăm chăm nhìn dõi theo sự việc đang xảy ra, cô ta thề rằng sẽ làm tất cả để ngăn mọi chuyện lại, cô ta không thể để Tường Niệm được sống yên ổn ...

Diêm Thương Tuyệt ôm Tường Niệm trở về phòng, đá văng cửa, sau đó nhanh chóng đóng lại, khăn trương đặt cô lên giường, ngay lập tức để cô phía dưới mình, thở mạnh một hơi, ánh mắt mê ly nhìn Tường Niệm, thân thể khẽ run lên "Đừng sợ, anh sẽ nhẹ nhàng."

Nhìn thấy được sự khăn trương của Tường Niệm, anh hôn nhẹ lên trán cô, nói một cách dịu dàng, Tường Niệm gật đầu ngượng ngùng, sau đó ngẩng đầu lên chủ động hôn lên môi anh.

Cả người Diêm Thương Tuyệt dường như không còn tỉnh táo, nhanh chóng cởi bỏ quần áo của mình và Tường Niệm, hai thân thể quấn lấy nhau, nhìn anh như vậy, Tường Niệm cũng khăn trương không kém.

Có thể do mấy lần trước chưa có kinh nghiệm, cộng thêm với việc anh quan hệ có phần thô bạo nên làm cho cô sợ.

Diêm Thương Tuyệt nhìn khuôn mặt ửng hồng của cô, cười ái muội, rồi lại hôn lên cánh môi mềm mại của cô, vật nhỏ bên dưới không ngừng gào thét, nhưng anh sợ Tường Niệm bị đau, nên vẫn cẩn thận chịu đựng, hôn khắp thân thể cô, một tay vịn về đỉnh cứng rắn trước ngực, một tay lại xoa nhẹ vùng mông căng tròn của cô. . .

Tường Niệm cảm thấy kích thích cực độ, thân thể run rẩy, hoàn toàn dựa vào anh.

Nụ hôn của anh ngày càng trở nên bá đạo và cuồng dã hơn, làm Tường Niệm bị kích động ưỡn người ra phía trước, như muốn tìm kiếm vật cứng rắn kia để thỏa mãn, Diêm Thương Tuyệt dường như biết được ý đồ của cô, liền đặt vật nhỏ ở giữa hai chân, nhưng lại không đi vào trong, anh hung hăng hôn lên đỉnh hồng của cô, thích thú gặm mút chúng.

Tường Niệm cảm thấy thân thể nóng ran khó chịu, nhưng cái vật cứng rắn kia vẫn nhón nhor ở ngoài, nóng, nóng quá, tại sao anh lại không cho nó vào?

"Anh " Tường Niệm mở mắt ra nhìn anh khó hiểu.

Diêm Thương Tuyệt dừng động tác lại , nhìn cô, giọng nói đầy bá đạo "Không được gọi là Anh nữa! Gọi tên anh, gọi rõ tên anh, anh sẽ cho em."

"Tuyệt, tuyệt, cho em, van xin anh đấy!" Nghe được lời cầu xin của Tường Niệm, giọng nói đầy khổ sở, cô nói như la lên, khiến Diêm Thương Tuyệt cảm thấy vô cùng hưng phấn, anh nắm chặt eo của Tường Niệm, dồn sức đem vật cứng rắn đó đâm thẳng vào cái khe nhỏ hẹp, cảm giác như bị ai đó nuốt chửng, anh bắt đầu động thân, ra vào liên tục.

Khi thấy anh đi vào, Tường Niệm cảm thấy đau nhói, nhưng sau đó lại thấy khoái cảm vô cùng, cô nắm chặt cánh tay của Diêm Thương Tuyệt, nắm thật chặt...

Ở bệnh viện.

"Mẹ thật sự không hiểu, tại sao con lại cố chấp như vậy? Con biết trong lòng An Nguyệt Lê đã có người khác. Ngoại trừ Tường Niệm ra, nó có để ý đến con không? Sau khi kết hôn rồi, có làm tròn trách nhiệm của một người cha không? Hiện tại đứa bé đã mất rồi, nó lại vì người phụ nữ khác mà ngồi tù, con và nó không thể tiếp tục được, ly hôn đi, coi như mẹ van xin con, hãy ly hôn với nó đi! Đừng đi tìm nó nữa" Di Thu đi tới gần, ngồi bên cạnh Tiểu Miêu, kéo cánh tay của cô ấy, giọng nói đầy bi thương.

Thấy con mình thành ra như vậy, trong lòng di vô cùng đau đớn, di coi nó như bảo bối, chăm sóc nuôi nấng 19 năm trời, nghĩ tới việc mình mười mấy năm qua làm tất cả để che chở cho nó, hôm nay nó bị như vậy, lòng di đau như cắt.

"Mẹ, con cầu xin mẹ, đừng bắt con phải như vậy, con chỉ yêu một mình anh ấy thôi, cho dù đứa bé không còn, nhưng trong trái tim con chỉ có anh ấy, con cũng hận anh ấy, hận cả Tường Niệm, nhưng con đã suy nghĩ rất nhiều rồi, thật ra tất cả mọi chuyện đều do lỗi của con, nếu không phải con đột nhiên xen vào, thì mọi chuyện đã không xảy ra như vậy , anh ấy và Tường Niệm có thể cùng nhau sống hạnh phúc, chứ không phải là sống trong tù như bây giờ, tất cả đều do lỗi của con, đêm đó, rõ ràng biết đó là tội lỗi, nhưng con lại cố tình bắt đầu, con đã hại anh Nguyệt Lê, hại cả Tường Niệm, nếu không phải do con cố chấp . . ." Cô ấy hai tay ôm mặt, giọng nói mang theo sự trách cứ chính mình.

Cô ấy có tư cách gì mà trách Tường Niệm? Tất cả đều là do cô ấy, biết rõ trong lòng Nguyệt Lê không có mình, nhưng cô ấy vẫn bắt chấp tất cả để lấy anh, hậu quả ngày hôm nay là do cô ấy tự chuốc lấy, cô ấy không có quyền oán trách ai cả!

Ngày hôm qua cô ấy lại nhẫn tâm đối xử với Tường Niệm như vậy! Nhất định cô ấy đã điên rồi, điên thật rồi!

"Ôi! Mẹ biết tính con từ nhỏ đã ngang bướng, khi đã quyết định chuyện gì, thì ai cũng không thể ngăn cản được, mẹ không muốn con can dự thêm vào chuyện của nó nữa, chỉ cần con biết rằng, cho dù cả thế giới này quay lưng lại với con, mẹ vẫn sẽ ở bên cạnh con, đến chết vẫn ở bên cạnh con." Di Thu cố gắng không khóc, đau lòng nhìn đứa con tội nghiệp của mình.

"Mẹ, cảm ơn mẹ, cảm ơn mẹ, con hiểu rồi." Tiểu Miêu ôm chặt di Thu, khóc không thành tiếng nói.

"Đứa ngốc này" di Thu vỗ vỗ lưng của Tiểu Miêu. "Mẹ chỉ cần nhìn thấy con hạnh phúc, chỉ cần thấy con hạnh phúc là mãn nguyện rồi."

"Mẹ"

"Cốc cốc" đúng lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, Tô Xích Cảnh đẩy cửa ra, vẻ mặt nặng nề đi vào, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, nói ái ngại "Tôi. . . Tôi tới không đúng lúc?"

"Không có việc gì, vào đi" Tiểu Miêu lau nước mắt của mẹ và mình, cười gượng ép.

Tô Xích Cảnh miễn cưỡng nhếch miệng đi vào, anh ấy có thể cảm thấy không khí vô cùng bi thương, trong lòng khẩn trương, hỏi "Cô tìm tôi có chuyện gì không? Làm sao cô biết được số điện thoại của tôi?"

"Là Nguyệt Lê nói, ngày hôm qua bố anh ấy vào thăm, anh ấy nói có chuyện muốn anh giúp, cho nên. . ." Tiểu Miêu cười một tiếng, xin lỗi nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi.

Tô Xích Cảnh gật đầu "Có chuyện gì cần tôi giúp, cứ nói đi."

"Tôi muốn gặp Nguyệt Lê" Tiểu Miêu nhìn anh ấy, ánh mắt rất kiên định.

.....

Diêm Thương Tuyết lười biếng ngồi dựa lưng vào đầu giường, dựng hai chân lên, lấy tay gạt mấy sợi tóc lòa xòa trước trán, một tay cầm điều thuốc, một tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của Trương Niệm, ánh mắt nhu hòa.

Nhìn má bên trái cô hằn dấu tay, lòng anh đau nhói, tức giận đập tắt tàn thuốc, sau đó lấy bàn tay phải của Trương Niệm ở trong chăn ra, bàn tay sung húp, làm cho anh càng đau lòng hơn, Lý Băng, các người thật đáng chết!

Kìm nén sự tức giận, anh lấy hộp thuốc ở trong ngăn kéo ra, cẩn thận lau nhẹ tay rồi bôi thuốc cho cô, tự trách bản thân mình, vừa rồi bị dục vọng làm cho mờ mắt, không nghĩ tới việc cô bị thương, lại còn hăm hực với cô.

Bôi xong thuốc xong, anh nằm xuống bên cạnh Trương Niệm, từ phía sau ôm chặt cô, nhưng vừa mới ôm cô thôi, thì nơi nào đó lại bắt đầu gào thét, khó lòng có thể kìm nén được, nghe cô thở dài một tiếng, anh biết vừa rồi cô đã mệt chết, cho nên dù mình có khó chịu, nhưng vẫn phải chịu đựng!

Cố gắng nhắm mắt lại, nhưng chưa đầy nửa phút sau, hai mắt lại mở ra, anh thấy không thể tiếp tục ngủ được nữa, trong đầu toàn hiện lên hình ảnh Trương Niệm ở trong lòng anh, rên rừ đầy khoái cảm, anh ngồi dậy ngay lập tức, nhìn đang Trương Niệm đang ngủ say, khẽ hôn lên trán cô, rồi phiền não bước xuống giường, mặc quần áo vào, đi ra khỏi phòng ngủ.

Diêm Thương Tuyết từ phòng ngủ đi ra ngoài, liền cảm thức ăn cho chó đi ra phía sau biệt thự.

"Mã Lạp" Diêm Thương Tuyết mặc bộ quần áo ở nhà màu trắng, khoe miệng nhếch cười, đi tới chuồng chó, Mã Lạp nhìn thấy chủ nhân của mình, hưng phấn nhảy lên, sau đó dùng đầu lưỡi liếm liếm Diêm Thương Tuyết.

"Đừng làm rộn, ta biết ngươi ở lại chỗ này vui vẻ gì, nhưng ta không còn cách nào cả, cô ấy không thích động vật có lông, không thể làm gì khác hơn là phải để ngươi bị chịu khổ, ngươi yên tâm ta nhất định tìm bạn cho ngươi, về sau ngươi sẽ không phải cô độc, có được không?" Diêm Thương Tuyết cười vui vẻ.

Anh ngồi dưới đất, chơi đùa cùng Mã Lạp, khuôn mặt tuần tú rạng ngời, đột nhiên sắc mặt anh thay đổi, cau mày đứng lên, nhìn phía trước có bóng người quát "Ra ngoài!"

"Thiếu gia" một người phụ nữ bước gia, cô ta cúi đầu vâng vâng dạ dạ.

Diêm Thương Tuyết vừa nhìn thấy cô ta, giọng nói bốt lạnh lùng "Cô đứng ở đó làm gì?"

Lily thấy sự chuyển biến trong thái độ của anh, tâm tình tốt lên, suy nghĩ một chút, thì ra anh còn nề mặt Thím Doãn nên thái độ đối với cô ta có chút khác biệt.

"Tôi vừa mới ra vườn tưới nước, đi ngang qua thấy thiếu gia chơi đùa cùng với Mã Lạp, tôi thấy người rất vui, không dám quấy rầy, cho nên. . ." Cô ta nhìn Diêm Thương Tuyết, thấy anh đang nhìn mình, Lily bạo dạn hơn, từ từ bước tới, xấu hổ lại gần anh.

Cô ta chưa bao giờ thấy Diêm Thương Tuyết vui vẻ như vậy, thì ra anh cười lại đẹp như vậy, giống như mặt trời, giống như vì sao, đang tỏa sáng.

Diêm Thương Tuyết thấy bộ dạng si mê của cô ta, xem thường, nhưng dù sao cô ta cũng là người thân duy nhất của thím Doãn, cho nên anh đối với cô ta có chút khác biệt, mắt nhắm mắt mở đối với thái độ ngang ngạnh của cô ta trong biệt thự.

"Đi về đi, lần sau đừng đứng nấp như vậy nữa. " Diêm Thương Tuyết đi qua cô ta, tiếp tục ngồi xỏm xuống chơi cùng với Mã Lạp.

"Dạ" biết anh xem thường mình, Lily không đành lòng gạt đầu, nhưng hai con mắt vẫn sáng lên đầy toan tính.

Nắm chặt tay, tự nhủ rằng, một ngày nào đó anh sẽ hoàn toàn thuộc về tay cô ta!

Nhất định sẽ vậy. . .

Lúc xế chiều, Tường Niệm tỉnh dậy, nhìn thấy mặt trời bên ngoài cửa sổ, cô mỉm cười ảm áp, nghiêng đầu hoảng hốt thấy không có người nằm bên cạnh mình, nơi đó vẫn còn hơi ấm, mùi thuốc lá quen thuộc của anh, anh không ở đây, chẳng nhẽ mình nằm mơ?

Không biết được! Cô cau mày nhìn xung quanh.

Cần răng chịu đau, gượng người dậy, nhặt quần áo dưới đất lên, khó khăn mặc vào, sửa soạn lại trang phục đầu tóc, từ từ xuống giường, sau đó đi về phía cửa, ánh mắt nhìn quanh tìm kiếm bóng dáng của Diễm Thương Tuyết, không biết từ lúc nào, cô có thói quen tỉnh dậy bên cạnh anh, điều đó làm cho cô cảm thấy an toàn, như lúc nào anh cũng ở trước mặt cô.

"Thiếu phu nhân, cô đã tỉnh dậy rồi à?" Tiểu Linh mới từ bên ngoài trở về, nhìn thấy Tường Niệm đi xuống lầu, liền cung kính đi tới chào hỏi cô.

"Thiếu gia đâu?" Tường Niệm lúng túng, liếc mắt nhìn những người giúp việc khác, sợ họ phát hiện, nhìn mình bằng ánh mắt kỳ quái, cô sợ hãi, hỏi Tiểu Linh lại, hỏi nhỏ.

"Thiếu gia à? Ở thư phòng ạ, người dặn dò chúng tôi là không được gọi cô, khi nào cô tỉnh dậy thì gọi thiếu gia xuống dùng bữa trưa." Tiểu Linh nói xong, lại gần phía Tường Niệm, lấy tay che miệng, cười nói "Thiếu gia hôm nay giống như người khác vậy, đi tới đâu cũng cười, lại còn nói chuyện với chúng tôi nữa, hơn nữa nha! Giọng nói rất dịu dàng, tôi chưa bao giờ thấy vẻ mặt thiếu gia như vậy." Tiểu Linh như đắm chìm trong thế giới toàn màu hồng, ngượng ngùng nhìn Tường Niệm, tiếp tục nói "Chúng tôi còn tưởng rằng hôm nay mặt trời mọc đằng Tây? Cô không biết đấy chứ, trước kia vẻ mặt của thiếu gia lúc nào cũng nghiêm nghị, không nói câu nào cũng có thể dọa chết người, nhưng hôm nay vẻ mặt của thiếu gia vui vẻ, tất cả đều là công của thiếu phu nhân đấy."

Tiểu Linh nhìn Tường Niệm, nói thao thao bất tuyệt, không chú ý tới phía sau lưng có bóng người đi tới, ánh mặt trời chiếu xuống làm cho cái bóng đó càng kéo dài ra, người đó đưa tay lại gần phía Tiểu Linh, ...

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126

"Đang nói chuyện gì?" Một giọng nữ cực kỳ cao vút đột nhiên ở sau lưng vang lên, vẫn còn dư sức vỗ bả vai của cô.

"A ——"

"A ——"

Tường niệm và Tiểu Linh bất ngờ, sợ hãi tới mức hét lên, sợ hãi ôm lẫn nhau, thân mình run run, chưa từng nghe qua có người dọa chết người sao?

"Là tôi," Mari Mai Kasi giờ tay đang đưa dưới con mắt tròn to thần thờ của hai người kia, nén cười nhìn vẻ mặt của họ giống như gặp phải quỷ.

Tường Niệm và Tiểu Linh bình tĩnh nhìn Mari Mai Kasi toàn thân mặc bộ đồ thể thao màu trắng, tóc đuôi ngựa buộc cao, mặc dù khuôn mặt mộc nhưng vẫn nhìn ra được là một sắc đẹp khuyển thành.

Tường Niệm bình ổn hơi thở trong lòng sợ hãi, hung hăng nuốt nước bọt "Cô làm gì mà đứng sau lưng chúng tôi vậy? Thật dọa người."

Tiểu Linh đàn độn gập đầu.

Mari Mai Kasi xem thường họ, sau đó thành thoi đi tới phòng khách, Tường Niệm dí dỏm lè lưỡi đi theo phía sau cũng tiến tới phòng khách.

"Tôi đi gọi thiếu gia xuống dùng cơm." Tiểu Linh cung kính gập đầu, sau đó cúi người lui ra.

Tường niệm ngồi trên ghế sofa, nhàm chán cầm tạp chí trên khay trà tùy ý lật từng trang, nghĩ tới cho đến giờ anh ấy vẫn chưa ăn cơm, nguyên lai là đợi cô, trong lòng không nói ra được cảm động, khóe miệng tự nhiên cười ngọt ngào.

Mari Mai Kasi nhìn bộ dạng hoa si của cô, không nhịn được trêu chọc cô "cười cái gì mà cười? Nước miếng đều chảy xuống kia, coi như anh ta có tốt đến mấy cũng không cần ở trước mặt tôi rêu rao à, xem bộ dạng cô như vậy, các người đã làm gì?"

Nói xong, cùng ngồi bên cạnh Tường Niệm, cả thân thể còn dán trên người Tường Niệm, dùng ánh mắt ái muội nhìn Tường Niệm.

Tường Niệm nháy mắt khăn trương, hô hấp cũng biến thành dồn dập, nói không có rõ ràng "Không có, không có việc gì à liên... liên" nên cái gì?

Mari Mai Kasi cau mày nhìn cô, đợi cô tiếp tục nói, nhưng mà nhìn thấy bộ dạng khó nói nên lời, buộc Mari Mai Kasi mở lời "Nên cái gì à? Cô ngu thẳng đến giờ mới dậy, có phải các người làm yêu hay không? Như thế nào, sao rồi? Tuyệt có phải không?"

Khuôn mặt Tường Niệm đỏ ửng tươi cười, lúc này, cô hận tìm không ra một chỗ để chui vào, đây là vấn đề gì à? Muốn cô một cô gái trả lời như thế nào à?

Con gái? Đường như đã không phải!

Tường niệm bắt đầu đi đẩy cô ấy ra, nhưng mà rõ ràng sức lực của cô không mạnh hơn cô ấy, nhất thời có vẻ mặt đưa đám "Cô có thể không cần nhàm chán như vậy có được không?"

"Bất kể, cô không nói cho tôi biết, tôi liền không cho cô đứng lên" Mari Mai Kasi tiểu tính tình đùa giỡn, đối với Tường Niệm truy hỏi cho bằng được "Nói đi, nói nha, anh ấy có phải rất mạnh hay không? Nếu không tại sao có người lại mệt mỏi như vậy? Các người làm bao lâu? Làm bao nhiêu lần? Lần thứ nhất mất bao nhiêu thời gian?"

Tường Niệm há hốc miệng, mặt bắt tri bắt giác nhìn về mặt hưng phấn của Mari Mai Kasi, quần bách không biết như thế nào cho phải, Mari Mai Kasi thấy cô không nói một lời nào, lại đặt tay ở nách cô làm chuyện xấu, uy hiếp nói, "Nói hay không? Nói hay không? Không nói tôi liền chọc cho cô ngứa ngáy"

"Ha ha ~ Không muốn không ha ha ha, không nên ồn ào, ha ha ~" Tường Niệm dùng giằng, vừa cười nước mắt cũng chảy ra, nhưng mà Mari Mai Kasi không buông tha cho cô, ấn cô ở trên ghế sofa, mình lại lần người lên "Nói mau nói mau"

"Đừng làm rộn, van cầu cô" Tường Niệm cười mau rút gân, đáng thương cầu xin tha thứ, cuối cùng, rốt cuộc không nhịn được nữa. "Được rồi, được rồi, tôi nói cho cô biết"

Mari Mai Kasi rốt cuộc dừng lại động tác, đặc ý nhướn mày "Nói mau!"

Tường Niệm liếc mắt nhìn xung quanh, phát hiện không có ai liền hắng giọng "Ừ, anh ấy rất lợi hại, chúng tôi làm bốn giờ, sau đó sau đó" Mặc dù cuối cùng không chịu nổi "khó hình" nhưng đối với chuyện tư mật như vậy, cô vẫn cảm thấy khó mở miệng.

"Sau đó thế nào?" Mari Mai Kasi hăng hái tựa đầu dán chặt cô, trong con mắt lóe sáng.

Tường niệm bày ra bộ dạng gấp gáp điên rồi "Sau đó sau đó tôi"

"Cô tự mình hỏi tôi không phải tốt hơn sao?" Đang lúc nói chuyện, Diêm Thương Tuyết một tay cầm tờ báo, bừa bãi lười biếng bỏ xuống, nhìn thấy thời điểm Tường Niệm bị đè ép, trông mặt hơi híp lại.

Mari Mai Kasi thấy anh đi tới, sợ hãi đứng lên, ngượng ngùng cười "Ngài đã tới? À, tôi đói bụng, mau đi ăn thôi."

Nói qua bỏ chạy vào phòng ăn, Tường Niệm đỏ mặt đứng lên, không dám nhìn Diêm Thương Tuyết, anh ấy nghe hết chuyện họ nói rồi sao?

Ai nha! Mắc cỡ chết được, mắc cỡ chết được!

"Tới đây" Diêm Thương Tuyết nhìn cô, có một loại cảm giác rèn sắt không thành thép, giọng ra lệnh.

Tường Niệm chần chờ đến gần anh, không dám ngắt đầu, không dám nói lời nào, ngay cả thở cũng không dám lớn tiếng.

Diêm Thương Tuyết cười ngất cũng không có làm khó cô, dắt đôi tay nhỏ bé không xương của cô đi về phía phòng ăn, lịch sự kéo ghế ra cho cô, sau đó mới ưu nhã ngồi bên cạnh cô, Mari Mai Kasi chu môi, có chút ghen tị nhìn anh "Tôi và anh biết nhau cũng được ba năm, chưa bao giờ thấy anh đối với người nào tốt như vậy?"

Diêm Thương Tuyết nghe nói, xem thường cười một tiếng, sau đó nhìn tờ báo trong tay, người hầu đặt thức ăn trong khay lên bàn có thứ tự, Tường Niệm cảm thấy bụng trống rỗng, rất đói, không biết vì sao gần đây luôn cảm thấy đặc biệt đói bụng, cô nuốt nước miếng, trừng to mắt nhìn các món sơn trân hải vị bày trên bàn.

"Em nhất định là đói bụng lắm rồi? Ăn cái này đi" Diêm Thương Tuyết gấp một khối sườn cho Tường Niệm, giọng nói dịu dàng nói với cô.

Tường Niệm ngượng ngùng nhìn anh, nhớ tới lúc này anh mới ăn cơm, trong lòng có chút áy náy "Thật ra thì anh không cần chờ em, đói bụng có thể ăn trước." Pxxxf.

"Không có gì, anh thích chờ em" Diêm Thương Tuyết nâng đôi môi cong lên, lời lẽ yêu thương chiều chuộng.

"Vậy anh có thể gọi em mà" Tường Niệm nhếch khóe miệng, đỏ bừng mặt.

"Anh làm em mệt mỏi như vậy, làm sao nhẫn tâm đánh thức em dậy" Lời nói của Diêm Thương Tuyết rất ái muội, còn khiêu khích liếc mắt nhìn Mari Mai Kasi.

Tường Niệm đang gấp rau, dừng lại một chút, mà Mari Mai Kasi xem thường anh, nghiêng lợi cắn răng nắm chặt chiếc đĩa.

"Nếu về sau có người nhàn chán hỏi em, có liên quan đến chuyện phòng the của chúng ta, em có thể nói họ trực tiếp đi hỏi anh, tin tưởng anh đưa ra đáp

án còn chính xác hơn cả em, bởi vì" nói xong anh tà ác đến gần Tường Niệm. Tuy nhiên lại khiếu khích nhìn Mari Mai Kasi đang vênh tai nghe lén, đề cao âm lượng "Chúng ta làm chuyện phần lớn em đều ngắt đi trước, cho nên chi tiết về phương diện đó anh tương đối rõ ràng hơn em."

Lời nói của anh khiến Tường Niệm càng thêm không có đất dung thân, đầu cúi xuống thật thấp, gương mặt hồng đến nóng bỏng, gất gao cắn đôi môi, chịu đựng, chịu đựng.

Mari Mai Kasi cũng không ngờ anh ta sẽ nói ra, hơn nữa còn nói trực tiếp như vậy!

Môi mím đỏ mọng, quần bách nháy mắt "Thật ra thì hắc hắc ~ tôi chỉ cùng cô ấy nói giỡn, đối với chuyện làm yêu của các người, tôi một chút cũng không hiểu kỳ, thật!"

"Vậy sao? Tôi nghĩ cô rất tò mò, tôi tìm chút thời gian, cẩn thận nói cho cô nghe đầu đuôi, thế nào? 'Đột nhiên' không có hứng thú?" Diêm Thương Tuyệt cười, trong con ngươi cũng mất đi sự lạnh lùng thường có.

Tường Niệm lúng túng cảm thía lên, ngượng ngùng uống canh, nghĩ tới chuyện triền miên lúc trước, cô lại cười ngây ngô.

Diêm Thương Tuyệt nhìn hài lòng, vẫn không quên nhắc nhở cô "cẩn thận một chút, chớ sặc" bộ dạng người đàn ông mẫu mực, khiến Tường Niệm không khỏi cảm động, anh vốn là như vậy, chỉ cần cho cô một cái ánh mắt đơn giản, dịu dàng mỉm cười một cái, cô cũng có thể cảm giác thật thoải mái, thật thỏa mãn.

Mari Mai Kasi không nói thêm gì nữa, ngồi ở đối diện Diêm Thương Tuyệt u oán nhìn anh, cô hiểu anh cố ý dùng loại phương pháp này để cho cô buông tha cho anh, để cho cô hiểu, anh chỉ yêu cô gái tên Tường Niệm này.

Mari Mai Kasi khổ sở nhếch khóe miệng, cầm rượu đỏ trên bàn nhấp một chút, khẽ mím môi, "Ngày mai tôi sẽ phải đi về, ngắn hạn sẽ không tới Trung Quốc nữa, tôi chúc phúc cho các người."

Diêm Thương Tuyệt gấp thức ăn, dừng lại một chút, lập tức khôi phục tự nhiên, anh không biến sắc nói "Tốt, ngày mai để Cảnh tiễn cô, tôi rảnh sẽ mang Tường Niệm đi Ireland thăm cô"

Tường Niệm nhìn Mari Mai Kasi có chút không bỏ được, mặc dù cùng cô ấy sống một thời gian ngắn ngủi nhưng cô biết các cô là người đơn thuần tốt bụng, cho nên, họ sẽ là bạn rất thân.

Nghĩ tới hôm nay cô ấy che chở mình, trong lòng Tường Niệm càng cảm động, vành mắt cô đỏ lên "Không thể nán lại một thời gian nữa sao? Tôi... không nhớ xa cô"

Mari Mai Kasi đối với lời nói của Tường Niệm hiển nhiên có chút khiếp sợ, cô ấy chỉ ngây ngốc suy nghĩ trong mắt hiện lên đầy hơi nước, mắt cô cũng đỏ "Ài nha, không nên như vậy, cũng không phải là không gặp lại? Cô nghĩ đến tôi thì cho Tuyệt dẫn cô đến Ireland, nơi đó rất xinh đẹp, cũng không thua gì Trung Quốc đâu."

Một bữa cơm, khiến cho tình cảm của Tường Niệm và Mari Mai Kasi càng gần thêm, hai người càng nói càng tỏ lộ tình cảm, cuối cùng Diêm Thương Tuyệt chỉ có thể dợi liếc mắt nhìn hai người nói chuyện với nhau thân mật, phát hiện mình căn bản không thể xen vào nói chuyện.

Cứ như vậy không khí dung hòa, ba người ăn xong bữa trưa, Diêm Thương Tuyệt cùng với Tường Niệm và Mari Mai Kasi trở về khách sạn, sau đó vượt qua một buổi chiều tốt đẹp tại khách sạn.

.....

Tường Niệm ngồi ở vị trí bên cạnh lái xe, ánh mắt nhu hòa nhìn Diêm Thương Tuyệt đang chuyên tâm lái xe, nhìn gò má anh tuần hoàn mỹ của anh đột nhiên cảm thấy hạnh phúc.

Hạnh phúc!

Tường Niệm sửng sốt, làm sao đột nhiên lại nghĩ như vậy? Đột nhiên lại có cảm giác hạnh phúc?

"Đang suy nghĩ gì?" Diêm Thương Tuyệt mặc dù lái xe nhưng thỉnh thoảng vẫn nghiêng mắt nhìn Tường Niệm, cảm giác cô không yên lòng không nhịn được nên hỏi.

Tường Niệm từ trong kinh ngạc khôi phục lại tinh thần, giật mình thân thể cứng nhắc "không có"

"Không có? Anh rõ ràng cảm giác có người hoa si nhìn chăm chăm xem anh thật lâu, chẳng lẽ có người mở mắt nói mò?" Diêm Thương Tuyệt mỉa hoặc cười một tiếng, vươn tay nắm tay Tường Niệm để trên đầu gối, dùng sức bóp một cái.

Tường Niệm đột nhiên cảm thấy da mặt của anh có lúc rất dày, nhẹ nhàng cười một tiếng, lúng túng liếm cánh môi "Em chỉ cảm thấy mình thật hạnh phúc, bên cạnh có người thật lòng tốt với em, lúc em thương tâm, khổ sở, vẫn còn có anh cho em tất cả, em cũng không hy vọng xa vời có cuộc sống giàu có, chỉ cần mùa xuân có người ở cùng em cùng nhau nghe tiếng mưa rơi nhỏ xuống trên mái hiên, ở mùa hạ sau giữa trưa cùng em nghe tiếng ve kêu, vào mùa thu cùng nhau ngắm lá phồng, mùa đông cùng em nhìn bông tuyết, em muốn không nhiều, chỉ cần trong sinh mệnh của mình xuất hiện người như vậy, em liền cảm thấy hạnh phúc."

"Anh đáp ứng với em, về sau cùng em nghe mưa rơi, nghe tiếng ve kêu, ngắm lá phong, nhìn bông tuyết, cho đến tận cuối sinh mạng" Diêm Thương Tuyệt nói sinh động như vậy, làm cho người ta không động lòng cũng khó khăn, nhất là Tường Niệm, lúc này nước mắt như mưa rơi.

"Có anh thật là tốt, Tuyệt" Tường Niệm hít chóp mũi, cảm ngược lại tay của anh, nghẹn ngào nói.

"Cần phải" Diêm Thương Tuyệt liếc mắt nhìn phía trước đường, sau đó mượn cơ hội nhìn Tường Niệm, xoa bóp cái tay bé nhỏ của cô "Đúng rồi, anh cùng với Cảnh gọi điện thoại, anh ta và An Nguyệt Lê đang trên đường đến biệt thự, đại khái về sớm hơn chúng ta, nếu em mệt mỏi thì nằm ngủ đi, đến nơi anh sẽ gọi em."

"Không cần, em không ngủ được, cảm ơn anh, để cho em thấy anh ấy" Tường Niệm chân thành nói lời cảm ơn, cô vẫn cho rằng anh không thích Nguyệt Lê, dù sao mình cùng anh ta từng có một đoạn quá khứ, nhưng hiện tại....cô đột nhiên không hiểu anh!

Đèn pha lóa mắt chiếu sáng cửa chính biệt thự, nhấp nháy đèn pha, cửa chính bị mở ra, Diêm Thương Tuyệt mặt lạnh lái xe đi vào, xe hơi tiến vào biệt thự một chút, thì Tường Niệm liền khản trương một chút, được nhìn thấy Nguyệt Lê, tâm tình cô lúc này kích động không cách nào bình tĩnh được.

Ngón tay đan xen vào nhau, có chút khấn cấp nhìn vào trong biệt thự được thấp đèn sáng trung kia, Diêm Thương Tuyệt mới vừa dừng xe xong, Tường Niệm liền không kịp chờ đợi mà tiến vào, cô gần như là chạy đi vào, nhìn thấy người con trai đưa lưng về phía cô ngồi trên ghế sofa, anh ta mặc áo T-shirt màu trắng, yên tĩnh ngồi ở đó.

Nhìn bóng lưng của anh ta hình như là rất gầy và tiêu tụy...

Bước chân của Tường Niệm đột nhiên thay đổi nặng nề, lệ rơi đầy mặt, đi tới gần, cô không dám lên tiếng, chỉ sợ, trước mắt là mộng, ảo tưởng, chỉ sợ giống như cô lên tiếng, cái gì cũng không nhìn thấy, cũng không thấy anh ấy!

Tô Thước Cảnh ngồi đối diện An Nguyệt Lê, vừa lúc có thể nhìn thấy Tường Niệm, anh nặng nề nhìn An Nguyệt Lê tinh thần sa sút, có chút đồng tình, ho nhẹ một tiếng, nhắc nhở An Nguyệt Lê, người trong lòng anh ấy tới.

An Nguyệt Lê chợt ngừng đầu nhìn Tô Thước Cảnh, tiếp xúc được ánh mắt của Tô Thước Cảnh thì anh ta đã hiểu! Tường Niệm tới rồi!

Anh ta kích động đứng lên, xoay người lại, nhìn Tường Niệm mặt đầy nước mắt đi về phía anh, trong lòng anh đau nhói, nước mắt đàn ông, xâm nhập vào hốc mắt không có ký chút nào.

Hai người đều không lên tiếng, chỉ dừng bước lại, lẳng lặng nhìn đối phương, cho dù không nói lời nào, bọn họ cũng có thể sử dụng ánh mắt để biểu đạt, làm cho đối phương biết, có một phần tình cảm nhớ nhung, nó ở trong lòng, chưa bao giờ rời đi.

Diêm Thương Tuyệt đi theo sau lưng Tường Niệm, tự nhiên không bỏ sót thấy vẻ mặt của bọn họ, nắm chặt bàn tay, trong lòng buồn buồn, nếu không phải sợ cô tự mình đi thấy An Nguyệt Lê sẽ có phiền toái, anh cũng sẽ không để An Nguyệt Lê tới đây.

Để cho yên ổn. Hơn nữa, ai biết bọn họ gặp mặt sẽ nói gì cho nhau, tâm sự gì? Anh không yên lòng, nhưng anh cũng không thể để Tường Niệm đi cái địa phương kia, nếu bị truyền ra sẽ có rất nhiều lời khó nghe.

Thay vì để cho cô đi trại giam nhìn An Nguyệt Lê, hai người thừa dịp anh không có mặt tình nồng ý mật, không bằng để cho An Nguyệt Lê tới đây, anh sẽ "càng yên tâm!"

Diêm Thương Tuyệt rõ ràng thấy trong đáy mắt của An Nguyệt Lê có thương yêu, tường niệm, vui mừng, kích động, ánh mắt phức tạp như thế, như vậy ôn hòa nhìn Tường Niệm, trong lòng anh có chút ề ảm, cố tình người con gái kia bộ dạng cũng như vậy.

Anh ghen ghét đi gần cô, bá đạo ôm hông cô, nhìn chăm chăm An Nguyệt Lê, tựa như đang khiêu khích "Chúng ta ngồi xuống nói chuyện"

Đối với cừu chi thân mật của anh, Tường Niệm tuyệt không bài xích, ngược lại cảm động đối với anh cười một tiếng, sau đó để cho anh ôm đến ngồi gần An Nguyệt Lê, ngồi bên cạnh ghế sofa.

Lòng của An Nguyệt Lê hưng hăng đau đón, cô yêu anh ta sao? Nếu không tại sao lại không bài xích anh ấy, trong ánh mắt của cô có sự lệ thuộc, có thương yêu!

Lúc này thời gian mới có bao lâu, cô liền yêu anh ta?

Mình và cô ấy biết nhau gần vài chục năm coi là cái gì? Cô ấy đối với mình như thế nào đây? Dùng nhiều thời gian hơn mới yêu? Hay còn theo lời nói của cô, đó không phải là yêu!

Nhưng mà anh yêu cô như vậy, cho nên hạnh phúc đi, chỉ cần cô hạnh phúc là được.

"Anh Nguyệt Lê" đang lúc An Nguyệt Lê hoảng hốt hết sức, Tường Niệm đứng ở trước người anh, nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Anh ấy thật gầy quá, tiêu tụy rất nhiều.

Ánh mắt An Nguyệt Lê lưu luyến tập trung vào khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ khuynh thành của cô, tình yêu sâu nặng như vậy, hạnh phúc nhìn cô "Em có khỏe không?" Vẫn trước sau như một ôn hòa.

"Rất tốt, em rất khỏe, nhưng nhìn anh một chút cũng không tốt?" Nước mắt Tường Niệm rơi như vỡ òa, cô nhào vào trong ngực An Nguyệt Lê, khóc ròng "Đều là em không tốt, em đem anh hại thành thế này, đều tại em"

Nước mắt nóng hổi của An Nguyệt Lê cũng rơi xuống, ôm chặt cô, tham lam chuyên tâm ngửi mùi hương thuộc về cô, giờ khắc này, có thể thấy được cô là đủ rồi "Không trách em, thật không trách em đâu, không nên đem mọi chuyện đều đẩy hết trách nhiệm của mình? Anh sẽ đau lòng"

Nói mấy chữ nhẹ nhàng như vậy, nhưng đối với Tường Niệm mà nói lại nặng như tảng đá ngàn cân, ép cô tới không thể hít thở, anh vẫn như vậy, cô cười, anh vui vẻ, cô rơi lệ, anh hội đau lòng.

Trong sinh mệnh của anh từng câu từng chữ, giống như tất cả đều vì mình!

Diêm Thương Tuyết nhìn hai người ôm nhau cùng một chỗ thì giận tím mặt, vừa định đứng dậy tách hai người ra thì lại bị Tô Thước Cảnh kéo lại, còn dùng ánh mắt nhắc nhở anh, không nên mạnh động.

Vì vậy anh đành nén cơn tức giận trong lòng, người giúp việc đem trà bánh đặt trên khay trà, liền tự giác lui xuống, đại sảnh trống trải chỉ có bốn người bọn họ.

Xem ra Tô Thước Cảnh ngược lại đi trước anh một bước đã sắp xếp xong xuôi.

"Các người nói chuyện nha, đừng khóc nữa, gặp mặt là chuyện tốt nha" Tô Thước Cảnh khổ sở nhìn Diêm Thương Tuyết, chứng kiến anh nghiêm mặt không nhìn được lên tiếng, ai biết được, nếu hai người này cứ tiếp tục ôm nhau, người khác còn có thể áp chế tình hình hay không?

Tường Niệm ngưng ngưng cười cười, sau đó lau sạch nước mắt, lại ngồi bên cạnh Diêm Thương Tuyết, thận trọng liếc trộm về mặt của anh, cũng may, hình như không có tức giận?

Lúc cô ngồi lại bên cạnh, một cái chớp mắt bàn tay Diêm Thương Tuyết lập tức vòng qua hông cô, về mặt ấy sao mà lạnh lùng.

Tường Niệm vốn buông lỏng tâm tình nhưng bởi vì bàn tay bên hông, lại trở nên thận trọng, anh ấy ghen sao? Nhìn thấy mình và Nguyệt Lê thân mật ôm nhau như vậy, cho nên tâm lý để ý của đại nam nhân quá phá rồi hả? Thật ra thì mới vừa rồi Tô Thước Cảnh đối với cô nháy mắt ra hiệu, cô đã biết, nhưng thấy Nguyệt Lê cô thật kích động.

Hơn nữa bây giờ là ghen thời điểm sao?

"Anh Nguyệt Lê, anh gặp qua chú An chưa? Ông ấy có khỏe không? Lúc anh xảy ra chuyện, em không có đến thăm chú ấy, chú ấy chắc là hận chết em, phải không?" Tường Niệm bắt đầu liếc mắt nhìn khuôn mặt âm trầm của Diêm Thương Tuyết, lại quay đầu nhìn An Nguyệt Lê.

"Sẽ không, sẽ không, ông ấy thích em, làm sao mà hận em được? Cha nói sự kiện kia không có liên quan đến em, bảo em đừng để trong lòng, ông ấy biết ngày hôm qua tâm tình Tiểu Miêu không tốt nên mới tỏ thương đến em, em đừng để trong lòng" Cảm xúc của An Nguyệt Lê bỗng nhiên trở nên xuống thấp "Chuyện đùa nhỏ anh cũng biết rồi."

Tường Niệm cắn khóe miệng, trong mắt lại dâng lên nước mắt, nghẹn ngào "Chú An không hận em sao? Thật không hận em à? Ông ấy có biết em đi đến bệnh viện? Nhưng đứa bé của Tiểu Miêu thật ra là vì em, nếu không phải anh vì em mà xảy ra chuyện này, cô ấy làm sao mà thương tâm để lưu rớt đứa bé?"

"Không trách em, thật, chuyện này không liên quan đến em, thật ra buổi sáng hôm đó Tiểu Miêu cũng cảm thấy bụng không được thoải mái, nhưng bởi vì chuyện của nhà xưởng, vẫn chịu đựng chưa nói, sau lại không chịu nổi mới đi đến bệnh viện, nhưng khi đó đứa bé đã không giữ được" An Nguyệt Lê tránh né tìm nhẹ mà nói, anh không có nói vì chính mình vội vàng cứu cô cho nên mới trì hoãn đưa Tiểu Miêu đi bệnh viện.

Anh không muốn làm cho cô tự trách đau lòng, tin tưởng đây cũng là nguyên nhân tại sao Diêm Thương Tuyết để cho anh tới nơi này thấy Tường Niệm! Anh ta yêu cô nên không cần cô sống trong tự trách.

"Nhưng mà..." Tường Niệm còn muốn nói điều gì lại bị An Nguyệt Lê cắt đứt.

"Không nhưng nhị gì hết, nói đến không dậy nổi là anh thật xin lỗi em mới đúng, là anh không có bảo vệ em thật tốt, mới để cho em bị uất ức, để cho em bị đau" An Nguyệt Lê đau lòng nhìn cô.

Tường Niệm không nói, nước mắt vẫn chảy xuống, anh vốn là như vậy, chỉ cần cô tốt, liền đem chuyện gì thậm chí đã quên đều đặt trên người mình, anh ấy rốt cuộc có thể chịu đựng bao nhiêu?

"Anh Nguyệt Lê, anh đừng nói như vậy, em từ nhỏ cùng anh lớn lên, anh cho em vui vẻ, không có bị thương, anh giúp em như vậy, em làm sao uất ức được? Em không uất ức, em rất khỏe, bởi vì có anh nên em mới rất khỏe mạnh, rất vui vẻ, rất hạnh phúc" Tường Niệm nắm tay Nguyệt Lê, than thở khóc lóc.

Tô Thước Cảnh rất kính nể An Nguyệt Lê, bởi vì anh có thể yêu Tường Niệm nhiều như vậy, vài chục năm rồi vẫn chưa bao giờ thay đổi, đối với anh ta, ấn tượng tốt vô cùng.

Chỉ có Diêm Thương Tuyết giống như người không có việc gì, lạnh lùng nhìn, không nói lời nào, không cảm động.

Âm trầm nhìn Tường Niệm khóc đến chết đi sống lại, tim của anh cũng bị níu chặt lấy, nhưng biết nước mắt rơi bởi vì người đàn ông kia, anh rất tức giận, tại sao nữ nhân của anh lại vì người đàn ông khác mà rơi lệ?

An Nguyệt Lê có cái gì tốt? Rốt cuộc có cái gì tốt?

Để cho cô khóc đến như vậy? Con gái trời sinh chính là làm bằng nước, làm sao các cô ấy cũng có thể bị đen biến thành một mảnh mệnh mỏng.

Rốt cuộc, anh không nhìn được, khẽ mở miệng, miễn cưỡng nói "Tôi cho anh ra ngoài không phải để cho các người khóc chết đi sống lại, có lời gì, nhanh nói đi, nói xong thì nhanh đi về!"

Tường Niệm tức giận nhìn anh, sao lại nói lời như vậy? Thật quá đã thương người!

"Ai nha, Tuyệt, đừng như vậy nha chỉ cần một câu nói của anh, An Nguyệt Lê có thể không cần đi về, anh cứ nói đi? Dù sao người ta vì vị hôn thê của anh mới phạm tội, anh cũng không thể thờ ơ à" Tô Thước Cảnh cột nhà lấy lòng Diêm Thương Tuyệt, còn nháy mắt không ngừng với Tường Niệm, để cho cô ở bên cạnh quạt thêm.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127

Diêm Thương Tuyệt nhướng mày, gương mặt tuấn tú lo lắng cười lạnh giá yếu ớt, gắt gao cắn một bên của hàm răng, hô hấp dồn dập nói "Vậy tôi phải làm thế nào? Cảm động đến rơi nước mắt à? Hay để cho vị hôn thê của tôi lấy thân báo đáp anh ta? Nực cười!" Hung hăng liếc Tô Thước Cảnh một cái "Cậu là người ăn cây táo rào cây sung gì đó, cút!"

Lời của anh mang theo sự khinh thường cùng khinh miệt, giọng điệu lạnh như băng làm cho Tường Niệm không biết làm sao, chỉ có thể lo lắng nhìn anh tức giận mà An Nguyệt Lê và Tô Thước Cảnh bắt đầu nhìn cái người ăn dấm chua lung tung, im lặng.

"Tuyệt?" Tường Niệm cảm thấy tình huống gượng gạo, vô tội nháy mắt, nhỏ giọng kêu.

Diêm Thương Tuyệt tức giận nhìn bộ dạng đáng thương của cô, trợn mắt thất bại, sau đó không nói thêm gì nữa, thâm ý liếc mắt nhìn An Nguyệt Lê, lấy tạp chí tài chính ra xem.

Trong lòng An Nguyệt Lê chấn động, trong mắt vô lực nhìn bộ dạng cáu giận của Tường Niệm.

Tuyệt? Cô cùng với anh ta xong chưa? Thân đến nỗi dùng tên thân mật? Cô thích anh ta?

Khò sở cười cười, An Nguyệt Lê đứng lên, đi tới trước mặt Tô Thước Cảnh, vỗ vai anh, tình ý sâu xa nói "Cảm ơn anh đã an bài cho tôi và Tường Niệm được gặp mặt, về phần đề nghị của anh" An Nguyệt Lê lắc đầu nói "Tôi sẽ không đồng ý, tôi đã vi phạm pháp luật, nên bị chẻ tời, vài năm sau ra ngoài, tôi có thể đường đường chính chính làm người, tôi chỉ muốn mình không hổ thẹn với bất kỳ người nào, cho nên tôi sẽ không đồng ý đề nghị của anh, cũng sẽ không cầu bất kỳ người nào"

Lời nói của anh ta làm cho ánh mắt Diêm Thương Tuyệt đang nhìn tờ tạp chí liền dừng lại mấy giây, sau đó lại nhìn tạp chí.

"Nhưng anh Nguyệt Lê, anh hẳn tâm nhìn chú An và chị Tiểu Miêu đau lòng sao? Họ..." Tường Niệm vội vàng đứng lên, nhanh chóng nói.

Lời của cô chưa nói hết câu liền bị An Nguyệt Lê ngăn lại "Đừng như thế, anh cho là em hiểu anh, em biết anh không có cách nào che giấu lương tâm sống qua ngày? Mặc dù anh không hối hận việc làm của mình nhưng anh đã vi phạm pháp luật, đó là sự thật, anh không muốn bởi vì chuyện này ảnh hưởng đến nhân cách của anh bị miệt thị, cho nên tôn trọng anh!"

Tường Niệm cứng họng, cô biết, cô cũng hiểu anh, nhưng chị Tiểu Miêu đã mất đi đứa bé, nếu anh Nguyệt Lê ngồi tù nữa, chị ấy nên làm thế nào? Chị ấy có thể chấp nhận được sự dả kích này không? Có thể sẽ hỏng mất? Phải làm sao đây.

Còn chú An nữa, lớn tuổi như vậy rồi, chú ấy chấp nhận được không?

"Em yên tâm, anh và Tiểu Miêu đã gặp mặt vào xế chiều hôm nay, anh đã nói rõ cho cô ấy biết thái độ của anh rồi, còn về ba của anh, em đừng lo lắng, nhớ, sống thật tốt, nhất là phải hạnh phúc, cuối cùng xin giúp anh chăm sóc ba anh" Đôi tay An Nguyệt Lê nắm lấy bả vai của Tường Niệm, đau lòng nhìn gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô.

Người con gái anh yêu sâu đậm nhất, gặp lại sau!

Tường Niệm biết mình không thể thuyết phục anh ấy, chỉ đồng ý gật đầu "Em sẽ, em sẽ chăm sóc chú An thật tốt"

An Nguyệt Lê thật sâu nhìn cô, người con gái mình dùng cả nửa đời người để yêu thương, rốt cuộc cũng không thể giữ được nữa, hai mắt đầm lệ nhìn Tường Niệm, nước nôi nói "Nhất định phải hạnh phúc, nhất định phải rất hạnh phúc, rất hạnh phúc, xin em"

Xin em nhất định phải hạnh phúc cho anh thấy, để cho anh biết anh buông tay thành toàn cho em là chính xác!

Tường Niệm, xin em, ngàn vạn lần đừng để cho anh thất vọng nếu không anh sẽ hận mình đến chết!

"Em không muốn hạnh phúc một mình, em muốn chúng ta đều vui vẻ, Nguyệt Lê, anh nói cho em biết, anh cũng sẽ hạnh phúc có được không? Phải hay không?" Tường Niệm khóc đến ruột gan đứt từng khúc, ngẩng đầu nhìn An Nguyệt Lê thắm thiết.

"Ừ, anh cũng sẽ hạnh phúc, chúng ta đều hạnh phúc" An Nguyệt Lê ôm cô từ phía sau lưng, âm thanh khàn khàn. Pxxf

Hạnh phúc của anh đã đi xa... Anh không tìm được nó...

Tường niệm . .

Diêm Thương Tuyệt đặt tờ báo xuống, mặt lạnh nhìn hai người "gắn bó sống chết" ở trước mặt, không khách khí lớn tiếng ho khan "khụ khụ."

Tường Niệm còn đắm chìm trong bi thương, cho nên cô căn bản không nghe thấy tiếng ho khan của anh, nhưng An Nguyệt Lê nghe rõ, anh không biết mình nên khổ sở hay là vì Tường Niệm mà cảm thấy vui vẻ.

Một nam nhân tự phụ như vậy, nhưng lại vì một người phụ nữ mà tranh giành tình cảm, chắc là vô cùng yêu thương đi! Có lẽ đây là hạnh phúc của cô.

Anh lưu luyến không buông rời Tường Niệm, giống như trước, thâm tình nhìn cô ôn hòa cười "Anh phải đi, em hãy tự chăm sóc mình cho tốt, đừng làm cho anh lo lắng, em phải biết, điều duy nhất báo đáp cho anh là phải sống thật hạnh phúc."

Tường Niệm ra sức gật đầu, cô biết, Nguyệt Lê nói như vậy chỉ để cô yên tâm, cô sẽ, nhất định sẽ!

Tô Thước Cảnh dùng ánh mắt cầu xin nhìn khuôn mặt cuồng phong bạo vũ của Diêm Thương Tuyệt, nhận được cái trừng mắt của anh thì cuống quýt quay mặt đi, mắt tự nhiên bặm môi.

An Nguyệt Lê nhìn Diêm Thương Tuyệt, giọng nói khản cầu "Tôi biết anh yêu cô ấy, xin anh hãy tiếp tục yêu cô ấy, nhất định phải thật tốt với cô ấy"

Diêm Thương Tuyệt mặc dù đối với An Nguyệt Lê không có cảm tình, nhưng thấy anh ta không e dè ôm Tường Niệm, nếu không phải vì Tô Thước Cảnh vẫn dùng ánh mắt nhắc nhở anh, đừng xúc động, đừng xúc động, anh đã sớm xông lên bẻ gãy móng heo của anh ta rồi.

Nữ nhân của anh, anh ta có thể ôm sao?

"Nữ nhân của tôi, tôi đương nhiên sẽ yêu, không cần anh lo lắng" Diêm Thương Tuyệt đứng dậy, cường thế ôm Tường Niệm vào trong ngực mình, sau đó phách lối nhìn An Nguyệt Lê.

Ở trong mắt An Nguyệt Lê, hành vi của anh vừa ngây thơ vừa buồn cười, anh ta nhẹ nhàng khẽ động khóe miệng "Hy vọng là như thế". Nói xong, không hề nhìn Tường Niệm nữa liền đi ra cửa, anh không thể nhìn cô, bởi vì sợ rằng sẽ không bỏ được cô.

"Nguyệt Lê" Tường Niệm lao ra khỏi lồng ngực của Diêm Thương Tuyệt, đuổi theo An Nguyệt Lê, tới cửa, anh ấy đã ngồi ở trong xe, cô dựa vào cánh cửa khóc không thành tiếng.

Tô Thước Cảnh an ủi vỗ vào vai Tường Niệm, sau đó cúi đầu, tâm tình phức tạp lên xe, cuối cùng cùng với An Nguyệt Lê rời đi.

"Nguyệt Lê" Tường Niệm tuyệt vọng dựa vào cửa, nhìn đèn xe dần dần rời khỏi tầm mắt của cô.

"Tốt lắm, chúng ta trở về phòng thôi, đừng khóc, anh sẽ để cho anh ta ra ngoài sớm một chút" Diêm Thương Tuyệt nhìn cô lay động hai vai, trong lòng êm, nhẹ nhàng ôm lấy vai cô, dịu dàng nói.

"Có thật không? Anh thật sự có thể giúp anh ấy ra ngoài sớm một chút sao?" Tường Niệm vui mừng nhìn Diêm Thương Tuyệt, trên mặt còn ngấn lệ.

Cô mừng rỡ Diêm Thương Tuyệt đau xót, tim căng thẳng, bình tĩnh nói "Ừ, chỉ cần em nghe lời, đừng khóc."

Tường Niệm cuống quýt lau nước mắt, sau đó cười nở rộ "Tốt rồi, em không khóc, em sẽ nghe lời"

Diêm Thương Tuyệt lạnh lùng, hơi thở hòa hoãn một chút, anh ôm Tường Niệm vào ngực, từng bước đi lên lầu, khi anh tắc đèn, đột nhiên ở cửa chính có một người con gái đứng đó, ánh trắng vẩy lên trên người cô ta, hai mắt âm hiểm xảo trá, thấy rõ ràng....

Phía trước cửa sổ, một bóng dáng màu trắng lẳng lẳng đứng ở đó, khuôn mặt nhỏ nhắn nụ cười yếu ớt, tóc đen an tĩnh buông xõa trên hai bờ vai, ngoài cửa sổ gió khẽ vờn vài sợi tóc còn vương trên sống mũi thẳng khéo léo của Tường Niệm. Nhìn xuống vườn hoa lầu dưới là một mảnh hoa tím, cô đột

nhiền nghĩ đến cuộc hội thoại lần trước của anh với cô, về mặt nhất thời trở nên thương cảm.

Cũng may, anh ấy đối với mình thật tốt, rất tốt, mỗi ngày buổi trưa sẽ trở lại cùng cô ăn trưa, buổi tối sẽ bỏ hết tất cả xã giao, sớm trở lại với cô, cho dù anh không nói, không làm cô cũng cảm thấy thật hạnh phúc.

Thời gian trôi qua thật nhanh, trong nháy mắt, ở thời điểm gặp mặt An Nguyệt Lê lần cuối cùng cũng đã hơn nửa tháng, trường đã đi học, nhưng cô lại làm thủ tục tạm nghỉ học, Tuyệt hỏi cô sao lại không tiếp tục đi học nữa? Cô nhớ lúc đấy cô ngượng ngùng nói "Hiện tại em cái gì cũng không muốn làm chỉ muốn sống bên cạnh anh, làm nữ nhân của anh"

Thật ra đó chỉ là một phần của nguyên nhân, còn một phần khác là cô không có biện pháp tiếp nhận bị cưỡng bức, cô cảm giác mỗi lần nhìn cô, giống như cũng biết cô đau, cho nên cô không muốn đi ra ngoài, không muốn gặp bất kỳ người nào, chỉ cần có anh đang ở bên cạnh là tốt rồi.

Nhớ đến lúc ấy anh thật là cao hứng, ôm lấy cô xoay vài vòng, cái cảm giác không cần nói cũng biết vui sướng mà cô chưa từng gặp qua, cô nhìn thấy anh cao hứng, mình cũng rất vui vẻ.

Có anh ở bên người, cô thật thỏa mãn.

"Thiếu phu nhân, cô xem, tôi tìm được một vật tốt cho cô nè?" Lúc Tưởng Niệm đang chìm đắm trong hạnh phúc nhỏ nhoi của chính mình thì Tiểu Linh thần thần bí bí đẩy cửa tiến vào.

Mấy ngày nay, vẫn là cô ở cùng với Tưởng Niệm, từ từ mối quan hệ giữa cô và Tưởng Niệm ngày càng tốt lên, thường không biết lớn nhỏ cùng Tưởng Niệm đùa giỡn.

Tưởng Niệm trời sinh tính thiện lương, không có một chút đáng về thiếu phu nhân, ai cũng có thể hàn huyên, trong biệt thự phần lớn người giúp việc đều trở thành bạn bè của cô, dĩ nhiên trừ Lily và thím Doãn.

Thím Doãn bị an bài phía sân sau, Tuyệt nói nơi đó thanh tĩnh, thích hợp cho thím Doãn dưỡng bệnh, nhưng thật ra cô biết, anh làm những thứ này là vì cô, về phần Lily, mỗi lần thấy cô luôn trừng quát mắt, cô cũng không để ý tới.

Không phải có một câu nói rất hay 'chỗ cần ta một hợp cuối cùng ta không thể cần lại nó một hợp được'

Cô đối với Lily chính là như vậy.

Tưởng Niệm cũng bị phần bí hiểm của Tiểu Linh lấy nhiễm rồi, cô tò mò cúi đầu nhìn cái giỏ phía sau lưng Tiểu Linh "Cô cầm cái gì vậy?"

Tiểu Linh 'hắc hắc' mà cười cười, cũng không nói chuyện, đi tới bên cạnh Tưởng Niệm đem cái giỏ từ phía sau lấy ra "Nhìn, con thỏ trắng nhỏ"

"A__" Tưởng Niệm thần sắc cả kinh lui về phía sau, về mặt cực kỳ sợ hãi nhìn con thỏ trắng nhỏ trong giỏ.

Tiểu Linh có chút bối rối "Thiếu phu nhân, không thích thỏ sao?" Đây là con thỏ mà cô đã dùng thời gian rất lâu mới bắt được.

Tưởng Niệm nhìn đáng về thất vọng của cô, có chút áy náy "Thật xin lỗi, Tiểu Linh, tôi rất cảm ơn về món quà cô tặng tôi, nhưng, từ nhỏ tôi liền sợ động vật có lông, nên tôi không cần"

Tưởng Niệm rút cổ, về mặt khủng hoảng tới cực điểm.

"Thiếu phu nhân không thích thỏ sao?" Tiểu Linh nghiêng đầu tựa như không hiểu, con thỏ lông trắng như tuyết đáng yêu làm sao, thiếu phu nhân tại sao không thích? Không phải nói người thiện lương rất thích động vật nhỏ sao? Đây là nàng dùng thời gian rất lâu mới bắt được nha.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128

"Thiếu phu nhân không thích thỏ sao?" Tiểu Linh nghiêng đầu không hiểu, con thỏ trắng đáng yêu như thế, thiếu phu nhân làm sao lại không thích đây? Không phải nói trong tận đáy lòng của người lương thiện rất thích động vật nhỏ sao? Con thỏ này cô đã bắt rất lâu mới được à.

"Tôi từ nhỏ chỉ sợ động vật có lông, mặc dù tôi rất cảm tạ cô phí tâm tặng quà cho tôi, nhưng tôi thật sự không dám nhận, ý tốt của cô tôi ghi nhận trong lòng, cầu xin cô, cầm xa ra có được không?" Tưởng Niệm nhìn đáng về thất vọng của cô ấy, có chút áy náy, rút cổ, về mặt khủng hoảng tới cực điểm, cánh môi bắt đầu lay động, tội nghiệp nhìn vào cái giỏ đựng thỏ con của Tiểu Linh, lại phát hiện con kia nháy mắt nhìn mình, trong con ngươi giống như hơi nước, làm cho người ta cảm giác nó bị người vứt bỏ ven đường rất đáng thương, trông mắt màu xám tro kia điểm đậm đáng yêu làm sao, Tưởng Niệm cảm thấy nó giống như đang cầu xin mình giữ nó lại.

Chần chờ một chút, thật sự không chịu nổi ánh mắt đằm đằm đáng yêu của tên nhóc này, Tường Niệm cắn răng nói "Cô tìm một chỗ nuôi nó đi, chăm sóc cho tốt."

Tiểu Linh vừa nghe, cao hứng cực kỳ, toét miệng, gắng sức gật đầu, "Tốt rồi, bây giờ tôi liền dẫn nó đi ăn cái gì đó, xem nó khô quắt khô queo như này, giống như chưa bao giờ được ăn no vậy, thật đáng thương nha."

Nói xong liền xách giỏ đi ra ngoài, Tường Niệm vẫn còn trong sợ hãi, lấy tay lau mồ hôi trên trán, thở dài một hơi, sau đó vỗ ngực "Làm mình sợ muốn chết"

Ra khỏi phòng tắm, Tường Niệm đi xuống lầu, tối nay Tuyết nói sẽ trở về sớm một chút, cho nên, cô muốn đích thân làm bữa tối, nghĩ đến việc anh ăn món mình làm, tự nhiên cảm thấy thật hạnh phúc...

Màn đêm lại tối, bầu trời sao rực rỡ, ở trong phòng bếp của biệt thự, một bóng dáng nhỏ nhắn đang bận rộn.

Tường Niệm cho thức ăn trên thớt vào trong nồi, nghe một tiếng "xích", có chút sợ sệt lùi về sau một bước, thật ra thì trong mười năm này lúc sinh hoạt ở gia đình họ An cô không nấu cơm, cho tới nay, chú An đều tự tay xuống bếp, nói là muốn cho cô và Nguyệt Lê ngày ngày được thưởng thức mùi vị hạnh phúc.

Cho nên đối với nấu cơm có chút mới lạ với cô, Tường Niệm hoảng hốt lấy thức ăn trong nồi xào qua xào lại, bởi vì trong nồi có nước, cho nên dầu từ trong nồi bắn lên tay của cô, không đau lắm, hơn nữa vì nấu cơm cho anh nên trong lòng cảm thấy hoan hỉ, phần chần, ngắt ngay.

Diêm Thương Tuyết mới vào cửa đã ngửi thấy mùi thơm từ thức ăn, đầu tiên anh không để ý, cho là người giúp việc trong nhà đang nấu cơm tối, nhưng đến gần phòng khách lại không thấy bóng dáng của Tường Niệm, anh cau mày đi phía sau hỏi Lily "Thiếu phu nhân đâu?" Vừa nói vừa cởi áo khoác trên người, sau đó giao cho Lily.

Đầu tiên Lily vui mừng tiếp nhận áo khoác của anh, nhưng sau khi đang nghe anh vừa trở lại đã hỏi người phụ nữ kia nên không cam lòng ním miệng, nhưng vẫn cung kính trả lời "Thiếu phu nhân ở trong bếp"

Người phụ nữ đó không có một chút kiến thức về bếp núc, thế nhưng lại làm một bàn đầy món ăn. Buồn cười, thiếu gia làm sao ăn được những món thô ráp thấp kém như vậy chứ? Quả thật là chưa từng thấy phụ nữ như vậy!

Hừ!

Diêm Thương Tuyết dừng bước nhíu mày, nhìn về phía phòng bếp, phòng bếp? Cô ở trong phòng bếp làm gì? Chẳng lẽ...

"A___, bỗng chết tôi rồi, ô ô ô ~ thật là đau" Đang lúc Diêm Thương Tuyết từng bước từng bước tiến gần về phía phòng bếp thì bên trong đột nhiên truyền tới tiếng kêu rên của Tường Niệm, anh lập tức sai bước đi tới.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn co lại thành một nắm của cô, anh lo lắng, vội vàng hỏi "Như thế nào? Rất đau sao?"

Tường Niệm nâng đôi mắt đầy lệ, cảm động nhìn dáng vẻ nóng nảy của anh "Ngón tay của em bị dao cắt rồi"

Diêm Thương Tuyết nhìn bộ dạng giống cô dâu nhỏ uất ức của cô, cũng không nhẫn tâm nói cô, nâng tay cô lên, nhìn thấy máu đỏ thẫm, tâm khê thắt lại, anh lấy ngón tay cô bỏ vào miệng, nhẹ nhàng hút.

Đối với cử động của anh, Tường Niệm có chút kinh ngạc, cái miệng nhỏ hé mở, đàn độn nhìn về mặt đau lòng của anh, sau đó cảm động cười một tiếng.

"Còn cười à? Trong nhà người giúp việc đều chết đi đâu rồi? Thế nhưng lại để cho em xuống bếp?" Diêm Thương Tuyết giận dữ nhìn chăm chăm cô, giọng điệu có chút hơi nặng nề, nhưng Tường Niệm biết anh đau lòng cô.

Nghe được Diêm Thương Tuyết rống giận, người hầu đồng loạt chạy tới, khom người cung kính "Cậu chủ!"

Thấy anh lại bắt đầu nổi giận, Tường Niệm kéo cánh tay của anh, lấy lòng "Anh đừng trách mọi người nha, không liên quan đến họ, tại em muốn tự xuống bếp nấu cơm cho anh ăn, đã nhiều năm không cầm dao, có chút hơi luống cuống, cho nên mới thiếu thận trọng, lần sau sẽ không như vậy nữa."

Diêm Thương Tuyết nhìn cô bởi vì cấp bách giải thích mà mặt đỏ lên, cứng chiều cười một tiếng, véo nhẹ lên khuôn mặt cô "Lần sau đừng có vào, nếu không cẩn thận lại chặt ngón tay của em xuống cho anh ăn, vậy anh sẽ thành ác ma thật sự rồi."

Tường Niệm nghe anh kể khổ, nhéo lỗ mũi cười một tiếng "Mới không như vậy! Anh lên nhà tắm trước đi, sau đó xuống ăn cơm có được không?"

"Không được!" Diêm Thương Tuyết không một chút suy nghĩ liền cự tuyệt cô sau đó ở trước mặt người hầu, chậm rãi tới gần Tường Niệm, ở bên tai cô thổi khí nóng, ánh mắt ái muội, giọng nói mỉa mai "Anh chỉ muốn ăn em, mỗi một chỗ trên thân thể em đều ăn."

Tường Niệm nũng nịu đánh vào cánh tay của anh, đỏ mặt nhìn người giúp việc đang cười khê, nhất thời cảm thấy không đất dung thân.

Đây là cái người mà mặt vẫn thường lạnh lùng đó sao?

"A!" Diêm Thương Tuyết ôm ngang cô lên, thâm trầm cười, sau đó hai người thì thầm với nhau đi lên lầu.

"Cậu chủ gần đây giống như thay đổi, đối với mọi người không còn nghiêm túc như trước nữa, mọi người có cảm thấy hay không?" Một cô bé giúp việc nói.

"Đúng vậy, đúng vậy, tôi xem á, cậu chủ đúng là động chân tình với thiếu phu nhân rồi, chưa bao giờ thấy cậu ấy khản trương như vậy" Một người làm nữ tương đối mập mạp, kích động phụ họa nói.

"Thật ra thì thiếu phu nhân là người vô cùng tốt, thấy người nào cũng cười hi hi, không có tâm cơ, là người rất thiện lương."

Mọi người tập trung lại một chỗ tám chuyện, chỉ có Lily khinh thường hất cằm, chán ghét nói "Mọi người chỉ thấy được mặt ngoài của cô ấy, còn bên trong thì sao? Chờ xem, cô ấy sẽ không ngấy ngấy ở đây lâu đâu."

Mọi người, người nhìn ta ta nhìn người, không hiểu ý của cô ta, khóe môi của Lily ngửa cảm lên âm hiểm, xoay người rồi đi, mọi người đối với lời nói của cô ấy cũng không để trong lòng, đại khái cảm thấy cô ta ghen tị nên quấy phá mà thôi.

Diêm Thương Tuyệt bế Tường Niệm đi tới cửa phòng, đá một cước văng cửa phòng, bước nhanh đi vào, nhẹ nhàng đặt Tường Niệm ở giường lớn, sau đó ngồi bên giường, bắt đầu cởi áo sơ mi trắng của mình.

"Ăn cơm trước có được hay không? Anh mới về nhất định là đói bụng" Tường Niệm nuốt nước miếng, nhìn động tác nhanh nhẹn của anh, nghĩ tới anh sẽ lập tức hành động, có chút sợ hãi, bởi vì mỗi lần anh đều lừa gạt mình, trong miệng nói 'anh sẽ nhẹ một chút' 'nhịn một hồi, một hồi sẽ không đau đớn nữa' 'lập tức, lập tức' nhưng cô biết, anh căn bản không tiết chế, mỗi lần đều chỉ lo chính mình, động tác thô bạo? Thô lỗ cuồng dã? Ngang tàn, cuối cùng cô đều đau đến chết đi sống lại nên cô sẽ sợ!

"Ăn cơm? Anh thích ăn em hơn" Diêm Thương Tuyệt ném áo sơ mi xuống đất, anh buồn cười nhìn Tường Niệm, sau đó đem quần cũng cởi nốt.

Nhìn cơ thể của anh bắp thịt rắn chắc, đường cong đẹp đẽ, còn có gương mặt tuấn tú làm cho phụ nữ trầm mê, Tường Niệm vô cùng mất tự nhiên quay mặt đi, hô hấp trở nên dồn dập, gương mặt đỏ như gấc.

"Anh sẽ nhẹ một chút, đừng sợ" Diêm Thương Tuyệt từ từ áp tới cô, một tay đưa vào phía sau lưng của cô, một tay cõm cúc áo ở phía sau.

Tường Niệm không nhịn được, nhìn cặp mắt kia của anh bởi vì tình dục mà hiện đầy tia máu, quệt mồ hôi oán thảm nói "Mỗi lần anh đều nói như vậy, nhưng mỗi lần người ta cũng rất đau, chúng ta có thể không làm cái này hay không? Ăn cơm trước có được hay không?"

Diêm Thương Tuyệt đè ép cô, mùi thuốc lá nhàn nhạt xuyên vào chóp mũi của Tường Niệm, một chút thấm vào tim gan, làm cho cô cảm giác mê ly, cô đỏ mặt, khe hở đôi môi đỏ mọng, không hề chớp mắt nhìn anh.

"Làm xong rồi ăn, bây giờ anh đối với em còn hứng thú, hơn nữa từ lúc sáng ra cửa anh liền nghĩ muốn em, chẳng lẽ em còn bắt anh nhịn? Sẽ phát điên mất" nói xong không cho cô có cơ hội nói chuyện, liền che môi cô lại, dùng sức gặm cắn môi dưới của cô, tay cũng không có quy củ vờn về người cô, làm cho Tường Niệm mềm nhũn.

Từ từ, Tường Niệm cũng biến thành chủ động, chủ động ôm lấy cổ anh, lè lưỡi bỏ vào trong miệng của anh, sau đó học động tác của anh, hút toàn bộ đầu lưỡi của anh vào trong miệng của mình.

Tay nhỏ bé không còn nhàn rỗi, ở sau lưng Diêm Thương Tuyệt sờ loạn, cuối cùng lại đặt ở miệng của anh, sờ điểm đầu tiên, nhẹ nhàng kéo lên trên, Diêm Thương Tuyệt bị động tác chủ động của cô làm cho thân thể cứng đờ, cảm giác đau đớn dưới bụng nhắc nhở anh, nhanh làm chuyện kế tiếp.

Nụ hôn của anh thật bá đạo, cuồng dã, thoắt quét suy nghĩ của Tường Niệm đầu lưỡi cùng anh cùng múa, anh hai ba lần liền cõm sạch tất cả trời buộc trên người Tường Niệm, hai cổ thân thể nóng bỏng dán chặt với nhau, Tường Niệm hít một hơi khí lạnh, cảm giác giữa hai chân vật cứng rắn ngày càng mạnh bạo, cô bắt đầu lo lắng, có thể tưởng tượng đến một trận bị chà đạp như thế nào.

Diêm Thương Tuyệt gặm cắn xương quai xanh của cô, sau đó từ từ xuống phía dưới, dùng vật cứng rắn của mình ma sát u cốc giữa đùi cô, chậm chạp không chịu tiến vào, cho đến khi đầu vật cứng rắn tiết ra dịch thể ra ngoài, anh nhanh chóng hô cánh môi của Tường Niệm, sau đó hạ thấp eo thân, hung hăng đem vật cứng rắn đâm sâu vào Tường Niệm.

Cảm giác vô cùng thoải mái này làm cho anh càng thêm cuồng nhiệt đâm vào, quên mất vừa rồi mới cam kết với cô, chỉ lo mình thoải mái mà dùng tất cả sức lực đâm vào, anh thật sự không thể khống chế được, chỉ có đổ thừa cho mùi vị của cô quá tốt, phía dưới quá chật chội.

Tường Niệm gất gao cắn môi dưới, cô nén nước mắt, không để cho nó rơi xuống, cô dùng sức bắm chặt sau lưng anh, lưu lại vết cào.

"Gọi ra, đau liền kêu ra đi" Diêm Thương Tuyệt điên cuồng đâm vào, đem môi mọng đè ở môi trên của nàng nhẹ nhàng nói.

Tường Niệm lắc đầu, nước mắt rớt cuộc vẫn chảy ra, quá đau đớn.

Kỳ quái là, phía dưới cơ thể rõ ràng rất đau, nhưng cô lại muốn nhiều hơn... nhiều hơn nữa...pxxf.

Mấy giờ sau đó, Diêm Thương Tuyệt rút cuộc ngừng lại, anh nằm ở bên cạnh Tường Niệm, thở mạnh, trần trần nhìn trần nhà, khóe miệng cười yếu ớt, nụ cười như vậy làm rung động lòng người.

Tường Niệm cùng vô lực nằm ở trên giường, môi dưới có dấu răng rất sâu, mắt hồng hồng, bà vai vừa kéo vừa kéo.

Rõ ràng gọi anh dừng, đừng đi vào nữa, nhưng anh cố tình không nghe, còn cố chấp làm nhiều giờ, hiện tại thân thể của cô không có chỗ nào không đau.

"Còn đau không?" Diêm Thương Tuyệt nghiêng người từ phía sau ôm chặt cô, cầm chống lên đỉnh đầu của cô, thanh âm nhẹ nhàng.

Tường Niệm không nhìn anh, tức giận lau chùi nước mắt nơi khóe mắt, bỗng nhúc nhích cái mông đau đớn, bởi vì cô có thể cảm thấy rõ có một cái gậy đang đâm vào cái mông của cô, để cho cô rợn cả tóc gáy.

Anh lại muốn nữa ư! Mới mấy phút thôi mà!

"Còn động! Có phải muốn anh GAN* em hả?" Diêm Thương Tuyệt thấy cô chống đối mình, có chút không vui, thấp giọng quát.

Quả nhiên, Tường Niệm không còn động dậy nữa, thân thể cứng nhắc trong lòng anh, uất ức mím môi, dựng thẳng lỗ tai, sợ anh lại có động tác nữa.

"Yên tâm đêm nay anh sẽ không muốn em nữa, anh sẽ nhịn, nếu thật sự nhịn không được, cứ để cho anh dục hỏa đốt thân mà chết đi" Diêm Thương Tuyệt nhắm mắt lại, thanh thoi mà nói.

Tường Niệm sùng sốt, dựa vào hô hấp chậm chậm quay đầu, nhìn thấy hai mắt anh nhắm lại, không biết có phải vì mệt mỏi cho nên muốn ngủ hay là không muốn quan tâm cô nữa?

Thấy anh thật lâu không nói chuyện, Tường Niệm lại có cảm giác mất mát, nhẹ nhàng dùng cùi chỏ thúc vào lồng ngực của anh "Anh còn chưa ăn cơm nữa, chúng ta xuống ăn cơm có được không?"

"Đói chết đi, dù sao cũng không có người đau lòng" Anh vẫn nhắm mắt như cũ trả lời, giọng nói ôn hòa.

Tường Niệm tức giận lật người, cùng anh đối mặt, nhìn cái người "uất ức" này, im lặng.

Cái gì gọi là chết đói đi, dù sao cũng không có người đau lòng? Nếu không đau lòng anh, cô còn tự mình xuống bếp nấu cơm cho anh sao? Cô nếu không đau lòng anh, sẽ chịu nhịn đau đớn trên thân thể để thỏa mãn anh hết lần này sang lần khác sao?

Tại sao lòng dạ đen tối như vậy à! Sau khi hành hạ cô xong, còn mặt dày nói những lời uất ức như vậy? Anh như vậy là luyện thành như thế nào?

Còn phải muốn xem. "Thế nào? Không cho em ăn no sao? Vậy chúng ta làm một lần nữa" Diêm Thương Tuyệt mở mắt phát hiện cô sung mặt tròn mắt nhìn mình chăm chăm, anh lật người lên, nhẹ nhàng cạo xát môi cô, hơi hít mất tà ác nói.

Tường Niệm hoảng sợ thối lui ra khỏi lồng ngực của anh, núp ở bên giường, cả lăm nói, "Em.. Em không muốn! Mới vừa rồi em còn tưởng mình sắp chết rồi, nhưng giờ anh còn định không buông tha cho em nữa, nếu làm một lần nữa, em có thể chết, thật sự sẽ chết đó!"

Diêm Thương Tuyệt kinh ngạc nhìn dáng vẻ kích động của cô, từ từ bật cười "Chúng ta mới chỉ làm có hai lần mà thôi! Vậy đợt hỏa kế tiếp trong người anh làm thế nào đây? Về sau bởi vì em kháng cự mà anh không làm rồi để cho mình ghen tới điên sao?"

Tường Niệm mím khóe môi, tức giận nhìn chăm chăm anh, anh nói cái gì đó? Chẳng lẽ liền nghĩ mình cao hứng mà không lo đến sống chết của cô sao? Ủ, mới chỉ có hai lần, nhưng anh có biết chỗ đó của anh lớn như vậy, mỗi một lần đều cảm thấy mình sắp PO rồi, hơn nữa mỗi lần anh cũng mạnh mẽ dừ dừ như vậy, cô sợ là chuyện đương nhiên có được không?

Tường Niệm uất ức nháy mắt, không vui nhìn anh, thấy anh mặt lạnh, cô cũng không nói lời nào, hai người cứ như vậy giằng co.

Hai mươi phút sau

"Này, anh đói bụng" Rốt cuộc Diêm Thương Tuyệt lên tiếng, nhìn bộ dạng uể á của Tường Niệm, anh nhân nhạo nói.

"Uh, em mệt mỏi, buồn ngủ quá, anh đi xuống ăn cơm trước đi," Tường Niệm cố gắng mở mắt thành một đường nhỏ, giọng nói mơ hồ.

Trời mới biết, hiện tại cô mệt mỏi như thế nào! Mỗi một khớp xương đều mềm nhũn vô lực, nơi đó cũng đau rất, hiện tại cô chỉ nghĩ muốn nằm bất động.

Diêm Thương Tuyệt bỗng nhúc nhích cơ thể, đưa bàn tay to lớn vén sợi tóc trên sống mũi của cô, nhẹ nhàng đặt ở sau tai cô, nhìn về mặt của cô, sau đó nhẹ nhàng khẽ cắn lên làn môi cô, thấy Tường Niệm cau mày nhỏ giọng kêu một tiếng, mới không cam lòng buông ra, sau đó đứng dậy &

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Tường Niệm một người bước đi trên đường, cười khanh khách nhìn người ta đi tới đi lui, những chiếc xe băng qua đường lớn ngõ nhỏ, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời thấy mây trắng, cô cười càng vui vẻ hơn, khỏe miệng nâng lên góc độ hoàn mỹ, lộ ra hàm răng trắng tinh chỉnh tề, Tuyết đi nước Anh mấy ngày rồi, mặc dù cứ cách hai giờ sẽ gọi điện thoại cho cô, nhưng cô vẫn rất nhớ, rất nhớ anh, ban đêm không ngủ thấy mùi thuốc lá quen thuộc cô sẽ mất ngủ! Xem ra cô đã có thói quen có anh, đã không thể rời bỏ anh rồi.

Sau khi anh đi, một mình ở biệt thự làm cho cô cảm thấy sắp hỏng mất, cho nên hiện tại liền đi ra ngoài dạo phố một chút, mua một chút đồ, ngồi đợi, còn muốn đi nhìn chú An, kể từ mấy ngày hôm trước sau khi An Nguyệt Lê bị phán tội ở tòa án tối cao ở thành phố A, cô đã không gặp qua chú An, tính toán cũng sắp được mười ngày rồi.

An Nguyệt Lê bởi vì giết lầm khiến cho Trịnh Mỗ bị thương tật nghiêm trọng nên bị kết án năm năm, cô biết, nếu quả thật muốn phán tội, năm năm hình như vẫn chưa đủ, là Tuyết, Tuyết đứng ở giữa giúp, cô và người nhà họ An đều cảm kích anh.

Hôm nay khí trời mát lạnh, gió nhẹ thổi lên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyết mỹ của cô, trên cây lá phong bị thổi rơi xuống, rải xuống khắp mặt đất một màu vàng xám trông thật đẹp mắt.

Trong gió mang theo mùi bùn đất và cỏ xanh, Tường Niệm thích nhất mùi này, cô đứng yên tại chỗ, nhắm mắt lại, hưởng thụ cảm giác đó, giống như cô đang ở trong rừng rậm nguyên thủy, tiếp xúc gần với Mẹ Tự Nhiên, làm cho cô thật vui vẻ.

Đột nhiên có cảm giác bị người nhìn coi, trước mặt giống như có bóng đen, có người!

Tường Niệm hoang mang sợ hãi mở mắt, nhìn thấy một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, mặc âu phục, một thước bảy tấc, ông ta cúi đầu xuống với một sự bình thản rồi lại nhìn mình một cách thâm u, cô không hiểu mờ to hai mắt, nhếch cánh môi, nhỏ tiếng hỏi "Ông là ai?"

Không biết vì sao cô cảm thấy ông ta nhìn rất quen, hơn nữa lúc ông ấy nhìn mình tại sao trong mắt lại có nước mắt?

Người đàn ông hít chóp mũi, giọng khàn khàn nói "Cậu là cậu của con"

Cậu?

Tường Niệm tròn to hai mắt, khẽ nhếch làn môi đỏ mọng, bộ dạng khiếp sợ theo dõi ông ấy, cô lúc nào lại có một người cậu?

Chỉ là nhìn kỹ sẽ thấy, người đàn ông trước mắt này với mẹ rất giống nhau, mặc dù trên mặt có chút nếp nhăn, nhưng gương mặt đó, đặc biệt là khi khỏe mắt của ông ấy nhìn xuống cũng có một nốt ruồi đỏ giống hệt như của mẹ, Tường Niệm có chút bối rối, đây là tình huống gì?

Trong phim ảnh kinh điển _____ nhận người thân?

"Làm sao có thể, mẹ của tôi không nói với tôi, tôi còn có một người cậu nha, ông nhận làm người rồi?" Tường Niệm ngượng ngùng cười một tiếng, khoát tay trả lời, hiển nhiên không tin lời nói của ông ta.

Mặc dù trong miệng nói như vậy, nhưng cô vẫn tìm tòi quan sát người đàn ông này, càng xem cô càng cảm thấy ông ta rất giống mẹ, người đàn ông này không phải là loại đặc biệt thô cuồng..., ông ta trầm ổn thanh tú, bên phải cũng có một núm má đồng tiền, cô nhớ bên phải của mẹ cũng có một cái.

Sẽ không phải là cậu của cô chứ?

"Cậu thật sự chính là cậu của con, mười năm trước, cậu và mẹ của con có chút hiểu lầm, cho nên" người đàn ông bật cười một chút, nhìn Tường Niệm nói "Cô ấy có thể ghi hận cậu, cho nên không nhắc cho con đi, nhưng cậu thiên chân vạn xác chính là cậu của con, cậu tên là Cố Phúc, là anh của mẹ con, người anh duy nhất."

Thân thể Tường Niệm chấn động, Cố Phúc?

Cô nhớ lúc còn bé, lúc mẹ gặp con ác mộng, từ trong miệng mẹ có nói qua tên này, lúc ấy cô bị sợ nên sau khi tỉnh lại đã hỏi mẹ Cố Phúc là ai, nhưng mẹ cái gì cũng không nói, chỉ yên lặng rơi lệ.

Cô biết đây nhất định là nỗi đau trong lòng mẹ, từ đó về sau cô cũng không hỏi nữa, tựa như đối với người đàn ông kia giống nhau, không bao giờ hỏi tới nữa.

Nhưng Cố Phúc trong miệng mẹ là người đàn ông trước mặt này hay sao?

Thấy Tường Niệm không tin, người đàn ông móc trong túi tiền ra một bức hình cũ kỹ đưa cho Tường Niệm "Đây là ảnh chụp chung giữa cậu và mẹ con, cũng là bức hình chụp chung duy nhất, phía sau còn có chữ của mẹ con, con xem sẽ biết có phải cậu lừa con hay không?"

Tường Niệm đàn độn nhìn hình trong tay người đàn ông, là mẹ! Cô gái có nụ cười ngọt ngào, dịu dàng uyển chuyển chính là mẹ!

Từ trên tấm hình xem ra, ngay lúc đó cô gái và mẹ hiện tại không khác nhiều lắm, đều đã qua thập niên, mẹ vẫn mặc áo xanh dương sơ mi kẻ ô cùng với quần jean trắng, mái tóc đen nhánh cài một dải băng trắng, điềm tĩnh đứng ở bên cạnh người đàn ông, thân mật kéo tay người đàn ông, cả khuôn mặt cũng chôn lên vai của người đó.

Người đàn ông một thân âu phục đen, miệng cười yếu ớt nắm tay mẹ, cô nhận lấy tấm hình, chứng kiến chữ viết phía sau đột nhiên chấn động, đó là bút

ký của mẹ, trên đó viết "tôi và anh trai thân nhất của tôi"

Từ bức hình này có thể xác định mối quan hệ của họ không cần, thật chẳng lẽ giống như lời của ông ta nói, ông ấy thật sự là cậu của cô? Không phải có chữ viết của mẹ làm chứng sao? Nhưng tại sao ông ta lại đột nhiên đến tìm cô?

Hiện tại cô hoàn toàn không có một chút vui sướng khi gặp lại người thân, chẳng biết tại sao, trong lòng cô cảm thấy buồn cực kỳ, giống như sắp xảy ra chuyện không vui về?

"Cậu có thể nói chuyện với con một chút không?" Thấy Tường Niệm mắt tròn, người đàn ông nhẹ giọng hỏi.

Tường Niệm ngược mắt nhìn gương mặt khẩn cầu của người đàn ông này, chân chò một chút mới gật đầu "Được"

Mặc dù Diêm Thương Tuyết ra khỏi nước đã nói với nàng, không được đi lại quá gần với người xa lạ, nhưng cô cảm thấy người đàn ông trước mắt này không phải là "người xa lạ"

Hai người một trước một sau đi vào quán cà phê, vừa mới tiến vào, nhân viên phục vụ thân cận ra hỏi "Hai vị ư? Xin mời sang bên này?"

Tường Niệm đi theo phía ông ấy, nhìn thấy mấy sợi tóc trắng sau ót của ông ấy, trong lòng cảm thấy là lạ.

"Uống gì không?" Người đàn ông cầm menu đưa cho Tường Niệm, giọng nói khàn khàn nhưng nhu hòa.

"Không cần, cho tôi một ly nước lọc là tốt rồi, cảm ơn." Tường Niệm ngược lên cười, lắc đầu trả lời.

"Vậy thì cho tôi một ly coffee đen, một ly nước lọc" Người đàn ông đưa thực đơn trả lại cho người phục vụ.

"Được, xin chờ một chút" Người phục vụ cung kính khom người lui xuống.

"Ông..."

"Con..."

Hai người ăn ý đồng thời mở miệng, sau đó cười thầm.

"Ông nói trước đi" Tường Niệm xấu hổ trên trán lưu một chút mồ hôi, đỏ mặt nói.

Người đàn ông cười cười, sau đó từ ái nhìn cô, nhẹ giọng hỏi "Những năm này con trôi qua có được không? Cậu nghe nói tổng giám đốc Diêm là vị hôn phu của con?"

"Nghe nói?" Tường Niệm xem xét nhìn ông ta, không nghĩ ra ông ấy đột nhiên tìm đến cô làm gì? Tại sao lại nhắc đến Tuyết?

Hơn nữa, nhìn ông ấy một chút cũng không khiếp sợ, nên đã sớm biết sự tồn tại của cô đi, tại sao vẫn không đến tìm cô?

"Không giấu gì con, cậu là bởi vì thân phận này của con mới tìm tới con, mười năm trước, lúc cậu ở Công ty Hàn Quốc Hạo đi làm, kể từ khi sau khi ông ấy đi, cậu liền ở lại gia đình họ Hàn làm quản gia, bởi vì ông ấy đối với cậu có ơn, cho nên hiện tại công ty ông ấy gặp chuyện, cậu mới bắt đầu đi đến tìm con giúp một tay" Cố Phúc xem được sự nghi ngờ của Tường Niệm, lên tiếng giải thích.

Hàn Quốc Hạo? Ông ấy đang nói cái gì, tại sao cô lại không nghe rõ? Chỉ là cái tên này hình như cô đã từng nghe qua ở đâu đó.

Cái gì gọi là bắt đầu đi mới tìm cô?

"Ông nói cái gì? Tôi không hiểu rõ" Đôi tay Tường Niệm đặt lên bàn nắm chặt lại.

"Con không biết ông ấy là ai sao? Mẹ con không nói cho con biết?" Người đàn ông hiển nhiên có chút khiếp sợ, mắt mở to nhìn cô.

Tường Niệm lắc đầu một cái, mờ mịt nhìn ông ta, tựa như muốn từ chỗ ông ấy hiểu chuyện của mười mấy năm trước.

Người đàn ông bưng tách trà lên, ánh mắt ánh lên một chút xót thương cảm "Không trách cô ấy không nói cho con biết, chuyện này vốn khó mở miệng, huống chi ban đầu, cô ấy cũng là thân bất do kỷ."

"Ông rốt cuộc đang nói cái gì? Mẹ tôi thế nào? Mười mấy năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao mẹ lại một mình mang theo tôi đến một nơi thôn núi hẻo lánh?" Tường Niệm đột nhiên trở nên kích động, bởi vì cô hỏi tường lúc trước Tuyết nói mẹ là người tình của ai đó, này... Không phải là thật?"

"Hôm nay cậu tìm tới con, chính là nói cho con biết chuyện của mười mấy năm về trước, sau đó xin con giúp cậu một việc" Người đàn ông hiển nhiên cười, trong ánh mắt lại có nhiều bắt đầu đi.

Tường Niệm không nói lời nào, mím môi, khẩn trương nhìn ông ta.

Người phục vụ bưng coffee và nước lọc lên, sau đó thân thiện nói "Xin mời dùng" rồi lại lui xuống.

Người đàn ông giống như rất lo âu, uống xong vài ngụm coffee xong mới chậm rãi nói "Cậu và mẹ con là anh em ruột, cậu lớn hơn cô ấy sáu tuổi, khi còn bé trong nhà rất nghèo, chúng ta đều đi theo bà ngoại sống, con nói cái đó thôn núi chính là cố hương của bà ngoại cậu, trước khi chúng ta mười tuổi đều sinh hoạt ở đó, sau đó lại bị mẹ kế nhận trở về.

Mẹ kế đối với chúng ta không tốt, nhất là đối với mẹ con, mẹ con từ nhỏ rất hiền lại xinh đẹp, nhiều người thích cô ấy, nhưng người bình thường không thể lọt vào mắt xanh của cô ấy, rồi cuộc khi cô ấy mười tám tuổi xảy ra một chuyện, ngày đó mẹ kế thua tiền bị bọn vay nặng lãi ép trả nợ, tuyên bố nếu bà ấy không trả sẽ chặt đứt tay bà ấy, còn mua thân thể bà ấy, dùng để trả tiền lãi, mẹ kế bắt đắc dĩ mời lừa gạt ba đem mẹ con đi trả nợ, sau đó, mẹ con không nghe lời liền từ tầng ba ban công nhảy xuống.

Tường Niệm nghe đến đó, cả kinh, nghĩ đến thân thể nhỏ bé gầy gò của mẹ như vậy, không nhịn được thất thanh kêu lên "Lầu ba? Sau đó thì sao? Nhưng người chủ vay lãi suất cao có bỏ qua cho mẹ không?"

Người đàn ông thở dài một cái, lắc đầu tiếp tục nói "Làm sao có thể, lão đại đó coi trọng Nguyệt Như, mặc dù Nguyệt Như từ lầu ba nhảy xuống, nhưng vẫn bị những người đó bắt được, đang lúc Nguyệt như bị những người đó làm nhục, thì Hàn Quốc Hạo cứu cô ấy, vào ngày hôm đó, trong ngõ hẻm, một mình ông ấy đánh gục toàn bộ sáu tên mảnh vụn, lúc ấy ông ấy bị thương rất nặng, nhưng vẫn ôm Nguyệt Như đi đến bệnh viện tổn hết nửa tiếng, sau đó, Nguyệt Như cảm kích ông ấy, liền để cho cậu ra mặt mời ông ấy ăn cơm, sau đó trong lúc nói chuyện với nhau mới biết ông ấy là tổng giám đốc của tập đoàn Hàn Thị, cậu và Nguyệt Như đều có chút kinh ngạc, bởi vì nhìn cách ăn mặc của ông ấy, giống những người lao động phổ thông như chúng ta, hơn nữa trên người ông ấy không có tí gì là con cháu nhà giàu, lúc nào trên mặt cũng nở nụ cười ôn hòa.

Bởi vì ông ấy là người tốt, lại an bài cho chúng ta đến công ty ông ấy đi làm, cho nên quan hệ ba người chúng ta từ từ trở nên thân thiết không có gì giấu nhau, Chúng ta đối với ông ấy cũng rất cảm ơn, nhưng có một ngày cậu phát hiện, ông ấy có vị hôn thê mà lúc đó mẹ của con đã không thể kiềm chế yêu ông ấy, thường ở trước mặt cậu nói đến Hàn Quốc Hạo, cái vẻ mặt ngọt ngào hạnh phúc làm rung động cậu, bởi vì cô ấy từ nhỏ rất đáng thương, thiếu hụt tình yêu, cho nên nhìn cô ấy đã không biết bao nhiêu lần nhắc đến ông ấy, cậu đột nhiên không có dũng khí nói cho mẹ con biết đến chuyện Hàn Quốc Hạo đã có vị hôn thê, cứ như vậy, bọn họ đi cùng với nhau, Hàn Quốc Hạo đối với mẹ con rất tốt, ra tay cũng rất hào phóng, nhưng mẹ con chưa bao giờ thu nhận quà tặng của ông ấy."

"Hàn Quốc Hạo?" Cánh môi của Tường Niệm khẽ run, nước mắt tích đầy hốc mắt.

Cô nhớ tới mẹ luôn đứng một mình trong sân vào buổi tối, kêu gào cái tên này, từ nhỏ cô cũng biết, người kia gọi là "Hạo"

"Con biết ông ấy?" Người đàn ông có chút kinh ngạc, nhìn trong hốc mắt của Tường Niệm có lệ, đột nhiên có chút không nhịn được, nhưng vừa nghĩ người con gái kia, ông ấy quyết định độc ác một lần, tựa như đối với em ruột của mình một dạng độc ác, ông không ngừng nhắc nhở mình, độc ác một lần nữa, một lần cuối cùng là tốt rồi!

"Có nhiều lần mẹ lặng lẽ đứng ở trong sân khóc, trong miệng liên tục kêu cái tên này" Tường Niệm nức nở nói.

Chữ kia là nỗi đau đớn trong sinh mệnh của cô, tất cả thống khổ của cô đều là do hấn cho, cô có thể tha thứ cho bất kỳ người nào, duy nhất sẽ không tha thứ cho hấn, vĩnh viễn sẽ không!

"Ừ, ông ấy chính là phụ thân của con" Người đàn ông cẩn thận nói.

Ông ấy chính là người thân phụ thân! . . . Ông ấy chính là người thân phụ thân! Ông ta chính là phụ thân của con!.... Ông ấy chính là phụ thân của con...

Những lời này tựa như cái repeater, không ngừng quanh quẩn trong đầu Tường Niệm.

Nhớ đến Tuyệt cũng nói như vậy với cô, cô không tin, không tin!

Cô không muốn có chút xíu nào liên quan đến người đàn ông kia, một chút cũng không muốn...

Nhưng cô muốn biết chuyện của mẹ, nói không chừng đối với việc mẹ bị đột tử có trợ giúp, nói không chừng... Nói không chừng sẽ có chút đầu mối.

Đúng! Cô phải nghe hết... Không phải bởi vì người đàn ông kia... không phải!

Một lần một lần tự nói với mình, thuyết phục mình, nghe tiếp. . . . Nghe tiếp. . .

"Sau đó thì sao? Ông không phải nói là người đàn ông kia đã có vị hôn thê sao? Vậy tại sao mẹ còn phải cùng ông ta ở chung một chỗ, sao lại sinh ra tôi?" Tâm tình Tường Niệm có chút mất khống chế, hướng về phía người đàn ông hét lớn.

Chương 129 (2):

"Thật ra thì chuyện này đều tại cậu, là cậu nhất thời ham danh lợi, muốn ngồi lên vị trí tổng giám đốc nên lợi dụng tình cảm của Hàn Quốc Hạo đối với mẹ con, cho nên, cậu lừa gạt cô ấy, lúc bắt đầu cô ấy không biết ông ấy có vị hôn thê, mà Hàn Quốc Hạo cũng bảo đảm với

cậu, ông ấy sẽ nhanh chóng giải trừ hôn ước, kết hôn với mẹ con, cho nên cậu mới đáp ứng tiếp tục giấu giếm cho ông ta, lúc cậu đi công tác một đoạn thời gian, mẹ con đã có bầu hơn một tháng, lúc ấy cậu rất hoảng sợ, đi tìm Hàn Quốc Hạo để hỏi cho ra lẽ, nhưng ông ta nói cho cậu biết, đã cùng với vị hôn thê của ông ta ngả bài, ông ta sẽ nói hết tất cả chuyện của mẹ con cho vị hôn thê, cũng chính là Lý Băng. Lúc ấy, Lý Băng rất tức giận, ngày hôm sau liền tìm mẹ con, không biết cô ta với mẹ con đã nói những gì, chỉ biết là xế chiều hôm ấy, mẹ con thất hồn lạc phách, không ra khỏi cửa, tự giam mình trong phòng, không ăn không uống, cũng không nói chuyện. Hàn Quốc Hạo đi tìm cô ấy, cô ấy trốn tránh không gặp, bởi vì lo chuyện của công ty nên có tới ba ngày cậu không về nhà, vẫn ở tại công ty, nhưng đêm hôm đó, Hàn Quốc Hạo đột nhiên gọi điện cho cậu, nói cho cậu mẹ con mất tích, cậu lúc ấy có dự cảm xấu, cùng với ông ta đi tìm mẹ con khắp nơi cũng không tìm được, lúc ấy cô ấy đang có bầu, chúng ta rất lo lắng. Hàn Quốc Hạo phát hiện Nguyệt Như mất tích cũng đoán được Lý Băng đã tìm cô ấy, sau khi về đến nhà, nổi lên tính khí đuổi Lý Băng còn động thủ đánh bà ta, nhưng ông ta cũng không biết rằng Lý Băng cũng có thai hơn hai tháng rồi, đêm đó bà ta sảy thai."

Tưởng Niệm khiếp sợ nói không ra lời, gắt gao trừng to mắt nhìn xem "người cậu" đang ngồi phía đối diện.

Lòng quặn đau, mẹ thật sự là người thứ ba? Không... Đây không phải là sự thật!

"Thật ra thì Nguyệt Như không phải là người tình của Hàn Quốc Hạo, là người con gái mà ông ấy thích nhất, chính tại cậu nghe ông ấy nói với vị hôn thê của ông ấy như vậy, ông ấy nói đời này chỉ thích người con gái gọi là 'Nguyệt Như', 'chỉ để tâm đến Nguyệt Như', người đàn ông ảm đạm cúi đầu, không thấy rõ cảm xúc trong mắt.

"Yêu mẹ tôi ư? Yêu bà ấy tại sao lại để cho bà ấy rời đi, yêu bà ấy tại sao không đến tìm bà ấy? Yêu bà ấy tại sao lại lừa gạt bà ấy chứ?" Tưởng Niệm cầm chặt cái ly, vừa nhắc đến người đàn ông kia thì cô liền mất khống chế.

"Không, lời cậu nói là thật, ông ta rất yêu mẹ con, ông ấy không phải là không tìm mà căn bản là tìm không được, con biết vì tìm mẹ con, ông ta đã tốn bao nhiêu tinh lực, vật lực cùng tài lực không? Chính vì tìm mẹ con, vị hôn thê của ông ta cũng sảy thai" câu nói sau cùng, giọng nói của ông ta đột nhiên trở nên thương cảm, giống như bị thương là mình.

Sanh non? Lý Băng cũng đã từng sanh non? Vị hôn phu của mình vì người con gái khác, khiến mình sanh non?

A~ a cũng giống như tình huống của chị Tiểu Miếu...Pxxf.

Cô nên tin tưởng lời ông ấy sao? Tin tưởng người đàn ông kia thật sự yêu mẹ sao?

Thật là loạn, cô thật sự rất loạn, tự nhiên đột ngột để cho cô biết nhiều thông tin như vậy, đầu óc rối bời, trong lòng cũng thật là loạn.

"Ông ta đâu? Ông ấy có biết mẹ đã chết hay không?" Tưởng Niệm ngẩng đầu, nước mắt đầy mặt nhìn người đàn ông này.

"Ông ta đã qua đời, vào tám năm trước đã qua đời, trước khi đi, dặn là cậu tìm mẹ con" lời của ông ta rất trầm trọng, ánh mắt kiên cố

đứa cậu tìm mẹ con tôi của ông ta rất trọng, như một tiếng sét đánh trên người Tưởng Niệm.. Như vậy đau..

Tưởng Niệm cứng đờ, nước mắt, mãnh liệt chảy xuống.

Chết?

Không biết vì sao trong lòng thật buồn bực, thật là đau, quá chua xót...

"Làm sao lại chết?" Thanh âm của Tưởng Niệm run rẩy, căn bản không nghe rõ ràng cô nói cái gì.

"Ông ta có bệnh tim bẩm sinh, hai năm này bởi vì tưởng nhớ mẹ con, cho nên thân thể vẫn không tốt, rốt cuộc vào một buổi tối mưa to, ông ấy ra đi" Ông ta vô cùng mất tự nhiên nói, trong ánh mắt mơ hồ ẩn núp chuyện gì đó.

Chân tướng chỉ có ông ấy biết, Hàn Quốc Hạo không phải qua đời vì bệnh, không phải vì tương tư mà thành tật, mà là...

Tưởng Niệm không biết hình dung tâm tình bây giờ như thế nào, bi thống, bi thương, tuyệt vọng... Chưa đủ! Những từ này xa xa không đủ hình dung tâm tình của cô lúc này.

"Cho nên, mẹ con cũng không phải là người tình bị vứt bỏ, cô ấy vì thành toàn cho Hàn Quốc Hạo và đứa nhỏ trong bụng vị hôn thê của ông ta, mới có thể mang theo con rời đi, cũng vì cô ấy quá yêu Hàn Quốc Hạo, không đành lòng vì chính mình phá hủy tiền đồ của ông ta, mới có thể mang theo con rời đi, hơn nữa, Hàn Quốc Hạo chưa cưới Lý Băng cũng đã mất đi một đứa bé, cho nên, ân oán giữa bà ta cùng mẹ con cũng nên chấm dứt" Người đàn ông kia nói đến trọng điểm, có chút kích động.

"Ông hôm nay đến tìm tôi, không phải chỉ đơn thuần là nhận thân chứ? Nói mục đích chính của ông đi" Tưởng Niệm giấu cợt cười một tiếng, người cậu trước mắt này, rất nhiều năm trước không tìm đến cô, nhưng bây giờ lại tìm được cô, nói cho cô biết tất cả, lúc nào trên miệng cũng treo tên Lý Băng, có sự kỳ quặc ở đây?

Người đàn ông lúng túng nhìn Tưởng Niệm, cuống quýt cầm lên ly coffee nhấp một hớp "Thật ra thì cậu tới tìm con, nói cho con biết những thứ này, đều vì muốn con giúp một tay, vị hôn phu của con thu tóm toàn bộ công ty của Hàn gia, khiến cho Lý Băng cùng đường, dù gì cậu cũng đi theo

Hàn gia nhiều năm như vậy, cô ấy đòi dãi với cậu không tôi, cho nên... Cho nên cậu muốn để cho con trước mặt Tổng giám đốc Diêm van nài cầu tình, cầu xin anh ta giao cao đánh khê mà tha cho Lý Băng" Ông ta xúc động, nhưng là ánh mắt lại lạnh lùng.

Nắm chặt tay, trong lòng đè nén tức giận cuộn cuộn, là tại sao? Tại sao?

"Ông là vì bà ta mới tìm tới tôi? Mà không phải thực sự nghĩ nhận thức tôi là cháu gái bên ngoài của ông?" Tưởng Niệm chầm chọc nói, trong lòng có một phần đau.

Nếu không phải ông ta nghĩ vì cầu cạnh cho Lý Băng, làm sao sẽ tìm cô? Nói vậy trước đó ông ta biết tung tích của mình, nếu không làm sao sẽ tìm cô dễ dàng như vậy? Nếu không tại sao nhìn thấy cô lại không có một chút khiếp sợ, giống như mọi chuyện đều trong dự liệu của ông ta.

Cô ghét cái cảm giác bị lợi dụng này.

Tuyệt sẽ thu mua công ty của Lý Băng, chẳng lẽ là có chứng cứ bà ta mưu hại mẹ cô?

Nếu thực sự như vậy, cô làm sao có thể tha cho bà ta?

Nhưng đúng như lời của ông ta, bởi vì mẹ, Lý Băng bị mất đi một đứa bé? Đây...

Chuyện lại trở nên càng phức tạp.

"Không phải như vậy, thật ra thì cậu có mấy lần muốn gặp mặt con, con cùng với mẹ con rất giống nhau, cho nên cậu chỉ cần xem một lần cũng biết, sau đó cậu phải người thăm dò tin tức của con, biết con sống rất tốt, mà cậu lại bởi vì áy náy tự trách cho nên căn bản cũng không dám xuất hiện trước mặt con, thật, cậu nhận thức con là chuyện sớm hay muộn" Người đàn ông vội vàng giải thích.

Tưởng Niệm khổ sở cười, ông ta nói láo!

Ông ta nói lần trước ở sân bay gặp qua cô, vậy thì đó phải là lần cùng chủ đi đón người, nhưng mà chính là lúc đó vì Nguyệt Lê một gan cô dứt từng khúc ruột, nếu như ông ta quan tâm đến cô tại sao lại không biết lúc đó cô đau

đến mức không muốn sống!

Cái gì gọi là biết cô sống rất tốt? Cô thật sự không tốt một chút nào!

Ông ta còn nói cho cô biết sự thật tàn nhẫn như vậy, cô hận người đó vài chục năm, suy nghĩ người đó cũng vài chục năm, oán người vài chục năm nay đã chết ư?

Cô thật sự rất loạn, thật sự rất loạn!

Cô chưa bao giờ nghĩ tới người kia sẽ chết, cô cũng cho là ông ta vứt bỏ mẹ, vì cuộc sống sang khoái tiêu sái của mình, cho nên hận ông ta không có trách nhiệm, cô vẫn cho là ông ta vứt bỏ mẹ sau, sống vô cùng tốt, nhưng không nghĩ là ông ta đã chết, hay là bởi vì mẹ, tương tự thành tật rồi sao?

Đầu, mở màng, cô một khắc cũng không muốn ở chỗ này, cô cần một bầu trời bao la rộng lớn, cô cần đứng dưới ánh mặt trời, vứt bỏ hết những lo lắng này đi.

Tương Niệm đứng lên, xiêu vẹo chỉ chực sụp đổ làm cho người ta không nhìn được lo lắng, nhìn thấy trước mặt người đột nhiên đem tới hậu thư, đau lòng cười cười "Lời của ông, tôi không tin, ông không phải cậu của tôi, không phải! Tôi chỉ biết lúc nhỏ tôi chỉ có mẹ, lúc rét lạnh hay bị đói chỉ có mẹ với tôi, sẽ ôm tôi thật chặt, giọng dịu dàng nhỏ nhẹ nói cho tôi biết 'mẹ ôm, ôm sẽ không lạnh, ôm sẽ không đói bụng', hiện tại tôi chỉ có vị hôn phu cùng với bạn bè, bạn họ sẽ giúp đỡ tôi, sẽ không để cho tôi thương tâm khổ sở, tôi cảm thấy mãn nguyện rồi, tôi chỉ muốn họ là đũa rồi, tôi không có người thân khác, không có"

Không phải cô nhận tâm không nhận ông ta, mà cô cảm thấy không đáng giá!

Lúc mẹ và cô có cuộc song quan rạch, người tự xưng là cậu này ở nơi nào?

Lúc cô sắp mất đi mẹ rồi rất nhanh sẽ trở thành cô nhi, cái người tự xưng là cậu này ở nơi nào?

Tại sao hiện tại ông ta có chuyện muốn nhờ cậy mới chịu động tìm đến cô? Cô con là cái gì? Người thân duy nhất trong mắt ông ta con là cái gì? Hơn nữa còn làm như ông ta nhất định có nguyên nhân, trên thương trường chuyện, cô không cần hỏi, cô chỉ muốn an tâm làm người phụ nữ hạnh phúc nhỏ bé đứng ở phía sau lưng người yêu là đủ rồi.

Còn lại, cô bắt kẻ, không muốn...

"Thật xin lỗi, cậu biết rõ những năm này các người ăn thật nhiều khổ, trong lòng con nhất định đang buồn tại sao cậu lại không tới tìm con, cậu..." Người đàn ông thấy cô muốn đứng dậy rời đi, lập tức đứng dậy cầm lấy cổ tay của cô, tâm tình kích động giải thích.

"Không cần vội, tôi không muốn biết, chuyện trên thương trường, tôi không hiểu, cũng không muốn hiểu, tôi chỉ biết Tuyết đối với tôi rất tốt, tôi chỉ nghĩ đến cuộc sống thực tế, những chuyện khác không nằm trong phạm vi năng lực của tôi, thật xin lỗi, tôi không giúp được cho ông" Tưởng Niệm lãnh đạm tránh né tay của ông ta, muốn rời đi.

"Không, Diêm Thương Tuyết đã thu mua tất cả tư sản của Lý Băng, là bây giờ cái gì cũng không có, thế mà Diêm Thương Tuyết cũng không tha cho là vậy, khắp nơi phải người ngăn trở là vậy, còn tìm người tra xét công ty, rõ ràng là hẳn không muốn cho Lý Băng sống tốt, xem như cậu cần xin con, van cầu con nói Diêm Thương Tuyết tha cho là vậy có được hay không? Cậu thề, là vậy nhất định sẽ rời đi, về sau sẽ không xuất hiện trước mặt của mọi người nữa có được không?" Người đàn ông lắp

của một người như cô được không? Người đàn ông lúc lắc Tượng Niệm, gấp gáp nói..

"Ông cùng với Lý Băng đó có quan hệ như thế nào? Tại sao muốn giúp bà ta? Không cần nói với tôi, bà ta là ân nhân của ông, tôi không tin" Tượng Niệm dùng sức rút tay của mình về, lạnh lùng nhìn ông ta.

Người đàn ông kinh ngạc nhìn người con gái tuổi không lớn, lại tỉ mỉ, cô ấy nhìn ra?

Trầm mặc một lúc sau, ông ta rốt cuộc mở miệng, dùng thanh âm vô cùng nhẹ nói "Cậu yêu bà ấy, từ lần đầu tiên thấy bà ấy liền yêu bà ấy, đã mười mấy năm qua, cậu vẫn bảo vệ bà ấy, chỉ cần bà ấy tốt, cậu không cần gì khác, thế nhưng lần này Diêm Thương Tuyết làm như vậy sẽ phá hủy bà ấy, cậu biết rõ con và Nguyệt Như đều là người thiện lương, cậu cầu xin con, cứu bà ấy! Coi như vì đứa bé đã bị mất kia tôi thường cho bà ấy chút xiu, chỉ cần một câu nói của con, Diêm Thương Tuyết nhất định sẽ dừng tay, nhất định sẽ. Ông ta nói rất tự tin, trong tiềm thức của ông ta, vẫn cho rằng Tượng Niệm giật dây Diêm Thương Tuyết làm như vậy, mục đích là để giúp mẹ báo thù.

Tượng Niệm khổ sở lắc đầu, 'người cậu' này thật làm cho cô thất vọng, quá thất vọng rồi.

Thì ra tìm cô, chỉ là vì Lý Băng.

Nhớ tới người mẹ đã chết có thể cùng bà ta có liên quan, cô liền tự nói với mình không thể mềm lòng, không thể!

Hơn nữa ngày đó ở thương trường, bà ta nhục mạ mình, cô làm sao sẽ giúp bà ta cầu cạnh? Tuyết làm như vậy là có ý nghĩ riêng của anh, cô không có quyền can thiệp.

"Tôi không giúp được ông, ông đi tìm người khác đi, tôi

Cô không giúp được ông, ông là con người như thế, cô nhớ là ông nghĩ sai rồi, mẹ của tôi không có anh trai, tôi cũng không có cậu" nói xong liền xoay người đi ra ngoài cửa.

Trong nháy mắt xoay người đó, cô liều mạng cắn môi dưới, không để cho nước mắt mãnh liệt chảy ra ngoài, không khóc... không khóc.

Chuyện lúc nào như vậy. Có cái gì mà khóc? Có cái gì đáng để khóc? Người như vậy tại sao đáng giá cho cô vì ông ta rơi nước mắt.

Còn người đàn ông đã chết kia?

Tại sao lòng của cô đau thật là đau...

"Tưởng Niệm? Tại sao ở nơi này?"

7000 chữ Cập Nhật xong! Chúc mọi người lễ tình nhân vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130

Chương 130: Chỉ cần thật tốt, cái gì tôi cũng đều đáp ứng cô (4000 chữ)

"Tưởng Niệm? Tại sao lại ở đây?" Một giọng nam trung cao vút mang theo sự hưng phấn chột vang lên.

Tưởng Niệm nghe thấy có người gọi cô, kinh ngạc ngược mắt lên, nhìn thấy Tô Thước Cảnh một thân quần áo màu trắng mặc thoải mái, đang toét miệng cười hi hi nhìn mình, sau lưng còn đi cùng với hai anh em Trình Sở Đông, cô dừng bước lại, hai chân có chút vô lực chống đỡ lấy thân thể, liếm cánh môi một chút, kinh ngạc nói "Đại thúc? Tại sao mọi người cũng ở đây?" Nói xong liền thân thiện cùng hai anh em Trình Sở Đông chào hỏi.

"Nơi này là sản nghiệp của Đồng, ba người chúng tôi tới đây ngồi một chút" Tô Thước Cảnh hiển nhiên rất vui vẻ ở nơi này nhìn thấy cô, vốn

đi ngày hôm trước hẳn định đến đi xem cô, lo lắng cô sẽ vì chuyện Nguyệt Lê phản hình mà thương tâm khổ sở, nhưng mà tên Tuyệt kia đột nhiên gọi điện cho hẳn nói muốn đi nước Anh, anh ta không ở đây mấy ngày không cho phép mình tự đi đến biệt thự nhìn Tường Niệm, nếu không nghe lời anh ta, anh ta liền thay đổi phương thức đa dạng cho hẳn đẹp mặt, cho nên, hẳn không có cốt khí sợ hãi.

Nam nhân á! Anh ta là nam nhân! Anh ta là Diêm Thương Tuyệt máu lạnh vô tình à!

Tại sao lại là một cái không có phong độ bình dấm chua?

Trong tình yêu chỉ số thông minh quả nhiên đều chỉ 38!

"Đã lâu không gặp, cô có khỏe không?" Trình Sở Đông tác phong nhanh nhẹn đi tới, đôi tay để trong túi quần, cười ôn hòa, nói với Tường Niệm.

Tường Niệm gật đầu một cái, cười khanh khách "Ừ, rất tốt"

"Cô có mà tốt, có một vị hôn phu 'vô pháp vô thiên' cứng chiều cô như vậy, Trình Sở Đông ở một bên cũng đi tới, bộ dạng rồi rảnh rỗi biếng, không chút để ý mở miệng nói, nhưng thế nào nghe lời hẳn nói... giống như... giống như..."

"Đừng để ý tới hẳn! Hẳn ghen!" Tô Thước Cảnh thấy Tường Niệm không biết làm sao nhìn Trình Sở Đông, tiêu sái đi đến trước mặt Trình Sở Đông dùng tay phải đụng vào miệng quạ của Trình Sở Đông, nhắc nhở hẳn không nên nói chuyện lung tung.

Tường Niệm che miệng, nhẹ nhàng cười một tiếng, sau đó kỳ quái nhìn Trình Sở Đông, đã lâu không gặp, độ yêu nghiệt lại tăng lên rất nhiều, đặc biệt hôm nay hẳn mặc một bộ màu đỏ nhàn nhã, làm cho cái bộ mặt yêu mị hiện lên vô cùng tinh tế, bông tai ở tai trái phát ra ánh sáng chói mắt, hẳn vẫn mê người như vậy, một bộ dạng lưu manh, phách lối có chút thiếu dọn dẹp.

"Nhìn cái gì vậy? Nhìn nữa móc mắt cô" Trình Sở Đông xoa miệng bị đụng thương, giả vờ giận dữ nhìn chằm chằm Tường Niệm.

"Tốt lắm, cũng là người lớn rồi, còn ngây thơ giống đứa bé" Trình Sở Đông đứng ra vỗ vai đệ đệ, cổ nén cười nói.

Tường Niệm không tức giận, mặt cười yếu ớt nhìn vào hẳn, thật ra thì, cô đối với Trình Sở Đông cũng không còn ghét như lần đầu tiên gặp mặt nữa, biết hẳn trời sinh tính tùy ý, nói chuyện lại không che đậy miệng, nhưng là bản chất là người tốt, đột nhiên cảm thấy người như vậy sống thật là vui vẻ.

"Tường Niệm, mấy vị này là..." Cố Phúc đứng dậy đứng sau lưng Tường Niệm, nghi hoặc nhìn ba người đàn ông quần áo ngăn nắp này hỏi.

Vốn không khí rất hòa hợp, đột nhiên bị người cắt đứt, ánh mắt của ba người Tô Thước Cảnh nhìn, thấy một người trung niên đang cẩn thận quan sát bọn họ.

"Bọn họ là bạn của tôi! Chỉ là... Ông hỏi cái này làm gì? Tôi đã nói rồi, lời của ông nói, tôi một chữ cũng không tin, ông đi đi thôi, tôi không

giúp được ông. Tưởng Niệm xoay người, nhìn ông ta, day mặt thoáng hiện qua một tia kiên quyết.

Người này chưa bao giờ nhớ tới cô, tại thời điểm ông ta cần trợ giúp mới tìm đến cô, cô thật sự không có cảm tình gì! Huống chi lúc ấy nếu không phải vì ông ta ham danh lợi, tin tưởng mẹ cũng sẽ không lún sâu như vậy, nghĩ tới ông ta thích một người có liên quan đến cái chết của mẹ, cô không thể không nổi giận.

Nhưng nhìn bộ dạng uất ức cầu toàn kia, cô lại có một tia thương hại,, cô đột nhiên cảm thấy mình thật mâu thuẫn, thật là mâu thuẫn.

"Xem như cậu cầu xin con không được sao? Con thật sự muốn nhìn đến hắc đốm chúng ta ép đến đường cùng sao?" Cố Phúc kích động bước lên nắm chặt cánh tay trắng mịn của Tưởng Niệm.

"Ông làm đau cô ấy rồi, buông tay!" Tô Thước Cảnh nhìn thấy người đàn ông xa lạ trước mắt lôi kéo Tưởng Niệm, hắc tức dâng lên, dùng sức đẩy ông ta ra, đem Tưởng Niệm hộ vào trong ngực, cảnh giới nhìn chằm chằm ông ta, chỉ sợ ông ấy lại làm tổn thương Tưởng Niệm lần nữa.

Cố Phúc bất ngờ bị đẩy ra, lui về phía sau mấy bước, ông ta nhìn người đàn ông bên cạnh Tưởng Niệm, cảm thấy có chút quen mắt, cau mày suy nghĩ một chút, mới phát hiện hẳn chính là người đi cùng với Diêm Thương Tuyệt đi đến tập đoàn Hàn Thị lần trước, quản lý Tô.

"Cậu là quản lý Tô đi! Cậu mạnh khỏe... Tôi là Hàn thị...." Ông ta vươn tay mừng rỡ đi tới bắt tay Tô Thước Cảnh, tuy nhiên lại bị Tô Thước Cảnh nghiêm nghị ngăn lại.

"Tôi không quan tâm ông là ai, ông lập tức đi ra ngoài cho tôi, lập tức!" Tô Thước Cảnh thấy ông ta bước lên phía trước, lập tức ôm chặt Tưởng Niệm vào ngực mình.

Tưởng Niệm bị ôm chặt thấy đau, cô cau mày nhìn gương mặt khẩn trương của Tô Thước Cảnh, cảm động cười một tiếng "Đại thúc, chú yên tâm, ông ta sẽ không làm tổn thương đến tôi, ông ta chỉ có chuyện muốn tìm tôi giúp một tay mà thôi."

Hai anh em Trình Sở Đông và Trình Sở Đông vừa nhìn ăn ý lẫn nhau, sau đó không hiểu nhìn Tưởng Niệm, bọn họ biết? Không khí giống như không khoái trá à.

"Cô biết ông ta?" Tô Thước Cảnh không tin, đề phòng nhìn người đàn ông.

"Không biết, nhưng ông ta nói ông ta là cậu của tôi"

Tưởng Niệm nói nhẹ nhàng, ánh mắt vẫn không rời Cố Phúc, ông ta tại sao lại chấp nhất như vậy chứ? Ông ấy có biết hay không sự việc mẹ chết năm đó có liên quan đến Lý Băng? Cô đột nhiên muốn hỏi ông ta một chút, không biết ông ấy biết chuyện có còn dè dặt kiên quyết muốn trợ giúp bà ta như vậy nữa hay không?"

Cậu?

Tô Thước Cảnh cùng hai anh em nhà họ Trình mở mắt to, không thể tưởng tượng nổi nhìn Tường Niệm, lúc nào thì nhiều hơn một người cậu? Cậu ruột?

"Đúng! Tôi là cậu của cô ấy, người cậu duy nhất, tôi có chuyện quan trọng muốn làm phiền cô ấy, tôi sẽ không làm tổn thương cô ấy" người đàn ông nhìn Tường Niệm như muốn nói lời tử biệt, trong lòng đã nghĩ ra kế hoạch thâm lặng, có lẽ ông có thể nhờ Tô Thước Cảnh giúp một tay, hình như hẳn cùng với Diêm Thương Tuyết có mối quan hệ không tệ lắm, hơn nữa nhìn thái độ khẩn trương của hẳn đối với Tường Niệm, ông biết, hẳn thích Tường Niệm!

Đây là một cơ hội tốt!

Tô Thước Cảnh hoài nghi quan sát người đàn ông này.

Cố Phúc thấy họ đang nhìn mình của anh ta, liền biết rằng anh ta đã bắt đầu chú ý đến mình rồi, xem ra ông đoán cũng không sai, Tô Thước Cảnh này thật sự thích Tường Niệm, bởi vì anh ta đối với những chuyện hay vật bên người cô ấy liền cảm thấy hứng thú!

"Tôi là Cố Phúc, là cậu của Tường Niệm, chúng ta đã gặp qua, ở Hàn thị, có thể là quản lý Tô bận nhiều chuyện nên không nhớ rõ" Cố Phúc nịnh nọt cười cười.

Tường Niệm từ trong ngực của Tô Thước Cảnh lui ra ngoài, nhìn thấy cảnh này cô không biết nên dùng tâm tình gì để đối mặt với người này liền nói "Chuyện của ông, chúng tôi cũng không giúp được gì, lời của ông, tôi cũng không tin, cho nên ông đi đi"

Tô Thước Cảnh suy nghĩ một chút, vẫn không nhớ ra, trong đầu của hắn chỉ có thể nhớ đến mỹ nữ, còn đàn ông? Hắn nhớ làm gì?

Nghe Tưởng Niệm nói như vậy, Tô Thước Cảnh cũng lễ phép cười một tiếng nói "Ông đi đi thôi"

"Không không tôi thật sự là cậu em cô ấy, tôi chỉ là muốn cô ấy ở trước mặt Tổng giám đốc Diêm cầu tình để cho hắn đại nhân đại lượng bỏ qua cho Hàn thị, tôi chỉ có ý như vậy" ông ta trở nên lo lắng, nhìn Tô Thước Cảnh, trong mắt tràn đầy khẩn cầu.

"Đi rồi! Tôi bắt kẻ ông có phải nói thật hay không, tôi đều không giúp được ông, chuyện trên thương trường tôi không bao giờ hỏi tới, cũng không có quyền lợi, anh ấy làm gì là quyền tự do của anh ấy, tôi là cái gì mà dám cản trở?" Tưởng Niệm thấy ông ta cứng đầu, bắt đầu nói.

"Con nói như vậy là sao? Tốt xấu gì cũng là tâm huyết của ba con! Làm sao con có thể nhẫn tâm khiến nó lưu lạc vào tay của người ngoài?" Cố Phúc thấy cô không chịu giúp đỡ, có chút tức giận quát.

Lời của ông ta, khiến cho Tưởng Niệm và Tô Thước Cảnh cùng với anh em nhà họ Trình sững sờ tại chỗ, cái gì gọi là "đó là tâm huyết của ba con"?

"Các người đang nói cái gì? Tập đoàn Hàn thị cùng với ba của Tưởng Niệm có quan hệ gì?" Tô Thước Cảnh không rõ chân tướng nhìn người đàn ông kia sau đó lại nhìn Tưởng Niệm, trên mặt hiện rõ một mảnh mờ mịt, bất quá gần đây Tuyết đang thu mua Hàn thị.

Tưởng Niệm không biết làm thế nào với ông ta, đột nhiên cảm thấy rất loạn, đang ở thời điểm cô không biết làm thế nào, Cố Phúc mở miệng trước "Ba của cô ấy là tiền

Đến đây là hết rồi, không còn nữa, không còn nữa, không còn nữa."

"Im miệng!" Lời của ông ta khiến cho Tưởng Niệm giận tím mặt, đưa ngón trỏ ra hốt hoảng chỉ vào ông ta.

Ông ta rốt cuộc muốn làm gì? Ông ấy thẳng thắn như vậy nói ra, rốt cuộc là vì cái gì?

Ông ta nói với đại thúc là có ý muốn đề đại thúc giúp hắn?

"Tôi nói là thật, chẳng lẽ con thật nhẫn tâm muốn cho giang sơn của ba con lao tâm khổ tứ đạt được rơi vào tay của người khác, chứ quên, năm đó bởi vì mẹ con nhúng tay vào, mới khiến Lý Băng mất đi đứa nhỏ là chuyện thật! Là mẹ con phá hủy hạnh phúc nhà người ta" Cố Phúc đột nhiên trở nên lạnh lùng, nhìn Tưởng Niệm, lên tiếng tố cáo em gái đã qua đời của mình "Hiện tại để cho con đi cầu xin tổng giám đốc Diêm, chỉ là để cho con giúp mẹ con trả nợ mà thôi! Đây là mẹ con các người thiếu bà ấy"

Tưởng Niệm nghe lời của ông ta, phần nộ không biết từ đâu nảy sinh, đó là em gái của ông ta, tại sao ông ta có thể chửi bới bà ấy như vậy? Thật sự ông ta là cậu của cô sao? Mặc dù ngoài miệng cô không thừa nhận, nhưng trong đáy lòng đã nghĩ, nếu không phải ông ta khắp nơi đều giúp đỡ Lý Băng, mình đã sớm nhận thức ông ấy, không phải sao?

Nhưng tại sao lại đem toàn bộ lỗi lầm đổ lên đầu mẹ?

"Không phải... Không phải, ông tại sao lại xỉ nhục mẹ như vậy? Không phải nói đó là em gái của ông sao? Tại sao ông lại giúp người khác xỉ nhục em mình? Tại sao? Tôi bất kể đứa bé của bà ấy bị bỏ lỡ như thế nào, cũng không quan trọng có phải mẹ phá hủy hạnh phúc của bà ấy hay không, tôi chỉ biết mẹ tôi là người mẹ tốt nhất trên đời này!

Ông biết lúc còn nhỏ tôi với mẹ sống như thế nào không?
Lúc rét lạnh, lúc đói khổ, lúc lạnh lẽo, thời điểm mưa gió
sấm chớp, không có bất kỳ người nào cho chúng tôi một
chút ấm áp, người gọi là 'ba' kia cũng không có! Không
có! Là ông ta khiến mẹ mệt mỏi như vậy, đau như vậy!
Tại sao tôi phải giúp đỡ ông ta! Tôi sống mười tám năm,
ông ta có biết sự tồn tại của tôi sao? Ông ta cho tôi một
chút ấm áp sao? Không có! Lúc tôi ngã bệnh, nằm trên
chiếc giường bị mửa dột, tất cả chăn đều bị ướt, ông có biết
không? Ông ta có biết không?

Ông có biết tôi bị những đứa trẻ trong thôn bắt nạt sao?
Ông có biết tôi thường bị bọn họ ném đá, còn khinh
thường gọi tôi là "dã loại" sao? Ông có biết tôi sống đến
ngày hôm nay có biết bao khổ cực sao? Ông không biết!
Người đàn ông kia cũng không biết! Nếu không phải ông
ta, mẹ tôi căn bản cũng không chết, cho nên chuyện của
ông ta không liên quan đến tôi, một chút quan hệ cũng
không có!" Tương Niệm kích động rống to, tức giận dậm
chân, dường như muốn đem những uất ức của mười mấy
năm qua đều nói ra.

Cô rống giận khàn giọng vạch rõ ngọn ngành làm cho Tô
Thước Cảnh cực kỳ đau lòng, hấn khoác vai cô, cảm giác
cô yếu đuối dựa vào hấn, một chút hơi sức cũng không có,
lòng hấn đau đến tận đỉnh, nắm chặt tay cô, để cho sức
mạnh của mình có thể truyền chút xíu qua tay cô.

"Nỗi thống khổ của các người cậu hiền, nhưng mà ông ta
dù sao cũng là ..." Cố Phúc gật đầu nói.

Nhưng lời còn chưa nói hết, Tương Niệm đã vội vã mở
miệng, thanh âm có chút run rẩy "Đại thúc, cầu xin, đuổi
ông ta đi đi, để cho ông ta đi đi! Tôi không muốn nhìn
thấy ông ta"

"Tôi, " Người đàn ông muốn bước lên giải thích nhưng

... Người đàn ông nhìn vào cô gái trước mặt, nhưng lại bị Tô Thuộc Cảnh cản lại, hẩn lạnh lùng nhìn ông ta.

"Làm phiền ông rồi đi, bởi vì sự hiện diện của ông làm cho cô ấy thống khổ" một câu nói đơn giản mang theo lực sát thương kinh người, đôi mắt cũng thay đổi thành màu đỏ tươi,

Nói xong liền thấy có hai người mặc áo đen xuất hiện, mang theo Cố Phúc bước nhanh ra hướng cửa.

"Tưởng Niệm... Tưởng Niệm... Con suy nghĩ một chút tên của con... Đây chính là minh chứng chứng minh mẹ con thương ông ta... Chẳng lẽ con thật nhẫn tâm thấy công ty rơi vào tay người khác sao?... Vô luận thế nào con cũng không thể thay đổi được dòng máu đang chảy trong người của con là của ông ta.... Tưởng Niệm... Tưởng Niệm" Cố Phúc bị an ninh mang ra ngoài, nhưng ông ta vẫn còn giãy giụa cuối cùng, lúc đi còn nói lớn tiếng.

Tưởng Niệm bị lấy lỗ tai, không muốn nghe, cô không muốn nghe, nhưng những lời đó vẫn còn rót vào trong tai cô, nhưng lời đó không biết bao nhiêu lần nhắc nhở cô, cô là con gái riêng của Hàn Quốc Hạo, là người đàn ông đã hại một nửa cuộc đời của mẹ, máu của ông ta vẫn chảy xuôi trong thân thể của mình....

Tại sao? Tại sao lại như vậy? Pxxf.

Tại sao ban đầu Tuyết rơi với cô, cô lại không tin?

Tại sao những chuyện này lại muốn để cho cô biết?

Cứ để cô hận người đàn ông đó không phải tốt sao?

.....

Hai anh em nhà họ Trình ngồi ở trái phải Tường Niệm, đều đồng tình nhìn Tường Niệm, thì ra là, tuổi thơ của cô lại khổ cực như vậy... Cũng đúng như thế.

"Cô làm sao vậy? Có khỏe không?" Tô Thước Cảnh thấy cô hồn phách thất lạc ngồi một chỗ, miệng cũng không uống một hớp nước, không nhìn được nhỏ giọng nói.

Tường Niệm nhìn trong chén nước, không biết hẳn đang nói gì, chỉ là dần dần lắc đầu.

Tô Thước Cảnh ngồi đối diện cô, cuối cùng không nhìn được, liền đưa tay cầm tay đang cầm ly của Tường Niệm, nhỏ giọng an ủi "Không cần nhớ nhiều như vậy, cô bây giờ, rất hạnh phúc, bởi vì có nhiều người quan tâm đến cô, không cần nghĩ đến những người "không liên quan" kia, hãy vui vẻ lên một chút, suy nghĩ đến người mẹ yêu thương cô! Bà hy vọng cô vui vẻ biết đường nào, còn có An Nguyệt Lạc! Còn cô tôi, tôi nguyện ý dốc hết tất cả, chỉ vì một nụ cười thật lòng của cô."

Tường Niệm ngẩng đầu lên, hai mắt nhắm lệ nhìn Tô Thước Cảnh, một lúc sau mới nói "Đại thúc, tôi có việc muốn nhờ"

Nhìn thấy ánh mắt kiên định của cô, Tô Thước Cảnh không một chút suy nghĩ mở miệng đáp ứng "Tôi đáp ứng, chỉ cần thật tốt, cái gì tôi cũng đều đáp ứng cô"

Lời của hắn khiến cho Tường Niệm cảm động, đời này có một tri kỷ như vậy, thật sự là hạnh phúc của mình!

Rút tay của mình về, ánh mắt nhu hòa nhìn khuôn mặt anh tuấn của hắn, mỉm cười "Đại thúc, chú thật tốt, lúc tôi gặp "trời mưa" luôn cho tôi một cái dù, một cái mìn cười, một cái ôm."

Chương 131: Chương 128 (2)

Từ từ, Tường Niệm cũng biến thành chủ động, chủ động ôm lấy cổ anh, lè lưỡi bỏ vào trong miệng của anh, sau đó học động tác của anh, hút toàn bộ đầu lưỡi của anh vào trong miệng của mình.

Tay nhỏ bé không còn nhàn rỗi, ở sau lưng Diêm Thương Tuyệt sờ loạn, cuối cùng lại đặt ở miệng của anh, sờ điểm đầu tiên, nhẹ nhàng kéo lên trên, Diêm Thương Tuyệt bị động tác chủ động của cô làm cho thân thể cứng đờ, cảm giác đau đớn dưới bụng nhắc nhở anh, nhanh làm chuyện kế tiếp.

Nụ hôn của anh thật bá đạo, cuồng dã, thổi quét suy nghĩ của Tường Niệm đầu lưỡi cùng anh cùng múa, anh hai ba lần liền cời sạch tất cả trói buộc trên người Tường Niệm, hai cổ thân thể nóng bỏng dán chặt với nhau, Tường Niệm hít một hơi khí lạnh, cảm giác giữa hai chân vật cứng rắn ngày càng mạnh bạo, cô bắt đầu lo lắng, có thể tưởng tượng đến một trận bị chà đạp như thế nào.

Diêm Thương Tuyệt gặm cắn xương quai xanh của cô, sau đó từ từ xuống phía dưới, dùng vật cứng rắn của mình ma sát u cốc giữa đùi cô, chậm chạp không chịu tiến vào, cho đến khi đầu vật cứng rắn tiết ra dịch thể ra ngoài, anh nhanh chóng hô cánh môi của Tường Niệm, sau đó hạ thấp eo thân, hung hăng đem vật cứng rắn đâm sâu vào Tường Niệm.

Cảm giác vô cùng thoải mái này làm cho anh càng thêm cuồng nhiệt đâm vào, quên mất vừa rồi mới cam kết với cô, chỉ lo mình thoải mái mà dùng tất cả sức lực đâm vào, anh thật sự không thể khống chế được, chỉ có đồ thừa cho mùi vị của cô quá tốt, phía dưới quá chặt dòn.

Tường Niệm gât gao cắn môi dưới, cô nén nước mắt, không để cho nó rơi xuống, cô dùng sức bám chặt sau lưng anh, lưu lại vết cào.

“Gọi ra, đau liền kêu ra đi” Diêm Thương Tuyệt điên cuồng đâm vào, đem môi mỏng để ở môi trên của nàng nhẹ nhàng nói.

Tường Niệm lắc đầu, nước mắt rớt cuộc vẫn chảy ra, quá đau đớn.

Kỳ quái là, phía dưới cơ thể rõ ràng rất đau, nhưng cô lại muốn nhiều hơn... nhiều hơn nữa...pxxf.

Mấy giờ sau đó, Diêm Thương Tuyệt rút cuộc ngừng lại, anh nằm ở bên cạnh Tường Niệm, thở mạnh, trần trần nhìn trần nhà, khóe miệng cười yếu ớt, nụ cười như vậy làm rung động lòng người.

Tường Niệm cùng vô lực nằm ở trên giường, môi dưới có dấu răng rất sâu, mắt hồng hồng, bà vai vừa kéo vừa kéo.

Rõ ràng gọi anh dừng, đừng đi vào nữa, nhưng anh cố tình không nghe, còn cố chấp làm nhiều giờ, hiện tại thân thể của cô không có chỗ nào không đau.

“Còn đau không?” Diêm Thương Tuyệt nghiêng người từ phía sau ôm chặt cô, cảm chống lên đỉnh đầu của cô, thanh âm nhẹ nhàng.

Tường Niệm không nhìn anh, tức giận lau chùi nước mắt nơi khóe mắt, bỗng nhúc nhích cái miệng đau đớn, bởi vì cô có thể cảm thấy rõ có một cái gậy đang đâm vào cái miệng của cô, để cho cô rợn cả tóc gáy.

Anh lại muốn nữa ư! Mới mấy phút thôi mà!

“Còn động! Có phải muốn anh GAN* em hả?” Diêm Thương Tuyệt thấy cô chống đối mình, có chút không vui, thấp giọng quát.

Quả nhiên, Tường Niệm không còn động dậy nữa, thân thể cứng nhắc trong lòng anh, uất ức mím môi, dựng thẳng lỗ tai, sợ anh lại có động tác nữa.

“Yên tâm đêm nay anh sẽ không muốn em nữa, anh sẽ nhịn, nếu thật sự nhịn không được, cứ để cho anh dục hỏa đốt thân mà chết đi” Diêm Thương Tuyệt nhắm mắt lại, thanh thoi mà nói.

Tường Niệm sững sốt, dựa vào hô hấp chậm chậm quay đầu, nhìn thấy hai mắt anh nhắm lại, không biết có phải vì mệt mỏi cho nên muốn ngủ hay là không muốn quan tâm cô nữa?

Thấy anh thật lâu không nói chuyện, Tường Niệm lại có cảm giác mất mát, nhẹ nhàng dùng cùi chỏ thúc vào lồng ngực của anh “Anh còn chưa ăn cơm nữa, chúng ta xuống ăn cơm có được không?”

“Đói chết đi, dù sao cũng không có người đau lòng” Anh vẫn nhắm mắt như cũ trả lời, giọng nói ôn hòa.

Tường Niệm tức giận lật người, cùng anh đối mặt, nhìn cái người “uất ức” này, im lặng.

Cái gì gọi là chết đói đi, dù sao cũng không có người đau lòng? Nếu không đau lòng anh, cô còn tự mình xuống bếp nấu cơm cho anh sao? Cô nếu không đau lòng anh, sẽ chịu nhìn đau đớn trên thân thể để thỏa mãn anh hết lần này sang lần khác sao?

Tại sao lòng dạ đen tối như vậy à! Sau khi hành hạ cô xong, còn mặt dày nói những lời uất ức như vậy? Anh như vậy là luyện thành như thế nào?

Còn phải muốn xem “Thế nào? Không cho em ăn no sao? Vậy chúng ta làm một lần nữa” Diêm Thương Tuyệt mở mắt phát hiện cô sưng mặt trợn mắt nhìn mình chăm chăm, anh lật người lên, nhẹ nhàng cọ xát môi cô, hơi híp mắt tà ác nói.

Tường Niệm hoảng sợ thối lui ra khỏi lồng ngực của anh, núp ở bên giường, cả lăm nói, “Em. Em không muốn! Mới vừa rồi em còn tưởng mình sắp chết rồi, nhưng giờ anh còn định không buông tha cho em nữa, nếu làm một lần nữa, em có thể chết, thật sự sẽ chết đó!”

Diêm Thương Tuyệt kinh ngạc nhìn dáng vẻ kích động của cô, từ từ bật cười “Chúng ta mới chỉ làm có hai lần mà thôi! Vậy đột hóa kẻ tiếp trong người anh làm thế nào đây? Về sau bởi vì em kháng cự mà anh không làm rồi để cho mình ghen tới điên sao?

Tường Niệm mím khóe môi, tức giận nhìn chăm chăm anh, anh nói cái gì đó? Chẳng lẽ liền nghĩ mình cao hứng mà không lo đến sống chết của cô sao? Ừ, mới chỉ có hai lần, nhưng anh có biết chỗ đó của anh lớn như vậy, mỗi một lần đều cảm thấy mình sắp PO rồi, hơn nữa mỗi lần anh cũng mạnh mẽ dừ dội như vậy, cô sợ là chuyện đương nhiên có được không?

Tường Niệm uất ức nháy mắt, không vui nhìn anh, thấy anh mặt lạnh, cô cũng không nói lời nào, hai người cứ như vậy giằng co.

Hai mươi phút sau

”Này, anh đói bụng” Rốt cuộc Diêm Thương Tuyệt lên tiếng, nhìn bộ dạng uể á của Tường Niệm, anh nhân nhạ nói.

”Uh, em mệt mỏi, buồn ngủ quá, anh đi xuống ăn cơm trước đi,“ Tường Niệm cố gắng mở mắt thành một đường nhỏ, giọng nói mơ hồ.

Trời mới biết, hiện tại cô mệt mỏi như thế nào! Mỗi một khớp xương đều mềm nhũn vô lực, nơi đó cũng đau rất, hiện tại cô chỉ nghĩ muốn nằm bất động.

Diêm Thương Tuyệt bỗng nhúc nhích cơ thể, đưa bàn tay to lớn vén sợi tóc trên sống mũi của cô, nhẹ nhàng đặt ở sau tai cô, nhìn về mặt của cô, sau đó nhẹ nhàng khẽ cắn lên làn môi cô, thấy Tường Niệm cau mày nhỏ giọng kêu một tiếng, mới không cam lòng buông ra, sau đó đứng dậy &

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Chương 129 (1)

Tường Niệm một người bước đi trên đường, cười khanh khách nhìn người ta đi tới đi lui, những chiếc xe băng qua đường lớn ngõ nhỏ, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời thấy mây trắng, cô cười càng vui vẻ hơn, khoe miệng nâng lên góc độ hoàn mỹ, lộ ra hàm răng trắng tinh chỉnh tề, Tuyệt đi nước Anh mấy ngày rồi, mặc dù cứ cách hai giờ sẽ gọi điện thoại cho cô, nhưng cô vẫn rất nhớ, rất nhớ anh, ban đêm không ngủ thấy mùi thuốc lá quen thuộc cô sẽ mất ngủ! Xem ra cô đã có thói quen có anh, đã không thể rời bỏ anh rồi.

Sau khi anh đi, một mình ở biệt thự làm cho cô cảm thấy sắp hỏng mất, cho nên hiện tại liền đi ra ngoài dạo phố một chút, mua một chút đồ, ngồi đợi, còn muốn đi nhìn chú An, kể từ mấy ngày hôm trước sau khi An Nguyệt Lê bị phản tội ở tòa án tối cao ở thành phố A, cô đã không gặp qua chú An, tính toán cũng sắp được mười ngày rồi.

An Nguyệt Lê bởi vì giết lầm khiến cho Trịnh Mỗ bị thương tật nghiêm trọng nên bị kết án năm năm, cô biết, nếu quả thật muốn phản tội, năm năm hình như vẫn chưa đủ, là Tuyệt, Tuyệt đứng ở giữa giúp, cô và người nhà họ An đều cảm kích anh.

Hôm nay khí trời mát lạnh, gió nhẹ thổi lên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của cô, trên cây lá phong bị thổi rơi xuống, rải xuống khắp mặt đất một màu vàng xám trông thật đẹp mắt.

Trong gió mang theo mùi bùn đất và cỏ xanh, Tường Niệm thích nhất mùi này, cô đứng yên tại chỗ, nhắm mắt lại, hưởng thụ cảm giác đó, giống như cô đang ở trong rừng rậm nguyên thủy, tiếp xúc gần với Mẹ Tự Nhiên, làm cho cô thật vui vẻ.

Đột nhiên có cảm giác bị người rình coi, trước mặt giống như có bóng đen, có người!

Tường Niệm hoang mang sợ hãi mở mắt, nhìn thấy một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, mặc âu phục, một thước bảy mấy, ông ta cúi đầu xuống với một sự bình thản rồi lại nhìn mình một cách thâm u, cô không hiểu mở to hai mắt, nhếch cánh môi, nhỏ tiếng hỏi “Ông là ai?”

Không biết vì sao cô cảm thấy ông ta nhìn rất quen, hơn nữa lúc ông ấy nhìn mình tại sao trong mắt lại có nước mắt?

Người đàn ông hít chóp mũi, giọng khàn khàn nói “Cậu là cậu của con”

Cậu?

Tường Niệm tròn to hai mắt, khẽ nhếch làn môi đỏ mọng, bộ dạng khiếp sợ theo dõi ông ấy, cô lúc nào lại có một người cậu?

Chỉ là nhìn kỹ sẽ thấy, người đàn ông trước mắt này với mẹ rất giống nhau, mặc dù trên mặt có chút nếp nhăn, nhưng gương mặt đó, đặc biệt là khi khoe mắt của ông ấy nhìn xuống cũng có một nốt ruồi đỏ giống hệt như của mẹ, Tường Niệm có chút bối rối, đây là tình huống gì?

Trong phim ảnh kinh điển _____ nhận người thân?

”Làm sao có thể, mẹ của tôi không nói với tôi, tôi còn có một người cậu nha, ông nhận làm người rồi?” Tường Niệm ngượng ngùng cười một tiếng, khoát tay trả lời, hiển nhiên không tin lời nói của ông ta.

Mặc dù trong miệng nói như vậy, nhưng cô vẫn tìm tòi quan sát người đàn ông này, càng xem cô càng cảm thấy ông ta rất giống mẹ, người đàn ông này không phải là loại đặc biệt thô cồng..., ông ta trầm ổn thanh tú, bên phải cũng có một nốt má đồng tiền, cô nhớ bên phải của mẹ cũng có một cái.

Sẽ không phải là cậu của cô chứ?

”Cậu thật sự chính là cậu của con, mười năm trước, cậu và mẹ của con có chút hiểu lầm, cho nên” người đàn ông bật cười một chút, nhìn Tường Niệm nói “Cô ấy có thể ghi hận cậu, cho nên không nhắc cho con đi, nhưng cậu thiên chân vạn xác chính là cậu của con, cậu tên là Cố Phúc, là anh của mẹ con, người anh duy nhất.”

Thân thể Tường Niệm chấn động, Cố Phúc?

Cô nhớ lúc còn bé, lúc mẹ gặp con ác mộng, từ trong miệng mẹ có nói qua tên này, lúc ấy cô bị sợ nên sau khi tỉnh lại đã hỏi mẹ Cố Phúc là ai, nhưng mẹ cái gì cũng không nói, chỉ yên lặng rơi lệ.

Cô biết đây nhất định là nỗi đau trong lòng mẹ, từ đó về sau cô cũng không hỏi nữa, tựa như đối với người đàn ông kia giống nhau, không bao giờ hỏi tới nữa.

Nhưng Cố Phúc trong miệng mẹ là người đàn ông trước mắt này hay sao?

Thấy Tường Niệm không tin, người đàn ông móc trong túi tiền ra một bức hình cũ kỹ đưa cho Tường Niệm “Đây là ảnh chụp chung giữa cậu và mẹ con, cũng là bức hình chụp chung duy nhất, phía sau còn có chữ của mẹ con, con xem sẽ biết có phải cậu lừa con hay không?

Tường Niệm đàn độn nhìn hình trong tay người đàn ông, là mẹ! Cô gái có nụ cười ngọt ngào, dịu dàng uyển chuyển chính là mẹ!

Từ trên tấm hình xem ra, ngay lúc đó cô gái và mẹ hiện tại không khác nhiều lắm, đều đã qua thập niên, mẹ vẫn mặc áo xanh dương sơ mi kẻ ô cùng với quần jean trắng, mái tóc đen nhánh cài một dải băng trắng, điềm tĩnh đứng ở bên cạnh người đàn ông, thân mật kéo tay người đàn ông, cả khuôn mặt cũng chôn lên vai của người đó.

Người đàn ông một thân âu phục đen, miệng cười yếu ớt nắm tay mẹ, cô nhận lấy tấm hình, chứng kiến chữ viết phía sau đột nhiên chấn động, đó là bút ký của mẹ, trên đó viết “tôi và anh trai thân nhất của tôi”

Từ bức hình này có thể xác định mối quan hệ của họ không cạn, thật chẳng lẽ giống như lời của ông ta nói, ông ấy thật sự là cậu của cô? Không phải có chữ viết của mẹ làm chứng sao? Nhưng tại sao ông ta lại đột nhiên đến tìm cô?

Hiện tại cô hoàn toàn không có một chút vui sướng khi gặp lại người thân, chẳng biết tại sao, trong lòng cô cảm thấy buồn cực kỳ, giống như sắp xảy ra chuyện không vui về?

”Cậu có thể nói chuyện với con một chút không?” Thấy Tường Niệm mắt hờn, người đàn ông nhẹ giọng hỏi.

Tường Niệm ngược mắt nhìn gương mặt khẩn cầu của người đàn ông này, chần chờ một chút mới gật đầu “Được”

Mặc dù Diêm Thương Tuyệt ra khỏi nước đã nói với nàng, không được đi lại quá gần với người xa lạ, nhưng cô cảm thấy người đàn ông trước mắt này không phải là “người xa lạ”

Hai người một trước một sau đi vào quán cafe, vừa mới tiến vào, nhân viên phục vụ thân cận ra hỏi “Hai vị ư? Xin mời sang bên này?”

Tường Niệm đi theo phía ông ấy, nhìn thấy mấy sợi tóc trắng sau ót của ông ấy, trong lòng cảm thấy là lạ.

”Uống gì không?” Người đàn ông cầm menu đưa cho Tường Niệm, giọng nói khàn khàn nhưng nhu hòa.

”Không cần, cho tôi một ly nước lọc là tốt rồi, cảm ơn.” Tường Niệm ngược lên cười, lắc đầu trả lời.

”Vậy thì cho tôi một ly coffee đen, một ly nước lọc” Người đàn ông đưa thực đơn trả lại cho người phục vụ.

”Được, xin chờ một chút” Người phục vụ cung kính khom người lui xuống.

“Ông...”

“Con....”

Hai người ăn ý đồng thời mở miệng, sau đó cười thầm.

“Ông nói trước đi” Tường Niệm xấu hổ trên trán lưu một chút mồ hôi, đỏ mặt nói.

Người đàn ông cười cười, sau đó từ ái nhìn cô, nhẹ giọng hỏi “Những năm này con trôi qua có được không? Cậu nghe nói tổng giám đốc Diêm là vị hôn phu của con?”

“Nghe nói?” Tường Niệm xem xét nhìn ông ta, không nghĩ ra ông ấy đột nhiên tìm đến cô làm gì? Tại sao lại nhắc đến Tuyệt?

Hơn nữa, nhìn ông ấy một chút cũng không khiếp sợ, nên đã sớm biết sự tồn tại của cô đi, tại sao vẫn không đến tìm cô?

“Không giấu gì con, cậu là bởi vì thân phận này của con mới tìm tới con, mười năm trước, lúc cậu ở Công ty Hàn Quốc Hạo đi làm, kể từ khi sau khi ông ấy đi, cậu liền ở lại gia đình họ Hàn làm quản gia, bởi vì ông ấy đối với cậu có ơn, cho nên hiện tại công ty ông ấy gặp chuyện, cậu mới bắt đầu đi đến tìm con giúp một tay” Cố Phúc xem được sự nghi ngờ của Tường Niệm, lên tiếng giải thích.

Hàn Quốc Hạo? Ông ấy đang nói cái gì, tại sao cô lại không nghe rõ? Chỉ là cái tên này hình như cô đã từng nghe qua ở đâu đó.

Cái gì gọi là bắt đầu đi mới tìm cô?

“Ông nói cái gì? Tôi không hiểu rõ” Đôi tay Tường Niệm đặt lên bàn nắm chặt lại.

“Con không biết ông ấy là ai sao? Mẹ con không nói cho con biết?” Người đàn ông hiển nhiên có chút khiếp sợ, mắt mở to nhìn cô.

Tường Niệm lắc đầu một cái, mờ mịt nhìn ông ta, tựa như muốn từ chỗ ông ấy hiểu chuyện của mười mấy năm trước.

Người đàn ông bừng tỉnh hiểu ra gật đầu, ánh mắt ánh lên một chút xót thương cảm “Không trách cô ấy không nói cho con biết, chuyện này vốn khó mở miệng, huống chi ban đầu, cô ấy cũng là thân bất do kỷ.”

“Ông rốt cuộc đang nói cái gì? Mẹ tôi thế nào? Mười mấy năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao mẹ lại một mình mang theo tôi đến một nơi thôn núi heo lánh?” Tường Niệm đột nhiên trở nên kích động, bởi vì cô hồi tưởng lúc trước Tuyệt nói mẹ là người tình của ai đó, này... Không phải là thật?”

“Hôm nay cậu tìm tới con, chính là nói cho con biết chuyện của mười mấy năm về trước, sau đó xin con giúp cậu một việc” Người đàn ông hiển nhiên cười, trong ánh mắt lại có nhiều bắt đầu đi.

Tường Niệm không nói lời nào, mím môi, khăn trương nhìn ông ta.

Người phục vụ bưng coffee và nước lọc lên, sau đó thân thiện nói “Xin mời dùng” rồi lại lui xuống.

Người đàn ông giống như rất lo âu, uống xong vài ngụm coffee xong mới chậm rãi nói “Cậu và mẹ con là anh em ruột, cậu lớn hơn cô ấy sáu tuổi, khi còn bé trong nhà rất nghèo, chúng ta đều đi theo bà ngoại sống, con nói cái đó thôn núi chính là cổ hương của bà ngoại cậu, trước khi chúng ta mười tuổi đều sinh hoạt ở đó, sau đó lại bị mẹ kế nhận trở về.

Mẹ kế đối với chúng ta không tốt, nhất là đối với mẹ con, mẹ con từ nhỏ rất hiền lại xinh đẹp, nhiều người thích cô ấy, nhưng người bình thường không thể lọt vào mắt xanh của cô ấy, rất cuộc khi cô ấy mười tám tuổi xảy ra một chuyện, ngày đó mẹ kế thua tiền bị bọn vay nặng lãi ép trả nợ, tuyên bố nói nếu bà ấy không trả sẽ chặt đứt bà ấy, còn mua thân thể bà ấy, dùng để trả tiền lãi, mẹ kế bắt đầu đi mời lừa gạt ba đem mẹ con đi trả nợ, sau đó, mẹ con không nghe lời liền từ tầng ba ban công nhảy xuống.

Tường Niệm nghe đến đó, cả kinh, nghĩ đến thân thể nhỏ bé gầy gò của mẹ như vậy, không nhịn được thất thanh kêu lên “Lão ba? Sau đó thì sao? Nhưng người chủ vay lãi suất cao có bỏ qua cho mẹ không?”

Người đàn ông thờ dãi một cái, lắc đầu tiếp tục nói “Làm sao có thể, lão đại đó coi trọng Nguyệt Như, mặc dù Nguyệt Như từ lầu ba nhảy xuống, nhưng vẫn bị những người đó bắt được, đang lúc Nguyệt Như bị những người đó làm nhục, thì Hàn Quốc Hạo cứu cô ấy, vào ngày hôm đó, trong ngõ hẻm, một mình ông ấy đánh gục toàn bộ sáu tên mạnh vụn, lúc ấy ông ấy bị thương rất nặng, nhưng vẫn ôm Nguyệt Như đi đến bệnh viện tổn hết nửa tiếng, sau đó, Nguyệt Như cảm kích ông ấy, liền đề cho cậu ra mặt mời ông ấy ăn cơm, sau đó trong lúc nói chuyện với nhau mới biết ông ấy là tổng giám đốc của tập đoàn Hàn Thị, cậu và Nguyệt Như đều có chút kinh ngạc, bởi vì nhìn cách ăn mặc của ông ấy, giống những người lao động phổ thông như chúng ta, hơn nữa trên người ông ấy không có tí gì là con cháu nhà giàu, lúc nào trên mặt cũng nở nụ cười ôn hòa.

Bởi vì ông ấy là người tốt, lại an bài cho chúng ta đến công ty ông ấy đi làm, cho nên quan hệ ba người chúng ta từ từ trở nên thân thiết không có gì giấu nhau, Chúng ta đối với ông ấy cũng rất cảm ơn, nhưng có một ngày cậu phát hiện, ông ấy có vị hôn thê mà lúc đó mẹ của con đã không thể kiềm chế yêu ông ấy, thường ở trước mặt cậu nói đến Hàn Quốc Hạo, cái vẻ mặt ngọt ngào hạnh phúc làm rung động cậu, bởi vì cô ấy từ nhỏ rất đáng thương, thiếu hụt tình yêu, cho nên nhìn cô ấy đã không biết bao nhiêu lần nhắc đến ông ấy, cậu đột nhiên không có dũng khí nói cho mẹ con biết đến chuyện Hàn Quốc Hạo đã có vị hôn thê, cứ như vậy, bọn họ đi cùng với nhau, Hàn Quốc Hạo đối với mẹ con rất tốt, ra tay cũng rất hào phóng, nhưng mẹ con chưa bao giờ thu nhận quà tặng của ông ấy.”

”Hàn Quốc Hạo?” Cánh môi của Tường Niệm khẽ run, nước mắt tích đầy hốc mắt.

Cô nhớ tới mẹ luôn đứng một mình trong sân vào buổi tối, kêu gào cái tên này, từ nhỏ cô cũng biết, người kia gọi là “Hạo”

”Con biết ông ấy?” Người đàn ông có chút kinh ngạc, nhìn trong hốc mắt của Tường Niệm có lệ, đột nhiên có chút không nhận được, nhưng vừa nghĩ người con gái kia, ông ấy quyết định độc ác một lần, tựa như đối với em ruột của mình một dạng độc ác, ông không ngừng nhắc nhở mình, độc ác một lần nữa, một lần cuối cùng là tốt rồi!

”Có nhiều lần mẹ lặng lẽ đứng ở trong sân khóc, trong miệng liên kêu cái tên này” Tường Niệm nức nở nói.

Chữ kia là nỗi đau đớn trong sinh mệnh của cô, tất cả thống khổ của cô đều là do hán cho, cô có thể tha thứ cho bất kỳ người nào, duy nhất sẽ không tha thứ cho hán, vĩnh viễn sẽ không!

”Ừ, ông ấy chính là phụ thân của con” Người đàn ông cẩn thận nói.

Ông ấy chính là người thân phụ thân! . . . Ông ấy chính là người thân phụ thân! Ông ta chính là phụ thân của con!.... Ông ấy chính là phụ thân của con....

Những lời này tựa như cái repeater, không ngừng quanh quẩn trong đầu Tường Niệm.

Nhớ đến Tuyệt cũng nói như vậy với cô, cô không tin, không tin!

Cô không muốn có chút xú nào liên quan đến người đàn ông kia, một chút cũng không muốn...

Nhưng cô muốn biết chuyện của mẹ, nói không chừng đối với việc mẹ bị đột tử có trợ giúp, nói không chừng... Nói không chừng sẽ có chút đầu mối.

Đúng! Cô phải nghe hết... Không phải bởi vì người đàn ông kia... không phải!

Một lần một lần tự nói với mình, thuyết phục mình, nghe tiếp. . . . Nghe tiếp. . .

”Sau đó thì sao? Ông không phải nói là người đàn ông kia đã có vị hôn thê sao? Vậy tại sao mẹ còn phải cùng ông ta ở chung một chỗ, sao lại sinh ra tôi?” Tâm tình Tường Niệm có chút mất khống chế, hướng về phía người đàn ông lớn.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 133: Chương 129.2

“Thật ra thì chuyện này đều tại cậu, là cậu nhất thời ham danh lợi, muốn ngồi lên vị trí tổng giám đốc nên lợi dụng tình cảm của Hàn Quốc Hạo đối với mẹ con, cho nên, cậu lừa gạt cô ấy, lúc bắt đầu cô ấy không biết ông ấy có vị hôn thê, mà Hàn Quốc Hạo cũng bảo đảm với cậu, ông ấy sẽ nhanh chóng giải trừ hôn ước, kết hôn với mẹ con, cho nên cậu mới đáp ứng tiếp tục giấu giếm cho ông ta, lúc cậu đi công tác một đoạn thời gian, mẹ con đã có bầu hơn một tháng, lúc ấy cậu rất hoảng sợ, đi tìm Hàn Quốc Hạo để hỏi cho ra lẽ, nhưng ông ta nói cho cậu biết, đã cùng với vị hôn thê của ông ta ngã bái, ông ta sẽ nói hết tất cả chuyện của mẹ con cho vị hôn thê, cũng chính là Lý Băng. Lúc ấy, Lý Băng rất tức giận, ngày hôm sau liền tìm mẹ con, không biết cô ta với mẹ con đã nói những gì, chỉ biết là xé chiều hôm ấy, mẹ con thất hồn lạc phách, không ra khỏi cửa, tự giam mình trong phòng, không ăn không uống, cũng không nói chuyện. Hàn Quốc Hạo đi tìm cô ấy, cô ấy trốn tránh không gặp, bởi vì lo chuyện của công ty nên có tới ba ngày cậu không về nhà, vẫn ở tại công ty, nhưng đêm hôm đó, Hàn Quốc Hạo đột nhiên gọi điện cho cậu, nói cho cậu mẹ con mất tích, cậu lúc ấy có dự cảm xấu, cùng với ông ta đi tìm mẹ con khắp nơi cũng không tìm được, lúc ấy cô ấy đang có bầu, chúng ta rất lo lắng, Hàn Quốc Hạo phát hiện Nguyệt Như mất tích cũng đoán được Lý Băng đã tìm cô ấy, sau khi về đến nhà, nổi lên tính khí đuổi Lý Băng còn động thủ đánh bà ta, nhưng ông ta cũng không biết rằng Lý Băng cũng có thai hơn hai tháng rồi, đêm đó bà ta sảy thai.”

Tường Niệm khiếp sợ nói không ra lời, gất gao trừng to mắt nhìn xem “người cậu” đang ngồi phía đối diện.

Lòng quặn đau, mẹ thật sự là người thứ ba? Không... Đây không phải là sự thật!

”Thật ra thì Nguyệt Như không phải là người tình của Hàn Quốc Hạo, là người con gái mà ông ấy thích nhất, chính tại cậu nghe ông ấy nói với vị hôn thê của ông ấy như vậy, ông ấy nói đời này chỉ thích người con gái gọi là 'Nguyệt Như', 'chỉ để tâm đến Nguyệt Như', người đàn ông âm thầm cúi đầu, không thấy rõ cảm xúc trong mắt.

”Yêu mẹ tôi ư? Yêu bà ấy tại sao lại để cho bà ấy rời đi, yêu bà ấy tại sao không đến tìm bà ấy? Yêu bà ấy tại sao lại lừa gạt bà ấy chứ?” Tường Niệm cầm chặt cái ly, vừa nhắc đến người đàn ông kia thì cô liền mất khống chế.

”Không, lời cậu nói là thật, ông ta rất yêu mẹ con, ông ấy không phải là không tìm mà căn bản là tìm không được, con biết vì tìm mẹ con, ông ta đã tổn

bao nhiêu tình lực, vật lực cùng tài lực không? Chính vì tìm mẹ con, vì hôn thê của ông ta cũng sảy thai” câu nói sau cùng, giọng nói của ông ta đột nhiên trở nên thương cảm, giống như bị thương là mình.

Sanh non? Lý Băng cũng đã từng sanh non? Vì hôn phu của mình vì người con gái khác, khiến mình sanh non?

A~ a cũng giống như tình huống của chị Tiểu Miêu...Pxxf

Cô nên tin tưởng lời ông ấy sao? Tin tưởng người đàn ông kia thật sự yêu mẹ sao?

Thật là loạn, cô thật sự rất loạn, tự nhiên đột ngột để cho cô biết nhiều thông tin như vậy, đầu óc rối bời, trong lòng cũng thật là loạn.

”Ông ta đâu? Ông ấy có biết mẹ đã chết hay không?” Tường Niệm ngẩng đầu, nước mắt đầy mặt nhìn người đàn ông này.

”Ông ta đã qua đời, vào tám năm trước đã qua đời, trước khi đi, dặn dò cậu tìm mẹ con” lời của ông ta rất trầm trọng, như một tiếng sét đánh trên người Tường Niệm. Như vậy đau..

Tường Niệm cứng đờ, nước mắt, mãnh liệt chảy xuống.

Chết?

Không biết vì sao trong lòng thật buồn bực, thật là đau, quá chua xót...

”Làm sao lại chết?” Thanh âm của Tường Niệm run rẩy, căn bản không nghe rõ ràng cô nói cái gì.

”Ông ta có bệnh tim bẩm sinh, hai năm này bởi vì tường nhớ mẹ con, cho nên thân thể vẫn không tốt, rốt cuộc vào một buổi tối mưa to, ông ấy ra đi” Ông ta vô cùng mất tự nhiên nói, trong ánh mắt mơ hồ ẩn núp chuyện gì đó.

Chân tướng chỉ có ông ấy biết, Hàn Quốc Hạo không phải qua đời vì bệnh, không phải vì tương tư mà thành tật, mà là...

Tường Niệm không biết hình dung tâm tình bây giờ như thế nào, bi thống, bi thương, tuyệt vọng... Chưa đủ! Những từ này xa xa không đủ hình dung tâm tình của cô lúc này.

”Cho nên, mẹ con cũng không phải là người tình bị vứt bỏ, cô ấy vì thành toàn cho Hàn Quốc Hạo và đứa nhỏ trong bụng vì hôn thê của ông ta, mới có thể mang theo con rời đi, cũng vì cô ấy quá yêu Hàn Quốc Hạo, không đành lòng vì chính mình phá hủy tiền đồ của ông ta, mới có thể mang theo con rời đi, hơn nữa, Hàn Quốc Hạo chưa cưới Lý Băng cũng đã mất đi một đứa bé, cho nên, ân oán giữa bà ta cùng mẹ con cũng nên chấm dứt” Người đàn ông kia nói đến trọng điểm, có chút kích động.

”Ông hôm nay đến tìm tôi, không phải chỉ đơn thuần là nhận thân chứ? Nói mục đích chính của ông đi” Tường Niệm giấu cợt cười một tiếng, người cậu trước mắt này, rất nhiều năm trước không tìm đến cô, nhưng bây giờ lại tìm được cô, nói cho cô biết tất cả, lúc nào trên miệng cũng treo tên Lý Băng, có sự kỳ quặc ở đây?

Người đàn ông lúng túng nhìn Tường Niệm, cuống quýt cầm lên ly coffee nhấp một hớp”Thật ra thì cậu tới tìm con, nói cho con biết những thứ này, đều vì muốn con giúp một tay, vì hôn phu của con thu tóm toàn bộ công ty của Hàn gia, khiến cho Lý Băng cùng đường, dù gì cậu cũng đi theo Hàn gia nhiều năm như vậy, cô ấy đối đãi với cậu không tồi, cho nên... Cho nên cậu muốn để cho con trước mặt Tổng giám đốc Diêm van nài cầu tình, cầu xin anh ta giờ cao đánh khẽ mà tha cho Lý Băng” Ông ta xúc động, nhưng là ánh mắt lại lạnh lùng.

Nắm chặt tay, trong lòng đè nén tức giận cuộn cuộn, là tại sao? Tại sao

”Ông là vì bà ta mới tìm tới tôi? Mà không phải thực sự nghĩ nhận thức tôi là cháu gái bên ngoại của ông?” Tường Niệm chậm chọc nói, trong lòng có một phần đau.

Nếu không phải ông ta nghĩ vì cầu cạnh cho Lý Băng, làm sao sẽ tìm cô? Nói vậy trước đó ông ta biết tung tích của mình, nếu không làm sao sẽ tìm cô dễ dàng như vậy? Nếu không tại sao nhìn thấy cô lại không có một chút khiếp sợ, giống như mọi chuyện đều trong dự liệu của ông ta.

Cô ghét cái cảm giác bị lợi dụng này.

Tuyệt sẽ thu mua công ty của Lý Băng, chẳng lẽ là có chứng cứ bà ta mưu hại mẹ cô?

Nếu thực sự như vậy, cô làm sao có thể tha cho bà ta?

Nhưng đúng như lời của ông ta, bởi vì mẹ, Lý Băng bị mất đi một đứa bé? Đây...

Chuyện lại trở nên càng phức tạp.

”Không phải như vậy, thật ra thì cậu có mấy lần muốn gặp mặt con, con cùng với mẹ con rất giống nhau, cho nên cậu chỉ cần xem một lần cũng biết, sau đó cậu phái người thăm dò tin tức của con, biết con sống rất tốt, mà cậu lại bởi vì áy náy tự trách cho nên căn bản cũng không dám xuất hiện trước mặt con, thật, cậu nhận thức con là chuyện sớm hay muộn” Người đàn ông vội vàng giải thích.

Tường Niệm khổ sở cười, ông ta nói láo!

Ông ta nói lần trước ở sân bay gặp qua cô, vậy thì đó phải là lần cùng chủ đi đón người, nhưng mà chính là lúc đó vì Nguyệt Lê ruột gan cô đứt từng khúc ruột, nếu như ông ta quan tâm đến cô tại sao lại không biết lúc đó cô đau đến mức không muốn sống?

Cái gì gọi là biết cô sống rất tốt? Cô thật sự không tốt một chút nào!

Ông ta còn nói cho cô biết sự thật tàn nhẫn như vậy, cô hận người đó vài chục năm, suy nghĩ người đó cũng vài chục năm, oán người vài chục năm nay đã chết ư?

Cô thật sự rất loạn, thật sự rất loạn!

Cô chưa bao giờ nghĩ tới người kia sẽ chết, cô cũng cho là ông ta vứt bỏ mẹ, vì cuộc sống sáng khoái tiêu sái của mình, cho nên hận ông ta không có trách nhiệm, cô vẫn cho là ông ta vứt bỏ mẹ sau, sống vô cùng tốt, nhưng không nghĩ là ông ta đã chết, hay là bởi vì mẹ, tương tự thành tật rồi sao?

Đầu, mơ màng, cô một khắc cũng không muốn ở chỗ này, cô cần một bầu trời bao la rộng lớn, cô cần đứng dưới ánh mặt trời, vứt bỏ hết những lo lắng này đi.

Tường Niệm đứng lên, xiêu vẹo chỉ chực sụp đổ làm cho người ta không nhìn được lo lắng, nhìn thấy trước mặt người đột nhiên đem tối hậu thư, đau lòng cười cười "Lời của ông, tôi không tin, ông không phải cậu của tôi, không phải! Tôi chỉ biết lúc nhỏ tôi chỉ có mẹ, lúc rét lạnh hay bị đói chỉ có mẹ với tôi, sẽ ôm tôi thật chặt, giọng dịu dàng nhỏ nhẹ nói cho tôi biết 'mẹ ôm, ôm sẽ không lạnh, ôm sẽ không đói bụng', hiện tại tôi chỉ có vị hôn phu cùng với bạn bè, bọn họ sẽ giúp đỡ tôi, sẽ không để cho tôi thương tâm khổ sở, tôi cảm thấy mãn nguyện rồi, tôi chỉ muốn họ là đủ rồi, tôi không có người thân khác, không có"

Không phải cô nhẫn tâm không nhận ông ta, mà cô cảm thấy không đáng giá!

Lúc mẹ và cô có cuộc sống quẩn bách, người tự xưng là cậu này ở nơi nào?

Lúc cô sắp mất đi mẹ rồi rất nhanh sẽ trở thành cô nhi, cái người tự xưng là cậu này ở nơi nào?

Tại sao hiện tại ông ta có chuyện muốn nhờ cậy mới chủ động tìm đến cô? Cô coi là cái gì? Người thân duy nhất trong mắt ông ta coi là cái gì? Hơn nữa còn làm như ông ta nhất định có nguyên nhân, trên thương trường chuyện, cô không cần hỏi, cô chỉ muốn an tâm làm người phụ nữ hạnh phúc nhỏ bé đứng ở phía sau lưng người yêu là đủ rồi.

Còn lại, cô bất kể, không muốn...

"Thật xin lỗi, cậu biết rõ những năm này các người ăn thật nhiều khổ, trong lòng con nhất định đang buồn tại sao cậu lại không tới tìm con, cậu..." Người đàn ông thấy cô muốn đứng dậy rồi đi, lập tức đứng dậy cầm lấy cổ tay của cô, tâm tình kích động giải thích.

"Không cần nói, tôi không muốn biết, chuyện trên thương trường, tôi không hiểu, cũng không muốn hiểu, tôi chỉ biết Tuyệt đối với tôi rất tốt, tôi chỉ nghĩ đến cuộc sống thực tế, những chuyện khác không nằm trong phạm vi năng lực của tôi, thật xin lỗi, tôi không giúp được cho ông" Tường Niệm lạnh nhạt tránh né tay của ông ta, muốn rời đi.

"Không, Diêm Thương Tuyệt đã thu mua tất cả tư sản của Lý Băng, bà ấy bây giờ cái gì cũng không có, thế mà Diêm Thương Tuyệt cũng không tha cho bà ấy, khắp nơi phải người ngăn trở bà ấy, còn tìm người tra xét công ty, rõ ràng là hẳn không muốn cho Lý Băng sống tốt, xem như cậu cầu xin con, van cầu con nói Diêm Thương Tuyệt tha cho bà ấy có được hay không? Cậu thề, bà ấy nhất định sẽ rời đi, về sau sẽ không xuất hiện trước mặt của mọi người nữa có được không?" Người đàn ông lắc lắc Tường Niệm, gấp gáp nói.

"Ông cùng với Lý Băng đó có quan hệ như thế nào? Tại sao muốn giúp bà ta? Không cần nói với tôi, bà ta là ân nhân của ông, tôi không tin" Tường Niệm dùng sức rút tay của mình về, lạnh lùng nhìn ông ta.

Người đàn ông kinh ngạc nhìn người con gái tuổi không lớn, lại ti mỉ, bị cô ấy nhìn ra?

Trầm mặc một lúc sau, ông ta rốt cuộc mở miệng, dùng thanh âm vô cùng nhẹ nói "Cậu yêu bà ấy, từ lần đầu tiên thấy bà ấy liền yêu bà ấy, đã mười mấy năm qua, cậu vẫn bảo vệ bà ấy, chỉ cần bà ấy tốt, cậu không cầu gì khác, thế nhưng lần này Diêm Thương Tuyệt làm như vậy sẽ phá hủy bà ấy, cậu biết rõ con và Nguyệt Như đều là người thiện lương, cậu cầu xin con, cứu bà ấy! Coi như vì đứa bé đã bị mất kia bồi thường cho bà ấy chút xui, chỉ cần một câu nói của con, Diêm Thương Tuyệt nhất định sẽ dừng tay, nhất định sẽ" Ông ta nói rất tự tin, trong tiềm thức của ông ta, vẫn cho rằng Tường Niệm giật dây Diêm Thương Tuyệt làm như vậy, mục đích là để giúp mẹ báo thù.

Tường Niệm khổ sở lắc đầu, 'người cậu' này thật làm cho cô thất vọng, quá thất vọng rồi.

Thì ra tìm cô, chỉ là vì Lý Băng.

Nhớ tới người mẹ đã chết có thể cùng bà ta có liên quan, cô liền tự nói với mình không thể mềm lòng, không thể!

Hơn nữa ngày đó ở thương trường, bà ta nhục mạ mình, cô làm sao sẽ giúp bà ta cầu cạnh? Tuyệt làm như vậy là có ý nghĩ riêng của anh, cô không có quyền can thiệp.

”Tôi không giúp được ông, ông đi tìm người khác đi, tôi nhớ là ông nghĩ sai rồi, mẹ của tôi không có anh trai, tôi cũng không có cậu” nói xong liền xoay người đi ra ngoài cửa.

Trong nháy mắt xoay người đó, cô liều mạng cắn môi dưới, không để cho nước mắt mãnh liệt chảy ra ngoài, không khóc... không khóc...

Chuyện lúc nào như vậy. Có cái gì mà khóc? Có cái gì đáng để khóc? Người như vậy tại sao đáng giá cho cô vì ông ta roi nước mắt.

Còn người đàn ông đã chết kia?

Tại sao lòng của cô đau thật là đau...

”Tuông Niệm? Tại sao ở nơi này?”

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134: Chương 130: Chỉ Cần Thật Tốt, Cái Gì Tôi Cũng Đều Đáp Ứng Cô

”Tuông Niệm? Tại sao lại ở đây?” Một giọng nam trung cao vút hưng phấn chọt vang lên.

Tuông Niệm nghe thấy có người gọi cô, kinh ngạc ngược mắt lên, nhìn thấy Tô Thước Cảnh mặc một bộ quần áo màu trắng thoải mái, đang toét miệng cười hì hì nhìn mình, sau lưng còn có hai anh em Trình Sở Đông, cô dừng bước lại, hai chân có chút vô lực chống đỡ lấy thân thể, liếm cánh môi một chút, kinh ngạc nói “Đại thúc? Tại sao mọi người cũng ở đây?” Nói xong liền thân thiện chào hỏi hai anh em Trình Sở Đông.

”Nơi này là sản nghiệp của Đồng, ba người chúng tôi tới đây ngồi một chút” Tô Thước Cảnh hiển nhiên vui vẻ khi ở nơi này nhìn thấy cô, vốn dĩ ngày hôm trước hắn định đến để xem cô, lo lắng cô sẽ vì chuyện Nguyệt Lê phản hình mà thương tâm khổ sở, nhưng mà tên Tuyệt kia đột nhiên gọi điện cho hắn nói muốn đi nước Anh, anh ta không ở đây mấy ngày không cho phép mình tự đi đến biệt thự nhìn Tuông Niệm, nếu không nghe lời anh ta, anh ta liền thay đổi phương thức đa dạng cho hắn đẹp mặt, cho nên, hắn không có chí khí sợ hãi.

Nam nhân á! Anh ta là nam nhân à! Anh ta là Diêm Thương Tuyệt máu lạnh vô tình à!

Tại sao lại là một cái không có phong độ bình dấm chua?

Trong tình yêu chỉ số thông minh quả nhiên đều chỉ 38!

”Đã lâu không gặp, cô có khỏe không?” Trình Sở Đông nhanh nhẹn đi tới, đôi tay để trong túi quần, cười ôn hòa, nói với Tuông Niệm.

Tuông Niệm gật đầu một cái, cười khanh khách “Ừ, rất tốt”

”Cô có mà tốt, có một vị hôn phu 'vô pháp vô thiên' cưng chiều cô như vậy, Trình Sở Đông ở một bên cũng đi tới, bộ dạng rồi rãnh lười biếng, không chút để ý mở miệng nói, nhưng mà nghe lời hắn nói... giống như... giống như...

”Đừng để ý tới hắn! Hắn ghen!” Tô Thước Cảnh thấy Tuông Niệm không biết làm sao nhìn Trình Sở Đông, tiêu sái đi đến trước mặt Trình Sở Đông dùng tay phải đụng vào miệng quạ của Trình Sở Đông, nhắc nhở hắn không nên nói chuyện lung tung.

Tuông Niệm che miệng, nhẹ nhàng cười một tiếng, sau đó kỳ quái nhìn Trình Sở Đông, đã lâu không gặp, độ yêu nghiệt lại tăng lên rất nhiều, đặc biệt hôm nay hắn mặc một bộ màu đỏ nhân nhả, làm cho cái bộ mặt yêu mị hiện lên vô cùng tinh tế, bông tai ở tai trái phát ra ánh sáng chói mắt, hắn vẫn mê người như vậy, một bộ dạng lưu manh, phách lối có chút thiếu dọn dẹp.

”Nhìn cái gì vậy? Nhìn nữa móc mắt cô” Trình Sở Đông xoa miệng bị đụng thương, giả vờ giận dữ nhìn chằm chằm Tuông Niệm.

”Tốt lắm, cũng là người lớn rồi, còn ngây thơ giống như một đứa bé” Trình Sở Đông đứng ra vỗ vai đệ đệ, cố nén cười nói.

Tuông Niệm không tức giận, mặt cười yếu ớt nhìn vào hắn, thật ra thì, cô đối với Trình Sở Đông cũng không còn ghét như lần đầu tiên gặp mặt nữa, biết hắn trời sinh tính tùy ý, nói chuyện lại không che đậy miệng, nhưng là bản chất là người tốt, đột nhiên cảm thấy người như vậy sống thật là vui vẻ.

”Tuông Niệm, mấy vị này là...” Cố Phúc đứng dậy đứng sau lưng Tuông Niệm, nghi hoặc nhìn ba người đàn ông quần áo ngăn nắp này hỏi.

Vốn không khí rất hòa hợp, đột nhiên bị người cắt đứt, ánh mắt của ba người Tô Thước Cảnh tập trung nhìn vào người đàn ông trung niên đang cẩn thận quan sát bọn họ.

"Bọn họ là bạn của tôi! Chỉ là... Ông hỏi cái này làm gì? Tôi đã nói rồi, lời của ông nói, tôi một chữ cũng không tin, ông đi đi thôi, tôi không giúp được ông" Tường Niệm xoay người, nhìn ông ta, đáy mắt thoáng hiện qua một tia kiên quyết.

Người này chưa bao giờ nhớ tới cô, tại thời điểm ông ta cần sự trợ giúp mới tìm đến cô, cô thật sự không có cảm tình gì! Hướng chỉ lúc ấy nếu không phải vì ông ta ham danh lợi, tin tưởng mẹ cũng sẽ không lún sâu như vậy, nghĩ tới ông ta thích một người có liên quan đến cái chết của mẹ, cô không thể không nổi giận.

Nhưng nhìn bộ dạng uất ức cầu toàn kia, cô lại có một tia thương hại, cô đột nhiên cảm thấy mình thật mâu thuẫn, thật là mâu thuẫn.

"Xem như cậu cầu xin con không được sao? Con thật sự muốn nhìn đến hắc đem chúng ta ép đến đường cùng sao?" Cố Phúc kích động bước lên nắm chặt cánh tay trắng mịn của Tường Niệm.

"Ông làm đau cô ấy rồi, buông tay!" Tô Thước Cảnh nhìn thấy người đàn ông xa lạ trước mặt lôi kéo Tường Niệm, hấn tức điên lên, dùng sức đẩy ông ta ra, đem Tường Niệm hộ vào trong ngực, cánh gối nhìn chăm chăm ông ta, chỉ sợ ông ấy lại làm tổn thương Tường Niệm lần nữa.

Cố Phúc bất ngờ bị đẩy ra, lui về phía sau mấy bước, ông ta nhìn người đàn ông bên cạnh Tường Niệm, cảm thấy có chút quen mắt, cau mày suy nghĩ một chút, mới phát hiện hắc chính là người đi cùng với Diêm Thương Tuyệt đi đến tập đoàn Hàn Thị lần trước, quản lý Tô.

"Cậu là quản lý Tô đi! Cậu mạnh khỏe... Tôi là Hàn thị..." Ông ta vươn tay mừng rỡ đi tới bắt tay Tô Thước Cảnh, tuy nhiên lại bị Tô Thước Cảnh nghiêm nghị ngăn lại.

"Tôi không quan tâm ông là ai, ông lập tức đi ra ngoài cho tôi, lập tức!" Tô Thước Cảnh thấy ông ta bước lên phía trước, lập tức ôm chặt Tường Niệm vào ngực mình.

Tường Niệm bị ôm chặt thấy đau, cô cau mày nhìn gương mặt khấn trương của Tô Thước Cảnh, cảm động cười một tiếng "Đại thúc, chú yên tâm, ông ta sẽ không làm tổn thương đến tôi, ông ta có chuyện muốn tìm tôi giúp một tay mà thôi."

Hai anh em Trình Sở Đông và Trình Sở Đông vừa nhìn ăn ý lẫn nhau, sau đó không hiểu nhìn Tường Niệm, bọn họ biết? Không khí giống như không khoái trá nha.

"Cô biết ông ta?" Tô Thước Cảnh không tin, đề phòng nhìn người đàn ông.

"Không biết, nhưng ông ta nói ông ta là cậu của tôi" Tường Niệm nói nhẹ nhàng, ánh mắt vẫn không rời Cố Phúc, ông ta tại sao lại chấp nhất như vậy chứ? Ông ấy có biết hay không sự việc mẹ chết năm đó có liên quan đến Lý Băng? Cô đột nhiên muốn hỏi ông ta một chút, không biết ông ấy biết chuyện có còn dút khoát kiên quyết muốn trợ giúp bà ta như vậy nữa hay không?

Cậu?

Tô Thước Cảnh cùng hai anh em nhà họ Trình mở mắt to, không thể tưởng tượng nổi nhìn Tường Niệm, lúc nào thì nhiều hơn một người cậu? Cậu ruột?

"Đúng! Tôi là cậu của cô ấy, người cậu duy nhất, tôi có chuyện quan trọng muốn làm phiền cô ấy, tôi sẽ không làm tổn thương cô ấy" Người đàn ông nhìn Tường Niệm như muốn nói lời từ biệt, trong lòng đã nghĩ ra kế hoạch thâm lặng, có lẽ ông có thể nhờ Tô Thước Cảnh giúp một tay, hình như hắc cùng với Diêm Thương Tuyệt có mối quan hệ không tệ lắm, hơn nữa nhìn thái độ khấn trương của hắc đối với Tường Niệm, ông biết, hắc thích Tường Niệm!

Đây là một cơ hội tốt!

Tô Thước Cảnh hoài nghi quan sát người đàn ông này.

Cố Phúc thấy bộ dạng nhũn nhũn của anh ta, liền biết rằng anh ta đã bắt đầu chú ý đến mình rồi, xem ra ông đoán cũng không sai, Tô Thước Cảnh này thật sự thích Tường Niệm, bởi vì anh ta đối với những chuyện hay vạ bên người cô ấy liền cảm thấy hứng thú!

"Tôi là Cố Phúc, là cậu của Tường Niệm, chúng ta đã gặp qua, ở Hàn thị, có thể là quản lý Tô bạn nhiều chuyện nên không nhớ rõ" Cố Phúc nịnh nọt cười cười.

Tường Niệm từ trong ngực của Tô Thước Cảnh lui ra ngoài, nhìn thấy cảnh này cô không biết nên dùng tâm tình gì để đối mặt với 'người cậu' này liền nói "Chuyện của ông, chúng tôi cũng không giúp được gì, lời của ông, tôi cũng không tin, cho nên ông đi đi"

Tô Thước Cảnh suy nghĩ một chút, vẫn không nhớ ra, trong đầu của hắc chỉ có thể nhớ đến mỹ nữ, còn đàn ông? Hắc nhớ làm gì?

Nghe Tường Niệm nói như vậy, Tô Thước Cảnh cũng lễ phép cười một tiếng nói "Ông đi đi thôi"

"Không, không tôi thật sự là cậu của cô ấy, tôi chỉ là muốn cô ấy ở trước mặt Tổng giám đốc Diêm cầu tình để cho hắc đại nhân đại lượng bỏ qua cho Hàn thị, tôi chỉ có ý như vậy" Ông ta trở nên lo lắng, nhìn Tô Thước Cảnh, trong mắt tràn đầy khẩn cầu.

"Đủ rồi! Tôi bất kể ông có phải nói thật hay không, tôi đều không giúp được ông, chuyện trên thương trường tôi không bao giờ hỏi tới, cũng không có quyền lợi, anh ấy làm gì là quyền tự do của anh ấy, tôi là cái gì mà dám cản trở?" Tường Niệm thấy ông ta cứng đầu, bắt đầu dĩ nhiên.

”Con nói như vậy là sao? Tốt xấu gì cũng là tâm huyết của ba con! Làm sao con có thể nhẫn tâm khiến nó lưu lạc vào tay của người ngoài?” Cổ Phúc thấy cô không chịu giúp đỡ, có chút tức giận quát.

Lời của ông ta, khiến cho Tường Niệm và Tô Thước Cảnh cùng với anh em nhà họ Trình sửng sốt tại chỗ, cái gì gọi là “đó là tâm huyết của ba con”?

”Các người đang nói cái gì? Tập đoàn Hàn thị cùng với ba của Tường Niệm có quan hệ gì?” Tô Thước Cảnh không rõ chân tướng nhìn người đàn ông kia sau đó lại nhìn Tường Niệm, trên mặt hiện rõ một mảnh mờ mịt, bất quá gần đây Tuyết đang thu mua Hàn thị.

Tường Niệm không biết làm thế nào với ông ta, đột nhiên cảm thấy rất loạn, đang ở thời điểm cô không biết làm thế nào, Cổ Phúc mở miệng trước “Ba của cô ấy là tiền nhiệm tổng giám đốc của Hàn thị- tiền sinh Hàn Quốc Hạo”

”Im miệng!” Lời của ông ta khiến cho Tường Niệm giật tim mặt, đưa ngón trỏ ra hốt hoảng chỉ vào ông ta.

Ông ta rốt cuộc muốn làm gì? Ông ấy thẳng thắn như vậy nói ra, rốt cuộc là vì cái gì?

Ông ta nói với đại thúc là có ý muốn để đại thúc giúp hắn?

”Tôi nói là thật, chẳng lẽ con thật nhẫn tâm muốn cho giang sơn của ba con lao tâm khổ tứ đạt được rơi vào tay của người khác, chớ quên, năm đó bởi vì mẹ con nhúng tay vào, mới khiến Lý Băng mất đi đứa nhỏ là chuyện thực! Là mẹ con phá hủy hạnh phúc nhà người ta” Cổ Phúc đột nhiên trở nên lạnh lùng, nhìn Tường Niệm, lên tiếng tố cáo em gái đã qua đời của mình “Hiện tại để cho con đi cầu xin tổng giám đốc Diêm, chỉ là để cho con giúp mẹ con trả nợ mà thôi! Đây là mẹ con các người thiếu bà ấy”

Tường Niệm nghe lời của ông ta, phần nộ không biết từ đâu nảy sinh, đó là em gái của ông ta, tại sao ông ta có thể chửi bới bà ấy như vậy? Thật sự ông ta là cậu của cô sao? Mặc dù ngoài miệng cô không thừa nhận, nhưng trong đáy lòng đã nghĩ, nếu không phải ông ta khắp nơi đều giúp đỡ Lý Băng, mình đã sớm nhận thức ông ấy, không phải sao?

Nhưng tại sao lại đem toàn bộ lỗi lầm đổ lên đầu mẹ?

”Không phải... Không phải, ông tại sao lại xỉ nhục mẹ như vậy? Không phải nói đó là em gái của ông sao? Tại sao ông lại giúp người khác xỉ nhục em mình? Tại sao? Tôi bắt kể đứa bé của bà ấy bị bỏ lỡ như thế nào, cũng không quản chuyện có phải mẹ phá hư hạnh phúc của bà ấy hay không, tôi chỉ biết mẹ tôi là người mẹ tốt nhất trên đời này!

Ông biết lúc còn nhỏ tôi với mẹ sống như thế nào không? Lúc rét lạnh, lúc đói khổ, lúc lạnh lẽo, thời điểm mưa gió sấm chớp, không có bất kỳ người nào cho chúng tôi một chút ấm áp, người gọi là 'ba' kia cũng không có! Không có! Là ông ta khiến mẹ mệt mỏi như vậy, đau như vậy! Tại sao tôi phải giúp đỡ ông ta! Tôi sống mười tám năm, ông ta có biết sự tồn tại của tôi sao? Ông ta cho tôi một chút ấm áp sao? Không có! Lúc tôi ngã bệnh, ngủ trên chiếc giường bị mưa dột, tất cả chân đều bị ướt, ông có biết không? Ông ta có biết không?

Ông có biết tôi bị những đứa trẻ trong thôn bắt nạt sao? Ông có biết tôi thường bị bọn họ ném đá, còn khinh thường gọi tôi là “dã loại” sao? Ông có biết tôi sống đến ngày hôm nay có biết bao khổ cực sao? Ông không biết! Người đàn ông kia cũng không biết! Nếu không phải ông ta, mẹ tôi căn bản cũng không chết, cho nên chuyện của ông ta không liên quan đến tôi, một chút quan hệ cũng không có!” Tường Niệm kích động rống to, tức giận dậm chân, dường như muốn đem những uất ức của mười mấy năm qua đều nói ra.

Cô rống giận khàn giọng vạch rõ ngón ngành làm cho Tô Thước Cảnh cực kỳ đau lòng, hấn khoác vai cô, cảm giác cô yếu đuối dựa vào hắn, một chút hơi sức cũng không có, lòng hắn đau đến tột đỉnh, nắm chặt tay cô, để cho sức mạnh của mình có thể truyền chút xú qua tay cô.

”Nỗi thống khổ của các người cậu hiểu, nhưng mà ông ta dù sao cũng là ...” Cổ Phúc gật đầu nói.

Nhưng lời còn chưa nói hết, Tường Niệm đã vội vã mở miệng, thanh âm có chút run rẩy “Đại thúc, cầu xin, đuổi ông ta đi đi, để cho ông ta đi đi! Tôi không muốn nhìn thấy ông ta”

”Tôi...” Người đàn ông muốn bước lên giải thích, nhưng lại bị Tô Thước Cảnh cản lại, hấn lạnh lùng nhìn ông ta.

”Làm phiền ông rồi đi, bởi vì sự hiện diện của ông làm cho cô ấy thống khổ” Một câu nói đơn giản mang theo lực sát thương kinh người, đáy mắt cũng thay đổi thành màu đỏ tươi,

Nói xong liền thấy có hai người mặc áo đen xuất hiện, mang theo Cổ Phúc bước nhanh ra hướng cửa.

”Tường Niệm... Tường Niệm... Con suy nghĩ một chút tên của con... Đây chính là minh chứng chứng minh mẹ con thương ông ta... Chẳng lẽ con thật nhẫn tâm thấy công ty rơi vào tay người khác sao?... Vô luận thế nào con cũng không thể thay đổi được dòng máu đang chảy trong người của con là của ông ta.... Tường Niệm... Tường Niệm” Cổ Phúc bị an ninh mang ra ngoài, nhưng ông ta vẫn còn cố gắng giãy giụa, lúc đi còn nói lớn tiếng.

Tường Niệm bị lấy lỗ tai, không muốn nghe, cô không muốn nghe, nhưng những lời đó vẫn còn rót vào trong tai cô, nhưng lời đó không biết bao nhiêu lần nhắc nhở cô, cô là con gái riêng của Hàn Quốc Hạo, là người đàn ông đã hại một nửa cuộc đời của mẹ, máu của ông ta vẫn chảy xuôi trong thân thể của mình....

Tại sao? Tại sao lại như vậy? Pxxf

Tại sao ban đầu Tuyết nói với cô, cô lại không tin?

Tại sao những chuyện này lại muốn để cho cô biết?

Cứ để cô hận người đàn ông đó không phải tốt sao?

.....

Hai anh em nhà họ Trình ngồi ở trái phải Tường Niệm, đều đồng tình nhìn Tường Niệm, thì ra là, tuổi thơ của cô lại khổ cực như vậy...

“Cô làm sao vậy? Có khỏe không?” Tô Thước Cảnh thấy cô hồn phách thất lạc ngồi một chỗ, miệng cũng không uống một hớp nước, không nhận được nhò giọng nói.

Tường Niệm nhìn trong ly nước, không biết hắn đang nói gì, chỉ là đàn độn lắc đầu.

Tô Thước Cảnh ngồi đối diện cô, cuối cùng không nhận được, liền đưa tay cầm tay của Tường Niệm, nhò giọng an ủi “Không cần nhớ nhiều như vậy, cô bây giờ rất hạnh phúc, bởi vì có nhiều người quan tâm đến cô, không cần nghĩ đến những người “không liên quan” kia, hãy vui vẻ lên một chút, suy nghĩ đến người mẹ yêu thương cô! Bà hy vọng cô vui vẻ biết đường nào, còn có An Nguyệt Lê” Còn có tôi, tôi nguyện ý dốc hết tất cả, chỉ vì một nụ cười thật lòng của cô.

Tường Niệm ngẩng đầu lên, hai mắt đầm lệ nhìn Tô Thước Cảnh, một lúc sau mới nói “Đại thúc, tôi có việc muốn nhờ”

Nhìn thấy ánh mắt kiên định của cô, Tô Thước Cảnh không một chút suy nghĩ mở miệng đáp ứng “Tôi đáp ứng, chỉ cần thật tốt, cái gì tôi cũng đều đáp ứng cô”

Lời của hắn khiến cho Tường Niệm cảm động, đời này có một tri kỷ như vậy, thật sự là hạnh phúc của mình!

Rút tay của mình về, ánh mắt nhu hòa nhìn khuôn mặt anh tuấn của hắn, mãi mãi cười “Đại thúc, chú thật tốt, lúc tôi gặp “trời mưa” luôn cho tôi một cái dù, một cái nỉm cười, một cái ôm

Bạn đang đọc truyện *Cầm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 135: Cho Con Một Lý Do Để Tôn Trọng Người Đó

Tường Niệm vốn định đi thăm An Chí Viễn, thế nhưng sau một hồi làm âm ỉ vừa qua, tâm tình cô cũng không được tốt, nếu mà cứ như vậy mà đi, chú An liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra cô không vui, đến lúc đó thúc thúc nhất định sẽ lo lắng cho mình, cho nên, cô quyết định để hôm khác đi, chờ tâm trạng tốt một chút.

Hiện tại An gia chỉ còn lại mình chú An, xưởng cũng đã ngừng sản xuất rồi, di Thu lo lắng chị Tiểu Miêu, cho nên cố ý để cho cô về nhà mẹ đẻ ở, lần đó ở tòa án, nhìn cô ấy kêu gào thương tâm ‘Nguyệt Lê, em chờ anh, em chờ anh ra ngoài’ lòng của cô cũng tan nát theo, tình yêu vốn là như vậy, nhất mực mù quáng, đối phương không biết làm như thế nào để báo đáp.

“Đang suy nghĩ gì vậy?” Tô Thước Cảnh vừa lái xe, vừa quay sang nhìn gương mặt tràn ngập tâm sự của Tường Niệm.

Tường Niệm quay đầu sang nhìn anh, nở một nụ cười ảm áp, rồi lại thở dài “Tôi chỉ cảm thấy cuộc sống có quá nhiều điều ngoài ý muốn, tốt, không tốt, luôn là đột ngột xuất hiện như vậy, lại hay xảy ra vào đúng thời điểm ta không ngờ nhất, liệu có khi nào tôi có thể có được năng lực dự đoán trước được tương lai hay không?”

Nghe cô nói vô cùng thương cảm, Tô Thước Cảnh ngẩng đầu nhìn lên trời mây, cắn khòe miệng một cái, khoái trá nói “Muốn loại năng lực đó làm gì? Cuộc sống có những điều ngoài ý muốn mới trở nên đặc sắc, chuyện ngày mai cô không thể ngờ tới, mới có thể sống tốt cho ngày hôm nay, cô không thể ngờ tới chuyện ngày mai, ngày hôm nay mới có thể mạnh dạn làm những việc không dám làm, bởi vì cô không biết ngày mai có cơ hội hay không? Nếu ngày mai là Ngày Tận Thế, ngày hôm nay cô sẽ sống như thế nào? Ngay lập tức sẽ hưởng thụ ngày hôm nay? Rất nhiều việc mình cũng không thể nắm trong tay, nhưng là, cô có thể kiểm soát trái tim mình, vui thì cười, buồn thì khóc, Ngày Tận Thế lại tới như thế, nhưng, nếu để cho cô biết tất cả chuyện ngày mai, liệu ngày hôm nay có tốt hơn, ung dung hơn không? Có lúc không biết cũng là một loại hạnh phúc”

Tường Niệm nghiêng đầu, hơi khổ não nhìn Tô Thước Cảnh, lời của anh, thật sâu sắc, lại có triết lý, so với bộ dạng ba lẳng nhăng ngày thường, hoàn toàn khác nhau!

Tô Thước Cảnh bị cô chăm chú, trong lòng có chút bối rối, anh nuốt nước miếng, lên tiếng có chút khó khăn “Sao lại nhìn tôi như vậy? Tôi nói không đúng sao?”

Trời mới biết, trình độ văn hóa của anh so với học sinh tiểu học không khác biệt cho lắm.

“Đại thúc, cảm ơn, cảm ơn đã đi theo tôi suốt chặng đường vừa qua” Tường Niệm nói lộ vẻ xúc động, dịu dàng nhìn Tô Thước Cảnh.

“Không cần cảm ơn tôi, mười năm trước, là tôi không thực hiện được ước hẹn kia, để cô phải uổng phí thời gian chờ đợi như vậy, rất xin lỗi, hơn nữa chúng ta là bạn bè, bằng hữu không phải là nên giúp đỡ nhau lúc khó khăn, chia sẻ hi vọng ái ố với nhau sao?” Tô Thước Cảnh cười cợt quý quai, hàm răng trắng đều như bắp lộ ra bên ngoài, trông cực kỳ tươi tắn.

Tường Niệm nhìn anh thật lâu, nhìn cái này không keo kiệt chút ảm áp nào, không biết dùng ngôn từ gì để biểu đạt sự biết ơn với anh “Đại thúc, chú luôn không oán không hối đối với tôi tốt như vậy, trừ lời nói cảm ơn, tôi thật sự không có gì có thể báo đáp anh, rõ ràng đối như vậy với anh đã là có lỗi rồi, nhưng vẫn mặt dày nhờ chú giúp đỡ, tôi thật sự vô cùng biết ơn anh, không bằng như vậy đi, trưa nay tôi mời chú ăn cơm!”

Tô Xích Cảnh nhìn đáng vẻ cao hứng của cô, đột nhiên cảm thấy bầu trời của mình sáng lên rất nhiều “Được, cho cô chọn địa điểm”

Tường Niệm xin lỗi gãi gãi cái trán “Nhưng là tôi không thể mời anh ăn cái gì đó quá đắt đâu.” nói xong lại sợ đối phương hiểu lầm mình không có thành ý, lại khoát tay vội vàng giải thích “Tôi là thật lòng muốn mời anh ăn cơm, nhưng là. . . Tôi không có tiền”

Không có tiền!

Tô Thước Cảnh sững sốt, sau đó nhìn chằm chằm Tường Niệm, giọng nói có chút phẫn nộ “Anh ta không cho cô tiền xài?!” Không phải bởi vì cô không thể đãi mình một bữa, mà là anh cảm thấy cô giống như đang chịu uất ức, tại sao đi theo Tuyệt, vẫn còn nghèo rớt mùng tơi như vậy?

“Không phải. . . Không phải. . . Anh ấy có đưa thẻ cho tôi, nhưng lúc ra khỏi nhà quên mang theo, cho nên trong túi chỉ có tiền mặt, nhưng không nhiều lắm” Tường Niệm xấu hổ giải thích, cô nghĩ, người có tiền giống như ông chủ này, tùy tiện ăn một bữa cơm cũng tốn mấy ngàn hoặc hơn vạn, trong ví của mình chỉ có hai trăm căn bản không ăn nổi.

Nhìn vẻ mặt xấu hổ của cô, Tô Thước Cảnh đột nhiên bật cười “Làm tôi hoảng hốt một phen, tôi còn tưởng Tuyệt ngược đãi cô, không cho cô tiền tiêu? Không có việc gì, tiền của anh ta cô cứ xài tùy ý, thích cái gì thì mua cái đó, đừng xót, dù sao tên kia cũng lắm tiền, cô mang chỗ đó đi mua một quốc gia chắc cũng vẫn còn dư dả.”

Tường Niệm cũng thật thà cười một tiếng.

“Thật ra thì em sớm nên hiểu rõ, sự dịu dàng của anh là một loại thương hại, thế nhưng làm cách nào em cũng không thể từ bỏ, làm sao có thể không bị chìm đắm trong lưới tình. . .” Tiếng nhạc chuông điện thoại di động thương cảm vang lên, phá vỡ không khí vui vẻ, Tường Niệm nhanh chóng lấy điện thoại từ trong túi xách ra, sau đó mỉm cười xin lỗi với Tô Thước Cảnh, ấn nút trả lời, đưa điện thoại di động đặt ở bên tai “A lô”

Cô biết là Diêm Thương Tuyệt gọi tới, bởi vì cách hai giờ anh sẽ gọi điện thoại hỏi cô ở đang ở đâu, đang làm gì? Buổi tối cũng sẽ nói điện thoại thật lâu với cô, cho đến khi cô buồn ngủ, vốn là anh cũng muốn cô cùng đi Anh, nhưng là cô không muốn đi, bởi vì quá thật không có tâm trạng.

“Ở đâu vậy?” Bên đầu điện thoại kia, Diêm Thương Tuyệt hỏi, lúc này anh đang mặc áo sơ mi trắng, quần tây dài đen, dáng người như được điêu khắc, khuôn mặt tuấn mỹ dịu dàng, dáng lưng thẳng tắp đang đứng trước cửa sổ sát đất trong phòng nghỉ dành cho tổng thống, hai mắt nhìn chằm chằm cô gái đang mặc bikini trong bể bơi.

Tường Niệm liếc mắt nhìn Tô Thước Cảnh đang lái xe, dừng một chút sau mới lên tiếng “Em đang ở cùng với đại thúc, bọn em đang chuẩn bị đi ăn cơm trưa, anh thì sao? Đã ăn cơm chưa?”

Đầu điện thoại bên kia trầm mặc, này đầu Tường Niệm khẩn trương nắm điện thoại, không nghe thấy một chút âm thanh, thận trọng hỏi “A lô? Anh có nghe thấy không?”

Diêm Thương Tuyệt một tay chống hông, một tay nắm chặt điện thoại, đầu ngón tay dần dần trắng bệch, cố nén lửa giận “Chờ anh, anh lập tức trở về”, không cho Tường Niệm cơ hội nói chuyện liền lập tức cúp điện thoại, sau đó sải bước đi vào bên trong.

Đáng chết! Anh mới rời đi bao lâu? Cô liền cùng người đàn ông khác gặp mặt? Còn chuẩn bị cùng anh ta ăn bữa trưa?

Những ngày này, cô cũng không chủ động cho mình gọi một cú điện thoại, mỗi lần anh gọi điện thoại cho cô, cô cũng chẳng nói được mấy câu, mỗi lần lòng đều không yên, nhưng là hôm nay nghe giọng nói của cô, cảm thấy giọng nói của cô có chút lớn hơn bình thường, tâm tình rất tốt sao?

Bởi vì cùng một chỗ với Tô Thước Cảnh?

“Thế nào? Điện thoại của ai vậy?” Tô Thước Cảnh liếc mắt nhìn tình hình giao thông phía trước, lại khó hiểu nhìn bộ dạng u sầu của Tường Niệm, nhẹ giọng hỏi.

Tường Niệm thở dài một cái “Là Tuyệt, có vẻ như anh ấy giận”

Là bởi vì nghe nói mình và đại thúc ở chung một chỗ? Nhớ trước khi đi anh nói với cô, không được một mình gặp Cảnh, bất kỳ người đàn ông nào cũng không được!

Lúc ấy anh nói nghiêm túc và kiên quyết như vậy, cô cũng nhớ kỹ, nhưng là không nghĩ tới hôm nay ở quán cà phê trùng hợp gặp nhau như vậy, liequidooon, hơn nữa có chuyện muốn nhờ cho nên mới đồng ý để đại thúc đưa mình về nhà, và lại, cô cũng thích nói chuyện với Cảnh, cảm giác lúc đó khiến cho cô thấy vui vẻ.

Nhưng là tại sao Tuyết lại không thích mình và Cảnh gặp nhau?

Chẳng lẽ là bởi vì lần trước bị trộm chụp? Có lẽ là vậy, nếu lại bị truyền thông chụp được mình và đại thúc ở chung một chỗ, cô kia thật không thể nói gì, hơn nữa còn mang đến phiền toái cho Tuyết.

Là mình không suy nghĩ thấu đáo. . . . Pxxf.

”Thế nào nhanh như vậy? Tôi nghe Mị Cơ nói chuyện bên đó dường như rất khó giải quyết, đến mai mới có thể trở về?” Tô Thước Cảnh vừa rẽ phải, vừa không chút để ý nói.

Nhìn như không chút để tâm nhưng thật ra thì nội tâm anh cũng không còn được bình tĩnh, anh biết Tuyết nhất định là nghe nói Tường Niệm đang ở cùng mình, mới lập tức trở về, bởi vì trước khi xuất ngoại Tuyết cũng đã cảnh cáo không được ở một mình với cô ấy.

Nguy rồi! Lần này chết chắc!

”Tôi cũng không biết, đại thúc, chú. . . Chú đưa tôi về nhà đi, lần sau tôi mời chú ăn cơm có được không?” Tường Niệm áy náy nói với Tô Thước Cảnh.

Tô Thước Cảnh nhú mày thật cũng không phản đối “Được, bây giờ tôi sẽ đưa cô về”

Tường Niệm rất vui vì đối phương hiểu, cười cảm ơn.

Chiếc Lamborghini màu đỏ rất nhanh tiến đến biệt thự tinh minh, tắt máy, Tường Niệm mở cửa xe đi xuống, sau đó đứng ở trước cửa xe, Nhìn chiếc xe mũi trâu của Tô Thước Cảnh “Đại thúc, tôi đi vào trước, hôm khác mời chú ăn cơm”

”Ừ, đi vào đi” Tô Thước Cảnh vẫy tay chào tạm biệt.

”Được” Tường Niệm ngưng ngưng lấy tay cài trán, nhìn anh, chuẩn bị xoay người đi vào trong đường như lại nhớ đến việc gì đó, đột nhiên cúi xuống nhìn Tô Thước Cảnh “Đúng rồi, đại thúc, chú nhất định phải giúp tôi điều tra chuyện tôi vừa mới nhờ, hơn nữa tôi không muốn cho Tuyết biết”

”Tôi biết rồi, chậm nhất là chiều nay sẽ có tin tức, tôi sẽ không nói cho Tuyết biết, mau vào đi” Tô Thước Cảnh cười.

Tường Niệm yên tâm gật đầu, sau đó vẫy tay chào tạm biệt rồi sải bước đi vào.

Tô Thước Cảnh nhìn bóng dáng cô biến mất sau cánh cửa ra vào, đột nhiên suy nghĩ sâu xa, cô muốn anh giúp cô điều tra thân thế của mình, còn có Lý Băng, mặc dù anh không hiểu, nhưng là chỉ cần một câu nói của cô, anh không thể từ chối.

Đang chuẩn bị khởi động rồi đi, điện thoại trong túi quần lại vang lên, anh cau mày lấy điện thoại đi động ra, thầm nghĩ ai lại gọi điện cho anh lúc này?

Nhìn trên điện thoại đi động một dãy số xa lạ hiện lên, chân mày Tô Thước Cảnh lại sâu một phần “A lô?”

Không biết bên đầu điện thoại kia nói gì đó, Tô Thước Cảnh chỉ là lẳng lẳng cầm điện thoại, nghe âm thanh từ đầu bên kia truyền tới.

”Được, chờ tôi ở quán cà phê, trong vòng nửa canh giờ sẽ đến” Tô Thước Cảnh mất đi sự ôn hòa vừa có, đột nhiên trở nên lạnh lùng, anh nói đơn giản với người vên kia đầu dây, sau đó cúp máy, ưu nhã để điện thoại bên ghế phụ, khởi động xe rồi khởi biệt thự.

.....

Ở một nơi khác tại vùng ngoại ô trong phòng truyền ra một giọng nữ mất kiên nhẫn “Mẹ a, chúng ta phải làm gì bây giờ? lee^qu.donnn Tiền gửi tiết kiệm đã bị đóng băng, không có tiền làm thế nào sống được đây Bây giờ còn muốn để con phải ở căn phòng cũ nát như này, con thật sự chịu đủ rồi”

”Được rồi, nhìn nữa mấy ngày là tốt thôi, chờ chú Cố trở lại chúng ta sẽ biết, ngoan, trước tiên chúng ta ở nơi này nghỉ ngơi một chút” Lý Băng mặc bộ quần áo đã cũ, vừa sửa sang lại giường vừa kiên nhẫn an ủi con gái, thái độ cung chiều không lời nào có thể miêu tả được.

Cô có thể cay độc với người khác, nhưng là duy chỉ có đối với đứa con gái này, mất đi ác độc, thêm nhiều yêu thương, nói trắng ra là, bà cũng hi là một người mẹ, một người mẹ mọi chuyện đều suy tính cho con gái.

”Chú Cố? A ~ khi nào thì ông ta đã trở thành chú của con rồi vậy? Ông ta chỉ là quản gia của nhà chúng ta, xứng với tiếng ‘chú’ của con sao?” Emma ngửi thấy mùi mốc meo, lấy tay che lỗ mũi, chán ghét nói.

Lý Băng nghe con nói như vậy, dừng lại động tác trong tay, đứng dậy, sắc mặt nặng nề đi đến bên cạnh Emma, cầm tay của cô, tình ý sâu xa mà nói “Tại sao con có thể nói như vậy? Con xem chú Cố vì chúng ta mà bỏn ba khắp nơi, bây giờ còn vứt hết mặt mũi để đi cầu xin cái người đó, chúng ta nên cảm kích ông ấy, biết không?”

Emma vừa nghe, gi皱 cợt cười một tiếng “Cảm kích Ông ta ở Hàn gia chúng ta, chúng ta đối xử không tệ bạc, hiện tại ông là làm như vậy là chuyện đương nhiên phải làm để báo đáp chúng ta mà thôi, nói chuyện gì cảm kích, muốn cảm kích cũng là ông ta cảm kích chúng ta”

”Về sau không cho con nói như vậy, nếu không phải là chú Cố giúp chúng ta, chúng ta bây giờ có thể đang ở trại tạm giam rồi! Con còn có thể ở đây mà

phát tiết tính khí tiểu thư của mình được sao? Tóm lại lời con nói rồi khiến mẹ rất thất vọng, sau này ta không hy vọng còn nghe thấy những lời này từ miệng con, đã hiểu chưa?” Lý Băng nghiêm mặt, lớn tiếng quát con gái.

Emma dường như không thể tiếp nhận thái độ này của mẹ đối với cô, cô bất mãn bĩu môi, ngao mạn nhìn ra ngoài cửa sổ “Con thật không hiểu, tại sao từ nhỏ đến lớn chỉ cần con vừa nói ghét Cố Phúc, thì mẹ luôn là tức giận như vậy, ông ta với chúng ta có quan hệ gì? Cái gì cũng không có! Ông ta chỉ là một quân gia thấp hèn, tất cả những gì ông ta có đều là của chúng ta cho , hiện tại chúng ta gặp nạn chẳng lẽ ông ta không giúp đỡ? Tại sao chúng ta lại phải cảm ơn?”

“Mẹ đã nói với con, về sau không được nói những lời thiếu tôn trọng với ông ấy, con không nghe thấy sao?” Lý Băng trừng mắt nhìn Emma, đây là lần đầu tiên bà dùng ánh mắt tức giận này nhìn con gái, trong giọng nói mang theo sự lạnh lùng.

Emma thấy mẹ có vẻ tức giận, lại càng cảm thấy uất ức, đột nhiên khiến cô từ công chúa kiêu ngạo bây giờ biến thành bộ dạng nghèo túng này. Cô bé lọ lem, hừ, cô tức giận, hết lần này đến lần khác mẹ lại giận dữ với cô, cô uất ức rơi nước mắt, tức giận đá đổ chiếc ghế, trên nền đất cement phát ra một tiếng ‘ầm’ “Ông ta là một người làm, tại sao muốn con đối tốt với ông ta? Rút cuộc ông ta đã làm được cái gì cho nhà chúng ta, từ nhỏ đến lớn, mẹ cũng chỉ biết nói với con, ba là tên xấu xa, ông ấy không yêu chúng ta. Một chút cũng không thương, chỉ có chú Cố chăm sóc chúng ta, vĩnh viễn giúp đỡ chúng ta, để cho con về sau lớn lên phải tôn trọng ông ta, nhưng là con thực không hiểu, tại sao? Tại sao muốn con phải tôn kính ông ta giống như tôn kính cha của mình?”

Khóe mắt đỏ hoe Lý Băng nhìn dáng vẻ tức giận của con gái, cảm thấy rất đau lòng, rất bất lực, lúc nghe con gái nói Cố Phúc không đáng được tôn trọng, bà thật muốn nói cho cô biết tất cả, nhưng bà không mở miệng được, điều đó có thể khiến cho con bà sụp đổ, cho nên, bà không thể nói. . . Không thể nói. .

“Hãy nói cho con! Cho con một lý do để tôn trọng người đó! Chúng ta bây giờ như vậy ông ta có thể làm những gì cho chúng ta? Ngày ngày hết chạy vào lại chạy ra cũng không có được tin tức gì tốt” Emma phiền não dùng ngón tay gõ bàn gỗ bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: 132: Một Bụng Tức Giận

“Đù rồi! Ta dường như lớn như vậy chính là dạy người con mất không hạ bụi sao? Nếu không phải là ông ấy, bây giờ mẹ con chúng ta còn có thể ở nơi này sao? Những ngày này, ông ấy vì hai mẹ con chúng ta mà bỏn ba mặt nhọc, con không thấy sao? Dù sao, về sau ta không muốn nghe thấy những lời nói châm chọc chú Cố của con” Lý Băng giận dữ, nhìn Emma nghiêm nghị dạy dỗ, trong ánh mắt thoáng qua một nét bối rối, chỉ là Emma không phát hiện được.

Emma thấy Lý Băng tức giận như vậy, không dám nói nữa, chỉ là không hiểu nhìn mẹ, không hiểu tại sao mẹ luôn vì gã người làm Cố Phúc mà đối với mình nghiêm nghị như vậy?

Mẹ luôn là đối với cô yêu thương hết mực, cho tới bây giờ cũng chưa từng quát cô, bởi vì từ nhỏ cô luôn tự nói với mình ‘không sao, ba không thương mình, thì mẹ thương mình, mình vĩnh viễn là bảo bối của mẹ, bất luận mẹ có thể đối xử tàn nhẫn với bất kì kẻ nào, nhưng là duy chỉ có mình, mẹ muốn nâng niu thật tốt trong lòng bàn tay, nuôi dưỡng mình lớn lên ’

Qua nhiều năm như vậy, mình cùng mẹ sống nương tựa lẫn nhau, cũng giống như sinh mệnh của nhau vậy, nhưng hôm nay mẹ lại nghiêm nghị như vậy chỉ trích mình, còn tức giận như vậy.

Tại sao mẹ lại luôn chiều cố tên hạ nhân kia? Tại sao mỗi khi mình buông lời coi thường ông ta thì mẹ luôn nghiêm giọng chỉ trích mình? Tại sao. . .

“Mẹ. . . Mẹ và ông ta không phải là có chuyện gì con không biết chứ?” Emma vốn là tính nóng nảy, chuyện gì cũng nhịn không được, nghĩ đến cái gì sẽ nói ra, mới vừa rồi cô đột nhiên nghĩ đến, có phải là bởi vì Cố Phúc và mẹ có tư tình gì đó hay không, cho nên mẹ mới có thể hết lần này đến lần khác bảo vệ ông ta.

Thân thể Lý Băng trong nháy mắt cứng ngắc đứng ở nơi đó, gương mặt trắng bệch không có một tia huyết sắc, đôi tay đặt ở trước bụng nắm thật chặt khăn trương ướt nước bọt xuống “Con. . . Làm con hỏi như thế?”

Cẩn thận nghe kỹ sẽ phát hiện thanh âm của bà mang theo khủng hoảng cùng run rẩy. Pxxf.

“Phải hay không? Con cảm thấy mẹ đối với ông ta rất tốt, có lúc so với con còn tốt hơn, chỉ cần con vừa nói không thích ông ta, mẹ liền không nói lý lẽ quát mắng con, cho nên con có cảm giác hai người có chuyện gì” Emma đi đến bên cạnh bà, làm nũng kéo cánh tay, tựa đầu tựa vào trên vai Lý Băng, u oán mà nói.

Lý Băng cười toe toét môi đỏ mọng đáp, nhìn dáng vẻ ghen tuông của con gái, yêu thương vuron tay vuốt cái trán của cô, nhẹ giọng nói “Con nghĩ quá nhiều, mẹ chỉ là rất biết ơn ông ấy, kể từ khi ba con qua đời, gia nghiệp lớn như vậy đều là mẹ gánh vác, mẹ cũng có lúc mệt mỏi, nhưng ông ấy vẫn luôn tận tâm trợ giúp chúng ta, không cần báo đáp, rất nhiều chuyện là phụ nữ không thể làm, thế nên ông ấy giúp chúng ta, ông ấy đem nửa đời người ở nhà

chúng ta, chúng ta biết ơn ông ấy là đúng, biết không? Nhất là con” Lý Băng chìm trong cảm xúc, ôm con gái vào trong ngực, nhẹ nhàng nói “Lúc còn bé con thường xuyên đổ bệnh, con không nhớ ai đưa con vào bệnh viện sao? Không nhớ ai đã kể truyện cổ tích cho con nghe trong phòng bệnh sao? Đều là chú Cố! Cho nên, ông ấy là quý nhân của hai mẹ con chúng ta, mẹ hi vọng con có thể vứt bỏ thành kiến với ông ấy, học cách tôn trọng ông ấy”

Emma không nói gì, chỉ là ôm thật chặt mẹ, nghĩ tới mười mấy năm qua, ông ấy quan tâm yêu thương đối với mình, mặc dù mình luôn là xem thường ông ấy, nhưng là ông ấy vẫn luôn mỉm cười với mình.

Không biết vì sao, bây giờ cô cảm thấy có lỗi với ông ấy?

Một lúc sau, Emma mới áy náy mở miệng “Mẹ, những năm gần đây, cảm ơn mẹ nuôi nấng, bất kể về sau chúng ta còn có trở lại cuộc sống giàu có trước đây hay không, con đều sẽ cùng với mẹ, con. . . Cũng sẽ học cách tôn trọng ông ấy.”

Câu nói sau cùng Emma nói rất nhỏ, hiển nhiên có chút hối hận đối với hành động lúc trước.

Lý Băng nghe được cô..., cảm động bối rối, đây là không phải mình chứng bảo bối của bà đã trưởng thành sao? Bà tràn ngập lệ nóng gât đầu.

“Mẹ, về sau có phải chúng ta sẽ phải trốn ở chỗ này cả đời hay không?” Emma nhìn căn phòng cũ nát ngập mùi ẩm mốc, cau mày một cái, chán ghét nói.

“Không phải vừa mới nói, mặc dù chúng ta không có tiền, con cũng sẽ ở cùng với mẹ sao? Thế nào? Nhanh như vậy đã không tỉnh nguyện rồi hả?” Lý Băng đem đỡ người cô con gái, mang theo nụ cười nói với cô.

Emma buông mẹ ra, âm thầm đi đến bên cửa sổ, nhìn ruộng lúa cách đó không xa “Con chỉ cảm thấy nếu như có thể con muốn trở lại cuộc sống trước kia, con thật sự là không thích cuộc sống như này, nhưng là, nếu như đây là kết cục đã định sẵn, con cũng không có lựa chọn khác, mẹ ở đâu con ở đây.”

Nhìn khung cảnh vắng vẻ này, tâm tình của cô thật sự không có cách nào khá lên được, nơi này và cuộc sống trước kia hoàn toàn trái ngược một nơi là thiên đường một nơi là địa ngục, đây tất cả đều là do người đó ban tặng, cô hận cô ta!

Trong ánh mắt Emma phát ra tia hận học hận thù, như muốn đem người đó nghiền thành tro bụi!

“Sẽ không như vậy, mẹ hứa với con, cuối cùng sẽ có một ngày chúng ta nhất định trở về, ta thế nào nhẫn tâm để cho con gái chịu khổ? Tin tưởng ta, tin tưởng chú Cố, ông ấy không phải đi tìm người đó sao? Nếu người đó đồng ý giúp chúng ta, ta sẽ cho cô ta một cái chết thoải mái, nếu cô ta không đáp ứng. . . Hừ! Ta sẽ cho cô ta sống không bằng chết!”

Lúc Lý Băng nói lời này, đáy mắt đầy sự độc ác, so với thái độ đối với Emma lúc trước hoàn toàn giống như hai người khác nhau, đây chính là yêu và ghét phân chia!

Bà có thể đối với bất cứ kẻ nào lòng dạ độc ác, duy chỉ có đối với cô con gái này này, bà bỏ ra gấp đôi thương yêu.

“Mẹ, nếu là chúng ta thật sự phải vất vả đi qua nửa đời còn lại, con cũng chấp nhận, nhưng là, con nhất định không để cô ta sống tốt hơn chúng ta, mẹ của cô ta cướp đi ba con, hiện tại cô ta lại cướp đi người đàn ông của con, con sẽ không bỏ qua cho cô ta “ Emma mắt vẫn đỏ, nghĩ tới năm đó ba bệnh qua đời, nhưng cực kỳ bị thương kêu ‘Nguyệt Như, Nguyệt Như’, hoàn toàn không để ý đến cô và mẹ đau đớn, cô còn nhớ rõ cô quỳ bên giường bệnh gọi ba, nhưng ông vận hết sức lực độc ác đẩy cô ra ‘ta không phải ba người! Người không phải con của ta, con của ta đã đi theo Nguyệt Như rồi. . . Đi rồi’

Không ai có thể hiểu được cảm giác hồi mười mấy tuổi ấy của cô như thế nào, từ nhỏ cô biết ba không thích cô, chỉ cần vừa thấy cô, ông liền chán ghét xa lánh.

Cô từ nhỏ chỉ có mẹ. . . . Chỉ có mẹ. . .

Cho nên, tất cả bất hạnh của cô, đều là do tiện nữ kia ban tặng, Cô làm sao có thể bỏ qua cho cô ta? Làm sao có thể? Cho dù có mất tất cả cô cũng muốn cho cô ta ném thử một chút cái gì gọi là đau thương!

“Mẹ hứa với con, có ta ở đây một ngày cũng sẽ không để cho cô ta sống như ý, toàn bộ hạnh phúc của mẹ con chúng ta đều bị hủy hoại bởi mẹ con họ, ta làm sao có thể để cho cô yên ổn? Ta chính là có chết, ta cũng phải kéo theo con gái của Nguyệt Như chết cùng” Lý Băng nói âm độc như vậy, cả khuôn mặt cũng vặn vẹo.

Yên lặng lên tất cả kế hoạch trong đáy lòng, bà ta khiến mọi thứ đều trở nên đáng sợ.

Trong biệt thự tĩnh lặng

Ăn cơm trưa đơn giản một chút, Tưởng Niệm liền lên lầu, nhằm chán ngồi chơi, vẫn do ánh mặt trời vẩy lên thân thể nhỏ nhắn của cô, tạo nên cảm giác cô độc, có lẽ là bởi vì người làm cho cô cảm thấy ấm áp không có ở đây.

Không hề chớp mắt nhìn trò chơi trên màn hình 47 in (inches), bức tranh được in thu nhỏ lại ngừng ở bộ chiến y màu xanh dương trên người tiểu nam hài, chung quanh tất cả đều là hung thần quái thú, cô lại hoàn toàn không có hứng, nghiêng đầu, vô lực nháy mắt, thỉnh thoảng cảm điện thoại di động bên cạnh nhìn thời gian, phiên nào ấn game controller trong tay.

Không phải nói lập tức sẽ trở lại sao? Cũng chờ một buổi trưa rồi, thế nào còn chưa trở về? Còn tưởng anh sẽ trở về ăn cơm trưa với cô .

Cô rất nhớ anh. . . . nhớ. . . rất là nhớ!

”Thiếu gia!” Ngoài cửa truyền đến âm thanh cung kính của cô giúp việc, sau đó là tiếng bước chân vội vã.

Tường Niệm vừa nghe thấy âm thanh này trong nháy mắt nâng ánh mắt lên, thoáng qua một chút vui mừng, cô nhanh chóng đứng lên, để lại game controller trong tay, chạy thật nhanh ra khỏi gian phòng, ở trong hành lang lâu hai, cô thấy Diêm Thương Tuyết mới lên lầu, anh đang mặc một chiếc áo sơ mi Armani màu đen, ông tay áo kéo lên, nhất là đáng vẻ lười biếng mê hoặc cực điểm, quần tây màu đen cùng với giày da bóng loáng, trên gương mặt anh tuấn có tia môi mê, mím chặt cánh môi giống như có chút không vui, cả người tản mát ra khí chất ưu nhã cao quý như vậy, làm cho người ta mê luyến cực kỳ, nhìn thấy Tường Niệm thì sắc mặt lại lo lắng vài phần, kiểu căng giương căng, khề mờ môi mỏng “Tối đây!”

Tường Niệm ngăn người một chút, sau đó mang theo tâm trạng lo lắng đi tới bên cạnh anh, đang ở cách anh còn có một mét thì anh đột nhiên anh vươn tay, nắm chặt cổ tay của cô dùng sức kéo cô về phía anh, khiến Tường Niệm đụng phải lồng ngực rắn chắc của anh, bởi vì tức giận mà ngực của anh phập phồng mãnh liệt, bàn tay sau lưng truyền tới hơi nóng, cô cả kinh, anh rất tức giận!

Đang lúc cô chuẩn bị nhận lỗi, Diêm Thương Tuyết đột nhiên quay mặt cô lại, nâng cằm lên, để cho cô cùng anh mặt đối mặt, hơi thở dồn dập đến gần cô, hôn, mang theo sự trừng phạt xiết chặt cô, phóng túng ở trên làn môi cô càn quấy, tay không ngừng thúc chu du phía sau lưng của cô, sau đó chậm rãi từ vạt áo bên hông đi vào.

Tường Niệm bị anh hôn gắt gao, căn bản không mở miệng được, chỉ có thể khấn trương nín chặt áo anh, cau mày cảm giác đầu lưỡi của anh đã tiến vào trong miệng của cô, quét một lượt trong khoang miệng, sau khi làm chuyện xấu ở lưỡi cô rồi lại khẽ cắn.

”Ồ ồ ~” Tường Niệm đau bắt đầu giãy giụa, sợ hãi uốn éo thân thể, dùng sức đóng đưa đầu, muốn né tránh cái hôn cuồng nhiệt của anh.

Nhưng là Diêm Thương Tuyết cũng không tính bỏ qua cô, một tay ôm chặt hông của cô, đi phía trước một bước, để cho cô càng thêm gần sát mình, cảm giác nhiệt độ của thứ kia, một tay nắm ở gáy cô, đem cô chống đỡ ở trên tường, hai chân đè chặt cô, khiến cho cô căn bản không thể nhúc nhích, hôn, trở nên dịu dàng, anh bắt đầu từng điểm từng điểm lướt qua vẻ đẹp của cô.

Càng thêm cảm giác dồn nén mãnh liệt, bụng chột căng thẳng, máu toàn thân điên cuồng sôi trào, kêu gào ‘muốn cô, muốn cô’.

Tường Niệm bị anh hôn, mắt hồng hồng, giống như là phải chịu áp lực.

”Em còn dám khóc?!” (lee^qu.donnn) Diêm Thương Tuyết hôn tận hứng thời điểm, đột nhiên cảm giác khóe miệng có chút mùi vị mặn mặn, hần nhủ lại đôi lông mày tuyết đẹp, dùng động tác hôn, nhìn đuôi mắt Tường Niệm đọng nước mắt, giả vờ giận dữ nói.

“Nữ nhân này muốn chọc giận chết anh sao? Trước khi đi, hết lời cản dận, bảo cô gần đây không được gặp mặt Tô Thước Cảnh, ngoan ngoãn ở trong biệt thự chờ anh về, cô nghe sao? Còn muốn cùng anh ta ăn cơm trưa? Cô rốt cuộc có biết tình cảnh của mình hay không? Cũng còn không suy nghĩ về ý định này của mình!

Tức giận! Một bụng tức giận!

Còn có đúng là, không nghĩ tới mới rồi đi mấy ngày thôi, anh nhớ mùi hương của cô đến vậy, vốn chỉ là muốn trừng phạt nho nhỏ cô một chút, không nghĩ tới vừa chạm vào thân thể thơm ngát của cô, thì không có cách nào không chế được, thật muốn đem lấy cô nuốt vào trong bụng.

Nếu không phải là cô khóc, anh nhất định mắt không chế, ở trong hành lang muốn cô!

Tường Niệm không để ý tới anh, ngược lại còn khóc ra tiếng, Diêm Thương Tuyết không biết phải làm thế nào, thở dài một cái, ôm cô vào trong ngực, nhẹ nhàng nói “Đừng khóc, là anh không tốt, anh không nên hung dữ với em, anh xin lỗi em có được hay không? Là anh quá nhớ em, mấy ngày nay không có em bên người anh thật sự ăn ngủ không yên, cho nên dùng tốc độ nhanh nhất xử lý tốt công việc ở Anh quốc, vội vàng chạy về, trở lại công ty lại có cuộc họp quan trọng, cho nên trở về hơi muộn, thật xin lỗi”

Một câu dịu dàng ‘thật xin lỗi’, một câu ảm áp ‘là anh quá nhớ em’, một nam nhân kiêu ngạo không ai bì nổi hôm nay thâm tình như vậy nói những lời này với cô, dịu dàng giải thích với cô, Tường Niệm say mê.

Nhất thời toàn bộ uất ức được giải tỏa, cô ngưng nhìn Diêm Thương Tuyết, nhìn chiếc mũi cao thẳng cùng cánh môi mỏng, đứng thẳng người, lần nữa nhón chân lên, từ từ đem cánh môi của mình để sát môi anh, hơi thở như lan ở cánh môi anh nói “Em cũng nhớ anh, rất nhớ, rất nhớ”

Diêm Thương Tuyết cả người giống như là bị dòng điện chạy qua, ngây người bất động, thân thể căng thẳng, không thể tưởng tượng nổi có thể nghe những lời tuyệt mỹ này, khuôn mặt anh tuấn đỏ ửng, mang theo thanh âm mừng rỡ, thận trọng hỏi “Em nói cái gì? Nói lại lần nữa!”

Cô mới vừa rồi nói là cô nhớ anh sao? Phải không? Phải không?

Cảm giác say mê này không lời nào có thể miêu tả được, đây là lần đầu tiên, chính tai anh nghe được cô nói muốn anh.

”Em nói, em nhớ anh lắm, rất muốn! Không có anh ở đây bên cạnh em, lòng của em, trống rỗng, buồn buồn” dfienddn l Tường Niệm đầu tựa vào ngực của anh, ôm chặt anh, nghe được nhịp đập mạnh mẽ của tim, xấu hổ đáp.

Đúng vậy! Cô nhớ anh, trong mấy ngày anh đi, cô luôn chìm trong hoảng hốt, lúc nào cũng nghĩ tới sự dịu dàng của anh, sự bá đạo của anh, sự phách lối hấn, tất cả mọi thứ thuộc về anh.

Buổi tối lúc ngủ, nhìn bên cạnh khoảng không trống trải, cô chỉ cảm thấy chung quanh cũng trở nên lạnh buốt, tối tăm . .

Thì ra là trong lúc vô tình, sự hiện hữu của anh trở thành thói quen của cô, cô cũng thích sự hiện hữu ấy. . .

Thói quen, thật sự rất đáng sợ!

Có vẻ sở thích của cô hơi đáng sợ. . . . Bởi vì đó là anh. . . . Chỉ vì là anh!

Diêm Thương Tuyết cực kỳ cảm động, cực kỳ cao hứng, cực kỳ phấn khích, nâng mặt cô lên, đặt một nụ hôn ngọt ngào mang theo say mê cuồng nhiệt lên đôi môi anh đào của cô, trong ánh mắt dịu dàng như nước.

Hôn, một khắc như chưa từng cách xa, anh ôm chặt cô, hôn cô, lao đảo nghiêng ngã hai người họ đi vào trong phòng ngủ.

Tình mê ý loạn giờ mới bắt đầu, gió ngoài cửa sổ giống như vì bọn họ mà khoe khoang biểu diễn, muốn đem hạnh phúc của họ thổi khắp nơi, để cho mọi người cảm nhận được tình cảm chân thành nơi họ. . . .

Bạn đang đọc truyện *Cầm Tù Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: 133: Chân Tướng

Sau khi đưa Tường Niệm về nhà, Tô Thước Cảnh đột nhiên nhận được cuộc điện thoại của người tự xưng là cậu của Tường Niệm, bảo anh đến đó một chuyến, nói là muốn nói chuyện của Tường Niệm với anh.

Anh vừa nghe tới có liên quan đến Tường Niệm, nếu muốn giúp Tường Niệm điều tra thân thế của cô, có thể sẽ có đầu mối gì đó, anh liền đi. . . .

Tô Thước Cảnh lái xe tới điểm hẹn, trực tiếp đi vào trong phòng, liền nhìn thấy Cố Phúc đang ngồi gác chân ở trong phòng, rất nhàn nhã uống cà phê, so với bộ dạng vừa cầu xin Tường Niệm hoàn toàn trái ngược.

Thì ra là không phải chi phụ nữ mới hai lòng, đàn ông cũng vậy! May mà Tường Niệm vừa rồi không đồng ý với ông ta, nhìn bộ dạng kia của ông ta cũng biết ông ta chỉ muốn lợi dụng Tường Niệm! Pxxf.

Anh không nghĩ ngợi nhiều nữa, trực tiếp đi thẳng vào, ngồi đối diện Cố Phúc “Ông muốn nói với tôi cái gì? Nói đi!”

”Tô quản lý người chân thật nói lời thẳng thắn, tôi cũng không lè mề nữa, tôi muốn nhờ Tô quản lý nói vài lời trước mặt Diêm tổng giám đốc, để cho anh ta dừng lại tất cả hành động không có lợi đồng sự trường Lý đối với chúng tôi.” Cố Phúc bí ẩn cười một tiếng, nhìn Tô Thước Cảnh, trong ánh mắt thoáng nét không tầm thường.

Tô Thước Cảnh như là nghe được đầm rỗng hang hổ, cười đến cạn rở “Ha ha ~ tại sao ông cho rằng tôi sẽ giúp ông? Có vẻ ông đã hơi tự phụ quá rồi? Trên thương trường thắng làm vua thua làm giặc không phải ông không biết? Cho dù là tổng giám đốc chúng tôi không thu mua Hàn thị, cũng sẽ có khác tập đoàn thu mua nó, nếu như vậy, tại sao không chọn một người chủ đáng tin?”

Cố Phúc nghe anh giấu cợt cũng không nổi giận, ông ta tự tin nhìn chằm chằm gương mặt tà mị của Tô Thước Cảnh, có thâm ý khác nói “Cậu sẽ! Bởi vì cậu thích Tường Niệm, cậu sẽ vì cô ấy làm một việc chính cậu đang muốn làm nhưng vẫn đang do dự.”

”Có ý gì? Ông rốt cuộc muốn nói cái gì? Nói thẳng ra đi.” Tô Thước Cảnh thấy ông ta nhìn thấu tâm tư của mình, hoảng hốt, cũng không muốn cùng ông ta nói nhảm, liền gọn gàng dứt khoát nói.

”Ồ đây ta có một đoạn băng ghi hình, cậu xem thì sẽ hiểu rõ ý ta muốn nói, ba ngày sau, tôi lại tới tìm anh để lấy câu trả lời.” Cố Phúc từ phía sau lấy ra một hồ sơ văn kiện, bên trong phình ra, ông ta cười thâm hiểm, giao vật trong tay cho Tô Thước Cảnh.

Tô Thước Cảnh do dự một chút, nhưng vẫn cầm lấy, chỉ cần là có liên quan Tường Niệm, anh cũng không kháng cự được.

”Vậy tôi đi trước, ba ngày sau ta lại tới tìm Tô quản lý.” Cố Phúc thấy anh nhận lấy túi, liền đứng lên cung kính nói Tô Thước Cảnh.

Tô Thước Cảnh không để ý tới ông ta, chỉ là kinh ngạc nhìn văn kiện đang ở trong tay, cảm thấy nặng nề.

Anh trở lại công ty, liền mở đoạn băng ghi hình ra, là hình ảnh camera theo dõi ở hành lang của một quán rượu, anh hết sức chăm chú nhìn, đầu tiên là không hiểu Cố Phúc đưa cho mình một đoạn băng làm gì, nhưng khi anh nhìn thấy Tường Niệm cùng một nam phục vụ viên cùng đi vào phòng 208 thì tựa hồ như đã hiểu rõ rõ ràng, anh ngừng thờ nhìn thấy tên nhân viên phục vụ nam kia đi ra ngoài.

Tường Niệm còn ở trong phòng? Cùng ai? Đó có phải là người làm tổn thương cô?

Bởi vì sau vụ đó anh cũng đi cùng cảnh sát tới nơi đó nên biết một chút tình hình, cho nên vừa nhìn thấy cảnh này anh biết rõ có liên quan đến chuyện Tường Niệm bị làm nhục.

Anh lạnh lùng tiếp tục xem, anh biết Cố Phúc nếu đã đưa cho anh đoạn ghi hình này khẳng định không phải đơn thuần chỉ là cho anh nhìn thấy Tường Niệm bị làm nhục, có thể có ẩn tình gì đó bên trong.

Tô Thước Cảnh không hề chớp mắt, qua nửa giờ sau lại có một gã nam phục vụ khác cầm một hộp đồ đi vào, một hồi lại đi ra, Tô Thước Cảnh hồi hộp, Tường Niệm đã ở bên trong nửa giờ rồi, có thể trong nửa giờ ở nơi này đã... đã... đã...

Thật sự là ở nơi này trong vòng nửa canh giờ đó đã gặp chuyện không may hay sao? Anh càng ngày càng hận sự bất lực của mình! Tại sao không thể bảo vệ thật tốt cô cho? Xem ra An Nguyệt Lê còn bảo vệ cô tốt hơn!

Anh đang chìm trong bi thương, trên hình ảnh bỗng nhiên xuất hiện bóng dáng của Mị Cơ, Tô Thước Cảnh sững sốt, bọn họ đã đi đến đó như nào? Tại sao không có nghe Tuyết nói qua?

Nhìn hai người đi vào đến gian phòng, mấy phút sau, Mị Cơ kéo người lóa thể ra, hạ thân chỉ bọc một điều khăn lông Trịnh mỗ ra ngoài, cái gì đây? Anh ta thế nào không ra? Ở bên trong an ủi Tường Niệm sao? Khi đó Tường Niệm đã xảy ra chuyện sao?

Anh tiếp tục nhìn chòng chọc màn hình, phát hiện 9 giờ đúng, Diêm Thương Tuyết từ bên trong ra ngoài, mà anh đã tại bên trong ở một hon tiếng đồng hồ, nhưng tại sao Tuyết một mình đi ra ngoài? Nếu Tường Niệm trước lúc Tuyết xuất hiện đã xảy ra chuyện, vậy tại sao lúc đi ra không mang theo Tường Niệm? Hay là... Hay là chính là sau khi Tuyết vào Tường Niệm mới gặp chuyện không may?

Tường Niệm đi vào gian phòng thì thời gian trong hình ảnh là 7 giờ 23 phút, cùng Trịnh mỗ ở trong phòng ngay người nửa giờ, ở cùng Tuyết hơn một tiếng đồng hồ, người nào có khả năng hơn?

Anh đột nhiên nghĩ đến ngày Tường Niệm bị đưa vào bệnh viện, anh nhìn cô thì cô khàn giọng kêu gào ‘tại sao là anh? eequydonEm có thể cảm giác được đó là anh! Là anh... Rõ ràng là anh’ lúc ấy anh cho là Tường Niệm nhất thời không chịu đựng được, cho nên mới nói xằng nói bậy, anh cũng không để ở trong lòng, bây giờ nhìn lại, trực giác của cô đúng!

Trong lòng, loạn, rất loạn!

Thật chẳng lẽ chính là anh ta? Nhưng là mục đích của anh ta là cái gì chứ?

Tô Thước Cảnh đột nhiên cảm thấy mọi việc rất mù mịt, anh chìm sâu trong đó... .

Nhưng từ từ suy nghĩ. Nhìn lại hình ảnh là hai người đàn ông áo đen mang Trịnh mỗ hôn mê đi vào, mấy phút sau chỉ có một người đi ra.

Còn có một người nữa đâu?

Còn có tại sao Trịnh mỗ bị khiêng ra ngoài? Rồi lại bị khiêng vào?

Cho đến 9 giờ 40 phút, hình ảnh An Nguyệt Lê thoáng qua, anh ta dùng lực đập cửa, sau đó liền vọt vào, cửa đột nhiên rất nhiều người vây quanh, sau đó... Sau đó xảy ra chuyện gì, Tô Thước Cảnh cũng biết rồi.

Tại sao có thể như vậy?

Buổi tối đó Tuyết cùng đi với Tường Niệm sao? Còn Trịnh mỗ?

Nhưng có thật là Trịnh mỗ làm nhục Tường Niệm, Tuyết làm gì lại phải tốn công tốn sức đưa anh ta vào rồi mang ra? Tuyết ở bên trong hơn một tiếng đồng hồ, anh đang làm gì bên trong? Chuyện này có cảm giác, cảm giác là bị người ta sắp đặt.

Tô Thước Cảnh mở mắt, ánh mắt sắc bén, anh hiểu được rồi!

”Thùng thùng~” tiếng gõ cửa cắt đứt suy nghĩ của Tô Thước Cảnh.

Nghe tiếng gõ cửa, anh tắt màn hình, một hồi lên tiếng “Vào đi.”

Cửa bị đẩy ra, một nữ thư ký ăn mặc gọi cảm đi vào, thân hình uốn éo, phong tình vạn chủng hướng tới Tô Thước Cảnh, một đôi mắt phượng mang theo mùi vị quyến rũ dán chặt vào Tô Thước Cảnh.

Tô Thước Cảnh khoe miệng chứa đựng nét cười cũng nhìn cô “Cô là?”

”Tôi là thư ký tổng giám đốc mới tới, tôi tên Lâm Tuyên” cô gái mị nhãn như tơ nhìn Tô Thước Cảnh, đi tới bên cạnh ghế của anh, nhẹ nhàng để văn kiện trên tay lên bàn.

”Ai da ~ tôi thật sự không cẩn thận, làm thế nào? Làm thế nào đây?” Lúc cô ta để văn kiện ‘không cẩn thận’ đổ rượu đỏ trên bàn vào người Tô Thước Cảnh, một nửa rượu vẩy vào đũng quần Tô Thước Cảnh.

Tô Thước Cảnh im lặng không lên tiếng nhìn cô ta.

Cô gái kiều mị liếc anh một cái, phát hiện anh không lên tiếng, động tác liền gần hơn một bước, từ từ đưa tay về phía đũng quần Tô Thước Cảnh, vừa giả vờ hối tiếc nói “Làm thế nào đây? Tôi thật không cẩn thận rồi, thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi giúp anh lau sạch sẽ”

Đang khi nói chuyện đã để tay trên đũng quần, trong lòng cô ngẩn ra, cách quần lót phát hiện lửa nóng chỗ đó của anh, âm thầm tự đắc.

Tô Thước Cảnh vẫn không nói lời nào, nhìn ngón tay mảnh khảnh của cô ta nhẹ nhàng, vô cùng khiêu khích lau vật cứng rắn của anh, thế nhưng anh lại không có cảm giác dục hóa.

Thật là kỳ lạ!

Cô gái thấy anh cũng không cự tuyệt lại càng to gan hơn, cô mị hoặc cười một tiếng, khom người để lộ ra bộ ngực có thể khiến đàn ông phun máu mũi, sau đó xoay tròn cái ghế về phía mình, lại ngồi xồm xuống, dùng mặt tiếp cận chỗ ướt đầm kia, nhẹ nhàng ma sát “Thật ướt nha, cà phê tốt không nóng, nếu không thì. . .” Cô gái không nói tiếp, tuy nhiên nó làm cho người ta cảm giác ngứa ngáy.

Tô Thước Cảnh khó chịu nuốt nước miếng, nhìn cô khiêu khích thân thể của mình, cảm giác thân thể bắt đầu nóng dần, bị một thứ tuyệt diệu quyến rũ như vậy, có tên đàn ông nào chịu được?

Cô gái càng lúc càng lớn mật, cô từ từ đem điểm cứng rắn đó ma sát, dùng môi mút nhẹ nhàng ngậm lấy, cắn từng cái, bàn tay nhỏ bé cũng không an phận mà là càn trên đùi Tô Thước Cảnh. Ngao mạn dữ dội xoa đầu gối Tô Thước Cảnh.

Tô Thước Cảnh cảm thấy miệng khô khốc, rất khó “Đi ra ngoài rót cho tôi ly nước, nhớ nửa giờ sau đi vào”

Cô gái đang ngậm vật cứng chợt ngừng động tác đang đưa lại, cô ta khó hiểu nhìn Tô Thước Cảnh, rõ ràng anh cũng là có cảm giác, tại sao bắt cô đi ra ngoài? Nếu đi ra ngoài tại sao lại muốn cô nửa giờ đi sau mới vào?

Thấy cô gái ngẩng đầu lên nghi hoặc nhìn anh, Tô Thước Cảnh nhếch miệng tà mị cười một tiếng “Tôi đi tắm, cô đợi lát nữa hãy vào”

Cô gái đầu tiên là sững sốt, sau đó bừng tỉnh hiểu ra gật đầu một cái, kiều mị đứng lên mặt từ từ hướng về phía cánh môi Tô Thước Cảnh, thế nhưng anh lại vô tình vứt qua một bên.

Cô gái cũng không dây dưa nữa, nhẹ nhàng ghé vào tai anh nói một câu “Vậy tôi chờ anh.”

Sau đó lắc lắc mông đi ra ngoài.

Tô Thước Cảnh dùng ngón tay trở lau môi của mình, lạnh lùng cười một tiếng, phía trên này có hương vị của Tường Niệm, anh sẽ không để người khác đụng chạm nó!

Nhớ tới chuyện quán rượu, tâm tình của anh trở nên phức tạp.

Tuyệt, chuyện này thật sự là cậu một tay lên kế hoạch sao? Mục đích là gì, là khiến An Nguyệt Lê ngồi tù lại vẫn suy nghĩ muốn hủy hoại Tường Niệm? Tôi rõ ràng thấy từ trong mắt cậu chân tình đối với cô ấy, tại sao tại sao?

Tô Thước Cảnh ngồi trên ghế da xoay ở trước bàn làm việc, hai tay đan sau gáy, vô lực mệt là tựa lưng vào ghế, ánh mắt cứng đờ nhìn chằm chằm tượng chim ưng đặt trên bàn.

Nghĩ tới tám năm trước cùng Diêm Thương Tuyệt xuyên qua mưa bom bão đạn, tình cảnh hai người sống nương tựa lẫn nhau, nghĩ tới anh ta vì cứu mình, một thân một mình xông vào ổ đen, nghĩ tới anh ta vì cứu mình người bị thương nặng nhưng vẫn là liều mạng bảo vệ mình.

Từng chuyện đều làm cho anh cảm động, cho nên nhiều năm nay anh chịu một nhọc trợ giúp anh ta, giúp đỡ anh ta đứng ở đỉnh cao thế giới, mỗi một câu anh ta nói, mỗi một việc anh ta làm cho tới bây giờ cũng sẽ không hoài nghi, anh luôn có thói quen tin tưởng Tuyệt, ủng hộ Tuyệt!

Thế nhưng lần sự thật đặt ở trước mắt, anh làm như thế nào tin tưởng đây.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: 134: Chuyện Hai Người Nói, Tôi Luôn Nghe Được.

Thời gian tốt đẹp luôn trôi qua rất nhanh, Tường Niệm tới nơi này đã hơn một tháng, mấy ngày nay Tuyết vẫn cùng với cô, cũng rất ít tới công ty, có hội nghị gì quan trọng cũng bảo nhân viên tới biệt thự họp.

Tóm lại mấy ngày nay anh đối với mình cực kỳ tốt, để cho mình có cảm giác tựa như được cả thế giới yêu mến, hạnh phúc như vậy, ngọt ngào như vậy!

“Sao vậy? Đang suy nghĩ gì? Đã trễ thế này rồi còn chưa ngủ?” Diêm Thương Tuyết đi vào nhìn thấy Tường Niệm chỉ khoác một chiếc áo mỏng đứng ở bên ngoài ban công, liền mặt lạnh đi vào.

Tường Niệm nghe thấy tiếng của anh, xoay người, dịu dàng nhìn anh: “Chờ anh, anh chưa vào em không ngủ được”

Vốn là muốn nói giận nhưng Diêm Thương Tuyết nghe cô nói như vậy, liền kiêu ngạo cười một tiếng, cắn cắn khóe miệng “Như vậy em không được rồi xa anh?”

Tường Niệm then thùng mím môi, nghiêng đầu nhìn thì thấy anh đã tới bên cạnh, ôm chặt eo cô, cô cũng không chút ngại ngần nhào vào trong ngực anh, đôi vòng tay ôm chặt hông của anh: “Em không thể bỏ rơi anh, cho nên anh phải thật tốt đối với em, không cho phép bắt nạt em, không cho phép tổn thương em, không cho phép lừa ta”

Lời của cô nói rất nghiêm túc, khiến trong lòng Diêm Thương Tuyết khẽ trùng xuống, không cho phép tổn thương cô? Không cho phép lừa gạt cô? Đường như mình đều đã làm.

Tường Niệm thấy anh không trả lời, cau mày ngược mắt nhìn anh “Thế nào? Yêu cầu của em quá sức, anh không có cách thực hiện được?” Giọng nói có chút nổi giận.

Diêm Thương Tuyết lấy lại tinh thần, nuông chiều ôm mặt của cô, tình ý sâu xa nói “Anh chỉ biết hiện tại thật sự rất yêu em, không còn em thì anh cũng không thể trụ nổi, cho nên chuyện trước kia anh không nhớ rõ, chỉ cần về sau anh yêu em, em yêu anh là tốt rồi, Die nd da n hai người chúng ta cùng nhau già đi, đầu bạc răng long, chỉ có thể nằm trên giường, không thể đi lại, anh sẽ luôn nắm thật chặt tay em, không buông ra, cho đến khi cái chết tìm đến chúng ta.”

Đôi mắt Tường Niệm đắm lệ nghe anh nói, cả người tan mát ra khí phách mê người, lời nói vô cùng chân thành, chứa đựng tình cảm sâu nặng, cô thực sự rất cảm động.

“Cảm động? Dễ dàng như vậy đã thỏa mãn?” Diêm Thương Tuyết cười yếu ớt nhìn cô nước mắt lưng tròng ôm chặt lấy cô: “Không cần dễ dàng như vậy đã mãn nguyện, sau này anh còn sẽ đối tốt với em hơn nữa.”

Tường Niệm gật đầu, hạnh phúc ôm chặt anh, chặt hơn một chút, giống như đời này cứ muốn được anh ôm như vậy. . . Ôm thật chặt.

“Anh muốn em, tới nay.” Diêm Thương Tuyết hạ thấp giọng bên tai Tường Niệm thở khẽ khí nóng, kích động nói.

Tường Niệm bị anh ôm cả người nóng lên, cô căng thẳng trong lòng anh cựa quậy, rụt cổ “Ngày nào cũng...cũng không tốt.” mấy chữ giữa cô không có gan nói ra miệng.

Nhưng là anh hiểu ý của cô.

Diêm Thương Tuyết ôm chặt hông của cô, để cho cô cảm giác được vật cứng rắn của mình: “Cảm thấy sao? Không có được em, một khắc nó cũng không thể sống yên ổn”

Anh dồn nén những bất an trong lòng, ôm Tường Niệm đi tới giường. . .

(kế tiếp, các nàng tự tưởng tượng! Tác giả không viết thật, tui cũng không biết edit cái gì TT >O<)

.....

Diêm Thương Tuyết ngồi trước bàn làm việc, chăm chú nhìn hợp đồng, thỉnh thoảng cau mày, đột nhiên cửa phòng làm việc bị đẩy mạnh, anh ngược mắt nhìn, thấy Tô Thước Cảnh một thân tây trang màu trắng, nổi giận đùng đùng đi tới, anh để bút xuống, mặt lạnh nhìn “Càng ngày càng nóng vội.”

“Phải, tôi nóng vội, không nghĩ rằng, cậu giấu được tốt như vậy, lâu như vậy” Tô Thước Cảnh khinh bỉ nhìn anh, miệng đầy tức giận giễu cợt.

Diêm Thương Tuyết đứng lên, lạnh lùng khoanh hai tay trước ngực, khó hiểu nhìn Tô Thước Cảnh “Sao vậy, lúc ra cửa đã bị chó cắn rồi à? Vừa đến đã nổi điên?”

Tô Thước Cảnh nhìn chằm chằm anh, lấy đồng ảnh ra, vứt trước mặt anh: “Xem những tấm hình này, cậu sẽ biết tôi bị ai cắn?”

Diêm Thương Tuyết dời tầm mắt chuyển qua xấp hình, khi nhìn rõ bối cảnh cùng người ánh mắt thoáng chút hoảng hốt, chỉ là rất nhanh bị anh cẩn thận che giấu, làm sao mà Cảnh có những tấm hình này?

Sau sự việc kia, không phải anh đã sai người phá hủy tất cả camera giám sát sao?

Tô Thước Cảnh thấy đáng vẻ cổ trần tình của anh, nhướn mày, giễu cợt nói “Thế nào? Không nhận ra sao? Người trong ảnh so với cậu không khác gì

đầu.”

”Cậu đã phát hiện từ khi nào?” Diêm Thương Tuyệt cảm xấp hình ở trong tay, không chút để ý hỏi.

Anh cho rằng chuyện này không ai biết, anh cho rằng anh làm rất tốt, nhưng là ai? Là ai muốn dậy lên tất cả những chuyện đã chìm xuống ấy? Pxxf

Nhưng bất kì ai, đều sẽ chết!

”Tôi cũng mới phát hiện ra gần đây, tại sao? Nói cho tôi biết tại sao lại bày ra tất cả chuyện này? Cậu có biết cậu làm như vậy là tổn thương cô ấy hay sao, không phải cậu yêu cô ấy sao? Tại sao phải làm như vậy?” Tô Thước Cảnh cuối cùng không nhẫn nhịn được nữa, tóm chặt cổ áo của Diêm Thương Tuyệt, giận dữ hỏi.

Diêm Thương Tuyệt không cảm xúc nhìn bàn tay đang nắm cổ áo mình, sau đó hơi dùng sức đẩy Tô Thước Cảnh ra “Bởi vì tôi phải chiếm được cô ấy, cho dù phải dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào đi nữa, mà An Nguyệt Lê chính là chướng ngại của tôi, anh ta vốn phải chết, nhưng bởi vì lo cho cô ấy, sợ cô ấy đau lòng, nên chỉ để cho anh ta ngồi tù mà thôi.” Anh lạnh lùng nhìn Tô Thước Cảnh, ngạo mạn nói “Cậu đến khôi phục vận tội sao? Đối với tôi?”

Đôi mắt phần nộ của Tô Thước Cảnh hạ xuống, mặc dù anh tức giận, nhưng là nghĩ đến nhiều năm trước, hai người khổ cực như vậy chịu đựng từng ly từng tí anh không có cách nào hận anh.

”Tuyệt, bất kể cậu có tàn ác với người khác như thế nào, tôi chỉ hi vọng cậu bảo vệ thật tốt cho cô ấy, không nên thương tổn cô ấy, cô ấy rất cố chấp, nếu cậu lừa gạt cô tổn thương cô ấy, cô ấy sẽ không tha thứ cho cậu! Khiến An Nguyệt Lê ra đi, cậu phải bù đắp cho cô ấy.” Tô Thước Cảnh tóm chặt tay anh, có chút cầu khẩn.

”Tại sao cậu cho rằng tôi muốn làm tổn thương cô ấy? Tôi cũng chiều cô còn tới không kịp.” Diêm Thương Tuyệt lười biếng dựa vào bàn làm việc, nhàn hạ nhìn gương mặt âm u của Tô Thước Cảnh, dieendaan lại chậm rãi nói “Cậu yên tâm, trừ việc tôi lừa cô ấy để loại bỏ An Nguyệt Lê ra, chưa từng làm chuyện tổn thương cô ấy, hơn nữa, tôi còn giúp đỡ cô ấy.”

Mi tâm Tô Thước Cảnh nhíu lại, hoài nghi nhìn anh “Nói vậy là sao?”

Anh cũng không tin nổi, một ác ma nổi tiếng như anh lại đi giúp người?

”Tôi đã điều tra được, mẹ cô ấy và Lý Băng có quan hệ trực tiếp, cho nên tôi mới có ý định thu mua Hàn thị, nhớ ngày đó Lý Băng trăm phương ngàn kế muốn cho tôi làm tưởng rằng ba mẹ đã qua đời của tôi và Cố Nguyệt Như có liên quan, nhưng là tôi dễ lừa lắm sao? Chút chuyện này mà cũng không nắm rõ, tôi không xứng có được những thứ này!” Anh nói rất hồ hững, nhưng vẫn khiến người ta khiếp sợ.

”Nhưng những gì cậu làm đối với An Nguyệt Lê đều làm thương tổn cô ấy, nếu cô ấy biết liệu sẽ tha thứ cho cậu?” Tô Thước Cảnh biết anh là thật sự yêu Tưởng Niệm, hôm nay anh đến vốn là muốn mắng chửi cậu ta, nhưng là. . .

Anh thủy chung không quên được chuyện năm đó Tuyệt mạo hiểm tính mạng cứu anh, cũng không quên được Tuyệt thay mình nhận một viên đạn, còn che giấu cho mình.

Chuyện hôm nay, muốn anh gạt Tưởng Niệm, thật sự làm khó anh.

”Chỉ cần cậu đừng nói cho cô ấy biết là được, bây giờ tôi không thể không có cô ấy, về phần Lý Băng, tôi sẽ để cho bà ta sống thêm vài ngày.” Diêm Thương Tuyệt nhìn sang những tấm ảnh kia đêm chiều nói.

”Nhưng cậu của cô ấy đã tìm tới, tôi không biết về sau cô ấy có biết hay không.” Tô Thước Cảnh đột nhiên cảm thấy lo lắng, nhìn anh chăm chăm Diêm Thương Tuyệt trên mặt anh đột nhiên có điểm khẩn trương.

Lúc nào thì, Tuyệt đã trở thành người đàn ông biết yêu?

Vì người mình quan tâm, buông bỏ tất cả kiêu ngạo, chỉ vì để cho cô ấy vĩnh viễn ở bên cạnh mình?

”Chuyện khi nào?” Diêm Thương Tuyệt khần trương nhìn Tô Thước Cảnh.

”Mấy ngày rồi, chính là ngày cậu từ Anh trở về, tôi gặp cô ấy ở quán cà phê, lúc ấy cô ấy đang nói chuyện cùng một người đàn ông. . .”

”Đàn ông?! Cô cùng người đàn ông nào?!” Không đợi Tô Thước Cảnh nói xong, Diêm Thương Tuyệt liền giận dữ ngất trời nhìn anh chăm chăm.

Ánh mắt kia dường như muốn ăn tươi nuốt sống anh.

Tô Thước Cảnh thấy bộ dạng bình dấm chua của anh, tức giận khinh thường anh “Nghĩ gì thế? Cậu cứ không tin tưởng cô ấy như vậy?” Nói qua rồi lại cười thầm “Đây không phải rõ ràng cậu rất quan tâm cô ấy sao?”

Diêm Thương Tuyệt không e dè mà nói “Đúng vậy, tôi rất quan tâm cô ấy!”

Anh cũng không biết là từ lúc nào, cô đã ở trong lòng mình rồi, lúc bắt đầu anh cho là mình chỉ là muốn trả thù cô, cho nên không từ thủ đoạn nào để cho cô ở bên cạnh mình, từ từ hành hạ cô, nhưng là, anh phát hiện ra rằng anh không lừa được mình, nhìn thấy cô khóc, sự quật cường của cô, mỗi một điểm

đều khiến anh động lòng

Anh không cách nào không thương cô!

Khi anh hiểu rõ tất cả đều là do Lý Băng giờ thủ đoạn, mười năm trước, bà ta đi đến biệt thự tìm Cố Nguyệt Như, lại bị cha mẹ của mình đuổi ra ngoài, còn nói những lời châm chọc, lequydonn bà ta liền ghi hận trong lòng, vừa đúng hôm đó là sinh nhật Tường Niệm, bà ta cho rằng ngày đó Cố Nguyệt Như nhất định sẽ cùng cha mẹ anh đi ra ngoài, liền âm thầm kế hoạch từ đây, nghĩ tới dứt khoát hoặc là không làm, đã làm thì cho xong sai người cắt phanh xe.

Mà tiếp tay cho bà ta chính là em trai của Cố Nguyệt Như — Cố Phúc.

Cũng tại vì Lý Băng âm thầm phái người đưa chứng cứ cho anh, lúc ấy liền nổi lên lòng nghi ngờ, thử hỏi, mục đích anh trở về có mấy người biết?

Người đó hao tổn tâm cơ giúp anh tìm ‘chứng cứ’ như vậy, chẳng lẽ anh không sinh nghi? Anh ngu ngốc như vậy sao? Ngu ngốc đến mức cái gì cũng tin tưởng.

Anh liền lợi dụng lực lượng tổ chức Để đi điều tra, quả nhiên anh cũng điều tra được, thì ra là, chồng Lý Băng là ba Tường Niệm, hơn nữa cái chết của mẹ Tường Niệm Cố Nguyệt Như không đơn thuần.

Năm đó tất cả các nhân chứng liên quan, đầu mối đã trải qua mười năm, thật sự khó có thể tìm ra cái gì! Cũng may, có tổ chức giúp một tay.

Hơn nữa Lý Băng mời anh tham gia bữa tiệc, anh cũng đoán được, cái chết của cha mẹ anh và Cố Nguyệt Như, có thể có liên quan tới bà ta, tại sao bà ta dùng trăm phương ngàn kế tiếp cận mình, luôn là có mục đích, anh chờ cái đuôi của bà ta lộ ra.

Về sau càng điều tra kỹ càng, mọi việc cũng trở nên rõ ràng.

Thì ra là đầu sỏ đứng sau mọi chuyện là Lý Băng!

Nhưng làm sao anh có thể chỉ dùng luật pháp để cho bà ta dễ dàng thoát tội?

Luật pháp sẽ chỉ dùng một viên đạn giải quyết cuộc đời của bà ta, mà anh, anh sẽ khiến cả phần đời còn lại của bà ta phải chịu đựng nỗi đau như anh đã phải chịu đựng nỗi thống khổ sau vụ tai nạn kia.

Anh bắt đầu mọi chuyện nhằm vào Lý Băng, bà ta muốn khu đất ngoại thành phía Nam, anh ra giá gấp ba để mua, bà ta muốn con gái được gả vào hào môn thế gia làm phượng hoàng, anh sẽ khiến cho cô ta không bằng chuột cống, anh không chỉ muốn thu mua Hàn thị, làm cho hai người đó không còn xu nào, còn muốn bắt họ phải trốn chui trốn lủi sống quan ngày, làm tổn thương người của anh, anh nhất định khiến cho bà ta sống không bằng chết!

Nhưng cũng may, may mà anh không làm chuyện gì không thể tha thứ đối với Tường Niệm, anh biết di Doãn bởi vì anh cha mẹ chết, cho nên canh cánh trong lòng đối với Tường Niệm, cho nên anh đem tất cả mọi chuyện cũng nói với di Doãn, trước khi rời viện di Doãn cũng tự nguyện, cả ngày ở trong hậu viện ăn chay niệm Phật.

Giống như tất cả đều nhanh như vậy, nhanh như vậy anh liền yêu cô, bởi vì cô cười, mà vui vẻ, bởi vì cô mệt mỏi, mà đau lòng.

Nếu là nói anh có cái gì đó không phải, đó chính là An Nguyệt Lê!

Nhưng là năm năm, cũng không lâu lắm.

Chờ anh ta ra ngoài, đứa bé của anh và Tường Niệm cũng lớn rồi, anh ta nhúng tay vào thế nào?

”Có thể nghe được từ chính miệng cậu nói như vậy, tôi cảm thấy vui mừng thay cô ấy.” Tô Thước Cảnh thương cảm thờ dài nói ”Người đàn ông kia tự xưng là cậu của Tường Niệm, ông ta nhờ Tường Niệm cầu xin cậu giúp Lý Băng, buông tha Hàn thị, hơn nữa nói tất cả mọi chuyện với cô ấy rồi, cô ấy rất đau lòng.”

Diêm Thương Tuyệt hơi hí mắt ra nhìn Tô Thước Cảnh, một lúc sau mới khinh thường nói ”Hành động của bọn họ trái lại rất mau lẹ, thật cho là tôi không tìm được chỗ bọn họ trốn hay sao?” die,n; da.n Nói xong khoe miệng khinh miệt lại tiếp ”Tôi chỉ là muốn cho bọn họ nếm thử mùi vị không có tiền không có thể một chút, tay người chen ép khắp nơi, phải nhìn sắc mặt người khác, cuộc sống kinh tế vất vả, khiến một viên đạn giải quyết bà ta, quả thực không đủ.”

Đang nói, cửa phòng làm việc nặng nề bị đẩy ra. . . .

Anh và Tô Thước Cảnh đồng thời nhìn lại, thấy Tường Niệm hai mắt rung rung, run lấy bầy đi tới, vẻ mặt đau thương đó làm cho người khác đau lòng không dứt, trong lòng, đau đến không ngừng chảy máu. . .

”Em . . .” Diêm Thương Tuyệt lo lắng nhìn Tường Niệm, quan sát cẩn thận nét mặt cô, thận trọng nói.

”Chuyện hai người nói, tôi đều nghe được” Tường Niệm trong tay còn cầm bát canh vốn là cố ý muốn mang cho anh, cô từng bước đi đến gần Diêm Thương Tuyệt, tuyệt vọng khắc sâu vào trong đáy mắt.

Tại sao lại như vậy? Buổi tối đó là anh! Thật sự là anh! Mục đích của anh chính là muốn cho Nguyệt Lê ngồi tù, tiếp theo là để đạt được mục đích khiến mình vĩnh viễn ở lại bên cạnh anh?

Như vậy xường xảy ra chuyện như vậy cũng là do anh? Tiểu Miêu sanh non cũng là do anh? Nguyệt Lê ngồi tù cũng là do anh? Cho nên tất cả mọi chuyện đều là do anh gây nên?

Tại sao lại để cô nghe được mấy chuyện này? Cô chỉ là muốn anh, nghĩ đến anh, thuận tiện tự tay nấu canh gà đưa tới cho anh, cô chỉ là không thể rời xa anh, cho nên, đến tìm anh, nhưng tại sao phải bắt cô nghe chân tướng mọi chuyện?

Cô tình nguyện cái gì cũng không biết!

Tại sao anh có thể làm tổn thương người thân của cô như vậy? Tại sao anh có thể làm tổn thương cô như vậy?

Không phải cô đã nói sao, nếu có một ngày anh muốn trả thù cô, chỉ cần không làm hại đến An gia, anh làm cái gì cô cũng có thể tha thứ! Tại sao anh muốn hại An gia suy tàn? Tại sao!

”Tuông Niệm, em hãy nghe anh nói, bây giờ em rất kích động, anh không có cách nào giải thích với em, đợi em bình tĩnh lại, hãy nghe bọn anh giải thích có được không? Đừng kích động.” Tô Thước Cảnh thấy đáng vẻ này của cô, ôm chặt cô vào trong ngực, muốn cho cô bình tĩnh lại, anh hận không thể đánh bản thân, khi anh đi vào nên sai người canh giữ ở bên ngoài, như vậy cô sẽ không biết.

Nhưng chân tướng có thể lừa gạt cô bao lâu?

”Đừng đụng vào tôi!” Tuông Niệm hét lớn, tức giận tránh xa lồng ngực Tô Thước Cảnh, chỉ vào anh “Anh và anh ta cùng một phe đúng không? Các người muốn tôi phải đau thương đến chết, khổ sở đến chết phải không?”

Cô tuyệt nhiên không nghe thấy, cũng không quan tâm Diêm Thương Tuyệt nói ‘tôi rất quan tâm cô ấy’, cô chỉ biết An gia hôm nay tất cả đều là anh ban cho!

Cái gì mà quan tâm cô, cái gì mà không thể rời bỏ cô, đều là giả, quan tâm cô là làm tổn hại đến người thân của cô sao?

”Không phải, không phải, tôi ở bên cạnh em là vì không kiềm chế được thích em, tôi không có mục đích gì, trong khoảng thời gian vừa qua, em chỉ có ấn tượng như thế về anh thôi sao?” Tô Thước Cảnh vô cùng đau đớn nói.

Tại sao cô có thể hiểu lầm anh? Tại sao có thể? Anh yêu cô sâu đậm như vậy!

”Tôi không muốn nghe, không muốn nghe, các người đều lừa tôi, tổn thương tôi, tôi không muốn nghe anh nói, không cần!” Tuông Niệm hoảng hốt ôm đầu, lắc điên loạn, cô không muốn nghe lời nào cả, không muốn!

”Làm loạn đủ chưa?” Diêm Thương Tuyệt đột nhiên mở miệng, giọng nói có chút mất bình tĩnh.

Anh không chịu được bộ dạng kia của cô, vì An Nguyệt Lê mà khóc đứt từng khúc ruột!

Cô là muốn anh nhúng tay khiến an Nguyệt Lê chết ở trong tù sao?

Nghe được tiếng của anh, Tuông Niệm không sợ hãi ngược mắt nhìn anh, trong mắt chứa chất thù hận.

”Anh đã đồng ý với tôi, sẽ không làm tổn thương người của An gia, anh gạt tôi!” Tuông Niệm nhìn gương mặt tuấn mỹ của anh, tức khắc tâm hóa thành tro bụi, nước mắt, lăn dài trên khuôn mặt.

Cô hận nhất chính là bị người khác lừa gạt, cô hận nhất chính là anh rõ ràng đã đồng ý với cô, sẽ không làm hại đến người của An gia, anh nuốt lời rồi! Anh có biết người của An gia đối với cô có ý nghĩa gì hay không? loqldJon Đó là những người chung sống với cô mười năm, cô coi họ như người thân của cô! Là những người thân duy nhất trên đời này của cô! Tại sao anh có thể độc ác như vậy? !

Tại sao anh có thể khiến chú An lớn tuổi như vậy còn phải chịu nỗi đau chia cắt ruột thịt đó?!

Tại sao anh nhẫn tâm tổn thương bọn họ? Nghĩ tới ở tòa án, khoảnh khắc An Nguyệt Lê bị tuyên án, chú An chưa bao giờ chưa từng rơi lệ trước bất kì ai lúc đó đã khóc không thành tiếng.

Có biết cô có bao nhiêu tự trách, bao nhiêu day dứt?

Anh không hiểu! Bởi vì anh căn bản không quan tâm cô! Căn bản không quan tâm cô khổ sở như nào!

”Đưa bé ngu ngốc! Chẳng lẽ em không biết trên đời này những lời đàn ông nói, là không thể tin nhất sao? Người mẹ tiểu tam kia của em không dạy người em sao?” Diêm Thương Tuyệt từng bước từng bước đến gần cô, tàn nhẫn nói.

”Mẹ tôi không phải Tiểu Tam! Không phải! Anh không có tư cách làm nhục bà ấy!” Tuông Niệm sụp đổ kêu gào, hai mắt hận thù nhìn Diêm Thương Tuyệt.

”Tuyệt! Cậu có biết cậu đang nói cái gì hay không? Lúc này là lúc nào mà còn nói mấy lời tức giận như vậy? Cô ấy sẽ càng hiểu lầm cậu, cậu có biết hay không?” Tô Thước Cảnh tức giận dùng sức đẩy anh một cái.

Diêm Thương Tuyệt không đề phòng bị lui về phía sau, sau đó đụng vào trên bàn làm việc, chân mày anh cũng không nhíu một cái, lập tức nói “Hiểu lầm cái gì? Tôi chính là muốn lợi dụng cô ta, đối phó Lý Băng, lieqiudoon cô chỉ là một quân cờ trong cuộc đời mà thôi có cũng được mà không có cũng chẳng sao, cái gì cô cũng không còn!”

Diêm Thương Tuyệt tức giận nhìn khuôn mặt đăm lẹ của cô, mặc dù trong lòng đau như cắt, nhưng anh vẫn nén xuống, anh tức giận! Anh phát điên! Đều là vì trong lòng cô thủy chung chỉ có An Nguyệt Lê.

Hơn một tháng nay anh cơ hồ ngày ngày cùng với cô, tìm mọi cách nuông chiều cô, nhưng là bây giờ cô lại vì An Nguyệt Lê lên tiếng lên án anh? Cuối cùng thời khắc này đã đến.

Tại sao anh tức giận đến vậy? Cô vì người yêu cũ mà hận anh thấu xương!?

”Cuối cùng anh cũng nói ra, cuối cùng đã nói ra. . . Cũng tốt, cũng tốt.” Tưởng Niệm nghe lời nói của anh, cảm thấy toàn thân đau đớn như vậy. . . Một mồi như vậy. . .

Trước mặt cô bỗng tối sầm, không còn biết gì nữa. . .

Bạn đang đọc truyện *Cầm Tù Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 139: Tưởng Niệm Mang Thai

Bệnh viện

Lại là hình ảnh này, cô muốn mau chóng thoát ra khỏi hình ảnh này!

Tưởng Niệm ngủ ở trên giường bệnh vô cùng hoảng sợ lắc đầu mê sảng “Không nên làm thương tổn em. . . Không nên gạt em. . . Tại sao. . . Tại sao muốn gạt em Nguyệt Lê. . . Trờ lại. . . Em rất nhớ anh. . . ;. Rất nhớ anh. . . Nguyệt Lê”

Thấy Tưởng Niệm lên tiếng, Diêm Thương Tuyệt vẫn túc trực ở đầu giường, trên khuôn mặt anh tuần không không chế được mừng rỡ, nhưng khi nghe được cái tên trong miệng cô thốt ra thì trong lòng, như bị người khác đá kích, đau đớn tột đỉnh.

Cô còn muốn An Nguyệt Lê?! Cô mãi không thể quên anh ta như vậy?

”Cậu đừng có nghĩ lung tung, cô ấy nhất định cảm thấy áy náy rất nhiều với anh ta, cho nên mới nhớ tới anh ta, cậu đừng ăn dấm lung tung, hãy nghĩ cách giải thích với cô ấy đi, hiện tại cô ấy đang mang thai đừng làm cho cô ấy quá kích động, cậu không nghe bác sĩ nói cô ấy bị động thai sao?” Tô Thước Cảnh đề tay lên vai anh, như đang đề xuống sự tức giận đang nổi lên của anh.

Ánh mắt Tô Thước Cảnh chứa đựng sự đau lòng nhìn mồ hôi trên trán Tưởng Niệm, chần chờ có nên giúp cô lau ngay trước mặt Diêm Thương Tuyệt hay không, trời mới biết, mới vừa rồi Tưởng Niệm ngắt đi, anh chỉ là thuận tay đỡ được cô, dọc theo đường đi bị ánh mắt lạnh lẽo của Diêm Thương Tuyệt cần quét qua ngàn vạn lần rồi.

”Ừ, tôi hiểu” Diêm Thương Tuyệt gật đầu một cái, dùng sức hít mạnh, dồn nét sự giận giữ của mình, anh thề, chỉ cần cô tỉnh lại là được, không âm ỉ với anh không tranh cãi với anh, anh sẽ coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, vẫn sẽ đối tốt với cô như trước, không, là tốt hơn nữa, bởi vì cô mang thai bảo bối của anh, anh muốn gấp yêu thương cô gấp đôi.

Anh cũng sẽ tìm cách để An Nguyệt Lê sớm được ra ngoài, để bù đắp cho cô! Chỉ cần cô có thể bỏ qua tất cả, hơn nữa anh cũng không làm chuyện tội ác tày trời gì!

Đứa bé? Cô đang mang trong mình đứa bé của anh! Thật ra thì cũng chỉ là chuyện trong dự liệu, bởi vì từ lúc bọn họ làm chuyện ấy cho tới bây giờ đều không sử dụng bất kì biện pháp gì, anh cũng đã tính toán khiến Tưởng Niệm mang thai, như vậy cô đã không được.

Khi anh nóng lòng sợ hãi đưa Tưởng Niệm đến bệnh viện để bác sĩ kiểm tra cho cô, nói cô mang thai, anh cũng không biết lúc ấy mình ngây ngốc đến như nào, gặp ai cũng cười, cái loại mừng rỡ kích động đó khó nói lên lời, không có từ nào có thể giúp hình dung ra tâm tình anh lúc này.

Anh cảm ơn cô, cảm ơn cô đã mang thai con của anh, như vậy, sau khi cô tỉnh lại, sẽ vì đứa bé mà không so đo với anh, sẽ không còn để ý đến chuyện anh làm tổn thương An gia chứ?

Không biết đứa bé của bọn họ lớn lên giống ai? Là con trai hay con gái? Anh hy vọng là bé gái, đáng đáp thanh tú giống Tưởng Niệm, tương lai anh sẽ thương con bé giống như thương Tưởng Niệm.

”Này, cầm lấy lau mồ hôi cho cô ấy đi” Tô Thước Cảnh mặc dù yêu thương cô, nhưng là để ý đến Diêm Thương Tuyết, sợ rằng bọn họ lại cãi nhau vì chuyện này, cho nên lấy khăn trong túi quần đưa cho Diêm Thương Tuyết.

Diêm Thương Tuyết đương nhiên hiểu ý của Cảnh, không phải là anh muốn thái độ của mình mềm mại một chút sao? Không có vấn đề gì, anh là đàn ông, sẽ không trả thù phụ nữ, huống chi đây là người phụ nữ mà anh thích! Huống chi người phụ nữ này còn đang có tiểu công chúa của anh! (thật muốn chết, anh biết là công chúa sao?)

Diêm Thương Tuyết trong nóng ngoài lạnh nhận lấy khăn, đưa khăn lên trán Tưởng Niệm cẩn thận lau mồ hôi, cả người toát lên sự dịu dàng.

Tưởng Niệm tựa hồ cũng cảm thấy sự ấm áp của anh truyền tới, từ từ mở mắt, trước mắt mờ lung nhìn thấy một khuôn mặt, sau đó từ từ rõ ràng, cô tròn to hai mắt, đôi tay xua loạn, rống to “Anh tránh ra! Đừng đụng vào tôi! Anh lừa gạt tôi, tôi hận anh!”

Động tác trong tay Diêm Thương Tuyết chợt dừng lại, cau mày nhìn khuôn mặt giận dữ của cô, nghiêng chặt răng, cô đã trở nên ghét bỏ anh như vậy sao?

Cũng bởi vì anh khiến An Nguyệt Lê ngồi tù?! Cô đã từng quan tâm anh như vậy chưa?

Anh đứng lên, nắm thật chặt chiếc khăn tay, cố gắng đè nén tức giận, tự nói với mình không biết bao nhiêu lần: cô có đứa bé của anh, không thể dễ dàng cô quá kích động nhần nhin. . . nhần nhin. . .

”Tưởng Niệm, bình tĩnh một chút, chuyện này là Tuyết có lỗi, nhưng bây giờ Tuyết cũng rất hối hận, anh ấy sẽ tìm cách để An Nguyệt Lê sớm được ra ngoài, cũng tìm mọi cách đền bù cho An gia, hơn nữa anh ấy cũng đã giúp em điều tra ra nguyên nhân cái chết của mẹ em, còn có thể khiến Lý Băng một mạng đến một mạng, quan trọng nhất là, em đang có thai, đừng qua kích động.” Tô Thước Cảnh thấy hai người càng ngày càng tức giận, liền mở lời khuyên bảo.

Anh đỡ bả vai Tưởng Niệm, nhỏ giọng an ủi.

”Đừng đụng vào tôi! Anh cũng giống như anh ta, đều là mặt người dạ quỷ, tại sao muốn lừa tôi, tôi đã tin tưởng anh như vậy! Quả nhiên đàn ông đều cùng một dạng!” Tưởng Niệm nổi điên cào chần, tâm tình kích động kêu gào.

Cô cảm thấy An gia đi đến nông nổi này đều là bởi vì cô, bởi vì Tuyết trả thù cô, chị Tiểu Miêu phải sinh non, Nguyệt Lê phải ngồi tù, An thúc thúc đau lòng, đều là bởi vì cô, đều là bởi vì cô!

Cô làm sao có thể không tự trách? Cô quan tâm bọn họ như vậy!

”An Nguyệt Lê lúc đó không phải đàn ông? Trong lòng anh ta chẳng lẽ không muốn em? Người phụ nữ ngu ngốc.” Diêm Thương Tuyết tức giận nhìn chằm chằm bộ dạng nửa chết nửa sống của cô, lời nói, chua xót.

Sợ rằng trong lòng cô, chỉ có An Nguyệt Lê là chính nhân quân tử!

”Không phải, anh ấy là ngoại lệ, anh ấy trong lòng tôi vĩnh viễn tốt như vậy, đối với tôi, anh ấy chưa bao giờ đòi hỏi báo đáp, còn nữa, anh ấy sẽ không gạt tôi, anh ấy tình nguyện khiến mình chịu tổn thương cũng không để tôi đau lòng, không giống như anh, đối với tôi độc ác như vậy.” Tưởng Niệm phản uất trả lời.

Đúng vậy, An Nguyệt Lê đối tốt với cô, luôn không oán không hối đối cô tốt như vậy, qua nhiều năm như vậy nếu không phải là anh cùng với cô, bảo vệ cô, cô không biết sống thế nào? Anh là ánh nắng mặt trời ban sinh mệnh cho cô! Hôm nay lại phải chịu cảnh tù tội cũng là bởi vì cô! Người cô đã từng yêu sâu đậm bây giờ bị chính người ấy trả thù cô, cô có thể không khổ sở sao? Tất cả đều là bởi vì cô, cô có thể không tự trách sao?

Diêm Thương Tuyết nghĩ tới câu ‘không giống như anh đối với tôi’, anh đối với cô độc ác như vậy sao? Chẳng lẽ là lần đó anh dùng roi da đánh cô? Chẳng lẽ cô không nhớ đến mình đối tốt với cô như nào sao? Một chút cũng không có? Là ai mang lại ấm áp cho cô lúc cô sợ hãi? Là ai nghĩ mọi cách giúp cô vui vẻ? Là ai vì cô thích mà mang năm con ngựa đó đến hậu viện? Là ai vứt bỏ hội nghị quan trọng công ty về với cô? Là ai. . .

Được rồi có lẽ những điều đó không vĩ đại, nhưng là anh đã cố hết sức để làm cho cô thấy hạnh phúc, cô một chút cũng không nhớ?! Còn nói hận anh!!

”Nói cho anh biết! Có phải em chưa từng quên anh ta? Nếu như đây không phải là kế hoạch anh, có phải em nhất định không đến với anh? Có phải em không cần anh hay không?! Ở trong lòng em rốt cuộc coi anh là cái gì?” Diêm Thương Tuyết cũng không có cách áp chế tâm tình của mình nữa rồi, anh bức tức nhìn cô, đáng vẻ lạnh lẽo kia có thể khiến cuộc sống trở nên đáng sợ.

Coi anh là cái gì? Cô không biết, thật sự không biết, có lẽ không còn gì cả, bởi vì nếu tất cả những chuyện này không phải kế hoạch của anh, hiện tại cô và An Nguyệt Lê đã sống hạnh phúc, sẽ không có nhiều đau khổ như vậy, sẽ không!

Nhưng lừa gạt trên đầu Tưởng Niệm cũng không muốn giải thích, cũng lười giải thích, cô không nói lời nào, lạnh lẽo nhìn bộ dạng hận không thể nuốt chửng chính mình của Diêm Thương Tuyết.

Nhưng là, anh cứ không tin cô như vậy? Thời gian sống cùng nhau, anh không cảm thấy tấm lòng của cô đối với anh sao? Nếu như là như thế này, vậy anh không xứng với tình yêu của cô! Yêu nhau, nhưng ngay cả sự tin tưởng căn bản như vậy cũng không thể cho cô, gọi cái gì là yêu?

”Nói chuyện! Câm rồi sao!” Diêm Thương Tuyết lớn tiếng quát cô, anh hi vọng cô có thể cãi lại anh, anh hi vọng cô nói ‘không, hiện tại em yêu anh, là

anh! ’

Anh còn dám quát nạt cô!? Rốt cuộc là ai đã làm sai?

”Đừng vậy! Tôi còn nhớ anh ấy, trong lòng tôi chưa bao giờ rời xa anh ấy! Tôi yêu anh ấy, đến chết không rời!” Lời của cô mang theo kiên quyết, hai mắt tròn to, bên trong không đọng một tia nước.

Tâm, đau đến chết lặng, khóc, cũng làm gì chứ?

”Bộp—” Diêm Thương Tuyết vung tay lên Tô Thước Cảnh không kịp ngăn cản, anh tát rất mạnh, khuôn mặt của Tưởng Niệm tái nhợt, dĩ nhiên anh tức giận thở hổn hển, anh đã bị cô làm tức giận đến mất trí.

Tô Thước Cảnh dồn sức đẩy anh ra, ôm Tưởng Niệm, tức giận nhìn Diêm Thương Tuyết nói “Cậu điên rồi! Có biết cậu vừa làm gì hay không?”

Diêm Thương Tuyết là bị cô làm tức giận đến hồ đồ, ai có thể dễ dàng tha thứ cho người phụ nữ của mình, người phụ nữ mình yêu chính miệng nói rằng cô ấy còn vương tình cũ? Nhưng anh vừa ra tay trong nháy mắt, anh liền thấy hối hận, cái tát kia anh biết mình dùng bao nhiêu sức lực.

Nhưng khi nhìn cô quát cường không khóc không ồn ào, anh lại cảm thấy nổi giận, phớt lờ áy náy trong lòng, cũng lạnh lùng nhìn cô chăm chăm.

Tưởng Niệm ngã vào ngực Tô Thước Cảnh, dùng tay phải ôm gò má bị đánh đến tê dại, ánh mắt u oán nhìn mặt đất.

Anh đánh cô! Lần thứ hai!

Không thể tha thứ!

Đang ở lúc hai người giằng co, cửa phòng mở ra, Mị Cơ trầm mặt đi vào, cô ở bên tai Diêm Thương Tuyết không biết nói cái gì, trong nháy mắt sắc mặt của Diêm Thương Tuyết càng ngày càng khó coi, liếc nhìn thoáng qua khí lạnh toát ra từ anh có thể khiến người khác rét run “Lập tức lui bằng được bọn họ ra ngoài cho tôi, tìm được lập tức giải quyết ngay tại chỗ!”

Lạnh lùng ra lệnh như vậy, hai mắt đỏ ngầu nhìn Tưởng Niệm, cô vẫn bất động, đầu khẽ nghiêng, tóc xõa trên mặt, không thấy rõ vẻ mặt, nhưng là anh biết cô nhất định rất đau khổ, đau khổ giống như anh!

”Tôi với cô cùng đi tìm, tôi muốn tự tay giải quyết họ.” Diêm Thương Tuyết lại bình tĩnh với nói Mị Cơ.

Đều do họ, nếu không phải là họ khơi gợi lại tất cả chuyện này, bây giờ mình và Tưởng Niệm đã vô cùng hạnh phúc. . . Về sau cũng sẽ hạnh phúc! Cho nên bọn họ chết một vạn lần cũng không đủ!

”Chăm sóc cô ấy thật tốt, cô ấy có đứa bé đừng để cho cô ấy chạy khắp nơi, tôi sẽ cho người đón cô ấy trở về biệt thự. . . Cậu hãy trông chừng cô ấy.” Diêm Thương Tuyết nhìn Tô Thước Cảnh nói.

Nhìn cô như vậy lệ thuộc vào Cảnh, anh cũng không thể bởi vì mình ghen tuông mà tách họ ra? Cho nên đối với cô, anh đã rất rộng lượng rồi, Diêm Thương Tuyết nghĩ.

Tưởng Niệm dựa vào ngực Tô Thước Cảnh, không lên tiếng.

Tô Thước Cảnh thở dài một cái “Đi đi, cô ấy cứ để tôi lo.”

Hai người đều nóng tính, không chịu nhượng bộ, làm thế nào đây?

Diêm Thương Tuyết nhìn Tưởng Niệm lưu luyến, rồi cùng Mị Cơ đi ra ngoài.

Trong phòng bệnh còn lại Tô Thước Cảnh và Tưởng Niệm, hai người. . .

”A — ô ô ô ~” sau khi Diêm Thương Tuyết đi ra ngoài thì Tưởng Niệm nín chặt lấy áo Tô Thước Cảnh, khóc khóc không thành tiếng, như mang bao uất ức phát ra, có vẻ lần này cô rất kiên quyết không nhượng bộ người đó.

Đứa bé! Cô có đứa bé của anh?!

Bây giờ cô phải làm thế nào? Làm thế nào? ?

”Khóc đi, sau khi khóc xong hãy đừng cảm đối mặt với ngày mai, bởi vì bất kể ngày mai như thế nào, em cũng phải đối mặt, em phải đừng cảm vượt qua mọi chuyện”. Tô Thước Cảnh đặt cằm lên đỉnh đầu cô, chân thành nói.

Anh nguyện ý giúp cô gánh chịu tất cả, nhưng là. . .

Anh nên lấy thân phận gì đây?

Tưởng Niệm khóc điên cuồng, hiện tại cô nghĩ cái gì cũng cảm thấy mệt, liền khóc như vậy, từ từ, tiếng khóc nhỏ dần, cô tựa vào ngực Tô Thước Cảnh,

ngủ một giấc say.

Bởi vì Tường Niệm vừa mới ngủ Tô Thước Cảnh nhú mày định nói, nhưng Tô Thước Cảnh không đành lòng đánh thức cô, nên để cho cô nằm ở trong lòng ngực anh, anh vẫn ngồi ở trên giường để cô dựa vào mình, trong lòng vui rạo rực rồi lại mù mịt ngỡ ngàng . . .

Cho nên sau khi Tường Niệm thức dậy chú Tường giúp việc trong biệt thự đến đón về biệt thự, Tô Thước Cảnh dĩ nhiên đi theo, trở lại biệt thự đã là buổi tối.

Cả buổi tối Tường Niệm rất ít nói chuyện, com tối cũng không ăn cái gì mấy, một mình cuộn mình trên ghế sa lon, tựa vào vai Tô Thước Cảnh, lặng lẽ nhìn TV.

Lúc này cô cần có người ở bên cạnh, mặc dù trước giờ cô luôn gọi anh là chú, nhưng đó là gọi bừa, cô biết, anh sẽ giống như Nguyệt Lê bảo vệ cô thật tốt.

Cho nên cô đối với anh, là lệ thuộc, là tin tưởng!

Có lẽ lúc này chỉ có anh có thể cho cô thấy ấm áp, và. . . tiểu sinh mệnh trong bụng.

Tô Thước Cảnh cũng không nói chuyện, tâm cam tình nguyện để cho cô dựa vào, thậm chí là hưởng thụ, tham lam, anh biết cô bây giờ rất đau khổ, nhưng là anh có thể nói gì để an ủi cô đây? Dieenndkdan/ Nên nói anh cũng đã nói, tiếp theo sẽ phải chờ cô tự phá vỡ nỗi đau khổ này, anh hy vọng cô có thể vượt qua, anh thậm chí nguyện ý lấy hạnh phúc cả đời anh để khiến cô được hạnh phúc.

Yêu một người vốn là như vậy, trả giá. . . trả giá . . . rồi lại, cuối cùng bỏ ra bao nhiêu đi nữa nhưng cũng không thể chạm đến được.

Nhưng là anh cũng không cần báo đáp, chỉ cần cô hạnh phúc là được.

Hai người cứ như vậy ngồi một canh giờ, Diêm Thương Tuyệt vẫn chưa về, Tô Thước Cảnh biết sự việc có thể vượt khỏi phạm vi kiểm soát của anh, nếu không sẽ không lâu như vậy.

Không biết vì sao anh luôn cảm thấy đầu đó có một đôi mắt đang xem chừng bọn họ, lo lắng. . . leequlhydonna Lo lắng chiếm cứ lấy tim anh, anh vận dụng tất cả giác quan, thân thể anh thẳng thẳng, cau mày, đôi mắt đẹp híp lại nhìn chung quanh một chút, giống như đang tìm cặp mắt đang nhìn chòng chọc bọn họ.

”Sao vậy?” Tường Niệm về mặt đồ dẫn bỗng cảm thấy thân thể anh căng thẳng, nhìn chung quanh thì từ trong ngực anh ngẩng đầu lên, nhìn chiếc cảm tron bóng anh hỏi.

Thật ra thì cô cũng cảm thấy rất lo lắng, trong lòng có chút rối loạn, giống như là nỗi đau kia càng ngày càng dày vò cô, chỉ là, cô bị anh lừa dối, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Cô cũng không biết có ngày mai không. . . Ngày mai lại lấy hết mọi thứ của cô. . . Rất nhiều! Rất quan trọng!

”Không có gì, mệt sao? Đi ngủ nhé? Hay em đói bụng có muốn ăn gì đó không?” Tô Thước Cảnh miễn cưỡng cười một tiếng, không muốn nói thật với cô, bởi vì không muốn làm cho cô sợ.

”Tôi nay. . . anh hãy ở đây với tôi, bởi vì tôi sợ.” Tường Niệm suy nghĩ một chút sẽ tiếp tục nói “Anh có thể cự tuyệt.”

Cô chỉ là đột nhiên cảm thấy rất lo lắng trong lòng, cô cũng không biết vì sao, cho nên cô mới muốn có một người ở bên cạnh, một người cô tin tưởng. . .

”Tôi. . .” “Tôi đương nhiên phải cự tuyệt!” Tô Thước Cảnh còn tới không kịp nói ‘Được’, Diêm Thương Tuyệt một thân lạnh lùng đi vào, đi theo phía sau là một phụ nữ mặc âu phục đen, Mị Cơ. Pxxf

Tường Niệm thấy anh trở lại, căn bản không muốn để ý đến anh, cho nên lại tựa vào ngực Tô Thước Cảnh, lại gần một chút, bởi vì cô không muốn nhìn thấy anh.

”Tuyệt, hôm nay tâm tình cô ấy không tốt, hay cậu để tôi ở cùng với cô ấy đi, ngày mai cô ấy ổn định hơn rồi nói tiếp.” Tô Thước Cảnh vỗ vai Tường Niệm. Tựa hồ cho cô một điểm tựa.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 140: Tôi Là Chồng Của Cô Ấy.

Tường Niệm đứng trước bệ cửa sổ, nhìn những bông hoa đang bung nở trong vườn, gió nhẹ nhàng phát qua, một chiếc lá, một nhụy hoa đều khẽ lay động trước gió.

”Đi ngủ sớm một chút, tối nay tôi ở đây với em.” chẳng biết lúc nào Tô Thước Cảnh chỉ mặc áo sơ mi trắng đi tới bên cạnh cô, nói nhẹ nhàng sau lưng cô.

Tường Niệm lòng không yên xoay người, nâng mắt lên từ từ nhìn về phía anh, thấy má trái của anh, không kìm nén được...

Lông mày đen nhũn lại “Mặt của anh bị làm sao vậy?”

Tô Thước Cảnh cười cười xấu hổ “Không có việc gì, đụng vào tường thôi.”

Tường Niệm nhìn anh, chỉ là yên lặng nhìn anh.

Tô Thước Cảnh bị ánh mắt trong trẻo của cô nhìn làm cho luống cuống, thành thật “Được rồi, là bị tên kia đánh.”

Tường Niệm khẽ sờ cười một tiếng, anh ta thật đúng là thích dùng bạo lực giải quyết tất cả!

”Đau không?” Tường Niệm đau lòng giờ tay lên, vuốt vào chỗ bầm đen, thanh âm mang theo chút ghen ngào.

Lại có một người bởi vì cô mà bị thương, là cô luôn đem đến bất hạnh cho người bên cạnh.

”Không đau, không đau, anh cùng Tuyệt biết nhau đã nhiều năm như vậy, cậu ta lại nặng tay với anh sao? Ha ha ~” trong lòng Tô Thước Cảnh tràn đầy cảm động, rất cuộc, rất cuộc cô cũng vì mình đau lòng lần đầu tiên!

Nhìn nước mắt trên khóe mắt cô, anh khàn khàn “Em đừng khóc, thật sự không đau, em khóc mới khiến cho tôi đau.” câu nói sau cùng, anh nói rất nhẹ nhàng, rất dịu dàng.

Tường Niệm càng thêm không ngừng rơi lệ được, anh đã làm nhiều chuyện vì cô như vậy.

”Đại thúc, anh và Nguyệt Lê đều luôn đối tốt với tôi vô điều kiện, nhưng là tôi chỉ mang lại bất hạnh cho hai người, tôi không xứng đáng được hai người đối tốt với tôi như vậy.” Tường Niệm nhào vào trong ngực của anh, một bờ vai rộng đứng thẳng để bờ vai đang rung lên vì khóc kia làm chỗ dựa.

Tô Thước Cảnh xúc động ôm cô thật lâu, trong mắt hồng đồng đồng “Bọn ta làm tất cả những điều đó chỉ muốn em được vui vẻ mà thôi, em không nên tự đặt áp lực cho mình, không nên cảm thấy có lỗi, bọn ta cũng là vì em, Tường Niệm, bọn ta đối tốt với em như vậy, thích một người không phải là muốn người đó hạnh phúc sao?”

Thân thể Tường Niệm cứng lại trong ngực anh, ngẩng đầu lên, đứng thẳng người, ngơ ngác nhìn anh “Đại thúc nói. . . Yêu tôi?”

Lời của cô khiến tay chân Tô Thước Cảnh có chút luống cuống, anh hốt hoảng quay đầu “Không phải, tôi nói thích, chính là tình cảm của anh trai với em gái, không phải tình yêu nam nữ, không biết vì sao, từ lần đầu tiên nhìn thấy em, tôi liền không khỏi phải bảo vệ em, tôi. . .”

”Ồ, đang ở đây bày tỏ tình cảm nồng nàn à?” Tô Thước Cảnh xấu hổ giải thích, đúng lúc anh sắp ‘giải thích’ không nổi, Diêm Thương Tuyệt mặc bộ đồ ở nhà một thân màu xám tro lười biếng đi vào.

Trên người của anh tản ra một loại khí chất khiến người ta ngạt thở, trên đầu vẫn còn ướt, một tay đút trong túi quần, một tay cầm tờ báo, ánh mắt nhìn chằm chằm khoảng cách giữa Tường Niệm và Tô Thước Cảnh, mím chặt cánh môi.

Tường Niệm nhìn anh một cái, lạnh lùng xoay người, một mình đi tới ngồi ở giường, cúi đầu nghịch ngón tay. Pxxf.

Cô không muốn nhìn thấy anh!

”Rất cuộc em muốn cùng anh như vậy tới khi nào? Em nói em muốn Cảnh ở cùng với em, anh cũng đáp ứng, em nói em không muốn ở gian phòng kia, anh cũng không phản đối, bây giờ đến anh em cũng không muốn nhìn sao?” Diêm Thương Tuyệt thực sự không quen đáng vẻ đến chết cũng không thêm đề ý đến anh này của cô.

Anh đi đến bên giường, theo trên cao nhìn xuống cái đầu đang cúi gằm của cô anh thật sự muốn kéo cô lên, hôn cô đến chết!

”Tuyệt, cậu đừng làm loạn, mau đi ra ngoài đi, cô ấy mệt rồi, phải nghỉ ngơi cho lại sức.” Tô Thước Cảnh đi tới cô nén cười nói.

Người này cũng có lúc đáng kinh ngạc, tốt lắm! Mới vừa rồi kéo cậu ta ra sau hậu viện đánh một trận, bây giờ lại giúp Tường Niệm đuổi anh. Tốt lắm!

”Đi ra ngoài?! Tôi chồng của cô ấy! Muốn tôi ra chỗ nào?” Diêm Thương Tuyệt nhìn chằm chằm Tô Thước Cảnh, nhỏ giọng bên tai anh quát.

Thanh âm mặc dù không lớn nhưng lại có sức công phá vô cùng lớn.

”Chúng tôi chưa kết hôn.” Tường Niệm giấu cợt cười một tiếng.

Lời của cô khiến Diêm Thương Tuyệt tức giận hơn, anh ngồi xuống, cắn răng nghiêng lợi nói lee^qu.donn) “Em mang thai bảo bối của anh, thế nào? Người cho rằng đời em còn có thể chạy trốn hả?”

Giọng điệu của anh mặc dù có chút hung hăng, nhưng nếu nghe kỹ, sẽ gặp cảm thấy bên trong chứa đựng sự ảm áp.

Tường Niệm hai mắt nhắm lại nhìn anh, khuôn mặt anh tuần ấy “Tôi không muốn ở chung một chỗ với anh.”

Tô Thước Cảnh khản trương nhìn gương mặt Diêm Thương Tuyệt nổi gân xanh “Bình tĩnh một chút, tâm tình cô ấy không tốt, nguyên nhân đặc biệt, cậu phải hiểu một chút.”

Tường Niệm cũng không thêm nhìn sắc mặt của anh, Diêm Thương Tuyệt cười một tiếng “Cô ấy mang thai, không phải đến kỳ!”

Tường Niệm không ngờ tới anh sẽ mặt dày vô sỉ như vậy, không khỏi cảm thấy đỏ mặt, không quay đầu nhìn anh thì sẽ không tức giận

Tô Thước Cảnh lúng túng ho “Vậy cậu định làm thế nào?”

“Tôi nay tôi cũng phải ngủ ở chỗ này.” nói xong liền đi tới ghế sofa lon bên cạnh ngồi xuống, gác chân nhàn nhã như đi chơi cảm tờ báo đọc.

Trời mới biết, anh ở phòng ngủ suy nghĩ thật lâu, trong lòng tự hỏi, bọn họ ở trong phòng ngủ đó đang làm gì? Nói gì?

Cuối cùng thật sự không chịu nổi nên bình tĩnh nhàn nhã đi tới đây, dù thế nào đi nữa anh cũng tuyệt đối không cho phép người phụ nữ của mình đơn độc ở cùng một chỗ với người đàn ông khác cả một buổi tối! Nhất định không!!

Tường Niệm bất đắc dĩ nhìn anh một cái, cô mệt mỏi, không muốn cãi vã với anh, liền nằm ở trên giường đưa lưng về phía anh đối diện với Tô Thước Cảnh nói “Đại thúc, ngủ đi, ở đây, còn nữa, tắt đèn”

Tô Thước Cảnh khổ sở liếc mắt nhìn Diêm Thương Tuyệt, hai người này. . . Một trên giường ngủ, một trên ghế sofa lon ngủ, muốn anh làm thế nào? Anh hy sinh cùng Tường Niệm chen lên một giường lớn? Hay là hy sinh cùng Tuyệt chen lên ghế sofa lon? Ha ha ha ~ Tô Thước Cảnh đột nhiên cười một tiếng, hai biện pháp này đều không phải là biện pháp tốt.

Lắc đầu một cái, anh tắt đèn, không để ý tới Diêm Thương Tuyệt nữa đi thẳng về phía cửa sổ, vừa mới chuẩn bị ngồi xuống, liền nghe được Diêm Thương Tuyệt giễu cợt nói “Thế nào? Cậu còn muốn ngủ cùng một giường với cô ấy? Đi ra ngoài!”

Nghe cậu ta nói như thế, Tô Thước Cảnh thật muốn một cước đạp chết ý nghĩ của cậu ta, luôn coi thương mình và Tường Niệm? Chỉ là, anh biết cậu ta chỉ nói đùa.

“Vậy cậu tới đó? Có tin cô ấy một cước đạp cậu xuống hay không?” Tô Thước Cảnh nhờ ánh trăng, có thể mơ hồ nhìn thấy gương mặt tuần tú của Diêm Thương Tuyệt tức giận, thế nhưng cậu ta lại xem thường ngồi xuống, sau đó nằm sấp ở trên mép giường, nhìn cô.

Nghe tiếng thở đều đều này, anh miễn cưỡng cười một tiếng, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại.

Diêm Thương Tuyệt tức giận nhìn người đang ngủ trên giường, nhưng trong lòng ảm áp, khóe môi nhếch lên cười hạnh phúc, mặc dù cô nói những lời đó, khiến cho trái tim anh rất đau, khiến cho anh hận không thể hủy diệt thế giới, chỉ là, nhưng làm thế nào đây? Anh yêu cô như vậy, cả bảo bối trong bụng cô nữa.

Diêm Thương Tuyệt không nghĩ gì nữa, ngồi lẳng lặng. . .

Ngoài cửa sổ gió vẫn còn ở thổi, lạnh lạnh, giống như muốn thổi bay tất cả lo lắng. . . Thổi bay. . .

Hậu viện biệt thự

“Tốt, tôi biết rồi, ngày mai tôi sẽ đến xem, đến lúc đó sẽ gọi điện thoại cho anh, ừ! Yên tâm đi, được” cô gái lén lút đi về phía người giúp việc.

Thanh âm rất thấp, giống như là đang thương lượng việc gì vô cùng quan trọng trên điện thoại.

Cúp điện thoại, cô ngẩng đầu lên nhìn vầng trăng tròn trên bầu trời, khóe miệng nhếch lên cười thâm hiểm.

Ngày hôm sau.

Mặt trời lên đã thật cao, nhưng là trên giường hai người vẫn say giấc nồng như vậy, bọn họ rúc vào nhau thật chặt.

Không sai, là hai người, một nam một nữ!

Đột nhiên người đàn ông mở mắt ra, hạnh phúc nhìn người phụ nữ đang ngực ngủ say trong ngực mình, từ từ dòi môi mòng về phía cái trán mịn màng của cô, khẽ hôn.

Lông mi của người con gái khẽ rung động mấy cái, rõ ràng bị cái hôn chào buổi sáng này quấy rầy, ánh mặt trời cũng chiếu vào mắt cô, lông mày đen của cô khẽ nhăn, sau đó mở mắt, ngủ thấy một mùi hương vô cùng quen thuộc thì đôi mắt càng mở càng lớn, con ngươi không chuyển động nhìn người đàn

ông này, người đàn ông không biết xấu hổ.

”Tại sao anh lại ở đây? Chúng ta thế nào. . .” Tường Niệm đẩy anh ra, nhưng là sức không đủ mạnh, cho nên người đàn ông chỉ bị đẩy ra một chút xíu.

Nhìn cô khinh bỉ, bộ dạng chất vấn, đôi long mày đẹp của người đàn ông khẽ nhíu, sau đó xem thường cô ze “Anh là người đàn ông của em, em là người phụ nữ của anh, chúng ta ngủ cùng nhau thì có cái gì không đúng?”

Tường Niệm cắn chặt cánh môi nhìn người này, chớp mắt, nước mắt tự nhiên rơi xuống như vậy, rơi xuống gối.

”Khóc cái gì? Người ôm anh chẳng lẽ không phải người phụ nữ của anh? Lại còn khinh thường thân phận này sao?” mặc dù giọng điệu Diêm Thương Tuyệt không tốt, nhưng tay vẫn vờn như cũ, dịu dàng lau nước mắt trên mặt cô.

Về mặt đau lòng này lại khiến Tường Niệm bị mê hoặc rồi, lúc anh dịu dàng, đủ để hủy diệt tất cả.

”Được rồi, đừng khóc, khóc đến lòng của anh cũng đau.” Diêm Thương Tuyệt không nhịn được thờ dài một cái, sau đó lại tiến đến gần cô hơn một chút, ôm sát cô vào trong ngực.

Lời của anh, dịu dàng đến mức càng khiến Tường Niệm khóc thương tâm hơn, tại sao anh lại như vậy, cho cô ăn một phát tát, rồi lại cho cô ăn một viên kẹo? Cô không cần!

Tường Niệm bắt đầu giãy giụa “Tôi không muốn anh, không nhớ anh, không nhớ anh, anh tránh ra, anh đừng chạm vào tôi.”

Diêm Thương Tuyệt nhẹ nhàng khống chế cái tay đang khua khoắng loạn xạ của cô, đầu của anh đến gần cô, chớp mũi chạm vào chớp mũi của cô, giọng nói mang theo sự uy hiếp “Em còn la hét nữa anh sẽ khiến tên họ An kia chết ở trong tù, có tin hay không?”

Lời của anh, quả nhiên có hiệu quả, Tường Niệm lập tức yên tĩnh lại, trừng to mắt nhìn anh, người đàn ông không biết xấu hổ như vậy!

”Còn dám lườm anh?” Diêm Thương Tuyệt nhìn về mặt tức giận của cô, trong lòng tức giận, hơi dùng sức捏 một cái trên eo cô .

”A — đau” Tường Niệm bị đau, sau đó cuộn tròn chân, khom người, ôm bụng, về mặt rất là thống khổ.

Diêm Thương Tuyệt cũng luống cuống, anh vội vàng buông tay ra “Sao vậy, sao vậy, có phải bụng em không thoải mái hay không? Anh không phải muốn làm đau em? Đứa bé có sao không?”

Anh gấp đến độ lời nói cũng không mạch lạc, anh định vén chăn lên, xem xem cô có bị thương chỗ nào hay không, nhưng là bị cô gắt gao giữ chặt, không để cho anh nhìn.

”Làm gì? Mau để cho anh xem một chút có phải em bị thương chỗ nào hay không?” Diêm Thương Tuyệt đang giữ mặt của cô, về mặt nhìn cô, rất là đau lòng.

Tường Niệm lắc đầu, còn chưa kịp đáp ứng, gương mặt ửng hồng.

Trời mới biết, trong chăn mình trống trơn, không mặc gì cả, để cho anh thấy sao được?

Người đàn ông này vô sỉ không biết xấu hổ, từ lúc nào đã lột sạch quần áo của cô? Lúc nào đã bế cô trở về nơi này?

Tối hôm qua không phải là cùng đại thúc ở một chỗ sao?

”Cho anh nhìn một chút? Nhanh lên.” Diêm Thương Tuyệt một tay ôm chặt cô, không để cho cô giãy giụa, một tay định vén chăn lên.

”Không được nhìn, tôi. . . Tôi không mặc quần áo. Tường Niệm tức giận hung hăng đập vào ngực anh, nén nước mắt, xấu hổ nói.

Chẳng lẽ trần truồng như vậy lại để cho anh nhìn? Cô không cho.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Tù Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: Đại Kết Cục

“Tường Niệm, thật xin lỗi! Anh xin lỗi em vì tất cả những việc đã làm với An gia, cũng muốn gửi lời xin lỗi đến từng người của An gia, anh biết cách làm của anh có chút cực đoan, nhưng lúc đó anh chỉ muốn làm mọi cách để có được em, có lẽ khi đó anh đã thích em rồi, có thể trước đó, anh vẫn cho là anh muốn trả thù em, đều không phải!

Anh càng ngày càng cảm thấy không thể xa rời em, em biết không? Khi Cảnh nói em có con thì anh cảm thấy thật hạnh phúc? Cái tình cảm huyết thống đó, anh khó có thể hình dung, thật sự, anh những tưởng rằng đời này anh sẽ không bao giờ nói với bất kì người phụ nữ nào những lời sến súa này, nhưng bây giờ anh mới biết không phải là anh không thể nói, chỉ là chưa gặp được đúng người, hiện tại anh đã gặp được, anh muốn ngày ngày nói cho cô ấy nghe, anh muốn tặng cả thế giới của mình cho cô ấy, chỉ để nhìn thấy cô ấy cười, anh yêu em, anh yêu em, Tường Niệm.” Diêm Thương Tuyết đột nhiên sắc mặt nặng nề nhìn Tường Niệm .

Tường Niệm hoàn toàn không ngờ tới anh sẽ nói với mình những lời này, trong ấn tượng của cô Diêm Thương Tuyết là cao ngạo, là tự phụ, không ai có thể sánh nổi, nhưng là bây giờ anh lại nói những lời dịu dàng như nước với cô như vậy, không cảm động là giả.

Nhưng là, những tổn thương anh làm với An gia là sự thật!

”Em yên tâm, anh lập tức gọi điện thoại để An Nguyệt Lê bình an vô sự ra ngoài, sẽ trả lại xương cốt cho An gia, chỉ cần em đừng giận anh nữa.” Diêm Thương Tuyết cũng biết cô đang suy nghĩ gì, chỉ sợ cô nhất mực cự tuyệt anh, liền giơ hai tay lên, vô cùng thành khẩn mà nói “Anh thề! Về sau anh sẽ không bao giờ đánh em, anh mà có đánh em, thì. . . cả đời về sau sẽ bị liệt, hoặc là chết. . .” Không chôn chôn thân, thế nhưng nửa câu còn chưa nói ra, liền bị Tường Niệm che miệng.

Diêm Thương Tuyết vui mừng dánh vẽ hoa lê đầm mưa của cô, sau đó kéo cô cười, nắm chặt “Em tha thứ anh sao?”

*Hoa lê đầm mưa: Thành ngữ chỉ vẻ đẹp của người con gái khi khóc.

Tường Niệm hốt hoảng rút tay về, mắt nhìn về phía nơi khác, cô không muốn trả lời anh.

Cô đồng thời cũng đang tự hỏi, cô nên tha thứ anh sao?

Cô có đứa bé của anh, chẳng lẽ. . .

Nhưng là cô vì đứa bé mới muốn tha thứ anh sao?

Cô không biết, cô cũng vô cùng rối loạn.

”Bây giờ có thể không cần trả lời anh vội, anh sẽ chứng minh cho em thấy, anh thật sự yêu em, kể cả phải thay đổi, trở thành người khác nếu em muốn, ta cũng sẽ cố gắng làm thật tốt, dĩ nhiên anh sẽ hết lòng hết dạ yêu thương em và bảo bối.” Diêm Thương Tuyết sợ cô cảm thấy khó khăn, liền cho cô đường lui.

Anh không phải ép cô, thật sự không phải!

Tường Niệm không biết làm sao hình dung tâm tình lúc này, cũng không biết trong đầu đang suy nghĩ gì, tóm lại trong đầu vô cùng choáng váng mơ hồ.

”Anh sắp đi ra ngoài, Lý Băng cùng Cố Phúc đã đền tội rồi, nhưng là Emma còn chưa bắt được, anh đã điều tra, mẹ em thật sự là bị Lý Băng hại chết, nguyên nhân anh đã không cần thận nói với em rồi, tốt nhất em hãy ở trong biệt thự, chờ anh bàn giao lại công việc của công ty rồi cùng em đi Ireland, chúng ta đến đó kết hôn, thuận tiện đi thăm Mã Lệ, Mac Tư có được hay không?” lielieli Diêm Thương Tuyết ôm đầu cô đặt trong vòm ngực rắn chắc của mình.

Nước mắt Tường Niệm trào ra, thanh âm của cô khàn khàn không được “Anh nói thật? Cái chết của mẹ em có liên quan đến bà ta?”

Diêm Thương Tuyết đau lòng giúp cô lau nước mắt “Đúng vậy, anh sẽ bắt bà ta phải đền tội, yên tâm”

Tường Niệm cảm động ôm thắt lưng của anh, cô thật sự muốn cảm ơn anh, mặc dù anh đã làm những chuyện khó có thể tha thứ, nhưng là anh cũng giúp điều tra rõ nguyên nhân cái chết của mẹ, mẹ ở trên trời cũng có thể an nghỉ, cô thật sự biết ơn anh.

Cảm thấy ngang hông tay, Diêm Thương Tuyết dịu dàng cười một tiếng, xem ra cô tha thứ mình.

”Được rồi đừng khóc, bây giờ em đang mang thai, phải chăm sóc bản thân thật tốt, biết không?” Diêm Thương Tuyết nhìn cô, trong hai tròng mắt đều là chân tình.

Ai sẽ nghĩ tới điều này một người đàn ông ngang tàng bạo ngược giờ phút này lại vì một người phụ nữ mà rơi nước mắt?

Tường Niệm vui trong ngực anh, nghe được nhịp tim của anh, ngửi thấy mùi thuốc lá trên người anh, ngượng ngùng cười một tiếng “Về sau, không cho phép anh hút thuốc, mặc dù em chưa từng thấy anh hút thuốc, nhưng là trên người anh mùi thuốc lá rất nồng, không tốt cho đứa bé, cho nên, anh phải cai thuốc.”

Diêm Thương Tuyết nghe lời cô..., cảm giác đôi tay nhỏ bé kia ngăn cản mình, giống như là **hai người, hô hấp khăn trương, truyền nhiệt lượng cho nhau.

”Anh yêu em” Diêm Thương Tuyết khẽ mở môi mỏng, gần sát bên tai của cô, khẽ phả hơi nóng.

Thân thể Tường Niệm lập tức giống như bị mê muội, trở nên nóng hầm hập, cô đỏ mặt muốn đẩy Diêm Thương Tuyết ra, nhưng lại bị anh ôm chặt thêm “Buông ra”

Hai người thân mật dán chặt vào nhau, cô có thể rõ ràng cảm giác điểm nhiệt lượng giữa hai chân kia, cô bắt đầu lo lắng cựa quậy.

”Đừng động, sẽ phát hỏa.” Diêm Thương Tuyệt nói liền không biết xấu hổ lấy chân cô quấn lên cái hông cường tráng của mình, sau đó khi cô vẫn đang chìm trong kinh ngạc, hung hăng tiến vào u cổ.

Tường Niệm hít sâu một hơi, gất gao cắn chặt khoe miệng, nhìn anh chăm chăm, anh. . . vô sỉ.

Diêm Thương Tuyệt lật người lên trên, trên người Tường Niệm điên cuồng chuyển động. . .

Gần trưa, Tường Niệm mới tỉnh, nhưng khi tỉnh lại đã không có Diêm Thương Tuyệt bên cạnh, chỉ có vết lõm trên gối đầu này nhắc nhở cô, đau đớn trên người là bởi vì anh. . . cùng cô ân ái.

Cô rửa mặt qua loa một chút rồi xuống lầu, cô cảm thấy rất kỳ quái, tại sao không thấy đại thúc, cô muốn tự mình nói với anh tiếng cảm ơn đầu rồi, anh đã đi chưa?

”Cô đang tìm Tô tiên sinh?” Tường Niệm vừa mới xuống lầu thì Lily đột nhiên từ phòng bếp đi ra, cô ta tức giận phách lối đứng ở sau lưng Tường Niệm khinh thường nói.

Tường Niệm xoay người nhìn Lily, mặc dù cô ta không thích mình, mình đối với cô ta cũng chẳng có thiện cảm gì, nhưng là, cô cũng không phải là muốn đối đầu, die,n; da,n đối với ai cũng không hòa nhã, chỉ cần cô ta không chọc ngoáy mình, mình cần gì phải đầu khẩu với cô ta, cô khẽ động khoe miệng hỏi “Cô biết anh ấy đi đâu sao?”

Lily ngao mạn vỗ tay một cái, nhìn ngoài cửa lớn “Mới vừa rồi tôi nhìn thấy anh ấy đi ra ngoài, anh ấy nhờ tôi chuyển lời đến cô, đợi cô tỉnh lại đi ra khỏi biệt thự tìm anh ấy, anh ấy giống như có chuyện gì đó, rất cấp bách.”

Tường Niệm hoài nghi nhìn cô.

”Cô muốn tin hay không thì tùy cô.” Lily nhìn khinh bỉ cô một cái rồi lại đi vào phòng bếp.

Tường Niệm đứng tại chỗ nhìn cô ta bóng lưng rời đi, nghĩ tới, cô ta không có lý do gì lừa gạt cô chứ?

Nhún vai một cái liền đi về hướng cửa lớn của biệt thự, đúng lúc cô mới vừa đi ra khỏi cửa thì Lily liền lén lút từ phòng bếp ra ngoài, sau đó nhìn xung quanh một chút, phát hiện không ai, mới lấy điện thoại đi động ra, tìm số “A lô, cô ta đã ra ngoài.”

Nói xong liền khẩn trương cúp điện thoại, oán hận nhìn theo hướng đi của Tường Niệm, đừng trách tôi, cô đã mang thai đứa bé thiếu gia, ta không thể nào giữ cô laik, cũng không ai có thể giúp cô rồi, cô chỉ có thể dựa vào mình.

Tường Niệm đi ra ngoài thì cũng không nhìn thấy bóng dáng của Tô Thước Cảnh, cô cau mày nhìn xung quanh một chút, vẫn không có, xem ra cô là bị lừa rồi, cô ta thật sự muốn gây vò cô.

”Tường Niệm!?” Lúc Tường Niệm xoay người chuẩn bị rời đi, sau lưng vang lên một giọng nói đàn ông quen thuộc.

Là tiếng của đại thúc!

Tường Niệm mừng rỡ quay đầu lại, nhìn thấy Tô Thước Cảnh vẫn còn mặc quần áo của ngày hôm qua, trong lòng khẽ xót xa, bởi vì mình, anh không tắm thay quần áo sao? Pxxf.

Vành mắt đỏ hoe, đặt đôi tay ở hai bên miệng, hô to với Tô Thước Cảnh đang ở bên kia đường “Đại thúc, anh ở bên đó làm gì?” Nói xong liền cười khanh khách đi tới anh.

Tô Thước Cảnh cũng cau mày khó hiểu, tại sao Tường Niệm lại ra bên ngoài biệt thự? Mới vừa rồi người giúp việc kia không phải nói Tường Niệm một mình đi ra ngoài sao? Hại anh lo lắng chạy đến, nhưng không thấy cô, anh lại đi tìm dọc theo đường lớn.

Tối hôm qua, Diêm Thương Tuyệt đột nhiên nổi điên, bắt anh đi ra ngoài, anh đương nhiên không đồng ý, sợ Tường Niệm biết anh không có cùng với cô, oán hận anh, làm tương anh và Tuyệt thông đồng với nha, cho nên đánh chết anh cũng không rời đi.

Nhưng là không biết từ lúc nào cái đồ vô lại đó thừa dịp anh ngủ liền ôm Tường Niệm đi, chờ sau khi anh tỉnh lại, không nhìn thấy cô, còn tưởng rằng cô đi đâu mất, lúc đang định đi ra ngoài tìm, Tuyệt ghé tai nói cho anh biết, Tường Niệm ngủ thiếp đi rồi, nên đừng đi đánh thức cô ấy.

Khi đó trong lòng anh tự hỏi, bọn họ làm lành rồi?

Chỉ cần cô sống thật tốt, anh cũng chỉ quan tâm cô có được hay không?

Tường Niệm cùng Tô Thước Cảnh đi tới giữa đường.

”Em đứng ở nơi đó chờ tôi là được rồi, không cần chạy loạn.” Tô Thước Cảnh nhìn cô sai bước đi về phía mình, khẩn trương hô, không hề nhìn thấy cách đó không xa, một chiếc màu ô tô đen không biển từ từ hướng bọn họ chạy đến .

Đúng lúc Tường Niệm vừa đi tới giữa đường, chiếc xe kia đột nhiên tăng tốc giống như phát điên, nhả ga muốn đâm thẳng tới.

”Cẩn thận!” Tô Thước Cảnh một nghiêng đầu, nhìn chiếc xe kia càng ngày càng gần, hô lớn.

Tường Niệm ngây ngốc tại chỗ, không rõ nguyên do nhìn dáng vẻ của anh đột nhiên trở nên vô cùng kích động.

”Rầm—” một tiếng, xe đụng phải Tô Thước Cảnh, Tường Niệm bị Tô Thước Cảnh đẩy ra.

Tường Niệm bất ngờ không kịp phòng ngự đã bị đẩy ngã trên mặt đất, nghe được âm thanh kia, sợ tới mức hồn bay phách tán.

Tô Thước Cảnh bị nấp động cơ xe hơi đụng phải lăn qua kính chắn gió, sau đó lại lăn xuống, rơi xuống đất nằm bất động.

Nhìn thấy vũng máu ghê rợn kia, Tường Niệm mới phục hồi tinh thần lại, cô lao đảo nghiêng ngã chạy tới, quỳ gối bên cạnh Tô Thước Cảnh, ôm anh đầu vào trong ngực “Đại thúc?! Anh làm sao vậy? Nói chuyện với em, nói chuyện! Đại thúc!!!!” cô khóc khóc không thành tiếng.

Tô Thước Cảnh cố gắng muốn mở mắt, nhưng là một chút hơi sức cũng không có, anh không có cách nào thấy rõ được gương mặt của Tường Niệm rồi.” Không sao, đừng khóc” dieendaan lời của anh, nói không còn hơi sức “Hứa với anh, hãy sống một cuộc sống hạnh phúc, chăm sóc thật tốt cho mình và đứa bé, hãy sống giúp anh phần còn lại. . . thật tốt. . . . Sống thật khỏe. . . . Thay. . . . Thay anh..”

”Anh sẽ không bị làm sao cả, anh sẽ không làm sao cả, em lập tức gọi xe cứu thương, anh sẽ không xảy ra chuyện gì, có nghe hay không! Em không cho phép anh có chuyện.” Tường Niệm sụy đổ quỳ ở nơi đó.

”Em biết không? Em cười. . . Cười. . . đôi đẹp mắt nhất, từ lần đầu tiên. . . . Nhìn thấy em. . . . anh. . . . trong lòng. . . . Liên tràn ngập màu hồng. . . . Màu đỏ. . . . Hoa hồng. . . . Em nghĩ muốn làm em cười. . . . Thật vui về..” từ miệng Tô Thước Cảnh càng ngày càng nhiều máu phun ra, thanh âm cũng càng ngày càng yếu dần.

Tường Niệm nắm tay của anh áp vào mặt mình “Đại thúc, chỉ cần anh khỏe lại, mỗi ngày em đều cười cho anh xem, có được hay không?”

Cô không có cách nào chịu đựng nỗi đau mất đi một người thân nữa, loại cảm giác đó khiến cô phát điên, cô không muốn mất anh!

”Anh. . . . Anh không thể cùng với em. . . . Đồng ý với anh, sống thật tốt. . . . ở cùng với Tuyết, em sẽ. . . . Hạnh phúc, thay anh sống thật tốt. . . . Anh yêu em” Tô Thước Cảnh nói xong câu cuối cùng, liền vĩnh viễn nhắm hai mắt lại, mang theo tình yêu khắc cốt ghi tâm đối với Tường Niệm.

Anh kiếp này không có gì phải tiếc nuối, bởi vì anh rốt cuộc nói với cô rồi. . . . Anh yêu em. . .

”Đại thúc!!! Em cầu xin anh, mở mắt nhìn em, đừng đi, đừng rời xa em. . . . Anh đi rồi, em phải làm thế nào? Anh là màu sắc rực rỡ trong cuộc sống của em, em cầu xin anh, tỉnh lại. . . . Tỉnh lại” Tường Niệm ôm anh khóc đến mức thương tâm.

Thế giới của cô, thật sụp xuống rồi!!!

Người này vẫn luôn ở bên cạnh cô, cho cô ấm áp đã rời xa cô!

Nhưng là anh vừa mới còn khỏe mạnh đứng đó! Vừa mới vẫn cùng mình nói chuyện, còn nhắc nhở mình cẩn thận!

Tại sao có thể như vậy?

Chiếc kia màu đen xe hơi dừng ở cách đó không xa, khuôn mặt xinh đẹp của người phụ nữ trong xe từ từ trở nên dữ tợn, eequydonn cô rửa thắm một tiếng, sau đó khởi động xe lần nữa, xông về phía Tường Niệm.

Tường Niệm thương tâm ôm Tô Thước Cảnh, căn bản đối với tất cả không đề phòng chút nào, đúng lúc chiếc xe sắp đâm vào cô, một tiếng súng tiếng vang lên, sau đó chiếc xe dừng lại sát người Tường Niệm.

Người trong xe là Emma, cô ta và Lily là bạn học cùng trung học đệ nhất, bình thường cũng có lui tới, cô biết Lily cũng hận Tường Niệm, liền cùng cô ta tương kế tựu kế đưa Tường Niệm đến cái chết.

Nhưng là Tường Niệm không chết, người chết lại là một người đàn ông vô tội!

Tường Niệm nhìn chiếc xe trước mặt, thấy người phụ nữ cầm lái, mắt cô ta mở trừng trừng, đang nhìn cô chăm chăm, một lỗ thủng trên trán, máu tươi chảy ròng ròng, rất nhanh không thể nhìn rõ gương mặt đó.

”Á—” Tường Niệm sợ hãi kêu to, sau đó trước mặt bỗng tối sầm, liền ngất đi.

Mị Cơ cùng Diêm Thương Tuyết từ hướng kia chạy tới, nhìn thấy Tô Thước Cảnh nằm bất động trên mặt đất Tường Niệm thì hôn mê bất tỉnh, Diêm Thương Tuyết vài chục năm qua chưa bao giờ rơi lệ phút chốc rơi xuống, anh ngược đầu, bị thương rổng to “Tô Thước Cảnh — Tô Thước Cảnh!”

Mị Cơ cũng sững sờ đứng tại chỗ, nước mắt, vô thức rơi.

Anh đã chết, trong ký ức kia anh chính là luôn là cột nhả cười, thấy người phụ nữ nào cũng muốn theo đuổi Tô Thước Cảnh giờ phút này an tĩnh như vậy nằm trên mặt đất lạnh băng.

Giống như ngày hôm qua anh vẫn còn cùng mình đùa giỡn, nói cô lúc nào cũng mang gương mặt lạnh lùng, cả đời này không ai thêm lấy, anh còn nhỏ giọng nhắc nhở mình như vậy, ze đừng đặt ánh mắt lên người của Tuyết, bởi vì vĩnh viễn anh ấy sẽ không nhìn về phía cô, anh từ từ khiến cô học được cách cười, tất cả. . . Tất cả đều vẫn còn như ngày hôm qua!

Nhưng là. . . Tại sao anh lại chết? Người tốt như vậy tại sao lại chết?

Diêm Thương Tuyết trông mắt đỏ ngầu, phần uất nhìn Emma đã chết trong xe, cầm súng trong tay mà bước đi qua. “Mị Cơ gọi xe cứu thương”

Sau đó dừng trước cửa xe, hướng về phía Emma xả súng, mỗi một viên đạn đều mang nỗi hận xương tủy.

Tường Niệm đỡ đỡ ngồi trên giường bệnh, con người nhìn không trung, nghĩ tới tất cả những lúc ở bên cạnh với Tô Thước Cảnh, nghĩ tới lời nói cột nhà của anh, nghĩ tới ánh mắt quan tâm của anh, nhớ anh sự ấm áp anh mang đến cho cô.

Lần này, cô không khóc, bởi vì cô muốn sống thật tốt, nếu là cô khóc, đại thúc sẽ đau lòng.

Cô cũng không đi tiễn đưa anh, bởi vì cô không có biện pháp đối mặt với tình huống này nữa, cô đã phải đối mặt qua nhiều rồi.

Trước mắt vừa nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Tô Thước Cảnh, bao nhiêu ngày rồi? Cô nghĩ tới anh như vậy bao nhiêu ngày?

Những ngày qua cô vẫn ở trong bệnh viện, không muốn trở về biệt thự, nơi nào cô cũng không muốn đi.

Cửa, bị khe khẽ đẩy mở, một người đàn ông đi tới.

”Tường Niệm?” Người đàn ông cực kỳ đau lòng gọi.

Tường Niệm ngẩn ra, là tiếng của Nguyệt Lê! Cô mang theo khuôn mặt đầy nước mắt từ từ xoay qua nhìn an Nguyệt Lê từng bước từng bước đi về phía cô, anh gầy, cầm cọc đầy râu.

An Nguyệt Lê đi vào cô, ấn cô vào trong ngực, nửa nhẹ nhàng nói “Anh đã trở về, anh đã trở về, đừng đau lòng, đừng sợ.”

Anh đã biết chuyện Tô Thước Cảnh, anh rất đau lòng.

”Anh Nguyệt Lê, dẫn em đi, dẫn em rời khỏi nơi này, cầu xin anh.” Tường Niệm cầm tay của anh, khẩn cầu.

Hiện tại cô thật sự không có cách tiếp tục tại nơi này giả ngốc, mọi thứ ở nơi này đều khiến cô thấy đau thương.

”Được!” An Nguyệt Lê đồng ý, nhẹ nhàng bế cô lên, đi ra ngoài cửa, nhưng là vừa đi đến cửa, Diêm Thương Tuyết liền đi vào.

”Hai người đi đâu?”

”Lúc này em muốn rời khỏi đây, một tháng sau, em sẽ quay trở về, xin anh đừng làm tổn thương người của An gia nữa, cho em một tháng” mặt Tường Niệm tái nhợt nhưng vẫn hiện lên một tia quật cường.

Diêm Thương Tuyết biết cô thương tâm khổ sở, biết cô muốn đi ra ngoài giải tỏa, nhưng tại sao người đi cùng cô lại là An Nguyệt Lê? Anh cũng có thể!

”Nếu anh cho em đi, một tháng sau, em sẽ trở về, mang theo đứa bé, nếu nhất định không cho em đi, em không biết mình sẽ trở thành bộ dạng gì, cũng không thể bảo đảm không tổn thương đứa bé cùng mình hay không.” lời của cô nói rất kiên quyết.

Giống như anh không đáp ứng cô, cô sẽ phải lập tức chết tại đây.

”Anh yên tâm, một tháng sau, tôi sẽ trả lại cô ấy bình an, đến lúc đó sẽ trả lại cho anh một Tường Niệm vui vẻ trước đây.” An Nguyệt Lê cũng nhìn anh, lại theo khẩn cầu.

Diêm Thương Tuyết không nói chuyện, lại né người sang một bên, nhường ra một con đường.

Anh biết cô cần phải có thời gian yên tĩnh, anh đã báo thù cho Tô Thước Cảnh, khiến cho toàn bộ những kẻ liên quan đến việc kia phải xuống địa ngục, anh cũng sẽ chăm sóc Tô gia hết quãng đời còn lại.

Sau khi An Nguyệt Lê mang theo Tường Niệm rời đi, Diêm Thương Tuyết một mình đứng lặng ở trong phòng bệnh, đứng bất động. . .

Năm tháng sau

Một lễ đường cửa cực kỳ náo nhiệt

Bên trong giáo đường đang cử hành hôn lễ, chủ rể là Diêm Thương Tuyết, nhưng cô dâu không phải Tường Niệm.

Diêm Thương Tuyệt vẫn một thân màu đen như cũ, vẫn tuấn mỹ vô song như cũ, nhưng là gương mặt vô cùng tối tệ, anh nắm chặt hai tay, nắm thật chặt, anh thề nếu là hôm nay, người phụ nữ chết tiết đó dám không xuất hiện, anh có phải lật cả thế giới lên cũng sẽ tìm đến cô, sau đó những người có liên quan đến cô, nam giết, nữ giết!

Không phải nói một tháng sẽ trở lại sao? Bây giờ cũng năm tháng rồi! Nhất định không chịu xuất hiện!

Anh cố tình mạng tin tức kết hôn của mình trải rộng toàn cầu, để xem có thể ép cô ra ngoài hay không.

”Tiếp theo xin mời trao đôi nhẫn.” lời cha xứ nói vang lên, cắt đứt trầm tư của Diêm Thương Tuyệt.

Anh sửa sang lại suy nghĩ, chiếc nhẫn trong tay Mị Cơ, nắm chặt, tim đã lên tới cổ họng rồi.

”Chờ một chút” thanh âm của tiếng chuông bạc vang lên, sau đó tất cả mọi người tò mò nhìn cửa, một nữ tử bụng to phề phề đi tới giáo đường.

Diêm Thương Tuyệt nhìn cô từ từ đi đến, nữ nhân chết tiết!

”Hôm nay anh kết hôn?”

”Đúng!”

Cô gái trầm mặc một chút, lại nói “Cùng ai?”

Diêm Thương Tuyệt mắt chứa lệ nóng nhìn cô “Vốn là cùng người khác, nhưng bây giờ tôi thay đổi chủ ý rồi, tôi muốn kết hôn với nữ nhân biệt tâm biệt tích suốt năm tháng kia.”

Tướng Niệm chớp mắt xót xa “Vậy anh nguyện ý chăm sóc cô ấy cả đời sao?”

”Nguyện ý, tôi sẽ yêu cô ấy cả đời, cung chiều cô ấy cả đời, chỉ cần cô ấy gả cho ta, tôi sẽ tạo ra cả một thiên đường cho cô ấy, không biết cô ấy có nguyện ý hay không?”

Tướng Niệm cười một tiếng, mím môi môi đỏ mọng, lại nói “Cô ấy nguyện ý.”

Diêm Thương Tuyệt kích động chạy như bay đến trước mặt Tướng Niệm, ôm thật chặt cô vào trong ngực “Nữ nhân chết tiết, em mà còn rời xa anh, anh sẽ trói em lại, treo ngược lên đánh, đánh cho tới khi em không thể đi mới thôi”

Vẫn còn muốn uy hiếp cô. Tướng Niệm khịt mũi một cái, nhẹ nhàng đánh bả vai của anh “Lòng dạ đen tối như vậy, cẩn thận cô ấy không cần anh nữa.”

”Anh cô ấy là được!”

Hai người ôm thật chặt nhau ở lễ đường, giống như bọn họ ngàn vạn năm rồi không gặp, giờ khắc này ôm người kia như thể muốn hòa vào làm một, các khách mời rồi rít đứng lên, vây quanh bọn họ, vỗ tay chúc mừng hai người. . .

Bên ngoài giáo đường, An Nguyệt Lê chứng kiến toàn bộ khung cảnh này, dịu dàng cười một tiếng, sau đó xoay người chuẩn bị rời đi, lại thấy Tiểu Miêu đứng ở dưới bậc thang nhìn mình ngây ngốc, trong lòng anh ầm lên, từ từ vươn tay.

Anh để cho cô đợi quá lâu rồi.

Tiểu Miêu khẽ mỉm cười, vươn tay giao cho anh, sau đó hai người rất ăn ý không mở miệng, cùng hướng về phía tương lai. . .

=====Hoàn=====

Bạn đang đọc truyện *Cầm Từ Tình Yêu: Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Lòng Dạ Độc Ác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.